
ithaki
"Fazlasıyla gerçekçi ve
bir o kadar da karanlık."
—PATRICK ROTHFUSS
BIÇAĞIN
KENDİSİ
KADİM KANUNLAR 1. KİTAP
JOE ABERCROMBIE

Locus En İyi Fantastik Roman Ödülü Adayı

Dokuzparmak Logen nihayet talihini tüketmişti. Kökü çok eskilere dayanan kan davalarının arasında kalan Logen, ardında ölü dostlar, kötü bir şöhret ve bir sürü mutlu düşman bırakarak ölü bir barbar olmanın eşiğindeydi.

İttifak'ın asil doğumlu, kendini beğenmiş subayı Yüzbaşı Jezal dan Luthar'ın aklını, kumar masasında arkadaşlarını beş parasız bırakmaktan başka meşgul eden herhangi bir şey yoktu. Ama İttifak ordusu için savaş çanları çalıyordu ve Kuzey'in donmuş savaş meydanlarında çok daha kanlı kurallar hüküm sürüyordu.

Bir zamanların parlak çocuğu, şimdinin kötürüm işkencecisi Sand dan Glokta, Jezal'ın evine bir tabutta dönmesinden büyük keyif alabilirdi. Öte yandan Glokta'nın nefret etmediği birini bulmak da zordu. İttifak'ın hainlerinden itiraf koparma konusunda ayrı bir yeteneği olan Glokta, kendisini hükümetin yozlaşmış kalbine götüren bir komplonun ortasında bulacaktı.

Ve Mecusların İlki, Yüce İlim'in ustası ve kadim bilgeliklerin sahibi Bayaz, tekrar tarih sahnesine adım atacaktı. Yüzlerce yıl önce yaşamış Bayaz; Logen'ın, Jezal'ın ve Glokta'nın hayatlarını çok ama çok zorlaştırmaya geliyordu.

Bıçağın Kendisi'nde, iyiyle kötünün arasındaki sınır bir bıçak kadar keskin.

Çeviren: Barbaros Bostan

www.ithaki.com.tr

ithaki

/ithakiyayinlari

Kapak İllüstrasyonu: Eren Arık

Joe Abercrombie, 1974, Lancaster doğumlu olan Joe Abercrombie, Manchester Üniversitesi'nde psikoloji eğitimi almıştır. Bir süre bağımsız film editörlüğü yapan Abercrombie, 2002 yılında yazmaya başladığı *Bıçağın Kendisi*'nden itibaren Kadim Kanunlar evreninde geçen sekiz kitap daha yazdı. Var olmayan yerlerin haritalarını çizme hobisi olan yazar, eşi ve üç çocuğuyla birlikte İngiltere, Bath'de yaşamakta ve yeni fantastik kitaplar üzerine çalışmaktadır.

Bıçağın Kendisi
Joe Abercrombie
Orijinal Adı: The Blade Itself

İthaki Yayınları - 1499

Yayım Sorumlusu: *Alican Saygı Ortanca*
Editör: *Emre Aygün*
Düzelti: *Mustafa Güdük*
Kapak Uygulama: *Hamdi Akçay*
Kapak İllüstrasyonu: *Eren Arık*
Sayfa Düzeni ve Baskıya Hazırlık: *B. Elif Balkın*
1. Baskı, Haziran 2019, İstanbul

ISBN: 978-605-375-941-6

Sertifika No: 11407

Türkçe çeviri © Barbaros Bostan, 2019
© İthaki, 2019
© Joe Abercrombie, 2006

Bu eserin tüm hakları Anatolialit Telif Hakları Ajansı aracılığıyla satın alınmıştır.

Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.

İthaki™ Penguen Kitap-Kaset Bas. Yay. Paz. Tic. Ltd. Şti.'nin tescilli markasıdır.
Caferağa Mah. Neşe Sok. 1907 Apt. No: 31 Moda, Kadıköy-İstanbul
Tel: (0216) 348 36 97 Faks: (0216) 449 98 34
editor@ithaki.com.tr – www.ithaki.com.tr – www.ilknokta.com

Kapak, İç Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık
Maltepe Mah. Hastane Yolu Sok. No: 1/6 Zeytinburnu-İstanbul
Tel: (0212) 613 30 06 Faks: (0212) 613 51 97
Sertifika No: 40200

Joe Abercrombie

BIÇAĞIN KENDİSİ

Çeviren
Barbaros Bostan

ithaki

Dört Okur için
Siz kendinizi biliyorsunuz

SON

Logen ağaçların arasına daldı, çıplak ayakları ıslak toprağın, çamurun ve nemli çam iğnelerinin üzerinde kayıyor, nefesi boğazına takılmış ve nabzı şakaklarında atıyordu. Tökezleyip yere düştü, az kalsın kendi baltasıyla kendini yaralıyordu; yerde hızla nefes alıp verirken gölgeli ormana göz gezdirdi.

Köpekadam birkaç saniye öncesine kadar yanındaydı, bundan emindi ama şimdi yakında olduğuna dair hiçbir işaret görmüyordu. Diğerlerinin nerede olduğu konusunda da hiçbir fikri yoktu. Kendi adamlarından ayrı düşen birinin nasıl bir lider olduğunu söylerdiniz? Geri dönmeyi denemeliydi ama Shanka her yerdeydi. Ağaçların arasında hareket ettiklerini hissediyor, burnuna kokuları geliyordu. Logen sessiz olmaya çalışarak yavaşça ayağa kalktı. Bir dal çatırdadı ve hemen arkasına döndü.

Üzerine doğru gelen bir mızrak vardı. Merhametsiz bir mızrak hızla üzerine geliyordu ve arkasında bir Shanka vardı.

Logen, "Sikeyim," deyip kendisini kenara attı, kaydı ve yüzüstü yere düştü, çalıların içinde çırpınırken mızrağın her an sırtına saplanmasını bekliyordu. Nefes nefese ayağa kalktı. Parlak ve sivri ucun yine üzerine geldiğini gördü, mızrağın yolundan çekildi ve büyük bir ağacın gövdesinin arkasına saklandı. Kafasını yana uzatıp baktı ama Mankafa tıslayıp yeniden mızrağını savurdu. Logen bir an için kendini bir yandan gösterdi, yana çekildi ve ağacın diğer tarafından çıkıp var gücüyle kükreyerek baltasını savurdu. Balta Shanka'nın kafatasına saplanınca bir çatırtı duyuldu. Şanslıydı ama zaten Logen şanstan alacağı olduğunu düşünüyordu.

Mankafa olduğu yerde dondu kaldı, gözlerini kırpıştırdı. Sonra yüzünden kanlar akmaya başladı ve hafifçe yana devrildi. Baltayı da beraberinde götürerek bir taş gibi yere yıkıldı, Logen'ın ayakları dibinde bir süre çırpınmaya başladı. Logen baltasını sa-

pından kavramak istedi ama Shanka bir şekilde mızrağı elinde tutmayı başarmıştı ve ucu hâlâ havadaydı.

Mızrağın ucu kolunu çizince Logen, "Gah!" diye ciyakladı. Yüzüne başka bir gölge düştü. Başka bir Mankafa. Lanet olasıca çok büyüktü. Çoktan havalanmış, kollarını iki yana açmıştı. Baltayı alacak zaman yoktu. Önünden çekilecek zaman yoktu. Logen'ın ağzı açıldı ama bir şey söyleyecek zaman yoktu. Zaten böyle bir zamanda ne söylenirdi ki?

Birlikte ıslak zemine çarpıp toprağın, dikenlerin ve kırık dalların içinde yuvarlandılar, yumruklarını savurdular ve birbirlerine kükrediler. Bir ağacın kökü sertçe Logen'ın başına çarptı ve kulakları çınlamaya başladı. Bir yerde bıçağı vardı ama neredeydi hatırlamıyordu. Tepeden aşağıya doğru yuvarlanmaya devam ettiler, dünya tepetaklak dönüp duruyordu, Logen hem kendine gelmeye hem de Mankafa'nın gırtlağını sıkmaya çalışıyordu. Durmasına imkân yoktu.

Uçurumun kenarında kamp yapmak çok mantıklı gelmişti. Kimse arkadan sinsice yaklaşamazdı. Şimdi ise karnı üzerinde uçurumun kenarına doğru kayarken kamp yeri gözüne eskisi kadar çekici gelmiyordu. Islak toprağı tırmaladı. Sadece toz ve kahverengi çam iğneleri. Parmakları tutunmaya çalıştı ama tutunacak bir şey bulamadı. Düşmeye başlıyordu. Cılız bir sesle ciyakladı.

Elleri bir şeyi kavradı. Bir ağaç kökü'ydü bu, uçurumun hemen kenarında topraktan dışarıya fırlamıştı. Nefesini tutarak boşlukta sallandı ama kökü sıkıca kavramıştı.

"Hah!" diye haykırdı. "Hah!" Hâlâ hayattaydı. Dokuzparmak Logen'ı öldürmek için birkaç Mankafa'dan fazlası gerekirdi. Kendisini yukarıya çekmek istedi ama başaramadı. Bacaklarında büyük bir ağırlık vardı. Aşağıya baktı.

Uçurum çok derindi ve kenarında sivri uçlu kayalar göze çarpıyordu. Sağda solda çatlakların arasından fırlayan ağaçlar vardı, boşluğa doğru büyümüş ve dallarını uzatmışlardı. Nehir aşağıda tıslıyor, öfkeyle ve çalkantıyla akıyordu. Köpüklü beyaz suyun kenarında çentikli siyah kayalar vardı. Aşağısı iyi görünmüyordu ama gerçek sorun çok daha yakınındaydı. İri Shanka kirli elleriyle sol bacağını tutmuş, kendisiyle birlikte boşlukta ileri geri sallanıyordu.

Logen, "Sokayım," diye mırıldandı. Büyük bir çıkmazdaydı. Daha önce de kötü durumlarda kalmış ama hayatta kalmayı başarıp kahramanlık şarkılarına konu olmuştu fakat mevcut durumun daha kötüye nasıl gidebileceğini hayal etmek zordu. Bu yüzden hayatını düşünmeye başladı. Şimdi düşününce gözüne acı deneyimlerle dolu amaçsız bir yaşam gibi göründü. Hoş bir hayat olduğu söylenemezdi, şiddet ve acılarla doluydu, içinde çok fazla hayal kırıklığı ve zorluk barındırıyordu. Elleri yorulmaya, kolları yanmaya başladı. İri Mankafa yakın zamanda düşecek gibi durmuyordu. Hatta bacağına bile tırmanmaya başlamıştı. Bir ara durdu ve kafasını kaldırıp Logen'a baktı.

Logen bir Shanka'nın bacağına aynı şekilde tutunuyor olsaydı muhtemelen, "Hayatım tutunduğum bacağa bağlı – şansımı zorlamasam iyi olur," diye düşünürdü. Bir insan düşmanını öldürmektense kendini kurtarmayı düşünürdü. Sıkıntı, Shankaların böyle düşünmemesiydi ve Logen bunu biliyordu. Bu yüzden, Shanka ağzını açıp dişlerini baldırına geçirince buna çok şaşırmadı.

"Aaaaah!" diye haykırdı, ciyakladı, çıplak topuğuyla tüm gücüyle bir tekme savurdu, Shanka'nın başında kanlı bir yarık açtı ama Shanka ısırmaya devam etti ve Logen ne kadar çok tekme savurursa yağlı kökü tutan elleri o kadar kayıyordu. Artık geriye tutunacak çok fazla kök de kalmamıştı ve kök her an kırılacakmış gibi duruyordu. Ellerindeki sancıyı, bacağındaki acıyı ve Mankafa'nın baldırına geçirdiği dişlerini düşünmemeye çalıştı. Düşecekti. Tek seçenek, kayalara mı çarpacağı yoksa suya mı düşeceğiydi ve bu seçim görünüşe göre onun için yapılmıştı bile.

Yapacak zor bir işiniz varsa, o işin korkusuyla yaşamaktansa bir an önce o işi yapmak yeğdir. Logen'ın babası hep böyle derdi. Bu yüzden ayağını kayalara koydu, son bir kez derin bir nefes aldı ve tüm gücüyle kendisini geriye savurarak boşluğa bıraktı. Dişlerin ve ardından ellerin kendisini terk ettiğini hissetti, bir an için özgürdü.

Ama sonra düşmeye başladı. Hızla. Uçurumun kenarı gözleri önünden geçip gitti – gri kayalar, yeşil yosunlar, beyaz kar kümeleri, hepsi akıp gitti.

Logen havada yavaşça döndü, uzuvları amaçsızca havayı dövdü, çığlık atamayacak kadar korkuyordu. Rüzgâr yüzünü kam-

çıladı, elbiselerini çekiştirdi ve nefesini kesti. İri Shanka'nın yanında kayalara çarptığını gördü. Shanka kayalardan sekip havaya fırladı, şüphesiz ölmüştü. Hoş bir manzaraydı ama Logen'ın neşesi uzun sürmedi.

Su, Logen'a kucağını açtı. Hücum eden bir boğa gibi Logen'ın yanına vurdu, ciğerlerindeki havayı boşalttı, kafasını sersemletti, sonra da Logen'ı kabul ederek soğuk karanlığın içine çekti.

1. KISIM

"Bıçağın kendisi vahşi eylemleri körükler."

Homer

HAYATTA KALANLAR

Suyun şapırtısı. Kulağına ilk gelen bu oldu. Suyun şapırtısı, yaprakların hışırtısı ve bir kuşun cıvıltısı.

Logen gözlerini araladı. Yaprakların arasından süzülen ışık bulanık ve parlaktı. Ölüm bu muydu? Öldüyse neden bu kadar acı çekiyordu? Bütün sol tarafı zonkluyordu. Düzgün bir nefes almak istedi ve öksürdü, yuttuğu suyu ve çamuru çıkardı. İnledi, elleri ve dizleri üzerinde doğruldu, her nefes alışında dişlerini sıkarak kendisini nehrin kenarına çekti ve yosunların, çamurun ve çürümüş dalların ortasına sırtüstü yattı.

Bir süre yerinden kalkmadı ve siyah dalların arasından gri gökyüzüne baktı, kurumuş boğazında nefesi hırıltılıydı.

Kendi kendine, "Hâlâ hayattayım," diye gakladı. Doğanın, Shankaların, insanların ve yaratıkların bütün çabalarına rağmen hâlâ yaşıyordu. Islak ve yorgun bir biçimde sırtüstü yatarken kıkırdamaya başladı. Çağlayan bir kahkaha. Logen Dokuzparmak hakkında söylenebilecek tek bir şey varsa o da hayatta kalmayı çok iyi bildiğiydi.

Nehrin çürümüş kıyısında soğuk bir rüzgâr esti ve Logen'ın kahkahası yavaşça öldü. Hayatta olabilirdi ama hayatta kalmaya devam etmek bambaşka bir şeydi. En yakındaki ağaca dayanarak ayağa kalktı. Burnundaki, gözlerindeki ve kulaklarındaki çamuru sildi. Hasara göz gezdirmek için ıslak gömleğini sıyırdı.

Bir yanı sert düşüş yüzünden eziklerle doluydu. Mavi ve mor lekeler kaburgalarına kadar tırmanıyordu. Dokununca acıyordu ama bir şeyin kırıldığını sanmıyordu. Bacağı ise felaket durumdaydı. Shanka'nın ısırdığı yer yırtık ve kanlıydı. Canını çok acıtıyordu ama hâlâ yürüyebiliyordu ve önemli olan da buydu. Hayatta kalacaksa bacaklarına ihtiyacı vardı.

Bıçağı hâlâ kemerindeki kınındaydı ve onu gördüğüne çok

sevindi. Logen, kişisel deneyimlerine dayanarak bir insanın asla çok fazla sayıda bıçağı olmayacağını biliyordu ve belindeki bıçak fena değildi fakat genel görünüm hoş değildi. Tek başındaydı, Mankafalarla dolu bir ormandaydı. Nerede olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu ama nehri takip edebilirdi. Nehirlerin hepsi kuzeye, dağlardan soğuk denize akardı. Nehri akıntı yönünün aksi istikamette güneye doğru takip edebilirdi. Nehri takip ederse Shanka'nın kendisini bulamayacağı Yüksek Tepeler'e tırmanabilirdi. Tek şansı buydu.

Tepeler yılın bu zamanı soğuk olurdu. Ölümcül bir soğuk. Çıplak ayaklarına göz gezdirdi. Shanka'nın, botlarını çıkarıp nasırlarını yonttuğu bir sırada saldırması talihsizlikti. Üzerinde ceketi de yoktu – saldırdıklarında ateşin yanında oturuyordu. Bu şekilde, dağlarda bir gün bile hayatta kalamazdı. Elleri ve ayakları gece olunca kararır, geçitlere ulaşmadan parça parça ölürdü. Tabii eğer önce açlıktan ölmezse.

"Sokayım," diye mırıldandı. Kamp yerine geri dönmek zorundaydı. Mankafaların uzaklaştığını ve geride bir şeyler bıraktığını ummalıydı. Hayatta kalmasına yardımcı olacak bir şeyler. Boş yere ümitleniyor olabilirdi ama tek şansı buydu. Hiçbir zaman pek seçeneği olmazdı.

Logen kamp yerini bulduğunda yağmur başlamıştı. Saçlarını kafatasına yapıştıran ve kıyafetlerini tamamen ıslatan bir yağmur. Yosunlu bir ağaca yaslandı ve kamp yerine göz gezdirdi. Kalbi yerinden çıkacakmış gibi atıyordu, sağ elinin parmakları bıçağın kaygan kabzasını sıkıca kavramıştı.

Ateşin yandığı kararmış daireyi gördü, etrafa küller ve yarısı yanmış dallar saçılmıştı. Mankafalar geldiğinde üzerinde Üçağaç ve Dow'un oturduğu kütüğü görebiliyordu. Açıklığa dağılmış kırık ve parçalanmış eşyaları gördü. Kamp yerinde üç Shanka'nın cesedi vardı, birisinin göğsüne bir ok saplıydı. Üç ceset ama hayatta kalanlara dair bir işaret yoktu. Şanslıydı. Her zamanki gibi ancak hayatta kalacak kadar şanslıydı. Yine de her an geri gelebilirlerdi. Çabuk olmak zorundaydı.

Logen etrafına bakınarak hızlı adımlarla ağaçların arasından çıktı. Botları hâlâ bıraktığı yerdeydi. Hemen botlarını aldı ve don-

mak üzere olan ayaklarına geçirdi, tek ayağı üzerinde sıçrarken az kalsın yere düşüyordu. Ceketi yerdeydi, kütüğün altına sıkışmıştı; on yıllık yağmur, çamur ve savaşın ardından lekelenmiş ve yıpranmıştı, yırtılan yerler defalarca kez dikilmişti ve bir kolun yarısı eksikti. Heybesi şekilsiz bir yığın halinde çalıların kıyısındaydı, içindekiler bayıra saçılmıştı. Eğilip eşyalarını topladı. Biraz ip, eski bir kil pipo, birkaç parça kurumuş et, iğne iplik ve içinde hâlâ likörün çalkalandığı çizik bir matara. Hepsi iyi. Hepsi faydalı.

Bir dalın üzerinde yırtık pırtık bir battaniye duruyordu, ıslak ve çok kirliydi. Logen battaniyeyi eline aldı ve sırıttı. Altında eski ve yıpranmış çömleği duruyordu. Yan yatmış, muhtemelen kavgada biri tarafından tekmelenmişti. İki eliyle çömleği kavradı. Güven verici ve tanıdıktı, yıllardır kullanılmaktan çizik içindeydi ve kararmıştı. Çömlek uzun zamandır kendisiyle birlikteydi. Bütün savaşlarda ve Kuzey'e gidip gelirken yanından ayrılmamıştı. Hep birlikte çömlekte yemek pişirmiş ve hep birlikte çömlekten yemişlerdi. Forley, Asıksurat, Köpekadam, hepsi.

Logen kamp yerine bir kez daha göz gezdirdi. Üç ölü Shanka vardı ama kendi grubundan ölen kimseyi görmüyordu. Belki dışarıda bir yerdeydiler. Belki de riski göze alıp ararsa–

"Hayır." Bunu kendi kendine fısıldadı. Kendisini kandırmasına gerek yoktu. Mankafaların sayısı çoktu. Çok kalabalıklardı. Nehrin kıyısında ne kadar yattığını bilmiyordu. Çocuklardan birkaçı kurtulmuş olsa bile Shanka şimdi peşlerine düşmüş, ormanda onları avlıyor olmalıydı. Geriye yüksek vadilere saçılmış cesetlerden başka bir şey kalmadığına emindi. Logen'ın tek yapabileceği şey dağlara gitmek ve kendi acınası hayatını kurtarmaktı. Gerçekçi olmak gerekti. Ne kadar acı verici olsa da.

Çömleği heybesine koyarken, "Artık sadece sen ve ben varız," dedi. Heybesini sırtına vurdu, topallayarak ama mümkün olduğunca hızlı adımlar atmaya çalışarak uzaklaştı. Nehir boyunca, yukarı, dağlara doğru gidecekti.

Geriye sadece ikisi kalmıştı. Kendisi ve çömleği.

Hayatta kalanlar bu ikisiydi.

SORULAR

Engizitör Glokta koridorda topallarken belki birinci kez kendi kendine, *Bunu neden yapıyorum*? diye sordu. İki kat sıva çekilen duvarlar beyaza boyanmıştı ama üzerinden çok uzun zaman geçmişti. Mekânın hırpani bir havası ve rutubetli bir kokusu vardı. Koridor yerin altında olduğu için pencereleri yoktu ve fenerlerin ışığıyla köşelerde gölgeler dans ediyordu.

Bunu yapmayı kim ister ki? Glokta'nın adımları zeminin kirli karoları üzerinde düzenli bir ritme sahipti. Önce sağ topuğunun kendinden emin takırtısı, ardından bastonununki geliyordu, sonra da sol ayağını yerde sürüyor, bileğinde, dizinde, kalçasında ve sırtında tanıdık acılara katlanıyordu. Tak, tuk, acı. Yürüyüş ritmi buydu.

Koridorun kirli monotonluğu ara sıra demir çerçeve ve çivilerle güçlendirilmiş ağır kapılarla bozuluyordu. Glokta bir keresinde kapılardan birinin ardından boğuk bir çığlık duyduğunu düşündü. İçeride hangi zavallı sorgulanıyor acaba? Hakkındaki iddialardan hangileri doğru, hangilerinden masum? Hangi sırlar açığa vuruluyor, hangi yalanlar öğreniliyor, hangi ihanetler ortaya çıkıyor? Fakat bunları çok fazla düşünemedi çünkü karşısına basamaklar çıktı.

Sadece ve sadece bir kişiye işkence etme fırsatı olsaydı Glokta'nın seçeceği kişi merdivenleri icat eden kişi olurdu. Büyük talihsizliklerini yaşamadan önce, genç ve takdir edilen biriyken merdivenler hiç dikkatini çekmezdi. Basamakları ikişer üçer çıkar veya iner, yoluna devam ederdi. Artık bunlar geçmişte kalmıştı. *Her yerdeler. Onlarsız kattan kata geçilmiyor. Ve aşağıya inmek yukarıya çıkmaktan çok daha zor, birçok insan bunun farkında değil. Yukarı çıkarken çok uzağa düşemezsin.*

Bu basamakları iyi tanıyordu. Pürüzsüz taşlardan kesilmiş on

altı basamak, ortaları hafifçe aşınmıştı ve yüzeyleri ortamdaki her şey gibi biraz nemliydi. Tırabzan veya tutunacak bir yer yoktu. *On altı düşman. Tam bir meydan okuma.* Merdivenleri inmenin en az acı veren tekniğini bulmak için çok uğraşmıştı. Yengeç gibi yan yan adım atıyordu. Önce baston, sonra sol ayak, ardından sağ ayak, ağırlığı sol ayağına binince gelen her zamanki ıstırap ve sancıya eşlik eden boynundaki ısrarcı bıçak saplanma hissi. *Neden merdiven inerken boynum acıyor? Ağırlığımın bir kısmı boynuma mı biniyor?* Ne olursa olsun, boynundaki acı inkâr edilemezdi.

Glokta dibe dört basamak kala durdu. Düşmanı neredeyse yenmişti. Baston tutan eli titriyor, sol bacağı öfkeli bir biçimde sancıyordu. Dilini bir zamanlar ön dişlerini taşıyan dişetlerinin üzerinde gezdirdi, derin bir nefes aldı ve öne adım attı. Bileği korkunç bir biçimde bükülerek kendisini bıraktı ve Glokta öne fırladı, düşerken zihni hayal kırıklığı ve korkuyla dolu bir kazandan ibaretti. Bir sarhoş gibi bir sonraki basamağa bastı, tırnaklarını pürüzsüz duvara geçirmeye çalıştı ve dehşete kapılarak ciyakladı. *Aptal, aptal piç!* Bastonu yere düştü, hantal ayakları taşlarla güreşti ve kendisini en dipte, mucizevî bir biçimde ayakta buldu.

Ve şimdi gelecek. Bir yerini incitmekle acıyı hissetmek arasındaki uzayıp giden korkunç ve güzel an. Acının gelmesi ne kadar sürer? Geldiğinde ne kadar kötü olacak? Basamakların dibinde ağzı açık nefes nefese bekledi, beklentiyle vücudu karıncalandı. İşte geliyor...

Acı dayanılmazdı, sol tarafına parmak uçlarından çenesine kadar kavurucu bir kramp girdi. Sulanan gözlerini sıkıca yumdu ve sağ eliyle ağzını kapattı, elini bastırdıkça parmak eklemleri kütürdedi. Çenesini kilitlerken geriye kalan dişleri birbirine sürttü ama ağzından yine de tiz ve hırıltılı bir inleme çıktı. Çığlık mı atıyorum yoksa kahkaha mı? Aradaki farkı nereden bileceğim? Burnundan nefes alırken göğsü inip kalktı, sümükleri eline aktı ve ayakta kalmaya çalıştıkça bükülmüş bedeni titredi.

Spazm sona erdi. Glokta dikkatlice uzuvlarını hareket ettirdi, hasarı test etmek için teker teker oynattı. Bacağı yanıyordu, ayağı uyuşmuştu, boynu her hareketinde çatırdıyor ve omurunu korkunç bir biçimde iğneliyordu. Çok da kötü değil. Güçlükle de olsa eğildi ve bastonunu iki parmağıyla yerden aldı, sırtını bir

kez daha dikleştirdi, elinin tersiyle sümüklerini ve gözyaşlarını sildi. *Ne maceraydı. Hoşuma gitti mi? Birçok insan için merdivenler sıradan bir şeydir, benim için ise tam bir macera!* Kendi kendine kıkırdayarak koridorda topalladı. Kendi kapısına ulaşıp içeriye girerken hâlâ gülümsüyordu.

Adım attığı oda birbirine bakan iki kapısı olan kirli beyaz bir kutuydu. Tavan rahatsız edici bir biçimde alçaktı, içerisi yanan lambalar tarafından fazla aydınlanıyordu. Köşelerden birini rutubet kaplamış, alçı patlayarak pul pul dökülmeye başlamıştı. Birisi duvarlardan birindeki kan izini silmeye çalışmış ama çok fazla uğraşmamıştı.

Pratisyen Buz odanın yanında dikiliyordu, büyük kollarını koca göğsünde birleştirmişti. Glokta'yı başıyla, bir taş gibi duygusuz bir ifadeyle selamladı, Glokta da aynı şekilde karşılık verdi. Aralarında aşınmış ve lekeli bir masa duruyordu, yere çivilenmiş ve yanına iki sandalye konmuştu. Çıplak bir adam sandalyelerden birinde oturuyordu, elleri arkasından bağlanmış ve kafasına kahverengi bir çuval geçirilmişti. İçerisi soğuktu ama adam terliyordu. *Terlemesi çok normal.*

Glokta topallayarak diğer sandalyenin yanına gitti, bastonunu dikkatlice masaya dayadı, yavaşça ve acı çekerek sandalyeye oturdu. Boynunu sağa ve sola yatırdı, konforlu diyebileceği bir pozisyon alana kadar sandalyeye yerleşti. Sadece ve sadece bir kişinin elini sıkma fırsatı olsaydı Glokta'nın seçeceği kişi sandalyeleri icat eden kişi olurdu. *En azından hayatı çekilir kılıyorlar.*

Buz sessizce köşeden çıktı, adamın kafasındaki çuvalı etli ve soluk işaretparmağıyla kalın ve beyaz başparmağı arasında tuttu. Glokta başıyla onayladı ve Pratisyen çuvalı çekip aldı. Salem Rews parlak ışıkta gözlerini kırpıştırdı.

Bayağı, domuza benzeyen, çirkin bir surat. Sen çok çirkin ve aşağılık bir domuzsun, Rews. Midemi bulandırıyorsun. Bahse girerim artık itiraf etmeye hazırsın, biz sıkılana kadar bıkmadan usanmadan konuşacaksın. Adamın yanağında ve çifte çenesinin hemen üzerinde koyu birer morluk vardı. Sulanan gözleri ışığa alışırken karşısında oturan Glokta'yı gördü ve gözleri birden ümitle aydınlandı. Üzgünüm ama beyhude bir ümit.

"Glokta, bana yardım etmek zorundasın!" diye ciyakladı. Bağ-

larının izin verdiği ölçüde öne eğildi, çaresizce kelimeleri ardı ardına sıraladı. "Beni haksız yere suçluyorlar, biliyorsun, ben masumum! Bana yardım etmeye geldin, değil mi? Sen benim dostumsun! Buralarda sözün geçer. Biz dostuz, arkadaşız! Benim için bir şeyler söyleyebilirsin! Ben masum bir adamım ve bana iftira atıyorlar! Ben–"

Glokta sessiz olması için elini havaya kaldırdı. Adamı daha önce hiç görmemiş gibi bir süre Rews'in tanıdık yüzüne baktı. Ardından Buz'a döndü. "Bu adamı tanımam mı gerekiyor?"

Albino bir şey söylemedi. Yüzünün alt kısmı pratisyen maskesi tarafından gizleniyor ve üst kısmı da hiçbir şey ele vermiyordu. Gözlerini kırpmadan sandalyedeki adama bakmaya devam etti, pembe gözleri bir cesedinkiler gibi ölüydü. Glokta içeriye girdiğinden beri gözlerini hiç kırpmamıştı. *Bunu nasıl yapıyor?*

Şişman adam, "Benim, Rews!" dedi. Ses tonunu panik ele geçirmeye başlamıştı. "Salem Rews, beni tanıyorsun, Glokta! Savaşta birlikteydik, sen... biliyorsun... öncesinde... dosttuk! Biz–"

Glokta yine elini havaya kaldırdı ve arkasına yaslandı, derin düşüncelere dalmış gibi tırnaklarından birini ağzında kalan dişlerinden birine vurmaya başladı. "Rews. İsim tanıdık geliyor. Bir tüccar, Kumaş Tüccarları Derneği'nin bir üyesi. Neresinden bakarsanız bakın zengin bir adam. Şimdi hatırladım..." Glokta etkili olması için öne eğildi. "Bir hain! Engizisyon tarafından yakalandı, mallarına el konuldu. Biliyorsun, Kral'ın vergilerini ödemiyordu." Rews'in ağzı açık kaldı. Glokta, "Kral'ın vergileri!" diye haykırdı. Elini masaya vurdu. Şişman adam fal taşı gibi açılmış gözlerle Glokta'ya baktı ve bir dişini yaladı. *Sağ üstte, arkadan ikinci.*

Glokta ortaya konuşuyormuş gibi, "Ama görgü kuralları nereye gitti?" diye sordu. "Birbirimizi bir zamanlar tanıyor veya tanımıyor olabiliriz ama asistanımla tanıştığını sanmıyorum. Pratisyen Buz, bu şişman adama merhaba de."

Avuçla indirilen bir darbeydi ama Rews'i sandalyeden düşürmeye yetti. Sandalye olduğu yerde sallandı ama etkilenmedi. *Bunu nasıl yaptı? Adamı yere serdi ama sandalyeyi devirmedi?* Rews sere serpe yere uzandı, suratı karoların üzerindeydi.

Glokta dalgın bir biçimde, "Bana karaya vuran bir balinayı ha-

tırlattı," dedi. Albino, Rews'i bir kolundan tuttu ve ayağa kaldırdı, sandalyeye geri oturttu. Adamın yanağındaki bir yarıktan kan akıyordu ama gözlerindeki bakış şimdi daha sertti. *Darbeler birçok adamı yumuşatır ama bazılarını sertleştirir. Onun sert bir adam olacağını hiç beklemezdim ama hayat sürprizlerle dolu.*

Rews masanın üzerine tükürdü. "Çok ileriye gittin, Glokta, ah, evet! Kumaş Tüccarları Derneği onurlu bir dernektir; nüfuz sahibidir! Buna izin vermezler! Ben tanınmış bir tüccarım! Karım şimdi bile Kral'a gitmiş, durumumu anlatıyordur!"

"Ah, eşin." Glokta yorgun bir biçimde gülümsedi. "Eşin çok güzel bir kadın. Güzel ve genç. Korkarım senin için fazla genç. Sanırım senden kurtulma fırsatını geri tepmedi. Korkarım defterlerinle bize geldi. Bütün defterlerinle." Rews'in yüzü soldu.

Glokta, "Defterlere göz gezdirdik," dedi. Solundaki hayali kâğıtlara göz gezdirir gibi yaptı. "Hazinenin kayıtlarına da baktık." Sağındaki hayali belgelere odaklandı. "Rakamlar birbirini tutmayınca ne kadar şaşırdık bilemezsin. Bir de senin adamlarının gece yarısı ziyaret ettiği depolar var, kayıt altına alınmamış tekneler, resmi görevlilere verilen haraçlar, sahte evraklar. Devam etmemi ister misin?" Glokta memnuniyetsizliğini belli ederek kafasını iki yana salladı. Şişman adam yutkundu ve dudaklarını yaladı.

Adamın önüne kalem ve mürekkep kondu, itiraf kâğıdı da yerini aldı. Üzerinde Buz'un zarif ve dikkatli el yazısıyla detaylar vardı. İmzalanmayı bekliyordu. İşte bu kadar.

Glokta yumuşak bir ses tonuyla, "İtiraf et, Rews," dedi, "ve bu tatsız işe acısız bir son ver. İtiraf et ve suç ortaklarının isimlerini bize ver. Kim olduklarını zaten biliyoruz. Böylesi hepimiz için daha kolay. Sana zarar vermek istemem, inan bana, bundan hiç keyif almayacağım." *Hem de hiç.* "İtiraf et. İtiraf et ve hayatta kal. Angland'da sürgün düşündüğün kadar kötü değildir. Orada hâlâ hayattan zevk alacak bir şeyler bulabilirsin, Kral'ına hizmet ederek dürüstçe çalıştığın bir günün ardından gelen memnuniyet de bunlardan birisi olacak. İtiraf et!" Rews gözlerini yere dikmiş, dişlerini yalıyordu. Glokta adama bakıp iç geçirdi.

"Ya da etme," dedi, "ve aletlerimle geri geleyim." Buz öne çıktı ve şişman adamın üzerine devasa gölgesi düştü. "Rıhtımda

yüzen bir ceset bulundu," dedi. "Şişmiş ve korkunç bir biçimde çürümüş... tanınmayacak halde." *Konuşmaya hazır. Şişman, olgun ve patlamaya hazır.* Glokta tavana bakarak, "Yaralarını ölmeden önce mi, yoksa öldükten sonra mı aldı?" diye sordu. "Gizemli ceset bir erkeğe mi, yoksa bir kadına mı ait?" Glokta omzunu silkti. "Kim bilebilir?"

Kapı çalındı. Rews kafasını kaldırdı ve gözleri yine ümitle aydınlandı. *Lanet olsun, şimdi değil!* Buz gidip kapıyı araladı. Bir şeyler konuşuldu. Kapı kapandı ve Buz öne eğilip Glokta'nın kulağına fısıldadı.

Buz yarın yamalak mırıldandı. "Teverar gelti." Glokta gelenin Severard olduğunu anladı.

Glokta, *Erken değil mi?* diye düşündü. Gülümseyip iyi haber almış gibi başıyla onayladı. Rews'in yüzü biraz düştü. İşi bir şeyleri gizlemek olan birisi bu odada duygularını gizlemeyi neden beceremiyor? Ama Glokta sebebini biliyordu. *Korkunca, çaresiz kalınca, yalnızsan, merhametsiz adamların merhametine kaldıysan sakinliği korumak zordur. Bunu benden iyi kim bilebilir?* İç geçirdi ve en yorgun ses tonuna bürünerek, "İtiraf edecek misin?" diye sordu.

"Hayır!" Tutsağın domuz gözlerine meydan okuma geri dönmüştü. Glokta sessiz bir biçimde adama bakmaya devam edip dudaklarını büzüştürdü. Şaşırtıcı. Çok şaşırtıcı. Ama başlangıçta hepsi böyledir.

"O diş seni rahatsız mı ediyor, Rews?" Glokta'nın dişler hakkında bilmediği bir şey yoktu. Kendi ağzının üzerinde işinin en ehlileri çalışmıştı. *Ya da en yeteneksizleri, nasıl bakıldığına göre değişir.* "Şimdi seni yalnız bırakmalıyım ama gidince o dişi düşüneceğim. Uzun uzun o dişe ne yapacağımı düşüneceğim." Bastonunu eline aldı. "Beni, dişin hakkında düşünürken hayal etmeni istiyorum. Ve çok ama çok ciddi bir biçimde itirafını imzalamayı da düşünmeni."

Glokta sarsakça ayağa kalkıp ağrıyan bacağını salladı. "Ancak bence güzel bir dayak yemek aklını başına getirebilir, bu yüzden seni yarım saatliğine Pratisyen Buz ile baş başa bırakacağım." Rews'in ağzı şaşkınlıkla açıldı. Albino, adamla birlikte sandalyeyi yavaşça kendisine çevirdi. "Buz bu gibi sorunları çözmek konu-

sunda en iyisidir." Buz eski deri eldivenlerini çıkardı ve dikkatlice, parmaklarını teker teker yerleştirerek büyük beyaz ellerine geçirmeye başladı. "Sen her şeyin en iyisine layıksın, öyle değil mi, Rews?" Glokta kapıya döndü.

Rews omzu üzerinden, "Glokta! Bekle!" diye haykırdı. "Bekle, ben–"

Pratisyen Buz eldivenli eliyle adamın ağzını kapattı ve bir parmağını ağzına götürdü. "Thhhhh," dedi. Kapı kapandı.

Severard koridorda duvara yaslanıyordu, bir ayağını arkasındaki sıvaya koymuş, maskesinin altında ahenksiz bir ıslık çalıyor, elini uzun saçlarının arasında gezdiriyordu. Glokta dışarıya çıkınca sırtını dikleştirdi ve selam verdi, gözlerinden gülümsediği belliydi. *Hep gülümsüyor.*

Ortak dilde, "Üstat Kalyne seni görmek istiyor," dedi. "Ben adamı daha önce hiç bu kadar kızgın görmemiştim."

"Severard, zavallı şey, çok korkmuş olmalısın. Kutu yanında mı?"

"Yanımda."

"Buz için bir şeyler aldın mı?"

"Aldım."

"Eşin için de bir şeyler aldın mı?"

Severard, "Ah, evet," dedi. Gözleri gülümsedi. "Eşime çok iyi bakacağım. Bir eşim olduğunda."

"Güzel. Üstat'ın çağrısına cevap vermek için sabırsızlanıyorum. Ben içeriye girdikten beş dakika sonra elinde kutuyla içeriye dal."

"Kapıyı çalmadan içeriye mi dalayım?"

"İstersen içeriye dal ve adamı bıçakla."

"Bu işi oldu bilin, Engizitör."

Glokta başıyla onayladı, arkasına döndü, sonra tekrar Severard'a döndü. "Adamı gerçekten bıçaklamayacaksın, değil mi Severard?"

Pratisyen gözleriyle gülümsedi ve korkunç görünümlü bıçağını kınına soktu. Glokta tavana bakarak gözlerini devirdi, topallayarak uzaklaştı; bastonu karoların üzerinde takırdarken sol bacağı zonklamaya başladı. Tak, tuk, acı. Yürüyüş ritmi buydu.

Üstat'ın ofisi Sorgu Evi'nin üst katlarından birinde, büyük ve zen-

gin bir biçimde döşenmiş bir odaydı, içerideki her şey çok büyük ve gösterişliydi. Büyük ve süslü bir pencere, ahşap kaplama duvarın büyük bir kısmını kaplıyor, aşağıdaki bakımlı bahçelerin güzel manzarasını çerçeveliyordu. Sıcak ve egzotik bir yerden getirilen zengin renkli bir halının ortasında dev ve süslü bir masa duruyordu. Soğuk ve egzotik bir yerden getirilen bir hayvan başı görkemli şöminenin üzerini süslüyor, şöminede sönmek üzere olan cılız bir ateş yanıyordu.

Üstat Kalyne'in kendisi ise ofisinin küçük ve monoton görünmesine sebep oluyordu. Ellili yaşlarda iriyarı ve gösterişli bir adamdı, saçlarının seyrelmesini uzattığı fazlasıyla beyaz favoriyle kapatmaya çalışıyordu. Engizisyon içinde bile göz korkutucu biriydi fakat Glokta'nın kimseden korkacak hali kalmamıştı ve ikisi de bunu biliyordu.

Masanın ardında büyük ve süslü bir sandalye vardı ancak Üstat oturmuyor, kollarını havada sallayıp bağırırken sandalyenin arkasında volta atıyordu. Glokta, pahalı olduğu su götürmez olsa da oturanı mümkün olduğunca rahatsız edecek bir biçimde tasarlanmış sandalyede oturuyordu. *Ama beni çok fazla rahatsız etmiyor. Rahatsızlık benim iyi halim.*

Glokta şöminenin üzerindeki vahşi hayvan kafasının yerinde Kalyne'in kellesinin durduğunu düşünerek kendisini eğlendirirken Üstat konuşmaya devam etti. *Tıpkı şöminesi gibi işe yaramaz. Etkileyici görünüyor ama içi boş. Acaba sorguya alınsa ne tepki verir? Şu komik favorileriyle işe başlardım.* Ama Glokta adamı ilgiyle ve büyük bir ciddiyetle dinliyor gibi görünüyordu.

"Bu sefer çizgiyi aştın, Glokta, seni deli kötürüm! Kumaş Tüccarları Derneği bunu öğrenince derini yüzecek!"

"Derimin yüzülmesini denedim, insanı gıdıklıyor." *Lanet olsun, çeneni kapalı tut ve gülümse. Islık çalıp duran Severard salağı nerede? Buradan çıkınca asıl ben onun derisini yüzeceğim.*

"Ah, evet, çok güzel, bu çok güzel, Glokta, bak ne çok gülüyorum! Kral'ın vergilerini ödememek mi?" Üstat öfkeyle Glokta'ya bakarken favorileri titredi. "Kralın vergileri mi?" diye çığlık attı. Glokta'nın üzerine tükürüğünü saçtı. "Bunu hepsi yapıyor, Kumaş Tüccarları, Baharat Tüccarları, hepsi! Teknesi olan bütün geri zekâlılar!"

"Ama bunu o kadar açıkça yapılıyordu ki, Üstat, bize hakaret eder gibiydi. Düşündüm de–"

"Düşündün mü?" Yüzü kızaran Kalyne öfkeyle titremeye başladı. "Sana Kumaş Tüccarları Derneği'nden uzak durman söylendi, aynı şekilde Baharat Tüccarları'ndan da, bütün büyük derneklerden!" Daha hızlı volta atmaya başladı. *Bu hızla giderse halısını aşındıracak. Büyük dernekler ona yeni bir halı almak zorunda kalacak.*

"Düşündün, öyle mi? Adam derneğine geri dönmeli. Adamı serbest bırakacağız ve sen de gidip onlardan özür dileyeceksin! Büyük rezalet! Beni çok küçük düşürdün! Adam şimdi nerede?"

"Pratisyen Buz'a emanet ettim."

"O mırıldanan hayvana mı?" Kalyne çaresizlikle saçlarını çekiştirdi. "O zaman geçmiş olsun. Adam şimdi felaket durumdadır! Onu bu halde derneğe de geri gönderemeyiz! Burada işin bitti, Glokta! Bitti! Hemen Rektör'e gideceğim! Doğrudan Rektör'e gideceğim!"

Dev kapı birden açıldı ve Severard elinde ahşap bir kutuyla içeriye girdi. *Tam zamanında.* Üstat ağzı açık, öfkeli bakışlarla Severard'a bakarken Severard şıngırdatarak büyük bir gürültüyle kutuyu masanın üzerine koydu.

"Sen ne yaptığını..." Severard kapağı açtı ve Kalyne paraları gördü. *Tatlı paracıklar.* Konuşmaya hazırlanırken ağzı bir sonraki sesi çıkarmak üzereyken kilitlendi. Önce şaşırdı, sonra afalladı, ardından ihtiyatlı davranmaya karar verdi. Dudaklarını büzüştürdü ve koltuğuna oturdu.

Glokta, "Teşekkürler, Pratisyen Severard," dedi. "Gidebilirsin." Severard dışarıya çıkarken Üstat düşünceli bir biçimde favorilerini sıvazlıyordu. Kısa süre sonra yüzü her zamanki pembe tonuna büründü. "Rews'in el konulan parası. Artık Kral'a ait. Siz benim üstüm olduğunuz için size vermenin uygun olacağını düşündüm, böylece siz de paraları Hazine'ye teslim edebilirsiniz." *Ya da kendine daha büyük bir masa alırsın, sülük.*

Glokta elleri dizlerinde, öne eğildi. "Belki de, Rews'in çok ileri gittiğini, sorular sorulmaya başlandığını ve herkese ders olsun diye cezasının verildiğini söylersiniz. Sonuçta, elimiz kolumuz bağlı oturamazdık. Büyük dernekler bundan huzursuz olacaktır

ama kendilerine de çeki düzen verecektir." *Onlar huzursuz olunca da sen onları biraz daha yolabilirsin.* "Ya da onlara benim deli bir kötürüm olduğumu söyleyip suçu bana atarsınız."

Glokta'nın anladığı kadarıyla Üstat durumdan memnundu. Bunu belli etmemeye çalışıyordu ama parayı görünce favorileri titremeye başlamıştı. "Pekâlâ, Glokta. Pekâlâ. Anlaştık." Uzandı ve dikkatlice kutunun kapağını kapattı. "Ama bir daha böyle bir şey yapmaya niyetlenirsen... önce benimle konuş, olur mu? Sürprizlerden hoşlanmam."

Glokta ayağa kalktı ve kapıya doğru topalladı. "Ha, bir şey daha var!" Glokta, güçlükle geriye döndü. Kalyne kalın kaşlarının altından Glokta'ya doğru sert bir bakış attı. "Kumaş Tüccarları Derneği'ne gittiğimde Rews'in itirafına ihtiyacım olacak."

Glokta geniş gülümsemesini ve eksik ön dişlerini gösterdi. "Bu, sorun olmaz, Üstat."

Kalyne haklıydı. Rews'in bu halde derneğe dönmesi söz konusu bile değildi. Dudakları yarılmıştı ve kanıyordu, yüzünün yan tarafında morluklar vardı, başı hafifçe yana düşmüştü ve yüzü tanınmayacak kadar şişmişti. *Kısacası, itiraf etmeye hazır bir adama benziyor.*

"Son yarım saatin hoşuna gittiğini sanmıyorum, Rews, bence hiç hoşuna gitmemiştir. Belki de hayatının en kötü yarım saatiydi, kim bilir. Burada senin için nelerimiz olduğunu düşündüm ve acı gerçek şu ki... bundan daha iyisini sunamayız. Burada lüks yaşam böyle bir şey." Glokta öne eğildi, yüzü Rews'in kanlı burnundan birkaç santimetre uzaktaydı. "Pratisyen Buz benimle mukayese edilecek olursa küçük bir kızdır," diye fısıldadı. "Bir kedi yavrusudur. Ben senin üzerinde çalışmaya başlayınca, Rews, son yarım saatini nostaljiyle anacaksın. Seni Pratisyen'le yarım saat yalnız bırakmam için bana yalvaracaksın. Anladın mı?" Rews sessizdi, sadece kırık burnundan içeriye giren havanın ıslık sesi duyuluyordu.

Glokta, "Ona aletleri göster," diye fısıldadı.

Buz öne çıktı ve cilalanmış sandığı gösterişli bir biçimde açtı. Ustaca yapılmış bir şaheserdi. Kapaklar açılırken içindeki tepsiler havaya kalktı ve kenarlara yayıldı, Glokta'nın aletleri bütün kor-

kunç görkemiyle açığa çıktı. Her büyüklükte ve şekilde bıçaklar vardı, düz ve eğri iğneler, yağ ve asit şişeleri, çiviler ve vidalar, kıskaçlar ve kerpetenler, testereler, çekiçler, keskiler. Metal, ahşap ve cam parçalar parlak ışığın altında ışıldıyordu, hepsi ayna gibi parlatılmış ve ölümcül bir keskinliğe bileylenmişti. Rews'in sol gözü büyük bir morlukla kapanmıştı ama diğer gözü aletlerin üzerinde gezindi: dehşete kapılmış, büyülenmiş. Aletlerden bazılarının fonksiyonları feci bir şekilde belliydi, bazılarınınki ise feci şekilde belirsiz. *Acaba hangisi onu daha çok korkutuyor?*

Glokta, "Sanırım dişlerinden bahsediyorduk," diye mırıldandı. Rews kafasını kaldırıp Engizitör'e baktı. "Yoksa itiraf etmeyi mi tercih edersin?" İşte bu kadar, geliyor. İtiraf et, itiraf et, itiraf et, itiraf et...

Kapı çalındı. *Lanet olsun, yine mi?* Buz kapıyı araladı ve bir şeyler fısıldadı. Rews şişmiş dudağını yaladı. Kapı kapandı ve albino, Glokta'nın kulağına fısıldadı.

"Rehtör." Glokta olduğu yerde dondu kaldı. *Para yetmemiş. Ben ofisini terk eder etmez beni rapor etmek için Rektör'e gitmiş. İşim bitti mi?* Bu düşünce beraberinde suçlu bir heyecanı da getirdi. *Pekâlâ, önce bu şişman domuzun işini bitiririm.*

"Severard'a geldiğimi söyle." Glokta tutsakla konuşmak için arkasını döndü ama Buz koca elini bir omzuna koydu.

"Oh. Rehtör." Buz kapıyı işaret etti. "Buhda."

Burada mı? Glokta'nın gözkapakları seğirdi. *Neden?* Masanın kenarına tutunarak doğruldu. *Beni yarın bir kanalda mı bulacaklar?* Şişmiş ve korkunç bir şekilde çürümüş, *tanınmayacak halde.* Bunları düşünürken tek hissettiği şey hafif bir rahatlamaydı. *Artık merdiven yok.*

Majesteleri'nin Engizisyonu'nun Rektör'ü koridorda dikiliyordu. Kirli duvarlar adamın arkasında neredeyse kahverengi kalıyordu. Rektör lekesiz uzun beyaz ceketi, beyaz eldivenleri ve beyaz saçları ile parıldıyordu. Altmışını geçmişti ama yaşlılık belirtilerini göstermiyordu. Uzun boyluydu, yeni tıraş olmuş ve pürüzsüz derisi açığa çıkmıştı. *Hayatı boyunca hiçbir şeye şaşırmamış bir adam gibi duruyor.*

Glokta altı sene önce Engizisyon'a katılırken bir kez karşılaşmışlardı ve o günden bu yana hiç değişmemişti. Rektör Sult.

İttifak'ın en güçlü adamlarından biri. *Belki de dünyanın en güçlü adamlarından biri.* Arkasında, iri gölgeler gibi duran dev, sessiz ve siyah maskeli iki Pratisyen vardı.

Rektör dışarıya çıkan Glokta'yı görünce ince gülümsemesini gösterdi. Bu gülümseme çok şey söylüyordu. *Hafif bir aşağılama, biraz acıma, çok az da tehdit. Her şeyden öte eğlendiğini belli ediyordu.* "Engizitör Glokta," dedi. Beyaz eldivenli elini avucu aşağıya bakacak şekilde öne uzattı. Parmağındaki büyük mor taşlı yüzük parıldadı.

"Ekselansları'na hizmet ve itaat ederim." Glokta dudağını yüzüğe değdirmek için eğilirken yüzünü buruşturdu. Zorlu ve acı verici bir manevraydı ve hiç bitmeyecekmiş gibi geldi. Sonunda sırtını dikleştirdiğinde Sult'un soğuk mavi gözlerini üzerine diktiğini fark etti. Glokta'yı tamamen anladığını ama etkilenmediğini belli eden bir bakış.

"Benimle gel." Rektör arkasına döndü ve koridorda yürümeye başladı. Glokta arkasından topalladı, sessiz Pratisyenler de hemen arkasındaydı. Sult çok çaba sarf etmeden kendine güvenir adımlar atıyor, ceketinin kuyruğu zarif bir biçimde yeri süpürüyordu. *Piç.* Kısa süre sonra kendisininkine benzer bir kapıya ulaştılar. Rektör kilidi açtı ve içeriye girdi, Pratisyenler kapının iki yanında yerlerini alıp kollarını göğüslerinde birleştirdiler. Özel bir sorgu demek. *Belki de asla terk edemeyeceğim bir oda.* Glokta eşiği geçti.

Beyaz sıvalı oda rahatsız edici bir biçimde parlaktı ve tavanı çok alçaktı. Rutubetli bir yama yerine duvarda büyük bir çatlak vardı ama bunun dışında kendi odasıyla aynıydı. Aşınmış masa, ucuz sandalyeler, hatta gelişigüzel silinmiş kan lekesi bile benzerdi. *Acaba gelenleri etkilesin diye duvarı kan lekesi şeklinde mi boyuyorlar?* Pratisyenlerden biri büyük bir gürültüyle kapıyı kapattı. Glokta havaya sıçramaya niyetlendi ama vücudu bunu pek takmadı.

Rektör zarif bir biçimde sandalyelerden birine oturup masanın üzerindeki sararmış kâğıtları kendisine çekti. Eliyle diğer sandalyeyi işaret etti, gösterdiği sandalye tutsakların oturduğuydu. Glokta üstü kapalı imayı gözden kaçırmadı.

"Ayakta kalmayı tercih ederim, Ekselansları."

Sult gülümsedi. Sivri, hepsi bembeyaz dişleri vardı. "Hayır, etmezsin."

Haksız değil. Glokta'nın mahkûm sandalyesine zarif bir biçimde oturduğu söylenemezdi. Rektör bu sırada önündeki hesap defterlerinden birini açtı, kaşlarını çattı ve gördükleri kendisini büyük bir hayal kırıklığına uğratmış gibi başını iki yana salladı. Şanlı kariyerimin detayları mı acaba?

"Kısa süre önce Üstat Kalyne beni ziyaret etti. Çok sinirliydi." Sult sert mavi gözlerini Glokta'ya dikti. "Sana kızmış, Glokta. Söyleyecek bir sürü şeyi vardı. Senin kontrol edilemez tehdit olduğunu, sonuçlarını düşünmeden hareket ettiğini, deli bir kötürüm olduğunu söyledi. Bu departmandan kovulmanı istedi." Rektör gülümsedi, soğuk ve uğursuz bir gülümsemeydi, Glokta'nın mahkûmlar üzerinde kullandığı türden bir şey. *Ama bu gülümsemenin dişleri var.* "Bence senden... tamamen kurtulmak istiyor." İki adam masanın üzerinden birbirine baktı.

Merhamet dilenmeye başlayacağım zaman geldi mi? Yerde sürünüp ayaklarını mı öpmeliyim? Yalvaracak kadar umurumda değil ve sürünemeyeceğim kadar kramplı haldeyim. Pratisyenlerin beni oturduğum yerde öldürmek zorunda. Gırtlağımı kessinler. Kafama sert bir cisimle vursunlar. Her neyse. Yeter ki işlerini yapsınlar.

Ama Sult'un acelesi yoktu. Beyaz eldivenli elleri ustaca sayfaları çevirdi ve hışırdattı. "Engizisyon'da senin gibi birkaç adamımız var, Glokta. Asil bir adam, harika bir aileden geliyor. Şampiyon bir kılıç ustası, cesur bir süvari subayı. Bir zamanlar en tepeye oynaması için yetiştirilmiş bir adam." Sult gözlerine inanamıyormuş gibi Glokta'ya tepeden baktı.

"Bütün bunlar savaştan önceydi, Rektör."

"Haliyle. Yakalanmana üzülen çok oldu, geri dönmeni kimse ümit etmiyordu. Savaş devam edip aylar geçti, ümitler yok oldu ama barış anlaşması imzalandıktan sonra sen İttifak'a geri verilen tutsaklar arasındaydın." Gözlerini kısıp Glokta'ya baktı. "Konuştun mu?"

Glokta kendine hâkim olamadı ve tiz bir kahkaha attı. Sesi soğuk odada garip bir biçimde yankılandı. Odalarda sıklıkla duyulan bir ses değildi bu. "Konuştum mu? Gırtlağım parçalanana kadar konuştum. Onlara aklıma gelen her şeyi anlattım. Duyduğum bütün sırları haykırdım. Beyinsiz biri gibi saçmaladım. Söyleyecek bir şeyim kalmayınca kendim bir şeyler uydurmaya

başladım. Altıma yaptım ve bir kız gibi ağladım. Bunu herkes yapar."

"Ama herkes hayatta kalmaz. İmparator'un hapishanesinde iki sene geçirdin. Diğerleri bunun yarısı kadar bile dayanamadı. Doktorlar bir daha asla yatağından kalkamayacağını söylüyordu ama bir sene sonra Engizisyon'a başvurdun." *Bunu ikimiz de biliyoruz. İkimiz de oradaydık. Benden ne istiyorsun ve neden lafı geveliyorsun? Sanırım bazı insanlar kendi sesini duymaya bayılıyor.*

"Bana senin kötürüm olduğun, kırık olduğun ve asla iyileşmeyeceğin, sana güvenilemeyeceği söylendi. Ama ben sana bir şans vermeye kararlıydım. Her sene Müsabaka'yı bir aptal kazanıyor, savaşlarda gelecek vaat eden askerler sürekli çıkıyor ama senin o iki sene hayatta kalmayı başarman eşsiz bir olaydı. Bu yüzden seni Kuzey'e gönderdik ve oradaki madenlerimizden birinin sorumluluğunu verdik. Angland hakkında ne düşünüyorsun?"

Şiddet ve yozlaşmanın leş çukuru. Özgürlük adına masumları ve suçluları köle yaptığımız bir yer. Nefret ettiklerimizi gönderdiğimiz bir lağım çukuru. Utandıklarımızı açlıktan, hastalıktan veya çok çalışmaktan ölmeye terk ettiğimiz bir yer. Glokta, "Soğuktu," dedi.

"Sen de öyleydin. Angland'da kendine pek dost edinmedin. Engizisyon'dan birkaç kişi, sürgünlerden hiçbiri." Kâğıtların arasından buruşuk bir mektup çıkardı ve şöyle bir göz gezdirdi. "Üstat Goyle bana senin soğuk bir balık olduğunu, damarlarında kan akmadığını söyledi. Senin hiçbir işine yaramayacağını, hiçbir yere gelemeyeceğini dile getirdi." *Goyle. Piç kurusu. Kasap. Beynim olmayacağına kanım olmasın.*

"Ama üç yıl sonra üretim arttı. Hatta ikiye katlandı. Ve sen de Üstat Kalyne'in altında çalışmak üzere Adua'ya geri çağrıldın. Onun yanında disiplini öğreneceğini düşündüm ama yanılmışım. Kendi yolunda ısrar ettin." Rektör kaşlarını çattı. "Dürüst olmak gerekirse, bence Kalyne senden korkuyor. Bence hepsi korkuyor. Senin küstahlığından hoşlanmıyorlar, tekniklerinden hoşlanmıyorlar, işine dair... özel bir öngörün olmasından hoşlanmıyorlar."

"Siz ne düşünüyorsunuz, Rektör?"

"Dürüst olmamı mı istiyorsun? Yöntemlerinden çok hoşlandığımı söyleyemem ve küstahlığının hak edilmiş olduğunu dü-

şünmüyorum. Ama elde ettiğin sonuçları seviyorum. Hem de çok seviyorum." Defterleri kapattı ve bir elini üzerine koydu, sonra masanın üzerinden öne eğildi. *Tıpkı benim mahkûmların üzerine itiraf etmelerini istemek için eğildiğim gibi.* "Senin için özel bir görevim var. Etrafta kaçakçıları kovalamaktan daha çok işe yarayacağın bir görev. Engizisyon'un gözünde kendini affettirmeni sağlayacak bir şey." Rektör uzun süre sustu. "Sepp dan Teufel'i tutuklamanı istiyorum."

Glokta kaşlarını çattı. *Teufel mi?* "Darphane Başkanı mı, Ekselansları?"

"Ta kendisi."

Kraliyet Darphanesi Başkanı. Çok önemli bir aileden gelen çok önemli bir adam. Benim küçük havuzum için çok büyük bir balık. Güçlü dostları olan bir balık. Böyle bir adamı tutuklamak çok tehlikeli olabilir. Ölümcül olabilir. "Nedenini sorabilir miyim?"

"Soramazsın. Nedenleri bırak ben düşüneyim. Sen itiraf almaya odaklan."

"Hangi konuda bir itiraftan bahsediyoruz, Rektör?"

"Yozlaşma ve vatana ihanet, elbette! Kişisel işlerinde dostumuz Darphane Başkanı düşüncesizce davranmaya başladı. Görünüşe göre rüşvet alıyor, Kumaş Tüccarları Derneği ile Kral'ı dolandırıyormuş. Dernekte rütbeli birinin talihsiz bir bağı açığa çıkarıp ismini bize vermesi çok işimize yarar."

Biz burada konuşurken odamda dernekte rütbeli birinin olması tesadüf olamaz. Glokta omzunu silkti. "İnsanlar konuşmaya başlayınca ağızlarından her türlü şaşırtıcı isim çıkabilir."

Rektör, "Güzel," dedi. "Şimdi gidebilirsin, Engizitör. Yarın bu saatlerde Teufel'in itirafını almaya geleceğim. Elinde olsa iyi olur."

Glokta dışarıya çıkarken yavaşça nefes alıp vermeye odaklandı.

Nefes al, nefes ver. Sakinleş. Odadan canlı çıkacağını düşünmemişti. *Ve şimdi kendimi nüfuzlu insanların çemberinde buldum. Rektör için özel bir görev, İttifak'ın en güvenilir memurlarından birinin vatana ihanetinin itirafı. Bu çemberde ne kadar hayatta kalabilirim? Neden ben? Cevaplara hemen ulaştığım için mi? Yoksa kimse beni özlemeyeceği için mi?*

"Bugün sorgumuz birçok kez bölündüğü için özür dilerim, ger-

çekten özür dilerim, kerhane sanırsın, geleni gideni bitmiyor." Rews çatlak ve şişmiş dudaklarını büzerek üzgün bir biçimde gülümsedi. *Böyle bir zamanda gülümsüyor, bu adam bir harika. Ama her şeyin bir sonu vardır.* "Dürüst olalım, Rews. Kimse sana yardım etmeye gelmeyecek. Ne bugün ne yarın ne de başka bir zaman. İtiraf edeceksin. Tek soru bunu ne zaman yapacağın ve yaptığında ne durumda olacağın. Bunu erteleyerek bir yere varamazsın. Acı çekmek dışında bir şey elde edemezsin. Sana çok acı çektirebiliriz."

Rews'in kanlı yüz ifadesini yorumlamak zordu ama omuzları çökük tü. Titreyen elindeki kalemi mürekkebe batırdı, eğik bir el yazısıyla itiraf kâğıdının altına ismini yazdı. *Yine kazandım. Şimdi bacağım daha mı az acıyor? Dişlerim geri mi geldi? Bir zamanlar dostum dediğim bu adamı yok etmek bana ne fayda sağladı? Bunu neden yapıyorum?* Aldığı tek cevap kalemin kâğıda sürtünerek çıkardığı ses oldu.

Glokta, "Harika," dedi. Pratisyen Buz kâğıdı tersine çevirdi. "Bunlar suç ortaklarının isimleri mi?" İsimlere şöyle bir göz gezdirdi. *Derneğin birkaç yeni üyesi, üç gemi kaptanı, şehir muhafızlarının bir üyesi, birkaç gümrük memuru. Sıkıcı bir tarif.* İçine biraz daha baharat eklemek gerekiyor. Glokta kâğıdı masanın üzerinden adama uzattı. "Sepp dan Teufel ismini de ekle, Rews."

Şişman adam şaşkındı. "Darphane Başkanı mı?" diye mırıldandı.

"Ta kendisi."

"Ama ben adamı tanımam etmem."

Glokta, "Ne olmuş?" diye sordu. "Sen dediğimi yap." Rews durdu ve ağzını araladı. "Yaz, şişman domuz." Pratisyen Buz ellerini kütürdetti.

Rews dudaklarını yaladı. Yazarken kendi kendine, "Sepp... dan... Teufel," diye mırıldandı.

"Harika." Glokta dikkatlice korkunç ve güzel aletlerini barındıran sandığın kapağını kapattı. "Bugün bunlara ihtiyaç duymayacak olmamıza hem senin adına hem de kendi adıma çok sevindim."

Buz, mahkûmun bileklerindeki kelepçeleri kapattı ve adamı ayağa kaldırdı. Birlikte odanın arka tarafındaki kapıya doğru yürürlerken Rews omzu üzerinden haykırdı. "Şimdi ne olacak?"

"Angland, Rews, Angland. Yanına sıcak bir şeyler almayı unutma." Kapı adamın arkasından kapandı. Glokta listedeki isimlere göz gezdirdi. Sepp dan Teufel en alttaydı. *Bir isim. Aslında diğerleri gibi sadece bir isim. Teufel. Bir isim daha ama bu diğerlerinden çok daha tehlikeli.*

Severard koridorda bekliyor, her zamanki gibi gülümsüyordu. "Adamı kanala atalım mı?"

"Hayır, Severard. Angland'a giden ilk gemiye bindirin."

"Bugün çok merhametlisiniz, Engizitör."

Glokta burnundan soludu. "Merhametli olsam kanala atardık. Bu domuz kuzeyde altı hafta bile dayanamaz. Onu unut. Bu akşam Sepp dan Teufel'i tutuklayacağız."

Severard kaşlarını havaya kaldırdı. "Darphane Başkanı'nı değil herhalde?"

"Ta kendisi. Ekselansları Rektör Sult'un emriyle. Kumaş Tüccarları Derneği'nden para alıyormuş."

"Ah, çok yazık."

"Hava kararınca çıkacağız. Buz'a söyle hazır olsun."

Sıska Pratisyen başıyla onaylayınca uzun saçları sallandı. Glokta arkasına döndü ve koridorda topalladı, bastonu kirli karoların üzerinde tıkırdarken sol bacağı yanmaya başladı.

Kendi kendine, *Bunu neden yapıyorum?* diye sordu.

Bunu neden yapıyorum?

SEÇENEKSİZ

Logen acıyla uyandı. Garip bir açıyla yerde yatıyordu, başını sert bir cisme dayamış ve dizlerini karnına çekmişti. Gözlerini bir parça araladı. Karanlıktı ama bir yerden hafif bir ışık geliyordu. Karın içinden gelen ışık.

Paniğe kapıldı. Şimdi nerede olduğunu biliyordu. Minik mağaranın girişini ısıyı içeride tutabilmek için karlarla kapatmıştı. Uyurken dışarıda kar yağmaya devam edip kendisini içeriye mühürlemiş olmalıydı. Çok kar yağdıysa dışarıda biriken karın kalınlığı çok fazla olabilirdi. Kar bazen bir adam boyunu aşardı. Asla dışarıya çıkamayabilirdi. Bütün o tepeleri, kayaların arasında küçük bir mağarada, bacaklarını bile uzatamayacağı kadar dar bir yerde ölmek için aşmış olabilirdi.

Logen dar mekânda elinden geldiğince büküldü, uyuşmuş elleriyle karı kazmaya başladı; debelendi, kar ile boğuşmaya başladı, bu arada kendi kendine sessizce küfürler edip duruyordu. İçeriye birden göz kamaştırıcı bir ışık doldu. Son karları da önünden çekti ve temiz havaya adım attı.

Gökyüzü parlak bir maviydi, tepede güneş parıldıyordu. Logen yüzünü güneşe döndü ve yanan gözlerini kapattı, ışığın vücudunu yıkamasına izin verdi. Hava gırtlağını acıtacak kadar soğuktu. Keskin bir soğuk. Ağzı toz gibi kuruydu, dili kötü şekillendirilmiş bir tahta parçası gibiydi. Biraz kar alıp ağzına attı. Kar eriyince yutkundu. Soğuktu, başını zonklattı.

Bir yerden mezarlık kokusu geliyordu. Sadece kendi nemli ve ekşi ter kokusu değildi, gerçi kendi kokusu da yeterince kötüydü. Battaniyeydi kokan, çürümeye başlamıştı. İki parçasını birer eldiven gibi ellerine sarmış, iple bileklerine bağlamıştı. Başka bir parça, pis kokulu ve kirli başlık gibi kafasında duruyordu. Botlarını da battaniye parçalarıyla doldurmuştu. Geri kalanını ise be-

denine dolamıştı ve ceketinin altındaydı. Kötü kokuyordu ama dün akşam hayatını kurtarmıştı, Logen'a göre buna değerdi. Battaniyeden kurtulma lüksüne kavuşana kadar bir süre daha kötü kokmaya devam edecekti.

Doğrulup etrafına bakındı. Dar, kenarları dik ve karlı bir vadideydi. Etrafını üç tepe kuşatıyor, mavi gökyüzüne koyu gri taşlar ve beyaz karlar karışıyordu. Bunları tanıyordu. Çok eski dostlarıydı. Geriye sadece bunlar kalmıştı. Şimdi Yüksek Tepeler'deydi. Dünyanın çatısındaydı. Güvendeydi.

"Güvende," diye vakladı. Bunu neşeden yoksun halde söyledi. Yiyecekten yoksun olduğu kesindi. Şüphesiz sıcaktan da yoksundu. Bu kadar yüksekte ikisi için de uğraşmasına gerek yoktu. Belki Shanka'dan kaçmıştı ama burası ölülere ait bir yerde, tepelerde bir süre daha kalırsa onlara katılacaktı.

Vahşi bir biçimde acıkmıştı. Karnı acı çeken, kulakları tırmalayan çığlıklar atan bir boşluktu. Çantasından son et parçasını çıkardı. Eski, kahverengi, yağlı bir parçaydı, kuru bir dala benziyordu. Boşluğu doldurmaya yetmezdi ama elinde sadece bu vardı. Dişlerini kayış gibi olmuş ete geçirdi ve kopardığı parçayı karla yuttu.

Logen koluyla gözlerini siper etti ve vadinin kuzeyine, önceki gün geldiği tarafa baktı. Eğim gittikçe azalıyor, karlar ve kayalar yerlerini çamlarla kaplı tepelere, ağaçlar da bir süre sonra yerlerini çayırlara bırakıyor, ardındaki çimenli tepeler ufukta parıldayan denize doğru uzanıyordu. Ev. Bu düşünce Logen'ın midesini bulandırdı.

Ev. Ailesi orada bir yerdeydi. Babası – bilge ve güçlü, iyi bir adam, insanların lideri. Eşi, çocukları. İyi bir aileydiler. Daha iyi bir oğlu, daha iyi bir kocayı ve daha iyi bir babayı hak ediyorlardı. Arkadaşları da oradaydı. Eskiler ve yeniler bir arada. Onları yeniden görmek çok güzel olurdu. Büyük salonda babasıyla konuşmak. Çocuklarıyla oynamak, eşiyle nehrin kenarında oturmak. Üçağaç ile taktik tartışmak. Köpekadam ile yüksek vadilerde avlanmak, çılgınlar gibi kahkahalar atarak elinde bir mızrakla ormanın içine dalmak.

Logen birden acı dolu bir özlemle doldu. Neredeyse acıyla boğuluyordu. Sorun, hepsinin ölmüş olmasıydı. Büyük salon şimdi

kararmış tahta parçalarından ibaretti, nehir bir lağıma dönüşmüştü. Tepenin üzerinden gelip aşağıdaki yanmış vadiyi görüşünü hiç unutmuyordu. Köpekadam omzundan çekiştirerek pes etmesini söylerken küllerin arasında sürünmüş, kurtulan olup olmadığını anlamaya çalışmıştı. Etrafta cesetlerden başka bir şey yoktu ve hepsi tanınmayacak kadar çürümüştü. Aradığı şeyi küllerin arasında bulamadı. Shanka elinden geleni yaparak herkesi öldürmüştü, buna şüphe yoktu. Kara tükürdü, kurumuş et yüzünden tükürüğü toprak rengiydi. Ölü, donmuş ve çürümüş veya yakılmış, hepsi toprağa dönmüştü.

Logen dişlerini sıktı ve çürümüş battaniye parçalarına sarılı ellerini yumruk yaptı. Denizin kenarındaki kasabadan arta kalanları son kez görmek için geri dönebilirdi. Bir parmağını kaybedip şöhretini kazandığı Carleon'da yaptığı gibi yüksek sesli bir savaş narası atıp tepeden aşağıya hücum edebilirdi. Birkaç Shanka'yı öbür dünyaya gönderirdi. Kalpsiz Shama'ya yaptığı gibi onları da ikiye ayırır, iç organlarını dışarı dökerdi. Babasının, eşinin, çocuklarının, arkadaşlarının intikamını alırdı. Böylesi Kanlı Dokuz'a yakışır bir son olurdu. Öldürerek ölmek. Şarkılara konu olacak bir hikâye.

Fakat Carleon'da genç ve güçlüydü, arkasında arkadaşları vardı. Şimdi zayıf ve açtı, olabildiğince yalnızdı. Kalpsiz Shama'yı keskin bir uzun kılıçla öldürmüştü. Bıçağına baktı. İyi bir bıçak olabilirdi ama intikam almakta pek işe yaramazdı. Ve şarkılarını kim söyleyecekti? Onu oklarıyla hakladıktan sonra, battaniye parçalarına sarılmış pis kokulu dilenciyi tanısalar bile Shanka'nın sesi de hayal gücü de çok kötüydü. Belki de intikamı bekleyebilirdi, en azından daha büyük bir silah bulana kadar. Sonuçta, gerçekçi olmak gerekti.

O zaman güneye gidecek ve gezgin olacaktı. Onun yeteneklerine sahip adamlar her yerde iş bulabilirdi. Belki zor ve karanlık işlerdi ama yine de hiç yoktan iyiydi. Kulağa hoş geldiğini itiraf etmeliydi. Ona bel bağlayan olmayacak, kimse adına önemli kararlar vermeyecek, kimsenin ölümünden de yaşamından da sorumlu olmayacaktı. Güneyde düşmanları vardı, bu doğruydu ama Kanlı Dokuz daha önce de düşmanlarla baş etmişti.

Yeniden yere tükürdü. Artık tükürüğü olduğuna göre tükü-

rükten faydalanmak lazımdı. Zaten her şeyi buydu – tükürük, eski bir çömlek ve pis kokulu bir battaniye. Kuzeyde ölü veya güneyde canlı. İkisi arasında bir seçim yapmak zorundaydı ve buna bir seçim denmezdi.

Yoluna devam edecekti. Her zaman bunu yapmıştı. Yaşamayı hak etsen de etmesen de hayatta kalmak bunu gerektiriyordu. Ölüleri mümkün olduğunca hatırlardın. Onlar için hoş sözler söylerdin. Sonra yoluna devam eder ve daha iyi bir gelecek için ümit ederdin.

Logen soğuk havayı ciğerlerine çekti ve dışarı verdi. "Elveda, dostlarım," diye mırıldandı. "Kendinize iyi bakın." Sonra heybesini omzuna attı, arkasına döndü ve kalın karın içinde yürümeye başladı. Aşağıya, güneye, dağlardan öteye.

Yağmur hâlâ yağıyordu. Her şeyin üzeri soğuk bir çiyle kaplıydı; dalların, yaprakların ve dikenlerin üzerinde biriken su, dolgun damlalar halinde Logen'ın ıslak kıyafetlerine düşüyor ve derisine kadar onu ıslatıyordu.

Çömelmişti, sessiz ve hareketsizdi, ıslak çalıların arasında yüzünden sular akarken ıslanmış bıçağı parıldıyordu. Ormanın hareketlerini hissetti ve binlerce farklı sesi duydu. Sayısız böceğin sürünüşü, köstebeklerin kör kör delik açmaları, geyiklerin ürkek hışırtısı, yaşlı ağaçların özsuyunun nabız gibi yavaş yavaş atışı. Ormanda canlı olan her yaratık kendine yiyecek arıyordu ve kendisi de aynı durumdaydı. Sağındaki ağaçlar arasında tereddütle gezen, kendisine yakın bir yerdeki bir hayvanda karar kıldı. Leziz. Dallardan damlamaktan usanmayan damlaların sesi dışında ormanın diğer sesleri kesildi, bir an için dünyada Logen ve müstakbel yemeğinden başka bir şey kalmadı.

Yeterince yaklaştığına kanaat getirince öne atıldı ve avını ıslak toprağa devirdi. Genç bir geyik. Geyik tekmeledi ve mücadele etti ama Logen güçlü ve hızlıydı; bıçağını hayvanın boynuna saplayıp gırtlağını kesti. Yaradan dışarıya fışkıran sıcak kan Logen'ın ellerine ve ıslak toprağa aktı.

Logen gövdeyi yerden aldı ve sırtına vurdu. Bundan yahni yapabilir, belki içine de biraz mantar atabilirdi. Çok güzel. Yemeğini yedikten sonra da kendisine kılavuzluk etmeleri için ruhlarla ile-

tişim kurabilirdi. Söyledikleri genelde pek işe yaramazdı ama bir şeylerin kendisine eşlik etmesi fena olmazdı.

Kampına vardığında hava kararıyordu. Logen gibi bir kahramana yakışır bir kamp yeriydi – iki büyük dal topraktaki bir çukurun üzerinde ıslak yaprakları taşıyordu. Yine de, altı yarı kuruydu ve yağmur durmuştu. Bu akşam ateş yakacaktı. Kendisini böyle bir zevkten mahrum edeli çok uzun zaman olmuştu. Bir ateş yakacak ve kendi başına vakit geçirecekti.

Dinlendikten ve karnını doyurduktan sonra, Logen piposuna bir parça chagga koydu. Birkaç gün önce bir ağacın dibinde bulduğu mantarlar büyük, nemli, sarı disklerdi. Kendisine koparttığı büyük parça ancak bugüne kadar yakılacak kadar kuruyabilmişti. Şimdi ateşten aldığı yanan bir dalı piponun içine soktu ve mantarlar tutuşana kadar nefes verdi. Yanmaya başlayan mantarlar tanıdık, tatlı ve topraksı bir koku yaydı.

Logen öksürdü, kahverengi dumanı üfledi ve dans eden alevlere baktı. Aklına eski zamanlar ve eski kamp ateşleri geldi. Köpekadam yanındaydı, sırıtıyor, ışık sivri dişlerini aydınlatıyordu. Tul Duru karşısında oturuyordu, bir dağ gibi kocamandı ve kahkahası gök gürültüsü gibiydi. Çelimsiz Forley endişeyle sağına soluna bakınıyor, her zaman olduğu gibi birazcık korkmuş duruyordu. Üçağaç Rudd ve Asıksurat Harding de yanındaydı. Harding hiçbir şey söylemiyordu, zaten hiçbir zaman konuşmazdı, ona bu yüzden Asıksurat diyorlardı.

Hepsi yanındaydı ama aslında değildi. Hepsi ölmüş, çamura geri dönmüştü. Logen pipoyu ateşe boşalttı ve bir kenara koydu. Şimdi içesi yoktu. Babası haklıydı. Asla yalnız pipo tüttürmemek gerekirdi.

Eskimiş matarasının ağzını açtı, içindekiyle ağzını doldurdu ve sıvıyı minik damlalar halinde ateşe püskürttü. Soğuk açıklıkta alevler birden göğe yükseldi. Logen dudaklarını yaladı, acı ve keskin tadın keyfini çıkardı. Sonra bir çamın gövdesine yaslandı ve bekledi.

Gelmeleri uzun sürdü. Üç tanesi. Ağaçların arasındaki dans eden gölgelerin içinden sessizce çıktılar ve ateşin yanına geldiler, ışığa adım attıkça şekillendiler.

İlki, "Dokuzparmak," dedi.

İkincisi, "Dokuzparmak," dedi.

Üçüncüsü, "Dokuzparmak," dedi. Sesleri ormanın binlerce sesi gibiydi.

Logen, "Kampıma hoş geldiniz," dedi. Ruhlar çömeldi ve boş yüzlerle Logen'a baktı. "Sadece üç tane misiniz?"

Sağdaki cevap verdi. "Her sene kışın uyananların sayısı azalıyor. Geriye sadece bizler kaldık. Birkaç kış sonra biz de uyuyacağız. O zaman çağrına cevap verecek kimse kalmayacak."

Logen üzgün bir biçimde başını salladı. "Dünyadan haberleriniz var mı?"

"Bir uçurumdan aşağıya düşüp ölmeyen, çürümüş bir battaniyeye sarınmış halde Yüksek Tepeler'e çıkan bir adam olduğunu duyduk ama böyle dedikodulara çok itibar etmeyiz."

"Akıllıca."

Ortadaki ruh, "Bethod savaşıyor," dedi.

Logen kaşlarını çattı. "Bethod hep savaşır. Onun işi bu."

"Evet. Senin yardımınla o kadar çok dövüş kazandı ki şimdi altından bir şapkası var."

Logen, "Canı cehenneme," dedi. Ateşe tükürdü. "Başka?"

"Dağların kuzeyinde Shanka etrafta dolaşıp ne bulursa yakıyor."

Ortadaki ruh, "Ateşi seviyorlar," dedi.

Soldaki, "Öyle," dedi. "Senin türünden de fazla seviyorlar, Dokuzparmak. Ateşi hem seviyor hem de ondan korkuyorlar." Ruh öne eğildi. "Güneydeki bataklıklarda seni arayan bir adam olduğunu duyduk."

Ortadaki, "Güçlü bir adam," dedi.

Soldaki, "Eski Zamanlar'dan bir Mecus," dedi.

Logen kaşlarını çattı. Mecusları duymuştu. Daha önce bir kez bir büyücüyle karşılaşmıştı ama öldürülmesi kolay biriydi. Pek bir doğaüstü gücü varmış gibi görünmüyordu, varsa da Logen fark etmemişti. Ama bir Mecus başka bir şeydi.

Ortadaki ruh, "Bu Mecus'un bilge ve güçlü olduğunu duyduk," dedi. "Böyle biri seni çok uzaklara götürüp çok değişik şeyler gösterebilir. Aynı zamanda çok yeteneklidirler ve kendi ajandaları vardır."

"Ne istiyormuş?"

"Ona sor." Ruhlar insanların işleriyle çok ilgilenmezdi, detaylar konusunda hep zayıftılar. Yine de, ağaç muhabbetinden daha iyiydi.

"Ne yapacaksın, Dokuzparmak?"

Logen durup düşündü. "Güneye gidip bu Mecus'u bulacağım, ona benden ne istediğini soracağım."

Ruhlar başlarını salladılar. Bu iyi bir fikir mi kötü bir fikir mi, renk vermediler. Umurlarında değildi.

Sağdaki ruh, "Elveda, Dokuzparmak," dedi. "Belki de son kez."

"Sizsiz idare etmeye çalışacağım."

Logen'ın esprisine kimse gülmedi. Ayağa kalktılar ve ateşten uzaklaştılar, sonunda karanlığın içinde gözden kayboldular. Ruhlar gittikten sonra Logen düşündüğünden daha çok işe yaradıklarını itiraf etmek zorunda kaldı. Kendisine bir amaç vermişlerdi.

Sabah güneye doğru yola çıkacak ve bu Mecus'u bulacaktı. Kim bilir, belki sohbeti hoş bir adamdı. Shanka tarafından öldürülmekten daha iyi olduğu kesindi. Logen alevlere baktı ve başını ileri geri salladı.

Eski zamanları ve eski kamp ateşlerini, yalnız olmadığı zamanları hatırladı.

BIÇAKLARLA OYNAMAK

Adua'da güzel bir bahar sabahıydı ve güneş aromatik sedir ağaçlarının dalları arasından süzülerek altındaki oyuncuların üzerine benekli gölgeler düşürüyordu. Avluda serin bir rüzgâr esti, bu yüzden kartlar sıkı sıkı tutuldu ya da kartların üzerine bardak ya da demir paralar koyuldu. Dallarda kuşlar ötüyor, çimenliğin diğer tarafından bir bahçıvanın makas sesleri geliyor, sesler avluyu çevreleyen binaların beyaz duvarlarında yankılanarak keyifli bir takırtı çıkarıyordu. Oyuncuların ortada biriken meblağı keyifli bulup bulmadıkları, tabii ki, ellerindeki kartlara bağlıydı.

Yüzbaşı Jezal dan Luthar'ın hoşuna gittiği kesindi. Kral'ın Adamları'ndan biri olarak para almaya başladığından beri bu oyunda doğal bir yeteneği olduğunu keşfetmiş, o günden beri de bu yeteneğini dostlarından büyük paralar kazanmak için kullanmıştı. Tabii ki, aslında paraya ihtiyacı yoktu çünkü zengin bir aileden geliyordu fakat kart oyunu sayesinde bir denizci gibi para harcarken tutumlu görünmeyi başarıyordu. Jezal ne zaman eve gitse babası herkesi harcamalarının hesabını tutmak konusunda uyarırdı ve kendisini de altı ay önce Yüzbaşılığını satın alarak ödüllendirmişti. Kardeşleri mutlu değildi. Evet, para kesinlikle işe yarıyordu ama en yakın arkadaşlarını aşağılamak gibisi yoktu.

Jezal bir ayağını öne uzatmış yarı oturur yarı arkasına yaslanır bir pozisyonda diğer oyunculara göz gezdirdi. Binbaşı West sandalyesinin arka bacakları üzerinde sallandığı için her an yere devrilecekmiş gibi duruyordu. Kadehini güneşe tutmuş ışığın içindeki kehribar renkli sıvıdan geçişini seyrediyordu. Yüzündeki belli belirsiz ve gizemli gülümseme, "Ben asil değilim ve sosyal olarak sizden aşağıda olabilirim ama Müsabaka'yı kazandım ve savaş alanında Kral'ın gözüne girdim, bu yüzden sizden daha iyi biriyim, siz çocuklar söylediklerimi yapsanız iyi olur," der gibiy-

di. Bu el oyunda yoktu ve Jezal'a göre para konusunda fazla tutumluydu zaten.

Üsteğmen Kaspa öne eğilmiş, kaşlarını çatmış, açık kahverengi sakalını sıvazlıyor ve üzerindeki rakamları anlamakta zorlanıyormuş gibi kartlarına bakıyordu. İyi niyetli bir gençti ama kart oyununda tam bir ahmaktı, Jezal adama kendi parasıyla içki ısmarladığında bile neşesini kaybetmiyordu. Yine de para kaybetmeyi göze alabilecek biriydi, babası İttifak'ın en büyük toprak sahiplerinden biriydi.

Jezal biraz aptal olanların kendilerinden daha zeki olanların yanında daha da aptal gibi görünmeye çalıştığını gözlemlemişti. Avantajı baştan kaybettikleri için sevilen bir aptal olmayı hevesle kabul ediyorlar, sadece kaybedecekleri tartışmalardan uzak duruyor ve herkesin dostu oluyorlardı. Kaspa'nın şaşkın konsantrasyonu da, "Ben zeki değilim ama dürüst ve sevilen biriyim, bence bunlar çok daha önemli. Zekâ abartılan bir şey. Ha bir de ben çok ama çok zenginim, bu yüzden herkes beni zaten seviyor," der gibiydi.

Kaspa, "Sanırım oyunda kalacağım," dedi. Masanın üzerine birkaç gümüş para daha bıraktı. Paralar neşeli bir tıngırtıyla birbirine çarptı ve parıldadı. Jezal kafasından ortadaki meblağı hesapladı. Yeni bir üniforma? Elinde iyi kartlar olduğunda Kaspa'nın parmakları titrerdi ve şimdi titremiyordu. Blöf yaptığını söylemek adama iltifat etmek olurdu; muhtemelen oturmaktan sıkılmıştı. Jezal bir sonraki bahislerde rüzgâr karşısındaki ucuz bir çadır gibi pes edeceğinden emindi.

Üsteğmen Jalenhorm kaşlarını çattı ve kartlarını masanın üzerine fırlattı. "Bugün elime boktan başka bir şey gelmiyor!" diye homurdandı. Arkasına yaslandı, kaşları çatıldı ve omuzları çöktü. Bu haliyle, "Ben iriyarı ve mert bir adamım, çabuk sinirlenen biriyim, bu yüzden herkesin bana saygı göstermesi gerek," der gibiydi. Saygı Jezal'ın adama kart oyununda hiç duymadığı bir şeydi. Çabuk sinirlenmek kavgada işe yarayabilirdi ama söz konusu olan paraysa işe yaramazdı. Elinin biraz daha iyi olmaması kötüydü, aksi halde adamın maaşının yarısını alacaktı. Jalenhorm içkisini bitirdi ve şişeye uzandı.

Geriye sadece grubun en genci ve en fakiri Brint kalıyordu. Bi-

raz çaresiz biraz tedbirli bir yüz ifadesiyle dudaklarını yaladı. Bu haliyle, "Ne genç ne fakirim. Bu parayı kaybetmek benim için sorun olmaz. Ben de en az buradaki herkes kadar önemliyim," der gibiydi. Bugün çok parası vardı, belki de maaşını almıştı. Sonraki birkaç ay boyunca bu parayla yaşamak zorunda olabilirdi. Jezal adamın parasının tamamını alıp kadınlara ve içkiye harcamayı düşünüyordu. Bunu düşününce kıkırdamamak için kendisini zor tuttu. Eli kazanınca kıkırdayabilirdi. Brint arkasına yaslandı ve durumu gözden geçirdi. Karar vermesi biraz zaman alabilirdi, o yüzden Jezal masadan piposunu aldı.

Sadece bunun için masaya koyulan lambadan piposunu yaktı ve sedir ağacının dallarına doğru halkalar üfledi. Tütün içmek konusunda kart oyunundaki kadar becerikli değildi ve halkaların büyük bir kısmı sarımsı kahverengi duman kitlesinden ibaretti. Dürüst olmak gerekirse tütün içmekten çok fazla hoşlanmıyordu. Biraz midesini bulandırıyordu ama çok modaydı ve pahalı bir hobiydi. Jezal sırf hoşlanmıyor diye moda olan bir şeyi kaçıracak türden biri değildi. Ayrıca, babası şehre son geldiğinde kendisine çok hoş fildişi bir pipo satın almıştı ve pipo ağzında çok güzel duruyordu. Şimdi düşününce, babasının hediyesinin kardeşlerinin hiç hoşuna gitmediğini hatırladı.

Brint, "Varım," dedi.

Jezal bacağını banktan indirdi. "O zaman ortaya yüz tane daha koyuyorum," dedi. Kendi önündeki paraları ortaya itti. West dişleri arasından havayı içine çekti. Yığından yere bir para düştü, kenarı üzerinde yuvarlandı. Yerde çıkan sesten bunun düşen bir paraya ait olduğu belliydi. Çimenlerin diğer tarafındaki bahçıvan içgüdüsel olarak birden kafasını kaldırdı, ardından çimenleri biçmeye devam etti.

Kaspa parmaklarını yakıyormuş gibi kartlarını öne itti ve başını iki yana salladı. "Lanet olsun ama ben çok ahmak bir oyuncuyum," diye sızlandı. Ağacın kahverengi sert gövdesine yaslandı.

Jezal, Üsteğmen Brint'e baktı, yüzünde hafif bir gülümseme vardı ama bir şey ele vermiyordu. Jalenhorm, "Blöf yapıyor," diye homurdandı. "Seni kandırmasına izin verme, Brint."

West, "Bunu yapma, Üsteğmen," dedi. Ama Jezal yapacağını biliyordu. Kaybetmek umurunda değilmiş gibi görünmesi gereki-

yordu. Brint tereddüt etmedi, bütün paralarını lakayt bir biçimde masanın ortasına itti.

"Aşağı yukarı yüzlük var burada da," dedi. Brint kendisinden daha yaşlı askerlerin yanında otoriter bir ses tonuna bürünmek için kendisini çok fazla zorluyordu ama sesinde hoş bir isteri tınısı vardı.

Jezal, "Pekâlâ," dedi. "Burada hepimiz dostuz. Elinde ne var, Üsteğmen?"

"Toprak var." Brint'in gözleri kartlarını gruba gösterirken hafifçe parıldadı.

Jezal gergin atmosferin keyfini çıkardı. Kaşlarını çattı, omzunu silkti ve ardından kaşlarını havaya kaldırdı. Düşünceli bir biçimde kafasını kaşıdı. Brint'in yüz ifadesinin de kendisininkiyle birlikte değiştiğini gözlemledi. Ümit, ümitsizlik, ümit, ümitsizlik. Jezal sonunda kartlarını masanın üzerine açtı. "Ah, bak. Bende yine güneşler var."

Brint'in yüzü dondu kaldı. West iç geçirdi ve başını iki yana salladı. Jalenhorm kaşlarını çattı. "Blöf yaptığına emindim," dedi.

Kaspa, "Bunu nasıl yapıyor?" diye sordu. Paralardan birini masanın üstünde yuvarladı.

Jezal omzunu silkti. "Her şey oyuncularla ilgili, kartlarla hiç ilgisi yok." Yüzü solan Brint dişlerini sıkarak bakarken Jezal ortadaki gümüş paraları kendi tarafına çekti. Kesenin içine düşen paralar hoş bir ses çıkardı, en azından Jezal için. Masadan yere bir gümüş düştü ve Brint'in ayağının dibine doğru yuvarlandı. Jezal yüzünde yavşak bir gülümsemeyle, "Onu benim için yerden alır mısın, Üsteğmen?" diye sordu.

Brint hemen yerinden kalktı, bunu yaparken masaya çarptı ve paralarla şişeler tıngırdadı. Boğuk bir ses tonuyla, "Yapacak işlerim var," dedi. Hızla yanından geçerken omzu Jezal'a çarptı ve adamın sırtını ağacın gövdesine yapıştırdı. Avlunun diğer tarafına yürüdü. Rütbelilerin binasında gözden kayboldu.

Jezal, "Bunu gördünüz mü?" diye sordu. Gittikçe öfkelenmeye başlamıştı. "Bana çarptı, bu çok büyük bir kabalık! Ve ben onun üstüyüm! Onu rapor etsem yeridir!" Rapor etmekten bahsedince diğerleri buna itiraz etti. "Yenildiğini kabul etmekte de kötü!"

Jalenhorm kaşlarının altından sert bir bakış attı. "Onu bu kadar sert ısırmamalıydın. Zengin değil. Kaybetmeyi göze alamaz."

Jezal, "Kaybetmeyi göze alamayacaksa oynamayacak!" dedi. "Ona blöf yaptığımı kim söyledi? Büyük ağzını kapalı tutman gerekirdi!"

West, "Burada yeni," dedi. "Aramıza karışmaya çalışıyor. Sen de bir zamanlar yeni değil miydin?"

"Sen benim babam mısın?" Jezal yeni olmanın ne demek olduğunu çok iyi hatırlıyordu ve bundan bahsedilince biraz utandı.

Kaspa elini havada salladı. "Endişelenmeyin, ben ona biraz borç veririm."

Jalenhorm, "Almaz," dedi.

"Kendi bilir." Kaspa gözlerini kapattı ve yüzünü güneşe döndü. "Sıcak. Kış gerçekten de sona erdi. Gün ortasını geçmiş olmalıyız."

Jezal, "Lanet olsun!" dedi. Ayağa kalktı ve eşyalarını topladı. Bahçıvan işine ara verdi ve gruba doğru baktı. "Neden bir şey söylemedin, West?"

Binbaşı, "Ben senin baban mıyım?" diye sordu. Kaspa sırıttı.

Jalenhorm, "Yine geç kaldın," dedi. Yanaklarını şişirdi. "Mareşal çok kızacak!"

Jezal kılıçlarını eline aldı ve avlunun diğer tarafına koştu. Binbaşı West de peşinden gitti. Jezal, "Hadi!" diye bağırdı.

West, "Tam arkandayım, Yüzbaşı," dedi. "Tam arkandayım."

Mareşal Varuz, "Dürt, dürt, Jezal, dürt, dürt!" diye bağırdı. Sopasıyla Jezal'ın koluna vurdu.

Jezal, "Ah," diye haykırdı. Metal çubuğu yeniden havaya kaldırdı.

"Sağ kolunun hareket ettiğini görmek istiyorum, Yüzbaşı, bir yılan gibi hızlı olmalısın! Ellerinin hızı beni kör etmeli!"

Jezal hantal demirle birkaç beceriksiz hamle yaptı. Safi işkenceydi. Parmakları, bilekleri, kolları ve omuzları zorlanmaktan yanıyordu. Terden sırılsıklamdı; büyük damlalar halinde yüzünden akıyordu. Mareşal Varuz beceriksiz hamlelerini yarıda kesti. "Şimdi, kes! Sola doğru kes!"

Jezal sol kolunun bütün gücünü kullanarak büyük demirci

çekicini yaşlı adamın kafasına doğru savurdu. İyi gününde bile çekici yerden kaldırmakta zorlanıyordu. Mareşal Varuz rahatlıkla kenara çekildi ve sopasıyla Jezal'ın yüzüne vurdu.

Jezal, "Aaaah!" diye ciyakladı. Tökezleyerek geri adım attı. Çekici elinden kaçırdı ve ağır demir ayağına düştü. "Aaaaaah!" Sızlayan parmağını kavramak için eğilince demir yerde tıngırdadı. Varuz sert bir darbe indirince kıçı acıyla sızladı. Sert vuruşun sesi avluda yankılandı ve Jezal yüzüstü yere düştü.

Yaşlı adam, "Çok yazık!" diye bağırdı. "Beni Binbaşı West'in önünde utandırıyorsun!" Binbaşı sandalyesinde geri yaslanmış, bastırdığı kahkahasıyla titriyordu. Jezal, Mareşal'in kusursuzca boyanmış botlarına bakarken yerinden kalkmak için acele etmedi.

Varuz, "Ayağa kalk, Yüzbaşı Luthar!" diye haykırdı. "En azından benim zamanım değerli!"

"Tamam! Tamam!" Jezal yorgun bir biçimde doğruldu ve sıcak güneşin altında kan ter içinde nefes nefese sallandı.

Varuz dibine girdi ve nefesini kokladı. "Sen bugün içki mi içtin?" diye sordu. Gri bıyıkları havaya dikildi. "Ve şüphesiz dün gece de!" Jezal cevap vermedi. "O zaman canın cehenneme! Yapacak işlerimiz var, Yüzbaşı ve bunları tek başıma yapamam! Müsabaka'ya dört ay kaldı, seni bir kılıç ustasına dönüştürmek için dört ayımız var!"

Varuz bir cevap bekledi ama Jezal'ın aklına bir şey gelmedi. Bunu sadece babasını mutlu etmek için yapıyordu fakat yaşlı askerin bunu duymak isteyeceğini sanmıyordu. Sopayı kafasına tekrar yemek istemiyordu. "Hah!" Varuz yüzüne havladı ve arkasına döndü, arkasında kavuşturduğu ellerinde sopayı sıkı sıkı tutuyordu.

Jezal, "Mareşal Var–" diye cümleye başladı fakat cümlesini bitiremeden yaşlı adam arkasına döndü ve sopayı midesine geçirdi.

Jezal dizleri üzerine çökerken, "Gaargh," diye bir ses çıkardı. Varuz tepesine dikildi.

"Benim için biraz koşacaksın, Yüzbaşı."

"Aaaargh."

"Buradan Zincir Kulesi'ne kadar koşacaksın. Koşarak kuleye tırmanıp surlara geçeceksin. Oraya çıktığını bileceğiz çünkü Bin-

başı ile çatıda oyun oynuyor olacağız." Arkasındaki altı katlı binayı işaret etti. "Oradan kule çok güzel görünüyor. Dürbünümle sana bakacağım, bu yüzden bu sefer hile yapamayacaksın!" Sopayı Jezal'ın kafasına geçirdi.

Jezal, "Of," deyip kafasını sıvazladı.

"Kendini surlarda gösterdikten sonra koşarak geri geleceksin. Var gücünle koşacaksın çünkü bizim oyunumuz bitene kadar geri dönmezsen aynı yolu bir kez daha koşacaksın." Jezal yüzünü buruşturdu. "Binbaşı West karo oyununda çok iyidir, onu yenmem muhtemelen yarın saat sürer. Hemen başlasan iyi edersin."

Jezal hemen ayağa kalktı ve küfürler savurarak avlunun diğer tarafındaki kemere doğru koşmaya başladı.

Varuz arkasından, "Daha hızlı koşman gerek, Yüzbaşı!" diye seslendi. Jezal'ın bacakları kurşundan bloklar gibiydi ama yine de koşmaya devam etti.

Binbaşı West neşeyle, "Dizleri kaldır!" diye bağırdı.

Jezal kemerin altından geçti, kapının kenarında dikilerek sırıtan kapıcıyı geride bıraktı ve kapının ardındaki geniş bulvara çıktı. Üniversite'nin sarmaşıklarla kaplı duvarlarının yanından geçti, nefes nefese olmasına rağmen Varuz ve West'e küfürler etmeye devam ediyordu, ardından ağır giriş kapısı kilitli Sorgu Evi'nin penceresiz kütlesini geride bıraktı. Sağa sola koşturan birkaç renksiz kâtibin yanından geçti ama Agriont öğleden sonra bu saatlerde sakindi. Jezal parka girene kadar kendisini ilgilendiren kimseyi görmedi.

Parktaki gölün kıyısında üç şık genç bayan gölgede dinleniyordu. Yanlarında yaşlı refakatçileri vardı. Jezal hemen adımlarını hızlandırdı ve yüzündeki işkence ifadesinin yerine kayıtsız bir gülümseme takındı.

Yanlarından geçerken, "Bayanlar," dedi. Arkasından kıkırdadıklarını duydu ve sessizce kendisini tebrik etti, kızların göremeyeceği bir yere ulaşınca da hızını yarıya indirdi.

Kendi kendine, "Varuz'un canı cehenneme," dedi. Kralyolu'na dönerken artık neredeyse yürümeye başlamıştı fakat hemen hızlanması gerekti. Prens Ladisla yirmi adım uzaktaydı, kalabalık ve parlak renkli maiyeti yanındaydı.

Ekselansları, "Yüzbaşı Luthar!" diye seslendi. Güneş rezil altın

düğmelerini parıldattı. "Var gücünle koş! Müsabaka'yı kazanacağını düşünerek senin üzerine bin gümüş yatırdım!"

Jezal güvenilir bir kaynaktan Prens'in Bremer dan Gorst'a iki bin gümüş yatırdığını biliyordu ama yine de koşarken eğilebildiği kadar eğildi. Prensin maiyeti arkasından gönülsüzce bağırdı ve tezahürat yaptı. Jezal, "Lanet olasıca salaklar," diye homurdandı fakat o salaklardan biri olmak çok hoşuna giderdi.

Sağındaki Yüce Krallar'ın altı yüz yılını özetleyen taştan heykellerin yanından geçti. Solda da sadık hizmetkârlarının daha küçük heykelleri vardı. Mareşal Meydanı'na dönmeden önce büyük Mecus Bayaz'ın heykeline selam verdi ama büyücü her zamanki gibi kaşlarını çatmış kınarcasına altından geçenlere bakıyordu. Görkemli etki yanaklarından birindeki beyaz güvercin bokuyla hafifçe lekeleniyordu.

Açık Konsey toplandığı için meydan neredeyse boştu ve Savaş Salonu'nun kapısına doğru yoluna devam etti. İriyarı bir çavuş yanından geçerken selam verdi, Jezal çavuşun kendi askerlerinden biri olup olmadığını merak etti – sonuçta sıradan askerlerin hepsi birbirine benziyordu. Adamı umursamadı ve yüksek beyaz binaların arasından koşmaya devam etti.

Jezal, "Harika," diye mırıldandı. Zincir Kulesi'nin kapısının yanında Jalenhorm ve Kaspa oturuyor, pipolarını tüttürerek kahkahalar atıyordu. Piçler bu tarafa geleceğini tahmin etmiş olmalıydı.

Kaspa, "Şan ve şeref için!" diye seslendi. Jezal yanından geçerken kınındaki kılıcını tıngırdattı. Jezal'ın arkasından, "Mareşal'i çok fazla bekletme!" diye bağırdı. Jezal kahkahalarını duydu.

"Lanet olasıca aptallar," diye homurdandı. Ağır kapıyı omzuyla açtı, spiral merdivenleri çıkarken nefesi tükenmek üzereydi. Agriont'un en yüksek kulelerinden birindeydi: İki yüz doksan bir basamağı vardı. "Lanet olasıca basamaklar," diye küfretti. Yüzüncüye ulaştığında bacakları yanmaya başlamıştı, göğsü vahşice inip kalkıyordu. İki yüzüncüye ulaştığında tam bir enkazdı. Yolun geri kalanını yürüdü, her bir adım işkenceydi. Sonunda çatıdaki taretten dışarıya çıktı ve surlara yaslandı. Parlak ışıkta gözlerini kırpıştırdı.

Güneyde şehir ayaklarının altına serilmişti, beyaz evlerden

sonsuz bir halı ışıltılı körfeze kadar uzanıyordu. Diğer tarafta, Agriont'un görünümü daha da etkileyiciydi. Görkemli binalar bir araya gelince karmaşık bir görüntü açığa çıkmıştı, aralarda yer yer çimenlikler ve büyük ağaçlar göze çarpıyordu, binaların etrafı geniş bir hendek ve yüksek bir duvar ile çevriliydi, yüz kadar yüksek kule her şeye tepeden bakıyordu. Kralyolu ortadan kıvrılarak, bronz kubbesi güneşte parıldayan Lordlar Dairesi'ne doğru uzanıyordu. Ardında Üniversite'nin yüksek kuleleri vardı ve daha geride devasa gri yapı Yaratan'ın Evi yükseliyordu. Yaratan'ın Evi karanlık bir dağa benziyor ve etrafındaki binaların üzerine uzun gölgesini düşürüyordu.

Jezal uzaktan Mareşal Varuz'un dürbününün parıltısını gördüğünü düşündü. Bir kez daha küfredip merdivenleri inmeye başladı.

Jezal çatıya çıkıp oyun tahtasında hâlâ birkaç taş olduğunu görünce çok rahatladı.

Mareşal Varuz kaşlarını çattı. "Çok şanslısın. Binbaşı inanılmaz bir savunma becerisi gösterdi." West'in yüzü gülümsemesiyle aydınlandı. "Henüz benimkini kazanmamış olsan da West'in saygısını kazanmış olmalısın."

Jezal ellerini dizlerine koyup öne eğildi, nefes alıp verirken ter damlaları yere damlıyordu. Varuz masanın üzerindeki uzun kutuyu eline aldı ve Jezal'ın yanına gidip kapağını açtı. "Bize formlarını göster."

Jezal kısa kılıcı sol eline, uzun olanı sağ eline aldı. Ağır demirden sonra elinde tüy gibi hafif kalıyorlardı. Mareşal Varuz bir adım geriledi. "Başla."

Jezal sağ kolunu öne uzatıp sol kolunu vücuduna yakın tutarak birinci formu gösterdi. Kılıçlar havada savruldu ve Jezal akıcı bir biçimde bir tanıdık formdan diğerine geçerken öğleden sonra güneşiyle parıldadı. Sonunda bitirdi ve kılıçlarını yanlarına düşürdü.

Varuz başıyla onayladı. "Yüzbaşının hızlı elleri var, değil mi?"

Binbaşı West gülümseyerek, "Kesinlikle harika," dedi. "Benden çok daha iyi görünüyor."

Mareşal etkilenmemiş gibiydi. "Üçüncü formda dizlerini fazla

bükûyorsun ve dördüncüde sol kolunu biraz daha öne uzatmalıydın ama bunlar dışında," diyerek bir duraksadı, "idare eder." Jezal rahatlayarak iç geçirdi. Bu kadarı bile büyük bir övgüydü.

Yaşlı adam, "Hah!" diye bağırıp kutunun kenarıyla Jezal'ın kaburgalarına vurdu. Nefesi kesilen Jezal yere çöktü. "Ama reflekslerin üzerinde çalışman gerek, Yüzbaşı. Hep hazır olmalısın. Daima. Elinde kılıçların varsa bir işe yaramalı."

Jezal, "Evet, efendim," diye gakladı.

"Ve dayanıklılığın içler acısı, sazan balığı gibi nefes nefesesin. Duyduğuma göre Bremer dan Gorst günde on mil koşuyor ve tek bir damla bile terlemiyormuş." Mareşal Varuz öne eğildi. "Bundan sonra sen de aynısını yapacaksın. Ah, evet. Agriont'un duvarı etrafında her sabah saat altında koşacaksın, ardından sana eşlik etmeyi kabul etme kibarlığını gösteren Binbaşı West ile bir saat antrenman yapacaksın. West'in, tekniğinin zayıf noktalarını sana göstereceğinden şüphem yok."

Jezal yüzünü buruşturup acıyan kaburgalarını sıvazladı. "Gece hayatına gelince, buna bir son vermeni istiyorum. Uygun zamanda yapılan eğlenceleri severim ama Müsabaka'dan sonra eğlenmek için yeterince vaktin olacak, tabii eğer kazanacak kadar çok çalıştıysan. O zamana kadar temiz bir yaşam sürmelisin. Beni anlıyor musun, Yüzbaşı Luthar?" Biraz daha öne eğildi ve her bir kelimeyi vurgulayarak tekrarladı. "Temiz. Yaşam. Yüzbaşı."

Jezal, "Evet, Mareşal," diye mırıldandı.

Altı saat sonra kör kütük sarhoştu. Çılgınlar gibi kahkaha atarak sokağa çıktığında başı dönüyordu. Soğuk hava yüzüne sert bir tokat gibi çarptı, küçük binalar sallandı ve dalgalandı, kötü aydınlanmış sokak batan bir gemi gibi yana yattı. Jezal kusma dürtüsünü bastırmak için mertçe bir mücadele verdi, sokağa doğru sallanan bir adım attı ve kapıya doğru döndü. Bulanık parlak bir ışık, kahkaha sesleri ve bağırışlarla yıkandı. İçeriden üzerine doğru bir şekil uçtu ve göğsüne çarptı. Jezal çaresizce ayakta kalkmaya çalıştı ama düştü. Çenesini sarsacak kadar sert bir biçimde yerle buluştu.

Dünya bir an için karardı, sonra kendisini tepesinde Kaspa ile çamurun içinde buldu. Dili hantaldı ve ağzında güçlükle ha-

reket eder halde, "Sikiyim!" diye konuşmaya çalıştı. Kıkırdayan teğmeni dirseğiyle kenara itti, yuvarlandı ve ayağa kalktı, sokak dalgalanırken ileri bir adım attı. Kaspa kahkahalarına devam ederek çamurun içinde yatmaya devam etti; ucuz bira ve ekşi duman kokuyordu. Jezal beceriksizce üniformasındaki tozu toprağı temizlemeye çalıştı. Göğsünde bira kokan büyük, ıslak bir bölge vardı. Yeniden, "Sikiyim!" diye mırıldandı. "Bu ne zaman oldu?"

Yolun diğer tarafından gelen haykırışları duydu. İki adam bir kapının eşiğindeydi. Jezal gözlerini kıstı ve karanlık sokakta neler olduğunu görmeye çalıştı. İriyarı bir adam şık giyinmiş bir adamı tutuyor, görünüşe göre ellerini arkadan bağlamaya çalışıyordu. Ardından da başına çuval gibi bir şey geçirmeye başladı. Jezal şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı. Bulundukları yer gözde semtlerden biri değildi ama bu kadarı da burası için fazlaydı.

Hanın kapısı gürültüyle açıldı ve West ile Jalenhorm dışarıya çıktı; iki sarhoş birbiriyle sohbet ediyor ve birinin kız kardeşinden bahsediyordu. Sokağa parlak ışık düştü ve yakında mücadele eden iki adam da aydınlandı. İriyarı olan siyahlar giymişti, yüzünün alt kısmını kapatan bir maskesi vardı. Saçları ve kaşları beyazdı, maskesi de aynı renkteydi. Jezal yoldaki beyaz şeytana bir süre baktı. Beyaz şeytan pembe gözlerini kısarak aynı şekilde karşılık verdi.

"Yardım edin!" Ses, kafasına çuval geçirilen adamdan geliyordu, sesi korku doluydu. "Yardım edin, ben–" Beyaz adam kurbanın karnına sert bir yumruk indirdi ve yardım isteyen zavallı iki büklüm oldu.

West, "Hey, sen!" diye bağırdı.

Jalenhorm çoktan koşmaya başlamıştı.

Kappa dirsekleri üzerinde doğrularak, "N'oldu?" diye sordu.

Jezal'ın beyni çamura dönmüştü ama ayakları yine de Jalenhorm'u takip etmeye başlamıştı. Midesi bulanarak yalpalamaya devam etti. Arkasından West geliyordu. Beyaz hayalet sırtını dikleştirdi ve tutsağıyla gelenlerin arasına geçti. Bir başka adam gölgelerin içinden çıktı, zayıf ve uzun boyluydu, aynı şekilde siyahlar giyiyor ve maske takıyordu, uzun yağlı saçları vardı. Eldivenli elini havaya kaldırdı.

Maskesi yüzünden sesi boğuk çıktı. "Beyler," dedi. "Beyler, lütfen, Kral'ın emriyle buradayız!"

Jalenhorm, "Kral işlerini gün ışığında görür," diye hırladı.

Gülümseyince yeni gelenin maskesi hafifçe titredi. "Bu yüzden geceleri bize ihtiyaç duyuyor, değil mi?"

West kafasına çuval geçirilmiş adamı işaret etti. "Bu adam kim?"

Tutsak yine mücadele etmeye başladı. "Adım Sepp dan– oof!" Beyaz yaratık yüzüne bir yumruk atarak adamın cümlesini yarıda kesti. Adam yere yığıldı.

Jalenhorm elini kılıcına attı, dişlerini sıkıyordu. Beyaz Hayalet korkunç bir süratle öne atıldı. Yakından daha da büyük ve ürkütücü duruyordu. Jalenhorm ister istemez geri adım attı, bir taşa takıldı ve sırtüstü yere düştü. Jezal'ın kafası zonkluyordu.

West, "Geri çekil!" diye kükredi. Kılıcı hafif bir tınıyla kınından çıktı.

Yaratık, "Tsssssss!" diye tısladı. Yumrukları iki kocaman beyaz kayaya benziyordu.

Kafasında çuval olan adam, "Aargh," diye haykırdı.

Jezal'ın yüreği ağzına geldi. Zayıf olana baktı. Adamın gözleri gülümsüyordu. Böyle bir zamanda kim gülümserdi? Jezal elinde uzun ve çirkin bir bıçak olduğunu görünce çok şaşırdı. Bu, nereden gelmişti? Sarhoş bir adam gibi kılıcını çekmeye çalıştı.

Gölgelerin arasından gelen bir ses, "Binbaşı West!" dedi. Jezal'ın kılıcı yarı yolda durdu, kararsızdı. Jalenhorm ayağa kalktı, üniformasının arkası çamura bulanmıştı, kendi kılıcını çekti. Beyaz yaratık gözlerini bile kırpmadan rakiplerine baktı, bir adım bile gerilememişti.

Ses yeniden, "Binbaşı West!" dedi. Ardından bir sürtünme ve tıklama sesi duyulmaya başlandı. West'in yüzü birden soldu. Gölgelerin arasından bir figür çıktı, kötü bir biçimde topallıyor, yürürken bastonundan destek alıyordu. Geniş kenarlı şapkası yüzünün üst kısmını gizliyordu ama ağzı garip bir gülümsemeyle bükülmüştü. Jezal adamın önden dört dişinin eksik olduğunu fark edince midesi bulandı. Adam çekilmiş kılıçları umursamadan yanlarına geldi ve boştaki elini West'e uzattı.

Binbaşı yavaşça kılıcını kınına soktu, eli tuttu ve sıktı. Kısık bir ses tonuyla, "Albay Glokta?" dedi.

"Sadık hizmetkârınızım ama artık ordu mensubu değilim. Kral'ın Engizisyonu'ndayım." Yavaşça elini kaldırdı ve şapkasını çıkardı. Yüzü inanılmaz solgundu, kırış kırıştı, yer yer kırlaşmış saçları çok kısa kesilmişti. Derin ve koyu renkli halkaların içindeki parlak gözleriyle etrafa bakındı, soldaki gözü sağdakinden biraz daha kısıktı, kenarları pembeydi ve ıslak olduğu için daha çok parıldıyordu. "Bunlar da benim asistanlarım, Pratisyen Severard," zayıf olan alaycı bir biçimde selam verdi, "ve Buz," dedi.

Beyaz yaratık tutsağı tek eliyle havaya kaldırdı. Jalenhorm, "Bekle," dedi. Öne çıktı ama Engizitör elini Jalenhorm'un koluna koydu.

"Bu adam Majesteleri'nin Engizisyonu'nun tutsağı, Teğmen Jalenhorm." Jalenhorm ismiyle hitap edilince duraksadı. "İyi niyetli olduğunuzu biliyorum ama bu adam bir suçlu, bir hain. Onun için Rektör Sult tarafından imzalanmış bir tutuklama emrim var. Sizin yardımınıza layık biri değil, inanın bana."

Jalenhorm kaşlarını çattı ve Pratisyen Buz'a doğru sert bakışlar fırlattı. Soluk şeytan çok korktu. En az bir taş kadar. Hiç zorlanmadan tutsağı omzuna vurdu ve arkasına döndü. İsmi Severard olan gözleriyle gülümsedi, bıçağını kınına soktu, tekrar selam verdi ve neşesiz bir ıslık çalarak ağır adımlarla arkadaşının peşinden gitti.

Engizitör'ün sol göz kapağı titremeye başladı ve gözünden bir damla yaş aktı. Adam elinin tersiyle yaşı sildi. "Lütfen beni affedin. Özür dilerim. İnsan kendi gözünü bile kontrol edemiyorsa ne günlere kaldık, değil mi? Lanet olasıca şey. Bazen diyorum şu gözü çıkarttırayım, bir göz bandıyla gezeyim." Jezal'ın midesi bulandı. "Ne kadar oldu, West? Yedi sene mi? Sekiz mi?"

Binbaşı'nın kafasının yanındaki bir kas kıpırdadı. "Dokuz."

"Vay be. Dokuz sene. İnanabiliyor musun? Bana dün gibi geliyor. Dağın yamacında ayrılmıştık, değil mi?"

"Evet, dağın yamacında."

"Endişelenme, West, seni hiç suçlamıyorum." Glokta, Binbaşı'nın koluna sevecen bir biçimde hafifçe vurdu. "Hem de hiç. Beni vazgeçirmeye çalıştın, hatırlıyorum. Gurkhul'da söylediklerini düşünecek çok vaktim oldu. Hem de çok. Sen her zaman iyi bir dosttun. Ve şimdi genç Collem West'e bak, Kral'ın

Adamları'nda bir Binbaşı." Jezal'ın neden bahsedildiği hakkında hiçbir fikri yoktu. Sadece kusmak, sonra da yatmak istiyordu.

Engizitör Glokta gülümseyerek Jezal'a döndü ve bir kez daha eksik dişlerini gösterdi. "Ve bu da Yüzbaşı Luthar olmalı, herkesin Müsabaka'da bel bağladığı adam. Mareşal Varuz çetin bir hoca, değil mi?" Bastonunu zayıfça Jezal'a doğru salladı. "Dürt, dürt, değil mi, Yüzbaşı? Dürt, dürt."

Jezal'ın midesindekiler ağzına geldi. Öksürdü ve ayaklarına baktı, dünyanın dönmemesini arzuladı. Engizitör beklentiyle sokakta toplanan adamlara baktı. West solgundu. Jalenhorm çamura bulanmıştı ve asık suratlıydı. Kaspa hâlâ yerde oturuyordu. Hiç kimsenin söyleyecek bir şeyi yoktu.

Glokta boğazını temizledi. "Vazife çağırıyor," dedi. Hafifçe selam verdi. "Ama umarım tekrar görüşürüz. Çok yakında." Jezal adamı bir daha hiç görmemeyi arzuladı.

Binbaşı West, "Belki bir ara tekrar antrenman yaparız?" diye mırıldandı.

Glokta iyi niyetli bir kahkaha attı. "Ah, çok hoşuma giderdi, West ama son günlerde biraz kötürüm durumdayım. Canın antrenman yapmak istiyorsa Pratisyen Buz'un buna hayır diyeceğini sanmam ama," dedi. Jalenhorm'a baktı. "Ama seni uyarmalıyım, centilmen gibi dövüşmez. Hepinize iyi akşamlar dilerim." Şapkasını yeniden kafasına taktı, yavaşça arkasına döndü ve ayaklarını sürüyerek loş sokakta uzaklaştı.

Üç asker adamın arkasından bakarken ortama gergin bir sessizlik çöktü. Sonunda Kaspa da yanlarına geldi. "Bu da neyin nesiydi?"

West dişlerini sıkarak, "Hiçbir şey," dedi. "Yaşananları unutsak daha iyi olur."

DİŞLER VE PARMAKLAR

Zaman azalıyor. Çabuk olmalıyız. Glokta, Severard'a bakıp başıyla onayladı. Severard gülümsedi ve Sepp dan Teufel'in kafasındaki çuvalı çıkardı.

Darphane Başkanı güçlü ve asil görünümlü bir adamdı. Yüzünde morluklar oluşmaya başlamıştı. "Bunun anlamı nedir?" diye kükredi. Kuru gürültüydü. "Benim kim olduğumu biliyor musunuz?"

Glokta burnundan soludu. "Tabii ki biliyoruz. Sence sokaktan gelişigüzel insanları yakalıyor olabilir miyiz?"

Tutsak, "Ben Darphane Başkanı'yım!" diye bağırdı. Bağlarından kurtulmaya çalıştı. Pratisyen Buz kollarını göğsünde birleştirmiş, duygusuzca adama bakıyordu. Mangaldaki demirler kızmaya başlamıştı. "Buna nasıl..."

Glokta, "Sürekli sözümüzün kesilmesine izin veremeyiz!" diye bağırdı. Buz, adamın bacağına bir tekme attı ve adam acıyla inledi. "Bir adam elleri bağlıysa itiraf kâğıdını nasıl imzalar? Lütfen ellerini çözün."

Teufel, albino ellerini çözerken şüpheyle etrafına bakındı. Sonra satırı gördü. Ayna gibi parlatılan yüzeyi ışığın altında parıldıyordu. Çok güzel bir parça. *Hoşuna gitti, değil mi, Teufel? Satırla kafamı kesmeyi çok istiyor olmalısın.* Glokta adamın bunu yapmasını çok isterdi, adamın sağ eli satıra doğru hareketlenir gibi oldu ama silahı almak yerine itiraf kâğıdını bir kenara itti.

Glokta, "Ah," dedi. "Darphane Başkanı sağ elini kullanan bir beyefendiymiş."

"Sağ elini kullanan bir beyefendi." Severard tutsağın kulağına fısıldadı.

Teufel gözlerini kısmış masanın üzerinden karşısında duran adama bakıyordu. "Seni tanıyorum. Glokta, değil mi? Gurkhul'da

esir düşen, işkence gören. Sand dan Glokta, değil mi? Ama bu sefer çizmeyi aştın, bunu bilesin! Başın büyük dertte! Başyargıç Marovia bunu duyunca..."

Glokta ayağa fırladı ve sandalyesi karoların üzerinde tiz bir sesle kaydı. Sol bacağı acı içerisindeydi ama bunu umursamadı. "Şuna bak!" diye tısladı. Ağzını iyice açtı ve korkmuş tutsağa dişlerini gösterdi. *Ya da dişlerimden arta kalanları.* "Gördün mü? Görüyor musun? Üstteki dişi söktülerse alttakini bıraktılar, alttakini söktülerse üsttekini bıraktılar, arkaya kadar gidiyor gördün mü?" Glokta, Teufel'in daha iyi görmesi için yanaklarını yana açtı. "Bunu küçük bir keski ile yaptılar. Her gün minik bir parça aldılar. Aylar sürdü." Glokta sırtı dik sandalyesine oturup geniş gülümsemesini gösterdi.

"Ne harika iş çıkarmışlar, değil mi? Ne büyük ironi! Ağzındaki dişlerin yarısı duruyor ama hiçbiri bir işe yaramıyor! Çoğu gün sadece çorba içiyorum." Darphane Başkanı yutkundu. Glokta adamın altında biriken ter damlalarını gördü. "Ve dişler sadece başlangıç. Çiş yaparken kadın gibi oturmam gerekiyor, biliyor musun? Otuz beş yaşında bir erkeğim ve yataktan kalkarken yardıma ihtiyaç duyuyorum." Yeniden arkasına yaslanıp yüzünü buruşturarak bacağını esnetti. "Benim için her gün ayrı bir cehennem. Her gün. Bu yüzden, söyler misin, söyleyebileceğin herhangi bir şeyin beni gerçekten korkutabileceğine inanıyor musun?"

Glokta adamı inceledi ve bekledi. *Artık az önceki gibi kendinden emin değil.* "İtiraf et," diye fısıldadı. "Sonra seni Angland'a göndeririz ve ben de biraz uyurum."

Teufel'in yüzü en az Pratisyen Buz'unki kadar solgundu ama bir şey söylemedi. *Rektör birazdan burada olur. Herhalde yola çıkmıştır. Geldiğinde elimde itiraf olmazsa... hepimizi Angland'a sürer. En iyi ihtimalle.* Glokta bastonuna tutunarak ayağa kalktı. "Ben kendimi bir sanatçı olarak görüyorum ama sanat zaman alır ve biz gecenin yarısını seni şehirdeki her kerhanede arayarak boşa geçirdik. Neyse ki, Pratisyen Buz'un harika bir burnu ve yön duygusu var. Lağımdaki farenin bile kokusunu alır."

Severard, "Lağımda bir fare," diye tekrarladı. Gözleri mangalın turuncu ışığında parıldadı.

"Bu yüzden, vaktimiz az olduğu için hemen konuya gireceğim. On dakika içerisinde itirafını imzalayacaksın."

Teufel burnundan soluyup kollarını göğsünde birleştirdi. "Asla."

"Tutun onu." Buz tutsağı arkadan tuttu ve bir mengene gibi ikiye katladı, adamın sağ kolu masanın üzerinde duruyordu. Severard sol bileğini tuttu ve parmaklarını masanın üzerine yelpaze gibi açtı. Glokta satırın pürüzsüz sapını eline aldı, bıçak kısmı masanın üzerine sürtündü. Teufel'in eline baktı. *Ne kadar güzel tırnakları var. Uzun ve parlak. Böyle tırnaklarla madende çalışamazsın.* Glokta satırı havaya kaldırdı.

Tutsak, "Bekle!" diye haykırdı.

Güm! Ağır satır masaya indi, Teufel'in orta parmağını düzgün bir biçimde sıyırdı. Şimdi daha hızlı nefes alıp veriyordu ve alnında ter damlaları birikmeye başlamıştı. Şimdi nasıl bir adam olduğunu göreceğiz.

Glokta, "Bence bunun nereye gittiğini biliyorsun," dedi. "Biliyor musun, bunu benimle birlikte yakalanan bir albaya yaptılar, her gün onu bir parça kestiler. Sert bir adamdı, çok sertti. Ölmeden önce dirseğini ancak geçmişlerdi." Glokta satırı bir kez daha havaya kaldırdı. "İtiraf et."

"Bunu..."

Güm! Satır, Teufel'in orta parmağının ucunu kesti. Masanın üzerine kan akmaya başladı. Severard'ın gözleri lambanın ışığında parıldadı. Teufel'in ağzı açık kaldı. *Acı birazdan gelecek.* Glokta, "İtiraf et!" diye haykırdı.

Güm! Satır Teufel'in yüzük parmağının tepesini kesti ve kopan küçük disk masanın üzerinde yuvarlanıp yere düştü. Buz'un yüzü mermer kadar duygusuzdu. "İtiraf et!"

Güm! Teufel'in işaretparmağının ucu havaya fırladı. Orta parmağında ilk ekleme kadar kesilmişti. Glokta durdu, alnındaki terleri elinin tersiyle sildi. Bacağı şimdi yorgunluktan sızlıyordu. Karoların üzerine düzgün bir ritimle kan damlıyordu. Teufel şaşkın gözlerle kısalan parmaklarına bakıyordu.

Severard başını iki yana salladı. "Harika bir iş çıkarıyorsunuz, Engizitör," dedi. Bir fiske atarak masanın üzerindeki et disklerin-

den birini masadan aşağı attı. "Hassasiyetiniz... şaşkınlık içerisindeyim."

Darphane Başkanı, "Aaaaargh!" diye çığlık attı. *Acısı şimdi geldi.* Glokta satırı bir kez daha havaya kaldırdı.

Teufel, "İtiraf edeceğim!" diye ciyakladı. "İtiraf edeceğim!"

Glokta'nın yüzü aydınlanarak, "Harika," dedi.

Severard, "Harika," dedi.

Pratisyen Buz, "Hariha," dedi.

UÇSUZ BUCAKSIZ KUZEY

Mecuslar kadim ve gizemli bir birlikti; dünyanın sırlarını biliyor, büyü konusunda uzmanlaşıyorlardı ve insanların hayal bile edemeyeceği kadar bilge ve güçlüydüler. Söylenti buydu. Böyle birinin uçsuz bucaksız Kuzey'de yalnız bir adamı bulmakta zorlanmaması gerekti. Öyleyse bile, Mecus'un acele etmediği kesindi.

Logen birbirine karışmış sakallarını kaşıdı ve Mecus'un neyi beklediğini merak etti. Belki de kaybolmuştu. Yiyeceğin daha bol olduğu ormanda kalmanın daha akıllıca olup olmadığını sorguladı. Ama ruhlar kendisine güneye gitmesini söylemişti ve tepelerden güneye ineni kuru bozkırlar bekliyordu. Kötü hava koşulları altında, dikenli çalıların ve çamurun içinde bekliyordu ve karnı çok açtı.

Botları zaten çok aşınmıştı, bu yüzden acınası kampını yoldan çok uzakta olmayan bir yere, büyücüyü görebileceği bir yere kurmuştu. Savaşlardan beri, Kuzey tehlikelerle dolu bir yerdi – haydutluğa soyunan savaşçılar, yanmış evlerinden kaçan köylüler, kaybedecek bir şeyi olmayan lidersiz ve çaresiz adamlar ile daha nicesi Kuzey'deydi. Ama Logen endişelenmiyordu. Kimsenin dünyanın göt deliğine gelmesi için bir sebebi yoktu. Kendisi ve Mecus hariç.

Bu yüzden oturdu ve bekledi, yiyecek aradı ama bulamadı, oturdu ve biraz daha bekledi. Yılın bu zamanında bozkırlar ani sağanaklarla yıkanıyordu ama moralini yüksek tutmak ve yoldan geçen büyücülerin dikkatini çekmek için akşam gerekirse dikenli çalılardan dumanlı bir ateş yakacaktı. Önceki akşam yağmur yağmış ama bir süre sonra dinmişti, artık çalılar ateş yakabileceği kadar kuruydu. Şimdi ormandan getirdiği etin son parçasıyla eski çömleğinde kendisine bir yahni yapıyordu. Sabah yola devam etmesi ve yiyecek araması gerekecekti. Mecus çok istiyorsa kendisine yetişebilirdi, umurunda değildi.

Naçizane yemeğini karıştırıp kuzeye geri mi dönmeli, yoksa ertesi gün güneye mi gitmeli diye kafa yorarken yoldan gelen nal seslerini duydu. Bir at yavaşça ilerliyordu. Logen oturdu ve bekledi. Bir kişneme duydu ve koşum takımları şıngırdadı. Tepenin üzerinde bir adam açığa çıktı. Güneş ufukta battığı için Logen adamı tam olarak seçemiyordu ama eyerin üzerinde kaskatı duruşundan yolda seyahat etmeye alışkın olmadığı belliydi. Atını nazikçe ateşe doğru yöneltti ve birkaç metre kala dizginlere asıldı.

"İyi akşamlar," dedi.

Logen'ın beklediği gibi biri değildi. Zayıf, solgun, hasta görünen, gözlerinin etrafında koyu renkli halkaları olan, saçları yağmurdan kafasına yapışmış, tedirgince gülümseyen bir adamdı. Bilge görünmekten çok ıslak olduğu söylenebilirdi, insanların hayal bile edemeyeceği kadar güçlü biri gibi durmuyordu. Aç, üşümüş ve hasta bir adama benziyordu. Logen'ın kendisini hissettiği gibi görünüyordu.

"Elinde bir asan olması gerekmez mi?"

Genç adam şaşırdı. "Ben... şöyle diyebiliriz... eee... bir Mecus değilim." Sesi azalarak yok oldu ve endişeyle dudaklarını yaladı.

"Ruhlar bana bir Mecus'un beni aradığını söyledi ama yanıldıkları olur."

"Ah... anladım, ben bir çırağım. Ama Efendim, Büyük Bayaz," deyip başını saygıyla öne eğdi, "Mecusların İlki, Yüce İlimler'in ustası ve kadim bilgeliklerin sahibidir. Beni, seni bulmam için gönderdi." Birden şüphe duydu. "Ve seni... sen Dokuzparmak Logen mısın?"

Logen sol elini havaya kaldırdı ve orta parmağının olması gereken yerdeki boşluktan genç adama baktı. "Ah, iyi." Çırak rahatlayarak iç geçirdi, sonra da hemen kendini durdurdu. "Ah, şey yani... eee... parmağın için üzgünüm."

Logen bir kahkaha attı. Nehirden çıktığından beri attığı ilk kahkahaydı. Çok komik değildi ama yine de yüksek sesle güldü. Genç adam gülümsedi ve acı çekerek eyerden indi. "İsmim Malacus Quai."

"Malacus ne?"

"Quai," deyip ateşin yanına yürüdü.

"Bu nasıl bir isim?"

"Ben Eski İmparatorluk'tanım."

Logen böyle bir yer duymamıştı. "Bir İmparatorluk, öyle mi?"

"Evet, bir zamanlar öyleydi. Dünyanın Çemberi'nin en görkemli ulusuydu." Genç adam ateşin yanına çömeldi. "Ama görkemli günleri geride kaldı. Artık büyük bir savaş alanından başka bir şey değil." Logen başıyla onayladı. Bahsedilen şeyin neye benzediğini biliyordu. "Çok uzaktadır. Dünyanın batısında." Çırak elini havaya kaldırıp işaret etti.

Logen bir kahkaha daha attı. "Orası doğu."

Quai hüzünle gülümsedi. "Ben bir kâhinim ama görünüşe göre çok iyi bir kâhin değilim. Efendim Bayaz seni bulmam için gönderdi beni ama yıldızlar bana pek yardım etmedi ve hava bozunca kayboldum." Yüzüne düşen saçlarını geriye atıp ellerini iki yana açtı. "Erzak ve yiyecekleri taşıyan bir atım daha vardı, senin için de bir atım vardı ama fırtınada kaybettim. Sanırım iyi bir gezgin değilim."

"Öyle görünüyor."

Quai cebinden bir matara çıkarıp Logen'a uzattı. Logen matarayı aldı, açtı ve bir yudum içti. Sıcak likör boğazından aşağıya aktı, saç köklerine kadar vücudunu ısıttı. "Pekâlâ, Malacus Quai, yiyeceğini kaybetmişsin ama en önemli şeyi getirmişsin. Bu günlerde beni gülümsetmek kolay iş değil. Ateşime hoş geldin."

"Teşekkür ederim." Çırak duraksadı ve avuçlarını zayıf ateşe uzattı. "İki gündür bir şey yemedim." Başını iki yana salladı, saçları sağa sola sallandı. "Çok... zor zamanlar geçirdim." Dudaklarını yalayıp çömleğe baktı.

Logen kaşığı uzattı. Malacus iri gözlerle kaşığa baktı. "Sen yedin mi?"

Logen başıyla onayladı. Yememişti ama zayıf çırak açlıktan ölecekmiş gibi duruyordu ve çömlekteki yahni ancak bir kişiye yeterdi. Mataradan bir yudum daha aldı. Bu, şimdilik onu idare ederdi. Quai hevesle çömleğe saldırdı. Yemeği bitirdikten sonra çömleğin içinde kalanları sıyırdı, kaşığı yaladı, ardından çömleğin kenarında kalanları da yaladı. Sırtını büyük bir kayaya yasladı. "Sonsuza kadar sana borçluyum, Dokuzparmak Logen, hayatımı kurtardın. Beni bu kadar iyi karşılayacağını tahmin edemezdim."

"Dürüst olmak gerekirse, sen de benim beklediğim gibi biri

değilsin." Logen mataradan bir yudum daha alıp dudaklarını yaladı. "Bu Bayaz kimdir, neyin nesidir?"

"Mecusların İlki, Yüce İlimler'in ustası ve kadim bilgeliklerin sahibi. Korkarım benim beceriksizliğime çok kızacak."

"O zaman, korkulması gereken biri midir?"

Çırak zayıf bir ses tonuyla, "Eh," dedi, "biraz huysuzdur."

Logen bir yudum daha aldı. Sıcaklık bedenine yayıldı, haftalardır bu kadar ısınmamıştı. Bir sessizlik oldu. "Benden ne istiyor, Quai?"

Cevap gelmedi. Ateşin diğer tarafından horultular gelmeye başladı. Logen gülümsedi, ceketine sarındı ve uyumak için ateşin yanına uzandı.

Çırak öksürüklere boğularak uyandı. Sabahın erken saatiydi ve rengi soluk dünyaya ağır bir sis çökmüştü. Muhtemelen böylesi daha iyiydi. Kilometrelerce uzanan çamur, kaya ve acınası kahverengi çalılardan başka görecek bir şey yoktu zaten. Her şeyin üzerini soğuk bir çiy kaplıyordu ama Logen yine de cılız bir ateş yakmayı başarmıştı. Quai'ın saçları solgun yüzüne yapışmıştı. Yana döndü ve yere balgam tükürdü.

"Aaargh," diye gakladı. Öksürdü ve tekrar tükürdü.

Logen mütevazı eşyalarının sonuncusunu da mutsuz ata yükledi. "Günaydın," dedi. Kafasını kaldırıp beyaz gökyüzüne baktı. "Gerçi pek de aydın olduğu söylenemez."

"Öleceğim, öleceğim ve sonrasında hareket etmeme gerek kalmayacak."

"Yiyeceğimiz yok, burada kalırsak öleceksin. Sonra ben de seni yer, dağlara geri dönerim."

Çırak zayıf bir gülümsemeyle karşılık verdi. "O zaman ne yapacağız?"

Gerçekten ne yapacaklardı? "Bu Bayaz'ı nerede bulabiliriz?"

"Yüce Kuzey Kütüphanesi'nde."

Logen orayı hiç duymamıştı ama zaten kitaplar hiçbir zaman ilgisini çekmemişti. "O nerede?"

"Buranın güneyinde, atla dört gün uzakta, büyük gölün kıyısında."

"Yolu biliyor musun?"

Çırak güçlükle ayağa kalktı; hafifçe sallanıyor, hızlı ve kesik kesik nefes alıp veriyordu. Yüzü bir hayalet gibi solgundu ve tenini ince bir ter tabakası kaplıyordu. "Sanırım," diye mırıldandı ama pek kendinden emin durmuyordu.

Ne Quai ne de atı, yolda kaybolmasalar bile, yiyeceksiz dört gün dayanabilirdi. İlk öncelikleri yiyecekti. Güneye doğru uzanan ormanın içinden geçmek en iyi seçenekti fakat riskleri de vardı. Haydutlar tarafından öldürülebilirlerdi ama ormanda yiyecek daha fazlaydı, aksi halde açlıktan zaten öleceklerdi.

Logen, "Ata sen binsen iyi olur," dedi.

"Atları kaybeden benim, benim yürümem lazım."

Logen elini Quai'ın alnına koydu. Sıcak ve nemliydi. "Ateşin var. Sen binsen daha iyi olur."

Çırak itiraz etmedi. Logen'ın yırtık pırtık botlarına baktı. "Botlarımı alır mısın?"

Logen başını iki yana salladı. "Çok küçükler." Ateşten arta kalanın yanına çömeldi ve dudaklarını büzüştürdü.

"Ne yapıyorsun?"

"Ateşlerin ruhları vardır. Bunu dilimin altında tutacağım, böylece daha sonra ateş yakmak için kullanabiliriz." Quai şaşırmayacak kadar hastaydı. Logen ruhu içine çekti, dumanı öksürdü ve acı tadı alınca ürperdi. "Yola çıkmaya hazır mısın?"

Çırak çaresizce kollarını havaya kaldırdı. "Hazırım."

Malacus Quai konuşmayı seviyordu. Güneş gri gökyüzünde yükselirken, bozkırların içinden güneye doğru giderlerken, akşama doğru ormana girerlerken sürekli bir şeyler anlatıp durdu. Hastalığı da sohbet etmesine engel teşkil etmiyordu ama Logen'ın umurunda değildi. Birisi kendisiyle konuşmayalı uzun zaman olmuştu ve Quai'ı dinlerken ayaklarını unutuyordu. Açtı ve yorgundu ama en büyük sıkıntı ayaklarıydı. Botları yırtık pırtık deri parçalarından ibaretti, parmakları aşınmış ve yarılmıştı, Shanka'nın dişlerini geçirdiği baldırı hâlâ yanıyordu. Her adım ayrı çileydi. Bir zamanlar Kuzey'in en korkulan adamıydı, şimdiyse yoldaki küçük taşlardan korkuyordu. Bunda büyük bir ironi vardı. Bir taşın üzerine basınca yüzünü buruşturdu.

"...ve Zacharus Efendi'nin yanında yedi sene geçirdim. Bü-

yük Mecuslardan biridir, Juvens'in on iki çırağının beşincisidir ve yüce bir insandır." Quai için Mecuslarla ilgili her şey yüceydi. "Yüce Kuzey Kütüphanesi'ne gelme ve asamı almak için Bayaz Efendi'yle çalışma vaktimin geldiğini düşündü. Fakat kütüphanede işler hiç de kolay değil. Bayaz Efendi çıraklarından çok fazla şey bekliyor ve..."

At durdu, öfkeyle burnundan soludu, irkildi ve bir adım geriledi. Logen havayı kokladı. Yakında adamlar vardı ve uzun süredir yıkanmamış tiplerdi. Bunu daha erken fark etmesi gerekirdi ama dikkatini ayaklarına odaklamıştı. Quai atın üzerinden Logen'a baktı. "Ne oldu?"

Soruya cevap verircesine on adım uzaktaki bir ağacın arkasından bir adam çıktı, yolun biraz ilerisinden bir adam daha. Bunlar kötü adamlardı, buna şüphe yoktu. Kirli, saçları sakallarına karışmış, uyumsuz kürk ve deri parçaları giymiş adamlardı. Özde Logen'dan pek de farklı değillerdi. Soldaki cılız olan elinde sivri uçlu bir mızrak tutuyordu. Sağdaki iriyarı olanın elinde yer yer paslanmış bir ağır kılıç vardı, kafasına da eski ve yıpranmış dikenli bir kask takmıştı. Sırıtarak öne çıktılar. Arkalarından da bir ses gelince Logen ümitsizliğe kapılarak omzu üzerinden arkaya baktı. Yüzünde büyük bir çıban olan üçüncü adam ihtiyatlı adımlarla yoldan kendilerine doğru yürüyor, elinde ağır bir balta tutuyordu.

Quai, gözleri korkuyla açılmış halde eyerinden aşağıya eğildi. "Bunlar haydut mu?"

Logen dişlerini sıkarak, "Lanet olasıca kâhin sensin," dedi.

Adamlar birkaç adım kala durdular. Kafasında miğferi olan ekibin lideri gibiydi. "Güzel at," diye hırladı. "Bize ödünç verir misiniz?" Mızraklı olan dizginleri tutarken sırıttı.

Şimdi her şey daha da kötüye gidiyordu. Birkaç dakika öncesine kadar bunun mümkün olacağını sanmıyordu ama kader bir yolunu bulmuştu işte. Logen, Quai'ın dövüşte bir işine yarayacağını sanmıyordu. Bu yüzden bire karşı üç veya daha fazlasına karşı duruyordu ve yanında sadece bir bıçak vardı. Bir şey yapmazsa soyulacak ve muhtemelen öldürüleceklerdi. Sonuçta, bu gibi şeylerde gerçekçi olmak gerekti.

Logen üç haydudu bir kez daha inceledi. İki silahsız adamdan karşı koymasını beklemiyor gibiydiler – mızrak hafif yana yatıktı

ve kılıcın ucu yere bakıyordu. Baltayı bilmiyordu ama bunu şansa bırakmak zorundaydı. İlk saldıranın genelde son saldıran olması üzücü bir gerçekti, Logen bu yüzden miğferli adama döndü ve ağzındaki ruhu adamın suratına tükürdü.

Ruh havada alev aldı ve aç bir biçimde adamın üzerine atladı. Adamın kafası alev alınca kılıcı yere düştü. Çaresizce yüzünü tırmalarken kolları da yanmaya başladı. Çığlıklar atarak sendeledi.

Quai'ın atı alevleri görünce korktu ve öfkeyle burnundan soluyarak şaha kalktı. Şaşıran zayıf adam geri adım atınca Logen üzerine atladı, bir eliyle mızrağın sapını yakaladı ve kafasını adamın suratına geçirdi. Adamın burnu Logen'ın alnının altında çatırdadı, yüzünden kanlar akarken adam sendeleyerek geri çekildi. Logen mızrağı kullanarak adamı kendine çekti ve sağ kolunu geniş bir açıyla savurarak adamın boynuna geçirdi. Adam boğulma sesleri çıkararak yere düştü ve Logen elindeki mızrağı aldı.

Logen arkasında bir hareket olduğunu hissedip kendisini yere attı ve sola yuvarlandı. Balta kafasının üzerinde ıslık çalıp atın yanında derin bir yarık açtı, hayvanın kanı yere akarken eyer kolanının kopçası da ikiye ayrıldı. Çıban surat baltasıyla birlikte savrularak yalpaladı. Logen adamın üzerine atlamak istedi ama bir taşa basınca bileği büküldü ve acıyla bir çığlık atarak sarhoş bir adam gibi sendeledi. Ağaçların arasından çıkan bir ok yüzünün yanından geçti ve yolun diğer tarafındaki çalıların arasında gözden kayboldu. At delice gözlerini devirerek şaha kalktı ve çılgın bir tempoyla koşmaya başladı. Malacus Quai eyerden düşerken bir çığlık attı ve çalıların arasına düştü.

Quai'ı düşünecek zaman yoktu. Logen bir savaş narası atarak baltalı adamın üzerine hücum edip mızrağını kalbine saplamaya çalıştı. Adam baltayı kaldırarak mızrağı karşıladı ama yetmedi. Mızrağın ucu omzuna saplandı ve ekseni etrafında döndü. Mızrağın sapı büyük bir çatırtıyla kırılınca Logen dengesini kaybetti ve öne savrulup çıban suratın üzerine düştü. Adamın sırtından çıkan mızrak ucu üzerine düşerken Logen'ın kafasını sıyırdı. Logen baltalı adamın saçlarını iki eliyle kavradı ve kafasını geriye çekip bir kayaya çarptı.

Ayağa kalktığında başı dönüyordu, gözlerine akan kanı silerken ağaçların arasından gelen oku son anda gördü. Ok birkaç

adım yanındaki ağaca saplandı. Logen okçuya doğru koşmaya başladı. Şimdi kim olduğunu görebiliyordu, on dört yaşından büyük olamazdı ve yeni bir oka uzanıyordu. Logen bıçağını çekti. Çocuk yayına yeni bir ok taktı ama gözlerinde panik vardı. Eli ayağına dolaştı ve yüzünde şaşkın bir ifadeyle yayı germeye çalıştı.

Logen çocuğun üzerine atladı. Çocuk yayını savurdu ama Logen altından geçti ve öne çıkıp bıçağını iki eliyle tutarak sapladı. Bıçak çocuğun çenesinin altına saplandı, bedenini havaya kaldırdı ve boynunun içinde kırıldı. Çocuk Logen'ın üzerine düştü, bıçağın kırık yüzeyi Logen'ın kolunda derin bir yara açtı. Logen'ın kafasından, Logen'ın kolundaki kesikten, çocuğun boğazındaki geniş yarıktan kan dökülüyordu.

Logen cesedi bir kenara itip bir ağaca yaslandı ve kendine gelmeye çalıştı. Kalbi yerinden çıkacakmış gibi atıyor, nabzı kulaklarında kükrüyor ve midesi bulanıyordu. "Hâlâ hayattayım," diye fısıldadı, "Hâlâ yaşıyorum." Başındaki ve kolundaki yaralar zonklamaya başlamıştı. İki yara daha almıştı. Daha kötüsü de olabilirdi. Gözündeki kanı sildi ve ayağa kalkıp yola doğru topalladı.

Malacus Quai şimdi ayaktaydı, kül renginde bir suratla üç cesede bakıyordu. Logen adamın koluna girdi ve Quai'ı tepeden tırnağa süzdü. "Yaralandın mı?"

Quai cesetlere baktı. "Öldüler mi?" Miğferli olanın kafasının hâlâ dumanı tütüyor, hiç hoş olmayan bir şekilde çekici bir koku yayıyordu. Logen adamın sağlam botları olduğunu fark etti, en azından kendi ayağındakilerden iyiydi. Çıbanlı suratın boynu öyle garip bir açıyla bükülmüştü ki yaşıyor olamazdı. Ayrıca kırık mızrak hâlâ vücuduna saplıydı. Logen zayıf olanı sırtüstü çevirdi. Kanlı yüzünde hâlâ şaşkın bir ifade vardı, gözleri ve ağzı açık, gökyüzüne bakıyordu.

Logen, "Nefes borusunu ezmiş olmalıyım," diye mırıldandı. Elleri hâlâ kanlıydı. Titremelerine engel olmak için bir elini diğeriyle tuttu.

"Ya ağaçların arasındaki?"

Logen başıyla onayladı. "Atına ne oldu?"

Quai çaresizce, "Gitti," dedi. "Şimdi ne yapacağız?"

"Bakalım yanlarında yiyecekleri var mı?" Logen dumanı tüten cesedi işaret etti. "Ve botlarını çıkarmama yardım et."

KILIÇ ANTRENMANI

"Bastır, Jezal, bastır! Çekinme!"

Jezal'ın da niyeti buydu. Öne atılıp sağ elindeki kılıcı savurdu. Dengesi zaten bozulan West geri adım attı, hantallaşmıştı, sadece kısa kılıcıyla vuruşu karşılamakla yetindi. Bugün, antrenmana biraz da olsa tehlike katmak için yarı-keskin kılıçlar kullanıyorlardı. Böyle bir kılıcı bir adama saplamak mümkün değildi ama yeterince zorlayan birisinin acı verecek bir biçimde deriyi sıyırması mümkündü. Jezal dün kendisini aşağıladığı için Binbaşı'yı bugün birkaç yarayla ödüllendirmek istiyordu.

"İşte bu, göster ona gününü! Dürt, dürt, Yüzbaşı! Dürt, dürt!"

West beceriksizce bir hamle yaptı ama Jezal bunu görüp kılıcı karşıladı ve saldırmaya devam edip var gücüyle dürttü. Soldan saldırıya geçti ve West yine çaresizce vuruşu karşılamakla yetindi, sendeleyerek sırtını duvara verdi. Jezal sonunda adamı köşeye sıkıştırmıştı. Uzun kılıcıyla saldırırken neşeyle kıkırdadı ama rakibi birden canlandı. West kenara çekildi, vuruşu inanılmaz bir kararlılıkla karşıladı. Dengesi bozulan Jezal tökezledi, kılıcının ucu iki taşın arasına girince şaşkınlıkla kalakaldı ve uyuşmuş elinden kaçırdığı kılıç duvara saplı kaldı.

West öne atıldı, Jezal'ın kılıcının dışarıda kalan kısmının altından geçti ve rakibine omuz attı. Jezal, "Ooof," diye haykırarak dengesini kaybedip yere düştü, kısa kılıcı da elinden fırladı. Kılıç yerde kaydı ve Mareşal Varuz ayağıyla kılıcı durdurdu. West'in kılıcı şimdi Jezal'ın boğazına dayalıydı.

Jezal, "Lanet olsun!" diye küfrederken Binbaşı sırıtarak elini uzattı.

Varuz iç geçirerek, "Evet," diye mırıldandı. "Gerçekten lanet olsun. Dünkünden çok daha utanç verici bir performans, bu nasıl mümkün oluyorsa! Binbaşı West'in seni rezil etmesine yine

izin verdin!" Jezal, West'in eline vurup surat asarak ayağa kalktı. "Hiçbir zaman dengesini kaybetmemişti! Seni kandırıp silahsız bıraktı! Silahsız! Torunum bile böyle bir hata yapmazdı ve o daha sekiz yaşında!" Varuz sopasıyla yere vurdu. "Lütfen açıklar mısınız, Yüzbaşı Luthar, savunmasız bir konumda elinizde kılıçlarınız da yokken bir müsabakayı nasıl kazanacaksınız?"

Jezal somurtup kafasını ovaladı.

"Hayır mı? Gelecekte, elinde kılıçlarınla bir uçurumdan düşsen, seni uçurumun dibinde ölü parmaklarınla kılıçlarını sıkı sıkı kavramış bir biçimde bulmayı bekliyorum. Anlaşıldı mı?"

Jezal, "Anlaşıldı, Mareşal," diye mırıldandı. Asıl ihtiyar piçin bir uçurumdan düşmesini diledi. Zincir Kulesi de işini görürdü. Bu çok güzel olurdu. Belki Binbaşı West de mareşale katılırdı.

"Kendine fazla güvenmek bir savaşçının lanetidir! Her rakibe sonuncu rakibin olacakmış gibi davranmalısın. Ve ayakların," Varuz tiksinerek dudaklarını büzüştürdü, "öne adım atarken hızlı ve etkileyici görünüyor ama geri çekilmek zorunda kaldığında sana ihanet ediyorlar. Binbaşı dengeni bozdu ve bayılmak üzere olan genç bir kıza döndün."

West sırıtmaya devam etti. Bundan büyük keyif alıyordu. Lanet olsun, kesinlikle çok eğleniyordu.

"Geri adım atarken Bremer dan Gorst'un ayağının çelikten bir sütun gibi olduğunu söylüyorlar. Çelikten bir sütun! Yaratan'ın Evi'ni yıkmak adamı yere devirmekten daha kolay olmalı." Mareşal eliyle avludaki binalara tepeden bakan devasa kulenin siluetini işaret etti. Tiksinerek, "Yaratan'ın Evi!" diye bağırdı.

Jezal burnunu çekti ve yeri tekmeledi. Belki yüzüncü kez pes etmeyi ve eline bir daha asla kılıç almamayı düşündü. İnsanlar ne derdi? Babası aptalca da olsa kendisiyle gurur duyuyor, kendisini dinleyen herkese oğlunun yeteneklerini övüyordu. Oğlunu Mareşaller Meydanı'nda çığlıklar atan bir kalabalığın önünde dövüşürken görmeye can atıyordu. Jezal şimdi pes ederse babası rezil olurdu; komisyonuna ve ailesinden aldığı paraya, bütün hırslarına da veda etmesi gerekirdi. Kardeşlerinin bundan çok hoşlanacağını biliyordu.

Varuz, "Denge kilit noktadır," dedi. "Gücün bacaklarından gelir! Bundan sonra her gün bacaklarını güçlendirmek için bir saat

kalasta çalışacaksın. Her gün." Jezal yüzünü buruşturdu. "Yani: koşu yapacaksın, ağırlık çalışacaksın, formları tekrar edeceksin, bir saat antrenman yapacaksın, formları bir kez daha tekrar edeceksin ve bir saat de kalasta bacaklarını güçlendireceksin." Mareşal mutlu bir biçimde kafasını salladı. "Şimdilik bu kadar yeter. Yarın sabah altıda görüşürüz, zinde, ayık ve kendinde ol." Varuz kaşlarını çattı. "Zinde. Ayık. Kendinde."

Jezal odasına geri dönerken, "Bunu sonsuza kadar yapamam," dedi. "Bir adam bu korkunç boka ne kadar dayanabilir?"

West sırıttı. "Bu hiçbir şey. İhtiyar piçin kimseye bu kadar yumuşak davrandığını görmemiştim. Seni seviyor, belli. Bana bunun yarısı kadar bile tolerans göstermedi."

Jezal buna inanmakta zorlandı. "Daha mı kötüydü?"

"Senin gibi arkam sağlam değildi. Bütün öğleden sonralarını halteri kafamın üzerinde tutarak geçirirdim, kafama düşene kadar." Binbaşı hafifçe yüzünü buruşturdu, sanki hatırlamak bile acı veriyordu. "Zincir Kulesi'ne baştan aşağıya zırhla koşarak tırmanırdım. Günde dört saat antrenman yapardım, her gün."

"Buna nasıl dayandın?"

"Başka seçeneğim yoktu. Ben asil bir adam değilim. Dikkat çekmek için tek şansım müsabakalardı. Ama sonunda çabalarımın karşılığını aldım. Kral'ın Adamları'ndan maaş alan kaç tane köylü tanıyorsun?"

Jezal omzunu silkti. "Şimdi düşününce, çok az gerçekten." Bir asil olarak, bu sayının sıfır olması gerektiğini düşünüyordu.

"Ama sen iyi bir aileden geliyorsun ve şimdiden yüzbaşısın. Müsabaka'yı kazanırsan ne kadar yükselebileceğini kimse tahmin edemez. Başyargıç Hoff –Saray Nazırı, Marovia–, Varuz'un kendisi bile, kendi dönemlerinin şampiyonlarıydılar. Asil kana sahip şampiyonları güzel bir gelecek bekler."

Jezal burnundan soludu. "Dostun Sand dan Glokta gibi mi?"

İsim bir taş gibi aralarına düştü. "Pekâlâ... çoğunlukla."

Arkalarından bir ses, "Binbaşı West!" diye seslendi.

Yanağında yara izi olan iriyarı bir çavuş yanlarına geldi. "Çavuş Forest, nasılsınız?" diye sordu. West hafifçe askerin omzuna vurdu. Köylülerle iyi anlaşıyordu. Gerçi Jezal kendisine West'in

sıradan köylülerden çok bir farkı olmadığını hatırlattı. Eğitimli bir subay olabilirdi ama yine de yanlarına gelen çavuşla aralarındaki benzerlik Jezal ile arasındakinden çok daha fazlaydı.

Çavuş'un yüzü aydınlandı. "Çok teşekkür ederim, efendim." Jezal'ı saygıyla selamladı. "Günaydın, Yüzbaşı."

Jezal aksi bir selamla karşılık verdi ve bulvara doğru döndü. Rütbeli bir subayın sıradan bir askere yakın olması için aklına makul bir sebep gelmiyordu. Daha da kötüsü, adam yaralı ve çirkindi. Jezal'ın çirkin insanlarla işi olmazdı.

West, "Senin için ne yapabilirim?" diye sordu.

"Mareşal Burr sizi görmek istiyor, efendim, acil bir brifing için. Bütün kıdemli subaylar davetli."

West'in yüzü gölgelendi. "En kısa süre içerisinde orada olacağım." Çavuş selam verip uzaklaştı.

Jezal kayıtsızca, "Bu da neyin nesi?" diye sordu. Düşürdüğü bir kâğıdı kovalayan bir kâtibi seyrediyordu.

"Angland. Kuzeylilerin Kralı, Bethod." West ismi ağzında acı bir tat bırakmış gibi tiksinerek söyledi. "Kuzey'deki bütün düşmanlarını yendiğini söylüyorlar. Şimdi de İttifak ile savaşmaya hazırlanıyormuş."

Jezal uçarıca, "İstediği savaşmaksa," dedi. Savaşların iyi bir şey olduğunu düşünüyordu, terfi ve şöhret için bulunmaz fırsatlardı. Kâğıt hafif bir esintiyle yanından geçti ve nefes nefese kalmış kâtip de peşinden gitti. Jezal adamın arkasından bakarken sırıttı, beceriksizce kâğıdı yakalamaya çalışmasını seyretmek gerçekten çok eğlenceliydi.

Binbaşı eğilip kâğıdı yerden aldı ve adama uzattı. Kâtip, "Teşekkür ederim, efendim," dedi. Terlemiş yüzünde minnet dolu bir ifade vardı. "Çok teşekkür ederim!"

West, "Ne demek," diye mırıldandı. Kâtip dalkavukça bir selam verdikten sonra uzaklaştı. Jezal hayal kırıklığına uğramıştı. Adamın kâğıdın peşinden koşmasını seyretmek eğlenceliydi. "Savaş çıkabilir ama benim başımda çok daha büyük bir bela var." West iç geçirdi. "Kız kardeşim Adua'da."

"Kız kardeşin olduğunu bilmiyordum."

"Var ve burada."

"Yani?" Jezal, Binbaşı'nın kız kardeşini dinlemeye hevesli de-

gildi. West basamakları tırmanmış olabilirdi ama ailesinin geri kalanı Jezal'ın muhatap olmayacağı kadar sıradan tiplerdi. Sadece eğlenebileceği fakir ve sıradan kızlar, bir de evlenebileceği zengin ve asil kadınlar ilgisini çekerdi. İkisi arasındakiler önemsizdi.

"Kız kardeşim etkileyici biri olabilir ama... tam bir baş belasıdır. Sinirliyse hiç çekilmez. Aslında, onunla uğraşmaktansa birkaç Kuzeyli savaşçıyla dövüşmeyi yeğlerim."

Jezal dalgın bir biçimde, "Yapma, West," dedi. Ne söylediğini çok fazla umursamadı. "O kadar zor biri olacağını sanmıyorum."

Binbaşı'nın yüzü aydınlandı. "Bunu söylemene çok sevindim. Agriont'u görmeyi çok istiyor ve yıllardır buraya gelirse ona şehri gezdireceğimi söyledim durdum. Bugün olmasını kararlaştırmıştık ama," dedi ve Jezal tehlikeyi sezdi, "şimdi de bir toplantıya gitmem gerek."

Jezal, "Ama bugünlerde benim çok az zamanım var!" diye sızlandı.

"Sana borcumu ödeyeceğime söz veriyorum. Yarın saat sonra odamda buluşalım."

"Bir saniye..." Ama West çoktan arkasını dönmüş uzaklaşıyordu.

Jezal, Binbaşı West'in odasına doğru ağır adımlarla yürürken, lütfen çok çirkin olmasın, diye düşünüyordu. Elini isteksizce kapıyı çalmak için havaya kaldırdı. *Fazla çirkin olmasın. Fazla aptal olmasın.* Öğleden sonrayı aptal bir kızla geçirmek istemiyordu. Eli havaya kalktığı sırada içeriden gelen sesleri duydu. Kendisini suçlu hissederek koridorda dikildi ve kendisi hakkında iyi bir şeyler duymayı ümit ederek kulağını kapıya biraz daha yaklaştırdı.

Binbaşı West'in boğuk sesi öfkeli gibiydi. "...ya hizmetçin?"

"Onu evde bırakmam gerekti çünkü yapacak çok işi vardı. Aylardır oraya kimse gitmedi." Ses, West'in kız kardeşinindi, Jezal'ın hayalleri suya düştü. Boğuk bir ses, şişman bir kadına aitmiş gibi duruyordu. Jezal koluna şişman bir kız takıp Agriont'ta dolaşmayı göze alamazdı. Koruması gereken bir namı vardı.

"Ama tek başına şehirde dolaşamazsın!"

"Buraya kadar geldim, değil mi? Kim olduğumuzu unutuyorsun, Collem. Hizmetçisiz de yapabilirim. Buradaki insanların bir-

çoğu beni bir hizmetçiden farksız görüyor. Ayrıca, dostun Yüzbaşı Luthar bana göz kulak olacak, değil mi?"

"Bu, daha da kötü, bir bilsen!"

"Senin işinin çıkacağını nereden bileyim? Kız kardeşine vakit ayıracağını düşünmüştüm." En azından aptal birine benzemiyordu ama şişman ve biraz da huysuzdu. "Arkadaşının yanında güvende değil miyim?"

"İyi bir adamdır ama o senin yanında güvende mi?" Jezal, Binbaşı'nın ne demeye çalıştığını anlamadı. "Agriont'ta hiç tanımadığın bir adamla yalnız dolaşmak. Beni aptal yerine koyma, seni çok iyi tanıyorum! İnsanlar ne der?"

"İnsanların diyeceklerine sıçayım." Jezal birden geri çekildi. Kadınların bu şekilde küfretmesine alışkın değildi. Şişman, huysuz ve kaba, lanet olsun. Korktuğundan da kötüydü. Koridora baktı, kaçıp kendisini kurtarmayı düşündü, bir bahane mutlaka bulurdu. Fakat şansı yaver gitmedi ve merdivenleri birisi çıktı. Görünmeden kaçamazdı. Kapıyı çalıp içeriye girmekten başka çaresi yoktu. Dişlerini sıktı ve gönülsüzce kapıyı çaldı.

Sesler birden kesildi ve Jezal yüzüne inandırıcı olmayan bir gülümseme takındı. İşkence başlasın. Kapıyı açıldı.

Sebebini bilmiyordu ama Binbaşı West'in daha kısa ve şişman bir kadın halini görmeyi bekliyordu. Çok yanılmıştı. Belki revaçta olan güzeller kadar zayıf bir kız değildi ama kıza şişman demek mümkün değildi, hatta haksızlık olurdu. Siyah saçları ve esmer teni vardı, teni belki ideal olandan biraz daha koyuydu. Bir kadının güneşten mümkün olduğunca kaçınması gerektiğini biliyordu ama şimdi karşısında duran kıza bakarken bunun sebebini hatırlayamadı. Gözleri çok koyu renkliydi, neredeyse siyahtı. Mavi gözler bu mevsim çok modaydı ama bu kızın gözleri içten gelen büyüleyici bir ışıkla parıldıyordu.

Kız gülümsedi. Garip bir gülümsemeydi, ağzının bir tarafı diğerinden daha yukarıdaydı. Biraz huzursuz oldu, kız sanki kendisinin bilmediği bir şeyi biliyordu. Yine de, kusursuz dişleri vardı, beyaz ve parlaklardı. Jezal'ın öfkesi çabucak yok oldu. Kıza ne kadar bakarsa gözüne o kadar güzel görünüyor, kafası gitgide bulanıyordu.

Kız, "Merhaba," dedi.

Jezal hafifçe ağzını araladı ama ağzından bir şey çıkmadı. Zihni hâlâ boş bir sayfaydı.

"Ve sen de Yüzbaşı Luthar olmalısın."

"Eee..."

"Ben Collem'in kız kardeşiyim, Ardee." Elini alnına vurdu. "Ne kadar aptalım, Collem sana benim hakkımda her şeyi anlatmıştır. Sizin çok iyi iki dost olduğunuzu biliyorum."

Jezal beceriksizce Binbaşı'ya baktı. West kaşlarını çatarak karşılık verdi, o da ne diyeceğini bilemiyor gibiydi. Bu sabaha kadar kızın varlığından haberdar olmadığını söylemek uygun olmazdı. Esprili bir yanıt vermeyi düşündü ama yine ağzından bir şey çıkmadı.

Ardee, Jezal'ın koluna girdi ve adamı içeriye çekti. "İyi bir dövüşçü olduğunu biliyorum ama bana zekânın, kılıcından daha keskin olduğu söylendi. Hatta öyle ki, kılıcını sadece arkadaşlarının üzerinde kullanırmışsın çünkü zekân çok daha ölümcülmüş." Beklentiyle Jezal'a baktı. Sessizlik.

Jezal, "Evet," diye mırıldandı. "Biraz dövüşürüm." Rezalet. Tamamıyla korkunç.

"Bu doğru adam mı yoksa buraya bahçıvanı mı gönderdiler?" Yüzünde garip bir ifadeyle Jezal'a baktı, ne düşündüğünü anlamak zordu. Satın alacağı bir atı inceleyen birinin bakışı gibiydi: ihtiyatlı, meraklı, istekli ve biraz daha küçümser. "Galiba bahçıvanların üniformaları da çok gösterişli."

Jezal bunun bir hakaret olduğuna emindi ama söyleyecek bir şey bulmakla meşgul olduğu için üzerinde çok fazla durmadı. Ya şimdi konuşacaktı ya da bütün günü utanç verici bir sessizlikle geçirecekti; o yüzden ağzını açıp şansını denedi. "Şaşırttıysam özür dilerim ama Binbaşı West çok da yakışıklı bir adam değil. Bu kadar güzel bir kardeşi olduğunu nereden bilebilirdim?"

West burnundan nefes vererek güldü. Kız kardeşi bir kaşını havaya kaldırdı ve parmağıyla puan vermeye başladı. "Kardeşime karşı biraz saldırgansın, bu iyi. Biraz da komiksin, bu da güzel. Dürüstsün, bu buralarda benim için yeni bir şey, bana iltifat etmen de tabii ki harika. Biraz geç kaldın ama beklediğime değdi." Jezal'ın gözlerine baktı. "Öğleden sonram çok da kötü geçmeyecek gibi."

Jezal son yorumdan hoşlandığından pek emin değildi, kızın kendisine bakışından hoşlanıp hoşlanmadığını da bilmiyordu ama kıza bakmak keyif vericiydi, bu yüzden bir çok şeyi affedebilirdi. Birlikte vakit geçirdiği kadınlar nadiren zekâ şeyler söylerdi, özellikle de güzel olanlar. Herhalde erkek konuşurken gülümsemek, onaylamak ve dinlemek için eğitilmişlerdi. Genelde o da işlerin böyle olmasından yanaydı ama zekilik West'in kız kardeşine yakışıyordu ve merakını çeken bir sürü özelliği vardı. Şişman ve huysuz menüden çıkmıştı, bu şüphe götürmezdi. Kabalığa gelince, güzel insanlar hiçbir zaman kaba olamazdı, değil mi? Sadece... sıradışı oldukları söylenebilirdi. Kızın da dediği gibi öğleden sonrasının çok kötü geçeceğini sanmıyordu.

West kapıya doğru yürüdü. "Birbirinizle dalga geçmeniz için sizi yalnız bırakayım. Mareşal Burr beni bekliyor. Benim yapmayacağım bir şey yapmayın, olur mu?" Son yorum Jezal'a yönelik gibiydi ama West kız kardeşine bakıyordu.

"Bunu söyleyerek her şeyi yapabileceğimizi ima ediyor," dedi, Jezal ile göz göze gelerek. Jezal küçük bir kız gibi yüzünün kızardığını hissetti, öksürdü ve ayakkabılarına baktı.

West gözlerini devirdi. "Merhamet," deyip kapıyı arkasından kapattı.

Ardee, "Bir şey içer misin?" diye sorarken çoktan bir kadeh şarap dolduruyordu. Genç ve güzel bir kadınla baş başa. Bu, Jezal için yeni bir deneyim değildi ama her zamanki kendine güveninden eser yoktu.

"Evet, teşekkürler, çok iyi olur." Evet, içecek bir şeyler gergin sinirlerine iyi gelebilirdi. Ardee kadehi ona uzattı ve kendisine yeni bir tane doldurdu. Genç bir kızın günün bu saatinde içmesinin iyi bir şey olup olmadığını merak etti ama bir şey söyleyecek değildi. Sonuçta, kendi kız kardeşi değildi.

"Söylesene, Yüzbaşı, kardeşimi nereden tanıyorsun?"

"West benim üstüm ve birlikte antrenman yapıyoruz." Beyni yeniden çalışmaya başlamıştı. "Ama... sen bunu zaten biliyorsun."

Ardee sırıttı. "Tabii ki ama bana erkeklerin de sohbete katılmasının iyi olacağı öğretildi."

Jezal yutkunurken kaba bir biçimde öksürdü ve şarabın bir kısmı üzerine döküldü. "Ah, Tanrım," dedi.

"Al, şunu tut." Ardee kendi kadehini de eline verdi ve Jezal hiç düşünmeden aldı ama şimdi boşta bir eli yoktu. Ardee beyaz bir mendille üzerini silmeye başlayınca itiraz etmese de bu biraz fazla ileri gider gibi geldi. Dürüst olmak gerekirse, kız bu kadar güzel olmasaydı itiraz ederdi. Elbisesinin önünden ne kadar güzel bir görüntü verdiğinin farkında olup olmadığını merak etti ama tabii ki değildi, nasıl olabilirdi? Buralarda yeniydi, saray nezaketini bilmiyordu, bir köylü kızıydı ve... yine de manzaranın çok güzel olduğunu inkâr edemezdi.

Ardee, "İşte, böyle daha iyi," dedi. Gerçi mendille silmek çok bir fark yaratmamıştı. En azından üniforması için. Ardee kadehi geri aldı ve kendisininkini tek bir dikişte mideye indirip masanın üzerine koydu. "Gidelim mi?"

"Evet... tabii ki. Ah," diyerek kolunu uzattı.

Ardee, Jezal'ı koridora çıkardı. Sohbet ederek merdivenleri indiler. Kızın cümleleri acımasızca inen yumruklar gibiydi ve Mareşal Varuz'un dediği gibi, Jezal'ın savunması zayıftı. Mareşaller Meydanı'ndan geçerken üzerine gelen darbeleri çaresizce savuşturmaya çalıştı ama saldırıya geçmekte zorlandı. Sanki yıllardır Agriont'ta yaşayan Ardee'ydi ve hayatını kırsal kesimde geçiren de kendisi.

"Savaş Salonu şuranın arkasında mı?" İttifak'ın askeri binalarıyla Agriont'un geri kalanını birbirinden ayıran duvarı işaret etti.

"Evet, öyle. Mareşallerin ofisleri orada. Bir de kışlalar ve cephanelik var..." Sesi azalarak yok oldu. Söyleyecek başka bir şey bulamadı ama Ardee yardımına koştu.

"Öyleyse kardeşim buralarda bir yerde olmalı, değil mi? Çok ünlü bir asker, sanırım. Ulrioch'tan içeriye giren ilk asker sonuçta."

"Evet, tabii ki, Binbaşı West burada saygı duyulan biridir."

"Ama çok can sıkıcı olabiliyor, değil mi? Gizemli ve dertli gibi davranmayı çok seviyor." Yüzüne dalgın bir gülümseme takındı ve düşünceli bir biçimde çenesini sıvazladı, bu haliyle tıpkı kardeşine benziyordu. West'i çok iyi özetlemişti ve Jezal bir kahkaha attı ama kendisine bu kadar sokularak yürümesinin iyi bir şey olup olmadığını merak etmeye başladı, çok samimi görünüyor olmalıydılar. Gerçi buna itirazı yoktu. Tam tersine halinden çok memnundu ama insanlar bakıyordu.

"Ardee–" dedi.

"Öyleyse, burası da Kralyolu olmalı."

"Evet, ee, Ardee–"

Büyük Harod'un görkemli heykeline bakıyordu, Harod'un ciddi bakışları uzaklara odaklanmıştı. "Büyük Harod mu?" diye sordu.

"Ee, evet. Karanlık çağlarda, henüz bir İttifak yokken, Üç Krallık'ı birleştirmek için savaşmış. İlk Yüksek Kral'dır." Jezal, geri zekâlı, diye düşündü. Bunları zaten biliyor, herkes biliyor. "Ardee, bence ağabeyin–"

"Ve bu da Bayaz olmalı, Mecusların İlki."

"Evet, Harod'un en güvenilir danışmanıydı. Ardee–"

"Kapalı Konsey'de hâlâ onun için boş bir sandalye tuttukları doğru mu?"

Jezal çok şaşırdı. "Orada boş bir sandalye olduğunu biliyordum ama bunun–"

"Hepsi çok ciddi görünüyor, değil mi?"

"Ee... sanırım o dönemler ciddi zamanlardı," dedi. Beceriksizce sırıttı.

Bir Haberci Şövalye terlemiş devasa atıyla dörtnala bulvara girdi, güneş miğferinin altın kanatlarını parıldatıyordu. Sekreterler adama yol vermek için kenara çekildi ve Jezal da Ardee'yi nazikçe kenara almak istedi. Ardee'nin yerinden kıpırdamadığını görünce hayal kırıklığına uğradı. At, Ardee'nin birkaç santimetre yanından, saçlarını Jezal'ın yüzüne savuracak kadar yakınından geçmişti. Ardee heyecanını belli eden bir ifadeyle Jezal'a döndü, kötü bir şekilde yaralanmaktan son anda kurtulduğunun farkında değildi.

"Bir Haberci Şövalye mi?" diye sordu. Bir kez daha Jezal'ın koluna girdi ve Kralyolu'nda yürümeye başladı.

Jezal, "Evet," diye ciyakladı. Sesini kontrol etmek için büyük çaba sarf ediyordu. "Haberci Şövalyelerin sorumluluğu büyüktür. Kral'dan İttifak'ın dört bir yanına mesajlar iletirler." Kalbi biraz daha yavaş atıyordu. "Yuvarlak Deniz'i geçip Angland'a, Dagoska'ya ve Batılimanı'na kadar giderler. Kral'ın adına konuşurlar ve bu yüzden Kral'ın işleri ile ilgili değilse kimseyle konuşmazlar."

"Biz buraya gelirken gemide Fedor dan Haden vardı, o da bir Haberci Şövalye. Saatlerce sohbet ettik onunla." Jezal şaşkınlığını gizlemeye çalışsa da başaramadı. "Adua'dan, İttifak'tan, ailesinden konuştuk. Hatta senin de bahsin geçti." Jezal bir kez daha kayıtsız kalmaya çalıştı. "Yaklaşan Müsabaka'dan bahsediyorduk." Ardee, Jezal'ın kulağına eğildi. "Fedor, Bremer dan Gorst'un seni paramparça edeceğine inanıyor."

Jezal boğuluyormuş gibi öksürmeye başladı ama hemen kendine geldi. "Ne yazık ki, bu görüş oldukça yaygın."

"Ama sen buna inanmıyorsun, değil mi?"

"Ee..."

Ardee durdu ve Jezal'ın elini tutup gözlerinin içine baktı. "İnsanlar ne derse desin ben senin kazanacağına inanıyorum. Ağabeyim senden övgüyle bahsediyor ve öyle kolay kolay kimseyi övmez."

Jezal, "Ee..." diye mırıldandı. Parmaklarında hoş bir karıncalanma vardı. Ardee'nin büyük ve koyu renkli gözlerine bakarken söyleyecek bir şey bulamıyordu. Kızın ara sıra altdudağını ısırışını gördükçe aklındaki bütün düşüncelerden arınıyordu. Çok güzel ve dolgun dudakları vardı. Kendisi de o dudağı biraz kemirmeyi çok isterdi. "Evet, teşekkür ederim," dedi. Düşüncesizce gülümsedi.

Ardee, "Demek park burası," dedi. Etrafına bakınıp yeşilliği takdir etti. "Hayal ettiğimden daha güzelmiş."

"Ee... evet."

"Böyle, her şeyin merkezinde olmak ne güzel. Ben hep yaşamın kıyısında kaldım. Burada bir sürü önemli insan olmalı, her gün bir sürü önemli karar alınıyor olmalı." Ardee elini yolun kenarındaki söğüt ağacının yaprakları arasında gezdirdi. "Collem, Kuzey'de savaş çıkmasından korkuyor. Benim güvenliğim için endişeleniyor. Bence buraya gelmemi bu yüzden istedi. Bence fazla endişeleniyor. Sen ne düşünüyorsun, Yüzbaşı?"

Birkaç saat öncesine kadar politik sorunları kafasına hiç takmayan Jezal bunu söyleyemeyeceği için verecek düzgün bir cevap aradı. "Evet," dedi. Şu ismi hatırlamaya çalıştı ve hatırlayınca rahatladı. "Bu Bethod'a gününü göstermek gerekecek gibi."

"Emri altında yirmi bin Kuzeyli savaşçının olduğunu söylü-

yorlar." Jezal'a doğru eğildi. "Barbarlar," diye mırıldandı. "Vahşiler," diye fısıldadı. "Tutsaklarının canlı canlı derisini yüzüyormuş."

Jezal bunun kadınlarla konuşmak için uygun bir konu olmadığını düşündü. "Ardee..." diye cümleye başladı.

"Ama sen ve ağabeyim gibi adamlar bizi koruyacaktır, bundan eminim. Biz kadınlar, endişe etmemize gerek yok." Arkasına dönüp yürümeye başladı. Jezal kızı yakalamak için adımlarını hızlandırdı.

"Ve bu da Yaratan'ın Evi olmalı." Ardee dev kulenin gri siluetini işaret etti.

"Evet, öyle."

"İçeriye kimse girmiyor mu?"

"Kimse. En azından ben gireni görmedim. Köprü her zaman kilit altındadır." Kuleye bakıp kaşlarını çattı. Şimdi düşününce kendisine de garip geldi. Agriont'taydı ve kule kendini bildi bileli buradaydı. Orada olmasına alışmıştı. "Sanırım mühürlenmiş."

"Mühürlenmiş mi?" Ardee çok yakınına girince Jezal kimsenin görmemesini ümit ederek endişeyle etrafına bakındı. "İçeride kimsenin yaşamaması çok garip değil mi? Sence de çok büyük bir gizem, değil mi?" Nefesini ensesinde hissedebiliyordu. "Demek istediğim, neden kapıyı kırıp içeri girmiyorlar?"

Jezal kız yakınındayken herhangi bir şeye odaklanmakta güçlük çekiyordu. Bir an için kızın kendisiyle flört edip etmediğini düşündü, hem korktu hem de heyecanlandı. Hayır, hayır, tabii ki hayır! Sadece şehir hayatına alışkın olmayan, yol yordam bilmez bir köylü kızıydı... ama kendisine de çok yakında duruyordu. Biraz daha çirkin olsaydı ya da kendisine bu kadar güvenmeseydi. Belki biraz daha... West'in kardeşi olmasaydı.

Jezal öksürdü ve dikkatlerini dağıtacak bir şey arayarak yola göz gezdirdi. Etrafta çok fazla insan yoktu ve olanların da hiçbirini tanımıyordu, tabii bir de... Ardee'nin büyüsünden kurtuldu ve Jezal'ın tüyleri diken diken oldu. Bu güneşli günde kalın giyinmiş ve kamburu çıkmış bir adam bulundukları yere doğru topallıyor, bastonundan destek alarak yürüyordu. Her bir adımında iki büklüm oluyor ve yüzünü buruşturuyor, daha hızlı yürüyen insanlar adama yol veriyordu. Jezal, Ardee'yi adam kendilerini görmeden

uzaklaştırmak istedi ama Ardee direndi ve ağır aksak yürüyen Engizitör'ün karşısına geçti.

Adam yaklaşırken kafasını kaldırdı ve gözleri karşısında duranı tanıdığını belli edercesine parıldadı. Artık kaçmak mümkün değildi.

Glokta sıcak bir ses tonuyla, "Yüzbaşı Luthar," dedi. Biraz fazla yakına girdi ve Jezal'ın elini sıktı. "Bu ne büyük sürpriz! Varuz'un bugün seni bu kadar erken serbest bırakmasına şaşırdım. Yaşlandıkça yumuşuyor olmalı."

Jezal, "Mareşal'i memnun etmek her zamanki gibi çok zor," diye tersledi.

"Umarım önceki akşam Pratisyenlerim keyfinizi kaçırmamışlardır." Engizitör üzgün bir biçimde başını iki yana salladı. "Görgü kurallarını pek bilmezler ama işlerinde çok iyidirler! Sizi temin ederim, Kral'ın onlardan daha iyi hizmetkârları yoktur."

"Hepimiz kendi yolumuzda Kral'a hizmet etmeye çalışıyoruz." Jezal'ın sesi arzu ettiğinden daha saldırgan çıktı.

Glokta üzerine alındıysa da belli etmedi. "Kesinlikle. Arkadaşını tanıdığımı sanmıyorum."

"Hayır. Bu–"

Ardee, "Aslında, tanışmıştık," dedi. Jezal buna çok şaşırdı ve Ardee elini Engizitör'e uzattı. "Ardee West!"

Glokta'nın kaşları havaya kalktı. "Yok artık!" Güçlükle eğilip kızın elini öptü. Jezal doğrulurken ağzının büküldüğünü gördü ama dişsiz gülümsemesi hemen geri döndü. "Collem West'in kız kardeşi. Ama sen çok değişmişsin."

Ardee, "Umarım iyi anlamda bir değişimdir," dedi. Jezal kendisini çok huzursuz hissetti.

Glokta, "Tabii ki iyi anlamda," dedi.

"Ve sen de değişmişsin, Sand." Ardee birden çok üzgün göründü. "Ailemizde herkes senin için çok endişelendi. Bir gün geri dönmeni ümit ediyorduk." Jezal, Glokta'nın yüzünün kasıldığını gördü. "Ama sonra yaralandığını duyduk... şimdi nasılsın?"

Engizitör yan gözle Jezal'a baktı, gözleri ölüm kadar soğuktu. Jezal botlarına gözlerini botlarına dikti, boğazına bir şey düğümlenmişti. Bu sakattan korkmasına gerek yoktu, değil mi? Fakat sebebini bilmese de kılıç antrenmanında olmayı arzuladı. Glokta

gözü seğirirken Ardee'ye baktı. Ardee samimi bir endişeyle dolmuş gözlerini Glokta'dan ayırmadı.

Glokta, "İyiyim," dedi. "Olabildiğim kadar." Yüz ifadesi çok garipti, Jezal kendisini daha da huzursuz hissetti. "Sormana sevindim. Gerçekten. Artık soran yok."

Gergin bir sessizlik oldu. Engizitör boynunu yana yatırarak gerdi ve bir çatırtı duyuldu. "Ah!" dedi. "Bu iyi geldi. Seninle, ikinizle de vakit geçirmek çok güzeldi ama vazife çağırıyor." Mide bulandırıcı gülümsemelerinden birini daha gösterdi ve sol ayağını yerde sürüyerek uzaklaştı.

Ardee adamın arkasından bakarken kaşlarını çattı. Kısık sesle, "Ne kadar üzücü," diye mırıldandı.

Jezal, "Ne?" diye sordu. Sokakta gördüğü kısık pembe gözleri olan beyaz piçi düşünüyordu. Aklına kafasına çuval geçirilen adam gelmişti. Herkes kendi yolunda Kral'a hizmet ediyordu. Farkında olmadan ürperdi.

"Ağabeyim ile çok yakındılar. Bir yaz bizim yanımızda kaldı. Ailem bizimle olduğu için o kadar gurur duydu ki neredeyse utanç vericiydi. Her gün ağabeyimle antrenman yapar ve hep kazanırdı. Hareket edişini görmen gerekirdi. Sand dan Glokta. Gökyüzündeki en parlak yıldızdı." Yine bilmiş gülümsemesini gösterdi. "Ve şimdi de sen öylesin."

Jezal, "Ee..." dedi. Kendisine iltifat mı ediyor, yoksa dalga mı geçiyor, anlayamadı. Aynı gün içerisinde iki kez yenilgiye uğradığı hissini üzerinden atamıyordu, ağabey kardeş kendisini mağlup etmişlerdi.

Kız kardeşinin, kendisini West'ten daha kötü patakladığını düşünüyordu.

SABAH RUTİNİ

Parlak bir yaz sabahıydı ve park renkli insanlarla ağzına kadar doluydu. Albay Glokta çok önemli bir toplantıya giderken insanlar saygıyla selam verdi ve kenara çekilerek yol açtı. Glokta birçoğunu umursamadı, sadece en önemli olanlara parlak gülümsemesini gösterdi. Şanslı olanlar fark edildiklerine sevinerek aynı şekilde karşılık verdi.

Yüzbaşı Luthar, "Hepimiz kendimize göre Kral'a hizmet ediyoruz," diye sızlandı. Kılıcına uzandı ama Glokta çok daha hızlıydı. Kılıcı şimşek hızıyla kınından çıktı ve sırıtan aptalın boynunu kesti.

Kan, Ardee West'in yüzüne sıçradı. Ardee gözleri parıldayarak Glokta'yı alkışlıyordu.

Luthar öldüğüne şaşırmış gibiydi. Glokta gülümseyerek, "Kesinlikle haklısın," dedi. Yüzbaşı yüzüstü yere düştü ve kesik boynundan kanlar aktı. Kalabalık alkışlayarak Glokta'yı takdir etti, Glokta yere kadar eğilerek insanları selamladı. Alkışlar iki misline çıktı.

Glokta kızın yanağındaki kanı yalarken Ardee, "Albay, buna hiç gerek yoktu" diye mırıldandı.

Glokta, "Neye gerek yoktu?" diye hırladı. Kızı hafifçe geriye yatırdı ve vahşice öptü. Kalabalık çılgına döndü. Kafasını kaldırırken Ardee nefessiz kalmıştı, büyük kara gözleriyle takdir edercesine Glokta'ya bakıyordu ve dudakları hafifçe aralıktı.

Yüzünde tatlı bir gülümseme ile, "Rehtör seni istihor," dedi.

"Ne?" İnsanlar sustu, lanet olsun sol tarafı uyuşmuştu.

Ardee nazikçe yanağına dokundu. "Rehtör!" diye bağırdı.

Kapı bir kez daha çalındı ve Glokta gözlerini açtı. *Neredeyim? Kimim?*

Ah, hayır.

Ah, evet. Derin bir uykuya daldığını, bedeninin battaniyenin altında iki büklüm olduğunu fark etti. Sol tarafı tamamen ölüydü.

Kapı daha sert çalınmaya başladı. Buz'un dilsiz sesi diğer taraftan geldi. "Rehtör!"

Glokta kafasını yastıktan kaldırmaya çalışınca boynuna sancılar girdi. *Ah, kafamın çalışmaya başlaması için günün ilk spazmı gibisi yok.* "Tamam," diye ciyakladı. "Lanet olsun, bana bir dakika ver!"

Albinonun ağır adımları koridorda uzaklaştığını duydu. Glokta bir süre hareketsiz kaldı, sonra harcadığı güç yüzünden nefesi kesilerek yavaşça ama çok yavaşça sağ kolunu kaldırdı ve sırtüstü dönmeye çalıştı. Sol bacağına iğneler saplanmaya başlayınca yumruğunu sıktı. *Lanet olasıca şey hep uyuşuk kalsa.* Ama acı şimdi hızla geliyordu. Ayrıca hoş olmayan bir kokunun farkına vardı. *Lanet olsun, yine altıma sıçmışım.*

Glokta, "Barnam!" diye kükredi. Bekledi, nefes nefeseydi, sol tarafı intikam alırcasına zonkluyordu. İhtiyar geri zekâlı nerede? Var gücüyle, "Barnam!" diye haykırdı.

Hizmetkârın sesi kapının arkasından geldi. "İyi misiniz, efendim?"

İyi mi? İyi mi, ihtiyar aptal? Ne zaman iyi oldum ki? "Hayır, lanet olasıca, yatağa sıçtım!"

"Banyo için sıcak su hazırladım, efendim. Kalkabilir misiniz?"

Bir defasında Buz kapıyı kırmak zorunda kalmıştı. *Belki de kapıyı gece boyunca açık bırakmalıyım ama o zaman nasıl uyurum?* "Sanırım kalkabilirim." Glokta tısladı, dilini dişetlerine bastırdı, kendisini yataktan kaldırırken kolları titredi ve yatağın yanındaki sandalyeye geçti.

Ürkütücü, parmaksız sol ayağı seğirdi, hâlâ kontrol edemediği bir uzuvdu. Yanan bir öfkeyle bacağına baktı. *Lanet olasıca korkunç şey. Mide bulandırıcı, işe yaramaz et parçası. Neden seni tamamen kesmediler ki? Neden ben kesmiyorum?* Ama nedenini biliyordu. Sol bacağı varken hâlâ en azından yarım bir adam gibi rol yapabiliyordu. Uyuşmuş sol bacağına bir yumruk attı ama bunu yapar yapmaz pişman oldu. *Aptal, aptal.* Acı sırtına tırmandı, şimdi çok daha yoğundu ve gitgide artıyordu. *Bir dakika, bir dakika,*

kavga etmeyelim. Mahvolmuş etini ovalamaya devam etti. *Birbirimize mahkûmuz, öyleyse neden bana işkence ediyorsun?*

"Kapıya ulaşabilir misiniz, efendim?" Glokta koku yüzünden yüzünü buruşturdu, bastonunu eline aldı ve yavaşça, acı çekerek ayağa kalktı. Odada topalladı, yarı yolda neredeyse düşüyordu ama kavurucu bir sancıyla dengesini sağladı. Dengesini korumak için duvara yaslanarak anahtarı çevirdi ve kapıyı araladı.

Barnam diğer tarafta dikiliyor, kollarını öne uzatmış, Glokta'yı yakalamaya hazır bekliyordu. *Bu ne rezillik! Sand dan Glokta'nın, İttifak'ın gördüğü en iyi kılıç ustasının, kendi bokunu* yıkamak için yaşlı bir adamın kucağında banyoya gitmek zorunda kalması. Bir zamanlar yendiğim geri zekâlılar, eğer hâlâ beni hatırlıyorlarsa, kahkahalar atıyor olmalılar. Canım çok yanmasaydı ben de bir kahkaha atardım. Ama ağırlığını sol bacağından aldı ve şikâyet etmeden kolunu Barnam'ın omzuna attı. *Direnmenin anlamı var mı? Hayatımı kolaylaştırmalıyım. Ne kadar kolaylaşabiliyorsa.*

Glokta derin bir nefes aldı. "Nazik ol, bacağım henüz kendine gelmedi." İki kişinin yan yana geçmesi için biraz dar olan koridorda sektiler ve ilerlediler. Banyo kilometrelerce uzaktaymış gibi geliyordu. *Ya da daha fazla. Böyle banyoya gitmektense eskisi gibi olup yüzlerce kilometre yürümeyi yeğlerim. O günler geride kaldı, değil mi? Geçmişe geri dönemezsin. Asla.*

Buhar Glokta'nın yaş derisine inanılmaz sıcak geldi. Barnam kollarının altından tutarken Glokta yavaşça sağ ayağını kaldırdı ve dikkatlice suya soktu. *Lanet olsun, çok sıcak.* Yaşlı hizmetkâr diğer ayağını da suya sokmasına yardım etti, ardından kollarının altından tutarak Glokta'yı bir çocuk gibi suya indirdi. Şimdi su seviyesi boynuna kadar geliyordu.

"Ahhh." Glokta dişsiz gülümsemesini gösterdi. "Yaratan'ın demirci ocağı kadar sıcak, Barnam, tam sevdiğim gibi." Sıcaklık şimdi bacağına işliyor, acı azalıyordu. *Gitmez, hiçbir zaman gitmez ama daha iyi.* Çok daha iyi. Glokta bir günü daha atlatabileceğini hissetti. *Hayatta küçük şeylerin değerini bilmek lazım, sıcak bir banyo gibi.* İnsan küçük şeylerden zevk almayı öğrenmeli, hele de hayatında başka hiçbir şey yoksa.

Pratisyen Buz minik yemek salonunda kendisini bekliyordu, du-

vara dayalı alçak bir sandalyeye sıkışmıştı. Glokta diğer sandalyeye çöktü ve buharı tüten yulaf lapasını kokladı, ahşap kaşık kâsenin kenarına değmeden lapaya saplı duruyordu. Midesi guruldadı ve ağzı sulanmaya başladı. *Aşırı mide bulantısının bütün semptomları.*

Glokta, "Yaşasın!" diye bağırdı. "Yine yulaf lapası!" Hareketsiz duran Buz'a baktı. "Bal ve yulaf lapası, var mı daha iyisi, başka neye ihtiyacın var ki, varsa elinde bal ile yulaf lapası!"

Pembe gözler kıpırdamadı.

"Çocuklar için bir ninni. Annem söylerdi. Gerçi bu lapayı yememi hiçbir zaman sağlamadı. Ama şimdi," diyerek kaşığı daldırdı, "yemeye doyamıyorum."

Buz, boş gözlerle Glokta'ya baktı.

Glokta, "Sağlıklı," diyerek tatlı lapayla ağzını doldurup yuttu ve bir sonraki kaşıkta, "Leziz," deyip biraz daha yedi. "Ve işte en önemli özelliği," dedi yutmakta zorlanıp öğürürken, "çiğnemeye gerek yok." Tamamına yakını dolu kâseyi bir kenara itti ve kaşığı da arkasından fırlattı. "Mmmmm," diye mırıldandı. "İyi bir kahvaltıyla güne iyi başlanır, haksız mıyım?"

Beyaz badanalı duvarlara bakmak gibiydi ama Buz duvarlardan da duygusuzdu.

"Demek Rektör beni görmek istiyor, öyle mi?"

Albino başıyla onayladı.

"Ve örnek liderimizin bizim gibilerle ne işi olabilir?"

Omzunu silkti.

"Hmmm." Glokta boş dişetlerinde kalmış lapayı yaladı. "Morali yerinde miydi, biliyor musun?"

Bir kez daha omzunu silkti.

"Yapma, Pratisyen Buz, bu kadar hızlı konuşma, anlamakta zorlanıyorum."

Sessizlik. Barnam içeriye girdi ve kâseleri aldı. "Başka bir şey istiyor musunuz, efendim?"

"Kesinlikle. Yarı pişmiş bir biftek ve kütür kütür bir elma." Pratisyen Buz'a baktı. "Çocukken elmaları çok severdim."

Bu şakayı kaç kez yaptım? Buz duygusuzca bakmaya devam etti, gözlerinde neşeden eser yoktu. Glokta, hüzünle gülümseyen Barnam'a döndü.

İç geçirdi. "İnsan ümidini kaybetmemeli, değil mi?"

Hizmetkâr, "Tabii ki, efendim," diye mırıldanıp kapıya döndü. *Değil mi?*

Rektörün ofisi Sorgu Evi'nin en üst katındaydı ve uzun bir yoldu. Daha da kötüsü, koridorlar insanlarla doluydu. Pratisyenler, kâtipler, Engizitörler bir bok yığınının üzerine üşüşen karıncalar gibiydi. Glokta ne zaman gözleri üzerinde hissetse sırtını dikleştirip gülümsüyordu. Ne zaman yalnız kalsa durup nefes alıyor, terini silip küfrediyor, sol bacağını ovalayarak yaşama geri döndürmeye çalışıyordu.

Neden bu kadar yüksekte olmak zorunda? diye sordu kendi kendine, labirente benzer binanın loş koridorlarında ilerler, spiral merdivenlerini tırmanırken. Giriş salonuna ulaştığında nefes nefese kalmış, tükenmişti, sol eli bastonu sıkı sıkı tutmaktan uyuşmuştu.

Rektörün sekreteri, odanın yarısını kaplayan büyük masasının arkasından şüpheyle Glokta'ya baktı. İnsanlar beklerken tedirgin olsunlar diye masanın karşısına sandalyeler koyulmuştu, iki dev Pratisyen de ofis kapısının iki yanında dikiliyordu. En az mobilyalar kadar sakin ve asık suratlıydılar.

Sekreter tiz bir ses tonuyla, "Randevunuz var mıydı?" diye sordu. *Benim kim olduğumu biliyorsun, kendini bir şey zanneden bok.*

Glokta, "Tabii ki," dedi. "Sence buraya kadar masana bakmaya gelmiş olabilir miyim?"

Sekreter, Glokta'ya baktı. Beyaz tenli, sarı saçlı yakışıklı bir adamdı. *Muhtemelen aşırı aktif kasıkları olan sıradan bir asilin şımartılmış beşinci oğlu ve bana patronluk taslayacağını mı düşünüyor?* Sekreter sırıtarak, "İsminiz?" diye sordu.

Glokta'nın sabrı uzun tırmanışta tükenmişti. Bastonunu masanın üzerine geçirdi ve sekreter havaya sıçradı. "Nesin sen? Geri zekâlı mı? Burada kaç tane kötürüm Engizitör tanıyorsun?"

Sekreter, "Ee..." dedi. Endişeyle ağzını açıp kapattı.

"Ee? ee? Ne demeye çalışıyorsun? Konuş!"

"Ben–"

"İsmim Glokta, beyinsiz! Engizitör Glokta!"

"Evet, efendim, ben–"

"Şimdi koca götünü o sandalyeden kaldır, geri zekâlı! Beni bekletme!" Sekreter ayağa kalkıp kapılara gitti ve bir tanesini açıp saygılı bir şekilde kenara çekildi. Glokta, "Böylesi daha iyi," diye hırlayarak adamın arkasından gitti. Yanlarından geçerken Pratisyenlere baktı. Birinin yüzünde hafif bir gülümseme olduğuna yemin edebilirdi.

En son altı sene önce geldiğinden beri oda çok fazla değişmemişti. Mağaramsı, yuvarlak bir alandı, gargoyl yüzleriyle süslenmiş kubbeli bir tavanı vardı, devasa pencerenin Üniversite kulelerine, Agriont'un dış duvarının büyük bir kısmına bakan ve arkasında Yaratan'ın Evi'nin siluetinin bulunduğu, şehri seyreden harika bir manzarası vardı.

İçerisi raflarla ve dolaplarla doluydu, dosyalar ve kâğıtlar tertipli bir biçimde dizilmişti. Beyaz duvarlarda birkaç karanlık portre asılıydı, bir tanesi şimdiki İttifak Kralı'nın gençlik halini bilge ve ciddi biri gibi gösteren bir resimdi. *Bunamadan önce yapılmıştır muhtemelen. Şimdi bu kadar otoriter değil ve ağzının köşesinden salyası akıyor.* Odanın ortasında ağır, yuvarlak bir masa vardı, üzerine İttifak'ın detaylı bir haritası çizilmişti. Engizisyon departmanına sahip şehirler değerli bir taşla işaretlenmişti ve Adua'nın minik gümüşten bir kopyası masadan yukarıya yükseliyordu.

Rektör masasında antik bir yüksek sandalyede oturuyor, başka bir adamla sohbet ediyordu: Zayıf, kel kafalı, siyah cübbeler giymiş ekşi suratlı bir adam. Sult'un yüzü Glokta'nın geldiğini görünce aydınlandı ama diğer adamın yüz ifadesi değişmedi.

"Engizitör Glokta, bize katılmanıza çok sevindim. Mesahacı General Halleck'le tanışıyor musun?"

Glokta, "Tanışma şerefine nail olmamıştım," dedi. *Zaten çok büyük bir şeref olduğunu söyleyemem.* Yaşlı bürokrat ayağa kalktı ve isteksizce Glokta'nın elini sıktı.

"Bu, Engizitörlerimizden biri, Sand dan Glokta."

Halleck, "Evet," dedi. "Sanırım eskiden ordudaydın. Antrenman yaparken seni izlemiştim bir kere."

Glokta bastonuyla bacağına vurdu. "Yakın zamanda olmasa gerek."

"Hayır." Bir sessizlik oldu.

Sult, "Mesahacı General Halleck yakında çok önemli bir terfi bekliyor," dedi. "Kapalı Konsey'de bir sandalyesi olacak." *Kapalı Konsey mi? Gerçekten mi? Çok önemli bir terfiiymiş.*

Halleck halinden çok memnun görünmüyordu. "Bu işi, Majesteleri beni davet edince olmuş sayacağım," dedi. "Daha öncesinde değil."

Sult engebeli arazide rahatlıkla ilerledi. "Artık Sepp dan Teufel'in adı geçmediğine göre, Konsey'in kayda değer tek adayının siz olduğunuza eminim." *Dostumuz Teufel mi? Ne için adı geçmiyor?*

Halleck kaşlarını çattı ve başını iki yana salladı. "Teufel. Adam için on sene çalıştım. Ondan hazzetmezdim." *Kimseden hazzedermiş gibi de görünmüyorsun.* "Ama hain olduğu aklımın ucundan geçmezdi."

Sult üzüntüyle başını iki yana salladı. "Acınızı paylaşıyorum ama itirafı gayet açıktı." Kaşlarını çatarak kâğıdı havaya kaldırdı. "Sanırım yozlaşmanın kökleri çok derinlere iniyor. Bunu, görevi bahçeyi yabani otlardan arındırmak olan benden daha iyi kim bilebilir?"

Halleck, "Kesinlikle, kesinlikle," deyip başını salladı. "Size çok minnettarım. Size de, Engizitör."

Glokta mütevazı bir biçimde, "Bana minnettar olmayın," dedi. Üç adam yalancıktan bir saygıyla birbirlerine baktı.

Halleck sandalyesini geri ittirdi. "Pekâlâ, vergiler kendi kendini toplamıyor. İşimin başına dönmem gerek."

Sult, "İşinizin son günlerinin keyfini çıkarın," dedi. "Kral'ın yakında size haber göndereceğinden emin olabilirsiniz."

Halleck ufacık gülümsedi, başıyla onaylayıp çıktı. Sekreter adamı dışarıya aldı ve kapılar kapandı. Sessizlik oldu. *Dünya yıkılsa sessizliği bozan kişi ben olmayacağım.*

"Sanırın bunun ne olduğunu merak ediyorsundur, eh, Glokta?"

"Aklımdan geçmedi değil, Ekselansları."

"Eminim geçmiştir." Sult sandalyesinden kalkıp pencerenin kenarına gitti ve beyaz eldivenli ellerini arkasında birleştirdi. "Dünya değişiyor, Glokta, dünya değişiyor. Eski düzen yıkılıyor. Sadakat, vazife, onur, gurur. Bunların zamanı geçti. Yerlerini ne aldı?" Omzu üzerinden bakıp dudaklarını büzdü. "Açgözlülük.

Ülkenin yeni gücü tüccarlar oldu. Bankerler, dükkân sahipleri ve satıcılar. Küçük zihinleri ve küçük hırsları olan küçük adamlar. Sadece kendisine sadık olan, sadece kendi keselerine hizmet eden adamlar. Tek gurur duydukları şey rakiplerini geride bırakmak, onurları ise gümüşle ölçülüyor." *Tüccar sınıfına karşı duruşunuzu sorgulamaya gerek yok.*

Sult kaşlarını çatıp manzarayı seyretti ve yeniden odaya döndü. "Artık herkes eğitim alabiliyor, iş kurabiliyor ve zengin olabiliyor. Tüccar dernekleri: Kumaş Tüccarları Derneği, Baharat Tüccarları Derneği ve benzerlerinin zenginlikleri ve nüfuzları gitgide artıyor. Sonradan görme ukala köylüler kendilerinden daha iyi olanlara bir şeyler dikte ediyor. Kalın ve açgözlü parmaklarıyla güç iplerini ellerinde tutuyorlar. Bu kadarına katlanmak çok zor." Yürürken hafifçe ürperdi.

"Sana karşı dürüst olacağım, Engizitör." Rektör'ün dürüstlüğü paha biçilmez bir hediyeymiş gibi elini havada salladı. "İttifak hiç bu kadar güçlü olmadı, hiç bu kadar çok toprak sahibi olmadı ama içten içe zayıfız. Kral'ın kendi kararlarını veremeyecek durumda olduğu bilinen bir gerçek. Prens Ladisla züppenin teki, etrafı dalkavuklar ve aptallarla çevrili, kumar oynamak ve kıyafet bakmaktan başka bir şey bilmiyor. Prens Raynault ülkeyi yönetmeye daha uygun ama kardeşlerden küçük olanı. Vazifesi, bu su alan gemiyi yüzdürmek olan Kapalı Konsey sahtekârlar ve entrikacılarla dolu. Bazıları sadık, bazıları kesinlikle değil, her biri Kral'ı kendi yoluna çekmeye çalışıyor." *Çok yazık, oysa hepsinin Kral'ı senin yoluna çekmesi gerekmez mi?*

"Bu arada, İttifak'ın düşmanları çoğalıyor, sınırlarımız tehdit altında, hem içeriden hem dışarıdan. Gurkhul'un yeni ve güçlü bir İmparatoru var, ülkesini yeni bir savaşa hazırlıyor. Kuzeyliler silahlandı, Angland sınırında dolaşıyorlar. Açık Konsey'de asiller eski haklardan bahsederken köylüler yenilerini istiyor." İç geçirip devam etti. "Evet, eski düzen bozuluyor, kimsenin buna dur diyecek cesareti yok."

Sult durdu ve portrelerden birine baktı: İriyarı, kel kafalı, beyazlar giymiş bir adam. Glokta adamı gayet iyi tanıyordu. *Zoller, Rektörlerin en yücesi. Engizisyon'un yorulmaz şampiyonu, işkencecilerin kahramanı, hainlerin kâbusu.* Duvardan kınarca-

sına aşağıya bakıyordu, sanki ölü de olsa bakışlarıyla hainleri yakacaktı.

Sult, "Zoller," diye hırladı. "Onun zamanında her şey çok farklıydı. O zaman sızlanan köylüler, üçkâğıtçı tüccarlar ve hilebaz asiller yoktu. İnsanlar yerlerini unutursa sıcak bir demirle hatırlatılırdı, cezalardan memnun olmayan yargıçlardan bir daha haber alınamazdı. Engizisyon asil bir kurumdu, en iyi ve en zekilerle doluydu. Tek arzuları Kral'a hizmet etmek ve sadık olmayanları ayıklamaktı, en büyük ödülleri de buydu." *Ah, eski günler ne güzelmiş.*

Rektör sandalyesine geri döndü ve masasında öne eğildi. "Şimdi fakir bir asilin üçüncü oğlunun rüşvetle cebini doldurabildiği veya suçlu diyebileceğimiz serserilerin işkence tutkusuyla yanıp tutuştuğu bir yere dönüştük. Kral üzerindeki etkimiz her geçen gün azaldı, bütçemiz kesildi. Eskiden korkulan ve saygı duyulan bir kurumduk, Glokta ama şimdi..." *Halimiz içler acısı.* Sult kaşlarını çattı. "Evet, geçmişteki gibi değiliz. Her yerde entrikalar ve ihanetler kol geziyor, Engizisyon temel görevini yerine getiremiyor." Üstatların büyük bir kısmı güvenilmez. Artık Kral'ın veya ülkenin iyiliğini düşünmüyorlar, sadece kendilerine hizmet ediyorlar. Üstatlara güven olmaz mı? Şaşkınlıktan küçük dilimi yuttum. "Ve şimdi de Feekt öldü."

Glokta kafasını kaldırdı. İşte bu bilmediğim bir şeydi. "Şansölye mi?"

"Halka yarın sabah duyurulacak. Sen dostumuz Rews ile meşgulken birkaç gece önce öldü. Ölümünde hâlâ cevaplanmayan bazı sorular var ama adam doksanındaydı. Bu kadar dayanması bile şaşırtıcı. Ona Altın Şansölye diyorlardı, döneminin en büyük politikacısı. Şimdi bir heykelini yapıyorlar, Kralyolu'na dikecekler." Sult burnundan nefes verdi. "Ümit edebileceğimiz en büyük ödül."

Rektör mavi gözlerini iyice kıstı. "İttifak'ın Kral tarafından yönetildiğini veya Açık Konsey'deki gevezeler tarafından idare edildiğini sanıyorsan yanılıyorsun. Güç, Kapalı Konsey'de. Kral'ın hastalığından sonra Kapalı Konsey'in gücü daha da arttı. On iki rahatsız sandalyede oturan on iki adam ve onlara ben de dahilim. Çok farklı fikirleri olan on iki adam ve yirmi yıldır, savaşta

ve barışta, Feekt hepimizi dengede tuttu. Engizisyon'u yargıçlara karşı, bankerleri orduya karşı kullandı. Krallığın üzerinde döndüğü çarktı, her şeyin üzerinde oturduğu temeldi ve ölümü geride büyük bir boşluk bıraktı. Ve şimdi insanlar bu boşluğu doldurmaya koşacak. Sızlanıp duran Marovia'nın, kalpsiz Başyargıçımızın, kendini sıradan halkın şampiyonu gören adamın sıranın en önünde olduğunu düşünüyorum. Çok değişken ve tehlikeli bir durum." Rektör yumruklarını masaya koydu. "Yanlış insanların bu durumdan faydalanmasına engel olmalıyız."

Glokta başıyla onayladı. *Ne demek istediğinizi anladım, Rektör. Bu durumdan bizden başkası faydalanmamalı.*

"Şansölye makamının ülkenin en güçlü makamlarından biri olduğunu söylemeye gerek yok. Vergilerin toplanması, hazine, Kral'ın darphanesi, hepsi yetki alanına giriyor. Para, Glokta, para. Para güçtür, bunu sana söylememe gerek bile yok. Yarın yeni bir Şansölye atanacak. En güçlü aday Darphane Başkanı Sepp dan Teufel'di." *Anlıyorum. Sanırım artık eskisi kadar güçlü bir aday değil.*

Sult dudaklarını büktü. "Teufel tüccar derneklerine çok yakındı, özellikle de Kumaş Tüccarları Derneği'ne." Sırıtışı yerini çatık kaşlara bıraktı. "Ayrıca, Başyargıç Marovia'nın arkadaşıydı. Görüyorsun, değil mi, Şansölye makamına oturmaya layık biri değildi." *Gerçekten, hiç uygun değil.* "Mesahacı General Halleck bence çok daha iyi bir seçim."

Glokta kapıya doğru baktı. "O mu? Şansölye mi?"

Sult gülümsedi ve duvara dayalı bir dolabın yanına gitti. "Başka kimse yok. Herkes ondan nefret ediyor ve o da ben hariç herkesten nefret ediyor. Ayrıca, aşırı muhafazakâr biridir, tüccar sınıfından ve savundukları her şeyden tiksinir." Dolabı açtı, iki kadeh ve bir şarap sürahisi çıkardı. "Konsey'de dost bir yüz olmasa da en azından sempatik biri olacak, herkese karşı da saldırganlığını koruyacak. Aklıma daha uygun bir seçim gelmiyor."

Glokta başıyla onayladı. "Bana dürüst birisi gibi geldi." *Fakat beni küvete sokmasına izin vereceğim kadar güvenebileceğim biri değil. Siz ne dersiniz, Ekselansları?*

Sult, "Evet," dedi, "bizim için çok değerli olacak." Pahalı kırmızı şaraptan iki kadeh koydu. "Ve bunlara ek olarak, yeni

bir Darphane Başkanı da ayarlamak üzereyim. Kumaş Tüccarları Derneği'nin öfkeden kendi dillerini ısırıp kopartmak üzere olduğunu duydum. Marovia piçi de memnun değil." Sult kendi kendine kıkırdadı. "Hepsi iyi haberler ve sana teşekkür etmemiz gerek." Kadehini havaya kaldırdı.

Zehir mi? Rektörün mozaik zemininde titreyerek ve kusarak mı öleceğim? Ya da kafaüstü masasına kapaklanarak? Ama kadehi alıp büyük bir yudum almaktan başka seçeneği yoktu. Şarap tanıdık bir lezzet değildi ama çok güzeldi. *Muhtemelen çok güzel ve uzak bir diyardandır. En azından, burada ölürsem merdivenleri inmek zorunda kalmayacağım.* Fakat Rektör de sırıtarak aynı şaraptan içiyordu. *Herhalde öğleden sonraya canlı çıkacağım.*

"Evet, çok güzel bir adım attık. Sonuçta, bunlar tehlikeli zamanlar ve tehlikeyle fırsatlar kol kola gezer." Glokta garip bir hisse kapıldı. *Korku mu, hırs mı, yoksa ikisi birden mi?* "Bu konularda bana yardımcı olabilecek birine ihtiyacım var. Üstatlardan veya tüccarlardan veya Kapalı Konsey'den korkmayan birine. İşleri ustalıkla halledeceğine güvendiğim, sağduyulu ve acımasız birine. İttifak'a olan sadakati sorgulanmayacak ama hükümetin içinde dostları da olmayan birine." *Herkesin nefret ettiği birine.* İşler kötüye giderse kellesi ortaya konabilecek birine. *Cenazesinde çok fazla insanın ağlamayacağı birine.*

"Benim bir Serbest Engizitör'e ihtiyacım var, Glokta. Üstatların kontrolü dışında ama yetkisini benden alarak çalışacak birine. Sadece bana hesap veren birine." Rektör kaşlarını havaya kaldırdı, sanki bunlar aklına yeni gelmişti. "Bence sen bu göreve çok uygunsun. Ne dersin?"

Bence bu teklifi kabul edenin bir sürü düşmanı ve tek bir tane dostu olacak. Glokta, Rektör'e baktı. *Ve bu dost da çok güvenilir biri değil. Teklifi kabul eden çok fazla yaşamaz.* "Düşünmek için vaktim var mı?"

"Hayır."

Tehlike ve fırsatlar kol kola gezer... "O zaman kabul ediyorum."

"Harika. Bence çok uzun sürecek üretken bir ilişkinin başlangıcı olacak." Sult kadehinin ardından gülümsedi. "Biliyorsun, Glokta, dışarıdaki tüccarlar içerisinde en nefret ettiğim Kumaş Tüccarları Derneği. Batılimanı, İttifak'a dahil olduktan sonra nü-

fuzları arttığı ve Gurkhul Savaşı'nı kazanmamızı Batılimanı'nın paraları sağladığı için. Kral onları paha biçilmez ticaret haklarıyla mükâfatlandırdı fakat küstahlıklarına tahammül etmek çok zor. Havalarını ve elde ettikleri özgürlükleri gören, savaşa bizzat gittiklerini düşünür. Onurlu Kumaş Tüccarları Derneği." Sırıttı. "Bence dostumuz Rews bize yozlaşmanın ne kadar derine gittiğini gösterdiği için, onları rahat bırakmak olmaz."

Glokta çok şaşırdı ama bunu iyi gizlediğini düşündü. *Daha ileri gitmek mi? Neden ki? Kumaş Tüccarları paçayı kurtardı ve paralarını ödemeye devam ediyor, herkes mutlu. Korkmaya başladılar ve yumuşadılar, Rews'in kimlerin ismini verdiğini, darağacına kimlerin çıkacağını merak ediyorlar. Daha ileri gidersek zarar görebilir veya tamamen yok olabilirler. O zaman paralarını ödeyemezler ve bir sürü insan mutsuz olur. Bunlardan bazıları da bu binada yaşıyor.* "İstiyorsanız soruşturmayı daha da genişletebilirim, Ekselansları." Glokta şarabından bir yudum daha aldı. Gerçekten harika bir şaraptı.

"Çok dikkatli olmalıyız. Dikkatli ve esaslı bir iş çıkarmalıyız. Kumaş Tüccarları'nın parası süt gibi akıyor. Birçok dostları var, en asil aileler içerisinde bile. Brock, Heugen, Isher ve daha niceleri. Ülkenin en güçlü adamları. Hepsi öyle veya böyle bu memeden süt içiyor, süt kesilince bebekler ağlamaya başlayacak." Sult'un yüzünde zalim bir gülümseme belirdi. "Ama yine de, çocuklara disiplini öğretmek için biraz ağlatmak gerek... Rews solucanı sorguda kimlerin ismini verdi?"

Glokta acıyla öne eğildi, Rews'in itirafını kendine çekti, kağıdı açtı ve listeye göz gezdirdi.

"Sepp dan Teufel'i biliyoruz."

Sult, "Oh, biliyoruz ve onu çok seviyoruz," dedi. "Ama onu artık düşünmemize gerek yok. Başka?"

"Bir bakalım." Glokta kâğıda göz gezdirdi. "Kumaş Tüccarı Harod Polst." *Hiç.*

Sult elini sabırsızca havada salladı. "O bir hiç."

"Solimo Scandi, Batılimanı'ndan bir Kumaş Tüccarı." *Yine bir hiç.*

"Hayır, hayır, Glokta, bu Solimo bilmemkim, ondan daha iyisini yapabiliriz. Bunlar çok değerli dernek üyeleri değil. Kökü kazırsak yapraklar kendiliğinden ölür."

"Kesinlikle, Rektör. Villem dan Robb var, soylu, küçük bir aileden geliyor ve bir gümrük noktasını kontrol ediyor." Sult düşünceliydi, başını iki yana salladı. "Ve bir de–"

"Bir saniye! Villem dan Robb..." Rektör parmaklarını şıklattı. "Ağabeyi Kiral, Kraliçe'nin adamlarından biri. Sosyal bir toplantıda beni küçümsemişti." Sult gülümsedi. "Evet, Villem dan Robb, onu getirin."

Ve daha derinlere iniyoruz. "Hizmet ve itaat etmek için varım, Ekselansları. Burada adı geçmesi gereken başka biri var mı?" Glokta boş kadehini masanın üzerine koydu.

"Hayır." Rektör elini havada salladı. "Herhangi biri, hepsi. Umurumda değil."

MECUSLARIN İLKİ

Yüzeyi düşen yağmur damlalarıyla dalgalanan, etrafı sarp kayalar ve yeşilliklerle çevrili pürüzsüz ve gri bir göl göz alabildiğine uzanıyordu. Logen'ın gözünün bu havada çok uzağı göremediğini söylemek gerekirdi. Gölün diğer tarafı yüz adım uzakta olmalıydı ama sakin suları derin gibiydi. Çok derin.

Logen kuru kalmaya çalışmaktan çoktan vazgeçmişti, yüzünden ve saçlarından sular akıyor, burnundan, parmaklarından ve çenesinden sular damlıyordu. Islaklık, yorgunluk ve açlık hayatının bir parçası haline gelmişti. Düşününce, aslında bunların çok uzun süredir hayatının bir parçası olduğunu görebiliyordu. Gözlerini kapattı ve tenine düşen damlaları hissetti, suyun şapırtısını dinledi. Gölün kenarına çömeldi, ağzını açtığı matarayı suyun içine soktu ve dolarken çıkan kabarcıkları seyretti.

Malacus Quai yalpalayarak çalıların arasından çıktı; kesik kesik nefes alıyordu. Dizleri üzerine çöktü, bir ağacın köklerine doğru süründü ve çakıl taşlarının üzerine balgam çıkardı. Öksürüğü daha da kötüleşmişti. Derinlerden bir yerden geliyor ve bütün göğüs kafesini titretiyordu. İlk karşılaştıklarından çok daha solgun ve zayıftı. Logen da zayıflamıştı. Sonuçta zor zamanlardı. Perişan çırağın yanına gidip çömeldi.

"Bana sadece birkaç dakika ver." Quai çökmüş gözlerini kapatıp başını yana yatırdı. "Sadece birkaç dakika." Ağzı açık kalmıştı ve zayıf boynundaki tendonlar gerilmişti. Şimdiden bir cesede benziyordu.

"Çok fazla dinlenme, hiç kalkamayabilirsin."

Logen matarayı uzattı. Quai almak için elini uzatmayınca Logen da matarayı çırağın ağzına dayayıp hafifçe kaldırdı. Quai yüzünü buruşturarak bir yudum aldı, öksürdü ve başı yeniden bir taş gibi ağacın gövdesine düştü.

Logen, "Nerede olduğumuzu biliyor musun?" diye sordu.

Çırak gözlerini kırpıştırıp yeni fark etmiş gibi suya baktı. "Burası gölün kuzeyi olmalı... bir patika var." Sesi şimdi fısıltıdan ibaretti. "Gölün güneyinde iki taşlı girişi olan bir yol var." Vahşice öksürdü ve güçlükle yutkundu. "Yolu takip ederek köprüye git ve kütüphanedesin."

Logen sahildeki ıslanmış ağaçlara göz gezdirdi. "Ne kadar uzakta?" Cevap gelmedi. Hasta çırağı omzundan tuttu ve sarstı. Quai'ın gözkapakları titreşti, gözlerini açıp odaklamaya çalıştı. "Ne kadar uzakta?"

"Kırk mil."

Logen dişlerini emdi. Quai kırk mil yürüyemezdi. Kendi başına kırk adım atarsa şanslıydı. Bunu biliyordu, çırağın gözlerinden okunuyordu. Yakında ölecekti, en fazla birkaç gün daha yaşardı. Logen daha önce çok daha güçlü adamın ateşlenip öldüğüne şahit olmuştu.

Kırk mil. Logen üzerinde bir süre düşündü ve çenesini sıvazladı. Kırk mil.

"Lanet olsun," diye fısıldadı.

Çantasını eline alıp içini açtı. İçinde biraz yiyecek vardı ama çok fazla değildi. Birkaç dilim kurutulmuş et ve küflenmeye başlamış siyah ekmek dilimleri. Fazlasıyla huzurlu göle baktı. En azından yakın zamanda susuz kalmayacaklardı. Ağır çömleğini çantadan çıkardı ve yere koydu. Çok uzun zamandır birlikteydiler ama pişirecek bir şey kalmamıştı. Vahşi doğada bunun gibi nesnelere bağlanmak olmazdı. İpi çalıların arasına attı ve hafifleyen çantasını sırtına vurdu.

Quai'ın gözleri yeniden kapanmıştı, şimdi güçlükle nefes alıyordu. Logen ilk kez birini arkada bıraktığı zamanı çok iyi hatırlıyordu, dün gibi aklındaydı. Çocuğun ismini unutup yüzünü hâlâ hatırlaması çok garipti.

Shanka çocuğun bacağından bir parça koparmıştı. Çok büyük bir parça. Çocuk yol boyunca inlemişti ve yürüyemiyordu. Yarası kötüleşiyor ve ölüyordu. Çocuğu geride bırakmışlardı. Kimse Logen'ı suçlamamıştı. Çocuk çok gençti ve asla böyle bir sefere çıkmaması gerekirdi. Bir talihsizlik, herkesin başına gelebilirdi. Suratları asık grup, başları önlerine eğik uzaklaşır-

ken arkalarından ağlamıştı. Logen çok uzaklaştıktan sonra bile çocuğun ağlamalarını duyduğunu düşünmüştü. Hâlâ da duyabiliyordu.

Savaşlarda her şey farklıydı. Uzun yürüyüşlerde askerler her zaman düşerdi, özellikle de soğuk aylarda. Önce arka saflara kalırlar, sonra aradaki mesafe iyice açılır, ardından da yere yıkılırlardı. Üşütenler, hasta olanlar ve yaralılar. Logen ürperdi ve omuzları çöktü. Önceleri onlara yardım etmeye çalışmıştı. Sonra onlardan biri olmadığı için sevinmeye başlamıştı. Ardından da hiç kafasına takmadan cesetlerin üzerine basıp geçmişti. Birinin yerden kalkıp kalkmayacağını anlamayı öğrenirdiniz. Malacus Quai'a baktı. Vahşi doğada ölen biri daha büyük bir kayıp değildi. Sonuçta, bu gibi şeylerde gerçekçi olmak gerekti.

Çırak rahatsız uykusundan uyandı ve yerden güç alarak ayağa kalkmaya çalıştı. Elleri çok kötü titriyordu. Parıldayan gözlerle Logen'a baktı. "Kalkamıyorum," dedi.

"Biliyorum. Buraya kadar gelmen bile şaşırtıcıydı." Ne kadar şaşırtıcı olduğu bir şeyi değiştirmezdi. Logen yolu biliyordu. Bahsedilen patikayı bulursa günde yirmi mil yürüyebilirdi.

"Bana biraz yiyecek bırakırsan... kütüphaneye ulaştıktan sonra... birilerini..."

Logen, "Hayır," dedi dişlerini sıkarak. "Yiyeceğe benim ihtiyacım var."

Quai garip bir ses çıkardı, öksürük ile ağlama arası bir şeydi.

Logen eğildi ve sağ omzunu Quai'ın karnına dayadı, kolunu altına soktu. "Yiyecek olmadan kırk mil boyunca seni taşıyamam," dedi. Doğruldu ve çırağı omzuna vurdu. Sahilde yürümeye başladı, Quai sırtındaydı ve botları ıslak taşların üzerinde çatırdıyordu. Çırak hiç hareket etmiyordu, bir patates çuvalı gibi Logen'ın omzunda asılı kalmıştı; kolları boşlukta sallanarak Logen'ın bacaklarına çarpıyordu.

Otuz metre kadar gittikten sonra Logen arkasına dönüp ardına baktı. Çömleği gölün kıyısında tek başına duruyor, içine yağmur suyu doluyordu. Birlikte çok şey yaşamışlardı.

"Elveda, eski dostum."

Çömlek cevap vermedi.

Logen sırtındaki titreyen yükü nazikçe yolun kenarına indirip sırt kaslarını gerdi, kolundaki kirli sargı bezini kaşıdı ve matarasından bir yudum su içti. Gün boyunca ağzına sadece su koymuştu, açlıktan midesi gurulduyordu. En azından yağmur dinmişti. Hayatta küçük şeylerin değerini bilmek gerekirdi, kuru botlar gibi. Başka hiçbir şeyiniz yoksa küçük şeylerle yetinmek zorundaydınız.

Logen yere tükürdü ve parmaklarını ovalayarak ısıttı. Yanlış yere gelmediğini biliyordu. Eski yolun kenarında iki taş duruyordu, üzeri oyuk oyuk olmuştu, tabanları yeşil yosunlarla, daha yukarısı gri likenlerle kaplıydı. Üzerlerinde Logen'ın anlamadığı, hatta daha önce görmediği bir dilde soluk yazılar vardı. Ürkütücü bir görünümleri vardı, hoş geldiniz demekten çok, bir uyarı niteliğindeydiler sanki

"İlk Kanun..."

Logen, "Ne?" dedi şaşkınlıkla. Çömleği bıraktıklarından beri, Quai iki gündür uykuyla uyanma arasında gidip geliyordu. Çömlek yanlarında olsaydı daha anlamlı sesler çıkarabilirdi. Logen çırağı sabah uyandırdığında güçlükle nefes aldığını görmüştü. Adamın öleceğinden emindi ama Quai hâlâ hayata tutunuyordu. Kolay pes etmemesini takdire şayandı.

Logen eğildi ve Quai'ın yüzüne düşen ıslak saçlarını geriye attı. Çırak, birden Logen'ın bileğini kapıp öne atıldı.

"Yasaktır," diye fısıldadı. Fal taşı gibi açılmış gözlerle Logen'a baktı. "Diğer Taraf'a dokunmak yasaktır!"

"Eh?"

"Şeytanlarla konuşmak," diye gakladı. Logen'ın aşınmış ceketini tuttu. "Aşağıdaki dünyanın yaratıkları yalancıdır! Bunu sakın yapma!"

Logen, "Yapmam," diye mırıldandı. Çırağın neden bahsettiğini merak etti. "Neden bahsettiğini bilmiyorum ama yapmam."

Quai söylenenleri duymadı, yeniden titreyerek uykuya dalmıştı. Logen altdudağını ısırdı. Çırağın yeniden uyanmasını arzuladı ama bunun olması pek mümkün görünmüyordu. Yine de, belki bu Bayaz denilen adam bir şeyler yapabilirdi. Sonuçta, Mecusların İlki, Yüce İlimler'in ustası ve kadim bilgeliklerin sahibi falan filandı. Logen, Quai'ı yeniden omzuna aldı ve kadim taşların arasından geçti.

Yol dik bir şekilde göle tepeden bakan kayalara tırmanıyordu; taşlar bazen üst üste koyulmuş, bazen de kesilmişti. Aşınmış ve oyuk bir yoldu, her yerde çalılar vardı. Zikzaklar çiziyordu, Logen bir süre sonra kan ter içinde kalmıştı; bacakları her adımda yanıyor ve nefes almakta güçlük çekiyordu. Adımları yavaşlamaya başladı.

Esasen, yorulmaya başlamıştı. Sadece tırmanmaktan veya sırtındaki yarı ölü çırakla kilometrelerce yürümekten ya da ormanda haydutlarla dövüşmekten değil. Her şeyden yorulmuştu. Shanka'dan, savaşlardan, bütün yaşamından.

"Sonsuza kadar yürüyemem, Malacus. Sonsuza kadar savaşamam. Bir adam bu kadar sıkıntıya nasıl katlanır? Birkaç dakika dinlenmem gerek. Lanet olasıca bir sandalyede! Bu kadarını istemek çok mu? Söylesene?" Bu ruh haliyle, her adımda homurdanıp küfürler savurarak, Quai'ın başı kalçasına çarparken, Logen köprüye ulaştı.

Köprü yol kadar kadimdi ve üzerinde sarmaşıklar vardı, basit ve zarif bir yapıydı ve baş döndüren bir uçurumun üzerinde belki yirmi metre uzunluğundaydı. Çok aşağıda sivri uçlu taşların üzerinde nehir akıyor, hem çağlıyor hem de havaya su damlacıkları saçıyordu. Köprünün diğer tarafında yosunlu taşların arasına inşa edilmiş yüksek bir duvar vardı, öylesine özenle yapılmıştı ki doğal uçurumun nerede bittiğini ve insan yapımı duvarın nerede başladığını söylemek zordu. Üzerinde antik bir kapı dikkat çekiyordu, dövülmüş bakırla kaplanmış kapının üstü geçen yıllar ve yağan yağmurla yeşilimsi bir tona bürünmüştü.

Logen kaygan taşların üzerinde dikkatli adımlar atarken, alışkanlık gereği, böyle bir yere nasıl saldırılacağını düşündü. Mümkün değildi. Bin tane adamın olsa da imkânsızdı. Kapının önünde çok dar bir alan vardı, üzerine merdiven koymak veya koçbaşıyla hücuma geçmek mümkün değildi. Duvar en az on arşın yüksekliktеydi ve kapı çok sağlam duruyordu. Ve mekânı savunanlar köprüyü yok edecek olursa... Logen aşağıya baktı ve yutkundu. Uzun bir düşüştü.

Derin bir nefes aldı ve rutubetli bakır yüzeyi yumrukladı. Dört kez kapıyı gümbürdetti. Daha önce de Carleon'un kapılarını savaştan sonra bu şekilde dövmüş ve insanlar teslim olmaya koşmuştu. Fakat şimdi kimsenin kapıya koştuğu yoktu.

Bekledi. Kapıyı tekrar çaldı. Bekledi. Nehir suyunun buğusunda gittikçe ıslanıyordu. Dişlerini sıktı. Kapıyı bir kez daha çalmak için elini kaldırdı. Dar bir yarık açıldı ve bir çift çapaklı göz kalın demirlerin arasından Logen'a baktı.

Aksi bir ses tonuyla, "Sen kimsin?" diye sordu.

"İsmim Dokuzparmak Logen. Ben–"

"Hiç duymadım."

Logen'ın beklediği türden bir karşılama değildi bu. "Bayaz'ı görmeye geldim." Cevap gelmedi. "Mecusların İlki–"

"Evet. Burada." Ama kapı açılmadı. "Ziyaretçi kabul etmiyor. Son gelen ulağa da söyledim."

"Ben ulak değilim. Malacus Quai benimle birlikte."

"Malaca ne?"

"Quai, çırak."

"Çırak?"

Logen yavaşça, "Çok hasta," dedi. "Ölebilir."

"Hasta mı dedin? Ölebilir yani?"

"Evet."

"Ve ismin neydi, tekrar söyler–"

"Aç şu lanet olasıca kapıyı!" Logen amaçsızca yumruğunu havada salladı. "Lütfen."

"Öyle her geleni içeriye almıyoruz... bir dakika. Bana ellerini göster."

"Ne?"

"Ellerin." Logen ellerini havaya kaldırdı. Sulu gözler yavaşça parmaklara baktı.

"Dokuz tane var. Bir tanesi eksik." Parmaklarını yarığa doğru uzattı.

"Dokuz, öyle mi? Söyleseydin ya."

Sürgülerin sesi geldi ve kapı yavaşça açıldı. Eski tarz bir zırhın altında iki büklüm olmuş yaşlı bir adam diğer taraftan şüpheyle Logen'a bakıyordu. Elinde adam için çok ağırmış gibi duran bir kılıç vardı. Kılıcı havada tutmaya çalışırken ucu titriyordu.

Logen ellerini havaya kaldırdı. "Teslim oluyorum."

Yaşlı muhafız bunu komik bulmadı. Logen yanından geçerken homurdandı, ardından kapıyı kapattı ve sürgüleri çekti, başka bir şey demeden arkasına döndü ve yürümeye başladı. Logen garip,

yosunlu ve aşınmış evlerle dolu dar bir vadide adamı takip etti. Evler kayaların içine oyulmuştu.

Suratsız bir kadın kapı eşiğinde çıkrığının başındaydı ve sırtında baygın çırakla yürüyen Logen'ı görünce kaşlarını çattı. Logen kadına gülümsedi. Kadının güzel olmadığını biliyordu ama çok uzun zaman geçmişti. Kadın içeriye kaçtı, ardından kapıyı kapattı ve çıkrığı döner halde dışarıda bıraktı. Logen iç geçirdi. Dokunuşundan bir şey kaybetmemişti.

Bir sonraki ev, bodur bacasından dumanı tüten bir fırındı. Pişen ekmeğin kokusu Logen'ın boş midesini guruldattı. Biraz daha ileride, siyah saçlı çocuklar oyunlar oynuyor ve kahkahalar atıyor, yaşlı bir ağacın etrafında daireler çiziyordu. Logen'a kendi çocuklarını hatırlattılar. Aslında kendi çocuklarına hiç benzemiyorlardı ama kasvetli bir ruh hali içindeydi.

Biraz hayal kırıklığına uğradığını itiraf etmeliydi. Zeki görünen ve sakalı çok daha uzun birilerini bekliyordu. Bu insanlar çok bilge görünmüyordu. Diğer yerlerdeki köylülerden bir farkları yok gibiydi. Shanka gelmeden önce kendi köyü de böyleydi. Doğru yerde olup olmadığını merak etti. Sonra yolda bir köşeyi döndüler.

Dağın yamacına üç büyük kule inşa edilmişti, tabanları birleşikti ama yükseldikçe birbirlerinden ayrılıyorlardı, üzerleri koyu renkli bir sarmaşıkla kaplıydı. Yoldan ve köprüden bile çok daha eski duruyorlardı, belki dağ bile daha gençti. Kulelerin dibine küçük binalar yığılıydı, geniş bir avluda insanlar günlük işlerini yapıyordu. Zayıf bir kadın öne eğilmiş, bir süt kazanını karıştırıyordu. Bodur bir demirci huysuz bir kısrağın nalını takmak için uğraşıyordu. Üzerinde lekeli bir önlük olan kel kafalı, yaşlı bir adam bir hayvanı kesmeyi bitirmiş, yalakta kanlı kollarını yıkıyordu.

Üç kuleden en yüksek olanın geniş basamaklarında görkemli, yaşlı bir adam oturuyordu. Beyazlar giymişti, uzun beyaz bir sakalı, kancaya benzer bir burnu ve beyaz şapkasının altından fışkıran beyaz saçları vardı. Logen sonunda etkilenmişti. Mecusların İlki beklediği gibiydi. Logen basamakları çıkarken adam da merdivenleri indi, beyaz ceketi arkasında dalgalandı.

"Şuraya bırak," diye mırıldandı. Kuyunun yanındaki çimen-

leri işaret etti, Logen eğildi ve Quai'ı ağrıyan sırtının izin verdiği kadar nazik bir biçimde yere koydu. Yaşlı adam, Quai'ın üzerine eğildi ve elini alnına koydu.

Logen amaçsızca, "Çırağını geri getirdim," dedi.

"Çırağım mı?"

"Sen Bayaz değil misin?"

Yaşlı adam bir kahkaha attı. "Ah, hayır, benim ismim Wells, Kütüphane'de başhizmetkârım."

Arkadan gelen bir ses, "Bayaz benim," dedi. Kasap ellerini beze silerek ağır adımlarla yanlarına geldi. Altmışlı yaşlardaydı ama yapılıydı, güçlü ve derin çizgili bir suratı vardı, ağzının etrafını kısa kesilmiş gri sakalı kaplıyordu. Kafası tamamen keldi, öğleden sonra güneşi bronz kafasını parıldatıyordu. Ne çok yakışıklı ne çok görkemliydi fakat yaklaştıkça Logen farklı bir havası olduğunu sezdi. Kendinden emin, otoriter bir hali vardı. Emir vermeye ve kendisine itaat edilmesine alışmış bir adamdı.

Mecusların İlki, Logen'ın sol elini elleri arasına aldı ve sıktı. Sonra tersine çevirdi ve kayıp parmağa baktı.

"Dokuzparmak Logen, değil mi? Kanlı Dokuz dedikleri sensin. Kütüphanemden çıkmasam da hakkında çok şey duydum."

Logen yüzünü buruşturdu. Yaşlı adamın nasıl hikâyeler duyduğunu hayal edebiliyordu. "Hepsi çok uzun zaman önceydi."

"Tabii ki. Hepimizin bir geçmişi var, değil mi? Söylentilere bakarak bir adamı değerlendirmem." Bayaz gülümsedi. Geniş, beyaz ve sıcak bir gülümsemeydi. Yüzü dostça kırıştı ama gözlerinin etrafında hâlâ bir sertlik vardı. Gözleri derine yerleşik ve parıltılı bir yeşildi. Taşa benzer bir sertliği vardı. Logen sırıtarak karşılık verdi ama bu adamın düşmanı olmak istemezdi.

"Ve kayıp koyunumuzu da geri getirmişsin." Yerde hareketsiz yatan Malacus Quai'a bakan Bayaz kaşlarını çattı. "Ne durumda?"

Wells, "Bence yaşayacak," dedi. "Ama sıcak bir yere götürmemiz gerek."

Mecusların İlki parmaklarını şıklattı ve şıklatma sesi binalardan yankılandı. "Ona yardım edin." Demirci öne atıldı ve Quai'ın ayaklarını tuttu, Wells ile birlikte çırağı kütüphanenin içine soktular.

"Efendi Dokuzparmak, seni çağırdım ve sen de çağrıma ce-

vap verdin. Bu, görgülü biri olduğunu gösterir. Görgü kuralları Kuzey'de pek moda olmayabilir ama bu hareketinin hoşuma gittiğini bilmeni isterim. Bence nezakete nezaketle karşılık verilmeli. Şimdi ne var?" Yaşlı muhafız, nefes nefese, koşarak yanlarına geliyordu. "Bir günde iki ziyaretçi mi? Daha neler göreceğiz."

Muhafız, "Efendi Bayaz!" dedi. "Kapıda atlılar var, zırhlı ve silahlılar! Kuzeylilerin Kralı'ndan acil bir mesaj getirdiklerini söylüyorlar!"

Bethod olmalıydı. Ruhlar onun altın bir şapka taktığını söylemişti, başka kim kendisine Kuzeylilerin Kralı diyebilirdi? Logen yutkundu. Son karşılaşmalarında hayatını zor kurtarmıştı ama yine de birçoğundan daha şanslı sayılırdı.

Muhafız, "Efendim?" dedi. "Gitmelerini söyleyeyim mi?"

"Başlarında kim var?"

"Ekşi suratlı, genç bir adam. Kral'ın oğlu veya öyle bir şey olduğunu söyledi."

"Calder mi, Scale mi? İkisi de ekşi suratlıdır."

"Sanırım genç olan."

O zaman Calder. İkisi de kötüydü ama Scale çok daha köyüydü. İkisi birlikteyken kaçınılması gereken bir deneyimdiler. Bayaz durup düşündü. "Prens Calder girebilir ama adamları köprüde beklemek zorunda."

"Evet, efendim, köprüde." Muhafız koşarak uzaklaştı. Kendisine prens diyen Calder'in kapıyı yumruklayıp çığlıklar attığını düşünmek hoşuna gitti.

"Şimdi de Kuzeylilerin Kralı, inanabiliyor musun?" Bayaz dalgın bir biçimde vadiye göz gezdirdi. "Bethod'u sıradan bir adamken de tanırdım. Onu sen de tanıyorsun, değil mi, Efendi Dokuzparmak?"

Logen kaşlarını çattı. Bethod'u, neredeyse bir hiç olduğu, diğerleri gibi sıradan bir kabile lideri olduğu zamanlardan tanıyordu. Logen, Shanka'ya karşı yardım istemeye gitmişti ve Bethod bir bedel karşılığında ona yardım etmişti. O zamanlarda bu bedel öyle çok görünmemişti gözüne, sadece dövüşecek ve birkaç adam öldürecekti. Logen için bir şeyleri öldürmek hep çok kolay olmuştu ve Bethod uğrunda savaşılacak biriydi – cesur, gururlu, acımasız ve fazlasıyla hırslıydı. Bunlar o dönemde Logen'ın takdir

ettiği şeylerdi, aynı niteliklerin kendisinde de olduğunu düşünüyordu. Ama günler geçtikçe ödediği bedel de artmıştı.

Bayaz, "Eskiden daha iyi bir adamdı," dedi. "Ama taçlar bazılarının kafasına yakışmaz. Oğullarını tanıyor musun?"

"Hoşuma gittiğinden fazla."

Bayaz başıyla onayladı. "Beş para etmez adamlar, değil mi? Kendilerini geliştireceklerini sanmıyorum. Scale'in kral olduğunu düşünsene. Of!" Bayaz ürperdi. "Neredeyse babasının tacı uzun süre takmasını dileyeceğim. Ama neredeyse."

Logen'ın oyun oynarken gördüğü kızlardan biri yanlarına geldi. Elinde sarı çiçeklerden bir taç vardı ve büyücüye gösterdi. "Bunu ben yaptım," dedi. Logen yoldan yaklaşan atlının sesini duyabiliyordu.

"Benim için mi? Ne kadar güzel." Bayaz çiçekleri kızdan aldı. "Harika bir iş çıkarmışsın, tatlım. Yaratan'ın kendisi bile daha iyisini yapamazdı."

Atlı avluya girdi, atını vahşice dizginledi ve eyerden indi. Calder. Yıllar, Calder'e Logen'a davrandığından çok daha merhametli davranmıştı, bu gayet açıktı. Kenarları koyu renkli bir kürkle çevrili siyahlar içerisindeydi. Parmağında büyük kırmızı bir mücevher vardı, kılıcının kabzası altındandı. Büyümüş ve uzamıştı, ağabeyi Scale'in yarısı kadardı ama yine de iri bir adamdı. Soluk ve gururlu yüzü Logen'ın hatırladığı gibiydi, ince dudakları kalıcı bir sırıtışa sahipti.

Dizginleri sütü karıştıran kadına fırlattı ve avluda hızlı adımlarla yürürken uzun saçları rüzgârda dalgalandı. On adım kala Logen'ı gördü. Ağzı bir karış açıldı. Calder yarım adım geriledi ve eli kılıcına gider gibi oldu. Ardından yine soğuk soğuk gülümsedi.

"Demek kendine köpek almaya karar verdin, Bayaz. Buna dikkatetsen iyi olur. Efendisinin elini ısırmasıyla ünlüdür." Dudakları biraz daha kıvrıldı. "İstersen onu senin için öldürebilirim."

Logen omzunu silkti. Sert sözcükler aptallar ve korkaklar içindi. Calder ikisi de olabilirdi ama Logen hiçbiri değildi. Öldürmeye niyetli olan, konuşmaktansa eyleme geçmeliydi. Konuşmak sadece karşı tarafın hazırlık yapmasına yarardı ve en son isteyeceğin şey buydu. Logen bu yüzden bir şey demedi. Calder bunu

istiyorsa zayıflık olarak algılayabilirdi, böylesi daha da iyi olurdu. Logen sıklıkla kendisini dövüşlerin içinde buluyor olabilirdi ama dövüşmek için bahaneler arayan biri değildi.

Bethod'un ikinci oğlu öfkesini Bayaz'a çevirdi. "Babam hiç hoşnut olmayacak, Bayaz! Adamlarımı dışarıda bekletmen bir saygısızlık göstergesi."

Büyücü sakin bir biçimde, "Saygım da sabrım gibi tükenmek üzere," dedi. "Lütfen üzerine alınma. Son gelen ulağın köprüyü geçmesine bile izin vermedim, bu yüzden ilerleme katettiğinizi söyleyebiliriz."

Calder kaşlarını çattı. "Babamın çağrısına neden cevap vermiyorsun?"

"Bu aralar çok meşgulüm." Bayaz çiçekten tacı gösterdi. "Bunlar kendi kendilerini yapmıyorlar sonuçta, değil mi?"

Prens bunu komik bulmadı. "Babam," dedi, "Kuzeylilerin Kralı Bethod, Carleon'da huzuruna çıkmanı emretti!" Boğazını temizledi. "O..." Öksürdü.

Bayaz, "Ne oldu?" diye sordu. "Konuşsana, çocuk."

"Emretti..." Prens yeniden öksürdü ve nefessiz kaldı. Elini boğazına attı. Hava birden durgunlaşmıştı.

Bayaz, "Emrediyor, öyle mi?" diye sordu. Kaşlarını çattı. "Yüce Juvens'i ölüler diyarından geri getirsin, bana o emredebilir. Bunu sadece ama sadece o yapabilir." Kaşları biraz daha çatıldı, Logen'ın içinden geri adım atmak geldi. "Sen emredemezsin. Kendine ne derse desin, baban da yapamaz bunu."

Calder yavaşça dizleri üzerine çöktü, yüzü büzülmüş, gözleri sulanmıştı. Bayaz adamı baştan aşağıya süzdü. "Niye böyle kasvetli giyindin, birisi mi öldü? Al," deyip çiçeklerden tacı prensin kafasına taktı. "Biraz renk neşeni yerine getirir. Babana söyle kendisi gelsin. Aptallar ve genç oğullar ile zamanımı boşa harcayamam. Ben eski kafalı bir adamım. Atın başıyla konuşurum, götüyle değil. Beni anladın mı, evlat?" Calder yana yatmıştı, gözleri kızarmış ve pörtlemişti. Mecusların İlki elini havada salladı. "Gidebilirsin."

Prens hırıltıyla nefes aldı, öksürdü ve tökezleyerek ayağa kalkıp güçlükle atına bindi; giderken, eyerin üzerinde geldiğindeki kadar zarif görünmüyordu. Kapıya doğru giderken arkasına

doğru öfkeli bir bakış attı ama tokatlanmış bir kız gibi kızarmış yüzünde çok etkili durmadı. Logen sırıttığını fark etti. Bu kadar eğlenmeyeli uzun zaman olmuştu.

"Anladığım kadarıyla ruhlarla konuşabiliyorsun."

Logen hazırlıksız yakalandı. "Eh?"

"Ruhlarla konuşmak." Bayaz başını iki yana salladı. "Artık nadir görülen bir yetenektir. Nasıllar?"

"Ne, ruhlar mı?"

"Evet."

"Sayıları azalıyor."

"Yakında hepsi uyuyacak, değil mi? Büyü bu dünyadan akıp gidiyor. Düzen böyle. Yıllar geçtikçe bilgim arttı ama gücüm azaldı."

"Calder etkilenmiş gibiydi."

"Bah." Bayaz elini havada salladı. "Önemsiz bir şeydi o. Küçük bir hava ve et hilesi, kolay bir işti. Hayır, inan bana, büyü azalıyor. Bu bir gerçek. Doğanın bir kanunu. Ama yine de bir yumurtayı kırmanın farklı yolları vardır, değil mi? Bir alet işimizi görmediyse bir diğerini deneriz." Logen artık neden bahsettiklerini bilmiyordu ama soramayacak kadar yorgundu.

Mecusların İlki, "Evet," diye mırıldandı. "Bir yumurtayı kırmanın farklı yolları vardır. Yumurtadan bahsetmişken, aç olmalısın."

Yiyecekten bahsedilince Logen'ın ağzı hemen sulandı. "Evet," diye mırıldandı. "Bir şeyler yiyebilirim."

"Tabii ki." Bayaz kibarca Logen'ın omzuna vurdu. "Belki bir de banyo yapmak istersin. Rahatsız olduğumuz için değil ama uzun bir yürüyüşten sonra sıcak bir banyo gibisi yoktur ve sanıyorum çok ama çok uzun bir yoldan geldin. Benimle gel, Efendi Dokuzparmak, burada güvendesin."

Yiyecek. Banyo. Güvenli bir yer. Logen adamın peşinden kütüphaneye girerken ağlamamak için kendisini zor tuttu.

İYİ ADAM

Dışarıda sıcak mı sıcak bir gün vardı ve parlak güneş ışığı parmaklıklı pencerelerden içeriye giriyor, giriş salonunun ahşap zeminine çapraz çizgiler düşürüyordu. Öğleden sonra geç saatlerdi, içerisi bir mutfak gibi fazlasıyla sıcak ve havasızdı.

Saray Nazırı Fortis Dan Hoff, kırmızı suratlı bir adamdı ve kürklü konsey cübbesinin içinde terliyordu. Ruh hali de gittikçe kötüleşiyordu. Ziyaretçiler Müsteşarı Harlen Morrow çok daha rahatsız görünüyordu ama sıcağa ek olarak bir de Hoff'la uğraşmak zorunda olduğundan bu çok normaldi. İki adam da kendilerince aşırı huzursuzdu ama en azından ayakta dikilmiyorlardı.

Binbaşı West işlemeli üniforması içerisinde durmaksızın terliyor, saatlerdir aynı pozisyonda bekliyordu. Elleri arkasında, dişlerini sıkmış halde, Lord Hoff suratını asıp homurdanıp gelen ziyaretçileri başından savarken neredeyse iki saattir ayaktaydı. West kaçıncı kez aklına geldiğini bilmiyordu ama yine parkta bir ağacın altında sert bir içki içiyor olmayı arzuladı. Ya da bir buzdağının altına gömülebilirdi. Bulunduğu yerden başka her yere razıydı.

Ziyaretçiler gelirken ayakta dikilmek West'in hoş olmayan vazifelerinden biriydi ama daha kötüsü de olabilirdi. Duvarların dibinde dikilen sekiz askere baktı: Zırhları eksiksiz üzerlerindeydi. West birinin kendinden geçip içi fincanlarla dolu bir dolabın devrilmesine benzer bir gürültüyle yere düşmesini bekliyordu. Böyle bir şey olursa Saray Nazırı'nın siniri daha da bozulurdu ama askerler şimdilik kendilerini iyi idare ediyordu.

Hoff, "Bu lanet olasıca salonun havası neden hep böyle?" diye sordu. Sanki sıcaklık kendisine yapılmış bir hakaretti. "Yılın yarısında çok sıcak, diğer yarısında çok soğuk! Burada hiç hava yok, hem de hiç! Şu pencereleri neden açamıyoruz? Neden daha büyük bir salonumuz yok?"

Saldırıya uğrayan Müsteşar, "Eee..." diye mırıldandı. Gözlüklerini terleyen burnunun üzerinde düzeltti. "Ziyaretçiler hep burada karşılanır, Efendim." Üstünün öfkeli bakışlarına maruz kalınca duraksadı. "Eee... geleneksel... böyle."

Hoff, "Bunu ben de biliyorum, geri zekâlı!" diye kükredi. Yüzü sıcaktan ve öfkeden iyice kızardı. "Senin lanet olasıca fikrini soran mı oldu?"

Morrow, "Evet, efendim, kimse sormadı," dedi. "Çok haklısınız, Lordum."

Hoff kaşlarını çatarak başını iki yana salladı, kendisini rahatsız edecek bir şeyler daha bulmak ister gibi salona göz gezdirdi. "Bugün kaç tane ziyaretçiye daha tahammül etmek zorundayız?"

"Eee... dört tane daha, Ekselansları."

Saray Nazırı, "Lanet olsun!" diye kükredi. Dev sandalyesinde kıpırdandı ve kürklü yakasını sallayarak serinlemeye çalıştı. "Bu, tahammül edilmez bir durum!" West sessizce onunla aynı fikirdeydi. Hoff masanın üzerindeki gümüş kadehi eline aldı ve bir yudum şarap içti. Çok içen biriydi, aslında bütün öğleden sonrayı içerek geçirmişti. Şarabın, ruh halini yumuşattığı söylenemezdi. "Bir sonraki salak kim?" diye sordu.

"Eee..." Morrow gözlükleri üzerinden önündeki büyük dokümana baktı, kargacık burgacık yazıların üzerinden parmağıyla geçti. "Şimdi Köylü Heath var, bir çiftçi–"

"Çiftçi mi? Çiftçi mi dedin? Bu saçma sapan sıcaklıkta oturup lanet olasıca sıradan bir çiftçinin, havanın koyunlarını nasıl etkilediğinden bahsetmesini mi dinleyeceğiz?"

Morrow, "Eee, Lordum," diye mırıldandı, "görünüşe göre, Köylü Heath'in toprak sahibine yönelik ciddi bir şikâyeti–"

"Hepsinin canı cehenneme! Başkalarının şikâyetlerinden gına geldi!" Saray Nazırı şarabından bir yudum daha içti. "Alın salağı içeri!"

Kapılar açıldı ve Köylü Heath'in içeriye girmesine izin verildi. Odadaki güç dengesini vurgulamak için Saray Nazırı'nın masası yüksek bir platformun üzerine yerleştirilmişti. Bu yüzden, zavallı adam ayakta dururken bile kafasını kaldırıp bakmak zorundaydı. Dürüst ama çok sıska bir yüzü vardı. Titreyen elinde eski bir şapka tutuyordu. West sırtından aşağıya terler akarken huzursuzca omuzlarını silkti.

"Sen Köylü Heath misin?"

Çiftçi kalın bir aksanla, "Evet, Lordum," dedi. "Ben–"

Hoff büyük bir kabalıkla adamın cümlesini yarıda kesti. "Ve buraya, İttifak'ın Yüce Kralı Majesteleri August'a derdini anlatmak için mi geldin?"

Köylü Heath dudaklarını yaladı. West adamın rezil olmak için ne kadar çok yol geldiğini merak etti. Çok uzun bir yoldu muhtemelen. "Ailem topraklarından çıkarıldı. Toprak sahibi kiramızı ödemediğimizi söyledi ama–"

Saray Nazırı elini havada salladı. "Görünüşe göre Toprak ve Tarım Komisyonu'nu ilgilendiren bir konu. Majesteleri August hangi statüden olursa olsun halkının refahını ister." West bunu duyunca yüzünü buruşturdu. "Ama ufak tefek bütün sorunlarla bizzat ilgilenmesini bekleyemezsiniz. Zamanı değerlidir, benimki de öyle." Ve bu kadardı. İki asker Köylü Heath için kapıları açtı.

Yüzü solan köylü şapkasını daha sıkı kavradı. "Lordum," dedi. "Ben Komisyon'a zaten..."

Hoff adama sert bir bakış attı ve köylü cümlesini yarıda kesti. "İyi günler!"

Köylünün omuzları çöktü. Son bir kez salona göz gezdirdi. Morrow ilgiyle karşı duvarda bir şeyi inceliyor ve adamla göz göze gelmemek için direniyordu. West bunun bir parçası olduğu için utanç duyuyordu. Heath arkasına döndü ve başı öne eğik dışarıya çıktı. Kapılar kapandı.

Hoff yumruğunu masaya vurdu. "Gördünüz mü?" Vücudundan ter fışkıran adamlara baktı. "Şunun küstahlığına bakın! Gördün mü, Binbaşı West?"

"Evet, Saray Nazırı, hepsini gördüm. Utanç vericiydi."

Şükür ki, Hoff ne demek istediğini anlamamıştı. "Utanç vericiydi, Binbaşı West, haklısın! Neden gelecek vaat eden bütün genç adamlar orduya katılıyor? Bu dilencileri buraya kimin aldığını merak ediyorum!" Müsteşar'a öfkeli bir bakış attı. Müsteşar yutkundu ve belgelerine göz gezdirdi. "Sırada ne var?"

Morrow, "Ee," dedi. "Coster dan Kault, Kumaş Tüccarları Derneği Başkanı."

Hoff, "Kim olduğunu biliyorum, lanet olasıca!" dedi. Alnındaki terleri sildi. Kapının yanındaki askerlere, "Lanet olasıca köy-

lüler değilse lanet olasıca tüccarlar geliyor," diye kükredi. Sesi dışarıdaki koridordan duyuluyor olmalıydı. "Yaşlı dalavereciyi içeriye alın o zaman!"

Başkan Kault kendisinden önce içeriye giren adamdan ancak bu kadar farklı olabilirdi. Şişman bir adamdı, gözleri ne kadar sertse yüzü o kadar yumuşaktı. Mor ofis cübbesi altın ipliklerle işlenmişti, o kadar gösterişliydi ki Gurkhul İmparatoru bile bunu giymeye utanırdı. Yanında Dernek'in kıdemli birkaç üyesi vardı ve adamların üzerindekilerin Dernek Başkanı'nın giydiklerinden aşağı kalır yanı yoktu. West, Köylü Heath'in on yıl çalışsa böyle bir cübbe satın alıp alamayacağını düşündü. Topraklarından atılmasa bile alabileceğini sanmıyordu.

Kault zarif bir selam verdikten sonra, "Saray Nazırım," dedi. Hoff belirli belirsiz bir selamla karşılık verdi, bir kaşını havaya dikti ve dudaklarını hafifçe büktü. Kault statüsüne uygun bir hoş geldin bekledi ama gelmeyeceği belliydi. Yüksek sesle boğazını temizledi. "Majesteleri August ile görüşmek için randevu al–"

Saray Nazırı burnundan soludu. "Bu oturumun amacı kimin Majesteleri ile görüşmeye layık olduğunu anlamaktır. Onunla görüşmek istemiyorsan yanlış salona girmiş olmalısın." Bu oturumun da bir önceki gibi olacağı belliydi. West bunun korkunç bir adalet olduğunu düşündü. Büyükler de küçükler de aynı muameleyi görüyordu.

Başkan Kault hafifçe gözlerini kıstı ama devam etti. "Benim naçizane temsilcisi olduğum onurlu Kumaş Tüccarları Derneği..." Hoff höpürdeterek şarabından içti ve Kault duraksamak zorunda kaldı. "...çok kötü niyetli ve hainçe bir saldırının–"

Saray Nazırı, "Bunu doldurun," diye bağırıp boş kadehini Morrow'dan yana salladı. Müsteşar hevesle sandalyesinden indi ve şarap testisini eline aldı. Kault şarap koyulurken dişlerini sıkıp beklemek zorunda kaldı.

Hoff, elini havada sallayarak, "Devam et!" dedi. "Bütün gün seni mi bekleyeceğiz!"

"Kötü niyetli ve onursuz bir saldırının–"

Saray Nazırı gözlerini kıstı. "Saldırı mı dedin? Sıradan bir saldırı Şehir Muhafızları'nı ilgilendirir!"

Başkan Kault yüzünü buruşturdu. Yanındaki iki adamla bir-

likte terlemeye başlamıştı. "Öyle bir saldırı değil, Saray Nazırı, sinsice ve alçakça bir saldırı, Derneğimizin ışıldayan onurunu lekelemek, Styria Özgür Şehirleri ve İttifak'ın dört bir yanında yaptığımız ticarete balta vurmak için yapıldığı çok belli. Bu saldırı Majesteleri'nin Engizisyonu'ndan hain–"

"Yeteri kadar dinledim!" Saray Nazırı elini havaya kaldırarak sessiz olunmasını emretti. "Bu, ticaretle ilgiliyse Majesteleri'nin Ticaret ve Takas Komisyonu ilgilenmeli." Yavaş yavaş, sözcüklerinin üzerine basa basa konuşuyordu, kendisini hayal kırıklığına uğratan bir öğrencisiyle konuşan bir hoca gibiydi. "Kanunla ilgili bir meseleyse Başyargıç Marovia'nın departmanını ilgilendirir. Majesteleri'nin Engizisyonu ile ilgiliyse, o zaman Rektör Sult ile bir randevu ayarlayıp onunla görüşün. Majesteleri August'u ilgilendirdiğini sanmıyorum."

Kumaş Tüccarları Derneği Başkanı ağzını açtı ama Saray Nazırı sesini yükselterek adamı bir kez daha susturdu. "Kralınız her konuyla kendisi ilgilenmek zorunda kalmasın diye komisyonlar kurmuş, bir Başyargıç seçmiş ve bir Rektör atamış! Belirli derneklere de ticaret izinleri vermesinin sebebi..." hoş olmayan bir biçimde sırıttı, "...ticaret yapan sınıfın ceplerini doldurmasını sağlamak değil! İyi günler." Kapılar yine açıldı.

Kault'un yüzü son yorumla birlikte bembeyaz kesildi. "Şundan emin olabilirsiniz, Saray Nazırı," dedi, "her platformda ve büyük bir kararlılıkla hakkımızı arayacağız."

Hoff sert bakışlarla karşılık verdi. "Hakkınızı istediğiniz yerde arayın," dedi, "istediğiniz kadar kararlılıkla arayın. Ama yeri burası değil. İyi... günler!" Birisini "iyi günler" kelimeleri ile bıçaklamak mümkün olsaydı Kumaş Tüccarları Derneği Başkanı şimdi yerde ölü yatıyor olurdu.

Kault birkaç kez gözlerini kırpıştırdı, ardından arkasına döndü ve saygınlığını korumaya çalışarak dışarıya çıktı. İki adamı peşinden giderken gösterişli cübbeleri arkalarında uçuştu. Kapılar kapandı.

Hoff yumruğunu bir kez daha masaya geçirdi. "Rezalet!" diye haykırdı. "Küstah piç! Kral'ın kanunlarını hiçe sayıp başları sıkıştığı zaman da Kral'dan yardım isteyebileceklerini mi düşünüyorlar?"

Morrow, "Tabii ki, hayır," dedi.

Saray Nazırı, Müsteşar'ı umursamadı ve sırıtarak West'e döndü. "Tavan alçak olmasına rağmen akbabaların tepelerinde daireler çizdiğini görebiliyorum, sen ne dersin, Binbaşı?"

West, "Kesinlikle, Saray Nazırım," diye mırıldandı. Çok rahatsızdı ve bu işkencenin sona ermesini diliyordu. Böylece kız kardeşinin yanına geri dönebilirdi. Keyfi kaçtı. Hatırladığından da ele avuca sığmaz biriydi. Zeki olabilirdi ama West, zekâsının başına iş açacağına inanıyordu. Dürüst bir adamla evlenip mutlu olsa olmaz mıydı? Ardee başına dert açmadan da hayatında işler yeterince karışıktı.

Hoff kendi kendine, "Akbabalar, akbabalar," diye mırıldandı. "Çirkin ama işe yarar kuşlardır. Sırada ne var?"

Terleyen Müsteşar öncekilerden daha sıkıntılı bir görüntü çiziyordu ve doğru kelimeleri bulmaya çalıştı. "Bir grup... diplomat."

Saray Nazırı duraksadı, kadehi havada kaldı. "Diplomat mı? Nereden?"

"Eee... Kuzeylilerin Kralı olduğu söylenen Bethod'dan."

Hoff gülmeye başladı. "Diplomatlar mı?" diye kıkırdadı. Ağzını koluna sildi. "Barbarlar demek istedin sanırım!"

Müsteşar inandırıcı olmayan bir biçimde güldü. "Ah, evet, Lordum, ha ha! Barbarlar, tabii ki!"

Saray Nazırı, birden neşesini yitirerek, "Ama tehlikeliler, değil mi, Morrow?" diye sordu. Müsteşarın kıkırdaması bir öksürüğe döndü. "Çok tehlikeliler. Dikkatli olmalıyız. İçeriye girsinler!"

Dört kişiydiler. En küçük iki adam oldukça cüsseli, vahşi görünümlü adamlardı, yara izleriyle bezeli, sakallı, ağır zırhlılardı. Tabii ki, Agriont kapısında silahları alınmıştı ama yine de tehlikeli bir halleri vardı. West yanlarında aşınmış kocaman silahlar getirdiklerine emindi. Bunlar West'in evine çok da uzak olmayan Angland sınırında toplanan savaşa aç adamlardandı.

Yanlarında zırh giymiş yaşlı bir adam vardı, saçları ve beyaz sakalı uzundu. Yüzünde dikkat çekici bir yara vardı, kör beyaz gözünün üzerinden geçiyordu. Dudaklarında geniş bir gülümseme vardı ve genel görünümü yanındaki asık suratlı iki arkadaşından çok farklıydı. En arkada da dördüncü adam vardı.

Dördüncü adam yerden yaklaşık iki metre yüksekteki kapı-

nın üst pervazına başını vurmamak için eğilmek zorunda kaldı. Kaba, kahverengi bir pelerine bürünmüştü ve yüz hatları belirgin değildi. Sırtını dikleştirince odadaki herkese tepeden baktı, içerisi sanki birden daraldı. Adamın cüssesi göz korkutmaya yetiyordu ama daha fazlası da vardı, mide bulandıran bir biçimde dalga dalga odaya yayılıyordu. Duvarın dibinde dikilen askerler bunu sezdi ve huzursuzca kıpırdandı. Ziyaretçiler Müsteşarı da bir şey hissetti, terledi ve dokümanlarını karıştırdı. Binbaşı West için de aynı şey geçerliydi. İçerisi sıcak olmasına rağmen derisi soğumuş, ıslak üniformasının içindeki tüyleri diken diken olmuştu.

Sadece Hoff etkilenmemiş gibiydi. Kaşlarını çatarak dört Kuzeyliyi tepeden tırnağa süzdü; Köylü Heath'ten ne kadar etkilendiyse bu adamdan da o kadar etkilenmişti. "Demek Bethod'un ulaklarısınız," dedi. Kelimeleri ağzında yuvarladı ve tükürdü. "Kuzeylilerin Kralı."

Gülümseyen yaşlı adam, "Öyleyiz," dedi. Saygıyla selam verdi. "Ben Beyazgöz Hansul." Zengin ve hoş bir sesi vardı ve West'in beklediğinin aksine aksanı yoktu.

Hoff havadan sudan sohbet eder gibi, "Ve Bethod'un ulağı mısın?" diye sorup şarabından bir yudum daha aldı. West ilk kez Saray Nazırı odada olduğu için mutluydu ama sonra başlıklı adamı süzdü ve huzursuzluğu geri döndü.

Beyazgöz, "Ah, hayır," dedi. "Ben sadece tercümanım. Kuzeylilerin Kralı'nın temsilcisi bu." Sağlam gözü pelerinli, karanlık figüre doğru kaydı, sanki kendisi de adamdan korkuyordu. "Fenris," dedi. Tıslayarak ismin sonundaki s'yi uzattı. "Korkunç Fenris."

Uygun bir isimdi. Binbaşı West'in aklına çocukluğunda dinlediği, kuzeyin dağlarında dolaşan kana susamış devlerden bahsedilen öyküler geldi. Oda bir süreliğine sessizdi.

Saray Nazırı, "Hmm," dedi. "Ve İttifak'ın Yüce Kral'ı, Majesteleri August ile mi görüşmek istiyorsunuz?"

Yaşlı adam, "Evet, Saray Nazırın," dedi. "Efendimiz Bethod iki ulus arasındaki düşmanlıktan memnun değil. Güneydeki komşularıyla iyi geçinmek istiyor. Biz de kralımızdan size bir barış teklifi getirdik, iyi niyetimizi gösteren bir hediye ile. Başka bir şey değil."

Hoff, "Vay vay vay," diyerek gülümsedi ve arkasına yaslandı.

"Zarifçe dile getirilen zarif bir istek. Yarın Açık Konsey'de Kral'ı görebilir, teklifinizi yapabilir ve diyarın nüfuz sahibi insanlarının önünde hediyenizi verebilirsiniz."

Beyazgöz saygıyla selam verdi. "Çok naziksiniz, Saray Nazırım." Arkasına döndü ve asık suratlı iki adam peşinden gitti. Pelerinli figür bir anlığına hareketsiz kaldıktan sonra o da arkasına dönüp uzaklaştı. West kapılar kapanana kadar rahat nefes almakta zorlandı. Başını iki yana salladı ve terlemiş omuzlarını silkti. Devlerle alakalı şarkılarmış. Pelerinli iriyarı bir adamdan başka bir şey değildi. Öte yandan pervazı da kapının oldukça yüksekti.

"Gördünüz mü, Efendi Morrow?" Hoff halinden çok memnundu. "Anlattığın tarzda barbarlar çıkmadılar! Sanırım kuzeyle ilgili sorunlarımız çözülmek üzere, ne dersin?"

Müsteşar pek inanmış durmuyordu. "Ee... evet, Lordum, tabii ki."

"Kesinlikle. Kuzeydeki vatandaşlarımız fazla karamsar, yenilgiyi kabullenmiş tipler, yok yere yaygara kopartıyorlar, değil mi? Savaşmış? Bah!" Hoff elini yeniden masaya geçirdi, kadehinden masanın üzerine şarap saçıldı. "Kuzeyliler buna cesaret bile edemez! Bir bakmışsın İttifak'a katılmak için bize yalvarmaya başlayacaklar! Haklı değil miyim, Binbaşı West?"

"Ee..."

"Güzel! Harika! En azından bugün bir şey başardık! Bir tane daha ve sonrasında bu lanet olasıca fırından çıkabiliriz! Sırada kim var, Morrow?"

Müsteşar kaşlarını çattı ve gözlüğünü düzeltti. "Eee... Yoru Sulfur," dedi tanıdık olmayan ismi telaffuz etmekte zorlanarak.

"Kim?"

"Eee... Sulfir veya Sulfor veya öyle bir şey."

Saray Nazırı, "Hiç duymadım," dedi. "Nasıl bir adam bu? Bir tür güneyli mi? Lütfen başka bir köylü olmasın!"

Müsteşar notlarını inceledi ve yutkundu. "Bir temsilci?"

"Evet, evet ama kimden?"

Morrow tokat yemeyi bekleyen bir çocuk gibi olduğu yere sindi. "Yüce Mecuslar Tarikatı'ndan!" diye yumurtladı.

Bir an için şaşkın bir sessizlik oldu. West kaşlarını havaya kaldırdı ve ağzını açtı; miğferleri ardına gizlenmiş askerlerin kendi-

siyle aynı durumda olduğuna emindi. Saray Nazırı'nın cevabını beklerken içgüdüsel olarak yüzünü buruşturdu ama Hoff yüksek sesli bir kahkaha atarak herkesi şaşırttı. "Harika! Biraz eğleniriz. Buraya bir Mecus gelmeyeli uzun zaman oldu! Büyücü gelsin! Bekletmeyelim!"

Yoru Sulfur bir hayal kırıklığıydı. Üzerinde basit, seyahat etmekten lekelenmiş kıyafetler vardı, hatta Köylü Heath'ten daha iyi giyindiği söylenemezdi. Asasının ucu altın değildi, parıldayan bir kristali de yoktu. Gözleri gizemli bir ışıkla parıldamıyordu. Otuzlu yaşlarda, biraz yorgun, uzun bir seyahatten gelmiş sıradan bir adama benziyordu ama Saray Nazırı'nın karşısında çok rahattı.

Asasına yaslanarak, "Herkese iyi günler," dedi. West adamın nereden geldiğini tahmin etmekte zorlandı. İttifak'tan olamazdı çünkü derisi fazla koyu renkliydi, Gurkhul veya güneyden de olamazdı, derisi o kadar koyu değildi. Kuzey'den veya Styria'dan da değildi. Başka bir yerdendi ama nereden? West adamı dikkatlice süzünce gözlerinin farklı renklerde olduğunu gördü: Biri mavi, diğeri yeşildi.

Hoff, "Size de iyi günler," dedi. Samimiymiş gibi gülümsedi. "Kapımız Yüce Mecuslar Tarikatı'na sonuna kadar açıktır. Söylesenize, büyük Bayaz ile konuşma şerefine mi nail oluyorum?"

Sulfur şaşkındı. "Hayır, beni yanlış mı tanıttılar? İsmim Yoru Sulfur. Efendi Bayaz kel kafalı bir beyefendidir." Elini kendi kahverengi saçlarının arasında gezdirdi. "Bulvarda bir heykeli vardı. Fakat ben birkaç yıl yanında eğitim alma şerefine nail oldum. Çok güçlü ve bilge bir üstattır."

"Tabii ki! Tabii ki öyle! Size nasıl yardımcı olabilirim?"

Yoru Sulfur boğazını temizledi, sanki bir hikâye anlatacaktı. "Kral büyük Harod öldükten sonra, Bayaz, Mecusların İlki, İttifak'tan ayrıldı. Ama geri dönmeye yemin etti."

Hoff, "Evet, evet, bu doğru," dedi. "Bütün çocuklar bunu bilir."

"Ve geri döneceği zaman bunu bir başkasıyla haber vereceğini dile getirmişti."

"Bu da doğru."

Sulfur, "Pekâlâ," dedi. Gülümsedi. "İşte buradayım."

Saray Nazırı kükreyerek bir kahkaha attı. "İşte buradasın!" diye bağırdı ve elini masaya vurdu. Harlen Morrow kendi kendine kıkırdadı ama Hoff'un gülümsemesi solmaya başlayınca kendine çeki düzen verdi.

"Saray Nazırı olarak görev yaptığım yıllar boyunca Yüce Mecuslar Tarikatı'ndan üç kişi bizi ziyaret edip Kral'la görüşmek istedi. İki tanesi deliydi, birisi de inanılmaz cesur bir dalavereciydi." Öne eğildi, dirseklerini masaya koydu ve parmaklarını birbirine kilitledi. "Söyler misiniz, Efendi Sulfur, sen nasıl bir Mecus'sun?"

"İkisi de değilim."

"Anlıyorum. O zaman yanında belgeler olmalı."

"Tabii ki." Sulfur elini ceketinin cebine soktu ve küçük bir zarf çıkardı, üzerinde beyaz bir mühür ve mührün üzerinde de garip bir sembol vardı. Zarfı gelişigüzel Saray Nazırı'nın önüne koydu.

Hoff kaşlarını çattı. Zarfı aldı ve tersine çevirdi. Mührü dikkatlice inceledi ve yüzünü koluna sildikten sonra mührü kırıp içindeki katlanmış kâğıdı açtı, mesajı okumaya başladı.

Yoru Sulfur hiç tedirgin görünmüyordu. Sıcaktan da etkilenmiyor gibiydi. Salonda gezindi, zırhlı askerleri selamladı, karşılık vermemelerini umursamadı. West'e döndü. "Burası çok sıcak, değil mi? Zavallı askerlerden birinin kendinden geçip içi fincanlarla dolu bir dolabın devrilmesine benzer bir gürültüyle yere düşmemesi büyük bir mucize." West gözlerini kırpıştırdı. Kendisi de tam olarak aynı şeyi düşünmüştü.

Saray Nazırı mektubu dikkatlice masanın üzerine bıraktı, artık eğlenir bir hali yoktu. "Bence bu konuyu Açık Meclis'te tartışmak uygun olmaz."

"Katılıyorum, Şansölye Feekt ile özel olarak görüşmeyi ümit ediyordum."

"Korkarım bu mümkün değil." Hoff dudaklarını yaladı. "Lord Feekt vefat etti."

Sulfur kaşlarını çattı. "Büyük talihsizlik."

"Kesinlikle. Kesinlikle. Kaybının acısını içimizde hissediyoruz ama belki Kapalı Konsey'in üyeleri bu konuda size yardımcı olabilir."

Sulfur başıyla selam verdi. "Kılavuzum sizsiniz, Saray Nazırım."

"Bu akşam geç saatlerde bir toplantı ayarlamaya çalışacağım. O zamana kadar... statünüze uygun bir yerde sizi misafir edeceğiz." Askerlere işaret etti ve kapılar açıldı.

"Çok teşekkür ederim, Lord Hoff. Efendi Morrow. Binbaşı West." Sulfur herkesi teker teker selamladı ve arkasına dönüp salondan çıktı. Kapılar kapanırken West adamın ismini nereden bildiğini merak ediyordu.

Hoff, Müsteşar'a döndü. "Hemen Rektör Sult'a git ve benimle en kısa sürede görüşmesi gerektiğini söyle. Ardından Lord Mareşal Varuz ve Başyargıç Marovia'ya haber ver. Çok önemli bir konu olduğunu söyle ve üçü dışında bundan kimseye bahsetme." Parmağını Morrow'un yüzüne doğru salladı. "Kimseye!"

Gözlüğü yana yatmış Müsteşar şaşkın bakışlar atınca Hoff kükredi. "Hemen!" Morrow yerinden kalktı, cübbesinin eteğine basıp tökezledi ve yan kapılardan birinden salonu terk etti. West yutkundu, ağzı kupkuruydu.

Hoff odadaki herkese uzun süre sert bakışlar attı. "Geri kalanlarınıza gelince, bundan kimseye bahsetmeyeceksiniz yoksa hepiniz en ağır şekilde cezalandırılırsınız! Şimdi, herkes dışarı!" Askerler hemen kendilerini dışarıya attı. West'in de başka emre ihtiyacı yoktu, hemen peşlerinden gitti. Saray Nazırı'nı yüksek sandalyesinde düşüncelere dalmış halde yalnız bıraktı.

Kapıyı kapatırken West'in kafası karışıktı, aklında karanlık düşünceler vardı. Mecuslar hakkında anlatılan eski hikâyeler, Kuzey'de bir savaş çıkma tehlikesi, başı neredeyse tavana değen başlıklı devin görüntüsü birbirine karıştı. Agriont'a bugün garip ve uğursuz ziyaretçiler gelmişti ve endişelerinin altında ezildiğini hissediyordu. Kendini azarlayarak bu düşüncelerden kurtulmaya çalıştı ama tek yapabildiği şey bütün gün aptal gibi Agriont'ta gezinmiş olan kız kardeşiydi.

İç geçirdi. Şimdi muhtemelen Luthar'la birlikteydi. İkisini neden tanıştırmıştı ki? Sebebini bilmese de yıllar öncesinden hatırladığı eli ayağına dolanan, sağlıksız ve sivri dilli kızı bekliyordu. Karşısına dikilen kadını görünce çok şaşırmış, neredeyse kardeşini tanımamıştı. Artık bir kadın olduğuna şüphe yoktu, hem de güzel bir kadındı. Bu arada, Luthar da küstah, yakışıklı ve zengin bir erkekti, dürtülerini ancak altı yaşındaki bir çocuk kadar

kontrol edebiliyordu. Birkaç kez görüştüklerini biliyordu. Tabii ki, sadece arkadaş olarak. Ardee'nin şehirde başka arkadaşı yoktu. Sadece arkadaştılar.

"Lanet olsun!" diye küfretti. Sütü kediye emanet edip dilini süte sokmayacağını ümit etmek gibiydi. Aklından ne geçiyordu? Bu başlı başına bir felaketti! Ama artık ne yapabilirdi ki? Aciz bir biçimde koridora göz gezdirdi.

Kendi acizliğini unutmanın en güzel yolu başka birinin acizliğine tanıklık etmekti ve Köylü Heath gerçekten de çok kötü görünüyordu. Bankta tek başına oturuyor, soluk bir yüzle uzaklara bakıyordu. Tüccarlar, Kuzeyliler ve Mecus içeriye girip çıkarken bankta oturuyor olmalıydı. Gidecek bir yeri de yoktu. West koridorda göz gezdirdi. Yakında başka kimse yoktu. Heath varlığının farkında değildi, ağzı açıktı, gözleri dalgındı ve yıpranmış şapkası kucağındaydı.

West adamı bu halde bırakamazdı, buna gönlü elvermezdi.

Yaklaşırken, "Köylü Heath," dedi. Köylü kafasını kaldırdı, şaşkın bir halde şapkasını alıp ayağa kalkmak istedi ve mırıldanarak özür diledi.

"Hayır, lütfen, kalkmayın." West banka oturdu. Ayaklarına baktı, adamla göz göze gelemiyordu. Gergin bir sessizlik oldu. "Toprak ve Tarım Komisyonu'nda bir dostum var. Belki sizin için bir şeyler yapabilir..." Sesi azalarak yok oldu, gözlerini kısıp koridora baktı.

Köylü üzgün bir biçimde gülümsedi. "Ne yapabilirseniz minnettar kalırım."

"Evet, evet, tabii ki, elimden geleni yapacağım." İşe yaramazdı, bunu ikisi de biliyordu. West yüzünü buruşturdu ve dudağını ısırdı. "Bunu alsanız iyi olur," dedi. Para kesesini adamın nasırlı ellerine bıraktı. Heath, ağzı açık, Binbaşı'ya baktı. West ayağa kalkarken nasıl davranacağını bilemeyerek gülümsedi. Oradan hemen uzaklaşmak istiyordu.

Köylü Heath, "Efendim!" diye seslendi. West arkasına bile bakmadan hızlı adımlarla uzaklaştı.

LİSTEDE

Bunu neden yapıyorum?

Villem dan Robb'un evi berrak gökyüzünün oluşturduğu arka planın önünde simsiyah dikiliyordu. Dikkat çekmeyen bir yapıydı, alçak bir duvarı ve önünde bir girişi olan iki katlı bir binaydı, sokaktaki yüzlercesinden bir farkı yoktu. *Eski dostumuz Rews pazar yerinin kenarında saray yavrusu bir villada yaşıyordu. Robb rüşvet alırken daha hırslı olmayı Rews'ten öğrenmeliymiş. Yine de, öğrenmediği için şanslı sayılırız.* Şehrin gözde sokakları şimdi ışıklarla aydınlanmış ve kendinden geçmiş insanlarla dolu olmalıydı. Fakat bu ara sokak parlak ışıklardan yoksun ve gözlerden ıraktı.

Rahatsız edilmeden çalışabiliriz.

Binanın yan tarafında, üst katta, dar bir pencerede yanan ışık görünüyordu. *Güzel. Dostumuz evde. Ama hâlâ uyanık – dikkatli olmalıyız.* Pratisyen Buz'a döndü ve binanın yanını işaret etti. Albino başıyla onaylayıp sessizce uzaklaştı.

Glokta duvara ulaşmasını ve diğer tarafta gölgelerin arasında gözden kaybolmasını bekledi. Ardından Severard'a döndü ve kapıyı işaret etti. Sırım gibi Pratisyen'in gözleri hafifçe güldü, sonra hızlı adımlarla uzaklaştı. Yere çömeldi, alçak duvarı aştı ve hiç ses çıkarmadan diğer tarafa atladı.

Şimdiye kadar her şey yolunda gitti ama artık sıra bende. Glokta neden geldiğini merak etti. Buz ve Severard kendi başlarına Robb ile başa çıkabilirdi ve o sadece adamları yavaşlatacaktı. *Kıçım üzerine düşüp adama geldiğimizi haber bile verebilirim. O zaman neden geldim?* Ama Glokta nedenini biliyordu. Şimdiden heyecanlanmaya başlamıştı. Kendisini neredeyse canlı hissediyordu.

Bastonunun yere basan ucuna bez sarmıştı, bu sayede hiç ses çıkarmadan nazikçe duvarın yanına gitmeyi başardı. Severard kapıyı açarken menteşeleri ses çıkarmaması için eldivenli eliyle

tuttu. Sessiz ve muntazam. *Benim için bu duvarın yüz metre yüksekliğindeki bir duvardan bir farkı yok.*

Severard ön kapının önünde eğilmiş kilidi açmaya çalışıyordu. Kulağını kapıya dayamış, konsantre olarak gözlerini kısmıştı, eldivenli elleri çok çevikti. Glokta'nın kalbi çok hızlı atıyor, tüyleri gerginlikten diken diken oluyordu. *Ah, avın heyecanı.*

Yumuşak bir tıkırtı geldi, ardından bir tane daha duyuldu. Severard parıldayan maymuncuğu cebine koydu, sonra yavaşça uzandı ve dikkatlice kapı tokmağını çevirdi. Kapı sessizce açıldı. *Ne kadar faydalı bir adam. O ve Buz olmasaydı ben sadece işe yaramaz bir kötürümdüm. Onlar benim ellerim, kollarım ve bacaklarım. Ben de onların beyniyim.* Severard içeriye süzüldü ve Glokta peşinden gitti, ağırlığını ne zaman sol bacağına verse yüzünü buruşturuyordu.

Koridor karanlıktı ama merdivenlerden yumuşak bir ışık geliyor, tırabzanlar yere garip ve biçimsiz gölgeler düşürüyordu. Glokta basamakları işaret etti ve Severard başıyla onaylayıp duvarın kenarında kalarak parmak uçlarında merdivenlere yürüdü. Basamaklara ulaşması sanki yıllar sürdü.

Ağırlığını verince üçüncü basamak hafif bir gıcırtı çıkardı. Glokta yüzünü buruşturdu, Buz olduğu yerde dondu kaldı. Birer heykel gibi hareketsiz beklediler. Yukarıdan hiç ses gelmedi. Glokta yeniden nefes almaya başladı. Severard adım adım yukarıya çıktı ve köşeden kafasını uzattı. Sırtını duvara verdi ve son basamağı da çıkıp hiç ses çıkarmadan gözden kayboldu.

Buz koridorun diğer ucundaki gölgelerin arasından çıktı. Glokta bir kaşını havaya kaldırdı ama Buz başını iki yana salladı. Alt katta kimse yoktu. Ön kapıya döndü ve nazikçe kapıyı kapattı. Kapı kapandıktan sonra kilidin sessizce yerine oturması için kolu yavaşça bıraktı.

"Bunu görmen gerek."

Glokta sesi duyunca irkildi, aniden yana dönünce sırtı korkunç bir acıyla kavruldu. Severard merdivenlerin başında, elleri kalçasında, ayakta dikiliyordu. Arkasına dönüp ışığa doğru yürüdü ve Buz da basamakları çıktı. Artık sessiz olmaya gerek yoktu.

Neden kimse giriş katında oturmuyor? Neden hep üst katta yaşamak zorundalar? En azından Pratisyenlerin peşinden giderken

sessiz kalmaya çalışması gerekmiyordu, sol ayağını sürüye sürüye basamakları tırmandı. Koridorun sonundaki açık kapıdan dışarıya lambanın parlak ışığı geliyordu, Glokta ışığa doğru topalladı. Eşiği geçince durdu, yorulduğu için nefes nefeseydi.

Ah Tanrım, ne kargaşa. Büyük bir kitaplık duvardan sökülmüş ve kitaplar etrafa saçılmıştı. Bazıları kapalı, bazıları açık odanın dört bir yanına saçılmışlardı. Bir şarap kadehi masanın üzerine devrilmiş, kâğıt parçaları ıslanarak kırmızıya bulanmıştı. Yatak darmadağınıktı, örtüler yırtıktı, yastıklar ve yorganlar etrafa tüyler saçmıştı. Gardırobun kapıları açıktı, kapılardan birisi boşlukta sallanıyordu. Dolabın içindeki askılarda birkaç yırtık elbise vardı ama büyük bir kısmı yerde üst üsteydi.

Pencerenin dibinde yakışıklı genç bir adam sırtüstü yatıyordu, yüzü bembeyazdı ve ağzı açık tavana bakıyordu. Boğazının kesildiğini söylemek yetmezdi. O kadar vahşice kesilmişti ki neredeyse başı vücudundan ayrılmıştı. Her yere kan saçılmış, yırtık kıyafetler, parçalanmış yatak ve ceset kanla yıkanmıştı. Duvarda birkaç kanlı avuç izi vardı, yerin büyük bir kısmını kanlıydı ve hâlâ ıslaktı. *Bu akşam öldürülmüş. Belki birkaç saat önce. Belki de birkaç dakika önce.*

Severard, "Sorularımıza cevap vereceğini sanmıyorum," dedi.

"Hayır." Glokta enkaza dönmüş odaya göz gezdirdi. "Bence ölmüş ama bu nasıl olmuş?"

Buz pembe gözleriyle Glokta'ya baktı ve bir kaşını havaya kaldırdı. "Zeyir?"

Severard maskesinin altında gülmeye başladı. Glokta bile kıkırdadı. "Kesinlikle. Ama zehir içeriye nasıl girmiş?"

Buz, "Acık pendere," diye mırıldandı. Alt katı işaret etti.

Glokta topallayarak odada gezindi, bastonunu veya ayaklarını kana bulamamaya özen gösterdi. "Öyleyse, zehrimiz lambanın yandığını görmüş ve alt kattaki pencereden içeriye girmiş. Sessizce basamakları tırmanmış." Glokta bastonunun ucuyla cesedin ellerini dürttü. *Boynundan akan birkaç damla kan var ama parmaklarında veya eklemlerinde bir hasar yok. Mücadele etmemiş. Hazırlıksız yakalanmış.* Glokta öne eğildi ve açık yaraya baktı.

"Tek ve güçlü bir vuruş. Muhtemelen bir bıçakla."

Severard, "Ve Villem dan Robb fena sızıntı yapmış," dedi.

Glokta, "Bir muhbir eksiğiz," diye dalga geçti. Koridorda kan yoktu. *Ortalık ne kadar karışık görünse de katilimiz ayaklarını kana bulamamaya özen göstermiş. Öfkeli değil, korkmuyor da. Sadece işini yapıyor.*

Glokta, "Katil profesyonel," diye mırıldandı. "Buraya adamı öldürmeye gelmiş. Sonra belki bunu bir hırsızlık süsü vermek için ortalığı biraz dağıtmış, kim bilebilir? Her halükârda, bu ceset Rektör'ün hoşuna gitmeyecek." İki Pratisyen'e döndü. "Listede sırada kim var?"

Bu sefer şüphesiz kurban mücadele etmişti. *Pek işe yaramamış gerçi.* Solimo Scandi yerde yan yatıyor, yırtık gecelik entarisinden utanır gibi duvara bakıyordu. Kolunda derin kesikler vardı. *Beceriksizce kendini bıçaktan korumaya çalışmış.* Yerde sürünmüş, yeni cilalanmış zeminde kan izleri bırakmıştı. *Beceriksizce kaçmaya çalışmış.* Başarısız olmuştu. Sırtındaki dört bıçak yarası sonu olmuştu.

Kanlı cesede bakarken Glokta'nın yüzündeki kaslar seğirmeye başladı. *Bir ceset tesadüf, iki ceset komplodur.* Gözkapakları titreşti. *Bunu her kim yaptıysa ne zaman, kim için geleceğimizi biliyor. Bizden bir adım önde. Elimizdeki suç ortakları listesi muhtemelen bir ceset listesine dönüşmüş durumda.* Glokta arkasından gelen bir gıcırtıyla başını birden yana çevirdi ve uyuşmuş boynu acıyla kavruldu. Açık pencere rüzgârda sallanmıştı sadece. *Sakinleş. Sakinleş ve düşün.*

"Görünüşe göre onurlu Kumaş Tüccarları Derneği temizliğe başlamış."

Severard, "Nasıl haber aldılar?" diye sordu.

Gerçekten nasıl haber aldılar? "Rews'in listesini görmüş olabilirler ya da birisi listedeki isimleri onlara iletmiştir." *Ve bu...* Glokta dişsiz dişetlerini emdi. "Engizisyon'un içinden biri konuşmuş."

Severard'ın gözleri bu sefer gülümsemiyordu. "Listede kimlerin olduğunu biliyorlarsa listeyi kimin yazdığını da biliyor olmalılar. Bizim kim olduğumuzu da biliyorlar.

Listedeki üç isim daha, ha? Listenin sonuna eklenen? Glokta sırıttı. *Ne kadar heyecan verici.* "Korktun mu?"

"Hoşlanmadım sadece." Cesede bakıp kafasını salladı. "Sırtımdan bıçaklanmak planların arasında değil."

"Benim planlarım arasında da yok, Severard, inan bana." *Gerçekten de yok. Ölürsem, bize kimin ihanet ettiğini asla öğrenemem.*

Ve bunu öğrenmek istiyorum.

Parlak ve bulutsuz bir bahar sabahı park her türden aylaklar ve züppelerle doluydu. Glokta bir bankta hareketsiz oturuyor, ağaçlardan birinin merhametli gölgesinde serinliyordu. Işıldayan yeşillikleri, parıldayan suyu, rengârenk giyinmiş mutlu ve sarhoş insanları seyrediyordu. Gölün kıyısındaki banklarda yan yana oturmuş insanlar vardı, çiftler ve gruplar çimenlerin üzerine serilmişti, bir şeyler içiyor, sohbet ediyor ve güneşin keyfini çıkarıyorlardı. Artık neredeyse yeni gelenlere yer kalmamıştı.

Ama kimse gelip Glokta'nın yanına oturmuyordu. Bazen birisi, boş bir yer bulduğuna inanamayarak hızlı adımlarla banka doğru yürüyor ama bankta kimin oturduğunu görüyordu. Yüzleri düşüyor, ya arkalarına dönüp uzaklaşıyor ya da oturmak hiç akıllarından geçmemiş gibi bankın yanından geçip gidiyorlardı. *Bulaşıcı bir hastalık gibi insanları kendimden uzaklaştırıyorum ama belki de böylesi daha iyi. Bana eşlik etmelerine ihtiyacım yok.*

Gölün kıyısındaki bir kayıkta kürek çeken genç askerlere baktı. Birisi ayağa kalktı, hafifçe sallandı, elindeki şişeyi ileri geri salladı. Kayık tehlikeli bir biçimde yana yattı ve arkadaşları adamı yerine oturtmaya çalıştı. İyi niyetli kahkahalarının sesi, aradaki mesafe yüzünden gecikmeli olarak Glokta'ya kadar ulaştı. Çocuklar. Ne kadar genç duruyorlar. Ne kadar masumlar. Yıllar önce ben de böyleydim. Şimdi bin yıl önceymiş gibi geliyor. Belki de daha uzun. Sanki başka bir dünyadaydım.

"Glokta."

Kafasını kaldırdı ve eliyle gözlerini siper etti. Gelen Rektör Sult'tu, mavi gökyüzünü arkasına almış uzun boylu ve karanlık bir figürdü. Glokta biraz yorgun göründüğüne karar verdi, soğuk bakışlar atarken yüzündeki çizgiler her zamankinden daha belirgindi.

"İlgi çekici bir şey olsa iyi olur." Sult uzun beyaz ceketinin kuyruğunu düzeltti ve zarif bir biçimde banka oturdu. "Keln ci-

varında köylüler yine ayaklanmış. Geri zekâlı bir toprak sahibi birkaç çiftçiyi asmış ve şimdi ortalığı sakinleştirme işi bize kaldı! Bir parça toprak ve birkaç tane çiftçiyle uğraşmak ne kadar zor olabilir ki? Asmadığın sürece onlara iyi davranmana bile gerek yok!" Çimenlere bakarken ağzı dümdüz, sert bir çizgiye dönüştü. "Enteresan bir şey olsa iyi olur."

O zaman seni hayal kırıklığına uğratmayayım. "Villem dan Robb öldü." Glokta'nın cümlesini vurgulamak istercesine sarhoş asker kayıp kayığın yanına çarptı ve büyük bir şapırtıyla kendisini suda buldu. Birkaç saniye sonra arkadaşlarının neşeli kahkahalarının sesi Glokta'nın kulaklarına ulaştı. "Öldürülmüş."

"Ah. Olur öyle. Listede sırada kim varsa ona geçin." Sult kaşlarını çatıp ayağa kalktı. "Bütün küçük detaylar için benim onayımı almak zorunda değilsin. Seni bu iş için seçmemin sebebi buydu! Bitir şu işi!" Arkasına döndü.

Acele etme, Rektör. Sağlam bacaklara sahip olmanın sorunu bu, etrafta fazla koşturuyorsun. Diğer taraftan, hareket etmekte zorlanıyorsan, konuşmanın bittiğine emin olmadan yerinden kalkmıyorsun. "Listedeki bir sonraki adam da talihsiz bir kazaya kurban gitti."

Sult, bir kaşı havada, arkasını döndü. "Öyle mi?"

"Hepsinin başına bir kaza geldi."

Rektör dudaklarını büzüştürdü ve banka yeniden oturdu. "Hepsi mi?"

"Hepsi."

Sult, "Hmm," dedi. "Bak bu enteresan. Kumaş Tüccarları temizlikte, öyle mi? Bu kadar acımasız olmalarını beklemezdim. Zaman değişiyor, kesinlikle değişiyor..." Sesi azalarak yok oldu ve kaşları çatıldı. "Birinin onlara listeyi verdiğini düşünüyorsun, değil mi? Bizden birinin konuştuğunu düşünüyorsun. Bu yüzden burada buluşmak istedin, değil mi?"

Merdiven çıkmak istemediğim için mi geldiğimi sandın? "Hepsinin öldürülmesi ve listemizdeki her ismin ölmesi? Bizim onları tutuklamaya gittiğimiz akşam hem de? Ben tesadüflere inanmam." *Ya sen, Rektör?*

Onun da inanmadığı belliydi. Suratı asıldı. "İtirafı kimler gördü?"

"Ben ve tabii ki iki Pratisyenim."

"Onlara güvenin tam mı?"

"Tam." Bir sessizlik oldu. Kayık dümende biri olmayınca sürüklenmeye başlamıştı, askerler birbirine girmiş, kürekler havaya kalkmıştı, suya düşen adamsa kahkahalar atarak arkadaşlarının üzerine su sıçratıyordu.

Rektör, "İtiraf bir süre ofisimde kaldı," dedi. "Çalışanlarımdan bazıları görmüş olabilir. Bu mümkün."

"Sizin onlara güveniniz tam mı, Ekselansları?"

Sult, Glokta'ya buz gibi bir bakış attı. "Buna cesaret edemezler. Beni çok iyi tanıyorlar."

Glokta sakin bir biçimde, "O zaman geriye Üstat Kalyne kalıyor," dedi.

Konuşurken Rektör'ün dudakları çok fazla kıpırdamadı. "Burada çok dikkatli olmalısın, Engizitör, çok ama çok dikkatli. Yürüdüğün zemin kaygan. Aptallar Engizisyon'da Üstat olamaz, ne kadar öyle görünseler de. Kalyne'in birçok dostu var, hem Sorgu Evi'nin içinde hem de dışında. Güçlü dostlar. Ona karşı yapılacak suçlamaların çok sağlam kanıtlarla desteklenmesi gerek." Sult birden sustu, birkaç kadının yanlarından geçip gitmesini bekledi. Kadınlar gittikten sonra, "Çok güçlü kanıtlar," diye tısladı. "Bana suikastçıyı bulmalısın."

Söylemesi kolay. "Tabii ki, Ekselansları ama soruşturmam duvara tosladı."

"Pek sayılmaz. Oynayacak bir kozumuz hâlâ var. Rews'in kendisi."

Rews mi? "Ama Rektör, şimdiye Angland'a varmış olmalı. *Bir madende ter dökü yordur. Bu kadar dayanamamış bile olabilir.*

"Hayır. Agriont'ta, kilit altında ve güvenli bir yerde. Bizimle kalmasının daha iyi olacağını düşündüm." Glokta şaşkınlığını gizlemek için uğraştı. *Zekice, çok zekice. Galiba aptallardan da Rektör olmuyor:* "Rews senin yemin. Sekreterim, Kalyne'e bir mesaj iletip insafa geldiğimi haber verecek. Sıkı kontrol altında Kumaş Tüccarları Derneği'ni rahat bırakacağımı ifade edecek. İyi niyetimin bir göstergesi olarak da Rews'i serbest bırakacağımı dile getirecek. Muhbirimiz Kalyne ise, Dernek Rews'in serbest kalmak üzere olduğunu öğrenecek. Bence çenesini kapalı tutamadığı için Rews'i cezalandırması için bu katili gönderecekler. Katil, Rews'i

öldürmeye gelince de onu yakalarsınız. Katil gelmezse, adamı başka bir yerde arar ve bir şey kaybetmeyiz."

"Harika bir plan, Ekselansları."

Sult soğuk bir bakış attı. "Tabii ki. Bu işi yürütmek için Sorgu Evi'nden uzakta bir yer gerek. Size biraz bütçe ayıracağım, Rews'i Pratisyenlerine vereceğim, Kalyne'i de konu hakkında bilgilendireceğim. Bana bu katili bul, Glokta, onun suyunu çıkar. Ciyaklayana kadar suyunu sık." Askerler, suya düşen arkadaşlarını yukarı çekmeye çalışırken tekne yana yattı ve birden devrildi, hepsi kendisini suda buldu.

Sult, "İsim istiyorum," diye tısladı, sudaki askerlere ters ters bakarken. "İsim ve kanıt istiyorum, belgeler ve Açık Konsey'de suçluları işaret edecek insanlar istiyorum." Zarif bir biçimde banktan kalktı. "Beni bilgilendir." Sorgu Evi'ne doğru yürürken yoldaki taşları çatırdattı ve Glokta adamın arkasından baktı. *Harika bir plan. Benim tarafımda olduğun için çok mutluyum, Rektör. Benim tarafımdasın, değil mi?*

Askerler devrilmiş kayığı kıyıya çekmeyi başarmıştı ve üzerlerinden sular damlarken suyun dibinde dikilip birbirlerine bağırıyorlardı, artık pek de neşeli değillerdi. Küreklerden biri başıboş bırakıldığı için suda yüzüyor, nehrin gölle birleştiği yere doğru sürükleniyordu. Kısa süre sonra köprünün altından geçecek ve Agriont'un büyük duvarlarının altından geçip hendeğe akacaktı. Glokta suda dönüp duran küreğe baktı. *Bir hata. Detaylara dikkat etmek gerek. Küçük şeylere dikkat etmeli, ne de olsa kürek olmazsa kayık bir işe yaramaz.*

Parktaki yüzlere göz gezdirdi. Gölün kıyısındaki hoş bir çiftin üzerine odaklandı. Genç adam kızla konuşuyordu, yüzünde samimi ve üzgün bir ifade vardı. Kız hızla ayağa kalktı, yüzünü elleriyle kapatıp uzaklaştı. *Ah, reddedilen âşığın üzüntüsü. Kayıp, öfke, utanç. Bir daha iyi olmayacakmışsın gibi gelir. Dünyada kırık bir kalpten daha büyük bir acı olmadığını söyleyen şair kimdi? Duygusal zırvalar. İmparator'un zindanlarında biraz vakit geçirmeli.* Gülümsedi, ağzını açtı ve eskiden dişlerinin olduğu yerdeki dişetlerini yaladı. *Kırık kalpler zamanla iyileşir ama kırık dişler iyileşmiyor.*

Glokta genç adama baktı. Ağlayan kızın arkasından bakarken

yüzünde eğlendiğini belli eden bir ifade vardı. *Genç piç kurusu. Acaba gençliğimde benim kırdığım kadar çok kalp kırdı mı? Şimdi pek mümkün görünmüyor gerçi. Sadece ayağa kalkacak cesareti bulmam bile yarım saat sürüyor. Son zamanlarda tek ağlattığım kadınlar Angland'a sürgüne gönderdiğim erkeklerin eşleri–*

"Sand."

Glokta kafasını yana çevirdi. "Lord Mareşal Varuz, ne büyük onur."

Yaşlı asker, "Ah, hayır, hayır," dedi. Çevik bir biçimde banka oturdu, kılıç ustası olan bir askerin hareketleri. "İyi görünüyorsun," dedi ama Glokta'ya bakmıyordu. *Sakat görünüyorsun demek istemiş olmalısın.* "Nasılsın, eski dostum?" *Sakatım, kendini beğenmiş göt. Dostum, öyle mi? Ben geri döndükten sonra beni ziyarete hiç gelmedin. Dostluk bu mu?*

"İyiyim, teşekkür ederim, Lord Mareşal."

Varuz bankta huzursuzca kıpırdandı. "Son öğrencim, Yüzbaşı Luthar... tanıyor musun?"

"Tanıştık."

"Formlarını görmen gerek." Varuz üzgün bir biçimde başını iki yana salladı. "Yetenekli ama hiçbir zaman senin sınıfına giremez, Sand." *Bilmiyorum, umarım bir gün o da benim kadar sakat olur.* "Ama kazanacak kadar yeteneği var. Sadece yeteneklerini boşa harcıyor. Kendisini mahvediyor." *Ah, ne büyük trajedi. O kadar üzüldüm ki midem bulanmaya başladı. Bu sabah bir şey yemiş miydim?*

"Tembel biri, Sand ve inatçı. Cesareti yok. Kendini vermiyor ve zamanı azalıyor. Merak ediyorum, acaba ona biraz zaman ayırabilir misin?" Varuz bir saniyeliğine Glokta'nın gözlerine baktı. "Onunla konuşabilir misin?"

Sabırsızlanıyorum! Sızlanıp duran ahmağa öğütler vermek en büyük hayalimdi zaten. Küstah yaşlı piç, ne cüretle benden böyle bir şey istersin? Şöhretini benim başarıma borçlusun ve yardımına ihtiyacım olduğunda beni yüzüstü bıraktın. Şimdi gelmiş bana dostum deyip benden yardım istiyorsun.

"Tabii ki, Mareşal Varuz, seve seve konuşurum. Eski bir dost için her şeyi yaparım."

"Harika, harika! Eminim çok işe yarayacak! Her sabah

Yaratan'ın Evi yakınındaki avluda çalışıyoruz, eskiden seninle çalıştığımız yerde..." Mareşalin sesi azalarak yok oldu.

"Vazifelerim müsaade eder etmez geleceğim."

"Tabii ki, vazifelerin..." derken Varuz çoktan ayağa kalkmıştı, herhalde gitmek için sabırsızlanıyordu. Glokta elini uzatınca yaşlı adam bir saniyeliğine duraksadı. *Endişelenmene gerek yok, Lord Mareşal, bulaşıcı değilim.* Varuz, Glokta'nın elini kopmasından korkuyormuş gibi gönülsüzce sıktı, sonra birkaç bahane mırıldandı ve uzaklaştı. Islak askerler yanlarından geçen Mareşal'i selamladı, hallerinden utanıyor gibiydiler.

Glokta bacağını gerdi ve ayağa kalkıp kalkamayacağını merak etti. *Kalkıp da nereye gideceğim? Biraz daha otursam dünya durmaz. Acele etmeme gerek yok. Hiç yok.*

BİR TEKLİF VE BİR HEDİYE

Mareşal Varuz, "Ve ileri!" diye bağırdı. Jezal öne atıldı, üzerinde durduğu kalasın üstünde dengesini sağlamaya çalışırken kendini işine verdiğini göstermek istercesine ileriye birkaç hamle yaptı. Günde dört saat eğitimin etkileri görülmeye başlamış, yorgunluğun da ötesine geçmişti.

Varuz kaşlarını çattı ve kalasın üzerinde avluda yürür gibi çaba sarf etmeden hareket ederek Jezal'ın kılıcını kenara itti. "Ve geri!"

Jezal topuklarının üzerinde bir geri adım attı ve dengesini sağlamak için sol kolunu havada salladı. Dizlerinin yukarısındaki her yer inanılmaz bir biçimde ağrıyordu. Dizlerinin aşağısı ise çok daha kötüydü. Varuz altmışın üzerindeydi ama hiç yorgunluk belirtisi göstermiyordu. Kalasın üzerinde dans edip kılıcını savururken terlemiyordu bile. Jezal sol eliyle vuruşları karşılamaya çalışırken nefes nefeseydi, dengesini sağlamakta güçlük çekiyordu, bir yandan da sağ ayağı arkasında basacak yer arıyordu.

"Ve ileri!" Jezal yön değiştirip çekilmez ihtiyara doğru bir hamle yapmaya çalışırken baldırları sızladı ama Varuz geri çekilmedi. Çaresizce yapılan saldırının altından geçti ve kolunun arkasını savurup Jezal'ın ayaklarını yerden kesti.

Jezal'ın gözünde avlu ters düz olurken ciyakladı. Bacağını kalasın kenarına vurdu ve yüzüstü çimenlere çakılınca çenesini yere çarpmasıyla dişleri takırdadı. Biraz yana yuvarlanıp sırtüstü yattı, sudan çıkmış bir balık gibi nefes almaya çalışıyor, kalasa çarptığı bacağı zonkluyordu. Sabaha yeni bir morluk daha eklenecekti.

Yaşlı adam, "Çok kötü, Jezal, çok kötü!" diye bağırdı. Çevik bir biçimde çimenlerin üzerine atladı. "Sanki kalasın değil de incecik bir ipin üzerinde yürüyorsun!" Jezal küfrederek yana döndü ve ayağa kalkmaya çalıştı. "Sağlam bir kalas, üzerinde takla

atacak kadar geniş!" Lord Mareşal sözlerini kılıcını kalasa vurarak pekiştirdi, etrafa tahta parçaları saçıldı.

Jezal, "İleri dediniz sandım," dedi.

Varuz'un kaşları çatıldı. "Bremer dan Gorst'un, niyetinin ne olduğu ile ilgili sana güvenilir bilgiler vereceğine gerçekten inanıyor musun, Yüzbaşı?"

"Bremer dan Gorst beni yenmeye çalışacak, ihtiyar piç kurusu! Senin bana onu nasıl yeneceğimi öğretmen gerekiyor!" Aklından geçen buydu ama bir şey söylemedi. Sadece başını iki yana salladı.

"Hayır! Hayır, böyle bir şey yapmayacak. Her hareketiyle seni kandırmak, kafanı karıştırmak isteyecek, bütün büyük kılıç ustaları gibi!" Lord Mareşal volta atarken başını iki yana salladı. Jezal pes edip etmemeyi düşündü tekrar. Her gece içmeye başlaması gereken saatlerde bitkin bir biçimde yatağa yıkılmaktan sıkılmıştı. Her sabah her yeri ağrıyarak uyanıp dört saat boyunca koşu, kalas, spor ve formlarla uğraşmaktan bıkmıştı. Binbaşı West'in canına okumasından da sıkılmıştı. Hepsinden kötüsü, bu yaşlı aptalın kendisini aşağılamasıydı.

"...gelecek vaat etmeyen bir gösteri, Yüzbaşı, çok kötü. Bence her geçen gün daha kötüye gidiyorsun..."

Jezal, Müsabaka'yı asla kazanamayacağını düşündü. Kendisi de dahil kimse kazanacağını düşünmüyordu. Neden yol yakınken vazgeçip kartlarına ve gece hayatına geri dönmüyordu? Hayattan istedikleri bunlar değil miydi? Ama o zaman binlerce asil oğuldan farkı ne olacaktı? Uzun zaman önce özel biri olmak istediğine karar vermişti. Bir Lord Mareşal, belki de bir Saray Nazırı. Büyük ve önemli biri olmak istiyordu. Kapalı Konsey'de büyük bir sandalyesi olacak ve büyük kararlar alacaktı. İnsanların kendisine bakıp gülümsemesini ve ağzından çıkan her kelimeyi dikkatle dinlemesini istiyordu. O yanlarından geçerken insanlar fısıldamalı, "İşte, Lord Luthar!" demeliydi. Sonsuza kadar Üsteğmen Brint'ten daha zengin, zeki ve yakışıklı bir adam olarak mutlu olabilir miydi? Öf! Düşünmek bile istemiyordu.

" ...gidecek çok yolumuz var ve sen tavrını değiştirmediğin sürece yeterince zamanımız yok. Antrenmanlarda acınacak haldesin, hâlâ dayanıklı değilsin, dengene gelince, hiçbir şey söylemesem daha iyi..."

Vazgeçerse herkes ne düşünürdü? Babası ne yapardı? Kardeşleri ne derdi? Ya diğer subaylar? Bir korkak olduğunu düşünürlerdi. Ve bir de Ardee West vardı. Son birkaç gündür sürekli aklındaydı. Dövüşmezse kız bu kadar yaklaşır mıydı ona? Kendisiyle yumuşak ses tonuyla konuşur muydu? Şakalarına güler miydi? Büyük ve koyu renkli gözleriyle gözlerine bakıp nefesini yüzünde–

Varuz, "Dinliyor musun, evlat?" diye kükredi. Jezal yüzünde gerçekten sıcak bir nefes hissetti, biraz da tükürük.

"Evet, efendim! Antrenmanlar acınası halde, dayanıklı değilim!" Jezal endişeyle yutkundu. "Dengem hakkında hiçbir şey söylenmese daha iyi."

"Doğru! Beni bu kadar uğraştırmana rağmen artık kendini bu işe vermediğini düşünmeye başladım." Sert bakışlarını Jezal'ın gözlerine odakladı. "Ne düşünüyorsun, Binbaşı?"

Verecek bir cevabı yoktu. West sandalyesine çökmüş, kollarını göğsünde birleştirmiş, kaşları çatık boşluğa bakıyordu.

Lord Mareşal, "Binbaşı West?" diye seslendi.

Binbaşı birden kafasını kaldırdı, sanki nerede olduğunu yeni fark etmişti. "Özür dilerim, efendim. Aklım başka yerdeydi."

"Anlıyorum." Varuz dişlerini emdi. "Galiba bu sabah herkes odaklanmakta güçlük çekiyor." Yaşlı adamın öfkesinin bir başkasına odaklandığını görmek güzeldi ama Jezal'ın mutluluğu uzun sürmedi.

Yaşlı Mareşal, "Pekâlâ," dedi. "İstediğin buysa. Yarın güne hendekte yüzerek başlayacaksın. Bir veya iki mil yeterli." Jezal çığlık atmamak için dişlerini sıktı. "Soğuk su duyularını kendine getirir. Belki de aklın öğrenmeye en açık olduğu saatlerden yararlanmak için daha erken başlamalıyız. Bu yüzden saat beşte başlayacağız. Bu sırada da buraya Müsabaka'yı kazanmak için mi, yoksa sadece benimle vakit geçirmeyi sevdiğin için mi geldiğini düşünmeni istiyorum, Yüzbaşı." Arkasına dönüp hızlı adımlarla uzaklaştı.

Jezal ağzını açmadan önce Varuz'un avluyu terk etmesini bekledi ve yaşlı adam gözden kaybolunca elindeki kılıçları öfkeyle duvara fırlattı.

Kılıçlar yere düşerken, "Lanet olsun!" diye haykırdı. "Soka-

yım!" Etrafına bakıp tekmelediğinde ayağını çok acıtmayacak bir şey aradı. Gözüne kalas ilişti ama tekmesini yanlış hesapladı ve sızlayan ayağını tutup bir geri zekâlı gibi hoplamamak için kendisini zor tuttu. "Sokayım! Sokayım!" diye bağırdı.

West gösteriden etkilenmemiş gibiydi. Asık bir suratla ayağa kalktı ve Mareşal Varuz'un gittiği yola yöneldi.

Jezal, "Nereye gidiyorsun?" diye sordu.

West, "Başka bir yere," dedi. "Yeterince gördüm."

"Bu da ne demek?"

West durup Jezal'a döndü. "Seni çok şaşırtabilir ama dünyada bundan büyük sorunlar da var."

Jezal ağzı açık avluda uzaklaşan West'in arkasından baktı. Gittiğinden emin olduktan sonra, "Sen kim olduğunu sanıyorsun?" diye bağırdı. "Sokayım, sokayım!" Kalasa bir tekme atmayı daha düşündü ama vazgeçti.

Jezal kışlaya geri dönerken çok sinirliydi, bu yüzden Agriont'un kalabalık sokaklarından uzak durup sessiz sokaklarla Kralyolu'nun yanındaki bahçelerin kıyısından yürüdü. Kendisini tanıyan olursa cesaretini kırmak için yürürken ayaklarına bakıyordu ama şansı yaver gitmedi.

"Jezal!" Seslenen Kaspa'ydı, pahalı kıyafetler giymiş sarı saçlı bir kızla birlikteydi. Yanlarında asık suratlı orta yaşlı bir kadın vardı, muhtemelen kızın mürebbiyesi veya onun gibi bir şeydi. Durmuş, pek uğranmayan bir bahçedeki küçük bir heykeli seyrediyorlardı.

"Jezal!" Kaspa yeniden seslendi ve şapkasını salladı. Kaçmanın yolu yoktu. Jezal inandırıcı olmayan bir gülümseme takınarak yanlarına gitti. Soluk yüzlü kız Jezal'ın geldiğini görünce gülümsedi ama gözlerinin kamaşması gerekiyorsa hiç de öyle hissetmiyordu.

Kaspa amaçsızca, "Yine antrenmanda mıydın?" diye sordu. Jezal terliydi ve elinde kılıçlarını tutuyordu. Her sabah antrenman yaptığını herkes biliyordu. Arada bir bağlantı kurmak için çok fazla beyne ihtiyaç yoktu ki bu iyi bir şeydi zira Kaspa'nın kafatasının içi bomboştu.

"Evet. Nereden bildin?" Jezal sohbeti bu kadar erken öldür-

mek istememişti ama sahte bir gülümseme takındı ve bayanların gülümsemesi de geri döndü.

Kaspa, "Hah hah," diye güldü. Şakalara maruz kalmaya alışkındı.

"Jezal, seni kuzenim Leydi Ariss dan Kaspa ile tanıştırabilir miyim? Bu benim üstüm, Yüzbaşı Luthar." Demek meşhur kuzen buydu. İttifak'ın en zengin ailelerinden birinin bekâr kızıydı. Kaspa hep ne kadar güzel olduğundan bahsedip duruyordu ama Jezal'a göre soluk benizli, zayıf ve hasta görünümlü bir kızdı. Zayıf bir şekilde gülümseyip soluk elini uzattı.

Jezal, üstünkörü bir biçimde dudaklarını kızın eline değdirdi. "Büyülendim," diye mırıldandı. "Vaziyetimi affedin, antrenmandan geliyorum."

Kız, Jezal'ın konuşmasının sona erdiğinden emin olduktan sonra tiz bir ses tonuyla, "Evet," diye ciyakladı. "Usta bir dövüşçü olduğunuzu duydum." Söyleyecek bir şeyler ararken kısa süreli bir sessizlik oldu, ardından gözleri aydınlandı. "Söylesenize, Yüzbaşı, kılıç dövüşü gerçekten dedikleri kadar tehlikeli mi?"

Ne kadar saçma muhabbet. "Ah, hayır, leydim, dövüşürken kör kılıçlar kullanıyoruz." Daha fazlasını söyleyebilirdi ama bunu yapmaya hiç niyeti yoktu. Zayıf bir biçimde gülümsedi. Kız da aynısını yaptı. Sohbet uçuruma yuvarlanmak üzereydi.

Kılıç dövüşleri konusu tükendiğinden Jezal özür dileyip izin istemeye hazırlanıyordu ki Ariss başka bir konuya atlayarak sohbete devam etti. "Söylesenize, Yüzbaşı, Kuzey'de gerçekten savaş çıkacak mı?" Sesi cümlenin sonlarına doğru epeyce azalmıştı ama mürebbiyesi, herhalde kızın konuyu değiştirme yeteneğini takdir ederek onaylarcasına başını salladı.

Tanrı korusun. Jezal, "Bana sorarsanız..." dedi. Leydi Ariss'in soluk mavi gözleri beklentiyle kendisine bakıyordu. Mavi gözlerin hiçbir numarası yok aslında diye düşündü. Kızın hangi konuyu dahaiyi bildiğini merak etti: kılıç dövüşü mü politika mı? "Siz ne düşünüyorsunuz?"

Mürebbiye hafifçe kaşlarını çattı. Leydi Ariss hazırlıksız yakalanmıştı, söyleyecek bir şeyler bulmaya çalışırken yüzü kızardı. "Ben, eee... elbette her şey... yoluna girecektir."

Jezal, Tanrı'ya şükür, diye düşündü. Kurtulduk! Buradan kaç-

mak zorundaydı. "Tabii ki, her şey yoluna girecek." Bir kez daha kendisini zorlayarak gülümsedi. "Sizinle tanışmak çok güzeldi ama korkarım vazife beni bekler, bu yüzden gitmem gerek." Resmi bir selam verdi. "Teğmen Kaspa, Leydi Ariss."

Kaspa her zamanki gibi dostça Jezal'ın koluna vurdu. Cahil kuzeni ise kararsızca gülümsedi. Mürebbiye yanından geçerken kaşlarını çatıp Jezal'a baktı ama Jezal bunu fark etmedi.

Tam konsey üyeleri öğle arasından geri dönerken Lordlar Dairesi'ne ulaştı. Girişteki muhafızları aksi bir biçimde selamladı ve dev girişin altından geçip ana koridora adım attı. Ülkenin en gözde adamları bir aradaydı, açıklıkta ayak sesleri, homurdanmaları ve fısıltıları yankılanıyordu. Jezal eğimli duvarın yanından geçti ve büyük masanın arkasında yerini aldı.

"Jezal, antrenman nasıldı?" Konuşan Jalenhorm'du, ilk kez erken gelmişti ve Saray Nazırı gelmediğinden sohbet etmeye fırsat bulmuştu.

"Daha iyi sabahlarım da oldu. Sen?"

"Ah, iyi vakit geçiriyorum. Kaspa'nın kuzeniyle tanıştım, şey..." derken kızın ismini hatırlamaya çalıştı.

Jezal iç geçirdi. "Leydi Ariss."

"Evet, o! Onu gördün mü?"

"Az önce ona rastlayacak kadar şanslıydım."

Jalenhorm, "Eyvahlar," deyip dudaklarını büzüştürdü. "Çok çekici, değil mi?"

"Hmm." Jezal sıkılarak bakışlarını kaçırıp cübbeli ve kürklerle süslenmiş kıyafetler giyen mühim adamların mekânı dolduruşunu seyretti. Ya da en azından mühim adamların favori oğulları ve parayla tutulmuş temsilcilerinin. Son zamanlarda Açık Konsey'e bizzat katılanların sayısı çok azdı; şikâyet edecek bir şeyleri varsa yüzlerini gösteriyorlardı ancak. Bazıları yerine birini göndermeye bile tenezzül etmiyordu.

"Yemin ederim, gördüğüm en güzel kızlardan biriydi. Kaspa'nın ondan bahsedip durduğunu biliyorum ama güzelliğini bize anlatamamış."

"Hmm." Üyeler dağıldı ve her adam kendi sandalyesine oturdu. Lordlar Dairesi bir tiyatro gibi tasarlanmıştı, İttifak'ın önde

gelen asilleri izleyicilerin olması gereken yerde, ortasından koridor geçen yarım daire şeklinde dizilmiş banklarda oturuyorlardı.

Tiyatrolarda olduğu gibi bazı koltuklar diğerlerinden daha iyiydi. En önemsizler en arkada oturuyordu, kişinin önemi ön tarafa yaklaştıkça artıyordu. En ön sıra, en büyük ailelerin liderlerine ya da yerlerine gönderdiklerine ayrılmıştı. Güneyin, Dagoska ve Batılimanı'nın temsilcileri sol tarafta, Jezal'a yakın olan yerdeydi. Sağda kuzeyden ve batıdan gelenler, Angland ve Starikland temsilcileri oturuyordu. Bunların arasında İttifak'ın kalbi Ortadiyar'ın yaşlı asilleri vardı. Burayı İttifak'ın asli kısmı olarak görüyorlardı. Jezal da öyle görüyordu elbette.

Jalenhorm, "O ne duruş, o ne zarafet," dedi. "Harika saçları, süt gibi beyaz bir teni, şahane mavi gözleri var."

"Ve çok zengin."

Koca adam, "Evet, bir de o var," diyerek gülümsedi. "Kaspa amcasının, babasından da zengin olduğunu söyledi! Ve sadece tek bir çocuğu var. Her bir gümüş kıza kalacak. Hepsi!" Jalenhorm heyecanını bastıramıyordu. "Ona sahip olan erkek ne şanslı bir erkek! İsmi ne demiştin?"

Jezal yüzünü ekşiterek, "Ariss," dedi. Lordlar veya temsilcileri homurdanarak yerlerini almıştı. Katılım azdı, boş koltukların sayısı daha fazlaydı. Zaten en fazla bu kadar doluyordu. Lordlar Dairesi bir tiyatro olsaydı sahipleri çaresizce yeni bir oyun arayışında olurdu.

"Ariss. Ariss." Jalenhorm, isim ağzında tatlı bit tat bırakmış gibi dudaklarını yaladı. "Gerçekten ona sahip olan çok şanslı."

"Evet, kesinlikle. Çok şanslı." Parayı sohbete tercih eden birisi olduğu sürece. Jezal mürebbiye ile evlenmeyi yeğlerdi. O en azından güçlü bir karaktere benziyordu.

Saray Nazırı şimdi salona girmiş, koltukların arasından yüksek masanın durduğu yere doğru yürüyordu. Lordlar Dairesi bir tiyatro olsaydı masa sahnenin olacağı yerdeydi. Arkasından siyah cübbeli sekreterler ve kâtipler yürüyor, her adam elinde ağır defterler ve resmi görünümlü evraklar taşıyordu. Koyu kırmızı cübbesi arkasında dalgalanan Lord Hoff nadide ve görkemli bir kuşa benziyor, kâtipleri ve sekreterleri sıkıntılı kargalar gibi onu takip ediyordu.

Jalenhorm, "İşte ihtiyar sirke geliyor," dedi ve masanın diğer tarafındaki yerini bulmak için yan yan ilerlemeye başladı. Jezal ellerini arkasına bağladı ve her zamanki pozunu aldı; ayakları birbirinden biraz ayrık ve çenesi hafif kalkık. Kavisli duvarın dibine eşit aralıklarla sıralanmış askerlere göz gezdirdi ama baştan aşağıya zırhlı askerlerin hepsi hareketsizdi. Derin bir nefes aldı ve kendisini birkaç saatlik eziyete hazırladı.

Saray Nazırı yüksek sandalyesine çöküp şarap istedi. Sekreterler her zamanki gibi Saray Nazırı'nın etrafındaki yerlerini aldılar ve toplantılara genelde gelmeyen Kral için ortayı boş bırakmayı ihmal etmediler. Defterler hışırdadı, defter-i kebirler açıldı, kalemlerin ucu açıldı ve mürekkepler hazırlandı. Sözcü, masanın ucuna yürüdü ve asasını herkesi düzene çağırmak için yere vurdu. Asiller ile temsilcilerinin ve hemen üstlerindeki halktan izleyicilerin fısıltıları yavaşça kesildi ve salona bir sessizlik çöktü.

Sözcü göğsünü şişirdi. Gür bir ses tonuyla yavaşça, "İttifak'ın Açık Konsey Toplantısı'nı..." dedi. Sanki bir cenazede konuşma yapıyordu. Gereksiz bir biçimde uzun ve rahatsız edici bir süre bekledi. Saray Nazırı adama öfkeli bakışlar attı ama Sözcü bu görkemli ânın keyfini çıkardı. Herkesi bir süre daha beklettikten sonra, "...düzene çağırıyorum!" diye cümlesini sonlandırdı.

Hoff ekşi bir ses tonuyla, "Teşekkürler," dedi. "Sanırım öğle yemeği arası vermeden önce Dagoska Valisi'ni çağırmak üzereydik." Adama kalemlerin çıkardığı sesler eşlik etti, iki takip Lord Hoff'un ağzından çıkan her kelimeyi kâğıda geçiriyordu. Kalemlerin sesine Lord Hoff'un sesinin Lordlar Dairesi'ndeki yankısı eklendi.

Jezal'a yakın bir yerde, en ön sırada oturan yaşlı bir adam ayağa kalktı, titreyen ellerinde birkaç kâğıt vardı.

Sözcü, "Açık Konsey," diye en sıkıcı ses tonuyla konuşmaya başladı, "Dagoska Valisi Sand dan Vurms'un kabul edilmiş temsilcisi Rush dan Thuel'i kabul ediyor!"

"Teşekkürler, efendim." Thuel'in çatlak ve zayıf sesi büyük amfiteatr için komik derecede cılız kaldı. Jezal bile adamın sesini güçlükle duyuyordu ve ondan sadece on adım uzaktaydı. "Lordlarım–" diye başladı.

Arkalardan biri, "Konuşsana!" diye seslendi. Kahkahalar duyuldu. Adam boğazını temizledi ve yeniden şansını denedi.

"Lordlarım, size Dagoska Valisi'nden önemli bir mesaj getirdim." Sesi şimdiden en baştaki zor duyulan seviyeye inmişti ve her bir kelimeye kalemler eşlik ediyordu. Yukarıdaki galeriden fısıltılar gelmeye başlayınca adamı duymak daha da zorlaştı. "Büyük şehrimiz için Gurkhul İmparatorluğu tehdidi her geçen gün artıyor."

Salonun diğer tarafından hoşnutsuz sesler gelmeye başladı; Angland temsilcileri bu durumdan rahatsız olmuştu ve geriye kalanlar konu ilgilerini çekmiyormuş gibi duruyordu. "Şehre girip çıkan arabalara yapılan saldırılar, tüccarların taciz edilmesi ve duvarlarımızın ötesinde yapılan gövde gösterileri yüzünden Vali beni buraya göndermeyi–"

Birisi, "Seni gönderdiği için çok şanslıyız!" diye bağırdı. Yeni bir kahkaha dalgası yayıldı; bu seferki daha yüksekti.

Yaşlı adam, "Bu şehir dar bir yarımadaya inşa edildi," diye konuşmaya devam etmekte ısrar etti. Artan sese rağmen kendisini duyurmak için sesini yükseltti. "Bağlı olduğu anakara tamamen Gurkhulluların kontrolü altında, Ortadiyar'dan yüzlerce fersahlık tuzlu su ile ayrılıyor! Savunmamız eskisi gibi değil! Valinin kesinlikle maddi desteğe..."

Maddi destekten bahsedince konseyde sesler yükseldi. Thuel'in ağzı hareket etmeye devam ediyordu ama artık adamı duymak mümkün değildi. Saray Nazırı kaşlarını çatıp kadehinden bir yudum şarap içti. Jezal'a en yakın kâtip kalemini masanın üzerine koymuş, mürekkebe boyanmış başparmağı ve işaretparmağı ile gözlerini ovalıyordu. Bir diğer kâtip yazdığı cümleyi bitirmişti. Jezal ne yazdığını görmek için boynunu çevirdi.

Burada bağırışlar duyulur.

Sözcü halinden çok memnun bir biçimde asasını yerdeki karoların üzerine vurdu. Kargaşa sonunda dindi ama Thuel şimdi bir öksürük krizine girmişti. Konuşmaya çalıştı ama konuşamadı, sonunda elini sallayıp yerine oturdu; yüzü kıpkırmızı kesilmişti ve yanında oturanlar hafifçe adamın sırtına vurdu.

Koridorun diğer tarafında, ön sırada oturan genç bir adam ayağa kalktı. "İzninizle, Saray Nazırı?" diye sordu. Yine kalemlerin sesi duyuldu. "Bana kalırsa–"

Sözcü, "Açık Konsey," diye araya girdi. "Angland Valisi Fedor

dan Meed'in kabul edilmiş temsilcisi ve üçüncü oğlu Hersel dan Meed'i kabul ediyor."

Yakışıklı genç adam, "Bana kalırsa," diye Sözcü'nün araya girmesine sadece azıcık sinir olmuş halde konuşmasına devam etti, "güneydeki dostlarımız sürekli olarak İmparator'un kendilerine saldırmasından korkuyor!" Salonun diğer tarafından aynı fikirde olmayan sesler yükseldi. "Hiçbir zaman gerçekleşmeyen bir saldırı! Gurkhulluları birkaç yıl önce yenmedik mi, yoksa hafızam beni yanıltıyor mu?" Yuhalamalar şiddetini artırdı. "Bu felaket tellallığı sürekli olarak İttifak'ın kaynaklarını emiyor!" Şimdi sesini duyurmak için bağırıyordu. "Angland'da kilometrelerce uzayan bir sınırımız ve çok az sayıda askerimiz var. Kuzeylilerin Kralı Bethod tehlikesi ise gerçek! Eğer birilerinin maddi desteğe ihtiyacı varsa..."

Gürültü hemen ikiye katlandı. "Bak sen şu işe!", "Saçmalık!", "Doğru!" ve "Yalancı!" haykırışları birbirine karıştı. Temsilcilerden birkaçı ayağa kalkmış haykırıyordu. Bazıları hevesle başlarıyla onaylıyor, bazıları ise kafalarını iki yana sallıyordu. Bir kısmı ise esniyor ve etrafına bakınıyordu. Jezal ortada bir yerlerde uykuya dalmak üzere olan bir adam olduğunu bile gördü, yanındaki adamın kucağına düşme tehdidi ile karşı karşıyaydı.

Bakışlarını daha yukarı kaydırdı, tırabzanların arkasındaki halkın oturduğu galeriye göz gezdirdi. Göğsü birden sıkıştı. Ardee West izleyiciler arasındaydı ve kendisine bakıyordu. Göz göze gelince, Ardee gülümseyip el salladı. Jezal da gülümsedi ve neredeyse el sallamak için elini havaya kaldırıyordu ki sonra nerede olduğunu hatırladı. Kolunu yeniden arkada birleştirdi ve endişeyle etrafına bakındı ama önemli herhangi birinin hatasını fark etmediğini anlayınca rahatladı. Fakat gülümsemeye devam etti.

Saray Nazırı, "Lordlarım!" diye kükreyip boş kadehini masanın üzerine vurdu. Jezal'ın duyduğu en güçlü sese sahipti. Mareşal Varuz bile adamdan birkaç şey öğrenebilirdi. Ortadaki uyuklayan adam kafasını kaldırdı, burnunu çekti ve gözlerini kırpıştırdı. Sesler hemen kesildi. Ayaktaki temsilciler kendilerini suçlu hissederek etrafına bakındı, azarlanan yaramaz çocuklar gibiydiler ve hemen yerlerine oturdular. Halkın oturduğu galerideki fısıltılar da kesildi. Düzen yeniden sağlandı.

"Lordlarım! Sizi temin ederim ki, nerede olurlarsa olsunlar halkının güvenliğini sağlamak Kral'ın en önem verdiği konulardan biridir! İttifak insanlarına veya taşınmazlarına karşı agresifliği kabul edemez!" Hoff her bir yorumu elini masaya vurarak pekiştirdi. "Ne Gurkhul İmparatorluğu'nun, ne kuzeydeki barbarların ne de bir başkasının bunu yapmasına izin verilemez!" Masaya öyle sert bir yumruk attı ki mürekkep şişelerinden biri devrildi ve kâtiplerden birinin kâğıtları mürekkeple lekelendi. Saray Nazırı'nın vatansever gösterisi sallanan başlar ve hevesli sözcüklerle desteklendi.

"Dagoska ile ilgili soruna gelecek olursak!" Thuel ümitle kafasını kaldırdı; öksürmemek için kendini zorladığı için göğsü titriyordu. "Bu şehir dünyanın en güçlü ve gelişmiş savunmasına sahip değil miydi? On yıl kadar önce bir sene boyunca Gurkhul İmparatorluğu'nun kuşatmasına dayanmadı mı? Bu şehrin surlarına ne oldu, efendim, surlarına ne oldu?" Herkes verilecek cevabı duymak için öne eğilip kulak kabarttı.

Thuel, "Saray Nazırı," diye sızlandı. Defter-i kebirlerin hışırtısı ve kalemlerin sesi adamın sesini neredeyse bastırıyordu. "Surların yeterli bakımı yapılamıyor ve surları yerleştirecek yeteri kadar askerimiz yok. İmparator bunların farkında," diye fısıldadı. "Yalvarıyorum..." Yine öksürmeye başladı ve koltuğuna çöktü, Angland delegasyonu adamın bu halini görünce laf attılar.

Hoff'un kaşları biraz daha çatıldı. "Şehrin savunmasının bakımının, yerel yönetimin elde ettiği gelirler ve son yedi yıldır aşırı kazançlı bir ticaret anlaşması ile Dagoska'da faaliyet gösteren Onurlu Baharat Tüccarları Derneği'nden alınan vergilerle yapılmasına karar verilmişti. Surların onarımı için bile para bulunamıyorsa," deyip topluluğa öfkeli bir bakış attı, "belki de bu ticaret anlaşmasını sonlandırmanın vakti gelmiştir." Halkın oturduğu galeriden öfkeli sesler geldi.

"Her halükârda, Kral'ın şu anda Dagoska'ya ayıracak ödeneği yok!" Salonun Dagoska tarafından hoşnutsuz sesler yükseldi ve Angland tarafındakiler Saray Nazırı'nı destekledi.

Saray Nazırı, "Angland sorununa gelecek olursak!" deyip Meed'e döndü. "Babanız Vali'ye götüreceğiniz bazı güzel haberler var." Tepedeki süslemeli kubbeye heyecanlı fısıltılar yüksel-

di. Yakışıklı genç adam keyifli bir şaşkınlık içerisindeydi. Açık Konsey'de herhangi bir konuda iyi haberler verilmesi nadiren rastlanılan bir şeydi.

Thuel ciğerlerini kontrol etmeyi tekrar başardı ve konuşmak için ağzını açtı ama yüksek masanın ardındaki dev kapının vurulma sesleri araya girdi. Lordlar kafalarını kaldırdı: İnsanlar şaşkın ve beklenti içerisindeydi. Saray Nazırı gülümsedi, inanılmaz zor bir numarayı başarıyla tamamlayan bir sihirbaz gibi davranıyordu. Muhafızlara işaret etti ve demir sürgüler çekildi, büyük oymalı kapılar gıcırdayarak açıldı.

Yüzleri cilalanmış miğferlerinin ardında gizli, altın bir güneşle süslenmiş mor pelerinleri ile muhteşem görünen, parıltılı zırhlarını giymiş sekiz Kral Muhafızı içeriye girdi ve uygun adım ilerleyip masanın iki tarafında yerlerini aldılar. Arkalarından gelen dört trompetçi öne çıkarak ışıldayan enstrümanlarını ağızlarına götürdü ve kulakları sağır eden bir giriş müziği çaldı. Jezal titreyen dişlerini sıkıp gözlerini kıstı ama sonunda salondaki yankılar da kesildi. Saray Nazırı öfkeyle Sözcü'ye baktı, adamsa ağzı açık gelenlere bakıyordu.

Hoff, "Evet?" diye tısladı.

Sözcü hemen kendine geldi. "Ah... evet, tabii ki! Lordlar ve Leydiler, büyük bir onurla size..." durdu ve derin bir nefes aldı "...İmparatorluk Ekselansları, Angland'ın, Starikland'ın ve Ortadiyar'ın Kralı, Batılimanı ve Dagoska'nın Koruyucusu, İttifak'ın Yüce Kralı, Beşinci Guslav Majesteleri August'u takdim ediyorum!" Koltuklarda oturan herkes yerinden kalkıp tek dizleri üzerine çökerken büyük bir hışırtı duyuldu.

Yüzü görünmeyen altı şövalyenin omuzlarında taşınan kraliyet tahtırevanı yavaşça kapılardan geçti. Kral, tahtırevanın üzerindeki yaldızlı sandalyesinde, yumuşak minderlerin üzerinde oturuyordu ve hafifçe sallanıyordu. Sarhoş uykuya dalıp tanıdık olmayan bir yerde uyanmış bir adam gibi şaşkın şaşkın etrafına bakınıyordu.

Korkunç görünüyordu. İnanılmaz şişmandı, kürklere ve kırmızı ipeklere sarılmış büyük bir top gibiydi ve parıltılı tacının ağırlığıyla başı omuzlarının arasına geçmişti. Gözleri pörtlekti ve donuk bakıyordu, altlarında ise büyük siyah torbalar seçiliyordu.

Pembe dilinin ucunu huzursuz bir biçimde solgun dudaklarının üzerinde gezdiriyordu. Gıdısı aşağıya sarkmıştı ve boynunda yağ katmanları vardı, hepsi bir araya gelince yüzü erimeye ve kafatasından ayrılmaya başlamış bir adam gibi duruyordu. İttifak'ın Yüce Kral'ı böyle biriydi işte ama Jezal yine de tahtırevan geçerken başını saygıyla önüne eğdi.

Majesteleri August, bir şeyi unutmuş gibi, "Ah," diye mırıldandı. "Lütfen kalkın." Herkes ayağa kalkıp yerine otururken yine hışırtılar duyuldu. Kral, Hoff'a döndü ve kaşlarını çattı. Jezal, "Neden buradayım?" diye sorduğunu duydu.

"Kuzeyliler, Majesteleri."

"Ah, evet!" Kralın gözleri aydınlandı. Durdu. "Onlara ne olmuş?"

Saray Nazırı, "Eee..." dedi ama salonun karşı tarafındaki kapılar açılınca bir cevap vermekten kurtuldu. Jezal'ın içeriye girerken kullandığı kapılardan şimdi iki garip adam yürüyor, koridorda ilerliyordu.

Birisi yüzü yaralı ve bir gözü kör yaşlı bir savaşçıydı, elinde ahşap bir kutu taşıyordu. Diğeri pelerinli ve başlıklıydı, yüz hatları tamamen gizleniyordu. Adam o kadar büyüktü ki salon adamın yanında orantısız duruyordu. Banklar, masalar ve hatta askerler adamın yanında çocuklar için tasarlanmış küçük oyuncaklara benziyorlardı. Adam yürürken koridor kenarında oturan temsilcilerden birkaçı irkildi ve geriye yaslandı. Jezal kaşlarını çattı. Lord Hoff ne derse desin, bu başlıklı dev iyi haber gibi durmuyordu. İki Kuzeyli adam masanın önünde yerlerini alırken öfkeli ve şüpheli mırıldanmalar salonu doldurdu.

Sözcü, "Majesteleri," dedi. O kadar çok eğildi ki asasından destek almak zorunda kalmıştı. "Açık Konsey, Kuzeylilerin Kralı Bethod'un temsilcisi Korkunç Fenris ve tercümanı Beyazgöz Hansul'u kabul ediyor!"

Kral halinden memnun bir biçimde, etrafında olup bitenin farkında değilmiş gibi, kavisli duvarın büyük pencerelerinden birine gözlerini dikmiş, belki de ışığın vitraylardan içeriye süzülüşünü takdir ediyordu ama bir gözü kör savaşçı kendisine hitap edince birden gıdısı dalgalanarak kafasını çevirdi.

"Majesteleri, size Kuzeylilerin Kralı Bethod'un dostane selam-

larını getirdim," dedi. Salon çok sessizdi, kâtiplerin kalemlerinin sesi şimdi kulağa çok şiddetli geliyordu. Yaşlı savaşçı yüzünde çarpık bir gülümsemeyle yanındaki başlıklı deve doğru başını salladı. "Korkunç Fenris, size Bethod'dan bir teklif getirdi. Kral'dan Kral'a. Kuzey'den İttifak'a. Bir teklif ve bir hediye." Ve ahşap kutuyu havaya kaldırdı.

Saray Nazırı halinden memnun bir biçimde sırıttı. "Önce teklifi iletin."

"Bir barış teklifi. İki büyük ulus arasında sonsuza kadar sürecek bir barış." Beyazgöz yeniden başını eğdi. Jezal adamın görgü kurallarını eksiksiz yerine getirdiğini söyleyebilirdi. Kimse soğuk ve uzak Kuzey'in vahşilerinden bu kadarını beklemiyordu. Kendine güvenir konuşması, yanında karanlık bir gölge gibi dikilen başlıklı adam olmasaydı, insanları rahatlatabilirdi.

Ancak barış kelimesini duyduğunda Kral'ın yüzünde zayıf bir gülümseme belirdi. "Güzel," diye mırıldandı. "Harika. Barış. Şahane. Barış iyidir."

Beyazgöz, "Karşılığında sizden sadece tek bir şey istiyor," dedi.

Saray Nazırı'nın yüzü birden ekşidi ama çok geçti. Kral, "Söylemeniz yeterli," deyip anlayışla gülümsedi.

Başlıklı adam öne çıktı. "Angland," diye tıslad.

Bir an için salona ağır bir sessizlik çöktü, ardından her yerden büyük bir gürültü koptu. Halkın oturduğu galeriden duyduklarına inanamayanların kahkahaları yükseldi. Meed ayağa fırlamış, yüzü kıpkırmızı, haykırıyordu. Thuel oturduğu yerden kalktı ama öksürmeye başlayınca yerine oturdu. Öfkeli bağırışlara yuhalamalar karıştı. Kral ise etrafa korkmuş bir tavşan gibi bakıyordu.

Jezal gözlerini başlıklı adama dikti. Adamın elinin açığa çıktığını ve pelerinin kopçasına doğru uzandığını gördü. Şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı. Eli mavi miydi? Yoksa vitrayların bir ışık oyunu muydu? Pelerin yere düştü.

Jezal yutkundu, şimdi nabzı kulaklarında atıyordu. Korkunç bir yaraya bakmak gibiydi, midesi ne kadar bulanırsa bakışlarını kaçırmak o kadar zorlaşıyordu. Kahkahalar kesildi, sesler kesildi, salona korkunç bir sessizlik çöktü.

Korkunç Fenris pelerini olmadan daha da büyük görünüyor,

yüzünü buruşturmuş tercümanına tepeden bakıyordu. Hiç şüphesiz, Jezal'ın gördüğü en iri insandı, tabii eğer insansa. Yüzünde çarpık bir gülümseme vardı. Pörtlemiş gözleri çılgınca salona göz gezdirirken seğiriyordu. İnce dudaklarıyla gülümsüyor, yüzünü buruşturuyor, kaşlarını çatıyordu; yüzü hiç sabit kalmıyordu. Fakat en garip özelliği ile mukayese edilecek olursa tüm bunlar sıradan duruyordu.

Sol yanının tamamı, tepeden tırnağa, yazılarla kaplıydı.

Tıraşlanmış başının sol tarafına karman çorman rünler kazınmıştı, göz kapağı, dudağı ve kulağı da rünlerden nasibini almıştı. Devasa sol kolu zarif yazılardan oluşan mavi bir dövmeyle kaplıydı, şişkin omuzlarından uzun parmaklarının ucuna kadar boş yer bırakılmamıştı. Çıplak sol ayağı bile garip harflerle süslenmişti. İttifak hükümetinin kalbinde şimdi devasa, insana benzemeyen, boyalı bir yaratık dikiliyordu. Jezal'ın ağzı açık kaldı.

Masanın etrafında on dört tane Kral Muhafızı vardı, hepsi de asil kan taşıyan eğitimli savaşçılardı. Duvarların dibinde Jezal'ın emri altında kırk kadar asker dikiliyordu, hepsi de deneyimli askerlerdi. İki Kuzeyliye karşı yirmiye bir sayıca üstünlükleri vardı ve İttifak askerlerinin hepsi Kraliyet Cephaneliği'nin sunduğu en iyi silahları kuşanmıştı. Korkunç Fenris'in bir silahı yoktu. Tuhaflığı ve cüssesine rağmen büyük bir tehdit oluşturmaması gerekirdi.

Fakat Jezal kendini güvende hissetmiyordu. Yalnız, zayıf, çaresiz ve aşırı korkmuş hissediyordu. Derisi karıncalanıyordu, ağzı kurumuştu. İçinden, koşup saklanmak ve bir daha asla salona geri dönmemek geliyordu.

Bu garip etki kendisiyle veya masanın yanındakilerle de sınırlı değildi. Boyalı yaratık dairesel zeminde ağır adımlar atıp etrafına göz gezdirirken öfkeli gülme sesleri yerini şok olmuş lakırtılara bıraktı. Meed, öfkesinden eser kalmamış halde bankına sindi. Hatta ön sıradaki adamlardan birkaçı bankın üzerinden atlayarak bir arka sıraya geçti. Diğerleri bakışlarını kaçırdı veya elleriyle yüzlerini gizledi. Askerlerden biri mızrağını yere düşürdü ve metalin yüksek sesli tangırtısı yankılandı.

Korkunç Fenris yavaşça büyük masaya döndü, dövmeli yumruğunu havaya kaldırdı, dev ağzını açtı ve yüzü ürkütücü bir biçimde kasılarak, "Angland!" diye çığlık attı; sesi Saray Nazırı'nınkinden

bile yüksek ve korkunçtu. Sesi yüksek kubbeli tavandan yankılandı, kavisli duvarlardan sekti ve geniş alanı tamamen doldurdu.

Kral Muhafızları'ndan biri geri adım atarak kaydı ve zırhlı bacağı masanın kenarına çarptı.

Kral olduğu yere sinmiş, eliyle yüzünü kapatmıştı; parmaklarının arasından korku dolu bir gözle Fenris'e bakıyor, kafasındaki tacı titriyordu.

Kâtiplerden birinin tüylü kalemi titreyen parmakları arasından kaydı. Bir diğeri ise ağzı açık Fenris'e bakarken alışkanlık olarak önündeki kâğıda titrek bir el yazısıyla nizami yazıların üzerine gelecek şekilde tek kelime yazdı.

Angland.

Saray Nazırı'nın yüzü bembeyaz kesilmişti. Yavaşça kadehine uzandı ve kadehini dudaklarına götürdü. İçi boştu. Kadehi dikkatlice masanın üzerine koydu ama eli titriyordu ve kadehin tabanı masanın ahşap yüzeyine çarpıp tıngırdadı. "Bu teklif kabul edilemez."

Beyazgöz Hansul, "Çok yazık," dedi. "Ama hediyemiz hâlâ geçerli." Bütün gözler adama döndü. "Kuzey'de bir geleneğimiz vardır. Bazen, iki kabile arasında kan davası varsa, savaş tehdidi açığa çıkmışsa, iki tarafın şampiyonları öne çıkar ve halkları adına dövüşür, böylece sorun tek bir kişinin ölümüyle çözülür."

Yavaşça ahşap kutuyu açtı. İçinde, yüzeyi ayna gibi parlayan uzun bir bıçak vardı. "Majesteleri Bethod, Fenris'i sadece temsilcisi olarak değil, şampiyonu olarak da gönderdi. Kendisinin karşısına çıkacak biri varsa Angland adına savaşacak, böylece kazanamayacağınız bir savaşa girmek zorunda kalmayacaksınız." Kutuyu boyalı yaratığa uzattı. "Bu, efendimin size hediyesi. Hediyelerin en değerlisi... hayatınız."

Fenris'in sağ eli öne atılıp bıçağı kutudan aldı. Bıçağı havaya kaldırınca pencerelerden içeriye süzülen renkli ışıklar bıçağın yüzeyinde dans etti. Şövalyelerin öne atılması gerekirdi. Jezal'ın kılıcını çekmesi gerekirdi. Herkesin Kral'ı korumak için harekete geçmesi gerekirken kimse yerinden kıpırdamadı. Bütün ağızlar açıktı, bütün gözler parıldayan bıçağın üzerindeydi.

Bıçak aşağıya indi. Ucu deriyi ve eti yarıp sapına kadar içeriye girdi. Kan damlayan diğer ucu Fenris'in dövmeli kolunun altın-

dan çıktı. Fenris'in yüzü kasıldı ama az öncekinden farklı değildi. Sol kolunu herkesin görmesi için havaya kaldırdı, parmaklarını çekerken bıçak yaranın içinde hareket etti. Lordlar Dairesi'nin zeminine kan damlamaya başladı.

Fenris, "Benimle kim dövüşür?" diye haykırınca boynundaki kalın kaslar şişti. Sesini duymak neredeyse acı vericiydi.

Ölüm sessizliği. Fenris'e en yakın olan Sözcü çoktan dizleri üzerine düşmüş, kendinden geçmiş ve yüzüstü yere kapaklanmıştı.

Fenris gözlerini masanın önündeki en iri şövalyeye odakladı, adam kendisinden bir baş daha kısaydı. "Sen mi?" diye sordu. Zavallı adam geri adım atarken ayağı yere sürttü; herhalde bir cüce olarak doğmuş olmayı diliyordu.

Fenris'in kolunun altında karanlık bir kan havuzu oluşmaya başlamıştı. Fedor dan Meed'e, "Sen mi?" diye haykırdı. Genç adamın yüzü grileşti ve dişleri takırdamaya başladı; herhalde başka birinin oğlu olmayı diliyordu.

Ürkütücü gözler yüksek masadaki kül suratlı figürlerin üzerinde gezindi. Fenris kendisine bakınca Jezal'ın boğazı sıkıştı. "Sen mi?"

"Olabilirdi ama bu öğleden sonra çok işim var. Yarın yapsak?" Jezal kendi sesini tanımakta güçlük çekti. Böyle bir cevap vermiş olamazdı ama bu ses başka kime ait olabilirdi ki? Kelimeleri havada cesurca yükseldi ve yaldızlı kubbeden yankılandı.

İnsanlar gülüştü ve arkalardan biri, "Bravo!" diye bağırdı. Ama Fenris'in gözleri bir anlığına bile olsa Jezal'ı bırakmadı. Seslerin dinmesini bekledi ve korkunç bir biçimde sırıttı.

"O zaman yarın," diye fısıldadı. Jezal'ın midesine bir sancı girdi. Durumun vahameti ağır bir yük gibi omuzlarına bindi. O? Şununla dövüşmek mi?

"Hayır." Konuşan Saray Nazırı'ydı. Yüzü hâlâ solgundu ama sesi eski kudretini geri kazanmıştı. Jezal bundan cesaret alıp kendisini kontrol altına aldı. Hoff yeniden, "Hayır!" diye kükredi. "Burada dövüş olmayacak! Karar verilecek bir şey yok! Angland, kadim kanunlarda yazdığı gibi İttifak'ın bir parçası!"

Beyazgöz Hansul kıkırdadı. "Kadim kanunlar mı? Angland, Kuzey'in bir parçası. İki yüz sene önce orada özgür Kuzeyliler ya-

şıyordu. Siz demir istediniz diye denizi geçtiniz, onları katlettiniz ve topraklarını çaldınız! Kadim kanunlarda, güçlünün zayıftan istediğini alabileceği mi yazıyor?" Gözleri kısıldı. "Aynı kanun bizde de var!"

Korkunç Fenris bıçağı kolundan çekip çıkardı. Karoların üzerine birkaç damla daha kan düştü ama hepsi bu kadardı. Dövmeli kolda yara yoktu. İz bile yoktu. Bıçak yere düştü ve kan birikintisinin ortasında yattı. Fenris son bir kez sürekli kırptığı çılgın gözlerini masada oturanların üzerinde gezdirdi, ardından arkasına döndü ve hızlı adımlarla uzaklaştı. Lordlar ve temsilcileri yaklaşan ürkütücü adamın yolundan çekilmek için hareketlendi.

Beyazgöz Hansul eğilerek selam verdi. "Belki de gün gelir teklifimizi veya hediyemizi kabul etmiş olmayı dilersiniz. Bizden haber alacaksınız," dedi. Sonra üç parmağını havaya kaldırdı. "Zamanı gelince size üç işaret göndereceğiz."

Hoff, "İsterseniz üç yüz tane gönderin," diye kükredi. "Ama bu pantomim sona erdi!"

Beyazgöz Hansul halinden memnun bir biçimde başıyla onayladı. "Bizden haber alacaksınız," diye tekrarladı. Arkasına dönüp Korkunç Fenris'i takip etti. Dev kapılar adamların arkasından kapandı. Jezal en yakındaki kâtibin kaleminin sesini duydu.

Bizden haber alacaksınız.

Fedor dan Meed dişlerini sıkarak Saray Nazırı'na döndü, yüzü öfkeyle bozulmuştu. "Babama iletmemi istediğiniz iyi haber bu mu?" diye haykırdı. Ve Açık Konsey karıştı. Bağırışlar, haykırışlar, tehditler yükselti salondan, kaosun en korkuncu.

Hoff zıplayarak yerinden kalkınca sandalyesi geriye devrildi; öfke dolu sözler söyledi ama kalabalığın gürültüsü Hoff'un sesini bile bastırdı. Meed adama sırtını dönüp öfkeyle uzaklaştı. Angland'ın diğer temsilcileri de asık suratla yerlerinden kalktı ve Valilerinin oğlunu takip etti. Hoff arkalarından öfkeyle gidişlerini izledi, bu sırada ağzı sessiz kelimeleri telaffuz etmeye devam ediyordu.

Jezal, Kral'ın elini yavaşça yüzünden çektiğini gördü. Kral, Saray Nazırı'na doğru eğildi. "Kuzeyliler buraya ne zaman geliyor?" diye fısıldadı.

KUZEYLİLERİN KRALI

Logen derin bir nefes alıp yeni tıraşlanmış çenesine vuran tanıdık olmayan serin esintinin keyfini çıkardı ve manzaraya göz gezdirdi. Berrak bir günün başlangıcıydı. Sabah sisi neredeyse dağılmıştı, Logen'ın kütüphanenin kulelerinden birisinin tepesindeki odasından kilometrelerce uzağı görmek mümkündü. Önünde büyük vadi uzanıyor, sade katmanlara ayrılıyordu. Tepesinde gri ve pamuksu beyaz bulutlar vardı. Gölü çevreleyen tepelerin sivri siyah uçları ve ardındaki toprakların soluk kahverengisi de görünüyordu. Sonra ağaçlıklı tepelerin yeşili, ardında ise sahilin kavisli gri çizgisi vardı. Her şey durgun gölün sularında kendini tekrarlıyordu – tepetaklak duran bambaşka, gölgeli bir dünya.

Logen ellerine, surların aşınmış taşları üzerine koyduğu parmaklarına baktı. Parmakları kirli değildi, tırnakları arasında kurumuş kan yoktu. Soluk, pembe, yumuşak ve yabancı duruyorlardı. Eklem yerlerindeki çiziklerin ve kabukların büyük bir kısmı iyileşmişti. Logen bu kadar temiz olmayalı o kadar uzun süre olmuştu ki parmaklarının neye benzediğini unutmuştu. Yeni kıyafetleri derisinin üzerinde rahatsız geliyordu, her zamanki gibi üzerleri kir, yağ ve kurumuş terle kaplı değildi.

Pak ve karnı tok bir adam olarak gölün sakin sularına bakarken kendisini başka bir adam gibi hissetti. Bir an için bu yeni Logen'ın nasıl bir şey olacağını merak etti ama taşların üzerine koyduğu elinin bir parmağı hâlâ eksikti. Bu, asla iyileşmeyecekti. Hâlâ Dokuzparmak'tı, Kanlı Dokuz'du ve hep öyle kalacaktı. Tabii eğer daha çok parmağını kaybetmezse. Ama daha iyi koktuğunun bir kez daha söylenmesi gerekiyordu.

"İyi uyudunuz mu, Efendi Dokuzparmak?" Wells kapının eşiğine gelmiş, balkona bakıyordu.

"Bebek gibi." Logen yaşlı hizmetkâra dışarıda uyuduğunu

söylemek istemedi. İlk gece yatağı denemiş, sağa sola dönüp durmuş, bir türlü battaniyenin tanıdık olmayan sıcaklığına ve yatağın yabancı konforuna alışamamıştı. Sonra yeri denemişti. Böylesi daha iyiydi ama hava hâlâ fazla basık ve bayattı. Tepesindeki tavan gittikçe alçalıyormuş gibi, bir süre sonra taşlar kendisini ezecekmiş gibi hissetmişti. Sonrasında balkonun sert zemininde uyumaya karar vermiş, eski ceketini sermiş ve tepesinde yıldızlar ve bulutlarla uykuya dalmıştı. Eski alışkanlıkları bırakmak kolay değildi.

Wells, "Bir ziyaretçiniz var," dedi.

"Benim mi?"

Kapının eşiğinde Malacus Quai'ın kafası belirdi. Gözleri daha az çökütü, altlarında eskisi kadar siyah olmasa da hâlâ torbalar vardı. Derisine biraz renk gelmiş ve kemikleri biraz etlenmişti. Artık bir ceset biri durmuyordu, sadece tıpkı ilk karşılaştıkları zamanki gibi, zayıf ve hasta bir adamdı. Logen adamın en sağlıklı halinin herhalde bu olduğunu düşündü.

Logen, "Hah!" diye güldü. "Yaşıyorsun!"

Çırak odaya girerken yorgun argın başıyla onayladı. Sırtına attığı kalın battaniye yere sürtünüyor, yürümesine engel oluyordu. Malacus balkona çıkıp ayakta dikildi, serin sabah havasını ciğerlerine çekip gözlerini kırpıştırdı.

Logen adamı gördüğüne beklediğinden çok sevindi. Eski bir dostunu görmüş gibi sırtına vurdu, belki biraz fazla sert. Çırak sendeledi, battaniye ayağına takıldı ve Logen tutmasaydı surlardan aşağıya düşebilirdi.

Quai, "Hâlâ dövüşecek durumda değilim," dedi. Zayıfça sırıttı.

"Son gördüğümden çok daha iyi görünüyorsun."

"Sen de öyle. Sakalını ve kokuyu kaybetmişsin. Birkaç tane daha az yaran olsa baya baya medeni birine döneceksin."

Logen ellerini havaya kaldırdı. "O olmasa da olur."

Wells eşikten geçip parlak sabah ışığına adım attı. Elinde bir parça sargı bezi ve bir bıçak vardı. "Kolunu görebilir miyim, Efendi Dokuzparmak?"

Logen kesiği neredeyse unutmuştu. Sargının üzerinde taze kan yoktu ve açınca altında kırmızımsı kahverengi bir kabuk olduğunu gördü, bileğinden dirseğine kadar uzanıyordu ve etrafını

taze pembe deri kuşatıyordu. Artık acımıyor, sadece kaşınıyordu. Eski iki yarayı çaprazlama kesiyordu. Bir tanesi bileğindeki pütürlü bir grilikti, galiba onca güz önce Üçağaç ile yaptıkları düellodan aldığı bir yaraydı. Logen birbirlerini nasıl patakladıklarını hatırlayınca yüzünü buruşturdu. İkincisi daha yukarıda, daha solgun bir yaraydı ama nerede aldığını hatırlamıyordu. Herhangi bir yerde olabilirdi.

Quai endişeyle omzu üzerinden bakarken Wells eğilip yarayı inceledi. "İyileşiyor. Vücudun kendini çabuk yeniliyor."

"Bu konuda çok deneyimli olduğu içindir."

Wells, Logen'ın yüzüne baktı; alnındaki kesik yerini şimdiden pembe bir çizgiye bırakmıştı. "Anlıyorum. Gelecekte keskin nesnelerden uzak durmanızı söylemek aptalca bir tavsiye olur, değil mi?"

Logen bir kahkaha attı. "İster inan ister inanma, ben geçmişte de onlardan uzak durmak için elimden geleni yaptım. Ama ne kadar çabalasam da onlar gelip beni buldu."

Yaşlı hizmetkâr, "Pekâlâ," dedi. Sargı bezinden biraz kesti ve dikkatlice Logen'ın dirseğini sarmaya başladı. "Umarım bu son sargınız olur."

Logen, "Ben de aynı fikirdeyim," dedi. Parmaklarını açıp kapattı. "Ben de." Fakat öyle olacağını sanmıyordu.

"Kahvaltı birazdan hazır olur." Wells iki adamı balkonda yalnız bıraktı.

Bir süre sessizce ayakta dikildiler, sonra vadide soğuk bir rüzgâr esmeye başladı. Quai ürperdi ve battaniyesine biraz daha sarındı. "Aşağıda... gölün kıyısında. Beni bırakabilirdin. Ben olsam bırakırdım."

Logen kaşlarını çattı. Eskiden olsa Logen da aynısını yapar ve üzerinde düşünmezdi ama zaman değişmişti. "Eskiden birçok insanı geride bıraktım. Sanırım bundan sıkılmaya başladım."

Çırak dudaklarını büzdü ve vadiye göz gezdirdi, ağaçlara ve uzaktaki dağlara baktı. "Daha önce hiç kimsenin öldüğüne şahit olmamıştım."

"Şanslısın."

"O zaman, sen çok ölüm gördün, öyle mi?"

Logen yüzünü buruşturdu. Gençliğinde bu soruya cevap ver-

mek çok hoşuna giderdi. Böbürlenir ve kendini övmeye başlar, neler başardığından bahseder, öldürdüğü Şöhretli Adamları sıralardı. Gururunun ne zaman kuruduğunu hatırlamıyordu. Yavaş yavaş olmuştu bu. Savaşlar gittikçe daha kanlı olmaya başladıkça, sebepler bahanelere dönüştükçe, arkadaşları teker teker toprağa geri döndükçe. Logen kulağını kaşıdı, Tul Duru'nun kılıcının sıyırdığı yere dokundu. Aslında sessiz kalabilirdi. Sebebini bilmese de dürüst olmaya karar verdi.

"Üç cephede dövüştüm," dedi. "Yedi savaşta. Sayısız baskında, çatışmada ve umutsuz savunmada, her tür kanlı eylemde bulundum. Dize kadar gelen karda, fırtınada, gecenin bir yarısında dövüştüm. Hayatım boyunca savaştım ben, bir düşmanla veya diğeriyle, bir dostla veya diğeriyle. Başka bir şey bilmedim. Ettikleri bir laf, attıkları bir bakış yüzünden ya da hiçbir sebebi olmaksızın öldürülen insanlar gördüm. Bir defasında bir kadın kocasını öldürdüğüm için beni bıçaklamak istedi, kadını da bir kuyuya attım. Bu, en kötüsü de değildi. Eskiden hayat benim için çamur kadar ucuzdu. Belki daha da ucuz.

"On düelloya çıktım ve hepsini kazandım ama hep yanlış amaçlar uğruna, yanlış tarafta savaştım. Acımasız ve vahşiydim, bir korkaktım. Adamları sırtından bıçakladım, yakarak, boğarak, kayalarla kafalarını ezerek öldürdüm onları, uykularında öldürdüm, bazen de kaçarlarken. Birçok kez kendim de kaçtım. Korkudan altıma işediğim de oldu, hayatım için yalvardığım da. Sıklıkla yaralandım, çok kötü yaralar aldım, çığlık attım ve annesinin göğsünden alınan bir bebek gibi ağladım. Seneler önce ölseydim bence dünya çok daha iyi bir yer olurdu ama ölmedim ve sebebini bilmiyorum."

Taşın üzerinde temiz ve pembe olan ellerine baktı. "Bildiğim kadarıyla, dünya üzerinde ellerinde benim kadar kan olan başka biri daha yok. Bana düşmanlarım Kanlı Dokuz derler ve sayıları çok. Hep daha çok düşman ve daha az dost. Kan, insana kandan başka bir şey kazandırmaz. Şimdi de gölgem gibi beni takip ediyor, hiç kurtulamadığım bir gölge. Ondan asla kurtulamayacağım. Onu hak ettim. Ona layığım. Onun peşinden koştum. Bu, benim cezam."

Hepsi buydu. Logen derin bir nefes aldı, iç geçirdi ve gözlerini

göle dikti. Yanındaki adama ve yüzündeki ifadeye bakmaya cesaret edemiyordu. Kim, Kanlı Dokuz'la bir arada olmaktan mutlu olabilirdi? Kanlı Dokuz vebadan daha fazla adam öldürmüştü ve bunu daha az pişmanlıkla yapmıştı. Artık aralarında bu kadar ceset varken Quai ile asla dost olamazlardı.

Sonra omzunda Quai'ın elini hissetti. "Söylediklerin doğru olabilir," dedi. Gülümsemesi kulaklarına vardı. "Ama beni kurtardın ve ben sana minnettarım!"

"Bu sene birinin hayatını kurtardım ve sadece dört adam öldürdüm. Yeniden doğmuş gibiyim." Birlikte kahkaha attılar ve bunu yapabilmek çok güzeldi.

"Malacus, demek kendine geldin."

Arkalarına döndüler, Quai bunu yaparken battaniyesine takıldı ve yüzü biraz daha soldu. Kapının eşiğinde Mecusların İlki dikiliyordu, üzerindeki uzun, beyaz gömleğin kollarını dirseklerine kadar sıyırmıştı. Logen'a göre hâlâ bir büyücüden çok bir kasaba benziyordu.

"Efendi Bayaz... ee... ben de sizi görmeye gelecektim."

"Gerçekten mi? O zaman benim buraya gelmem ne kadar iyi oldu." Mecus balkona adım attı. "Bence konuşacak ve gülecek kadar iyi olan bir adam, dışarıya da çıkabiliyorsa, okuyacak ve çalışacak kadar da, minik zihnini genişletecek kadar da iyidir. Sen ne dersin?"

"Şüphesiz..."

"Şüphesiz, evet! O zaman söyler misin, çalışmaların nasıl gidiyor?"

Çırağın kafası karışmış gibiydi. "Çalışmalarım... bölündü desem?"

"Tepelerde kaybolduğun zaman Juvens'in *Sanatın Prensipleri*'nde ilerleme katetmedin mi?"

"Ee... edemedim... hayır."

"Ve tarih bilgin, Efendi Dokuzparmak seni sırtında kütüphaneye taşırken onda bir gelişme oldu mu?"

"Ee... itiraf etmeliyim ki... olmadı."

"Bir haftadır baygınsın, herhalde egzersizlerine ve meditasyonuna devam ediyorsun, değil mi?"

"Ben, ee... hayır, baygınlık olduğumdan... ee..."

"Söylesene, herhangi bir konuda ilerleyebildin mi? Yoksa hepsinde geri mi kaldın?"

Quai yere baktı. "Hepsi geri kaldı."

"O zaman bana günü nerede geçirmeyi planladığını söyler misin?"

Çırak ümitle kafasını kaldırdı. "Masamda?"

"Harika!" Bayaz geniş geniş gülümsedi. "Ben de aynı şeyi tavsiye edecektim ama sen benden önce davrandın! Öğrenme hevesin takdire layık!" Quai hevesle başıyla onayladı ve battaniyesinin ucunu yerde sürüyerek telaşla odadan çıktı.

Bayaz, "Bethod geliyor," diye mırıldandı. "Bugün burada olur." Logen'ın gülümsemesi yok oldu, birden boğazı düğümlendi. Son karşılaşmalarını çok iyi hatırlıyordu. Bethod'un Carleon'daki salonunda yüzüstü yerde yatıyordu, dayak yemişti ve birkaç yeri kırıktı, zincirlere bağlıydı, kan kaybederken sonun kısa sürede gelmesini ümit ediyordu. Sonrasında, sebepsiz yere, gitmesine izin vermişti. Köpekadam, Üçağaç, Çelimsiz ve diğerleriyle birlikte dışarıya atılmış, bir daha asla geri dönmemesi söylenmişti. Bethod'un merhamet gösterdiği ilk ve tek vakaydı, Logen'ın bundan hiç şüphesi yoktu.

"Bugün mü?" diye sordu. Sesine duygularını yansıtmamaya çalıştı.

"Evet, yakında. Kuzeylilerin Kralı'ymış. Hah. Ne büyük küstahlık!" Bayaz yan gözle Logen'a baktı. "Benden bir iyilik istemeye geliyor ve senin de yanımda olmanı istiyorum."

"Bu, hiç hoşuna gitmeyecektir."

"Kesinlikle."

Rüzgâr öncekinden daha soğuk esiyor gibiydi. Logen, Bethod'u bir daha hiç görmese yeğdi. Ama bazı şeylerin yapılması gerekirdi. Yapacak zor bir işiniz varsa, o işin korkusuyla yaşamaktansa bir an önce o işi yapmak yeğdir. Logen'ın babası burada olsa böyle derdi. Bu yüzden derin bir nefes alıp sırtını dikleştirdi. "Orada olacağım."

"Harika. Ama bir eksiğimiz var."

"Nedir?"

Bayaz sırıttı. "Bir silaha ihtiyacın var."

Kütüphanenin altındaki mahzenler kuruydu. Kuru, karanlık ve çok kafa karıştırıcı. Basamakları inip çıkmış, köşeleri dönmüş,

kapılardan geçmiş, birkaç kez sağa birkaç kez de sola dönmüşlerdi. Aşağısı tam bir labirentti. Logen yaşlı adamın meşalesini gözden kaçırmayacağını umuyordu, aksi halde sonsuza kadar mahzenlerde mahsur kalabilirdi.

"Burası kurudur, kuru olması iyi bir şey." Bayaz kendi kendine konuşuyor, sesi koridorda yankılanıyor ve ayak seslerine karışıyordu. "Kitaplar için rutubetten kötüsü yok." Ağır bir kapının önünde durdu. "Veya silahlar için." Kapıyı nazikçe itti ve kapı sessizce açıldı.

"Şuna bak! Bu kapı yıllardır açılmadı ama menteşeler gıcırdamıyor bile! İşte zanaat diye ben buna derim! Neden artık kimse işini bu kadar iyi yapmıyor?" Bayaz sorusuna cevap beklemeden eşikten geçti, Logen da peşinden içeriye girdi.

Büyücünün meşalesi kaba taştan bloklardan yapılmış uzun ve alçak tavanlı bir koridoru aydınlattı, koridorun diğer ucu hâlâ gölgelerin arasında gizliydi. Oda raflar ve askılarla doluydu, yerde kutular ve ayaklar vardı, her şeyin üzeri silahlar ve zırhlarla kaplıydı. Bıçaklar, dikenler, cilalı ahşap yüzeyler ve metaller taştan zeminde ağır adımlar atan Bayaz'ın meşalesiyle aydınlanıyordu. Bayaz silahların arasında gezinip etrafına bakındı.

Logen, "Güzel koleksiyon," dedi odada Mecus'u takip ederken.

"Birçoğu eski hurdalar ama burada işe yarar birkaç parça olması gerek." Bayaz yaldızlı eski bir zırhın miğferini aldı ve kaşlarını çatıp inceledi. "Buna ne dersin?"

"Zırhları pek sevmem."

"Evet, bana da zırh sever biri gibi gelmedin. At üzerindeyken fena değildir ama yürümen gerekiyorsa büyük bir felakettir." Miğferi yerine geri koydu ve zırha bakarken düşüncelere daldı. "Bunları giyince nasıl işiyorlar?"

Logen kaşlarını çattı. "Ee..." dedi. Ama Bayaz çoktan yandaki odaya geçmiş, ışığı da yanında götürmüştü.

"Zamanında çok silah kullanmışsındır, Efendi Dokuzparmak. Neyi tercih edersin?"

Logen, "Özel bir tercihim olmadı hiç," derken eğilerek yana yatmış paslı bir mızrağın altından geçti. "Bir şampiyon hangi silahla dövüşmesi isteneceğini önceden asla bilemez."

"Tabii. Tabii." Bayaz dikenli bir başı olan uzun bir mızrağı eli-

ne aldı ve havada salladı. Logen dikkatli bir biçimde geri çekildi. "Ölümcül. Bununla bir adamı kendinden uzak tutabilirsin ama mızraklı bir adamın yanında bir sürü dostu olmalı ve hepsi mızrak taşımalı." Bayaz mızrağı yerine koyup yürümeye devam etti.

"Bu da korku verici görünüyor." Mecus dev bir çift taraflı baltayı eline aldı. Kaldırırken, "Lanet olsun," dedi. Boynundaki kaslar gerilmişti. "Çok ağırmış!" Baltayı yerine koyunca bütün raf sallandı. "Bununla bir adamı öldürebilirsin! Hatta ikiye bile ayırabilirsin! Tabii eğer ayakta sabit duruyorsa."

Logen, "Bu daha iyi," dedi. Basit, sağlam görünümlü bir kılıçtı. Kını aşınmış kahverengi deridendi.

"Ah, evet, kesinlikle. Çok daha iyi. Bu kılıç Kanedias'ın, Yaratan'ın eseridir." Bayaz meşaleyi Logen'a uzattı ve kılıcı eline aldı.

"Söylesene, Efendi Dokuzparmak, kılıcın diğer silahlardan farklı olduğunu düşündün mü hiç? Baltalar ve gürzler ve diğerleri hepsi ölümcüller ama belde aptal zorbalar gibi sallanırlar." Kabzaya göz gezdirdi, sade soğuk metalin üzeri sıkıca tutulabilmesi için hafifçe işlenmişti ve ışıkta parıldıyordu. "Ama bir kılıç... kılıcın bir sesi vardır."

"Eh?"

"Kınındayken söyleyecek çok fazla bir şeyi yoktur ama elini kabzaya atman yeterli, o zaman düşmanın kulağına fısıldaya başlar." Parmaklarıyla kabzayı kavradı. "Zarif bir uyarıdır. Dikkatli olmayı öğütler. Duyuyor musun?"

Logen başıyla onayladı. Bayaz, "Şimdi," diye mırıldandı, "yarıya kadar çekilmiş halini düşün." Kılıcın bir kısmını kınından çıkardı, kabzaya yakın bir yerde tek bir harf parıldadı. Kılıç sadeydi ama soğuk ve buz gibi bir parıltıya sahipti. "Şimdi sesi daha yüksek geliyor, değil mi? Tıslayarak tehdit ediyor. Ölüm vaat ediyor. Duyuyor musun?"

Logen yine başıyla onayladı ve gözlerini parıldayan yüzeye odakladı. "Şimdi tamamı çekilmiş kılıcı düşün." Bayaz uzun kılıcı hafif bir çınlama ile kınından çekip çıkarıp ucunu Logen'ın yüzüne doğru çevirdi. "Şimdi bağırıyor, değil mi? Meydan okuyor! Haykırıyor! Duyuyor musun?"

Logen, "Mmm," dedi. Arkaya doğru eğilip hafif şaşı bakan gözlerini kılıcın parıldayan ucundan ayırmadı.

Bayaz kılıcı indirip zarifçe kınına geri soktu. Logen rahatlayarak iç geçirdi. "Evet, bir kılıcın sesi var. Baltalar ve gürzler ve diğerleri de ölümcüldür ama kılıç zarif bir silahtır, zarif bir adama yakışır. Bence sen de göründüğünden daha zarif birisin, Efendi Dokuzparmak." Logen, Bayaz kılıcı kendisine uzatırken kaşlarını çattı. Hayatı boyunca birçok şeyle itham edilmişti ama zariflikle itham edildiği olmamıştı. "Bunu hediyem olarak kabul et. Zarif biri olduğun için sana hediyem."

Logen durup düşündü. Dağları geçtiğinden beri doğru düzgün bir silahı olmamıştı ve eline bir silah almaya hevesli değildi. Ama Bethod geliyor ve zaman azalıyordu. İstemese de bir silahının olması, silah isteyip de silahı olmamasından iyiydi. Çok daha iyiydi. Sonuçta, bu gibi şeylerde gerçekçi olmak gerekti.

Logen, "Teşekkür ederim," dedi. Kılıcı Bayaz'dan aldı ve meşaleyi geri verdi. "Sanırım."

Küçük bir ateş yanıyordu ve içerisi sıcak, rahat ve gösterişsizdi.

Ama Logen rahat değildi. Pencerenin kenarında dikilmiş aşağıdaki avluya bakıyordu. Bir dövüşten önce olduğu gibi gergin ve korku içindeydi. Bethod geliyordu. Dışarıda bir yerdeydi. Belki yoldaydı, belki taşların arasından geçiyordu, belki de köprüdeydi ya da kapıdan içeri girmişti.

Mecusların İlki ise tedirgin görünmüyordu. Sandalyesine rahat rahat kurulmuş, ayaklarını sehpaya uzatmıştı, ağzında uzun piposu vardı ve yüzünde hafif bir gülümseme ile beyaz ciltli küçük bir kitabı okuyordu. Logen keyfi daha yerinde birini görmemişti ve bu durum Logen'ı daha da rahatsız ediyordu.

Logen, "İyi mi?" diye sordu.

"Ne iyi mi?"

"Kitap."

"Ah, evet. En iyi kitaplardan biridir. Juvens'in *Sanatın Prensipleri*, tarikatımızın temel taşlarından biri." Bayaz boştaki eliyle iki duvarı kaplayan rafları ve içlerindeki elindekine benzer yüzlerce kitabı işaret etti. "Hepsi aynıdır. Tek bir kitap."

"Tek mi?" Logen kalın ve beyaz ciltlere göz gezdirdi. "Çok uzun bir kitapmış. Sen hepsini okudun mu?"

Bayaz kıkırdadı. "Ah, evet, birçok kez. Tarikatın her üyesi bunu

okumak ve kendi kopyasını çıkarmak zorundadır." Logen'ın görebilmesi için kitabı çevirdi. Sayfalar düzgün yazılar ve ne olduğu anlaşılmayan sembollerle doluydu. "Bunu ben yazdım, yıllar önce. Sen de okumalısın."

"Ben okumayı pek sevmem."

Bayaz, "Öyle mi?" diye sordu. "Çok yazık." Sayfayı çevirip okumaya devam etti.

"Şuna ne dersin?" Raflardan birinin en tepesinde tek başına duran, kalın ve kara kaplı bir kitap daha vardı, yıpranmışa ve kararmışa benziyordu. "Onu da Juvens mi yazdı?"

Bayaz kaşlarını çattı. "Hayır. Onu kardeşi yazdı." Sandalyesinden kalkıp uzandı ve kitabı aldı. "Farklı tür bilgiler içerir." Masasının çekmecesini açtı, kitabı içine koyup kapattı. "Gözlerden uzak bir yerde dursa daha iyi," diye mırıldandı. Sandalyesine oturup *Sanatın Prensipleri*'ni okumaya devam etti.

Logen derin bir nefes alıp sol elini kılıcın kabzasına koydu ve soğuk metali avucunda hissetti. Hiç rahatlamış gibi hissetmiyordu. Kılıcı bıraktı, pencerenin kenarına gitti ve avluya göz gezdirdi. Nefesi boğazına takıldı.

"Bethod. Burada."

Bayaz dalgın bir biçimde, "Güzel, güzel," dedi. "Yanında kim var?"

Logen avludaki üç figürü inceledi. Kaşlarını çatarak, "Scale," dedi. "Ve bir kadın. Tanımıyorum. Atlarından iniyorlar." Logen kurumuş dudaklarını yaladı. "Geliyorlar."

Bayaz, "Evet, evet," diye mırıldandı, "toplantılara böyle gelinir. Sakin olmaya çalış, dostum. Nefes al."

Logen beyaz badanalı duvara yaslandı, kollarını göğsünde birleştirdi ve derin bir nefes aldı. Yardımı olmadı. Göğsündeki sert endişe düğümü daha da sertleşti. Koridordan gelen ağır ayak seslerini duydu. Kapı kolu çevrildi.

İçeriye önce Scale girdi. Bethod'un en büyük oğlu çocukken bile iriydi ama Logen onu son gördüğünden beri iyice zebellaha dönmüştü. Kayaya benzer kafası kas yığınının üzerine sonradan koyulmuş gibiydi, kafatası boynundan daha dardı. Çenesi granit bir bloğa benziyordu, basık bir burnu vardı, küçük gözleri vahşi, pörtlek ve küstahtı. İnce ağzıyla, tıpkı kardeşi Calder gibi,

her daim pis pis sırıtıyordu ama Scale'inkinde kurnazlık daha az, vahşilik daha çoktu. Belinde geniş ve ağır bir kılıç asılıydı; öfkeyle Logen'a bakıp bütün gözeneklerinden kötü niyet fışkırırken elini kılıcına yakın bir yerde tutmaya özen gösteriyordu.

Ardından kadın geldi. Uzun boylu ve zayıftı, beyaz tenliydi, neredeyse hasta gibi görünüyordu. Scale'in gözleri ne kadar pörtlek ve öfkeliyse kadının çekik gözleri de o kadar kısık ve soğuktu ve gözlerinin etrafına koyu bir makyaj yaptığından daha da kısık ve soğuk görünüyorlardı. Uzun parmaklarında altın yüzükler, kollarında altın bilezikler, beyaz boynunda ise altın bir zincir vardı. Buz mavisi gözleriyle içeriye göz gezdirirken gördüğü her şey küçümsemesini ve tiksintisini yeni boyutlara taşıyor gibiydi. Önce mobilyalar, sonra kitaplar, özellikle Logen ve en çok da Bayaz.

En son da kendine Kuzeylilerin Kralı diyen adam içeriye girdi; zengin ve renkli kumaşlara, nadide beyaz kürklere bürünmüş halde her zamankinden daha görkemliydi. Omuzlarında kalın bir altın zincir asılıydı, kafasına altından bir taç takmıştı, tacın üzerinde de bir kuş yumurtası büyüklüğünde bir elmas göze çarpıyordu. Gülümseyen yüzü Logen'ın hatırladığından daha derin çizgilere sahipti ve saçıyla sakalına aklar düşmeye başlamıştı ama eskisi kadar uzun, atletik ve yakışıklıydı, zamanla biraz otorite, bilgelik ve hatta görkem kazandığı bile söylenebilirdi. Her haliyle büyük, bilge ve adil bir adama benziyordu. Bir Kral'a benziyordu. Fakat Logen neyle karşı karşıya olduğunu biliyordu.

Bayaz, samimiyetle, "Bethod!" deyip kitabını kapattı. "Eski dostum! Seni yeniden görmenin ne kadar güzel olduğunu tahmin edemezsin." Ayaklarını masadan indirip altın zinciri ve elması işaret etti. "Ve dünyamızda ne kadar da ilerlemişsin! Ben yalnız seyahat ettiğin zamanları hatırlıyorum. Ama büyük adamların yanında onlara hizmet edecek birileri olmalı ve sen de yanında... birilerini getirmişsin. Tabii ki, etkileyici oğlun da seninle gelmiş. Son zamanlarda iyi beslenmiş gibi duruyorsun, Scale?"

Bethod'un yaratığa benzer oğlu, "*Prens* Scale," dedi, gözlerini biraz daha pörtleterek.

Bayaz, "Hmm," deyip bir kaşını havaya kaldırdı. "Diğeriyle tanışma şerefine nail olmadım."

"İsmim Caurib." Logen gözlerini kırpıştırdı. Kadının sesi hayatı boyunca duyduğu en güzel şeydi. Sakinleştirici, rahatlatıcı ve büyüleyiciydi. "Ben bir büyücüyüm," dedi, küçümser bir gülümseme ile başını geriye atarak. "Uzak kuzeyden gelen bir büyücü." Logen ağzı açık, olduğu yerde donup kalmıştı. Nefreti azalarak yok oldu. Burada dostlarla birlikteydi. Kadın dosttan da öteydi. Ne kadar istese de bakışlarını kadının üzerinden alamıyordu. Diğerleri solmaya başlamıştı. Kadın sanki sadece kendisiyle konuşuyordu, en büyük arzusu kadının konuşmayı hiç–

Ama Bayaz sadece kahkaha attı. "Gerçek bir büyücü ve altın sese sahip! Ne şahane! Bunu duymayalı uzun zaman olmuştu ama burada işine yaramaz." Logen başını iki yana salladı ve kendine geldi, sıcak ve rahatlatıcı öfkesi geri döndü. "Şunu merak ediyorum, senin gibi bir büyücü olmak için eğitim almak gerekiyor mu? Yoksa sadece mücevherler veya yüzünü boyamak yeterli mi?" Caurib soğuk mavi gözlerini iyice kıstı ama Mecusların İlki konuşmasına izin vermedi. "Ve *uzak* kuzeyden geliyorsun, şu işe bak!" Hafifçe ürperdi. "Oralar yılın bu zamanı çok soğuk olmalı. Meme uçlarına iyi gelmez, değil mi? Buraya sıcak havamız için mi geldin yoksa başka bir şey için mi?"

Kadın, "Ben Kralımın emrettiği yere giderim," diye tıslarken çenesini biraz daha kaldırdı.

Bayaz, "Kralın mı?" diye sorup sanki herhalde odanın köşelerinden birinde gizlenen biri daha varmış gibi etrafına bakındı.

Scale, "Babam artık Kuzeyin Kralı!" diye hırladı. Logen'a dişlerini gösterdi. "Onun huzurunda diz çökmelisin, Kanlı Dokuz!" Bayaz'a da dişlerini gösterdi. "Ve sen de, yaşlı adam!"

Mecusların İlki özür dilercesine ellerini iki yana açtı. "Ah, korkarım artık kimsenin önünde diz çökemiyorum. Bunun için çok yaşlıyım. Eklemlerim nasıl ağrıyor, biliyor musun?"

Ağzından çıkan yarın bir küfürle ileri atılmaya başlayan Scale'in botları zeminde gümbürdedi ama babası elini oğlunun omzuna koydu. "Oğlum, burada diz çökmeye gerek yok." Sesi taze düşen kar gibi soğuk ve tekdüzeydi. "Tartışmak ikimize de yaramaz. Hepimiz aynı şeyleri istemiyor muyuz? Barış? Kuzey'de barış? Ben sadece geçmişteki gibi bilgeliğinden faydalanmaya geldim, Bayaz. Eski bir dosttan yardım istemek çok mu kötü?" Kim-

se daha samimi, mantıklı ve güvenilir bir şekilde konuşamazdı. Fakat Logen neyle karşı karşıya olduğunu biliyordu.

"Ama Kuzey'de zaten barış yok mu?" Bayaz sandalyesinde arkasın yaslanıp ellerini kafasının arkasında birleştirdi. "Bütün kan davaları sona ermedi mi? Sen galip gelmedin mi? İstediğin her şeyi ve daha da fazlasını elde etmedin mi? Kuzeylilerin Kralı diyorsun? Ben sana daha nasıl yardım edebilirim ki?"

"Ben düşüncelerimi sadece dostlarımla paylaşırım, *Bayaz* ve sen son zamanlarda bana dostça davranmadın. Ulaklarımı ve hatta oğlumu bile geri çevirdin. Azılı düşmanlarıma ev sahipliği yapıyorsun." Logen'a bakıp kaşlarını çattı ve dudaklarını büktü. "Bu adamın nasıl biri olduğunu biliyor musun? Kanlı dokuz? Bir hayvan! Bir korkak! Bir yemin-bozan! Artık bu gibi adamları mı yanına alıyorsun?"

Bethod, Bayaz'a dönerken yüzüne dostça bir gülümseme takındı ama sesindeki tehdit apaçık ortadaydı. "Korkarım artık benimle misin değil misin, buna karar vermenin vakti geldi? İkisinin ortası olamaz. Ya geleceğimin bir parçası olursun ya da geçmişime gömülürsün. Seçim senin, dostum." Logen, Bethod'un daha önce de buna benzer seçimler sunduğunu görmüştü. Bazıları teslim olmuş, bazıları toprağa geri dönmüştü.

Ama Bayaz'ın pek acelesi yok gibiydi. "Hangisi olsun acaba?" Uzanıp masadaki piposunu aldı. "Gelecek mi geçmiş mi?" Ateşin yanına gidip çömeldi, sırtını misafirlerine dönmüştü ve şömineden yanan bir tahta parçası alıp piposunu yaktı. Lanet olasıca şeyi yakması sanki saatler sürdü. Sandalyesine geri dönerken, "Seninle mi, sana karşı mı?" diye sesli düşündü.

Bethod, "Ne diyorsun?" diye sordu.

Bayaz tavana bakıp havaya ince bir çizgi halinde sarı duman üfledi. Caurib tiksinerek yaşlı adamı baştan aşağıya süzüyordu, Scale sabırsızlıkla kıpırdanıyordu, Bethod ise gözlerini kısmış bekliyordu. Bayaz sonunda iç geçirdi. "Pekâlâ. Seninleyim."

Bethod'un gülümsemesi genişledi ve Logen korkunç bir hayal kırıklığı hissetti. Mecusların İlki'nin daha farklı biri olduğunu düşünmüştü. Umut etmemeyi asla bırakmaması büyük ahmaklıktı.

Kuzeyin Kralı, "Güzel," diye mırıldandı. "Sonunda gerçeği gö-

receğini biliyordum." Önüne getirilen yiyeceklere bakan aç bir adam gibi yavaşça dudaklarını yaladı. "Angland'ı işgal etmeyi planlıyorum."

Bayaz bir kaşını havaya kaldırdı, sonra kıkırdamaya başladı ve hatta masayı bile yumrukladı. "Ah, bu iyi, çok iyi! Krallığında barış olması sana yetmiyor, değil mi Bethod? Klanlar dost olmaya alışkın değil, değil mi? Birbirlerinden ve senden nefret ediyorlar, haksız mıyım?"

Bethod, "Biraz huzursuz oldukları söylenebilir," dedi.

"Eminim öyledirler! Ama sen onları İttifak'a karşı savaşa gönderirsen bir ulus olarak birleşirler, değil mi? Ortak düşmana karşı bir olurlar. Ya kazanırsan? İmkânsızı başaran adam olursun! Lanet olasıca güneylileri kuzeyden kovan kahraman olursun! Seni sevmeye başlarlar ya da en azından senden çok daha fazla korkarlar. Kaybedersen, en azından klanları bir süre meşgul etmiş olur, bunu yaparken de güçlerini emersin. Şimdi seni eskiden neden sevdiğimi hatırlıyorum! Harika bir plan!"

Bethod kendini beğenmiş bir biçimde gülümsedi. "Tabii ki. Kaybetmeyeceğiz. İttifak yumuşak, küstah ve hazırlıksız. Senin yardımınla–"

Bayaz, "Yardımım mı?" diye sordu. "Benden fazla şey bekliyorsun."

"Ama sen–"

"O mu?" Mecus omzunu silkti. "Ben bir yalancıyım."

Bayaz piposunu ağzına götürdü. Şaşkın bir sessizlik yaşandı. Bethod'un gözleri kısıldı. Caurib'inkiler genişledi. Scale'in kaşları iyice çatıldı. Logen'ın gülümsemesi yavaş yavaş geri döndü.

Büyücü kadın, "Yalancı mı?" diye sordu. "Bu ne büyük küstahlık!" Sesi hâlâ etkileyici bir melodiye sahipti ama şimdi farklı bir şarkıyı söylüyordu – sert, tiz ve ölümcül bir tonda. "Seni yaşlı bunak! Duvarlarının arkasına gizlenip hizmetkârların ve kitaplarınla sonsuza kadar yaşayacağını sanıyorsun. Senin zamanın geçmişte kaldı, ahmak! Sen boş sözler ve tozdan başka bir şey değilsin!" Mecusların İlki dudaklarını büzdü ve duman üfledi. "Boş sözler ve toz, yaşlı solucan! Göreceksin. Kütüphanene geleceğiz!" Bayaz piposunu dikkatlice masanın üzerine koydu, pipodan hâlâ ince bir duman çıkıyordu. "Kütüphanene geleceğiz,

duvarlarını yıkacağız, hizmetkârlarını öldüreceğiz ve kitaplarını yakacağız! Sonra da–"

"Sessizlik." Bayaz'ın kaşları iyice çatıldı, en son Calder'in karşısında bile bu kadar çatılmamıştı kaşları. Logen'ın içinden yine kaçmak geldi ama bu seferki dürtü daha güçlüydü. Odaya göz gezdirip gizlenecek bir yer aradı. Caurib'in dudakları hâlâ hareket ediyor ama sadece anlamsız bir gaklama çıkarıyordu.

Bayaz, "Duvarlarımı yıkacaksınız, öyle mi?" diye mırıldandı. Gri kaşları içeriye doğru büküldü, burnunun tepesindeki kırışıklıklar derinleşti.

Bayaz, "Hizmetkârlarımı öldüreceksiniz, öyle mi?" diye sordu. Ateş hâlâ yanmasına rağmen oda birden soğudu.

Bayaz, "Kitaplarımı yakacaksınız, öyle mi?" diye kükredi. "Fazla konuşuyorsun, cadı!" Caurib'in dizlerinin bağı çözüldü. Beyaz eliyle kapı çerçevesini tuttu, duvara sırtını yaslarken zincirleri ve mücevherleri şıngırdadı.

"Boş sözler ve toz, öyle mi?" Bayaz dört parmağını havaya kaldırdı. "Benden dört hediye aldın, Bethod – kışın güneş, yazın fırtına, benim sanatım olmasa asla bilemeyeceğin iki şey daha. Karşılığında bana ne verdin? Bu gölü ve vadiyi ki onlar zaten benimdi ve bir şey daha." Bethod yan gözle bir anlığına Logen'a baktı, sonra gözlerini tekrar büyücüye çevirdi. "Hâlâ bana borçlusun ama bana ulaklar gönderip taleplerde bulunuyorsun, bana *emir vermeye* kalkıyorsun? Ben buna terbiyesizlik derim."

Scale neler olduğunu yeni kavradı ve gözleri şimdi dışarıya fırlayacakmış gibiydi. "Terbiye mi? Bir Kral'ın terbiyeye neden ihtiyacı olsun? Kral istediğini alır!" Ve masaya doğru bir adım attı.

Scale'in artık yeterince büyük ve zalim olduğu kesindi. Yere düşen birini tekmeleyecek daha iyi bir adam bulunamazdı muhtemelen. Ama Logen henüz yere düşmemişti ve kendini beğenmiş herifi dinlemekten sıkılmaya başlamıştı. Eli kılıcının kabzasında, Scale'in önünü kesmek için adım attı. "Bu kadar yeter."

Prens pörtlek gözleriyle Logen'a baktı, koca yumruğunu havaya kaldırdı ve parmakları beyazlayana kadar sıktı. "Beni sinirlendirme, Dokuzparmak, seni yaşlı köpek! Senin günlerin sona erdi! Seni bir yumurta gibi ezerim!"

"Deneyebilirsin ama bunu yapmana izin vermeye niyetim yok.

İşimi nasıl yaptığımı bilirsin. Bir adım daha atarsan üzerinde çalışmaya başlarım, amına koduğumun şişko domuzu."

Bethod, "Scale!" diye kükredi. "Burada bizim için bir şey yok, bunu anladık. Gidiyoruz." Her şeye tepeden bakan prens, dev çenesini sıkıca kilitledi, yumruklarını gevşetip sıktı ve hayal edilemez derece ilkel bir nefretle Logen'a baktı. Sonra dişlerini sıkıp arkasına döndü.

Bayaz öne eğildi. "Kuzeye barış getireceğini söylemiştin, Bethod ama sen ne yaptın? Savaş üzerine savaş ekledin! Toprak, gururunla ve vahşiliğinle kanadı! Kuzeylilerin Kralı'ymış! Hah! Sen yardımıma layık değilsin! Ve senden ne kadar da ümitliydim!"

Bethod sadece kaşlarını çattı, gözleri alnındaki elmas kadar soğuktu. "Beni kendine düşman ettin, Bayaz ve ben kötü bir düşmanımdır. En kötüsü. Bu gün yaptıklarından pişman olacaksın." Nefret dolu yüzünü Logen'a döndü. "Sana gelince, Dokuzparmak, sana bir daha merhamet etmeyeceğim! Kuzey'deki herkes artık senin düşmanın! Nereye gidersen git senden nefret edecek, senin peşine düşecekler! Bundan emin olabilirsin!"

Logen omzunu silkti. Bu, yeni bir şey değildi. Bayaz sandalyesinden kalktı. "Diyeceğini dedin, şimdi cadını da al ve burayı terk et!"

Dışarıya ilk çıkan nefes almakta hâlâ güçlük çeken Caurib oldu. Scale, Logen'a son bir bakış attıktan sonra arkasına dönüp uzaklaştı. Kuzeylilerin sözde Kralı dışarıya son çıkan oldu, çıkmadan önce başını yavaşça ileri geri salladı ve odaya ölümcül bir bakış attı. Ayak sesleri koridorda uzaklaşırken Logen derin bir nefes aldı, kendini topladı ve elini kılıcın kabzasından çekti.

Bayaz neşeyle, "Gayet iyi geçti," dedi.

İKİ DİŞÇİ ARASINDAKİ YOL

Gece yarısından sonra Ortayol karanlıktı. Karanlıktı ve kötü kokuyordu. Liman tarafı her zaman kötü kokardı: bayat tuzlu su, çürümüş balık, katran, ter ve at sidiği. Birkaç saate sokak canlanacak ve seslerle dolacaktı. Satıcılar bağırmaya başlayacak, hamallar ağır yükleri taşırken küfredecek, tüccarlar hızlı adımlarla oraya buraya yürüyecek, kirli kaldırım taşları üzerinde yüzlerce el arabası ve at arabası ilerleyecekti. Gemilere binen ve gemilerden inen, dünyanın dört bir yanından gelmiş farklı dillerde konuşan insanlar her yeri dolduracaktı. Ama gece her yer sessizdi. Sakin ve sessizdi. *Mezar kadar sessiz ve çok daha kötü kokuyor.*

Severard, "Buradan," deyip iki deponun arasına sıkışmış karanlık, dar bir ara sokağın içine girdi.

Glokta adamın arkasından acı içinde yürürken, "Size çok fazla sorun çıkardı mı?" diye sordu.

"Çok değil." Pratisyen maskesini düzeltti ve içine biraz hava çekti. *Maskenin altı boğucu olmalı, onca nefes ve ter yüzünden. Pratisyenlerin öfkeli olmasına şaşırmamak lazım.* "Rews'in yatağına biraz sorun çıkardı, birkaç kez bıçakladı. Sonra Buz kafasına vurdu. Hoş. Buz birinin kafasına vurunca ortada sorun kalmıyor."

"Ya Rews?"

"Hâlâ hayatta." Severard'ın lambası pis çöpleri aydınlattı. Glokta karanlıkta kaçışan farelerin sesini duydu.

"En güzel sokaklar hep sende, değil mi Severard?"

"Bana bunun için para veriyorsunuz, Engizitör." Kirli, siyah botları çamurun içinde cıvık sesler çıkardı. Glokta temkinli adımlarla peşinden gitti ve ceketinin eteklerini topladı. Pratisyen, "Ben buralarda büyüdüm," dedi. "Burada insanlar çok soru sormaz."

"Bizim dışımızda." *Biz hep soru sorarız.*

"Tabii ki." Severard'ın boğuk kıkırdaması duyuldu. "Biz Engizisyon'uz." Lambası aşınmış demir bir kapıyı aydınlattı, yüksek duvarların tepesinde paslı dikenler göze çarpıyordu. "Burası." *Gerçekten, ne kadar güzel bir yer burası.* Kapının çok kullanılmadığı belliydi, Pratisyen itince kahverengi menteşeler isyan ederek gıcırdadı. Glokta yerdeki bir çukurun içine birikmiş suyun üzerinden atlamaya çalıştı ama ceketinin ucu pis suya değince sessizce küfretti.

Severard yeniden menteşeleri isyan ettirerek ağır kapıyı kapatırken zorlanan Severard'ın kaşları çatıldı, sonra işi bitince fenerin başlığını kaldırdı ve geniş bir avluyu aydınlattı. Her yer taş parçaları, çalılar ve kırık tahta parçalarıyla doluydu.

Severard, "Geldik," dedi.

Bina bir zamanlar görkemli olmalıydı. *Bu pencereler ne kadara mal olmuştur? Dekoratif süslemeler? Ziyaretçiler, ev sahibinin zevkine değil de zenginliğine hayran kalmış olmalı.* Fakat bunlar artık geçerli değildi. Pencerelere çürümeye başlamış tahta parçaları çakılmıştı, taş süslemelerin üzeri yosunlar ve kuş pislikleriyle kaplıydı. Sütunların üzerindeki incecik yeşil mermer katmanı çatlamış ve dökülmeye başlamış, altındaki çürük sıva açığa çıkmıştı. Her şey dökülüyor, ufalanıyor ve çürüyordu. Ön cephenin parçaları her yerdeydi, bahçenin yüksek duvarlarının üzerine uzun gölgeler düşürüyordu. Kırık bir melek heykelinin yarım kafası hüzünlü bir biçimde yanından topallayıp giden Glokta'ya bakıyordu.

Glokta eski bir depo veya suyun kıyısında rutubetli bir kiler bekliyordu. Çürümüş eve bakarak, "Burası neresi?" diye sordu.

"Yıllar önce tüccarın teki inşa etmiş." Severard kırık bir heykel parçasını tekmeledi ve karanlığın içine gönderdi. "Çok ama çok zengin herifin teki. Depolarının ve iskelelerin yakınında yaşayıp işlerine daha yakından göz kulak olmak istemiş." Severard çatlamış ve yosunlu basamakları tırmanıp giriş kapısına ulaştı. "Başkalarının da burada yaşamaya başlayacağını düşünmüş ama böyle bir şey neden olsun ki? Zorunlu olmadıkça burada kim yaşar? Sonra bütün parasını kaybetmiş. Alacaklılar evi satın alacak birini bulmakta zorlanmış."

Glokta, fıskiyesi yana yatık, içi yarıya kadar pis bir suyla dolu kırık havuza baktı. "Şaşırmadım."

Severard'ın lambası mağaramsı giriş salonunu aydınlattı. Tam karşılarında, sağda ve solda kavisli merdivenler karanlığa doğru yükseliyordu. İlk katın duvarları dibinde geniş bir balkon vardı ama büyük bir kısmı çökerek altındaki çürük tahtaların içine geçmişti, bu yüzden merdivenlerden biri şimdi budanmış bir biçimde boşlukta duruyordu. Rutubetli zemin sıva parçaları, çatıdan düşen kiremitler, kırılmış kalaslar ve gri kuş boklarıyla kaplıydı. Tavandaki birkaç delikten gökyüzü görünüyordu. Glokta kirişlerin gölgesinde kuğurdayan güvercinleri ve bir yerlerde damlayan suyun sesini duyabiliyordu.

Ne yer ama. Glokta gülümsemesini bastırdı. *Bana biraz kendimi hatırlatıyor. İkimiz de bir zamanlar görkemliydik ama artık en güzel günlerimizi geride bıraktık.*

Severard, enkazın içinden kırık merdivenin altındaki kapısı olmayan eşiğe doğru yürürken, "Yeterince büyük, değil mi?" diye sordu; lambası hareket ederken duvarlara garip gölgeler düşürüyordu.

"Eh, aynı anda bin tane tutsağımız olmadığı sürece yeter gibi görünüyor." Glokta bastonundan destek alarak Severard'ın peşinden gitti, kaygan zeminde kayıp düşmekten korkuyordu. Şimdi kayıp kuş pisliklerinin ortasına *kıç üstü otursam harika olurdu.*

Kemer ufalanan bir koridora açıldı, çürümüş sıva pul pul dökülüyor, altındaki rutubetli tuğlalar açığa çıkıyordu. İki yanda da karanlık kapı eşiklerinin yanından geçiyorlardı. *Böyle şeylerden etkilenecek biriyse, bir insanı rahatsız edecek türden bir yer. Odalarda, lambanın aydınlatmadığı yerlerde hoş olmayan şeylerin gezindiğini ve karanlıkta korkunç şeylerin yapıldığını düşünebilir insan.* Maskesinin altında çaldığı ıslık belirli belirsiz duyulan, neşeli adımlarla yürüyen Severard'a bakıp kaşlarını çattı. *Ama biz böyle şeylerden etkilenmeyiz. Belki de hoş olmayan şeyler biziz. Belki de o korkunç eylemler bize ait.*

Glokta topallarken, "Burası ne kadar büyük?" diye sordu.

"Hizmetkârlar için ayrılan kısmı saymazsak otuz beş odası var."

"Bir saraymış. Burayı nasıl buldun?"

"Bazı geceler burada uyurdum. Annem öldükten sonra. İçeriye girmenin bir yolunu bulmuştum. O zamanlarda çatı hâlâ ye-

rindeydi ve içerisi uyunabilecek kadar kuruydu. Kuru ve güvenli. Aşağı yukarı." *Ah, ne zor bir hayat. Kabadayı ve işkenceci olmak senin için büyük bir adım, değil mi? Herkesin bahaneleri vardır, insan ne kadar rezilleşirse hikâyesi de o kadar dokunaklı olur. Acaba benim hikâyem ne?*

"Her işin altından kalkıyorsun, değil mi Severard?"

"Bana bunun için para veriyorsunuz, Engizitör."

Geniş bir açıklığa ulaştılar: Bir çizim odası, çalışma odası ve hatta balo salonu olabilirdi, yeterince büyüktü. Eskiden çok güzel olan paneller şimdi duvarlardan sarkıyordu, üzerleri küfle kaplıydı ve yaldızları dökülmüştü. Severard birinin yanına gitti ve paneli kenara çekti. Açılırken bir tıkırtı geldi ve ardında karanlık bir kemer belirdi. *Gizli kapı mı? Ne güzel. Ne kadar uğursuz. Ne kadar münasip.*

Girişe doğru acıyla topallarken, "Burası senin gibi sürprizlerle dolu," dedi Glokta.

"Ne kadara aldığımı bilseniz inanmazsınız."

"Burayı satın mı aldık?"

"Ah, hayır. Ben aldım. Rews'in parasıyla. Ve şimdi size kiralıyorum." Severard'ın gözleri parıldadı. "Burası bir altın madeni!"

Basamakları dikkatlice inmeye başlayan Glokta, "Hah!" diye güldü. *Tüm bunların yanı sıra kafası ticarete de çalışıyor. Belki de bir gün Rektör Severard için çalışırım. Daha tuhaf şeyler de yaşandı.* Glokta yengeç tarzı yan yan adımlar atarak merdivenlerden inerken gölgesi karanlığın içine doğru uzandı. Sağ eliyle duvardaki oyuklardan destek alıyordu.

Severard, "Mahzenler kilometrelerce uzanıyor," dedi. "Kanallara kendimize özel erişimimiz var ve lağımlara da, tabii lağımlar ilginizi çekiyorsa." Soldaki bir açıklığı geçtiler, ardından sağda da benzer bir açıklığı geçtiler, ağır adımlarla sürekli inmeye devam ettiler. "Buz'un dediğine göre bana buradan Agriont'a kadar yüzeye çıkmadan gidilebilirmiş."

"Bu, işe yarayabilir."

"Tabii kokuya dayanabilirseniz."

Severard'ın lambası küçük bir açıklığı kapatan ağır kapıyı aydınlattı. "Evim güzel evim," deyip kapıyı dört kez çaldı. Bir an sonra kapının küçük penceresinde Pratisyen Buz'un maskeli yüzü

belirdi. "Biziz." Albinonun gözlerinde ne bir sıcaklık ne de gelenleri tanıdığına dair bir belirti vardı. *Zaten ne zaman bir şeyi belli ettiler ki?* Kapının diğer tarafındaki sürgüler çekildi ve kapı açıldı.

İçeride bir masa ile bir sandalye vardı, duvarlarda yeni meşaleler vardı ama yakılmamışlardı. *Biz gelene kadar içerisi zifiri karanlık olmalı.* Glokta, albinoya baktı. "Sen burada karanlıkta mı oturuyordun?" Cüsseli pratisyen omzunu silkti ve Glokta başını iki yana salladı. "Bazen senin için çok endişeleniyorum, Pratisyen Buz, hem de çok."

Severard, "Aşağıda," deyip topukları taşların üzerinde takırdayarak koridorda yürümeye başladı. Bulundukları yer bir zamanlar şarap mahzeni olmalıydı, iki tarafta tonozlu bölmeler vardı, girişleri de demirlerle kapatılmıştı.

"Glokta!" Salem Rews'in parmakları demirleri sıkıca kavradı ve yüzü demirlerin arasında açığa çıktı.

Glokta hücrenin önünde durdu ve zonklayan bacağını dinlendirdi. "Rews, nasılsın? Seni bir daha görmeyi beklemiyordum." Şimdiden kilo kaybetmişti, yüzü soluk ve çökük tü, yara izleri solmaya başlamıştı. İyi görünmüyor, hem de hiç iyi görünmüyor.

"Neler oluyor, Glokta? Lütfen, neden buradayım?"

Söylesem ne olur? "Galiba Rektör senin hâlâ işe yarayacağını düşünüyor. Bize kanıt sunmanı istiyor." Glokta öne eğildi. "Açık Konsey'in önünde."

Rews'in yüzü biraz daha soldu. "Sonra ne olacak?"

"Bakacağız." *Angland, Rews, Angland.*

"Ya reddedersem?"

"Rektör'ü mü reddedeceksin?" Glokta kıkırdadı. "Hayır, hayır, hayır, Rews. Böyle bir şey yapmak istemezsin." Arkasına dönüp Severard'ın peşinden gitti.

"Tanrı aşkına! Burası çok karanlık!"

Glokta omzu üzerinden, "Zamanla alışırsın!" diye bağırdı. İnsanın nelere alışabildiği çok şaşırtıcı.

Son bölmede en yeni tutsakları vardı. Duvara zincirlenmişti, çıplaktı ve kafasına çuval geçirilmişti. Kısa boylu ve gürbüz bir adamdı, biraz toplucaydı, muhtemelen hücrenin taş zeminine fırlatılmaktan dolayı dizlerinde taze çizikler vardı.

"Demek katilimiz bu." Adam, Glokta'nın sesini duyunca diz-

leri üzerinde doğruldu ve zincirleri gererek öne atıldı. Çuvalın ön kısmında bir kırmızılık vardı, kanın kuruduğu yer leke olmuştu.

Severard, "Çok rezil bir karakter," dedi. "Ama şimdi çok ürkütücü durmuyor, değil mi?"

"Buraya gelince asla durmazlar. Nerede çalışacağız?"

Severard'ın gülümsemesi genişledi. "Ah, bunu çok seveceksiniz, Engizitör."

Glokta, "Biraz teatral bir dokunuş," dedi. "Ama kötü değil."

Oda büyük ve daireseldi, kubbeli bir tavanı vardı ve kavisli duvarlar boydan boya bir duvar resmiyle kaplıydı. Çimenlerin üzerinde bir adam yatıyor, yaraları kanıyordu, arkasında bir orman vardı. On bir figür yürüyerek uzaklaşıyordu, altısı bir tarafta, beşi diğer taraftaydı, profilden resmedilmişlerdi, üzerlerinde beyaz kıyafetler vardı ama yüz hatları belli olmuyordu. Kollarını öne uzatmış, siyahlar içerisinde bir adamla yüzleşiyorlardı. Siyahlı adamın arkasında rengârenk alevlerden bir deniz vardı. Altı lambanın parlak ışığı resimlerin daha güzel görünmesini sağlamıyordu. Çok kaliteli olduğu söylenemez, sanattan çok dekorasyon diyebiliriz ama bıraktığı etki neredeyse aynı.

Severard, "Ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok," dedi.

Pratisyen Buz, "Yaradan," dedi.

Glokta, "Tabii ki," dedi duvardaki karanlık figüre ve arkasındaki alevlere bakarak. "Tarih bilgini geliştirmelisin, Pratisyen Severard. Bu, Yaratan Kanedias." Döndü ve karşı duvardaki ölmek üzere olan adamı işaret etti. "Ve bu da büyük Juvens, az önce öldürdüğü kişi." Diğer figürleri gösterdi. "Bunlar da Juvens'in çırakları, Mecuslar, intikamını almaya gidiyorlar." Çocukları korkutmak için anlatılan hayalet öyküleri.

Severard, "Nasıl bir adam mahzeninin duvarına böyle bir boku yaptırmak için para öder?" diye sorup başını iki yana salladı.

"Ah, bu şeyler bir zamanlar çok modaydı. Sarayda bunun gibi boyanmış bir oda var. Bu kopyası ama ucuz bir kopya." Glokta, odaya tepeden sert bakışlar atan Kanedias'ın gölgeli yüzüne, sonra da dönüp karşı duvardaki kanlı cesede baktı. "Yine de, biraz rahatsız edici bir özelliği var, öyle değil mi?" *Ya da umurumda olsaydı, öyle bir özelliği olurdu.* "Kan, ateş, ölüm, intikam. Mah-

zene neden çizmişler bilmiyorum. Belki de tüccar dostumuzun karanlık yönleri vardı."

Severard, "Para işin içine girdiğinde hep karanlık bir yön vardır," dedi. "Bu ikisi kim?"

Glokta kaşlarını çatıp öne eğildi. Yaratan'ın iki kolunun altında iki küçük, belli belirsiz görülen figür vardı. Glokta, "Kim bilir?" dedi. "Belki de onun Pratisyenleridir."

Severard bir kahkaha attı. Buz'un gözlerindeki ifade değişmese de maskesinin altından belirli belirsiz bir nefes verme sesi geldi. *Vay, vay, vay, bu hoşuna gitmiş olmalı.*

Glokta odanın ortasındaki masanın yanına gitti. Pürüzsüz, cilalanmış yüzeyin iki yanında birer sandalye vardı. Birisi sadeydi, Sorgu Evi'nin mahzenlerinde bulunan cinsten sert bir sandalyeydi. Diğeri daha etkileyiciydi, tahta benzer bir görünüme sahipti, yüksek arkalıklıydı ve kolları koymak için kahverengi deriden kollukları vardı.

Glokta bastonunu masaya dayayıp dikkatle sandalyeye oturdu. "Ah, bu harika bir sandalye," dedi. Yavaşça kendisini yumuşak derinin içine bırakıp uzun yürüyüşten sonra zonklamaya başlayan bacaklarını öne uzattı. Ayağı bir şeye çarptı. Eğilip baktı. Masanın altında bir tabure vardı.

Glokta başını geriye atıp güldü. "Ah, bu çok güzel! Zahmet etmeseydin!" Ayaklarını iç geçirerek taburenin üzerine koydu.

Severard, "Elimizden geleni yapmaya çalışıyoruz," dedi. Kollarını göğsünde birleştirip Juvens'in kanlı cesedine yaslandı. "Arkadaşınız Rews bize iyi geldi. Siz bize hep iyi davrandınız, biz de bunu unutmadık."

Buz, "Unhh," deyip başıyla onayladı.

Glokta, "Beni şımartıyorsunuz," dedi. Sandalyenin cilalı yüzeyini okşadı. Çocuklarım. Siz olmasaydınız ne yapardım? Sızlanan annem başımda dikilirken bir yatakta yatardım. Annem de herhalde benimle evlenecek güzel bir kızı nereden bulacağını merak ediyor olurdu. Masanın üzerindeki aletlerine baktı. Kutusu tabii ki masanın üstünde yerini almıştı ve yanında birkaç şey daha vardı, kullanılmış aletlerdi ama hepsi iyi durumdaydı. Gözüne uzun pense ilişti. Severard'a baktı. "Dişler mi?"

"Başlamak için iyi bir yer gibi geldi."

"Pekâlâ." Glokta dişsiz dişetlerini yaladı ve parmaklarını teker teker kütürdetti. "O zaman, dişler."

Başlığı çıkarılır çıkarılmaz kiralık katil tükürükler saçarak ve küfürler ederek Styria dilinde bağırmaya başladı ve amaçsızca zincirlerinden kurtulmaya çalıştı. Glokta tek bir kelimesini bile anlamadı. *Ama öyle veya böyle ne demeye çalıştığı belli. Oldukça ağır hakaret ettiğini varsayıyorum. Annelerimizi falan karıştırıyordur. Ama benim derim kalındır.* Yüzünde sivilce izleri olan, burnu birkaç kez kırılmış ve şimdi eğri bir hal almış sert görünümlü bir adamdı. *Büyük bir hayal kırıklığı. Kumaş Tüccarları Derneği'nin bunun için kesenin ağzını açacağını sanırdım ama sonuçta tüccarlar. Her şeyi ucuza kapatmaya çalışıyorlar.*

Pratisyen Buz anlamsız tehditlere adamın karnına bir yumruk atarak son verdi. *Bu, bir süre adamın nefesini keser. Bir şeyler söylememe izin verecek kadar.*

Glokta, "Pekâlâ," dedi, "şimdi hiç bu saçmalıklara girmeyelim. Senin, insanların arasına karışıp işini yapmaya gelen bir profesyonel olduğunu biliyoruz. Buranın dilini bile konuşamıyorsan insanların arasına karışamazsın, değil mi?"

Tutsak nefesini tuttu. "Hepiniz vebadan ölün, piç kuruları!" diye haykırdı.

"Harika! Ortak bir dil sohbetlerimiz için iyi olacak. Bana böyle birkaç sohbetimiz olacak gibi geliyor. Başlamadan önce bizimle ilgili merak ettiğin bir şey var mı, yoksa hemen başlayalım mı?"

Adam şüpheyle Glokta'nın kafası üzerindeki Yaratan figürüne baktı. "Neredeyim?"

"Ortayol yakınında, suyun kıyısında bir yerdeyiz." Glokta, bacağındaki kaslar birden kasılınca yüzünü buruşturdu. Bacağını yavaşça germeye başladı, devam etmeden dizinden bir çatırtının gelmesini bekledi. "Biliyorsun, Ortayol şehrin ana damarlarından biridir, doğrudan şehrin kalbinden geçer, Agriont'tan denize kadar uzanır. Birçok farklı mahalleden geçer, kayda değer bir sürü binası vardır. Şehrin en moda adreslerinden bazıları bu yol üzerindedir. Benim içinse iki dişçi arasındaki bir yoldan başka bir şey değil."

Adam gözlerini kısıp masanın üzerindeki aletlere baktı. *Artık küfretmiyor. Galiba dişçiden bahsetmem ilgisini çekti.*

Glokta, "Bulvarın diğer tarafında," deyip kabaca kuzeyi işaret etti, "şehrin en pahalı sokaklarından birinde, parkın hemen karşısında, Agriont'un gölgesinde güzel, beyaz bir ev vardır, Farrad Usta'nın yeri. Hiç duymuş muydun?"

"Siktir git!"

Glokta bir kaşını havaya kaldırdı. *Keşke.* "Farrad Usta'nın dünyanın en iyi dişçisi olduğunu söylerler. Gurkhul'dan geldi diye biliyorum, İmparator'un zorba yönetiminden kaçıp İttifak'ta bize katıldı ve kendisine, şehrimizin zenginlerini diş ağrılarından kurtardığı daha güzel bir yaşam kurdu. Ben Güney'e yaptığım küçük seyahatten döndükten sonra ailem benim için yapabileceği bir şey olup olmadığını sormak için beni ona gönderdi." Glokta gülümseyip suikastçıya sorunun ne olduğunu gösterdi. "Tabii ki yapabileceği bir şey yoktu. İmparator'un işkencecileri işini iyi yapmıştı. Ama çok iyi bir dişçiymiş, herkes öyle söylüyor."

"Bundan bana ne?"

Glokta'nın gülümsemesi soldu. "Ortayol'un diğer tarafında, denizin kıyısında, pisliklerin ve rıhtımın kiri pası arasında, ben varım. Buralarda kiralar ucuzdur ama benimle biraz vakit geçirdikten sonra benim de en az Farrad Usta kadar yetenekli olduğumu göreceksin diye umuyorum. Fakat benim yeteneklerim daha farklıdır. Farrad hastalarının acılarını azaltırken ben..." Glokta öne eğildi "...farklı tür bir dişçiyim."

Suikastçı bir kahkaha attı. "Kafama bir çuval geçirip duvar resimleri ile beni korkutabileceğinizi mi sanıyorsunuz?" Buz ve Severard'a baktı. "Siz ucubeler buna gerçekten inanıyor musunuz?"

"Seni korkuttuğumuzu düşünüyor muyum? Üçümüzün?" Glokta durup bir kahkaha attı. "Burada tek başına, silahsız ve elin kolun bağlı halde oturuyorsun. Senin nerede olduğun ve ne yaptığınla bizden başka ilgilenen yok. Kaçma veya kurtarılma ümidin de yok. Biz burada profesyoneliz. Bence, öyle veya böyle, başına neler geleceğini biliyorsun." Glokta mide bulandırıcı bir şekilde gülümsedi. "Bizi aptal yerine koymana gerek yok, tabii ki seni korkutuyoruz. Bunu iyi gizlediğini itiraf etmeliyim ama bu uzun sürmeyecek. Kafana çuvalı geçirmemiz için yalvaracağın zamanlar da gelecek."

Suikastçı, "Benden bir şey öğrenemezsiniz," diye kükreyip

Glokta'nın gözlerinin içine baktı. "Hiçbir şey." *Sert. Sert bir adam. Fakat iş başlamadan önce sert görünmek kolaydır. Bunu kendimden biliyorum.*

Glokta özenle bacağını ovaladı. Kan akışı şimdi hızlanmış, acı azalmaya başlamıştı. "Basit şeylerle başlayalım. İsimler, şimdilik tek istediğimiz bu. Sadece isimler. Neden seninkiyle başlamıyoruz? En azından bize sorumun cevabını bilmediğini söyleyemezsin."

Beklediler. Severard ve Buz adama baktı, yeşil gözler gülümsüyor, pembe gözler gülümsemiyordu. Sessizlik.

Glokta iç geçirdi. "Öyle olsun o zaman." Buz ellerini katilin çenesinin iki yanına koydu ve dişleri açığa çıkana kadar bastırdı. Severard araya bir kıskaç soktu ve çeneyi araladı, şimdi ağzı rahatsız edecek bir biçimde açılmıştı. Katilin gözleri iyice açıldı. *Acıyor, değil mi? Ama bu hiçbir şey, inan bana.*

Glokta, "Diline dikkat et," dedi, "konuşmasını istiyoruz."

Severard, "Endişelenmeyin," deyip adamın ağzına baktı. Birden geri çekildi. "Öğk! Nefesi bok gibi kokuyor!"

Çok yazık ama hiç şaşırmadım. Hijyen kiralık katillerin birinci önceliği olmaz *pek*. Glokta yavaşça ayağa kalkıp masanın yanında topalladı. "Şimdi," diye mırıldanıp ellerini aletlerinin üzerinde gezdirdi, "nereden başlasak?" Bir iğneyi eline alıp öne eğildi, diğer eliyse sıkı sıkı bastonunu tutuyordu; iğneyle adamın dişlerine dokunmaya başladı. Çok hoş oldukları söylenemez. *Bu adamın dişlerine sahip olmaktansa kendi dişlerimi yeğlerim.*

"Yazık ki ne yazık, bunlar çok kötü durumda. Hepsi çürümeye başlamış. Nefesin bu yüzden çok kötü kokuyor. Senin yaşında bir adam için bunun bahanesi olamaz."

Glokta bir sinire dokununca adam, "Haah!" diye haykırdı. Konuşmaya çalıştı ama ağzında kıskaç varken söyledikleri Pratisyen Buz'un söylediklerinden daha az anlaşılıyordu.

"Şimdi sessiz ol, konuşman için sana bir şans tanıdım. Belki daha sonra bir şansın daha olur, henüz karar vermedim." Glokta iğneyi masanın üzerine koyup başını iki yana salladı. "Dişlerin tam bir utanç kaynağı. Mide bulandırıcı. İtiraf etmeliyim ki kendi kendilerine dökülecekler." Masadan küçük çekici ve keskiyi aldı. "Bence onlarsız daha rahat edersin."

MANKAFALAR

Sabahın griliğinde, soğuk ve ıslak ormanın içinde oturan Köpekadam her şeyin eskiden ne kadar güzel olduğunu düşünüyordu. Oturuyor, ağzının içinde tükürüğünü yuvarlayıp duruyor, beklerken fazla tedirgin olmamaya çalışıyordu. Tul Duru kendisine hiç yardımcı olmuyordu. Çimenlerin üzerinde volta atıyor, eski taşlara kadar yürüyüp geri geliyor, botlarını aşındırıyordu. Azgın bir kurt kadar sabrı vardı. Köpekadam volta atan arkadaşını seyretti – pat, pat, pat. Büyük savaşçıların tek bir konuda iyi olduğunu uzun zaman önce öğrenmişti. Dövüşmek. Diğer şeylerde, özellikle de beklemek konusunda bir sike yaradıkları söylenemezdi.

Köpekadam, "Otursana be, Tul?" diye sordu. "Etrafta yeterince taş var. Ateşin yanı daha sıcak. Ayaklarını biraz dinlendir, beni de geriyosun."

Dev adam gelip Köpekadam'ın tepesinde dikilerek "Oturayım mı?" diye sordu. "Nasıl oturayım ki, hem sen nasıl oturabiliyorsun asıl?" Kaşlarını çatıp yıkıntılara göz gezdirdi ve ağır botlarıyla ağaçlara doğru yürüdü. "Bura olduğuna emin misin?"

"Bura." Köpekadam kırık taşlara bakarken çaresizce burası olmasını arzuladı. Henüz ortada bir işaret görünmediğini itiraf etmek zorundaydı. "Gelecekler, endişelenme," dedi. Tabii eğer ölmedilerse, diye düşündü ama bunu yüksek sesle dile getirmedi. Şimşekkafa Tul Duru ile yeterince vakit geçirdiği için adamı kızdırmanın bir işe yaramadığını çok iyi biliyordu. Tabii kafanızın kırılmasını istiyorsanız o başkaydı.

"Bir an önce gelseler iyi olur." Tul'un dev elleri taşları kırabilecek yumruklara dönüştü. "Burda bekleyip kıçımı dondurmak hoşuma gitmiyor."

Köpekadam avuçlarını gösterip nazik görünmeye çalışarak, "Benim de gitmiyor," dedi. "Ama sen endişelenme, büyük dos-

tum. Planladığımız gibi, birazdan burda olurlar. Doğru yerdeyiz." Cızırdayan ete baktı, ateşe yağları damlıyordu. Ağzı sulanmaya başlamıştı, burnuna etin kokusu doldu... ve bir şeyin daha. Etrafına bakınarak bir kez daha kokladı.

Tul ağaçların arasına bakarak, "Bir koku mu aldın?" diye sordu.

"Belki, olabilir." Köpekadam eğilip yayını eline aldı.

"Nedir? Shanka mı?"

"Emin değilim, olabilir." Havayı bir kez daha kokladı. Bir adam gibi kokuyordu, çok ekşi bir kokuydu.

"Siz ikinizi kolaylıkla öldürebilirdim!"

Köpekadam arkasına döndü, bunu yaparken az kalsın yayına takılıp düşüyordu. Kara Dow on adım arkasındaydı, rüzgârı önüne almış sırıtarak ateşe doğru sürünüyordu. Asıksurat hemen arkasındaydı, yüzü her zamanki gibi ifadesizdi.

Tul, "Piçler!" diye kükredi. "Sinsice yaklaşarak az kalsın altıma sıçırtacaktınız beni!"

Dow, "Güzel," dedi. "Biraz zayıflardın."

Köpekadam derin bir nefes aldı ve yayını yere attı. Doğru yerde olduklarını bilmek rahatlatıcıydı ama ödü patlamasa iyiydi. Logen'ın uçurumdan aşağıya yuvarlandığını gördüğünden beri diken üzerindeydi. Logen aşağıya düşerken kimsenin elinden bir şey gelmemişti. Ölüm herkesi her an yakalayabilirdi ve bu bir gerçekti.

Asıksurat kırık taşların üzerine çıktı ve Köpekadam'ın yanına otururken başıyla belirli belirsiz bir selam verdi. Dow, "Et?" diye sorup Tul'un yanından geçti, ateşin yanına oturdu, etin bir bacağını koparıp dişlerini geçirdi.

Bu kadardı. Bir ay kadar ayrı kaldıktan sonra bir araya gelişleri böyle olmuştu. Köpekadam ağzının köşesinden, "Arkadaşları olan bir adam gerçekten zengin bir adammış," diye mırıldandı.

Dow, "Ne diyon?" diye sordu. Soğuk gözleriyle etrafa bakındı, ağzı etle doluydu, sakallı çenesinden aşağıya yağlar akıyordu.

Köpekadam yeniden avuçlarını gösterdi. "Üzerine alınacak bir şey değil." Kara Dow ile onu tanıyacak kadar vakit geçirmişti – şeytani piçi kızdırmak demek kendi boğazını kesmek demekti. "Ayrıyken sorun yaşadınız mı?" diye sordu konuyu değiştirmek için.

Asıksurat başıyla onayladı. "Biraz."

Dow, "Amına koduğumun Mankafaları!" diye hırladı, et parçalarını Köpekadam'ın yüzüne saçarak. "Her yerdeler!" Bir bıçakmış gibi elinde tuttuğu bacakla ateşin öte tarafını gösterdi. "Ben sıkılmaya başladım bundan! Güneye gidicem. Burası hem çok soğuk ve hem de amına koduğumun Mankafaları her yerde! Piçler! Ben güneye gidiçem!"

Tul, "Korktun mu?" diye sordu.

Dow sarı dişlerini göstererek sırıttı ve Köpekadam yüzünü buruşturdu. Çok aptalca bir soruydu. Kara Dow hayatı boyunca hiçbir şeyden korkmamıştı. Korkunun ne olduğunu bile bilmiyordu. "Ben mi? Birkaç Shanka'dan mı?" Uğursuz bir kahkaha attı. "Siz ikiniz horlarken biz onlarla ilgilendik. Onlara uyuyacak sıcak yataklar verdik. Hem de çok sıcak."

Asıksurat, "Yaktık," dedi. Şimdiden bir günlük konuşmuştu.

Dow, "Üst üste yığıp yaktık," dedi. Ateşe atılan cesetler duyduğu en komik şakaymış gibi sırıttı. "Senden ne kadar korkmuyorsam onlardan da o kadar korkmuyorum, büyük dostum ama sonsuza kadar burada oturup onları bekleyemem, Üçağaç yumuşak kıçını kaldırıp ne zaman gelir bilinmez. Ben güneye gidicem!" Etten bir ısırık daha aldı.

"Kim yumuşak kıçlıymış?"

Köpekadam ateşe doğru yürüyen Üçağaç'ı görünce sırıttı, ayağa kalktı ve yaşlı adamın elini sıktı. Çelimsiz Forley de yanındaydı, Köpekadam yanından geçen adamın sırtına hafifçe vurdu. Neredeyse adamı yere deviriyordu ama herkes hayatta olduğu için çok mutluydu. Ateşin başında bir liderin olması iyi bir şeydi. Tabii ki, Dow hariç herkes mutlu görünüyor, gülümsüyor ve birbirinin ellerini sıkıyordu. Dow ateşin başında oturmuş, yüzünde ekşi bir ifadeyle kemiği emiyordu.

"Sizleri yeniden tek parça görmek çok güzel, çocuklar." Üçağaç omzundaki yuvarlak kalkanı indirdi ve eski bir duvardan arta kalan tuğlalara yasladı. "Nasıl gitti?"

Dow, "Çok soğuktu," dedi kafasını bile kaldırmadan. "Güneye gidiyoruz."

Köpekadam iç geçirdi. Bir araya geleli on saniye olmuştu ve şimdiden atışmaya başlamışlardı. Logen herkese çeki düzen ver-

mek için yanlarında olmayınca işler zorlaşacaktı. Zor insanlardan oluşan bir gruptu ve tartışmalar kanlı bitebilirdi. Üçağaç'ın hiçbir şeyde aceleci davranma huyu yoktu. Her zaman durup düşünürdü. Durum değerlendirmesi yapmayı çok severdi. Zaten bu yüzden çok tehlikeliydi. Üçağaç, "Güneye gidiyoruz, öyle mi?" diye sordu bir dakika kadar düşündükten sonra. "Buna ne zaman karar verdiniz?"

Köpekadam, "Henüz bir karar vermedik," dedi yine avuçlarını göstererek. Herhalde artık bunu daha sık yapacaktı.

Tul Duru, Dow'un arkasında kaşlarını çattı. "Hiçbir karar alınmadı," diye homurdandı, kendi adına birinin karar vermesine çok sinir olduğu belliydi.

Dow durup düşünmedi bile. O zaten hiç düşünmezdi. *Onu* da çok ama çok tehlikeli yapan buydu. Ayağa zıplayıp elindeki kemiği yere fırlattı ve Üçağaç'ın karşısına dikildi. "Ben... güney... diyorum!" diye hırladı. Gözleri fokurdayan bir yahninin baloncukları gibi pörtledi.

Üçağaç geri adım atmadı. Bu onun yapacağı bir şey değildi. Tabii ki durup bir süre düşündü, sonra öne adım attı ve Dow'la burun burna geldi. "Söz hakkı istiyorsan geri kalan herkes gibi kaybetmek yerine," diye hırladı, "Dokuzparmak'ı yenecektin."

Kara Dow'un yüzü zift gibi karardı. Kaybettiği dövüşlerin hatırlatılmasından hoşlanmazdı. "Dokuzparmak çamura geri döndü!" diye hırladı. "Köpekadam da gördü, öyle değil mi?"

Köpekadam bunu onaylamak zorundaydı. "Evet," diye mırıldandı.

"Ve Dokuzparmak öldü! Artık buralarda, dağların kuzeyinde kalmamız için bir sebep kalmadı, Mankafalar burada her yerde! Ben güneye gidelim diyorum!"

Üçağaç, Dow'un yüzüne, "Dokuzparmak ölmüş olabilir," dedi, "ama senin borcun ödenmiş değil. Senin gibi beş para etmez birini neden hayatta bıraktı hiç bilmiyorum ama beni ikincisi seçti." Eliyle göğsüne vurdu. "Bu yüzden de kararları ben veririm! Ben ve sadece ben!"

Köpekadam bir adım geriledi. İki adam birbirine girmeye hazırlanıyor gibiydi ve kargaşada bir yumruk yemeye niyeti yoktu. Bu ilk de olmazdı. Forley ortalığı sakinleştirmeyi denedi. "Yap-

mayın, çocuklar," dedi yumuşak ve hoş bir ses tonuyla. "Buna hiç gerek yok." Forley birilerini öldürmek konusunda iyi olmayabilirdi ama arkadaşlarının birbirini öldürmesine engel olmak konusunda çok yetenekliydi. Köpekadam arkadaşına içinden bol şans diledi. "Yapmayın, neden şimdi–"

Dow, "Lanet olasıca çeneni kapat!" diye hırlayıp kirli parmağını vahşice Forley'nin yüzüne doğru salladı. "Senin ne düşündüğün kimin umurunda, Çelimsiz?"

Tul, "Onu rahat bırak!" diye kükredi ve yumruğunu Dow'un çenesinin altında tuttu. "Yoksa bunun tadına bakarsın!"

Köpekadam bakamadı. Dow ve Üçağaç hep tartışırdı. Çabuk öfkelenirler ama çabuk yatışırlardı. Fakat Şimşekkafa farklı bir yaratıktı. Büyük öküz bir kez kontrolden çıktı mı sakinleşmezdi. On güçlü adam ve sağlam ipiniz yoksa Şimşekkafa'yı kontrol altına alamazdınız. Köpekadam, Logen'ın ne yapacağını düşündü. Ölmeseydi, kavgayı engellemenin bir yolunu kesinlikle bulurdu.

Köpekadam, "Lanet olsun!" diye bağırdı birden ayağa fırlayarak. "Lanet olasıca Shankalar her yerde! Onları bırakın, bir de Bethod var! Birbirimize girmeden da başımız yeterince dertte! Logen öldü ve onun ikincisi Üçağaç'tı, ben sadece onun sözünü dinlerim!" Parmağını havada salladı ve kimseyi işaret etmemeye özen gösterdi, sonra da numarasının işe yaramasını dileyerek bekledi.

Asıksurat, "Evet," diye homurdandı.

Forley bir ağaçkakan gibi başını ileri geri salladı. "Köpekadam haklı! Kendi aramızda kavga etmemize gerek yok! Üçağaç, Logen'ın yerini aldı. Artık şef o."

Ortalık sessizleşti, Dow soğuk, boş ve ölümcül bakışlarını Köpekadam'ın üzerine odakladı. Bir fareyi kıstırmış kedinin bakışları gibiydi. Köpekadam yutkundu. Birçok adam, hatta hemen herkes, Kara Dow'un bu bakışı altında ezilirdi. İsmini Kuzey'de kara bir nama sahip olduğu için almıştı, gecenin karanlığında gelir ve geride yanan köyler bırakırdı. Söylenti buydu. Gerçek de buydu.

Köpekadam botlarına bakmamak için büyük çaba sarf etti. Tam bunu yapacakken Dow bakışlarını kaçırıp teker teker diğer arkadaşlarını süzmeye başladı. Birçok adam bu bakışın altında

ezilirdi ama bu açıklıkta toplananlar sıradan adamlar değildi. Güneşin altında daha kanlı bir grup bulmak mümkün değildi. Kimse ne geri çekildi ne de pes etti. Bir tek Çelimsiz Forley gözlerini kaçırdı ama o da daha sırası gelmeden çimenleri incelemeye başlamıştı bile.

Dow herkesin kendisine karşı olduğunu gördüğünde mutlu bir biçimde gülümsedi, sanki az önce herhangi bir çatışma olmamıştı. Üçağaç'a, "Pekâlâ," dedi, öfkesi hemen kaybolmuştu. "Plan nedir o zaman, şef?"

Üçağaç ormana göz gezdirdi. Havayı kokladı ve dişlerini emdi. Sakalını kaşıdı ve bir süre düşündü. Teker teker herkese baktıktan sonra konuştu. "Güneye gidiyoruz."

Köpekadam, adamları görmeden kokularını aldı ama hep böyle olagelmişti zaten onun için. Köpekadam'ın hassas bir burnu vardı, zaten ismini de bu sayede almıştı. Gerçi dürüst olmak gerekirse, kokuyu herkes alabilirdi. Adamlar çok kötü kokuyordu.

Açıklıkta on iki kişiydiler. Oturuyor, yiyor, kendi pis dillerinde homurdanıyorlardı, hepsinin sarı sarı dişleri dışarıdaydı, üzerlerinde kirli kürkler, pis kokulu deriler ve yer yer paslı zırhları vardı. Shanka.

Köpekadam kendi kendine, "Koduğumun Mankafaları," diye mırıldandı. Arkasından gelen tıslamayı duydu ve kafasını çevirince Asıksurat'ın çalıların arasından kendisine baktığını gördü. Eliyle durmasını işaret etti, Mankafalar demek için elini başının üzerine koydu, yumruğunu havaya kaldırıp diğer elinin iki parmağını da ekleyerek on iki kişi olduklarını söyledi ve patikanın aşağısını gösterdi. Asıksurat başıyla onaylayıp ağaçların arasında gözden kayboldu.

Köpekadam, Shankalara, hâlâ onların farkına varıp varmadıklarından emin olmak için son bir kez baktıktan sonra ağaçların arasına geri döndü.

"Yolun kenarında kamp yapmışlar, ben on iki saydım, belki daha fazladırlar."

Üçağaç, "Bizi mi arıyorlar?" diye sordu.

"Olabilir ama bunun için çok uğraştıkları söylenemez."

Her zamanki gibi kavgadan kaçmanın bir yolunu arayan For-

ley, "Etraflarından dolaşamaz mıyız?" diye sordu.

Her zamanki gibi dövüşmeye hevesli olan Dow yere tükürdü. "On iki tane hiçbir şey! Onları harcarız!"

Köpekadam, acele etmeyip düşünen Üçağaç'a baktı. On iki Shanka onlar için çok fazla değildi ve bunu hepsi biliyordu. Adamları arkalarında özgür ve hayatta bırakmaktansa öldürmek çok daha iyiydi.

Tul, "Plan nedir, şef?" diye sordu.

Üçağaç dişlerini sıktı. "Silahlar."

Dövüşen bir adam silahlarını hazır ve temiz tutmuyorsa aptaldı. Köpekadam kendi silahlarını bir saat önce kontrol etmişti fakat bir kez daha kontrol etmenin kimseye bir zararı olmazdı.

Deriye sürtünen çeliğin tıslaması, tahtanın takırtısı ve metalin tıngırtısı duyuldu. Köpekadam yayını geren Asıksurat'a baktı, sonra da oklarının tüylerini kontrol etti. Tul Duru'nun başparmağını Forley kadar büyük olan ağır kılıcının üzerinde gezdirmesini seyretti. Kara Dow bir bezle baltasının kafasını siliyordu, gözleri sevgilisine bakar gibi sevgi doluydu. Üçağaç kalkanının kayışlarını kontrol etti, kılıcını havada salladı ve parlak metal yüzey ışıldadı.

Köpekadam iç geçirdi, sol bileğindeki kayışları biraz daha sıktı ve yayında çatlak olup olmadığını kontrol etti. Bütün bıçaklarının yerinde olup olmadığına baktı. Logen kendisine hiçbir zaman fazla bıçağı olamayacağını söylemişti ve buna kalpten inanıyordu. Forley beceriksiz elleriyle kısa kılıcını kontrol etti, dudaklarını kemiriyordu ve gözleri korkuyla yaşarmıştı. Forley'yi görünce Köpekadam da huzursuz oldu ve diğerlerine baktı. Kirli, yaralı, çatık kaşlı, sakallı adamlar. Burada korku yoktu, hem de hiç ama zaten korku utanılacak bir şey değildi. Logen farklı adamların farklı yolları olduğunu ve cesur olmak için korkmak gerektiğini söylemişti. Buna da kalpten inanıyordu.

Forley'nin yanına gidip omzuna hafifçe vurdu. "Cesur olmak için korkmak gerekir," dedi.

"Öyle mi?"

"Öyle derler, bu iyi bir şey." Köpekadam kimsenin duymaması için eğildi. "Çünkü ben de altıma sıçmak üzereyim." Logen burada olsa onun da böyle yapacağını düşünüyordu ve şimdi

Logen çamura geri döndüğüne göre bunu yapma vazifesini kendisi üstlenmişti. Forley yarım yamalak gülümsedi ama bu çok uzun sürmedi, şimdi eskisinden daha korkmuş bir hali vardı. Köpekadam'ın elinden gelen bu kadarıydı.

Üçağaç, "Pekâlâ, çocuklar," dedi, artık herkes silahlarını kontrol etmiş ve hazır olduğuna göre, "şöyle yapacağız. Asıksurat, Köpekadam, kampın iki tarafında ağaçların arasında olacaksınız. İşareti bekleyin, sonra okçu olan Mankafaları vurun. Yoksa en yakınınızdakileri halledin."

Köpekadam, "Tamamdır, şef," dedi. Asıksurat başıyla onayladı.

"Tul, sen ve ben en önde olacağız ama işareti bekle, tamam mı?"

Dev adam, "Tamam," diye gümbürdedi.

"Dow, sen Forley ile arkada olacaksın. Bizim harekete geçtiğimizi görünce saldır." Kalın parmağını tehditkâr bir biçimde havada salladı. "Ama bu sefer bizi bekle!"

"Elbette, şef," dedi Dow, hep söyleneni yaparmış gibi omuzlarını silkerek.

Üçağaç, "Tamam o zaman," dedi, "sorusu olan var mı? Kafası almayan var mı?" Köpekadam homurdandı ve başını iki yana salladı. Hepsi aynısını yaptı. "Tamam, bir şey daha var." Öne eğildi, herkese teker teker baktı. "Lanet... olasıca... işareti... bekleyin!"

Köpekadam elinde yayı ve okuyla çalıların arasında yerini aldıktan sonra aklına dank etti. İşaretin ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Tehlikeden habersiz homurdanıp gürültü yapan Shankalara baktı. Savaşmadan önce hep çişi gelirdi. İşaretin ne olduğunu söyleyen olmuş muydu? Hatırlamıyordu.

"Sokayım," diye fısıldadı. Sonra bir elinde baltası diğerinde kılıcı, ağaçların arasından fırlayan Dow'u gördü.

"Amına koduğumun Mankafaları!" diye çığlık atıp en yakındakinin kafasına sert bir darbe indirdi ve açıklığı kana buladı. Shankaların ne düşündüğünü anlamak zordu ama bunların şaşkın göründükleri söylenebilirdi. Köpekadam bunun bir işaret sayılabileceğini düşündü.

En yakındaki Shanka'ya, sopasına uzanana nişan aldı ve ok adamın koltuk altına tok bir sesle saplandı. "Hah!" diye haykırdı. Dow'un kılıcıyla bir tanesini daha sırtından ikiye böldüğü-

nü gördü ama şimdi elindeki mızrağı ona fırlatmaya hazırlanan bir Shanka gelmişti. Ağaçların arasından bir ok fırladı ve adamın boynuna saplandı, adam ciyaklayarak geriye devrildi. Asıksurat keskin nişancıydı.

Üçağaç da diğer taraftaki çalıların arasından kükreyerek fırlayıp düşmanı hazırlıksız yakaladı. Kalkanıyla sırtına vurduğu Mankafa yüzüstü ateşin içine girdi, bir diğerini de kılıcıyla kesti. Köpekadam yeniden nişan alıp Shankalardan birini karnından şişledi. Adam dizleri üzerine çöktü ve Tul bir saniye sonra büyük kılıcını savurarak başını bedeninden ayırdı.

Böylece herkes dövüşe dahil oldu ve eylemler birbirini takip etti – kes, homurdan, biç, öldür. Her yerde kan ve savrulan silahlar vardı, cesetler Köpekadam'ın sayamayacağı kadar hızlı yere düşüyordu. Üç Shanka köşeye sıkışmıştı, ciyaklıyor ve anlaşılmaz bir şeyler söylüyorlardı. Tul Duru dev kılıcını savurarak adamları kendisinden uzakta tutuyordu. Üçağaç araya girip adamlardan birinin ayaklarını yerden kesti. Dow da bir diğerini hakladı.

Sonuncusu ciyaklayarak ormana doğru koşmaya başladı. Köpekadam bir ok attı ama acele etmişti, o yüzden ıskaladı. Ok az kalsın Dow'un bacağına saplanıyordu ama neyse ki Dow bunu fark etmedi. Mankafa çalıların arasına girmek üzereyken ciyakladı ve geriye devrildi. Çalıların arasından çıkan Forley adamı bıçaklamıştı. "Ben de bir tane hakladım!" diye bağırdı.

Köpekadam açıklığa doğru koşturup, kamp yerinde gezinenler dövüşecek bir şey kalıp kalmadığına bakarken ortalık bir anlığına sakinleşti, ardından Dow kükreyerek kanlı silahını kafasının üzerinde salladı. "Hepsini öldürdük!"

Üçağaç, "Neredeyse hepimizi öldürecektin, lanet olasıca!" diye bağırdı.

"Eh?"

"İşareti beklemeye ne oldu?"

"Senin bağırdığını duydum sandım!"

"Bağırmadım!"

Dow, "Öyle mi?" diye sordu şaşkın şaşkın. "İşaret neydi ki?"

Üçağaç iç geçirdi ve başını elleri arasına aldı.

Forley hâlâ kılıcına bakıyordu. Tekrar, "Bir tanesini hakladım!" dedi. Şimdi dövüş sona erdiğine göre sidik torbası patla-

mak üzere olan Köpekadam ihtiyaç giderebilirdi. Arkasına dönüp bir ağacın dibine işedi.

Tul, "Onları öldürdük!" diye bağırıp Köpekadam'ın sırtına vurdu.

Köpekadam, "Dikkat etsene!" diye haykırdı, kendi bacağına işerken. Bunu görünce hepsi güldü. Asıksurat bile kıkırdadı.

Tul, Üçağaç'ı omuzlarından tutup sarstı. "Onları öldürdük, şef!"

Üçağaç, "Bunları öldürdük, evet," dedi, "Ama daha fazlası da var. Binlercesi. Burada, dağların ardında kalmayacaklar. Er ya da geç güneye inecekler. Belki yazın, belki geçitler açılınca, belki daha sonra. Ama çok sonra değil."

Köpekadam, yerlerinde kıpırdanan ve düşüncelere dalan diğerlerine baktı. Zaferin heyecanı uzun sürmemişti. Asla sürmezdi. Yerde yatan ölü Mankafalara baktı, kırık ve kanlıydılar, gelişigüzel yatıyorlardı. Kazandıkları, içi boş bir zaferdi. "Onları uyarmamız gerekmez mi, Üçağaç?" diye sordu. "Onlara söylememiz gerekmez mi?"

"Evet." Üçağaç hüzünlü bir biçimde gülümsedi. "Ama kime söyleyeceğiz?"

GERÇEK AŞKIN SEYRİ

Jezal elinde kılıçlarıyla Agriont'ta yorgun argın yürüyordu: Esniyor, tökezliyor, homurdanıyordu, önceki günkü koşudan sonra her yeri ağrıyordu. Lord Mareşal Varuz'un işkencelerine maruz kalmaya giderken gözü kimseyi görmedi. Ahırlar bölgesinden gelen vakitsiz bir kuş cıvıltısı ve kendi botlarının isteksiz sürtünme sesi dışında her yer sessizdi. Kimse uyanık değildi. Kimsenin bu saatte uyanık olmaması gerekirdi. En başta da kendisinin.

Bacakları sızlarken kemerin altından geçip tünele girdi. Güneş ufukta yeni belirmişti ve avluya derin gölgeler hâkimdi. Gözlerini kısıp bakınca masada kendisini bekleyen Varuz'u gördü. Lanet olsun. Bu sefer erken gelmeyi ümit etmişti. Bu yaşlı piç hiç uyumuyor muydu?

Jezal isteksizce adımlarını hızlandırıp, "Lord Mareşal!" diye seslendi.

"Hayır. Bugün değil." Jezal baştan aşağı ürperdi. Gelen ses Mareşal'e ait değildi ve hiç hoş olmayan bir yerden tanıdıktı. "Mareşal Varuz'un bu sabah önemli işleri var." Engizitör Glokta masanın başına oturmuş mide bulandırıcı bir şekilde gülümsüyordu. Jezal'ın tüyleri diken diken oldu. Sabah sabah en son ihtiyacı olan şey buydu.

İsteksizce yürümeye devam edip masanın yanında durdu. Glokta, "Bu sabah koşmayacağını, yüzmeyeceği ve kalasların üzerinde dövüşmeyeceğini öğrenmek eminim hoşuna gidecektir," dedi. "Bunlara bile ihtiyacın yok." Baştonuyla Jezal'ın kılıçlarını gösterdi. "Sadece biraz sohbet edeceğiz. O kadar."

Birden Varuz'un beş saatlik işkencesi Jezal'ın gözüne daha çekilir gelmeye başladı ama rahatsızlığını belli edecek değildi. Glokta gölgelerin içinden onu süzerken, Jezal kılıçlarını gürültülü bir biçimde masanın üzerine atıp diğer sandalyeye çöktü.

Jezal dik dik bakarak adamı pes ettirmeye çalıştı ama nafileydi. Yıpranmış suratına, boş gülümsemesine ve çökmüş gözlerine birkaç saniye baktıktan sonra masanın yüzeyi ona daha ilgi çekici gelmeye başladı.

"Söylesene, Yüzbaşı, neden dövüşüyorsun?"

Demek bir oyun oynayacaklardı. İki oyuncuya kartlar dağıtılacaktı. Ve söylenen her şey Varuz'un kulağına gidecekti. Jezal'ın elini dikkatlice oynaması, kartlarından açık vermemesi ve aklını kullanması gerekecekti. "Kendi onurum için, ailemin onuru için ve Kral'ımın onuru için," diye cevap verdi. Kötürüm, kolaysa verdiği cevapta bir açık bulsundu.

"Ah, demek ulusunun refahı için bunca eziyete katlanıyorsun, öyle mi? Ne sorumlu bir vatandaşsın. Kendini hiç düşünmüyorsun. Hepimiz için güzel bir örneksin." Glokta burnundan nefes verdi. "Merhamet! Yalan söyleyeceksen bari kendini de kandırabileceğin bir yalan seç. Bu cevap ikimize de hakaret."

Bu dişsiz sefil kendisiyle nasıl böyle konuşabiliyordu? Jezal'ın bacakları kıpırdandı: Varuz ve garabet yardakçısının canı cehennemeydi, kalkıp gitmesine şu kadar kalmıştı. Ama elini sandalyenin kenarına attığında Glokta ile göz göze geldi. Adam kendisine gülümsüyor, sanki dalga geçiyordu. Şimdi gitmek yenilgiyi kabullenmekti. Gerçekten, bu eziyete neden katlanıyordu? "Bunu yapmamı babam istedi."

"Ah ah. Kalbim sempati ile doldu taştı. Sadık oğlun, vazife duygusu ağır basıyor ve babasının hırsları için dövüşüyor. Tanıdık bir hikâye, üzerine oturmaktan hoşlandığımız eski bir sandalye gibi. Bana duymayı beklediğim şeyi söylüyorsun, değil mi? Yine daha iyi bir cevap ama gerçekle ilgisi yok."

Jezal, "Madem o kadar biliyorsun sen neden söylemiyorsun?" diye tersledi.

"Pekâlâ, söyleyeyim. Erkekler Kralları için veya aileleri için, ya da sen söylemeden ben söyleyeyim, egzersiz olsun diye dövüşmez. Tanınmak için, şöhret için dövüşürler. Sınıf atlamak için dövüşürler. Kendileri için dövüşürler. Kendimden biliyorum."

"Kendinden mi?" Jezal burnundan nefes verdi "Sende pek işe yaramamış gibi." Sözcükler ağzından çıkar çıkmaz pişman oldu. Lanet olasıca ağzı başını hep belaya sokuyordu.

Ama Glokta yine iğrenç gülümsemesini gösterdi. "İmparator'un zindanlarına düşene kadar işe yarıyordu. Senin bahanen ne, yalancı?"

Jezal sohbetin gidişatından hoşlanmadı. Oyun masasında kolay zaferlere ve zayıf rakiplere alışmıştı. Yetenekleri körelmişti. Yeni rakibini tanıyana kadar pas geçmesi daha iyiydi. Çenesini sıktı ve bir şey söylemedi.

"Elbette, bir Müsabaka kazanmak çok çalışmayı gerektirir. Ortak dostumuz Collem West'i görmeliydin. Hepimiz ona gülerken aylarca ter döktü, şehirde koştu durdu. Kafasız bir köylü kendisinden daha iyilerle aşık atıyordu, hepimiz böyle düşünüyorduk. Formları hantalca deniyor, kalasların üzerinde sendeleye sendeleye kılıç kullanıyor, her gün kendini aptal yerine koyuyordu. Ama şimdiki haline bir bak." Glokta parmağıyla bastonuna vurdu. "Ve bir de bana bak. Sanırım son gülen iyi gülenmiş, değil mi Yüzbaşı? Çok çalışarak neler başarılabileceğinin en güzel örneği. Sen ondan iki kat yeteneklisin, üstüne, doğru kanı taşıyorsun. West'in onda biri kadar bile çaba göstermene gerek yok ama sen çalışmayı tamamen reddediyorsun."

Jezal bunu cevapsız bırakamazdı. "Çalışmıyor muyum? Her gün bu işkenceye–"

Glokta, "İşkence mi?" diye araya girdi.

Jezal talihsiz bir kelime seçtiğini anladı. "Yani," dedi, "demek istediğim..."

"Ben dövüşmek hakkında da işkence hakkında da az buçuk bir şeyler bilirim ve inan bana," Engizitör'ün grotesk gülümsemesi daha da genişledi, "ikisi oldukça farklı şeyler."

Hâlâ dengesini bulamamış Jezal, "Ee..." diyebildi.

"Hırsın var ve istediklerini elde edecek yeteneklere de sahipsin. Biraz çaba göstermen gerek. Birkaç ay dişini sıkarsan, istediğin buysa bir daha asla kendini bu kadar zorlamak zorunda kalmazsın. Kısa birkaç ay ve hepsi bitecek." Glokta dişsiz dişetlerini yaladı. "Bazı talihsizlikler olmazsa tabii ki. Ama sana teklif edilen şey büyük bir şans. Yerinde olsam bu şansı denerdim ama bilemiyorum. Belki de hem aptal hem yalancısın."

Jezal soğuk bir ses tonuyla, "Ben aptal değilim," dedi. Yapabileceğinin en iyisi buydu.

Glokta bir kaşını havaya kaldırdı sonra da ayağa kalkarken ağırlığını bastonuna verince yüzünü buruşturdu. "İstiyorsan pes et. Hayatının sonuna kadar oturur astlarınla sohbet edersin. Böyle bir yaşama sahip olmayı isteyenler de var. Senin sahip olduğun şanslara asla sahip olamayanlar. Pes et. Mareşal Varuz hayal kırıklığına uğrar. Binbaşı West ve baban da ama lütfen söylediklerimde samimi olduğumu unutma." Eğilip korkunç gülümsemesini gösterdi. "Benim zerre umurumda değil. İyi günler, Yüzbaşı Luthar." Glokta topallayarak uzaklaştı.

Bu pek de hoş olmayan sorgunun ardından Jezal birkaç saat işi gücü olmadığını fark etti fakat bunun keyfini çıkaracak durumda değildi. Kötürümün kendisine söylediklerı üzerinde düşünüp Glokta ismini lanetleyerek boş sokaklarda dolaştı, meydanları ve Agriont'un bahçelerini arşınladı ama konuştuklarını aklından bir türlü çıkaramadı. Konuşmayı aklından geçirdikçe, her cümleyi teker teker hatırladıkça adama verecek daha güzel cevaplar buluyordu. Keşke konuşurken aklına gelmiş olsalardı.

"Ah, Yüzbaşı Luthar!" Jezal şaşırıp kafasını kaldırdı. Islak çimenlerin dibindeki ağacın altında tanımadığı bir adam oturuyordu ve elinde yarısı yenmiş bir elma vardı. "Sabahın erken saatleri yürüyüş için idealdir. Sakin, gri, temiz ve sessiz. Hava kararırkenki pembelik gibi değildir. Bütün o koşturmaca, sağa sola koşturup duran insanlar, böyle bir karmaşanın ortasında kim rahat bir nefes alabilir ki? Sanırım sen de benimle aynı kafadansın. Harika." Elmasından kocaman bir ısırık aldı.

"Tanışıyor muyuz?"

Yabancı, "Ah, hayır, hayır," deyip ayağa kalktı ve üzerindeki tozu toprağı silkeledi. "Henüz değil. İsmim Sulfur, Yoru Sulfur."

"Gerçekten mi? Sizi Agriont'a hangi rüzgâr attı?"

"Diplomatik bir görevde olduğum söylenebilir."

Jezal adama bakıp nereden geldiğini tahmin etmeye çalıştı. "Bu görevi nereden aldınız?"

Sulfur, "Tabii ki efendimden," diye cevap verdi, pek de yardımcı olmayan bir şekilde. Jezal adamın gözlerinin farklı renkte olduğunu fark etti. Çirkin ve rahatsız edici bir özellik.

"Efendiniz kim?"

"Çok bilge ve güçlü bir adamdır." Elmadan geriye kalanı kemirdi ve çöpü çalıların arasına atıp ellerini gömleğine sildi. "Sanırım antrenman yapıyorsun."

Jezal elindeki kılıçlara baktı. "Evet," dedi sonunda bir karara vardığını fark ederken, "ama son kez. Bırakacağım."

"Ah, olamaz!" Adam Jezal'ı omuzlarından tutup sarstı. "Ah, bunu yapmamalısın!"

"Ne?"

"Hayır, hayır! Efendim bunu öğrenirse çok kızar. Hem de çok! Kılıç antrenmanından feragat edersen çok daha fazlasından feragat etmiş olursun! İnsan halkın gözüne işte böyle girer, anlıyor musun? Kararı halk verir. Halk olmazsa asiller olmaz, hem de hiç! Kararı halk verir!"

"Ne?" Jezal parka göz gezdirdi ve Agriont'ta başıboş bir delinin dolaştığını söyleyebileceği bir muhafız aradı.

"Hayır, dövüşmeyi bırakamazsın! Bir daha duymamayım! Kesinlikle! Bunu yapmayacağını biliyorum! Müsabaka'ya katılmalısın!"

Jezal, Sulfur'un ellerini omzundan aldı. "Siz kimsiniz?"

"Sulfur, Yoru Sulfur, hizmetindeyim. Umarım tekrar görüşürüz, Yüzbaşı, Müsabaka'da ya da daha önce!" Ve uzaklaşırken Jezal'a el salladı.

Jezal ağzı açık adamın arkasından baktı. "Lanet olsun!" diye bağırıp kılıçlarını çimenlerin üzerine fırlattı. Bugün herkes işine karışmaya çok hevesliydi, parktaki deliler bile.

Saatin yeterince geç olduğuna kanaat getirir getirmez Binbaşı West'i bulmaya gitti. Adamla dertleşmek mümkündü ve Jezal da kötü haberi Lord Mareşal Varuz'a vermesi için arkadaşını ikna etmeyi ümit ediyordu. Mareşal'e haberi kendisi vermek istemiyordu, mümkünse bunu başka biri yapmalıydı. Kapıyı çaldı ve bekledi, tekrar çaldı. Kapı açıldı.

"Yüzbaşı Luthar! Ne büyük, neredeyse dayanılmaz bir onur!"

Jezal, "Ardee," diye mırıldandı, kızı karşısında gördüğüne şaşırarak, "Seni tekrar görmek ne güzel." İlk kez bunu içinden gelerek söylemişti. Kız gerçekten ilgi çekiciydi. Bir kadının diyecekleriyle ilgilenmek Jezal için yeni ve rahatlatıcı bir şeydi. Ve çok gü-

zeldi, bunu inkâr edemezdi, aslında ne zaman görse öncekinden daha güzel olduğunu düşünüyordu. Tabii ki, West yakın arkadaşı olduğu için aralarında bir şey olması mümkün değildi ama bakmanın bir zararı olmazdı, değil mi? "Eee... ağabeyin burada mı?"

Kız sırtını duvara yasladı ve bir ayağını öne atıp yüzünü buruşturdu. "Yok burada. Dışarıda. Hep işi var. Benim için hep meşgul." Kızın yanakları kıpkırmızıydı. Jezal'ın gözüne şarap sürahisi ilişti. Ağzı açılmıştı ve yarısı boştu.

"Sarhoş musun?"

"Sayılır," diyen kız gözlerini kısıp yanındaki yarısı boş kadehe baktı, "ama daha çok sıkkınım."

"Saat on bile değil."

"Saat ondan önce sıkılamaz mıyım?"

"Ne demek istediğimi biliyorsun."

"Ahlaki tartışmaları kardeşime bırak. Ona daha çok yakışıyor. Bir şey içer misin?" Sürahiyi havada salladı. "İhtiyacın var gibi."

Bu doğruydu. Jezal kendisine bir kadeh şarap doldurdu ve yarı kapalı gözlerle bakan Ardee'nin karşısına oturdu. Ardee masadan kadehini aldı. Kadehin yanında yüzüstü konmuş kalın bir kitap vardı.

Jezal, "Kitap nasıl?" diye sordu.

"*Yaratan'ın Düşüşü*, üç cilt. Klasik bir tarih anlatısı olduğunu söylüyorlar. Bence sıkıcı bir saçmalık." Burnundan soluyarak devam etti. "Bilge büyücüler, görkemli kılıçları olan ciddi şövalyeler ve daha da görkemli kıçları olan kadınlarla dolu. Büyü, vahşet ve romantizm, eşit miktarda mevcut. Saçma sapan bir şey." Kitabı masanın üzerine vurdu ve kitap masanın üzerinden sayfaları açılarak yere düştü.

"Kendini meşgul edeceğin bir şeyler olmalı?"

"Gerçekten mi? Ne tavsiye edersin?"

"Kuzenlerim nakış işler."

"Ya siktir git."

Jezal gülümseyerek, "Hmm," dedi. Küfür etmesi ilk karşılaştıkları kadar antipatik gelmiyordu. "Evde, Angland'da ne yapardın?"

"Ah, evim." Ardee'nin başı koltuğa düştü. "Orada sıkıldığımı sanırdım bir de. Her şeyin merkezindeki buraya gelmek için can

atardım. Şimdi geri dönmeyi dört gözle bekliyorum. Bir çiftçiyle evlenirim. Bir düzine çocuk yaparım. En azından yanımda konuşacak birileri olur." Gözlerini kapatıp iç geçirdi. "Ama Collem buna izin vermiyor. Babamız öldüğü için kendini benden sorumlu hissediyor. Çok tehlikeliymiş. Kuzeylilerin beni katletmesine izin veremezmiş, sorumluluğu da zaten bundan ibaret. Benimle on dakika bile geçirmiyor. Siz küstah züppelerin arasında kapana kısıldım."

Jezal koltuğunda huzursuzca kıpırdandı. "Elinden geleni yapıyor."

Ardee, "Ah, evet," dedi. "Collem West, iyi bir adamdır o! Bir Müsabaka kazandı, duymadın mı? Ulrioch'un surlarından içeriye ilk girendi, değil mi? Onda asil kan nerede, hiç bizden biri olmadı ama sıradan bir köylüye göre iyi biridir o! Kendisinden daha zeki bir kız kardeşinin olması ne büyük talihsizlik, değil mi? Ve kız bir de çok içiyor. Yerini bilmiyor. Tam bir utanç kaynağı. Yokmuş gibi davranmak daha iyi." Yeniden iç geçirdi. "Evet, eve ne kadar çabuk gidersem herkes o kadar mutlu olacak."

"Ben olmayacağım." Lanet olsun, bunu yüksek sesle mi söylemişti?

Ardee çok da hoş olmayan bir kahkaha attı. "Bunu söylemen çok asilce bir davranış. Sahi, sen neden antrenmanda değilsin?"

"Mareşal Varuz'un bugün işi varmış." Duraksadı. "Aslında, bu sabah onun yerine dostun Sand dan Glokta'yla dövüştüm."

"Gerçekten mi? Ne dedi?"

"Bir sürü şey. Bana aptal olduğumu söyledi."

"Hadi canım."

Jezal kaşlarını çattı. "Evet, sen kitaptan ne kadar sıkıldıysan ben de kılıç dövüşlerinden o kadar sıkıldım. Aslında kardeşinle de bunu konuşmak istiyordum. Bırakmayı düşünüyorum."

Ardee bir kahkaha patlattı. Aslında yutmaya çalıştığı şarapta boğuluyor gibiydi. Bütün bedeni titriyordu gülerken. Kadehinden yere şarap döküldü. Jezal, "Bu kadar komik olan ne?" diye sordu.

Ardee gözyaşlarını silerken, "Sadece," dedi, "Collem'le iddiaya girmiştik. Collem senin devam edeceğine emindi. Şimdi on gümüş daha zengin bir kadınım."

Jezal, "Bahis konusu olmaktan hoşlandığımı söyleyemem," diye tersledi.

"Çok da umurumdaydı."

"Bu çok ciddi bir konu."

Ardee, "Hayır, değil!" diye haykırdı. "Ağabeyim için ciddi bir konuydu çünkü bunu yapmak zorundaydı! İsminde bir 'dan' yoksa kimse seni fark etmiyor, bunu benden iyi kim bilebilir? Buraya geldiğimden beri bana vakit ayıran tek kişi sensin ve bunu Collem'in zoruyla yaptın. Az param var ve asil değilim, bu yüzden de senin gibiler için hiçbir şeyim. Erkekler beni görmezden geliyor ve kadınlar benimle konuşmuyor. Burada hiçbir şeyim yok, hiçbir şey ve hiç kimseyim ve sen hayatının zor olduğunu mu düşünüyorsun? Lütfen! Belki de kılıç dövüşüne ben başlamalıyım. Lord Mareşal'e sorsana yeni bir öğrenci almak istiyor muymuş. En azından konuşacak birisi olur!"

Jezal gözlerini kırpıştırdı. Artık ilgi çekici değildi. Kabaydı. "Bir saniye, bunun ne kadar zor olduğu–"

"Ah, sızlanmayı bırak! Kaç yaşındasın sen? Beş mi? Neden gidip annenin göğsünü emmiyorsun, bebek?"

Jezal duyduklarına inanamıyordu. Bu ne cüretti? "Annem öldü," dedi. Hah. Kızın kendisini suçlu hissetmesini, özür dilemesini bekliyordu. İşe yaramadı.

"Öldü mü? Şanslı kadınmış, en azından senin sızlanmalarını dinlemek zorunda değil! Siz şımarık zengin çocuklar hep aynısınız. İstediğiniz her şeye sahipsiniz ama biraz mücadele etmeniz gerektiğinde ortalığı ayağa kaldırıyorsunuz! Zavallısınız! Midemi bulandırıyorsunuz!"

Jezal olduğu yerde dondu kaldı. Yüzü yanıyor, karıncalanıyordu, sanki bir tokat yemişti. Aslında tokat yese daha iyiydi. Hayatı boyunca kimse kendisiyle böyle konuşmamıştı. Hiçbir zaman! Glokta'dan bile kötüydü. Çok daha kötü ve beklenmedikti. Ağzının hâlâ açık olduğunu fark etti. Ağzını kapattı, dişlerini sıktı ve kadehini masanın vurup odayı terk etmek için ayağa kalktı. Kapıya doğru döndüğü sırada kapı açıldı ve Binbaşı West'le karşı karşıya geldi.

West, "Jezal," dedi. Önce şaşkındı, sonra kanepenin üzerine uzanmış kardeşini görünce biraz şüphelendi. "Burada ne işin var?"

"Ee... seni görmeye gelmiştim."

"Öyle mi?"

"Evet ama bekleyebilir. Yapacak işlerim var." Jezal arkadaşının yanından geçip koridora çıktı.

"Bu da neydi?" Uzaklaşırken West'in kardeşiyle konuştuğunu duydu. "Sen sarhoş musun?"

Jezal'ın her adımda biraz daha artan öfkesi gırtlağını sıkıp nefesini kesmeye başladı. Bir saldırının kurbanı olmuştu! Vahşice ve hak etmediği bir saldırı! Koridorda öfkeyle titriyordu, on kilometre koşmuş gibi nefes nefeseydi ve yumruklarını acı verecek kadar çok sıkıyordu. Ve kendisine saldıran bir kadındı! Bir kadın! Lanet olasıca bir köylü! Buna nasıl cesaret ederdi? Kıza vakit ayırmış, şakalarına gülmüş, hatta kızı çekici bulmuştu! Fark edildiği için gurur duyması gerekirdi.

Kendi kendine, "Koduğumun orospusu!" hırladı. Gidip bunu yüzüne de söylemeyi düşündü ama çok geçti. Boşluğa göz gezdirip yumruklayacak bir şey aradı. Kıza bunu nasıl ödetebilirdi? Nasıl? Sonra aklına geldi.

Yanıldığını ispat ederek.

Bu işe yarardı. Hem kızın hem de lanet olasıca kötürüm Glokta'nın yanıldığını ispatlayacaktı. Onlara ne kadar çok çalışabileceğini gösterecekti. Üzerinde düşündükçe daha mantıklı geldi. Bu Müsabaka'yı kazanacaktı, yapacağı şey buydu! Yüzlerindeki gülümsemeyi silecekti! Kararlı adımlarla koridorda yürürken göğsünde garip ve yeni bir his şişmeye başladı.

Bir amaç. Evet, buydu. Belki de koşmak için hâlâ vakit vardı.

KÖPEKLER NASIL EĞİTİLİR

Pratisyen Buz duvarın dibinde duruyordu, kılını kıpırdatmadan, çıt çıkarmadan, koyu gölgelerin arasına gizlenmiş, binanın bir parçası olmuş halde. Albino bir saattir yerinden kıpırdamamış, ayaklarını bile oynatmamış, göz bile kırpmamıştı; Glokta gözlerini sokağa odaklayan Pratisyen'in nefes alıp verdiğinden bile emin değildi.

Glokta ise küfrediyor, huzursuzca kıpırdanıyor, yüzünü buruşturuyor, suratını kaşıyor, dişetlerini emiyordu. *Nerede kaldılar? Birkaç dakika daha gecikirlerse kendimden geçip kirli kanala düşebilir ve boğulabilirim. Ne ironik olurdu.* Dalgalanan yağlı ve pis kokulu suya baktı. *Rıhtımda yüzen ceset, deniz suyuyla şişmiş, tanınmayacak halde...*

Buz karanlıkta omzuna dokundu ve büyük beyaz parmağıyla sokağı işaret etti. Üç adam ağır adımlarla bulundukları yere doğru geliyor, hayatlarını sallanan gemi güvertesinde dengelerini sağlamaya çalışarak geçirmeye alışkın adamlar gibi hafif çarpık yürüyorlardı. İşte partimizin yarısı. *Geç gelmeleri hiç gelmemelerinden iyidir.* Üç denizci kanalın üzerindeki köprüye kadar yürüdü ve durdu, şimdi yirmi adım uzaktaydılar. Glokta kendi aralarında konuştuklarını duyabiliyordu: Kaba, kendine güvenir aksanları vardı. Glokta binanın gölgesine biraz daha sindi.

Şimdi diğer taraftan da ayak sesleri geldi ama bu seferkilerin acelesi vardı. Sokaktan telaşlı adımlarla yürüyen iki adam çıktı. Birisi uzun boylu ve zayıf bir adamdı, üzerinde kürklü, pahalı bir ceket vardı ve şüpheyle etrafına bakınıyordu. *Kıdemli Kumaş Tüccarı, Gofred Hornlach bu olmalı. Adamımız.* Yanındaki adamın belinde bir kılıç vardı ve bir omzunda ağır bir sandık taşıyordu. *Hizmetkâr veya koruma. Bizi ilgilendirmiyor.* Glokta adamlar köprüye yaklaşırken tüylerinin diken diken olduğunu hissetti. Hornlach, denizcilerden kahverengi sakallı olanıyla kısaca konuştu.

Glokta, Buz'a, "Hazır mısın?" diye fısıldadı. Buz başıyla onayladı.

Glokta var gücüyle, "Durun!" diye bağırdı. "Majesteleri adına!" Hornlach'ın hizmetkârı arkasına döndü, sandığı büyük bir gürültüyle köprüye düşürdü ve elini kılıcına attı. Diğer taraftan yumuşak bir yay kiriş sesi geldi. Hizmetkârın gözleri birden kocaman açıldı, ciğerlerindeki nefesi verdi ve ardından yüzüstü yere düştü. Pratisyen Buz gölgelerin arasından çıkıp köprüye doğru yürüdü.

Gözleri fal taşı gibi açılan Hornlach yerdeki cesede ve ardından üzerine gelen albinoya baktı. Denizcilere döndü. "Yardım edin!" diye haykırdı. "Onu durdurun!"

Grubun lideri gülümsedi. "Hiç sanmıyorum." İki arkadaşı acele etmeden köprüyü kesti. Tüccar ne yapacağını bilemedi, kanalın diğer tarafına doğru tedirgin bir adım attı. Severard, arbaletini omzuna dayanmış halde adamın önündeki gölgelerin içinden çıktı. *Arbaletin yerine bir çiçek tutuyor olsan, gören de bir düğüne gittiğini sanır. Kimse az önce bir adam öldürdüğüne inanmaz.*

Etrafı kuşatılan Hornlach sadece fal taşı gibi açılmış korku dolu gözlerle etrafına bakındı. İki Pratisyen yaklaşıyor, Glokta da arkalarından topallıyordu. "Ama size para verdim!" Hornlach çaresizce denizcilere bağırdı.

Kaptan, "Bana seyahat için para verdin," dedi. "Sadakat ekstraya girer."

Pratisyen Buz'un eli tüccarın omzuna indi ve adam dizleri üzerine çökmek zorunda kaldı. Severard hizmetkârın yanına gitti, botunun kirli ucuyla cesedi sırtüstü çevirdi. Adam boş gözlerle gökyüzüne bakıyordu ve boynunda ucu tüylü kısa bir ok vardı. Ağzının kenarından akan kan ay ışığı altında neredeyse siyahtı.

Severard gereksiz bir biçimde, "Ölmüş," diye homurdandı.

Glokta, "Boynuna bir ok yersen genelde ölürsün," dedi. "Cesetten kurtulur musun?"

"Söylemen yeter." Severard adamı ayaklarından tuttu ve köprünün kenarına kadar sürükledi, sonra koltuk altlarından tutarak cesedi köprünün tırabzanları üzerinden aşırdı. Çok temiz, çok düzgün, çok deneyimli. *Bunu daha önce yaptığı belli.* Ceset yağlı suya düşünce bir şapırtı duyuldu. Buz, şimdi Hornlach'ın elle-

rini arkasından sıkı sıkı bağlamış, kafasına bir çuval geçirmişti. Tutsak ayağa kaldırılırken çuvalın içinde ciyakladı. Glokta üç denizcinin yanına gitti, uzun süre ara sokakta ayakta dikildiği için bacaklarını güçlükle hissediyordu.

"Ve işte buradayız," deyip ceketinin cebinden ağır bir kese çıkardı ve Kaptan'ın avucunun tepesinde salladı. "Söyle bakalım, bu akşam ne oldu?"

İhtiyar kaptan gülümseyince eski bir bota benzeyen derisi kırıştı. "Kargom bozulacağı için ilk rüzgârda denize açılmamız gerekiyordu, bunu ona söylemiştim. Bekledik, bekledik, gecenin yarısını pis kokulu bir kanalın yanında geçirdik ama ne oldu dersin? Piç kurusu bizi ekti."

"Çok güzel. Soran olursa Batılimanı'nda bu hikâyeyi anlatırsınız."

Kaptan incinmiş gibiydi. "Aynen böyle oldu, Engizitör. Başka ne yaşanmış olabilir ki?"

Glokta keseyi adamın eline bırakınca içindeki paralar şıngırdadı. "Majesteleri'nin minnetiyle."

Kaptan elindeki keseyi tarttı. "Majesteleri'ne hizmet etmek her zaman büyük bir onurdur!" Sarı dişlerini göstererek sırıttılar ve dönüp uzaklaştılar.

Glokta, "Pekâlâ," dedi, "işe koyulalım."

Hornlach sandalyesinde kıvranırken, "Kıyafetlerim nerede?" diye haykırdı.

"Kıyafetlerin için özür dilerim. Böyle rahatsız olduğunu biliyorum ama kıyafetler hep bir şeyleri gizler. Bir adamı kıyafetsiz bırakırken gururunu da kırarsın, saygınlığını yok edersin ve ikisine de burada ihtiyacın yok. Kimseyi üzerinde kıyafetleriyle sorgulamam. Salem Rews'i hatırladın mı?"

"Kim?"

"Salem Rews. Sizden biri. Kumaş tüccarı. Kral'dan vergi kaçırırken yakalandı. İtirafçı oldu, birkaç kişinin ismini verdi. Onlarla konuşmak istiyordum ama hepsi öldü."

Tüccar sağına soluna bakındı. *Seçeneklerini gözden geçiriyor, neler bildiğimizi tahmin etmeye çalışıyor.* "İnsanlar ölür."

Glokta, tutsağın arkasındaki, tüm duvara yarasından parlak

kırmızı kanı yayılan Juvens'in resmedilmiş cesedine baktı. İnsanlar her zaman ölür. "Tabii ki ama bu kadar vahşi bir biçimde ölmezler. Bence birisi onların ölmesini istedi, öldürülmelerini emretti. Bence o kişi sensin."

"Elinizde kanıtınız yok! Hiçbir şey yok! Bundan paçayı kurtaramayacaksınız!"

"Kanıt hiçbir şeydir, Hornlach ama yine de merakını tatmin edeyim. Rews yaşıyor. Koridorun sonunda bir hücrede, arkadaşları kalmadığı için sürekli çene çalıyor, bize aklına gelen veya bizim aklımıza gelen bütün Dernek üyelerinin ismini veriyor." Adam gözlerini kıstı ama cevap vermedi. "Onu kullanarak Carpi'yi yakaladık."

Tüccar duygularını belli etmemeye çalışarak, "Carpi mi?" diye sordu.

"Suikastçını hatırlıyor olmalısın. Hafif şişman Styrialı? Sivilce izleri olan? Sürekli küfreden? Onu da yakaladık. Bize bütün hikâyeyi anlattı. Kendisini nasıl tuttuğunu, parayı nasıl verdiğini, ne yapmasını istediğini. Bütün hikâyeyi." Glokta sırıttı. "Bir katil için harika bir hafızası var, çok detaylı."

Adamın yüzünde şimdi bir parça korku vardı ama Hornlach meydan okumaya devam etti. "Bu, derneğimize bir hakaret!" diye haykırdı, çıplak halde bir sandalyeye bağlanmış birinin elinden gelebilecek kadar otoriter bir sesle. "Efendim, Coster dan Kault, buna asla izin vermez. Üstat Kalyne'in iyi dostudur!"

"Kalyne'e sıçayım, onun da işi bitti. Ayrıca, Kault senin şimdi Batılimanı'na giden bir geminin güvertesinde güvende olduğunu ve bizim erişemeyeceğimiz bir yere gittiğini sanıyor. Birkaç hafta seni kimsenin özleyeceğini sanmıyorum." Tüccarın yüzü düştü. "Bu süre içerisinde bir sürü şey olabilir... çok fazla şey."

Hornlach dilini dudaklarının üzerinde gezdirdi, hafifçe öne eğildi ve yan gözle Buz ile Severard'a baktı. İşte, şimdi pazarlık başlıyor. Titreyen bir ses tonuyla, "Engizitör," dedi, "hayatta tek bir şey öğrendiysem, o da herkesin bir şey istediğidir. Herkesin bir bedeli vardır. Bizim ceplerimiz derindir. Söylemen yeterli. Sadece söyle! Ne istiyorsun?"

Glokta, bir sır verecekmiş gibi adama doğru eğilerek "Ne mi istiyorum?" diye sordu.

"Evet. Bütün bunlara ne gerek var? Ne istiyorsun?" Hornlach şimdi gülümsüyordu, zeki olduğunu düşündüğünü belli eden bir gülümsemeydi. *Ne güzel ama bu sefer özgürlüğünü satın alamazsın.*

"Dişlerimi geri istiyorum."

Tüccarın gülümsemesi soldu.

"Bacağımı geri istiyorum."

Hornlach yutkundu.

"Hayatımı geri istiyorum."

Adamın yüzü iyice soldu.

"Hayır mı? O zaman kafanı bir kazığa geçirmekle de yetinebilirim. Ceplerin ne kadar derin olursa olsun, benim senden isteyebileceğim hiçbir şey yok." Hornlach şimdi hafiften titremeye başlamıştı. *Böbürlenmeyecek misin? Pazarlık bitti mi? O zaman başlayabiliriz.* Glokta bir kâğıdı eline aldı ve ilk soruyu okudu. "İsmin ne?"

"Bak, Engizitör, ben..." Buz yumruğunu masaya geçirdi ve Hornlach sandalyesine sindi.

Severard, "Lanet olasıca soruya cevap ver!" diye kükredi.

Tüccar, "Gofred Hornlach," diye ciyakladı.

Glokta başıyla onayladı. "Güzel. Kumaş Tüccarları Derneği'nin kıdemli bir üyesisin, değil mi?"

"Evet, evet!"

"Başkan Kault'un vekillerinden birisin, değil mi?"

"Öyle olduğumu biliyorsun!"

"Diğer Dernek üyeleriyle Majesteleri'ni dolandırmak için komplo kurdun mu? Majesteleri'nin on kulunu öldürmesi için bir suikastçı tuttun mu? Bunu yapmanı sana Kumaş Tüccarları Derneği Başkanı Coster dan Kault mu emretti?"

Hornlach, "Hayır!" diye bağırdı panik dolu ciyaklayan bir sesle. *İhtiyacımız olan cevap bu değil.* Glokta, Pratisyen Buz'a baktı. Buz yumruğunu adamın karnına geçirdi, Hornlach nefesini verip yana düştü.

Glokta, "Annemin köpekleri vardı, biliyor musun?" dedi.

Severard adamın kulağına, "Köpekler," diye tıslayıp adamın sırtını sandalyeye bastırdı.

"Onları çok severdi. Onlara bir sürü numara öğretirdi." Glokta dudaklarını büzüştürdü. "Köpekler nasıl eğitilir, bilir misin?"

Hornlach hâlâ nefessizdi, sulanan gözlerini devirerek sandalyesinde sallanıyordu ve konuşamayacak durumdaydı. *Hâlâ sudan çıkmış bir balık gibi. Ağzını açıp kapatıyor ama hiç sesi çıkmıyor.*

Glokta, "Tekrar," dedi. "Tekrar, tekrar, tekrar. Köpeğe aynı numarayı yüz kez tekrarlatman lazım ve sonra aynısını tekrar yaptırmalısın. Her şey tekrarla ilgili. Bir köpeğin istediğin zaman havlamasını istiyorsan kırbacı esirgememelisin. Benim için havlayacaksın, Hornlach, Açık Konsey'in önünde."

Adam, "Sen delisin," diye haykırdı diğerlerine bakarak. "Hepiniz delisiniz."

Glokta dişsiz gülümsemesini gösterdi. "Hoşuna gidecekse. Evet, deliyiz." Elindeki kâğıda baktı. "İsmin nedir?

Tutsak yutkundu. "Gofred Hornlach."

"Kumaş Tüccarları Derneği'nin kıdemli bir üyesisin, değil mi?"

"Evet."

"Başkan Kault'un vekillerinden birisin, değil mi?"

"Evet."

"Diğer Dernek üyeleriyle Majesteleri'ni dolandırmak için komplo kurdun mu? Majesteleri'nin on kulunu öldürmesi için bir suikastçı tuttun mu? Bunu yapmanı sana Kumaş Tüccarları Derneği Başkanı Coster dan Kault mu emretti?"

Hornlach çaresizce etrafına bakındı. Buz ve Severard bakışlarını adamın üzerine odakladı.

Glokta, "Ee?" diye sordu.

Tüccar gözlerini kapattı. "Evet," diye mırıldandı.

"Ne dedin?"

"Evet!'"

Glokta gülümsedi. "Harika. Şimdi söyle bakalım, ismin nedir?"

ÇAY VE İNTİKAM

Bayaz, "Güzel bir yer, değil mi?" diye sordu, yolun iki kenarındaki tepeleri seyrederken.

Atların toynakları yolda hafifçe gümbürdüyor, düzenli ses Logen'ı huzursuz ediyordu. "Öyle mi?"

"Evet, elbette yaşamın zor olduğu bir yer olduğunu söyleyebiliriz, en azından nasıl hayatta kalacağını bilmeyenler için. Sert ve acımasız bir yer. Ama asil bir yanı olduğunu da söyleyebiliriz." Mecusların İlki kollarıyla manzarayı kucakladı ve serin havayı ciğerlerine doldurdu. "Dürüst, bozulmamış bir yer. En iyi çelik her zaman en çok parlayan olacak değil." Eyerinde hafifçe sallanırken Logen'a baktı. "Sen bunu biliyor olmalısın."

"Güzelliğinin farkına vardığımı söyleyemem."

"Öyle mi? Sen ne görüyorsun?"

Logen gözlerini sarp, çimenli tepelerin üzerinde gezdirdi, kahverengi çalılar ve hasırotlarıyla kaplı bir yer dikkatini çekti, aralarda yer yer gri kayalar ve ağaçlara göze çarpıyordu. "Ben elverişli bir savaş alanı görüyorum. Tabii diğer taraftan önce gelebilirsen."

"Gerçekten mi? Nasıl?"

Logen yumru yumru bir tepeyi işaret etti. "Şuraya yerleştirilecek okçular yoldan görülmez ve kayalar ayak izlerini gizlerler. Tepenin üzerine düşmanın ilgisini çekmesi için birkaç hafif zırhlı atlı bırakırsın."

Tepenin aşağı kısımlarını kaplayan dikenli çalıları işaret etti. "Şu taraftan gelmelerine izin verirsin, çalıların arasında çırpınırlarken de okları yağdırmaya başlarsın. Tepeden üzerine yağmur gibi ok yağması çok da güzel bir şey değildir. Daha acele ederler ve daha derine saplanırlar. Okları yedikleri zaman disiplinleri bozulur. Kayalara ulaştıklarında çok yorgun olacaklar ve disiplin tamamen

kaybolacak. İşte o zaman hücum etmek gerek. Birkaç Carl, taşların arasından çıkıp hücuma geçebilir. Dinç, gözüpek ve şeytanlar gibi savaş naraları atan adamlar onları tepenin üzerinde ezer."

Logen gözlerini kısıp tepenin yanlarına baktı. Böyle bir saldırının iki tarafında da bulunmuştu, ikisi de hoş bir deneyim değildi. "Ama tutunmayı başarırlarsa ağaçların arasına gizlenen birkaç atlı işlerini bitirebilir. Birkaç Şöhretli Adam, birkaç sert dövüşçü, hiç beklemediğin bir yerden üzerine saldırırsa bu çok ürkütücü bir şeydir. Bunu görünce kaçmaya başlarlar. Ama yorgun oldukları için çok hızlı kaçamayacaklardır. Bu da tutsaklar anlamına gelir, tutsaklar fidye veya kolayca öldürülen düşman askerleri anlamına gelir. Ben burada, hangi tarafta olduğuna göre, bir katliam veya büyük bir zafer görüyorum. Gördüğüm şey bu."

Bayaz gülümsedi, başı da atıyla beraber ileri geri sallandı. "Arazinin bir generalin en iyi dostu veya en kötü düşmanı olduğunu söyleyen Stolicus muydu?"

"İsmini hiç duymadım ama doğru demiş. Burası, ilk gelen olduğu sürece, bir ordu için iyi bir yer. Buraya diğer taraftan önce gelmek işin anahtarı."

"Kesinlikle. Ama bizim bir ordumuz yok."

"Bu ağaçlar içerisinde birkaç atlıyı da gizliyor olabilir." Logen yan gözle büyücüye baktı. Adam eyerinde çok mutluydu, açık arazide at binmenin keyfini çıkarıyordu. "Bence Bethod senin tavsiyene kulak vermeyecek ve benim de onunla yeterince geçmişim var. En can yakıcı yerinden, gururundan yaralandı. İntikam almak isteyecek. Çok hem de."

"Ah, evet, intikam, Kuzey'in en gözde sporlarından biri. Popülerliğini hiç kaybetmedi."

Logen ağaçlara, kayalara ve vadinin yanlarına, gizlenilebilecek yerlere doğru ciddi bakışlar attı. "Bu tepelerde bizi arayan adamlar olmalı. Yetenekli ve savaş tecrübesi olan adamlardan kurulu küçük gruplar, güçlü atları ve iyi silahları olan, bölgeyi iyi tanıyan savaşçılar. Bethod sülaleleri bitirdiği için artık Kuzey'de erişemeyeceği yer yok. Şurada bekliyor olabilirler," diyerek yolun kenarındaki taşları işaret etti, "ya da şu ağaçların arkasında." Önde yük atıyla seyahat eden Malacus Quai etrafına endişeli bakışlar attı. "Her yerde olabilirler."

Bayaz, "Bu durum seni korkutuyor mu?" diye sordu.

"Beni her şey korkutuyor ve korkutması da gerekir. Korku avlananların dostudur, beni de uzun süredir hayatta tutuyor. Ölüler korkusuzdur ve onlara katılmaya niyetim yok. Kütüphaneye de adamlar gönderecek."

"Ah, evet, kitaplarımı yakmak için."

"Bu durum seni korkutuyor mu?"

"Pek değil. Kapının taşlarında Juvens'in sözleri var ve bugün bile kimse onlara karşı koyamaz. Kafasında şiddet olan kimse yakına gelemez. Sanırım Bethod'un adamları yiyecekleri bitene kadar gölün kıyısında dolaşacak, bunu yaparken de nasıl olup da koca bir kütüphaneyi bulamadıklarını merak edecekler." Büyücü sakalını kaşıdı. "Hayır, şimdiki duruma odaklanmak daha mantıklı. Diyelim yakalandık, sence ne olur?"

"Bethod bizi öldürür, hem de aklına gelen en kötü şekilde. Tabii merhametli olmaya karar verirse bizi bir uyarıyla serbest de bırakabilir."

"Bana pek olası gelmedi."

"Ben de aynı şeyi düşünüyordum. En iyi seçeneğimiz Whiteflow'a ulaşmak, nehri geçip Angland'a adım atmak ve sahip olmadığımız şansa bel bağlamak." Logen şansa güvenmezdi, kelimeyi telaffuz etmek bile ağzında ekşi bir tat bırakıyordu. "Kötü hava işimize yarayabilir. Sağanak yağmur bizi gizleyebilir." Gökyüzü haftalardır üzerine yağmur işiyordu ama şimdi ihtiyacı olduğunda tek bir damla bile vermiyordu.

Malacus Quai büyük ve yuvarlak gözlerinde endişeyle omzu üzerinden geriye baktı. "Daha hızlı gitmemiz gerekmez mi?"

Logen, "Belki," deyip atının boynuna hafifçe vurdu, "ama atlarımızı yorarız ve daha sonra onların gücüne ihtiyacımız olabilir. Gündüzleri saklanıp geceleri seyahat edebiliriz ama o zaman da kaybolma riski var. Böyle daha iyiyiz. Kimsenin bizi görmediğini umarak ağır ağır ilerleyelim." Tepelere göz gezdirdi. "Şimdiye dek görülmediğimizi ümit ederek."

Bayaz, "Hmm," dedi, "o zaman bunu şimdi sana söylememde fayda var. O Caurib denen cadı göründüğü kadar aptal değil."

Logen'ın içine kurt düştü. "Öyle mi?"

"Hayır, bütün o makyaja, mücevherlere ve uzak kuzey saç-

malıklarına rağmen işini biliyor. Buna uzun göz derler. Eski bir numaradır ama etkilidir. Bizi izliyor."

"Nerede olduğumuzu biliyor mu?"

"Ne zaman yola çıktığımızı ve hangi yöne doğru gittiğimizi biliyor."

"Bunun bize hiç yardımı olmaz."

"Ben de aynı fikirdeyim."

"Lanet olsun." Logen solundaki ağaçların arasında bir hareketlilik gördü ve elini kılıcına attı. Birkaç kuş gökyüzüne yükseldi. Logen yüreği ağzında bekledi. Hiçbir şey olmadı. Elini kılıcından çekti. "Fırsatımız varken hepsini öldürmeliydik. Üçünü de."

"Ama öldürmedik ve buradayız." Bayaz, Logen'a baktı. "Bizi yakalarlarsa planın nedir?"

"Kaç. Ve atlarımızın daha hızlı olması için dua et."

Bayaz, "Ya bu?" diye sordu.

Rüzgâr etraflarında ağaçlar olmasına rağmen sert bir biçimde eserek kamp ateşini dans ettirmeyi başarıyordu. Malacus Quai'ın omuzları çökük tü ve sırtına bir battaniye almıştı. Bayaz'ın elinde tuttuğu kısa ota bakıyordu ve konsantre olmaya çalışırken kaşları çatılmıştı.

"Ee..." Beşinci bitkiydi ve zavallı asistan henüz bir tanesini bile bilememişti. "Bu... ee... Ilyith mi?"

Bayaz, "Ilyith mi?" diye tekrarladı. Yüz ifadesinden cevap doğru mu, yoksa yanlış mı anlamak mümkün değildi. Çırağı söz konusu olduğunda en az Bethod kadar acımasızdı.

"Olabilir mi?"

"Hiç sanmıyorum." Çırak gözlerini kapattı ve beşinci kez iç geçirdi. Logen çırağa acıyordu, gerçekten acıyordu ama yapabileceği bir şey yoktu. "Ursilum, eski dilde, yuvarlak yapraklı türü."

"Evet, evet, tabii ki, Ursilum. Dilimin ucundaydı."

"İsim dilinin ucundaysa o zaman belki bize ne için kullanıldığını da söyleyebilirsin."

Çırak gözlerini kısıp cevap yıldızlarda yazılı olabilirmiş gibi ümitle gökyüzüne baktı. "Eklem ağrılarına mı iyi geliyordu?"

"Hayır, kesinlikle hayır. Korkarım ağrıyan eklemlerin ağrımaya devam edecek." Bayaz bitkiyi parmaklarında döndürdü.

"Ursilum'un bilinen bir faydası yoktur. Sadece bir bitkidir." Sapı çalıların arasına fırlattı.

Quai, "Sadece bir bitki," deyip başını iki yana salladı. Logen iç geçirdi ve gözlerini ovaladı.

"Özür dilerim, Efendi Dokuzparmak, seni sıkıyor muyuz?"

Logen, "Ne fark eder?" diye sordu ellerini havaya kaldırarak. "Hiçbir işe yaramayan bir bitkinin ismi kimin umurumda?"

Bayaz gülümsedi. "Güzel noktaya parmak bastın. Söylesene, Malacus, ne fark eder?"

"Birisi dünyayı değiştirmek istiyorsa önce neye benzediğini anlamalı." Çırak sözcükleri ezberden söylüyor gibiydi, bildiği bir soru sorulduğu için rahatladığı belliydi. "Demirci metallerin yolunu öğrenir, marangoz ağaçların yolunu öğrenir, aksi halde yaptıkları işlerin bir anlamı olmaz. Saf büyü vahşi ve tehlikelidir çünkü Diğer Taraf'tan gelir ve aşağıdaki dünyadan güç çekmek tehlikelidir. Mecuslar büyüyü bilgi ile yoğurur ve Yüce İlim'i yaratırlar ama demirci ve marangoz gibi sadece anladıkları şeyleri değiştirmelidirler. Bu yüzden, Mecuslar her şeyi öğrenmeli, dünyayı tamamen anlamalıdır. Ağaç ancak kökleri kadar güçlüdür ve gücün kökü de bilgidir."

"Sakın söyleme, Juvens'in *Sanatın Prensipleri*."

Bayaz, "İlk cümleleri," dedi.

"Bunu söylediğim için beni affedin ama ben otuz yıldır bu dünyadayım ve hâlâ ne olduğu hakkında en ufak bir fikrim yok. Dünyayı tamamen bilmek? Her şeyi anlamak? Bu çok zor bir iş."

Mecus kıkırdadı. "Bir çimeni gerçek anlamda anlamak ve bilmek bile bir ömürlük bir iş ve dünya sürekli değişiyor. Zaten bu yüzden uzmanlaşıyoruz."

"Sen ne seçtin?"

Bayaz, "Ateş," dedi mutlu bir biçimde alevlere bakarak, ışık kel kafasında dans ediyordu. "Ateş, güç ve irade. Ama seçtiğim alanlarda uzun yıllar çalışmış olsam da hâlâ bir çırağım. Ne kadar çok öğrenirsen ne kadar az şey bildiğini fark ediyorsun. Yine de, denemeye değer. Sonuçta, gücün kökleri bilgidir."

"Öyleyse, yeterince bilgi ile bir Mecus her şeyi yapabilir mi?"

Bayaz kaşlarını çattı. "Sınırlar vardır. Ve tabii ki kurallar."

"İlk Kanun gibi mi?" Bayaz ve çırağı aynı anda Logen'a bak-

tı. "Şeytanlarla konuşmak yasak, değil mi?" Quai'ın ateşi varken bu konudan bahsettiğini hatırlamadığı belliydi, ağzı şaşkınlıktan açıktı. Bayaz gözlerini biraz kısmıştı, bir parça şüphe duyduğu belliydi.

Mecusların İlki, "Evet, tabii ki," dedi. "Diğer Taraf'a doğrudan dokunmak yasaktır. İlk Kanun istisnasız her şeye uygulanır. İkinci Kanun gibi."

"O nedir?"

"İnsan eti yemek yasaktır."

Logen bir kaşını havaya kaldırdı. "Siz büyücüler garip şeyler biliyorsunuz."

Bayaz gülümsedi. "Ah, henüz yarısını bile duymadın." Çırağına dönüp ona kahverengi bir kökü gösterdi. "Pekâlâ, Quai Efendi, bana bunun ismini söyleyebilir misin?"

Logen kendine hâkim olamayıp sırıttı. Bunu biliyordu.

"Hadi, Quai Efendi, bütün gece seni bekleyemeyiz."

Logen çırağın çaresizliğine daha fazla dayanamadı. Öne eğildi, ateşi sopayla dürtüyor gibi yaptı ve sözcüklerini gizlemek için öksürüp, "Kuzgun Ayağı," diye fısıldadı. Bayaz uzaktaydı ve rüzgâr hâlâ ağaçların arasında hışırdıyordu. Mecus'un kendisini duymasına imkân yoktu.

Quai rolünü iyi oynadı. Bir süre köke baktı ve kaşları düşünceli bir biçimde çatıldı. "Kuzgun Ayağı mı?" diye sordu.

Bayaz bir kaşını havaya kaldırdı. "Evet. Bravo, Malacus. Peki ne işe yaradığını söyleyebilir misin?"

Logen yeniden öksürdü. "Yaralar," diye fısıldadı, ilgisizce çalıların arasına bakıp bir eliyle ağzını gizlerken. Bitkiler konusunda çok fazla şey bilmiyor olabilirdi ama yaralar uzmanlık alanına giriyordu.

Quai, "Sanırım yaralara iyi geliyor," dedi.

"Harika, Quai Efendi. Kuzgun Ayağı, doğru. Ve evet, yaralara iyi gelir. Sonunda ilerleme katettiğini görmek çok güzel." Boğazını temizledi. "Fakat bu ismi biliyor olman çok ilginç. Buna sadece dağların kuzeyinde Kuzgun Ayağı derler. Sana bu ismi hiç öğretmedim. Merak ediyorum, bu ismi dağların kuzeyinden gelen kimden öğrenmiş olabilirsin?" Yan gözle Logen'a baktı. "Büyü sanatında kariyer yapmayı hiç düşündün mü, Efendi Dokuzpar-

mak?" Gözlerini kısıp bir kez daha Quai'a baktı. "Bir çıraklık boş yerim olabilir."

Malacus başını önüne eğdi. "Özür dilerim, Efendi Bayaz."

"Dilemelisin de. Belki de bizim için çömleği temizlersin. Bu iş yeteneklerine daha uygun olabilir."

Quai isteksizce battaniyeyi üzerinden attı, kirli kâselerle çömleği aldı ve çalıların arasından dereye yürüdü. Bayaz ateşe eğilip fokurdayan suya birkaç yaprak ekledi. Alevlerin titreyen ışığı yüzünün altını aydınlatıyordu ve çıkan buhar kel kafasına doğru yükseliyordu. Bu haliyle, gerçekten bir büyücü gibi görünüyordu.

Logen, "O nedir?" diye sordu piposuna uzanarak. "Büyü mü? İksir mi? Yüce İlimlerden biri mi?"

"Çay."

"Eh?"

"Bir bitkinin yaprakları suda kaynatılır. Gurkhul'da büyük bir lükstür." Bardağına biraz döktü. "Denemek ister misin?"

Logen şüpheyle kokladı. "Ayak gibi kokuyor."

"Keyfin bilir." Bayaz başını iki yana salladı ve bardağını iki eliyle kavrayarak arkasına yaslandı. "Ama doğanın insanlara verdiği en büyük hediyelerden birini kaçırıyorsun." Çayından bir yudum aldı ve keyifle dudaklarını şapırdattı. "Zihni sakinleştirir, vücudu canlandırır. Güzel bir çayın iyileştiremeyeceği pek azdır."

Logen piposunun içine birkaç parça chagga koydu. "Ya kafaya saplanan bir balta?"

Bayaz sırıtarak, "İyileştiremeyeceği birkaç şeyden biri," dedi. "Söylesene, Efendi Dokuzparmak, Bethod ile aranda ne var? Birçok kez onun için savaşmadın mı? Neden birbirinizden bu kadar nefret ediyorsunuz?"

Logen piposundan dumanı emerken duraksadı, sonra nefes verdi. "Sebepleri var," dedi sertçe. Eski yaralar hâlâ tazeydi. Hiçbirini kaşımak istemiyordu.

"Ah, sebepler." Bayaz elindeki bardağa baktı. "Ya senin sebeplerin? Bu nefret çift taraflı değil mi?"

"Belki."

"Ama sen bekleyebilirsin, öyle mi?"

"Öyle olmak zorundayım."

"Hmm. Bir Kuzeyli için çok sabırlısın."

Logen, Bethod'u, iğrenç oğullarını ve hırsları için öldürdükleri çok sayıda iyi adamı düşündü. Onların hırsları için öldürdüğü adamlar aklına geldi. Shanka'yı, ailesini, deniz kenarındaki kasabasından arta kalanları düşündü. Bütün ölen arkadaşları aklına geldi. Dişlerini emip ateşe baktı.

"Ben kendi zamanımda birkaç kez intikam aldım ama hep başıma daha çok iş açtı. İntikam iyidir ama bir lükstür. Karnını doyurmaz, seni kuru tutmaz. Düşmanlarımla savaşmak için arkamda dostlarım olması gerek ve benim dostum kalmadı. Gerçekçi olmak lazım. Uzun bir süredir tek hırsım günü sağ salim tamamlamak."

Bayaz gözleri ateşin ışığında parıldarken gülmeye başladı. Logen, "Ne var?" diye sorup piposunu adama uzattı.

"Üzerine alınma ama sen sürprizlerle dolu bir adamsın. Hiç beklediğim gibi biri değilsin. Tam bir bilmecesin."

"Ben mi?"

"Ah, evet! Kanlı Dokuz!" diye fısıldadı, gözlerini daha fazla açarak. "Çok kötü bir şöhretin var, dostum. Anlattıkları hikâyeler! Kötü bir isim! Anneler çocuklarını korkutmak için anlatıyor seni!" Logen bir şey demedi. İnkâr etmek anlamsızdı. Bayaz pipodan bir nefes çekip verdi verdi. "Prens Calder'in bizi ziyaret ettiği günü düşünüyordum."

Logen burnundan nefes verdi. "Ben onu pek düşünmemeye çalışıyorum."

"Ben de ama bana ilginç gelen onun tavırları değil, seninkilerdi."

"Öyle mi? Bir şey yaptığımı hatırlamıyorum."

Bayaz pipoyla Logen'ı işaret etti. "Ah, söylemeye çalıştığım şey de bu zaten. Bugüne dek birçok büyük savaşçı, asker, general ve şampiyon tanıdım. Büyük bir savaşçı çabuk hareket eder, kararlıdır, ister kolunu kullansın, ister bir ordusu olsun, ilk saldıranın son saldıracağını bilir. Bu yüzden savaşçılar içgüdülerine güvenmeyi öğrenir, gururlu ve vahşi olurlar, eylemlere şiddetle karşılık verirler." Bayaz pipoyu Logen'a geri verdi. "Ama hikâyelerde ne söylenirse söylensin, sen böyle değilsin."

"Seninle aynı fikirde olmayacak bir sürü insan tanıyorum."

"Belki ama gerçek apaçık ortada, Calder sana hakaret etti ve sen bir şey yapmadın. Demek ki, ne zaman eyleme geçeceğini ve ne zaman saldıracağını biliyorsun, ayrıca bunu ne zaman yapmaman gerektiğini de biliyorsun. Böyle bir kontrol durum değerlendirmesi yapabilen bir akıl gerektirir."

"Belki de sadece korkuyordum."

"Calder'den mi? Yapma. Scale'den bile korkmadın ve o çok daha ürkütücü bir adam. Sırtında çırağımla kırk mil yürüdün, bu hem cesaret hem de şefkat gerektirir. Nadir bir kombinasyon. Vahşet ve kontrol, öngörü ve şefkat – ve bir de ruhlarla konuşuyorsun."

Logen bir kaşını havaya kaldırdı. "Sıklıkla değil ve sadece yanımda kimse olmadığında. Zaten sohbetleri çok sıkıcı ve seninki kadar gurur okşayıcı değil."

"Hah. Bu doğru. Ruhların insanlara söyleyeceği çok fazla şey yoktur, derler, gerçi ben onlarla hiç konuşmadım; bu yeteneğe hiç sahip olmadım. Bunu yapabilenlerin sayısı artık çok az." Çayından bir yudum daha aldı ve bardağın tepesinden Logen'a baktı. "Aslında bunu yapabilen ve hayatta olan sadece bir kişi daha tanıyorum."

Malacus titreyerek ağaçların arasından çıktı ve kâselerle çömleği yere koydu. Battaniyesini alıp sarındı, sonra ümitle buharı tüten sıvıya baktı. "Çay mı o?"

Bayaz çırağı umursamadı. "Söylesene, Efendi Dokuzparmak, kütüphaneye geldiğinden beri, seni neden çağırdığımı hiç sormadın. Neden Kuzey'de seyahat edip hayatımızı riske attığımızı da merak etmiyorsun. Bu, bana çok garip geldi."

"Bence değil. Bilmek istemiyorum."

"İstemiyor musun?"

"Hayatım boyunca bir şeyleri bilmek için uğraştım. Dağların diğer tarafında ne var? Düşmanlarım ne düşünüyor? Bana karşı hangi silahları kullanacaklar? Hangi dostlarıma güvenebilirim?" Logen omzunu silkti. "Gücün kökü bilgi olabilir ama öğrendiğim her yeni şey beni daha kötü bir durumda bıraktı." Yeniden dumanı içine çekmek istedi ama ateşi sönmüştü. Pipoyu yere vurarak külleri dışarı saçtı. "Benden ne istiyorsan onu gerçekleştirmek için elimden geleni yapacağım ama zamanı gelene kadar ne ol-

duğunu bilmek istemiyorum. Kendi kararlarımı vermekten sıkıldım. Hiçbir zaman doğru kararlar olmadılar. Babam cehaletin en iyi ilaç olduğunu söylerdi. Bilmek istemiyorum."

Bayaz, Logen'a baktı. Logen ilk kez yaşlı adamı şaşkın görüyordu. Malacus Quai boğazını temizledi. "Ben bilmek isterdim," dedi kısık bir sesle. Ümitle efendisine baktı.

Bayaz, "Evet," diye mırıldandı, "ama senin sorma hakkın yok."

İşler ertesi gün öğlene doğru kötüye gitti. Logen, Whiteflow'a sağ salim varacaklarını, belki bir hafta daha yaşayacaklarını düşünmeye başlamıştı. Bir anlığına konsantrasyonunu kaybedermiş gibi oldu. Fakat esas kaybetmemesi gereken an buydu.

Yine de iyi bir pusu kurmuşlardı, haklarını vermek gerekirdi. Gizlenecekleri yeri iyi seçmişler ve atlarının nallarına seslerini boğması için bez bağlamışlardı. Üçağaç olsa bunu önceden sezerdi çünkü zemini okumakta üzerine yoktu. Köpekadam olsa kokularını alırdı çünkü burnu çok hassastı. Ne yazık ki, ikisi de yanında değildi. Ölülerin kendisine bir yardımı dokunamazdı.

Kör bir dönemeci döndüklerinde kendilerini bekleyen üç atlıyla yüz yüze geldiler. Zırhlı ve silahlıydılar, yüzleri kirli ama silahları temizdi, her birinin deneyimli birer savaşçı oldukları belliydi. Sağdaki iriyarı ve güçlü görünümlüydü, neredeyse boynu yok gibiydi. Soldaki uzun boylu, zayıf, sert bakışlı bir adamdı. İkisinin de yuvarlak miğferleri, aşınmış zırhlı ceketleri ve uzun mızrakları vardı. Liderleri atının üzerinde bir turp çuvalı gibi duruyordu, usta bir atlının rahatlığıyla eyerin üzerine çökmüştü. Logen'ı görünce başıyla onayladı. "Dokuzparmak! Brynn! Kanlı Dokuz! Seni yeniden görmek çok güzel."

Logen, "Karaparmak," diye mırıldandı, yüzüne güçlükle de olsa dostça bir gülümseme yerleştirerek. "Şartlar farklı olsaydı seni görmek benim de hoşuma giderdi."

"Ama şartlar olduğu gibi." Konuşurken ihtiyar savaşçının gözleri usulca Bayaz'ın, çırağının ve Logen'ın üzerinde gezinip silahları olup olmadığını inceledi ve planını gözden geçirdi. Daha aptal bir adam üstün olduklarını düşünebilirdi ama Karaparmak bir Şöhretli Adam'dı, aptal değildi. Gözleri Logen'ın kılıcına doğru uzanan eline odaklandı ve yavaşça başını iki yana salladı. "Oyun

yok, Kanlı Dokuz. Seni yakaladığımızı biliyorsun." Ve ağaçlara doğru bakıp başıyla onayladı.

Logen'ın morali iyice bozuldu. İki atlı daha ortaya çıktı ve tuzağı tamamlamak için ilerledi, beze sarılı toynaklar yolun yumuşak zemininde neredeyse hiç ses çıkarmıyordu. Logen dudağını ısırdı. Lanet olsun, Karaparmak haklıydı. Dört atlı aradaki mesafeyi kapattı, mızrakları aşağı bakıyordu, yüzlerinde soğuk bir ifade vardı, hepsi işine odaklanmıştı. Malacus Quai korku dolu gözlerle adamlara baktı, atı huzursuzlandı. Bayaz eski dostlarını görmüş gibi sırıtıyordu. Logen büyücü gibi görünmeyi çok isterdi. Kendi kalbi yerinden çıkacakmış gibi atıyordu ve ağzı kurumuştu.

Karaparmak atını yürüttü, bir eli baltasının sapında diğeri ise dizindeydi, dizginleri tutmuyordu. Usta bir atlıydı ve bu konudaki yeteneğiyle tanınırdı. Bir adam ayak parmaklarının tamamını soğukta kaybederse böyle olması normaldi. Ata binmek yürümekten daha hızlıydı ama iş dövüşmeye gelince Logen ayağını yere sağlam basmayı tercih ederdi. Yaşlı savaşçı, "Bizimle gelseniz iyi olur," dedi, "herkesin iyiliği için."

Logen aynı fikirde değildi ama sayıca kendilerinden üstün oldukları belliydi. Bayaz'ın dediği gibi, bir kılıcın sesi olabilirdi ama bir mızrak atlılara karşı çok daha işe yarardı ve üzerine dört atlı geliyordu. Yakalanmıştı – düşman sayıca üstündü ve elinde işe uygun olmayan bir silah vardı. Yine de, bir süre oyunu oynayıp bir şans yakalamayı bekleyebilirdi. Logen boğazını temizledi ve sesine korkusunu yansıtmamaya çalıştı. "Bethod ile barışacağın hiç aklıma gelmezdi, Karaparmak, senden bunu beklemezdim."

Yaşlı savaşçı uzun, birbirine dolanmış sakalını kaşıdı. "Doğruyu söylemek gerekirse sona kalanlardan biriydim ama sonunda ben de diğerleri gibi diz çöktüm. Hoşuma gittiği söylenemez ama olan oldu. Kılıcını bana versen iyi olur, Dokuzparmak."

"Ya İhtiyar Yawl? O da mı Bethod'a boyun eğdi? Yoksa kendine daha uygun bir efendi mi buldun?"

Karaparmak hakaretten etkilenmedi. Yüzünde sadece üzgün ve yorgun bir ifade vardı. "Yawl öldü, gerçi senin haberin yoktur. Birçoğu öldü. Bethod veya oğulları pek efendiye benzemiyorlar. Kimse Scale'in şişko, Calder'in sıska kıçını yalamaktan hoşlanmı-

yor, bunu bilesin. Şimdi kılıcını bana ver, zamanı boşa harcıyoruz ve gidecek uzun bir yolumuz var. Sen silahsız kaldıktan sonra istediğin kadar sohbet edebiliriz."

"Yawl öldü mü?"

Karaparmak şüpheyle, "Evet," dedi. "Bethod'u düelloya davet etti. Duymadın mı? Korkunç, onun işini bitirdi."

"Korkunç mu?"

"Sen neredeydin, bir dağın altına mı gizlendin?"

"Öyle de diyebiliriz. Bu Korkunç neyin nesi?"

"Ne olduğunu ben de bilmiyorum." Karaparmak eğilip çimenlerin üzerine tükürdü. "Bazıları insan olmadığını söylüyor. Şu orospu Caurib'in onu bir tepeyi kazıp çıkardığını iddia edenler var. Kim bilir? Her neyse, artık Bethod'un yeni şampiyonu ve üzerine alınma ama eskisinden daha ürkütücü."

Logen, "Alınmadım," dedi. Boyunsuz adam yaklaştı. Çok yakına girdiği için mızrağının ucu şimdi belki yarım metre kadar uzaktaydı. Logen'ın uzanıp kavrayabileceği kadar yakındı. Belki. "İhtiyar Yawl güçlü kuvvetliydi."

"Evet. Biz de o yüzden onu takip ediyorduk. Ama nihayetinde bir şeye yaramadı. Korkunç onu kırıverdi. Hem de çok kötü, sıradan bir köpekmiş gibi. Hatasından ders almamız için Yawl'ı öldürmedi ama İhtiyar uzun yaşamadı. O gün birçoğumuz diz çöktük, en azından eşleri ve oğulları olanlar. Daha fazla geciktirmenin anlamı yoktu. Dağlarda hâlâ Bethod'a boyun eğmeyen birkaç kişi var. Aya tapan deli adam Crummock-i-Phail ve tepeli adamları, birkaç kişi daha. Ama sayıları çok fazla değil. Ve Bethod'un onlar için planları var." Karaparmak nasırlı elini öne uzattı. "Kılıcını bana versen daha iyi olur, Kanlı Dokuz. Lütfen sadece sol elini kullan, mümkün olduğunca yavaş, numara yapmaya kalkma. Böylesi daha iyi."

Buraya kadardı. Zamanı tükenmişti. Logen sol elinin üç parmağıyla kılıcının kabzasını kavradı, soğuk metal avucuna değdi. İri adamın mızrağı biraz daha yakınlaştı. Uzun boylu olan rahatladı, Logen'ın pes ettiğine emindi. Mızrağı havaya bakıyordu, hazır değildi. Diğer ikisinin ne yaptığını ise tahmin etmek mümkün değildi. Logen omzu üzerinden geriye bakmak istese de kendine hâkim olup sadece önüne baktı.

"Farklı saflarda savaşsak da sana hep saygı duydum, Dokuzparmak. Seninle bir alıp veremediğim yok. Ama Bethod intikam almak istiyor ve buna kafayı taktı. Ben de hizmet yemini ettim." Karaparmak, Logen'a doğru üzgün bir bakış attı. "Seni yakalayan ben olduğum için üzgünüm. Bir fark yaratacaksa."

Logen, "Ben de," dedi, "sen olduğun için üzgünüm." Kılıcını yavaşça kınından çıkardı. "Bir fark yaratacaksa." Kolunu birden öne attı ve kılıcın kabzasını Karaparmak'ın ağzına geçirdi. Yaşlı savaşçı soğuk metal dişlerini kırınca bir çığlık atarak eyerinde geriye savruldu, elinden bıraktığı baltası yere düştü. Logen iriyarı adamın mızrağını ucun hemen altından yakaladı.

Quai'a, "Git!" diye bağırdı fakat çırak boş gözlerle bakınmakla yetindi. Boyunsuz olan mızrağı sert bir biçimde çekti ve az kalsın Logen'ı eyerinden düşürüyordu ama Logen mızrağı bırakmadı. Üzengileri üstünde doğruldu ve kılıcını kafasının üzerine kaldırdı. Boyunsuz bir elini mızrağından çekip gözleri iyice açılarak içgüdüsel olarak kolunu havaya kaldırdı. Logen kılıcı tüm gücüyle savurdu.

Logen kılıcın bu kadar keskin olmasını beklemiyordu. Adamın kolu dirseğin hemen altından kesildi ve kılıç omzuna saplandı, kürkleri ve altındaki zırhı yardı, adamın karnına kadar inerek boyunsuzu neredeyse ikiye ayırdı. Yola kan saçıldı, bir kısmı da Logen'ın atının yüzüne geldi. Savaşmak için eğitilmemiş olan at şaha kalktı ve paniğe kapılarak çifteler attı. Logen'ın yapabildiği tek şey lanet olasıca hayvanın tepesinde kalmaya çalışmak oldu. Göz ucuyla Bayaz'ın Quai'ın atının kalçasına vurduğunu gördü, çırak eyerin tepesinde sekerek uzaklaştı, yük atı da peşinden gitti.

Sonra atların burnundan soluması, metalin metale çarpma sesi, küfürler ve çığlıklar birbirine geçti. Savaş. Tanıdık bir yerdi ama hâlâ eskisi kadar ürkütücüydü. Logen, atı mücadele ederken sağ eliyle dizginleri tuttu ve kılıcıyla kafasının üzerinde daireler çizdi, amacı zarar vermekten çok düşmanlarını korkutmaktı. Her an bir mızrağın sırtına saplanmasını, sonrasında da atından düşüp kendini toprak yolda bulmayı bekliyordu.

Quai ve Bayaz'ın, arkalarından uzun boylu olanın mızrağı kolunun altında kovalamacasıyla dörtnala uzaklaştığını gördü. Karaparmak'ın ayağa kalktığını, kan tükürdüğünü ve baltasına

uzandığını gördü. Arkadaki iki adam kontrolden çıkan atlarıyla boğuşuyordu, mızrakları havada sallanıyordu. Logen az önce öldürdüğü adamın atından yavaşça düştüğünü ve kanını her yere saçtığını gördü.

Logen mızraklardan birinin ucu omzuna saplanınca ciyakladı ve kendini öne attı, az kalsın atının başı üzerinden ileri fırlıyordu. Sonra yüzünün yola baktığını ve hâlâ hayatta olduğunu fark etti. Topuklarını atın böğrüne geçirdi ve arkasındaki adamların suratına atın toynaklarıyla yerden kaldırdığı çamuru saçarak uzaklaştı. Kılıcı sağ eline almak isterken az kalsın dizginleri düşürüp kendisi de attan düşüyordu. Omzunu oynattı ama yarası çok kötü değildi, kolunu hâlâ hareket ettirebiliyordu.

"Hâlâ hayattayım. Hâlâ hayatayım." Yol altından geçip gidiyor, rüzgâr gözlerini yakıyordu. Uzun boylu adama yaklaşıyordu – atın toynaklarına bağladığı bezler çamurlu zeminde kaydığı için adamı yavaşlatıyordu. Logen kılıcının kabzasını sıkı sıkı kavradı ve silahını başının üzerine kaldırdı. Düşman başını son anda çevirdi ama çok geçti. Kılıç miğferle buluşunca metalin metale çarpma sesi geldi, miğferde derin bir yarık açıldı ve adam atından düştü. Başı yere çarpan adamın ayaklarından biri hâlâ üzengideydi, ardından sıkışan ayağı da serbest kaldı ve tepetaklak kendisini yerde bulup çimenlerin üzerinde sekti. Adamdan kurtulan at koşmaya devam etti, Logen'ın yanından geçerken gözleri yuvalarında dönüyordu.

"Hâlâ hayatayım." Logen omzu üzerinden geriye baktı. Karaparmak yeniden eyerindeydi ve baltasını kafasının üzerine kaldırmış, birbiri içine geçmiş saçları arkasında dalgalanarak peşinden geliyordu. Diğer iki mızraklı da atlarını mahmuzlayarak Karaparmak'a eşlik ediyordu ama aralarında hâlâ mesafe vardı. Yol vadinin dibinde ormanın içine girerken Logen kılıcını Karaparmak'a salladı.

Var gücüyle, "Hâlâ hayattayım!" diye bağırdı ve sonra atı birden durunca az kalsın hayvanın başı üzerinden öne fırlıyordu. Hâlâ eyerin üzerinde olmasını sağlayan şey atın boynuna sarılmış olmasıydı. Eyere oturunca sorunun ne olduğunu anladı ve bu büyük bir sorundu.

Yola birkaç kütük çekilmiş, dalları kesilmiş ve uçları sivri-

leştirilerek dört bir yana bakacak şekilde yan yana sıralanmıştı. Barikatın arkasında iki Carl duruyordu ve mızrakları hazırdaydı. En iyi atlılar bile bu bariyeri aşamazdı ve Logen ata binmek konusunda çok da yetenekli değildi. Bayaz ve çırağı da aynı fikirdeymiş gibiydi. İkisi de bariyerin önünde duruyordu, çırak korkuyordu ama Bayaz şaşkındı.

Logen kılıcını kavradı ve çaresizce etrafına bakınıp kaçacak bir yer aradı. Şimdi başka adamlar da görüyordu. Okçular. Bir, ardından iki, ardından üç kişi oldular. Yavaşça yolun kenarında yerlerini aldılar, yayları gerili okları hazırdaydı.

Logen eyerinde arkaya döndü ama Karaparmak ve arkadaşları yaklaşıyordu, o yoldan kaçış yoktu. Logen'ın kılıcından uzakta birkaç metre kala durdular. Logen'ın omuzları çöktü, kovalamaca sona ermişti. Karaparmak eğilip yere kan tükürdü. "Pekâlâ, Dokuzparmak, buraya kadar."

Logen, "Hoş," dedi, kana bulanmış uzun gri kılıcına bakarken. "Onca zaman Bethod'un yanında sana karşı savaştım ve şimdi sen benimle onun adına savaşıyorsun. Galiba hiçbir zaman aynı safta olamayacağız ve her zaman tek kazanan Bethod. Çok hoş."

Karaparmak, "Evet," dedi, sonra kanlı dudağını bükerek, "Komik," diye ekledi. Ama kimse gülmüyordu. Karaparmak ve iki Carl'ın yüzünde ölüm kadar sert ifadeler vardı ve Quai gözyaşlarına boğulmak üzereydi. Sadece Bayaz, sebebi bilinmez, tükenmek bilmeyen neşesini koruyordu. "Pekâlâ, Dokuzparmak, atından in. Bethod seni canlı istiyor ama gerekiyorsa ölüne de razı olur. İn! Şimdi!"

Logen teslim olduğunda nasıl kurtulabileceklerini düşünüyordu. Karaparmak bir daha benzer bir hata yapacak bir adam değildi. Logen muhtemelen karşı koyduğu için iyice dövülürdü, diz kapaklarını çıkarmazlarsa iyiydi. Kesilmeye giden tavuklar gibi bağlanacaklardı. Logen kendisini uzun bir zincirin ucunda sallanırken hayal etti. Bethod tahtında gülümsüyor, Scale ve Calder kahkahalar atarak Logen'ı sivri nesnelerle dürtüyordu.

Logen etrafına bakındı. Soğuk okları ve soğuk mızrakları gördü, silahları tutan adamların soğuk gözlerine baktı. Buradan kaçış yoktu.

"Pekâlâ, sen kazandın." Logen kılıcını ucunu yere doğru he-

defleyerek attı. Kılıcın ucunun toprağa saplanmasını ve silahın yere saplı kalmasını ümit ediyordu ama kılıcı yerden sekti ve yana devrildi. Böyle bir gündü işte. Yavaşça bir ayağını eyerden aşağıya attı, yola indi.

"Böylesi daha iyi. Şimdi sıra sizde." Quai hemen atından indi ve ayakta dikilip endişeyle Bayaz'a baktı ama Mecus yerinden kıpırdamıyordu. Karaparmak kaşlarını çatıp baltasıyla işaret etti. "Sen de, ihtiyar."

"Ben ata binmeyi tercih ederim." Logen yüzünü buruşturdu. Doğru cevap bu değildi. Karaparmak her an emri verebilirdi. Oklar fırlatılacak ve Mecusların İlki yere yığılacaktı. Vücuduna saplı oklarla bir kirpi gibi yerde yatarken sinir bozucu gülümsemesi muhtemelen hâlâ yüzünde olacaktı.

Ama emir hiç gelmedi. Herhangi bir güç sözcüğü veya garip bir ilahi duyulmadı, kadim el işaretleri de görülmedi. Bayaz'ın etrafını kuşatan hava parıldadı, sıcak bir günde yerin üzerindeki hava gibiydi. Logen garip bir şeyin midesini bulandırdığını hissetti.

Sonra ağaçlar gözleri kör eden bir parlaklıkta beyaz bir ateşle patlamaya başladı. Gövdeler patladı ve dallar büyük bir çatırtıyla kırıldı, etrafa parlak alevler ve kavurucu duman saçıldı. Bir ok Logen'ın kafasının üzerinden uçup gitti ama okçular gitmiş, hepsi beyaz ışıktan ocakta kavrulmuştu.

Logen öksürdü ve nefesini tuttu, şok ve korkuyla geri adım attı, yüzünü sıcaktan korumak için kolunu öne attı. Bariyerden alevler fışkırıyor, kıvılcımlar saçılıyordu. Arkasında duran iki adam aç alevlerin arasında çırpınıyor, çığlıkları alevlerin kulaklarını sağır eden kükremesi yüzünden duyulmuyordu.

Atlar paniğe kapılıp şaha kalktı, korkuyla hızlı hızlı nefes alıyorlardı. Karaparmak ikinci kez atından düştü ve alev almış baltasını elinden düşürdü; atı da tökezledi ve binicisinin üzerine devrildi. Karaparmak'ın adamlarından biri daha şanssızdı – yolun kenarındaki alev duvarının içine atılan adamın çaresiz çığlıkları uzun sürmedi. Sadece bir tanesi atının üzerindeydi ve eldiven giydiği için çok şanslıydı. Mucizevî bir biçimde mızrağın yanan sapını tutmaya devam ediyordu.

Logen, etrafındaki her şey kavrulurken adamın hücum edecek

kadar sakinliği nasıl koruduğunu bilmiyordu. Savaşlarda böyle garip şeyler olurdu. Quai'ı hedef olarak seçip hırlayarak çırağa doğru atıldı ve yanan mızrağı Quai'ın göğsüne nişanladı. Akılsız çırak olduğu yerde dondu kaldı. Logen, Quai'a bir omuz attı ve kılıcını yerden aldı. Quai başını elleri arasına alıp yerde yuvarlanırken Logen yanından geçen atın bacaklarını hedef aldı.

Kılıç elinden fırlayıp uzaklaştı, ardından bir toynak Logen'ın yaralı omzuna çarptı ve adamı yere serdi. Logen'ın nefesi kesildi ve yanan dünya çılgınca tepetaklak oldu. Fakat darbesi etkisini gösterdi. Birkaç adım daha attıktan sonra atın kesilen bacakları gücünü kaybetti ve hayvan tökezleyip binicisiyle birlikte çaresizce öne savrularak alevlerin arasına düştü. At ve adam birlikte gözden kayboldular.

Logen etrafa bakınıp kılıcını aradı. Yolda uçuşan yanan yapraklar ellerini ve yüzünü yakıyordu. Üzerine çullanan sıcaklıkla her yerinden terler fışkırıyordu. Kılıcın kanlı kabzasını yakaladı ve kanayan parmaklarıyla kavradı. Ayağa kalktı, sendeledi, öfkeyle anlamsız sözcükler haykırmaya başladı ama geriye dövüşecek kimse kalmamıştı. Alevler geldikleri gibi birden söndü, Logen dumanın ortasında öksürüp gözlerini kırpıştırarak kaldı.

Alevlerin kükremesinden sonra gelen sessizlik kusursuzdu, hafif esinti şimdi buz gibi soğuk geliyordu. Etraflarında geniş bir daire içerisindeki her şey saatledir yanıyormuş gibi kavrulmuştu. Barikat kararmış tahtalardan ve gri bir kül yığınından ibaretti. İçinde iki ceset vardı ama insana ait olup olmadıkları bile şüpheliydi, geriye sadece kemikleri kalmıştı. Mızraklarının kararmış uçları yoldaydı, saplarından ise eser yoktu. Okçulardan da geriye bir şey kalmamıştı. Kül olup rüzgârla savrulmuşlardı. Quai başını ellerinin arasına almış hareketsiz yatıyordu; arkasında Karaparmak atının altında kalmıştı ve bir bacağı seğiriyor, diğeri hareketsizdi.

Bayaz, "Eh," dedi. Boğuk sesi duyan Logen havaya sıçradı. Bir daha asla ses duymayacağını düşünmeye başlamıştı. "Bu kadardı." Mecusların İlki eyerine tırmanıp yolda biraz ilerledi. Atı sakin ve itaatkâr bir biçimde dikiliyordu. Yerinden hiç kıpırdamamıştı. "Gördün mü, Efendi Quai, bitkileri doğru anlayarak neler yapılabiliyormuş?"

Bayaz'ın sesi sakin çıkıyordu ama elleri titriyordu. Çok kötü

titriyordu hem de. Yorgun ve hasta görünüyordu, bir at arabasını on mil sırtında taşımış birine benziyordu. Logen, kılıcı elinde, ileri geri sallanarak adama baktı.

"Demek İlim böyle bir şey." Kendi sesi çok zayıftı ve uzaklardan geliyor gibiydi.

Bayaz alnındaki terleri sildi. "Öyle de denebilir. Çok nazik olduğu söylenemez." Botuyla kararmış cesetlerden birini dürttü. "Nezaket Kuzeylilerde yemiyor." Yüzünü buruşturdu, çökmüş gözlerini ovaladı ve yola baktı. "Lanet olasıca atlar nereye gitti?"

Logen, Karaparmak'ın yere devrilen atının bulunduğu taraftan hırıltılı bir inlemenin geldiğini duydu. Sesin geldiği tarafa doğru döndü, tökezledi ve dizleri üzerine düştü, sonra sese doğru sendeledi. Omzu acıdan bir topa dönüşmüştü, sol kolu uyuşmuştu, parmakları yaralı ve kanlıydı ama Karaparmak çok daha kötü durumdaydı. Dirsekleri üzerinde duruyordu ama bacakları kalçasına kadar atın altında ezilmişti, ellerinden geriye yanık et parçaları kalmıştı. Kendisini atın altından çıkarmaya çalışırken kanlı yüzünde kusursuz bir şaşkınlık ifadesi vardı.

"Beni öldürdün ulan," diye fısıldadı, açık ağızla ellerine bakarak. "Bittim ben. Asla geri dönemem, dönsem bile neye yarar?" Ümitsiz bir kahkaha attı. "Bethod eskisi kadar merhametli değil. Canım yanmaya başlamadan beni öldürsen iyi edersin. Hepimiz için daha iyi olur." Ardından kendini yola bıraktı.

Logen, Bayaz'a baktı ama adamdan yardım gelmedi. Büyücü, "İyileştirme konusunda pek iyi değilim," deyip yanık ağaçlardan daireye baktı. "Sana uzmanlaştığımızı söylemiştim." Gözlerini kapatıp öne eğildi ve nefes nefese ellerini dizlerine koydu.

Logen'ın aklına Bethod'un tahtı ve kahkahalar atarak zincirin ucundaki vücudu sivri nesnelerle dürten iki prens geldi. "Peki."

Karaparmak gülümsedi. "Haklıydın, Dokuzparmak. Bethod'a asla boyun eğmemeliydim. Onun ve Korkunç'un canı cehenneme. Sonuna kadar dövüşüp dağlarda ölmek daha iyi olurdu. En azından güzel olurdu. Bıkmıştım. Anlıyorsun, değil mi?"

Logen, "Anlıyorum," diye mırıldandı. "Ben de bıkmıştım."

Karaparmak, "İyi bir şey olabilirdi," dedi gri gökyüzüne bakarak. "Bıkmıştım. Sanırım hak ettim bunu. Adalet yerini buldu." Çenesini kaldırdı. "Tamam o zaman. İşi bitir, evlat."

Logen kılıcını havaya kaldırdı.

Dişlerini sıkarak, "Bir şeyi değiştirir mi bilmiyorum ama," dedi, "sen olduğun için mutluyum, Dokuzparmak," diye tısladı.

"Ben değilim." Logen kılıcı indirdi.

Yanmış ağaçların dumanı hâlâ tütüyor ve duman gökyüzüne yükseliyordu ama ortalık soğuktu. Logen'ın ağzında kan gibi tuzlu bir tat vardı. Belki de bir ara dilini ısırmıştı. Belki de bir başkasının kanıydı. Yere fırlattığı kılıcı etrafa kırmızı benekler saçarak tıngırdadı. Quai bir süre daha etrafına bakındı, sonra iki büklüm oldu ve yolun ortasına kustu. Logen, Karaparmak'ın başsız cesedine baktı. "İyi bir adamdı. Benden iyiydi."

"Tarih ölü iyi adamlarla dolu." Bayaz güçlükle eğilip kılıcı yerden aldı, bıçak kısmını Karaparmak'ın ceketine sildi ve gözlerini kısıp dumanın içinden yola baktı. "Yola koyulmamız lazım. Gelen başkaları da olabilir."

Logen ellerini yavaşça ters düz ederek kanlı ellerine baktı. Kendi elleriydi bunlar, buna şüphe yoktu, bir parmak eksikti. "Hiçbir şey değişmedi," diye mırıldandı.

Bayaz doğrulup dizlerindeki tozu temizledi. "Ne zaman değişti ki?" Kılıcı kabzasından Logen'a uzattı. "Bence buna ihtiyacın olacak."

Logen uzun süre silaha baktı. Temiz, donuk bir griydi. Yeni dövüşten çıkmış olmasına rağmen kendisi gibi savaşın izlerini belli etmiyordu. Kılıcı istemiyordu. Hem de hiç.

Ama yine de aldı.

2. KISIM

"Yaşam –aslında– iyi ile kötü arasında değil,
kötü ile daha kötü arasında bir savaştır."

Joseph Brodsky

ÖZGÜRLÜK NEYE BENZER

Küreğin ucu yere çarpınca metalin toprağın üzerinde sürtünme sesi geldi. Çok tanıdık bir ses. Büyük çabayla indirilmiş olsa da kürek toprağa fazla girmedi çünkü yer kaya gibi sertti ve güneşte kavrulmuştu.

Ama toprak sert diye pes edecek değildi.

Çok sayıda çukur kazmıştı ve bazıları bundan daha sert zeminlerdeydi.

Savaş sona erince hâlâ hayattaysanız çukur kazardınız. Yanınızda savaşanlar için kazardınız. Çok fazla şey borçlu olmasanız bile son bir defa saygınızı gösterirdiniz onlara. Ne kadar derin kazabiliyorsanız o kadar derin kazar, cesetleri içine atar, üzerlerini örter, çürümeye terk ederdiniz onları. Bu hep böyle olagelmişti.

Kolunun bir hareketiyle bir kürek dolusu toprak attı. Gözleriyle, havada dağılan kum tanelerini, taşların uçuşunu ve askerlerden birinin yüzüne düşüşlerini gördü. Cesedin bir gözü kınarcasına kendisine bakıyordu. Diğerinde oklarından biri vardı. Yüzünün etrafında sinekler uçuşuyordu. Bu asker için mezar yoktu, mezarlar kendi insanları içindi. Gözünde ok olan asker ve arkadaşları acımasız güneşte kavrulabilirdi.

Sonuçta, akbabaların da yemeğe ihtiyacı vardı.

Kürek yeniden havada süzüldü ve toprağa saplandı. Bir kürek dolusu toprak daha havada uçtu. Kadın dikelip alnındaki terleri sildi. Gözlerini kısıp gökyüzüne baktı. Güneş tam tepede parıldıyor, tozlu arazide kalan son nemi ve taşların üzerindeki kanı kurutuyordu. Yanındaki iki mezara baktı. Bir tane daha kazması gerekiyordu. İşini bitirip mezarları kapattıktan sonra bir süre dinlenecek ve yoluna devam edecekti.

Hâlâ peşinde olan başkaları vardı.

Küreği toprağa sapladı ve matarasını eline alıp tıpasını açtı. Ilık sudan birkaç yudum içtikten sonra suyun bir kısmının yağlı eline akmasına izin verdi ve suyu yüzüne çarptı. Diğerlerinin erken ölümü en azından su kavgasına bir son vermişti.

Artık yeterince suyu vardı.

Kayaların üzerindeki bir asker, "Su..." diye mırıldandı. Hâlâ hayatta olması şaşırtıcıydı. Ok kalbini ıskalamış ve adamı neredeyse öldürmüştü – arzu ettiği kadar çabuk öldürmediğini itiraf etmeliydi. Kayalara kadar sürünmeyi başarmıştı ama daha fazla bir yere gidemezdi. Etrafındaki taşlar koyu renkli kana bulanmıştı. Sıcaklık ve ok, ne kadar sağlam olursa olsun, kısa sürede işini bitirecekti.

Susamamıştı ama yeterince suyu vardı ve hepsini taşıyamazdı. Birkaç yudum daha içtikten sonra ağzının kenarından suyun akıp boynundan aşağı inmesine izin verdi. Kötüdiyar'da nadir görülen bir lükstü bu. Parıldayan damlaların düştüğü yerler koyu bir renge büründü. Yüzüne biraz daha su çarptı, dudaklarını yaladı ve askere baktı.

Asker, "Merhamet..." diye ciyakladı. Bir eliyle göğsüne saplı oku tutuyor, diğer elini kadına doğru uzatıyordu.

"Merhamet mi? Hah!" Tıpayı yerine takıp matarayı boş bir mezara fırlattı. "Benim kim olduğumu bilmiyor musun?" Küreği eline aldı ve ucunu bir kez daha toprağa geçirdi.

Arkasından gelen bir ses, "Ferro Maljinn!" dedi. "Ben senin kim olduğunu biliyorum!"

Hiç hoş olmayan bir gelişme.

Küreği savururken aklından bir sürü şey geçti. Yayı, kazdığı ilk mezarın yanında duruyordu. Toprağı attı, sesin görünmeyen kaynağı yüzünden tüyleri diken diken olmuştu. Ölmek üzere olan askere baktı. Asker, arkasında bir yere bakıyordu. Bu sayede sesin kaynağının hemen hemen nerede dikildiğini anladı.

Küreği yeniden yere sapladı, ardından hemen çukurdan zıpladı, yerde yuvarlandı, hareket sırasında yayını eline aldı, bir ok taktı ve çevik bir hareketle yayını gerdi. On adım ileride ihtiyar bir adam dikiliyordu. Silahı yoktu ve yanına gelmeye yeltenmemişti. Sadece dikiliyor ve yüzünde iyimser bir gülümsemeyle kendisine bakıyordu.

Oku serbest bıraktı.

Ferro yay kullanmakta çok yetenekliydi. On ölü asker gerekirse buna şahitlik edebilirdi. Altı tanesinin vücudunda hâlâ okları vardı ve tek bir oku bile ıskalamamıştı. Ne kadar çabuk atılmış olursa olsun yakın mesafeden ıskaladığını hatırlamıyordu. İhtiyar piçin durduğu yerden on kat daha uzaktaki adamları bile vurarak öldürmüştü.

Ama bu sefer ıskaladı.

Ok havada garip bir kavis çizdi. Belki de tüyü kötüydü ama yine de bir terslik vardı. İhtiyar adam yerinden bir santimetre bile kıpırdamamış, gülümseyerek ayakta dikiliyordu ve olduğu yerden birkaç santimetre yanından geçip giden oku seyretti. Ok arkasındaki tepede gözden kayboldu.

Bu, herkese durup durumu gözden geçirme fırsatı sağladı

İhtiyar adam çok garip biriydi. Çok koyu tenliydi, derisi neredeyse kömür rengiydi, demek ki uzak güneydendi ve sığınacak yerin olmadığı çölün ötesinden geliyordu. Çölü aşmak kolay bir iş değildi ve Ferro bunu yapan çok az kişi görmüştü. Adam uzun boylu ve zayıftı, kaslı kolları vardı, basit bir cübbe giyiyordu. Bileklerinde garip bilezikler vardı, ön kollarının yarısı vahşi güneşte parıldayan bileziklerle kaplıydı.

Saçları yüzüne düşen birbiri içine geçmiş gri iplere benziyor, bazıları beline kadar iniyordu. Zayıf ve sivri çenesinde gri sakalı göze çarpıyordu. Göğsüne büyük bir su tulumu bağlamıştı, belindeki kemere de birkaç deri çanta asılıydı. Başka bir şey yoktu üzerinde. Silahı yoktu mesela. Kötüdiyar'da gezinen biri için en garibi de buydu. Tanrı'nın bile unuttuğu bu diyara, bir şeylerden kaçanlar ve onları avlayanlardan başka kimse gelmezdi. Her halükârda, silahlı olmaları gerekiyordu.

Gurkhul askeri değildi, kafasına konan ödülün peşinde bir pislik değildi. Kaçan bir köle veya haydut olmadığı kesindi. O zaman neydi ve neden buradaydı? Kendisi için gelmiş olmalıydı. Onlardan biri olabilirdi.

Bir Ölüyiyen.

Başka kim Kötüdiyar'a silahsız gelirdi ki? Kendisini bu kadar çok istediklerini bilmiyordu.

İhtiyar adam hareketsiz dikilmeye ve sırıtmaya devam ediyor-

du. Ferro yavaşça yeni bir ok çıkardı. Adam tasasızca hareketlerini takip ediyordu.

Tok bir sesle, "Buna hiç gerek yok," dedi.

Ferro oku yayına taktı. İhtiyar adam kıpırdamadı. Ferro omzunu silkip nişan aldı. İhtiyar adam umurunda değilmiş gibi gülümsedi. Ferro oku serbest bıraktı. Ok yine adamın birkaç santimetre yakınından geçti ama bu sefer diğer taraftan ıskalamış, tepeyi aşıp gözden kaybolmuştu.

Bir kez ıskalaması olasılıklar dahilindeydi, evet ama iki kez olmasında bir sıkıntı vardı. Ferro'nun iyi olduğu bir şey varsa o da öldürmekti. İhtiyar adamın şu an yerde yatıyor ve kanını taşlara akıtıyor olması gerekiyordu. Şimdi sırıtarak ayakta dikiliyor olması, "Düşündüğünden daha az şey biliyorsun, ben daha fazlasını biliyorum," demek gibiydi.

Çok gurur kırıcıydı.

"Kimsin sen, ihtiyar piç?"

"Bana Yulwei derler."

"İhtiyar piç daha uygun!" Ferro yayını yere attı ve sağ elini vücudunun arkasına gizleyerek kollarını yanlarına saldı. Bileğini büktü ve kolunun içine gizli hançeri eline düştü. Bir adamı öldürmenin bir sürü yolu vardı, biri işe yaramadıysa diğerini denemek gerekirdi.

Ferro ilk başarısızlıktan sonra pes eden biri değildi.

Yulwei ağır adımlarla kendisine doğru gelmeye başladı ve kayaların üzerinde adım atarken bilezikleri şıngırdıyordu. Şimdi düşününce bu çok tuhaftı. Her hareket ettiğinde ses çıkarıyorsa, o zaman nasıl sinsice ona yaklaşabilmişti.

"Ne istiyorsun?"

"Sana yardımcı olmak istiyorum." Aralarında bir kulaç mesafe kalana dek ona yaklaştı, sonra da durup Ferro'ya sırıttı.

Ferro elinde bıçakla iki kat daha hızlı ve ölümcüldü, özellikle son ölen asker buna tanıklık edebilirdi. Bıçağı havada bulanık bir görüntü çizdi, Ferro bıçağa tüm gücünü ve tüm öfkesini vererek salladı. Adam dikildiğini düşündüğü yerde olsaydı şimdi kafasının yerinde olmaması gerekiyordu. Fakat değildi. Bir adım solda duruyordu.

Ferro bir savaş narası atarak adamın üzerine atladı, bıçağın

parıltılı ucunu adamın kalbine sapladı ama sadece havayı deşti. Yulwei şimdi az önceki yerde hareketsiz ve gülümseyerek dikiliyordu. Çok tuhaf. Ferro tedbirli bir biçimde adamın etrafında döndü, sandaletli ayakları tozları havaya kaldırdı, sol eliyle önünde bir daire çizdi ve sağ eliyle bıçağını daha sıkı kavradı. Dikkatli olmak zorundaydı – işin içinde büyü vardı.

"Kızmana gerek yok. Sana yardım etmeye geldim."

Ferro, "Yardımına sokayım," diye tısladı.

"Ama ihtiyacın var, hem de çok. Senin için geliyorlar, Ferro. Tepelerde askerler var, çok fazlalar."

"Onlardan kaçabilirim."

"Sayıları çok fazla. Hepsinden kaçamazsın."

Ferro delik deşik cesetlere baktı. "O zaman onları da akbabalara veririm."

"Bu sefer değil. Yalnız değiller. Yardım alıyorlar." Yulwei "yardım" derken sesini biraz alçalttı.

Ferro kaşlarını çattı. "Rahipler mi?"

"Evet ve daha fazlası da var." Gözleri iyice açıldı. "Bir Ölüyiyen," diye fısıldadı. "Seni canlı ele geçirmek istiyorlar. İmparator senin diğerlerine ibret olmanı istiyor. Seni sergilemeyi düşünüyor."

Ferro burnundan nefes verdi. "İmparator'u sikeyim."

"Bunu zaten yaptığını duydum."

Ferro tıslayıp bıçağını havaya kaldırdı ama elindeki artık bir bıçak değildi. Elinde tıslayan ölümcül bir yılan tutuyordu ve yılan onu ısırmak için ağzını açtı. "Ah!" Yılanı yere atıp kafasını ezmek için ayağını yere indirdi ama yılana değil bıçağına bastı. Bıçak çatırdayarak kırıldı.

İhtiyar adam, "Seni yakalayacaklar," dedi. "Seni yakalayacaklar ve şehir meydanında çekiçlerle bacaklarını kıracaklar, böylece bir daha asla kaçamayacaksın. Sonra seni bir eşeğe ters oturtup çırılçıplak, saçların tıraşlanmış halde Shaffa sokaklarında dolaştıracaklar ve insanların sana pislikler fırlatıp küfretmelerine izin verecekler."

Ferro kaşlarını çattı ama Yulwei devam etti. "Sonra sarayın önündeki bir kafeste aç bırakıp sıcak güneşte pişirecekler seni, bu sırada da aziz Gurkhul halkı sana laf atmaya, tükürmeye ve

bok fırlatmaya devam edecek. Şanslıysan sana içmen için sidik verirler. Öldüğün zaman bedenini çürümesi için açıkta bırakacaklar ve sinekler seni parça parça kemirecek. Diğer bütün köleler özgürlüğün neye benzediğini görecek ve hallerine şükredecek."

Ferro sıkılmaya başlamıştı. Askerler ve Ölüyiyen gelsin, diye düşündü. Bir kafeste ölmeyecekti. Gerekirse kendi gırtlağını kendi kesecekti. Kaşlarını çatarak adama arkasını döndü ve vahşice son mezarı kazmaya başladı. Kısa süre sonra istediği derinliğe ulaştı.

İçinde çürüyecek pislik için yeterliydi.

Arkasına döndü. Yulwei ölmekte olan askerin yanına eğilmiş, göğsündeki mataradan su veriyordu.

"Siktir!" diye bağırıp yanlarına gitti ve küreğin sapını parmaklarıyla sıkı sıkı kavradı.

İhtiyar adam yaklaşan Ferro'yu görünce ayağa kalktı. Asker elini uzatarak, "Merhamet..." diye sızlandı.

"Sana merhameti göstereceğim!" Kürek askerin kafatasına saplandı. Bedeni bir an titredikten sonra hareketsiz kaldı. Ferro yüzünde zafer kazanmış bir ifadeyle ihtiyar adama döndü. Adamın üzgün bir ifade olduğunu gördü. Gözlerinde başka bir şey daha vardı. Belki de acımaydı.

"Ne istiyorsun, Ferro Maljinn?"

"Ne?"

"Bunu neden yaptın?" Yulwei ölü askeri işaret etti. "Ne istiyorsun?"

"İntikam." Ferro kelimeyi tükürürcesine söyledi.

"Hepsinden mi? Gurkhul'da yaşayan herkesten mi? Bütün erkeklerden, kadınlardan ve çocuklardan mı intikam alacaksın?"

"Hepsinden!"

İhtiyar adam etrafındaki cesetlere baktı. "O zaman bugün iyi iş çıkardığını düşünüyor olmalısın."

Ferro yüzüne güçlükle de olsa bir gülümseme yerleştirdi. "Evet." Ama mutlu değildi. Mutluluğun neye benzediğini hatırlamıyordu. Gülümsemesi yüzüne garip geliyordu, tanıdık bir mimik değildi ve biraz çarpıktı.

"Sürekli düşündüğün şey, her gün her dakika aklından çıkmayan şey, tek arzun, intikam mı?"

"Evet."

"*Onlara* zarar vermek mi? *Onları* öldürmek mi? *Onları* yok etmek mi?"

"Evet!"

"Kendin için bir şey istemiyor musun?"

Ferro duraksadı. "Ne?"

"Kendin için. *Ne* istiyorsun?"

Ferro şüpheyle ihtiyar adama baktı ama aklına adama verecek bir cevap gelmedi. Yulwei üzgün bir biçimde başını iki yana salladı. "Bana kalırsa, Ferro Maljinn, en az eskisi kadar kölesin." Bağdaş kurup taşlardan birinin üzerine oturdu.

Kafası karışan Ferro bir süre adama baktı. Ardından öfkesi tekrar fokurdamaya başladı, sıcak ve rahatlatıcı. "Bana yardım etmeye geldiysen askerleri gömmeme de yardım edebilirsin!" Mezarların yanında yan yana sıralanmış üç cesedi işaret etti.

"Ah, hayır. Bu senin işin."

Ferro sessizce küfrederek ihtiyar adama sırtını döndü ve arkadaşlarından ilkinin yanına gitti. Shebed'in cesedini koltuk altlarından tutup arkaya doğru sürüklemeye başladı, topukları toprağın içinde iki küçük oyuk açıyordu. Mezarın yanına gelince cesedi içine attı. Sırada Alugai vardı. Mezarında dinlenmeye başlayınca cesedin üzerine toprak yağmaya başladı.

Son olarak Nasar'ın leşine döndü. Yüzüne aldığı bir kılıç darbesiyle ölmüştü. Ferro yüzündeki yarayla daha yakışıklı göründüğünü düşündü.

Yulwei, "Bu, iyi bir adama benziyor," dedi.

"Nasar." Ferro neşesizce gülümsedi. "Tecavüzcü, hırsız, korkak." Balgam çıkarıp ölü adamın yüzüne tükürdü. Balgam adamın alnına yapıştı. "Üçü içerisinde en kötüsüydü." Mezarlara baktı. "Ama zaten hepsi boktu."

"Güzel arkadaşların varmış."

"Avlanan birinin dostlarını seçme lüksü yoktur." Nasar'ın kanlı yüzüne baktı. "Kim gelirse kabul edersin."

"Onlardan bu kadar nefret ediyorsan neden onları diğerleri gibi akbabalara bırakmıyorsun?" Yulwei yerdeki askerleri işaret etti.

"Kendinden olanı gömersin." Ferro, Nasar'ı bir tekme atarak

çukura attı. Yerde yuvarlanan Nasar yüzüstü mezara düştü. "Bu, hep böyle olagelmiştir."

Küreği eline alıp adamın sırtına toprak atmaya başladı. Sessizce çalışıyordu, terler önce yüzünde belirdi, sonra toprağa damlamaya başladı. Yulwei mezarlar kapatılırken sessizce seyretti. Kötüdiyar'da üç toprak kütlesi daha. Ferro küreği yere attı ve cesetlerden birine çarpıp seken kürek kayalara doğru fırladı. Cesedin üzerindeki sinekler öfkeyle kaçıştı ama sonra hemen geri döndü.

Ferro yayını ve oklarını alıp sırtına astı. Su matarasını aldı, dolu olup olmadığını kontrol etti ve sonra onu da sırtına astı. Sonra askerlerin cesetlerini karıştırmaya başladı. Liderleri gibi duranın kaliteli bir eğimli kılıcı vardı. Boğazına oku yemeden önce kılıcını çekmeye fırsatı bile olmamıştı. Ferro kılıcı çekti, havada birkaç kez savurarak dengesini kontrol etti. İyiydi, çok dengeliydi, uzun bıçak kısmı güneşte ölümcül bir ışıkla parıldıyordu. Adamın kılıcıyla uyumlu bir de bıçağı vardı. Ferro silahları alıp beline taktı.

Diğer cesetlerin de yanına gitti ama üzerlerinde alınacak çok fazla şey yoktu. Becerebildiği cesetlerden oklarını çıkardı. Birkaç gümüş para buldu ama onları kenara bir yere fırlattı. Para sadece ağırlık yapardı ve parayla Kötüdiyar'da ne alacaktı? Toz mu? Toprak mı?

Burada her şey vardı ve hepsi beleşti.

Adamların yanında yiyecek de vardı ama yiyecekler bir güne bile yetmezdi. Demek ki başkaları da vardı ve sayıları çoktu, çok uzakta olamazlardı. Yulwei doğruyu söylüyordu ama bir fark yaratmazdı.

Arkasına dönüp güneye doğru yürümeye başladı, tepeden aşağıya inerek büyük çöle çıkmak, ihtiyar adamı arkada bırakmak istiyordu.

"Yanlış yöne gidiyorsun."

Ferro durdu, güneşte gözlerini kıstı. "Askerler gelmiyor mu?"

Yulwei'nin gözleri parıldadı. "Kötüdiyar'da bile olsak fark edilmeden seyahat etmek mümkündür."

Ferro kuzeye baktı, şekilsiz ovayı süzdü. Orada bir yerde Gurkhul vardı. Kilometrelerce ne bir tepe ne bir ağaç ne de bir

çalı gördü. Saklanacak bir yer yoktu. "Bir Ölüyiyen'in bile fark etmeyeceği şekilde mi?"

İhtiyar adam bir kahkaha attı. "Özellikle de o kendini beğenmiş piçlerin görmeyeceği şekilde. Onlar düşündükleri kadar zeki değildir. Sence buraya nasıl geldim? Aralarından geçtim, içlerinden yürüdüm. Ben nereye istersem giderim ve yanıma kimi istersem alırım."

Ferro elleriyle gözlerini siper etti ve gözlerini kısıp güneye baktı. Çöl göz alabildiğine uzanıyordu. Ferro vahşi doğada hayatta kalabilirdi fakat kızgın kumların ve acımasız sıcağın hüküm sürdüğü çölde hayatta kalabilir miydi?

İhtiyar adam aklından geçenleri okudu. "Orada bitmek tükenmek bilmeyen kumlar var. Çölü daha önce geçtim. Geçilebilir. Ama bunu sen başaramazsın."

Lanet olsun, adam haklıydı. Ferro zinde ve bir yay kadar sertti fakat bunların tek faydası yüzüstü yere düşmeden önce diğerlerinden biraz daha fazla etrafında çember çizebilecek olmasıydı. Sarayın önünde bir kafeste ölmektense çölü yeğlerdi ama bunun da pek iyi bir seçim olduğu söylenemezdi. Hayatta kalmak istiyordu.

Daha yapacağı şeyler vardı.

İhtiyar, adam hâlâ bağdaş kurmuş sırıtarak ona bakıyordu. Bu adam neyin nesiydi? Ferro kimseye güvenmezdi fakat kendisini İmparator'a teslim etmeye gelen biriyse geldiğini yüksek sesle haber vermez, mezar kazarken kafasına sert bir cisimle vurup kendisini bayıltabilirdi. Adam büyü yapıyordu, bunu kendisi de görmüştü, bir seçeneğe sahip olmak hiç yoktan iyiydi.

İhtiyar karşılığında ne isteyecekti? Dünya Ferro'ya bedelsiz hiçbir şey vermemişti ve düzenin şimdi değişmesini beklemiyordu. Gözlerini kıstı. "Benden ne istiyorsun, Yulwei?"

İhtiyar adam gülmeye başladı. Ferro buna sinir olmaya başlamıştı. "Sana bir iyilik yapmış olacağım. Daha sonra, sen de bana bir iyilik yapacaksın."

Verilen cevap çok muğlaktı fakat hayatınız söz konusu ise verilenle yetinmek zorundaydınız. Ferro geleceğini bir başkasının eline bırakmaktan nefret ederdi ama başka şansı yoktu.

Bir hafta daha yaşamak istiyorsa başka seçeneği yoktu.

"Ne yapacağız?"

"Gece yarısını bekleyeceğiz." Yulwei etrafa saçılmış cesetlere bakıp yüzünü buruşturdu. "Ama burada beklemesek daha iyi."

Ferro omzunu silkti ve mezarlardan birinin üzerine oturdu. "Burası olur," dedi. "Ben akbabaların cesetleri yemesini izleyeceğim."

İleride berrak gökyüzüne parlak yıldızlar saçılmıştı ve hava çok serin, hatta soğuktu. Aşağıdaki karanlık ve tozlu ovada ateşler yanıyordu, ateşlerden oluşan çember kendilerini çölün kıyısına kıstırmış gibiydi. Yulwei, on ceset ve üç mezar ile tepenin üzerinde kapana kısılmıştı. Ertesi gün, çorak araziye ilk ışık düşer düşmez, askerler kamp yerlerini terk edecek ve tepelere tırmanacaktı. Askerler geldiğinde Ferro hâlâ tepelerdeyse hayatta kalması imkânsızdı, daha da kötüsü yakalanabilirdi. Yanlarında bir Ölüyiyen olmasa bile hepsiyle savaşamazdı.

Bunu itiraf etmek hoşuna gitmiyordu ama hayatı Yulwei'nin ellerindeydi.

Yulwei kafasını kaldırıp gökyüzüne baktı. "Vakit geldi," dedi.

Karanlıkta tepeden aşağıya inmeye başladılar, kayaların ve yarı-ölü cılız çalıların arasında ilerlediler. Kuzeye, Gurkhul'a gidiyordu. Yulwei şaşırtıcı derecede hızlıydı, Ferro adama yetişmek için neredeyse koşar adım yürümek zorunda kalıyor, bir yandan da kayaların arasında bastığı yere dikkat etmeye çalışıyordu. Aşağıya indiklerinde kafasını kaldırdı ve Yulwei'nin kamp ateşlerinin en yoğun olduğu yere doğru yürüdüğünü gördü.

"Bekle," diye fısıldayıp adamın omzunu kavradı. Sağ eliyle diğer tarafı işaret etti. Gösterdiği yerde kamp ateşleri daha azdı ve aralarından sıyrılması daha kolay olurdu. "Bu tarafa ne dersin?"

Ay ışığında Yulwei'nin parıldayan dişlerini görebiliyordu. "Ah, hayır, Ferro Maljinn. Askerlerin büyük bir kısmı ve... diğer dostumuz o tarafta." Sesini alçaltmak için çaba göstermemesi Ferro'yu paranoyak yapıyordu. "Kuzeye gitmeyi seçersen o taraftan geçmeni bekliyorlar. Ama seni beklemiyorlar. Tıpkı ben gelmeseydim yapacağın gibi, senin ölmemek ve yakalanmamak için güneye gideceğini düşünüyorlar."

Yulwei arkasına dönüp yürümeye devam etti, Ferro da yere

yakın kalmaya çalışarak adamı takip etti. Ateşlere yaklaştıklarında Ferro ihtiyar adamın haklı olduğunu gördü. Ateşlerin başında askerler vardı fakat sayıları çok fazla değildi. İhtiyar adam kendine güvenir adımlarla sol taraftaki dört ateşe doğru yürüdü, kamp yerlerinden sadece bir tanesinde askerler vardı. Yulwei dikkat çekmemek için hiçbir şey yapmıyor, bilezikleri birbirine çarptıkça şıngırdıyor, çıplak ayakları kuru toprakta çok fazla ses çıkarıyordu. Ateşin başında oturan üç askerin yüzlerini neredeyse görebiliyordu. Yulwei her an görülebilirdi. Ferro adamın dikkatini çekmek için tısladı, seslenirse duyulacağından emindi.

Yulwei arkasına döndü, ateşin ışığında yüzünde şaşkın bir ifade olduğu belli oldu. "Ne?" diye sordu. Ferro yüzünü buruşturdu, askerlerden birinin ayağa kalkmasını bekledi ama hiçbiri yerinden kıpırdamadı. Yulwei askerlere baktı. "Kulaklarının dibinde bağırmadığın sürece ne bizi görebilir ne de duyabilirler. Güvendeyiz." Dönüp askerlerin etrafından dolaşarak yürümeye devam etti. Ferro sadece alışkanlıktan da olsa adamı takip etti ama sessiz ve yere yakın kalmaya özen gösterdi.

Ferro yakına girince askerlerin kendi aralarında sohbet ettiklerini duydu. Yavaşlayıp dinlemeye başladı. Döndü. Ateşe doğru yürüdü. Yulwei kafasını çevirdi. "Ne yapıyorsun?" diye sordu.

Ferro etraflarında bir daire çizip dinlemeye başladı.

Zayıf olan, genç olanı korkutmak için fısıldayarak, "Aklının yerinde olmadığını söylüyorlar," dedi. "Yüz veya daha fazla adamı öldürmüş. Yakışıklı bir erkeksen seni öldürmeden önce taşaklarını kesiyormuş." Elini kasıklarına atıp ekledi. "Sonra da gözünün önünde yiyormuş!"

İriyarı olan, "Kes sesini," dedi. "Bizim yana gelmeyecek." Ateşlerin daha seyrek olduğu yeri işaret edip sesini iyice alçalttı. "Bu tarafa gelecek olursa *ona* doğru gidecek."

Genç olan, "Umarım gitmez," dedi. "Yaşa ve yaşamasına izin ver, derim ben."

Zayıf adam kaşlarını çattı. "Ya öldürdüğü onca adama ne diyeceksin? Kadınlara ve çocuklara? Onların da yaşaması gerekmez miydi?" Ferro dişlerini sıktı. Hayatı boyunca hiç çocuk öldürmemişti.

"Onlara yazık olmuş tabii ki, ben yakalanmasın demedim za-

ten." Genç asker endişeyle etrafına bakındı. "Sadece biz yakalamayalım yeter."

İriyarı olan bunu duyunca bir kahkaha attı ama zayıf olan bunu komik bulmamıştı. "Sen korkak mısın?"

Genç adam öfkeyle, "Hayır!" dedi, "ama bir eşim ve bakmam gereken bir ailem var. Burada ölmesem çok daha iyi olur, hepsi bu." Sırıttı. "Yeni bir çocuk bekliyoruz. Umarım bu sefer erkek olur."

İriyarı olan başıyla onayladı. "Benim oğlan neredeyse kocaman adam oldu. Çok çabuk büyüyorlar."

Çocuklardan, ailelerden ve ümitlerinden bahsediyor olmaları öfkenin Ferro'nun göğsünü daha fazla sıkıştırmasına neden oldu. Kendisinin hiçbir şeyi yokken neden onların her şeyleri vardı? Kendisinden her şeyi alanlar bunlar değil miydi? Ferro bıçağını kınından çıkardı.

Yulwei, "Ne yapıyorsun, Ferro?" diye sordu fısıldayarak.

Genç adam etrafına bakındı. "Bir şey duydunuz mu?"

Liderleri kahkaha attı. "Altına sıçtığını duydum." Zayıf olan kıkırdadı, genç adam da utanarak sırıttı. Ferro tam arkasına geçti. Ateşin ışığıyla aydınlanıyordu ve adamla arasında elli santimetre vardı ama askerlerin hiçbiri bulunduğu tarafa bakmıyordu. Bıçağı havaya kaldırdı.

Yulwei, "Ferro!" diye bağırdı. Delikanlı ayağa fırladı, kaşlarını çatıp gözlerini kısarak karanlık ovaya göz gezdirdi. Ferro'nun yüzüne bakıyordu ama gözleri Ferro'nun arkasında bir yere odaklanmıştı. Ferro adamın nefesinin kokusunu alabiliyordu. Bıçak adamın gırtlağından sadece birkaç santimetre uzakta parıldıyordu.

Şimdi. Şimdi tam zamanı. Adamı hemen öldürebilir ve diğerleri arkadaşlarını çağırmadan ikisini halledebilirdi. Bunu yapabileceğini biliyordu. Adamlar hazırlıksızdı ama kendisi hazırdı. Şimdi tam zamanıydı.

Ama eli hareket etmedi.

Cüsseli asker, "Neden kurtlandın?" diye sordu. "Orada hiçbir şey yok."

Genç adam, "Bir şey duyduğuma yemin edebilirim," dedi, Ferro'dan yana bakmaya devam ederek.

Zayıf olan, "Bir dakika!" diye haykırıp ayağa fırladı ve işaret etti. "İşte orada! O tam karşında!" Ferro bir anlığına dondu kaldı, etrafına bakındı ama diğer iki adam kahkaha atmaya başladılar. Genç olan halinden utanarak sırıttı ve diğerlerinin yanına oturdu.

"Sadece bir şey duyduğumu sandım, o kadar."

Liderleri, "Orada kimse yok," dedi. Ferro ağır adımlarla geri çekildi. Midesi bulanıyordu, ağzı tükürük doluydu ve başı zonkluyordu. Bıçağı kınına soktu, arkasına döndü ve bir şey demeden Yulwei'yi takip etti.

Ateşin parıltısı ve askerlerin sesleri geride kalınca durup sert toprağın üzerinde dizleri üzerine çöktü. Çorak ovada sert bir rüzgâr esiyordu. Rüzgâr yüzüne toz tanecikleri üflese de Ferro bunun farkında değildi. Öfkesi ve nefreti şimdilik yok olmuş ama geride büyük bir boşluk bırakmıştı, boşluğu neyle doldurabileceğini bilmiyordu. Kendisini boş, soğuk, hasta ve yalnız hissediyordu. Gözlerini kapatıp kendine sarındı ve ileri geri sallanmaya başladı. Ama karanlık ona bir teselli olmadı.

Sonra ihtiyar adamın elini omzunda hissetti.

Normalde adamın elini omzundan alır, yapabilse adamı öldürürdü ama gücü tamamen tükenmişti. Gözlerini kırpıştırarak kafasını kaldırdı. "Benden geriye hiçbir şey kalmadı. Neyim ben?" Bir elini göğsüne koydu ama neredeyse nabzını bile hissetmiyordu. "İçimde hiçbir şey yok benim."

"Bunu söylemen çok garip." Yulwei kafasını kaldırıp yıldızlı gökyüzüne baktı. "Ben de tam sende kurtarılacak bir şeyler gördüğümü düşünmeye başlamıştım."

KRALIN ADALETİ

Jezal, Mareşaller Meydanı'na geldiğinde bir terslik olduğunu hemen anladı. Açık Konsey'in toplantıları olduğu zamanlarda buralar hiç bu kadar kalabalık olmazdı. Telaşla koşturan zengin giyimli insanlara baktı, kendisi antrenmandan geldiği için biraz geç kalmıştı ve nefes nefeseydi. Sesler kısık, yüzler beklentiyle gergindi.

Kapının içindeki muhafızları şüpheyle inceleyerek kalabalığın arasından kendisine yol açarak Lordlar Dairesi'ne girdi. Her zamankinden farklı değillerdi, ağır miğferleri yine hiçbir şey belli etmiyordu. Duvar halılarıyla süslenmiş girişi geride bıraktı, iç kapılardan devasa serin açıklığa adım attı. Koridordan yüksek masaya doğru yürürken ayak sesleri yaldızlı kubbede yankılandı. Jalenhorm yüksek pencerelerden birinin altında dikiliyordu, yüzü vitrayların renkli ışığıyla aydınlanmıştı. Kaşlarını çatmış, platformun üzerine koyulan tabanı metal bir çubuklu banka doğru bakıyordu.

"Neler oluyor?"

"Duymadın mı?" Jalenhorm'un sesinde heyecan vardı. "Hoff herkese çok önemli bir konunun görüşüleceğini haber verdi."

"Nedir? Angland? Kuzeyliler?"

Adam başını iki yana salladı. "Bilmiyorum ama yakında öğreneceğiz."

Jezal kaşlarını çattı. "Sürprizlerden hoşlanmam." Gözüne gizemli bank takıldı. "Bu ne için?"

O sırada büyük kapılar birden açıldı ve içeriye konsey üyeleri doluşmaya başladı. Jezal, her zamanki ekip, diye düşündü. Fakat her zamankinden daha kararlı duruyorlardı. Genç oğullar, parayla tutulan temsilciler... Jezal nefesini tuttu. En önde uzun boylu bir adam vardı, bu saygın insanların arasında bile gösterişli kıya-

fetiyle dikkat çekiyordu. Omuzlarında ağır bir altın zincir vardı ve kaşları çatıktı.

Jezal, "Lord Brock'un kendisi," diye fısıldadı.

"Ve Lord Isher." Jalenhorm, Brock'un hemen arkasındaki yaşlı adamı işaret etti. "Ve Heugen ile Barezin. Büyük bir şey olmalı."

Jezal, İttifak'ın en güçlü dört asili ön sırada yerlerini alırken nefesini tuttu. Açık Konsey'i daha önce hiç bu kadar eksiksiz görmemişti. Öndeki yarım daire banklarda neredeyse boş yer yoktu. Üstteki halka açık galeriye endişeli yüzler sıralanmıştı.

Şimdi Hoff kapılardan geçip koridorda yürümeye başladı ve yalnız değildi. Sağında uzun boylu, zayıf, kusursuz beyazlıkta ceketiyle kendisiyle gurur duyuyormuş gibi yürüyen beyaz saçlı bir adam vardı. Rektör Sult. Solunda bastonundan destek alarak başka bir adam yürüyor. Siyah ve altın renklerde cübbesinin içinde sırtı hafifçe kamburdu ve gri bir sakalı vardı. Başyargıç Marovia. Jezal gözlerine inanamıyordu. Kapalı Konsey'in üç üyesi salondaydı.

Kâtipler defterlerini ve kalemlerini cilalanmış masaların üzerine koyarken Jalenhorm koşup yerini aldı. Saray Nazırı ortada yerini aldı ve hemen şarap istedi. Majesteleri'nin Engizisyonu'nun başı yanındaki yüksek sandalyede yerini alırken hafifçe gülümsüyordu. Başyargıç Marovia da kaşları çatık halde yavaşça bir başka sandalyeye oturdu. Salondaki endişeli fısıltılar bir tık daha arttı, ön sırada oturan asillerin suratları asıktı, yüzlerinde şüphe vardı. Sözcü masanın önünde yerini aldı, her zamanki parlak kıyafetli aptalın yerinde bu sefer geniş göğüslü, sakallı ve koyu benizli bir adam duruyordu. Asasını havaya kaldırıp ölüyü uyandıracak şekilde yere vurdu.

"İttifak'ın Açık Konsey oturumunu açıyorum!" diye kükredi. Sesler yavaşça kesildi.

Saray Nazırı, "Bu sabah tartışacağımız tek bir konu var," dedi, kalın kaşlarının altından toplanan kalabalığı süzerek. "Kral'ın Adaleti'ni ilgilendiren bir konu." Salonda fısıldanmalara oldu. "Batılimanı'nda ticaret yapmayı sağlayan kraliyet iznini ilgilendiren bir mesele." Sesler yükseldi: öfkeli fısıltılar, banklarda kıpırdanan asillerden çıkan hışırtılar ve büyük defterlerin üzerinde kalemlerin çıkardığı sesler. Jezal, Lord Brock'un kaşlarının bir-

leştiğini, Lord Heugen'in ağzının kenarlarının büküldüğünü gördü. Gidişattan memnun olmadıkları belliydi. Saray Nazırı havayı kokladı ve şarabından bir yudum alarak seslerin kesilmesini bekledi. "Ben bu konuda fikir bildirecek kadar bilgili değilim ama–"

Lord Isher, "Kesinlikle!" diye araya girdi. Ön sırada kaşlarını çatarak kıpırdandı.

Hoff bakışlarını yaşlı adamın üzerine dikti. "Bu yüzden sözü konu hakkında bilgili birine bırakıyorum! Kapalı Konsey'den dostum Rektör Sult."

Engizisyon'un lideri zarif bir biçimde platformun basamaklarını inip, karolarla kaplı zeminde dikilip kendisine bakan öfkeli yüzleri süzerek gülümserken Sözcü, "Açık Konsey Rektör Sult'u kabul ediyor!" diye kükredi.

"Lordlarım," diye konuşmaya başladı, ahenkli sesine ellerinin akıcı hareketleri eşlik ediyordu, "son yedi yıldır, Gurkhul'daki görkemli zaferimizden beri, Batılimanı'nda ticaret yapma ayrıcalığı onurlu Kumaş Tüccarları Derneği'ne aittir."

Lord Heugen, "Onlar da işini çok iyi yapıyor!" diye bağırdı.

Barezin yanındaki banka etli yumruğunu geçirerek, "Bize savaşı kazandırdılar!" diye ekledi.

"İşlerinde iyiler!"

"İyiler!" diye haykırışlar geldi.

Rektör seslerin azalmasını beklerken başıyla onayladı. "Gerçekten de öyleler," dedi. Karoların üzerinde bir dansçı gibi hareket ediyor, ağzından çıkan kelimeler büyük defterlere geçiyordu. "Bunu inkâr edecek son kişiyim. Çok iyi iş çıkarıyorlar." Birden arkasına dönünce beyaz ceketinin kuyruğu havada dans etti ve yüzü vahşi bir gülümseme ile büküldü. "Kral'dan vergi kaçırmak konusunda gerçekten çok iyiler!" diye haykırdı. İnsanlardan bir homurdanma yükseldi.

"Kral'ın kanunlarını çiğnemek konusunda çok iyiler!" İnsanlardan daha yüksek bir homurdanma yükseldi.

"Vatana ihanet etmek konusunda çok iyiler!" İtirazlar geldi, havada yumruklar sallandı ve fırlatılan kâğıtlar yere düştü. Halka açık galeride öfkeden köpüren yüzler vardı, yüksek masanın önündeki asiller ateş püskürüyor ve bağırıp çağırıyordu. Jezal etrafına bakınıp doğru duyup duymadığını merak etti.

Rektör platformun basamaklarını çıkarken Lord Brock, "Buna nasıl cesaret edersin, Sult!" diye kükredi. Rektörün dudaklarında hafif bir gülümseme vardı.

Lord Heugen, "Kanıt istiyoruz!" diye bağırdı. "Adalet istiyoruz!"

Arkalardan biri, "Kral'ın Adaleti!" diye haykırdı.

Isher, "İddialarını ispatlamalısın!" diye bağırdı sesler azaldığında.

Rektör beyaz ceketini düzeltti, sandalyesine otururken kusuruz kumaş arkasında dalgalandı. "Ah, bizim de niyetimiz bu, Lord Isher!"

Yandaki küçük kapılardan birinin sürgüsü büyük bir gürültüyle açıldı. Lordlar ve temsilcileri sesin geldiği tarafa dönüp insanlar ayağa kalkıp neler olduğunu görmeye çalışırken hışırtılar duyuldu. Halka açık galeridekiler neler olduğunu görmeye hevesli bir biçimde canlarını tehlikeye atarak balkondan aşağıya eğildi. Salon sessizdi. Jezal yutkundu. Kapının bulunduğu taraftan bir ayak sürüme sesi, bir bastonun yerde çıkardığı takırtı geliyordu. Ardından karanlığın içinden garip ve uğursuz bir kafile çıktı.

En önde Sand dan Glokta vardı, her zamanki gibi topallıyordu ve bastonundan destek alıyordu fakat çenesini gururla havaya kaldırmıştı ve boş yüzünde dişsiz, çarpık bir gülümseme vardı. Arkasından gelen elleri ve çıplak ayakları zincirli üç adam zincirlerini şıngırdatarak yüksek masaya doğru ilerledi. Başları tıraşlanmıştı ve hepsi kahverengi çuval bezinden kıyafetler giyiyordu. Bunlar, tövbekâr kıyafetleriydi. Suçunu itiraf eden hainlerin giydikleri.

Adamlardan ilki korku dolu gözlerle sağına soluna bakıyor, dudaklarını yalıyordu. İkincisi, daha kısa boylu ve yapılı olan, tökezliyor ve sol ayağını arkasında sürüyordu, yürürken sırtı kambur ve ağzı açıktı. Jezal bakarken ağzından akan pembe salyası karoların üzerine damladı. Üçüncü adam inanılmaz zayıftı ve gözlerinin etrafında koyu renkli daireler vardı, boş gözlerle etrafına bakıyordu ama gördüklerini algılamıyor gibiydi. Jezal üç tutsağın arkasındaki adamı hemen tanıdı: Sokakta gördükleri iri kıyım albinoydu. Jezal huzursuz olarak ağırlığını bir ayağından diğerine aktardı.

Bankın amacı şimdi belli olmuştu. Üç tutsak banka çöktü ve albino eğilip ayaklarındaki kelepçeleri bankın demirine geçirdi. Salonda çıt çıkmıyordu. Bütün gözler sakat Engizitör'ün üç tutsağının üzerindeydi.

Rektör Sult, insanları tamamen etkisi altına aldığı için halinden çok memnun bir şekilde, "Araştırmamız birkaç ay önce başladı," dedi. "Sıradan bir hesap hatası gibi görünüyordu, sizi detaylarla sıkmak istemem." Brock, Isher ve Barezin'e bakıp gülümsedi. "Hepinizin çok meşgul adamlar olduğunu biliyorum. Böylesine küçük bir olayın bizi buralara getireceğini kim tahmin edebilirdi? İhanetin bu kadar derinlere kadar kök saldığını kim bilebilirdi?"

Saray Nazırı kadehi üzerinden tutsaklara bakarak sabırsızca, "Evet," dedi. "Engizitör Glokta, söz sizin."

Sözcü, asasını yere vurdu. "İttifak'ın Açık Konseyi Serbest Engizitör Sand dan Glokta'yı kabul ediyor!"

Engizitör, salonun ortasında bastonuna yaslanarak kibarca kâtiplerin kalemlerinin durmasını bekledi, ne kadar önemli bir âna tanıklık ettiğini bilmesine rağmen hiç tedirgin görünmüyordu. İlk tutsağa dönüp, "Ayağa kalk ve Açık Konsey'e yüzünü dön," dedi.

Korkmuş adam zincirleri tıkırdatarak hemen yerinden fırladı. Soluk dudaklarını yaladı ve ön sıradaki Lordlara baktı. Glokta, "İsmin ne?" diye sordu.

"Salem Rews."

Jezal nefesini tuttu. Salem Rews mi? Adamı tanıyordu! Babası geçmişte Salem'le iş yapmış, Rews birkaç kez malikânelerini ziyaret etmişti. Jezal kafası tıraşlanmış ve dehşete kapılmış adamı artan bir endişeyle inceledi. Aklına iyi giyimli, şişman, esprili tüccar geldi. Hiç şüphesiz aynı kişiydi. Bir anlığına göz göze geldiler ve Jezal hemen bakışlarını kaçırdı. Babası kendi evinde bu adamla konuşmuş, adamın elini sıkmıştı! Hainlik suçlamaları bulaşıcı hastalık gibidir – sadece aynı odada bulunduğu için birinin suça ortak sayılması mümkündü! Gözleri ister istemez yeniden korkunç bir biçimde tanıdık olan yüze odaklandı. Piç kurusu nasıl olur da vatana ihanet ederdi?

Glokta, "Onurlu Kumaş Tüccarları Derneği'nin bir üyesisin, değil mi?" diye sordu. "Onurlu" kelimesini dişlerini sıkarak söyledi.

Rews, "Öyleydim," diye mırıldandı.

"Dernekte rolün neydi?" Kel kafalı adam çaresizce etrafına bakındı. Glokta, "Rolün?" diye tekrarladı sesi sertleşerek.

Tüccar ellerini birbirine kenetleyerek, "Kral'ı dolandırmak için planlar yaptım!" diye haykırdı. Salonda bir şaşkınlık dalgası yayıldı. Jezal tükürüğünü yuttu. Sult'un Başyargıç Marovia'ya bakıp sırıttığını gördü. Yaşlı adamın yüzü taş gibi ifadesizdi ama önünde tuttuğu yumruklarını sıkıyordu. "Vatana ihanet ettim! Para için! Mal kaçırdım, rüşvet verdim ve yalan söyledim... hepimiz bu işin içindeydik!"

Glokta insanlara sırıtarak, "Hepiniz!" dedi. "Şüphesi olanlar varsa elimizde hesap defterleri, belgeler ve rakamlar var. Sorgu Evi'nde bunlarla dolu bir odamız mevcut. Sırlar, suçlar ve yalanlarla dolu bir yer." Yavaşça başını iki yana salladı. "Şunu söyleyebilirim, okurken içiniz acır."

Rews, "Yapmak zorundaydım!" diye haykırdı. "Bana zorla yaptırdılar! Başka seçeneğim yoktu!"

Kötürüm Engizitör kalabalığa bakıp kaşlarını çattı. "Tabii ki seni zorladılar. Senin bu uğursuz evin sadece bir tuğlası olduğunu biliyoruz. Yakın zamanda hayatına kast ettiler, değil mi?"

"Beni öldürmek istediler!"

"Seni kim öldürmek istedi?"

Rews, "Bu adam!" diye haykırdı sesi çatlayarak. Titreyen parmağıyla yanında oturan adamı işaret etti ve zincirlerin izin verdiği kadar geri çekildi. "Oydu! O!" Kolunu sallarken ve etrafa tükürükler saçarken zincirleri şakırdadı. Yine öfkeli sesler yükseldi, bu sefer daha gürültülü. Jezal ortadaki adamın başının hafifçe yana düştüğünü ve bankta kaykıldığını gördü ama dev albino adamın tutup toparladı.

Glokta, "Uyanın, Efendi Carpi!" diye bağırdı. Adam başını birden dikleştirdi. Tanıdık bir yüz değildi, garip bir biçimde şişmişti ve sivilce lekeleriyle doluydu. Jezal, Glokta gibi adamın önden dört dişinin olmadığını görünce yüzünü buruşturdu.

"Styria'dan, Talins'ten geldin, değil mi?" Adam başıyla onayladı, yarı uykuda gibiydi. "Bu insanları öldürmen için sana para verildi, değil mi?" Yine başıyla onayladı. "Senden suçunu itiraf eden hain Rews de dahil olmak üzere Majesteleri'nin on kulu-

nu öldürmen istendi, değil mi?" Adamın burnundan bir damla kan geldi, gözleri yuvarlarında dönmeye başladı. Albino omzunu sarstı ve adam kendine gelerek hantal hantal başını salladı. "Diğer dokuzuna ne oldu?" Sessizlik. "Onları öldürdün, değil mi?" Bir kez daha başını salladı ve adamın gırtlağından garip bir tıklama geldi.

Glokta kaşlarını çatarak Konsey mensuplarının hoşnut yüzlerine baktı. "Villem dan Robb; gümrük memuru, boğazı bir kulağından diğerine kadar kesildi." Parmağını boynundan geçirdi ve galeriden bir kadının ciyaklaması duyuldu. "Solimo Scandi, Kumaş Tüccarı, sırtından dört kez bıçaklandı." Dört parmağını havaya kaldırdı ve midesine bir ağrı saplanmış gibi parmaklarını karnına bastırdı. "Liste böyle uzayıp gidiyor. Hepsi daha fazla kazanç elde etmek için öldürüldü. Seni kim tuttu?"

Katil, "O," diye gakladı ve şişmiş yüzünü camsı gözleri olan dalgın adama çevirdi. Katilin yanında oturuyor ama sanki etrafında olup bitenleri anlamakta zorlanıyordu. Glokta adamın yanına yürürken bastonu yerde tıkırdadı.

"İsmin ne?"

Tutsak birden kafasını kaldırdı, gözlerini tepesinde dikilen Engizitör'ün yüzüne odakladı. Tiz bir ses tonuyla, "Gofred Hornlach!" diye cevap verdi hemen.

"Kumaş Tüccarları Derneği'nin kıdemli bir üyesisin, değil mi?"

Adam, "Evet!" diye haykırdı, amaçsızca gözlerini kırpıştırarak.

"Başkan Kault'un vekillerinden birisin, değil mi?"

"Evet!"

"Diğer Dernek üyeleriyle Majesteleri'ni dolandırmak için komplo kurdun mu? Majesteleri'nin on kulunu öldürmesi için bir katil tuttun mu?"

"Evet! Evet!"

"Neden?"

"Bildiklerini söylemelerinden... korktuk... başkalarına anlatmalarından... anlatmalarından..." Hornlach'ın boş bakan gözleri renkli pencerelerlerden birine odaklandı. Ağzı yavaşça hareket etmeyi bıraktı.

Engizitör, "Ne söylemelerinden korktunuz?" diye sordu.

Adam, "Dernek'in hainçe eylemlerinden bahsetmelerini iste-

medik!" diye yumurtladı. "İhanetimizi anlatmalarından korktuk! Dernek'in eylemleri... hainçe... eylemleri..."

Glokta araya girdi. "Tek başına mı hareket ediyordun?"

"Hayır! Hayır!"

Engizitör bastonunu yere sürttü ve öne eğildi. "Sana emirleri kim verdi?" diye tısladı.

Hornlach, "Başkan Kault!" diye bağırdı hemen. "Emirleri o verdi!" Herkes nefesini tuttu. Rektör Sult'un gülümsemesi genişledi. "Başkan'dı!" Kalemler defterlere not almaya devam etti. "Kault! Emirleri o verdi! Hepsini! Başkan Kault!"

"Teşekkür ederiz, Efendi Hornlach."

"Başkan! Emirleri o verdi! Başkan Kault! Kault! Kault!"

Glokta, "Yeter!" diye hırladı ve adam birden sustu. Salonda çıt çıkmıyordu.

Rektör kolunu kaldırıp üç tutsağı işaret etti. "İşte kanıt, Lordlarım!"

Lord Brock, "Düzmece bu!" diye haykırıp ayağa fırladı. "Bu büyük bir hakaret!" Fakat adama destek veren seslerin sayısı azdı ve bunu yapanlar da eskisi kadar hevesli değildi. Lord Heugen'in sessizliği dikkat çekiciydi, deri ayakkabılarından birine gözlerini dikmişti. Barezin sandalyesine çökmüş, şimdi içeriye girdiği zamankinin yarısı kadar yer kaplıyordu. Lord Isher karşı duvara bakıyor, altın zinciriyle oynuyordu. Kumaş Tüccarları Derneği'nin kaderi kendisini hiç ilgilendirmiyormuş gibi tüm bu olanlardan sıkılmış gibiydi.

Brock yüksek masadaki sandalyesinde hareketsiz duran Başyargıç'a hitap etti. "Lord Marovia, size yalvarıyorum! Siz mantıklı bir adamsınız. Bu... rezalete izin vermeyin!"

Salon sessizleşti ve herkes yaşlı adamın cevabını bekledi. Marovia kaşlarını çatıp uzun sakalını sıvazladı. Sırıtan Rektör'e baktı. Boğazını temizledi. "Acınızı yüreğimde hissediyorum, Lord Brock, gerçekten, ama bugün mantıklı bir adam olmaya uygun bir gün değil. Kapalı Konsey davayı inceledi ve tatmin oldu. Elim kolum bağlı."

Brock ağzını açıp kapattı, yenilginin tadını almaya başlamıştı. "Adalet değil bu!" diye haykırıp diğer lordlara döndü. "Bu adamlara işkence edildiği apaçık ortada!"

Rektör Sult dudaklarını büktü. "Hainlere ve suçlulara nasıl muamele etmemizi istersiniz?" diye haykırdı delici bir sesle. "Hainlerin arkasına saklanması için onlara bir kalkan mı olacaksınız, Lord Brock?" Masa da vatana ihanet etmiş olabilirmiş gibi elini masaya indirdi. "Ben şahsen büyük ulusumuzun düşmanlarına boyun eğdiğini görmek istemem! Ne dışarıdaki ne de içerideki düşmanlarımıza!"

Halka açık galeriden biri, "Kumaş Tüccarları Derneği'nin sonu geldi!" diye haykırdı.

"Hainlere acı adalet!"

Arkadan şişman bir adam, "Kral'ın Adaleti!" diye böğürdü. Salona öfke ve tasdik hâkim olmaya başlamıştı, ağır cezalar ve sert tedbirler dile getiriliyordu.

Brock ön sıradaki dostlarına baktı ama kimseyi yanında göremedi. Yumruklarını sıktı. "Bu adalet değil!" diye haykırdı üç tutsağı işaret edip. "Bu kanıt değil!"

Hoff, "Majesteleri sizinle aynı fikirde değil!" diye böğürdü, "ve sizin izninize ihtiyacı yok." Elindeki belgeyi havaya kaldırdı. "Kumaş Tüccarları Derneği'ni dağıtıyoruz! Lisansları geri alındı! Majesteleri'nin Ticaret ve Takas Komisyonu, önümüzdeki aylarda, Batılimanı'nda ticaret yapma lisansı için adayları değerlendirecek. Uygun bir aday bulunana kadar, mevcut ticaret güvenilir ve sadık ellerin kontrolünde yapılacak. Majesteleri'nin Engizisyonu tarafından."

Rektör Sult, temsilcilerden ve halka açık galeriden gelen tepkileri umursamaksızın insanları selamladı.

Saray Nazırı, "Engizitör Glokta!" diye devam etti, "Açık Konsey çalışmalarınız için size teşekkür ediyor ve bizim için son bir şey daha yapmanızı istiyor." Hoff küçük bir kâğıdı uzattı. "Bu, Başkan Kault'un tutuklama emri, altında Kral'ın imzası var. Bu emri yerine getirmenizi istiyoruz." Glokta saygıyla selam verdi ve kâğıdı Saray Nazırı'ndan aldı. Hoff, "Sen," deyip Jalenhorm'a döndü.

İri kıyım asker hemen öne çıktıp "Üsteğmen Jalenhorm, Lordum," dedi.

Hoff sabırsızca, "Her neyse," dedi. "Kral'ın Adamları'ndan yirmi tanesini yanına al ve Kumaş Tüccarları Derneği'ne kadar

Engizitör'e eşlik et. Engizitör'ün emri olmadan hiç kimse binayı terk etmeyecek!"

Jalenhorm, "Emredersiniz, Lordum!" diyerek platformdan indi ve kılıcının bacağına çarpmaması için bir elini kabzasına koyarak koridordan çıkışa doğru koştu. Glokta, bastonu basamaklarda takıdayarak adamın peşinden topalladı, Başkan Kault'un tutuklama emri yumruk yaptığı elindeydi. Bu arada dev albino tutsakları ayağa kaldırmış, gruba kılavuzluk ederek, şıngırdayan ve tıkırdayan zincirleriyla adamları geldikleri kapıya doğru yürütüyordu.

Brock son bir çabayla, "Saray Nazırı!" diye bağırdı. Jezal, adamın Kumaş Tüccarları'ndan ne kadar para kazandığını ya da ne kadar para kazanmayı ümit ettiğini merak etti. Herhalde çok fazlaydı.

Ama Hoff etkilenmedi. "Bugünlük bu kadar, Lordlarım!" Saray Nazırı cümlesini bitirmeden Marovia çok ayağa kalkmıştı ve salonu terk etmeye hevesli görünüyordu. Defter-i kebirler kapandı. Onurlu Kumaş Tüccarları Derneği'nin kaderi mühürlenmişti. Ortamı yeniden heyecanlı mırıltılar doldurdu, seslerin şiddeti giderek arttı ve herkes ayağa kalkıp salonu terk ederken bunlara bir de hışırtılar ve ayak sesleri eklendi. Rektör Sult hâlâ koltuğunda oturuyor, yenilgiye uğramış hasımlarının isteksizce yerlerinden kalkmasını seyrediyordu. Jezal küçük kapıya doğru yürüyen Salem Rews ile son bir kez göz göze geldi ama Pratisyen Buz zinciri çekiştirerek adamı karanlık koridora yöneltti.

Dışarıda, meydan öncekinden daha da hareketliydi, Kumaş Tüccarları Derneği'nin dağıtıldığı haberi içeride olmayanlara iletilirken kalabalık arttı. İnsanlar ya duyduklarına inanamayıp donup kalıyor ya da telaşla sağa sola koşturuyordu: korkmuş, şaşırmış, kafaları karışık. Jezal, elleri titreyen, yüzü solgun bir adamın kendisine, herkese baktığını gördü. Bir Dernek üyesi ya da Dernek'le yakın bağları olan biri olmalıydı, Dernek'le birlikte batacak biri. Böylesi birçok insan olacaktı.

Jezal'ın elleri karıncalandı. Ardee West az ileride, hiçbir şey olmamış gibi bir taşa yaslanıyordu. Sarhoşken kendisini azarladığından beri Jezal kızla karşılaşmamıştı ve şimdi kızı görmekten keyif aldığını şaşırarak fark etti. Bu kadar ceza yeter herhalde,

diye düşündü. Herkese özür dilemek için bir fırsat verilmeliydi. Yüzünde geniş bir gülümseme ile kıza doğru yürümeye başladı. Sonra yanında kimin olduğunu gördü.

Kısık sesle, "Küçük piç!" diye mırıldandı.

Üsteğmen Brint ucuz üniforması içerisinde Ardee'ye doğru, Jezal'ın münasip olduğunu düşündüğünden daha yakına eğilmiş sohbet ediyor, sözlerini abartılı el kol hareketleriyle vurguluyordu. Ardee gülümsüyor, başını sallıyordu. Sonra bir ara başını geriye atıp bir kahkaha patlattı ve Teğmen'in göğsüne hafifçe vurdu. Brint de gülmeye başladı, çirkin piç. Birlikte gülüyorlardı. Jezal sebebini bilmiyordu ama çok öfkelendiğini hissetmişti.

Brint kıkırdayarak, "Jezal, nasılsın?" diye sordu.

Jezal adamın yanına gitti. "Yüzbaşı Luthar diyeceksin!" diye tersledi, "ve benim nasıl olduğum seni hiç ilgilendirmez! Senin yapacak işin yok mu?"

Brint'in ağzı bir süre açık kaldı, sonra kaşları iyice çatıldı. "Emredersiniz, efendim," diye mırıldanıp arkasına döndü ve uzaklaştı. Jezal adamın arkasından bakarken adamdan daha da tiksindi.

Ardee, "Çok etkileyiciydi," dedi, "bir hanımefendinin önünde böyle mi davranmalı?"

"Bilemiyorum. Neden böyle diyorsun? Burada bir hanımefendi mi var?"

Jezal kıza baktı ve bir anlığına yüzünde kendini beğenmiş bir gülümseme yakaladı. Çok haylaz bir ifadeydi, sanki öfkesine hâkim olamayışı hoşuna gitmişti. Brint ile kasıtlı olarak bir araya gelip gelmediğini, kıskandırmak için özellikle kendisinin görebileceği bir yere geçip geçmediğini merak etti... ardından kız gülümsedi, bir kahkaha attı ve Jezal'ın öfkesi buhar olup uçtu. Ardee çok güzel görünüyordu, güneşin altında canlı ve bronzlaşmış görünüyordu, kimin duyduğunu umursamayarak yüksek sesli kahkahalar atıyordu. Çok güzeldi. Her zamankinden güzeldi. Şans eseri karşılaşmışlardı, başka ne olabilirdi ki? Ardee, koyu renkli gözlerini Jezal'ın üzerine odakladı ve Jezal'ın şüpheleri dağıldı. "Ona bu kadar sert davranmak zorunda mıydın?"

Jezal dişlerini sıktı. "Sonradan görme, küstah piç, zengin bir adamın piçinden başka bir şey değildir muhtemelen. Asil değil, parası yok, görgülü değil–"

"Üçünde de benden fazlasına sahip."

Jezal boşboğazlık ettiği için kendine küfretti. Kızdan özür dilemesini beklerken şimdi kendisi özür dilemek zorunda kalacağı bir duruma sokmuştu kendini. Kendi kazdığı bu kuyudan çıkmanın yollarını aradı. "Ah, saf bir morondur!" diye sızlandı.

"Eh," Jezal, Ardee'nin dudaklarının sinsi bir gülümsemeyle büküldüğünü görünce rahatladı, "öyle değil diyemem. Biraz yürüyelim mi?" Jezal bir cevap veremeden koluna girdi ve Kralyolu'na doğru yürümeye başladı. Jezal öfkeli, korkmuş ve heyecanlı insanların arasında kendisine kılavuzluk etmesine izin verdi.

"Doğru mu?"

"Ne doğru mu?"

"Kumaş Tüccarları'nın bittiği?"

"Öyle görünüyor. Eski dostun Sand dan Glokta sayesinde. Kötürüm herif etkileyici bir performans sergiledi."

Ardee bakışlarını yere indirdi. "Kötürüm olsun veya olmasın, onu sinirlendirmek istemezsin."

"Hayır." Jezal'ın aklına, karanlığın içinde gözden kaybolmadan önce çaresiz gözlerle kendisine bakan Salem Rews geldi. "Gerçekten istemem."

Bulvarda yürürlerken üzerlerine bir sessizlik çöktü ama rahatsız edici değildi. Jezal kızla yürümeyi seviyordu. Artık bir özrün dilenip dilenmemesi önemli değilmiş gibi geliyordu. Belki de antrenmanlar konusunda bir parça da olsa haklıydı. Ardee düşüncelerini okumuş gibiydi. "Antrenmanlar nasıl gidiyor?" diye sordu.

"Fena değil. İçki nasıl gidiyor?"

Ardee bir kaşını havaya kaldırdı. "Şahane. Bunun için her sene bir Müsabaka yapılsaydı kesinlikle halkın ilgisini üzerime çekerdim." Jezal bir kahkaha attı ve yanında yürüyen kıza baktı. Ardee gülümsedi. Çok zeki, çok korkusuzdu. Ve çok güzel görünüyordu. Jezal, Ardee gibi başka bir kızın var olup olmadığını düşündü. Bir de asil bir aileden gelseydi ve biraz daha parası olsaydı. Bir sürü parası olsaydı.

KAÇIŞ YOLU

Üsteğmen Jalenhorn üçüncü kez, "Majesteleri adına kapıyı açın!" diye kükreyerek kapıyı etli yumruğuyla yumrukladı. *İrkıyım ahmak. Büyük adamların beyinleri neden hep bu kadar küçük olmak zorunda? Belki de sadece kaslarını kullandıkları içindir ya da güneşin altında beyinleri bir erik gibi kuruyordur.*

Dernek Binası, Agriont'a yakın bir yerdeki işlek bir meydanda görkemli bir yapıydı. Glokta ve yanındaki askerlerin etrafında azımsanmayacak kadar insan toplanmıştı: Meraklı, korkmuş, şaşkın yüzler neler olduğuna bakıyordu. *Galiba kanın kokusunu alabiliyorlar.* Glokta'nın bacağı hızlı adımlar attığı için zonkluyordu ama Dernek'i hazırlıksız yakalayacaklarını hiç düşünmemişti. Zırhlı muhafızlara ve maskeli Pratisyenlere baktı, kapıyı döven genç subayı ve Buz'un sert gözlerini inceledi.

"Majesteleri–"

Bu saçmalık buraya kadar. "Bence seni duydular, Üsteğmen," dedi, "ama cevap vermemeyi tercih ediyorlar. Lütfen bizim için kapıyı kırar mısın?"

"Ne?" Jalenhorn ağzı açık Engizitör'e baktı, ardından kafasını çevirip ağır kanatlı kapıyı inceledi. "Bunu nasıl–"

Pratisyen Buz adamın yanından geçip kulakları sağır eden bir çatırtıyla omzunu kapının kanatlarından birine geçirdi. Menteşelerinden sökülen kapı ardındaki giriş salonuna devrildi.

Glokta, "İşte böyle," diye mırıldandı içeriye adım atarken. Kıymıklar hâlâ dökülüyordu. Jalenhorn şaşkın bir halde, yanında getirdiği askerlerle birlikte Glokta'yı takip etti.

Öfkeli bir kâtip koridorda önlerini kesti. "Böyle– off!" diye haykırdı, Buz öne atılıp adamı duvara yüzü üzeri fırlatırken.

Glokta, "Bu adamı tutuklayın!" diye bağırdı, bastonuyla yerdeki kâtibi işaret ederek. Askerlerden biri zırhlı eldivenli eliyle

adamı yerden kaldırdı ve gün ışığına çıkardı. Pratisyenler kırık kapılardan içeriye dalıyor, ellerinde ağır sopalar, gözlerinde vahşi bakışlarla etrafı arıyorlardı. Glokta omzu üzerinden, "Herkesi tutuklayın!" diye haykırdı. Koridorda mümkün olduğunca hızlı topallayarak binanın içlerine doğru Buz'u takip etti.

Glokta açık kapılardan birinin önünden geçerken renkli cübbeli bir tüccarın, kan ter içerisinde kucak kucak evrakı ateşe atmaya çalıştığını gördü. Glokta, "Bunu da alın!" diye kükredi. Pratisyenler içeriye girdi ve adamı sopayla dövmeye başladı. Adam çığlık atarak yere düştü, düşerken masaya çarptı ve üzerindeki kâğıtları etrafa saçtı. Sopalar inip kalkarken havada kâğıtlar ve küller uçuştu.

Glokta bağırışlar ve patırtılar binaya yayılırken adımlarını hızlandırdı. İçerisi duman, ter ve korku kokuyordu. *Kapıların hepsi tutuldu ama Kault'un gizli bir kaçış yolu olabilir. Kaygan bir adam. Umarım çok geç kalmamışızdır. Lanet olasıca bacak! Lütfen çok geç kalmış olmayalım...*

Birisi ceketine tutununca Glokta'nın acıyla nefesi kesildi ve suratı kasıldı. Bir adam, "Bana yardım edin!" diye ciyakladı. "Ben masumum!" Tombul yüzünde kan vardı. Glokta'nın kıyafetlerine tutunuyordu ve Engizitör'ü yere düşürmek üzereydi.

Glokta, "Bırak beni!" diye bağırıp bastonuyla adama zayıf darbeler indirdi ve ayakta kalmak için duvarı tırmaladı. Pratisyenlerden biri öne atıldı ve sopasını adamın sırtına geçirdi.

Tüccar, sopa tekrar havaya kalkınca, "İtiraf ediyorum!" diye sızlandı. Ardından sopa kafasına indi. Pratisyen kendinden geçmiş adamı koltuk altlarından tutup kapıya doğru taşımaya başladı. Glokta hızlı adımlarla yürümeye devam etti; gözleri fal taşı gibi açılmış Üsteğmen Jalenhorm da hemen arkasındaydı. Geniş merdivenlere ulaştılar ve Glokta nefretle basamaklara baktı. *Eski düşmanlarım, hep benden bir adım önde.* Boştaki eliyle Pratisyen Buz'a yürümeye devam etmesini işaret ederken elinden geldiğince hızla tırmanmaya başladı. Yanlarından dövülmüş bir tüccar aşağıya indirildi, haklarıyla ilgili bir şeyler haykırıyor ve basamakları tekmeliyordu.

Glokta kaydı ve az kalsın yüzüstü yere düşüyordu ama birisi dirseğinden tutup dengesini sağladı. Dürüst yüzünden hâlâ kafa-

sının karışık olduğu belli olan Jalenhorm'du bu. *Sonuçta iriyarı adamların da işe yaradığı yerler varmış.* Genç subay basamakların geri kalanında Glokta'ya yardım etti. Glokta'nın bu teklifi reddecek mecali yoktu. *Neden reddedeyim ki? Herkes sınırlarını bilmeli. Yüzüstü yere düşmenin asilce bir yanı yok. Bunu en iyi ben bilirim.*

Merdivenlerin tepesinde geniş bir salon vardı, zengin bir kilim ve duvar halılarıyla zevkli bir biçimde döşenmişti. Büyük kapının iki yanında kılıçları çekili iki koruma duruyordu, Dernek üniformaları giyiyorlardı. Buz ellerini beyaz yumruklar yaparak adamların karşısına dikilmişti. Jalenhorm da yaklaşırken kılıcını çekti ve albinonun yanında yerini aldı. Glokta gülümsedi. *Dilsiz işkenceci ve cesur şövalye. Ne tuhaf bir ittifak.*

"Elimde Kault için Kral tarafından imzalanmış, bir tutuklama emri var." Glokta muhafızların görmesi için kâğıdı havaya kaldırdı. "Dernek bitti. Yolumuza çıkmak size hiçbir şey kazandırmaz! Kılıçlarınızı bırakın! Size söz veriyorum, zarar görmeyeceksiniz!"

İki muhafız şüpheyle birbirine baktı. Jalenhorm öne adım atarak, "Silahlarınızı bırakın!" diye kükredi.

"Pekâlâ!" Adamlardan biri eğilip kılıcını yere koydu ve tekmeledi. Buz ayağıyla yerde kayan kılıcın üzerine bastı.

Glokta diğerine, "Sıra sende!" dedi. "Derhâl!" Adam itaat etti, kılıcını yere attı ve ellerini havaya kaldırdı. Bir saniye sonra Buz'un yumruğu adamın çenesinde patladı ve muhafız arkasındaki duvara çarparak baygın yere yığıldı.

Diğer muhafız, "Ama–" diye haykırmaya başladı. Buz adamı gömleğinden tutup merdivenlerden aşağı yuvarladı. Adam basamaklara çarpa çarpa aşağıya indi, dipte hareketsiz yatıyordu. *Neye benzediğini bilirim.*

Jalenhorm olduğu yerde donmuş gözlerini kırpıştırıyordu. "Ama adamlarda dediniz ki–"

"Sen onu boş ver. Buz, içeriye girmenin bir yolunu bul."

"Thhh." Albino koridorda uzaklaştı. Glokta adamına biraz zaman tanıdıktan sonra öne adım atıp kapıyı açmayı denedi. Kol çevrilince çok şaşırdı ve kapı açıldı.

Odanın kendisi bir lükstü, bir ahır kadar büyüktü. Yüksek tavandaki süslemeler altın yapraklarla bezenmişti, raflardaki kitapların ciltleri üzerinde değerli taşlar göze çarpıyordu, devasa

mobilyalar bir ayna gibi parlayana kadar cilalanmıştı. Her şey çok büyüktü, her şey çok süslüydü, her şey çok pahalıydı. *Paran varsa zevke ne gerek var?* Yeni tasarım büyük pencereler gözüne ilişti, aralarında ince kurşun çerçeveler olan büyük panellerdi. Şehrin, körfezin ve denizdeki gemilerin harika bir manzarasına bakıyordu. Başkan Kault orta pencerenin önündeki yaldızlı masasında oturmuş gülümsüyordu, üzerinde gösterişli cübbesi vardı. Adam yanındaki dolap tarafından kısmen gölgeleniyordu, Kumaş Tüccarları Derneği'nin amblemi dolabın kapılarına işlenmişti.

Demek kaçmamış. Adamı yakaladım. Adamı... Sonra dolabın ayağına bağlı ipi gördü. Glokta gözüyle ipi takip etti ve diğer ucunun Başkan'ın boynuna bağlı olduğunu gördü. *Ah, öyleyse gerçekten bir kaçış yolu varmış.*

"Engizitör Glokta!" Kault yüksek sesli tiz bir kahkaha attı. "Sonunda tanıştık seninle! Sürekli soruşturmanı duyuyordum!" Parmaklarını ipin düğümü üzerinde gezdirip sıkı sıkı bağlı olduğundan emin oldu.

"Çok mu sıkı, Başkan? Belki de boynunuzdan alsak daha iyi olur."

Adam neşeli bir kahkaha daha attı. "Ah, hiç sanmıyorum! Sorularınıza cevap vermeyi düşünmüyorum, sağ olun!" Glokta göz ucuyla yandaki kapıya baktı. Beyaz bir el belirdi, parmakları kapıyı kavradı. *Buz. Adamı yakalamak için hâlâ ümit var demek ki. Kault'u konuşturmaya devam etmeliyim.*

"Cevabı verilecek soru kalmadı. Her şeyi biliyoruz."

Başkan, "Gerçekten biliyor musunuz?" diye kıkırdadı. Albino sessizce içeriye süzüldü ve duvarın gölgesinde kalmaya özen gösterdi, Kault ile arasında büyük dolap vardı.

"Kalyne'den haberimiz var. Küçük anlaşmanızdan da."

"Embesil! Anlaşma diye bir şey yok! Satın alınamayacak kadar onurluydu! Benden bir gümüş bile almadı!" *Öyleyse...* Kault mide bulandırıcı bir gülümseme gösterdi. "Sult'un sekreteri," diye kıkırdadı. "Burnunun dibindeydi ve tabii ki senin de, kötürüm!" *Aptal, aptal – mesajları sekreter iletiyordu, itirafı o gördü, her şeyi biliyordu! O omurgasız sekretere hiç güvenmemeliydim. Demek Kalyne sadıkmış.*

Glokta omzunu silkti. "Hepimiz hata yaparız."

Başkan ölümcül bir şekilde dişlerini gösterdi. "Hata mı? Hatadan başka bir şey yapmadın, salak! Dünya düşündüğün gibi bir yer değil! Hangi tarafta olduğunu bile bilmiyorsun! Tarafların ne olduğundan bile haberdar değilsin!"

"Ben Kral'ın tarafındayım, sen değilsin. Tek bilmem gereken bu." Buz, dolabın yanına ulaştı ve arkasına yapıştı, köşeden görünmeden kafasını uzatmaya çalışıyordu. *Biraz daha, azıcık süre daha...*

"Sen hiçbir şey bilmiyorsun, kötürüm! Biraz vergi kaçırma, biraz rüşvet, tek suçumuz buydu bizim!"

"Ve dokuz cinayet."

Kault, "Başka seçeneğimiz yoktu!" diye haykırdı. "Hiç seçeneğimiz olmadı ki! Bankerlere paralarını ödemek zorundaydık! Bize paraları onlar verdi ve biz de borcumuzu ödedik! Yıllardır ödüyorduk! Valint ve Balk, kan emiciler! Onlara her şeyi verdik ama daha fazlasını istediler.

Valint ve Balk mı? *Bankerler mi?* Glokta görkemli odaya göz gezdirdi. "Kendinizi iyi idare etmiş gibi duruyorsunuz."

"Duruyoruz! Duruyoruz! Hepsi göz boyama! Hepsi yalan! Her şey bankerlere ait! Hepimizi satın aldılar! Onlara binlerce, milyonlarca gümüş borcumuz var!" Kault kendi kendine kıkırdadı. "Ama korkarım artık paralarını alamayacaklar."

"Evet, hiç sanmıyorum."

Kault masasında öne eğildi, ipi sallanıp deri koltuğa değdi. "Suçluları mı arıyorsun, Glokta? Hainleri mi? Kral'ın ve ülkenin düşmanlarını mı? Kapalı Konsey'e bak. Sorgu Evi'ne bak. Üniversite'ye bak. Bankalara bak, Glokta!" Buz'u gördü; Pratisyen dolabın kenarından çıkmıştı ve dört adım ötedeydi. Kault'un gözleri fal taşı gibi açıldı ve hemen sandalyesinden kalktı.

Glokta, "Yakala onu!" diye haykırdı. Buz öne atıldı, Başkan arkasına dönüp pencereden atlarken masanın üzerinden adamın cübbesini kavradı. *Yakaladık onu!*

Cübbe Buz'un elinde yırtılınca mide bulandırıcı bir yırtılma sesi geldi. etrafa pahalı camlar saçılırken Kault bir an içine havada asılı kaldı, cam parçacıkları güneşin altında parıldadı, ardından Başkan gözden kayboldu. İp birden gerildi.

Buz, "Thhhh!" diye tıslayıp kırık pencereden aşağıya baktı.

Jalenhorm, "Atladı!" dedi. Ağzı açıktı.

"Galiba öyle oldu." Glokta masanın yanına topalladı ve Buz'un ellerindeki kumaşı aldı. Görünüşü gerçekten de muhteşemdi, renkleri parlaktı ama kötü bir işçiliği vardı.

Glokta, "Kimin aklına gelirdi?" diye mırıldandı. "Kötü işçilik." Pencerenin yanına gitti ve delikten aşağıya baktı. Onurlu Kumaş Tüccarları Derneği Başkanı yedi metre aşağıdaydı, boşlukta ileri geri sallanıyordu ve yırtık cübbesi rüzgârla dalgalanıyordu. *Ucuz kıyafetler ve pahalı pencereler. Kumaş biraz daha sağlam olsaydı adamı yakalamıştık. Pencerede biraz daha kurşun olsaydı adam elimizdeydi. Hayatlar böyle tesadüflere bağlı.* Aşağıda toplanan kalabalık korku dolu gözlerle havada sallanan cesede baktı. Bir kadın çığlık attı. *Korku mu heyecan mı? Kulağa aynı geliyorlar.*

"Üsteğmen, lütfen gidip aşağıdaki kalabalığı dağıtır mısınız? Sonra da dostumuzun ipini kesip adamı yanımıza alabiliriz." Jalenhorm'un boş gözlerle baktığını görünce ekledi. "Ölü veya diri, Kral'ın emri yerine getirilmeli."

"Evet, tabii ki." Adam alnındaki terleri silip kapıya doğru dengesiz adımlar attı.

Glokta arkasına dönüp sallanan cesede baktı. Aklında Başkan'ın son sözleri yankılanıyordu.

Kapalı Konsey'e bak. Sorgu Evi'ne bak. Üniversite'ye bak. Bankalara bak, Glokta!

ÜÇ İŞARET

West kıçtüstü yere oturdu ve kılıçlarından biri elinden fırladı. Mareşal Varuz, "Güzel dokunuş!" dedi. "Kesinlikle puan getirir! İyi iş çıkardın, Jezal!"

West kaybetmekten sıkılmaya başlamıştı. Jezal'dan daha güçlüydü, daha uzundu, silahıyla daha uzağa erişebiliyordu ama lanet olasıca piç kurusu çok hızlıydı. Çok hızlıydı ve gittikçe de hızlanıyordu. Artık West'in bütün numaralarını biliyordu, bu hızla gelişim göstermeye devam ederse her defasında yenecekti onu. Jezal da bunun farkındaydı. West'e elini uzatırken yüzünde kendini beğenmiş, inanılmaz sinir bozucu bir gülümseme vardı. Binbaşı'yı ayağa kaldırdı.

"Şimdi bir yerlere varmaya başladık!" Varuz sopasını neşeyle bacağına indirdi. "Hatta bir şampiyonumuz bile olabilir, ne dersin Binbaşı?"

West, "Çok olası görünüyor," dedi. Dirseğini ovaladı, düşerken vurduğundan zonkluyor ve ağrıyordu. Yan gözle Jezal'a baktı, Mareşal'in övgüleriyle yüzü aydınlanıyordu.

"Fakat havaya girmek yok!"

Jezal, "Tabii ki, efendim!" dedi.

Varuz, "Buna izin veremeyiz," dedi. "Binbaşı West yetenekli bir dövüşçüdür ve sen onunla eşleşme ayrılacağına sahip oldun." West'e bakıp sırıttı. "Ama kılıç dövüşü genç işidir, öyle değil mi Binbaşı?"

Binbaşı, "Tabii ki öyledir, efendim," diye mırıldandı. "Genç işi."

"Fakat Bremer dan Gorst çok farklı bir rakip olacak, Müsabaka'daki diğerleri gibi. Belki deneyimli bir savaşçı kadar zeki olmayacaklar ama gençliğin enerjisiyle dolup taşacaklar, değil mi West?" Otuz yaşında olan West de kendisini zinde hissediyordu

ama tartışmaya girecek değildi. Dünyanın en yetenekli kılıç ustası olmadığını biliyordu. "Son bir ayda ilerleme katettik, büyük ilerleme katettik. Odaklanmaya devam edersen bir şansın olabilir. Kesinlikle! İyi iş çıkarıyorsun! Yarın ikinizi yine bekliyorum." Ve yaşlı Mareşal güneşli avluyu terk etti.

West yere düşürdüğü, duvarın dibinde duran kılıcını almaya gitti. Düşerken incittiği sırtı ağrıyordu ve kılıcı almak için rahatsızca eğilmek zorundaydı. Doğrulurken, "Ben de gitsem iyi olur," diye homurdandı. Rahatsızlığını mümkün olduğunca gizlemeye çalışıyordu.

"Önemli bir işin mi var?"

"Mareşal Burr beni çağırmış."

"O zaman, savaşıyor muyuz?"

"Belki. Bilmiyorum." West, Jezal'ı süzdü. Sebebini bilmiyordu ama adam kendisiyle göz göze gelmiyordu. "Ya sen? Bugün ne yapacaksın?"

Jezal kılıçlarıyla oynadı. "Ee, bir planım yok... aslında." Bakışlarını kaçırdı. Adam iyi bir kart oyuncusuna göre işe yaramaz bir yalancıydı.

West biraz endişelendi. "Bu var olmayan planlarına Ardee de dahil değil, değil mi?"

"Ee..."

Huzursuzluk yerini soğuk bir zonklamaya bıraktı. "Evet?"

Jezal, "Belki," diye cevap verdi. "Pekâlâ... dahil."

West genç adamın karşısına dikildi. Dişlerini sıkarak, "Jezal," dedi, "umarım kız kardeşimi sikmeyi planlamıyorsundur."

"Dinle, bu–"

Başındaki zonklama şiddetlendi. West, Jezal'ı omuzlarından yakaladı. "Hayır, *sen* dinle!" diye hırladı. "Onunla gönül eğlendirmene izin vermiyorum, anlıyor musun? Daha önce de incindi ve bunun bir kez daha olmasına izin veremem! Ne sen ne de bir başkası yapamaz bunu! Buna tahammül etmeyeceğim! O, senin oyuncaklarından biri değil, anlıyor musun?"

Jezal, "Pekâlâ," dedi, yüzü birden bembeyaz kesilmişti. "Tamam! Onunla oynamak gibi bir niyetim yok! Biz sadece arkadaşız. İyi anlaşıyoruz! Burada tanıdığı kimse yok ve... bana güvenebilirsin... kötü bir niyetim yok! Ah! Çek ellerini!"

West var gücüyle Jezal'ın kollarını sıktığını fark etti. Bu nasıl olmuştu? Sadece birkaç nasihat vermeyi planlamıştı ama şimdi çok ileri gitmişti. Daha önce incindiğini söylemişti... lanet olsun, bunu söylememeliydi! Jezal'ı hemen bıraktı, geri çekildi ve öfkesini yuttu. "Artık onunla görüşmeyeceksin, beni anladın mı?"

"Bir saniye West, sen kim olu–"

West'in öfkesi yine nabız gibi atmaya başladı. "Jezal," diye hırladı, "ben senin dostunum, bu yüzden senden bunu rica ediyorum." Öne adım attı, biraz daha yakına girdi. "Ve onun ağabeyiyim, bu yüzden seni uyarıyorum. Ondan uzak dur! Bundan ikinize de hayır gelmez!"

Jezal sırtını duvara yasladı. "Pekâlâ... pekâlâ! O senin kız kardeşin!"

West arkasına döndü ve ağrıyan başını rahatlatmak için ensesini ovalayarak kemerin altından geçip uzaklaştı.

West içeriye girdiğinde Lord Mareşal Burr masasında oturmuş pencereden dışarıya bakıyordu. İri, asık suratlı, kalın kahverengi sakalı ve basit bir üniforması olan bir adamdı. West haberlerin ne kadar kötü olduğunu merak etti. Mareşal'in yüzüne bakarak yorum yapacaksa çok kötü olduğunu söyleyebilirdi.

Mareşal, "Binbaşı West," dedi, kalın kaşlarının altından West'e bakarak. "Geldiğin için teşekkürler."

"Sağ olun, efendim." West duvarın dibinde duran üç ahşap kutuyu gördü. Burr da kutulara baktığını fark etti.

Yüzünü ekşiterek, "Hediyeler," dedi, "kuzeydeki dostumuz Bethod'dan."

"Hediyeler mi?"

"Görünüşe göre Kral için." Mareşal kaşlarını çatıp dişlerini emdi. "Neden bize ne gönderdiğine bakmıyorsun, Binbaşı?"

West masanın yanına gitti, uzandı ve kutulardan birinin kapağını nazikçe kaldırdı. Dışarıya hoş olmayan bir koku yayıldı, çürümüş et kokusu gibiydi ama kutunun içinde kahverengi topraktan başka bir şey yoktu. Diğerini açtı. Koku daha kötüydü. Yine kahverengi toprak vardı fakat toprağın içinden fırlayan sarı saç tellerini gördü. West yutkundu, kaşları çatık Mareşal'e döndü. "Hepsi bu mu, efendim?"

Burr burnundan nefes verdi. "Keşke öyle olsaydı. Geri kalanları gömmek zorunda kaldık."

"Gömmek mi?"

Mareşal masasındaki bir kâğıdı eline aldı. "Yüzbaşı Silber, Yüzbaşı Hoss ve Yarbay Arinhorm. Bu isimler sana tanıdık geliyor mu?"

West'in midesi bulandı. Bu koku. Ona bir şekilde Gurkhul'u ve savaş alanını hatırlatıyordu. "Yarbay Arinhorm'u biliyorum," diye mırıldandı üç kutuya bakarak. "Namını duydum. Dunbrec'teki garnizonun komutanı."

Burr, "Komutanıydı," diye düzeltti. "Diğer ikisi de oraya çok yakındaki iki sınır karakolunu kumanda ediyordu."

West, "Sınır mı?" diye mırıldandı ama çoktan neyden bahsedildiğini anlamıştı.

"Kafaları, Binbaşı. Kuzeyliler bize kafalarını göndermiş." West yutkunarak kutudaki toprağın içinden fırlayan sarı saç tellerine baktı. "Üç işaret dediler, zamanı gelince göndereceğiz dediler." Burr sandalyesinden kalktı ve pencereden dışarıya baktı. "Karakollar önemsizdi, yapıların büyük bir kısmı tahtaydı, etraflarına bir duvar çekilmişti ve hendekleri vardı, zaten iyi korunmuyorlardı. Stratejik önemleri azdı. Dunbrec ise başka bir konu."

West, "Whiteflow'daki kaleleri komuta eder," dedi. "Angland'dan çıkmanın en iyi yoludur."

"Ya da içeriye girmenin. Can alıcı bir nokta. Savunması için çok fazla zaman ve para harcandı. En iyi mimarların en son tasarımları kullanıldı. Üç yüz adamlık bir garnizonu, depo depo silahları ve bir kuşatmaya bir sene dayanacak kadar yiyecekleri vardı. Aşılmaz kabul ediliyordu, sınırı koruma planlarımızın temel direğiydi." Burr kaşlarını çatınca burnunun üzerinde derin çizgiler belirdi. "Gitti."

West'in başı yeniden zonklamaya başlamıştı. "Ne zaman, efendim?"

"Ne zaman, güzel bir soru. İki hafta önce olmalı yoksa bu hediyeler bize ulaşamazdı. Bana kötümser olduğum söyleniyor," dedi ekşi bir suratla, "ama sanırım Kuzeyliler şimdiden kuzey Angland'ın yarısını ele geçirmiş olmalı. Birkaç maden, birkaç hapishane kolonisi, çok önemli yerler değil, hiç yerleşim birimi

yok ama yine de geliyorlar, West, hızla geliyorlar, bundan emin olabilirsin. Düşmana kesik kafalar gönderip kibarca cevap beklemezsin."

"Ne yapıldı?"

"Hiçbir şey! Angland, tabii ki, isyanda. Vali Meed eli silah tutan herkesi Bethod'u durdurmak için bir araya topluyor, geri zekâlı. Farklı raporlara göre Kuzeyliler ya herhangi bir yerdeler ya da her yerdeler, ya bin kişiler ya da yüz bin. Limanlar kaçmaya çalışan çaresiz vatandaşlarla dolup taşmış durumda, casuslar ve kırsalda dolaşan katiller hakkındaki söylentiler her yere yayılmış durumda, insanlar Kuzeyli kanı taşıyanları dövüyor, soyuyor ya da daha kötüsünü yapıyor. Kısacası, bölgeye kaos hâkim. Biz de bu arada koca kıçlarımız üzerinde oturup bekliyoruz."

"Ama... bizi uyarmadılar mı? Bunun olacağını bilmiyor muyduk?"

"Tabii ki!" Burr koca elini havada salladı. "Ama kimse uyarıyı ciddiye almadı, inanmadı! Lanet olasıca boyalı vahşi Açık Konsey'in önünde kendini bıçakladı, Kral'ın huzurunda meydan okudu ama hiçbir şey yapılmadı! Konsey ile yönetilen hükümet! Herkes kendi yolunda yürüyor! Sadece tepki veriyorlar, hazırlık nedir bilmiyorlar!" Mareşal öksürdü ve yere tükürdü. "Ah! Lanet olsun! Lanet hazımsızlık!" Sandalyesine oturdu ve mutsuzca karnını ovaladı.

West ne diyeceğini bilemiyordu. "Ne yapacağız?" diye mırıldandı.

"Bize hemen kuzeye gitmemiz emredildi, tabii eğer bana gerekli silahlar ve adamlar verilirse. Kral, Hoff denen sarhoştan bahsediyorum, benden Kuzeylileri dize getirmemi istedi. Kral'ın Adamları'ndan on iki alay – yedisi piyade, beşi atlı, asillerin vereceği askerler ve oraya vardığımızda hayatta kalan Anglandlılar."

West sandalyesinde huzursuzca kıpırdandı. "Bu, büyük bir kuvvet."

Mareşal, "Hah," dedi. "Öyle olsa iyi olur. Elimizde sadece bu kadarı var, beni endişelendiren şey de bu." West kaşlarını çattı. "Dagoska, Binbaşı. Aynı anda hem Kuzeyliler hem de Gurkhul ile savaşamayız."

"Ama efendim, Gurkhul bu kadar yakın zamanda bizimle sa-

vaşa girmeyi göze alamaz, değil mi? Anlatılanların söylentilerden ibaret olduğunu sanıyordum?"

"Umarım, umarım öyledir." Burr masasının üzerindeki kâğıtları dalgın bir biçimde kenara itti. "Ama bu yeni İmparator, Uthman, beklediğimiz gibi biri çıkmadı. En genç oğuldu ama babasının öldüğünü duyunca... ağabeylerini boğdurdu. Bazıları onları kendi elleriyle boğduğunu söylüyor. Ona Uthman-ul-Dosht diyorlar. Merhametsiz Uthman. Dagoska'yı geri almaya niyetli olduğunu beyan etti. Belki boş laflar, belki değil." Burr dudaklarını büzdü. "Her yerde casusları olduğu söyleniyor. Şimdi Angland'da sorunlarla karşılaştığımızı duymuş olabilir, belki de bu zayıflığımızdan faydalanmak ister. Kuzeylilerin işini hemen bitirmeliyiz. En kısa sürede. On iki alay ve asillerden gelen adamlar. Bu bakış açısıyla, daha kötü bir zamanlama olamazdı."

"Efendim?"

"Şu Kumaş Tüccarları Derneği meselesi. Kötü bir olay. Büyük asillerden bazıları yara aldı. Brock, Isher, Barezin ve diğerleri. Şimdi adamlarını vermek istemiyorlar. Bize ne göndereceklerini ve ne zaman göndereceklerini kim bilebilir? Muhtemelen karnı aç, işe yaramaz silahsız dilenciler gönderecek, topraklarını gereksiz insanlardan temizleyecekler. Beslenecek, giydirilecek, silahlandırılacak yeni insanlar işimizi zorlaştıracak ve yeterince iyi subayımız yok."

"Benim taburumda yetenekli subaylar var."

Burr sabırsızca elini havada salladı. "Yetenekli adamlar, evet! Dürüst, hevesli adamlar ama deneyimli değiller! Güney'de savaşanların büyük bir kısmı bundan hoşlanmadı. Orduyu terk ettiler ve geri dönmeye niyetleri yok. Artık subayların ne kadar genç olduğunun farkında değil misin? İyice okula döndük! Ve şimdi bir de orduları komuta etmeye hevesli bir Prens'imiz var. Kılıcı hangi ucundan tutacağını bilmiyor ama bunu yapmayı kafaya koymuş ve ben adamı başımdan savamıyorum!"

"Prens Raynault mu?"

Burr, "Nerede!" dedi. "Raynault işimize bile yarayabilirdi! Ladisla'dan bahsediyorum! Bir tümenin başına geçecekmiş! Her ay kıyafetlerine bin gümüş harcayan bir adam! Disiplinsizliğiyle meşhur. Duyduklarıma göre sarayda birkaç hizmetkâra zorla sahip olmuş ama Rektör Sult kızları susturmuş."

West, "Herhalde doğru değildir," dedi fakat aynı söylentiyi kendisi de duymuştu.

"Tahtın varisi, Kral'ın sağlığı bozukken hayatını riske atacak. Böyle iş mi olur!" Burr ayağa kalktı, geğirdi ve yüzünü buruşturdu. "Lanet olasıca mide!" Pencerenin yanına gitti ve kaşlarını çatıp Agriont'a baktı.

"Bunun çocuk oyuncağı olacağını sanıyorlar," dedi. "Kapalı Konsey'dekiler. Angland'da birkaç çarpışma, ilk kar yağmadan bitecek bir savaş. Dunbrec şokunu yaşamamıza rağmen. Asla ders almıyorlar. Gurkhul konusunda da aynı şeyi söylemişlerdi ve o savaş neredeyse işimizi bitiriyordu. Bu Kuzeyliler düşündüğümüz kadar ilkel değil. Starikland'da Kuzeyli paralı askerlerin yanında dövüştüm: Sert hayat koşullarına alışmış sert adamlardır, savaşla büyürler, korkusuz ve inatçıdırlar, tepelerde veya ormanda veya karda savaşmak konusunda uzmandırlar. Bizim kurallarımızı anlamaz ve takip etmezler. Savaş alanında Gurkhulluların yüzünü kızartacak kadar vahşi ve acımasızdırlar." Burr, pencereden West'e döndü. "Sen Angland'da doğdun, değil mi Binbaşı?"

"Evet, efendim, güneyinde, Ostenhorm'da. Ailem hâlâ orada, babam öldükten sonra..." Cümlesini yarıda kesti.

"Orada mı büyüdün?"

"Evet."

"Bölgeyi biliyorsun o zaman?"

West kaşlarını çattı. "O bölgeyi biliyorum, efendim ama çok uzun zamandır oraya–"

"Kuzeylileri tanır mısın?"

"Bazılarını. Angland'da hâlâ yaşayanlar var."

"Dillerini konuşabiliyor musun?"

"Evet, biraz ama çok sayıda lehçeleri–"

"Güzel. Bir ekip topluyorum, emirlerimi yerine getireceğinden emin olduğum insanlardan kurulu olacak. Daha düşmanla sıcak temas olmadan ordunun dağılmasına engel olacak türden adamlardan bahsediyorum."

"Tabii ki, efendim." West düşünmeye başladı. "Yüzbaşı Luthar yetenekli ve zeki bir subay, Üsteğmen Jalenhorm–"

Burr, "Hah!" diye haykırdı, elini hayal kırıklığıyla havada sallayarak. "Luthar'ı tanırım, şapşalın tekidir! Sana daha önce

bahsettiğim yeni yetme züppelerden! Benim sana ihtiyacım var, West."

"Bana mı?"

"Evet, sana! Mareşal Varuz, İttifak'ın şüphesiz en ünlü askeridir ve senin hakkında övgülerle dolu bir rapor verdi. Senin kendini işine adayan, yetenekli ve çalışkan bir subay olduğunu söyledi. Benim de ihtiyacım olan özellikler bunlar! Üsteğmen olarak Gurkhul'da Albay Glokta'nın emri altında savaştın, değil mi?"

West yutkundu. "Ee, evet."

"Ulrioch'da surların içine ilk giren olduğunu herkes biliyor."

"Evet, ilk girenlerden biriydim ama–"

"Savaş alanında askerleri komuta ettin ve kişisel cesaretini kimse sorgulayamaz! Mütevazı olmana gerek yok, Binbaşı, sen benim aradığım adamsın!" Burr arkasına yaslandı, yüzünde hafif bir gülümseme vardı, kendini açıkça ifade ettiğini düşünüyordu. Elini ağzına götürerek yeniden geğirdi. "Özür dilerim... bu hazımsızlık beni bitirdi!"

"Efendim, açıksözlü olabilir miyim?"

"Ben saray mensubu değilim, West. Benimle konuşurken hep açıksözlü olmalısın. Bunu yapmanı emrediyorum!"

"Lord Mareşal'in ekibine atanmak, efendim, şunu anlamalısınız. Ben sıradan biriyim. Bir köylüyüm. Tabur komutanı olarak bile astlarımın saygısını kazanmakta zorlanıyorum. Sizin teklifinizi kabul edersem emir vereceğim insanlar asil kan taşıyan kıdemli subaylar olacak..." Duraksadı, Mareşal'in kendisine boş boş baktığını gördü. "Buna izin vermezler!"

Burr kaşlarını çattı. "İzin vermek mi?"

"Gururları buna izin vermez, efendim, onların–"

"Gururlarının canı cehenneme!" Burr öne eğildi, koyu renkli gözlerini West'in yüzüne odakladı. "Şimdi beni iyi dinle ve dikkatli dinle. Zaman değişiyor. Bana asil kan taşıyan adamlar lazım değil. Plan yapabilen, organize olabilen, emir verebilen ve emirleri yerine getirebilen adamlar lazım. Orduda kendilerine verilen emri yerine getiremeyecek adamlara ihtiyaç yok, ne kadar asil olurlarsa olsunlar." Birden geğirdi ve yumruğunu masaya geçirdi. "Buna izin vermem!" diye kükredi. "Zaman değişiyor! Henüz bunun farkında değiller ama olacaklar!"

West aptal aptal Mareşal'e baktı. Burr, "Her halükârda," dedi, elini havada sallayarak, "sana danışmıyorum, seni bilgilendiriyorum. Bu, senin yeni görevin. Kralının sana ihtiyacı var, ülkenin sana ihtiyacı var, hepsi bu. Taburun yönetimini devretmen için beş günün var." Ve yeniden evraklarına döndü.

West, "Evet, efendim," diye mırıldandı.

Uyuşmuş parmaklarla kapıyı arkasından kapattı, yere bakarak ağır adımlarla koridorda ilerledi. Savaş. Kuzey'de savaş. Dunbrec düşmüş, Kuzeyliler Angland'a girmişti. Yanından subaylar geçti. Birisi koluna değdi ama West farkında değildi. Hayatı tehlikede olan insanlar vardı! Belki de bazılarını tanıyordu, belki bir kısmı komşusuydu. Şimdi bile İttifak'ın sınırları içerisinde savaşanlar vardı! Çenesini sıvazladı. Bu savaş korkunç bir şeydi. Gurkhul ile yapılan savaştan çok daha kötü olabilirdi ve çarpışmanın kalbinde olacaktı. Lord Mareşal'in yardımcılarından biri olacaktı. Kendisi? Collem West? Sıradan bir adam? Hâlâ inanmakta güçlük çekiyordu.

West'in içine sinsice bir memnuniyet süzüldü. Aslında yıllardır böyle bir görev almak için köpek gibi çalışıyordu. Başarılı olursa nerelere yükseleceğini kimse bilemezdi. Savaş korkunç bir şeydi, buna şüphe yoktu. Sırıttığını hissetti. Korkunç bir şey. Ama kariyerini ileriye götürebilirdi.

TİYATRO KIYAFETLERİ

Güverte gıcırdıyor ve hafifçe sallanıyordu, yelkenler nazikçe dalgalanıyor, tuzlu havada uçuşan kuşlar gaklıyordu.

Logen, "Böyle bir şey göreceğim aklıma gelmezdi," dedi.

Şehir, büyük beyaz bir hilaldi, geniş mavi körfezin etrafını kaplıyor, göz alabildiğine uzanıyordu. Kayalıklı adalarla anakarayı birleştiren çok sayıda köprü vardı ve uzaktan çok küçük görünüyorlardı. Binalardan oluşan karmaşanın ortasında yer yer yeşil alanlar göze çarpıyordu, nehirlerin ve kanalların ince gri çizgileri güneşte parıldıyordu. Duvarlar da vardı, kuleler şehrin öbür ucundan başlıyor ve evlerin arasında cesurca yükseliyordu. Logen'ın ağzı açık kalmıştı, karşısında duran manzarayı özümsemekte zorlanıyordu, bakışları bir oraya bir buraya kayıyordu.

Bayaz, "Adua," dedi. "Dünyanın merkezi. Şairler buraya beyaz kuleli şehir, der. Uzaktan çok güzel, değil mi?" Büyücü eğildi. "Ama inan bana, yaklaştıkça kötü kokmaya başlayacak."

Şehrin ortasında devasa bir kale yükseliyor, beyaz duvarları etrafındaki binalara tepeden bakıyor, güneş ışığı duvarların içindeki kubbelerden yansıyordu. Logen insanların bu kadar büyük, güçlü ve görkemli yapılar inşa edebileceğini düşünmemişti. Özellikle, diğerlerinden daha yükseğe çıkan bir kule dikkat çekiyor, gökyüzünü sanki düzgün, koyu renkli sütunlar ayakta tutuyordu.

"Bethod bununla mı savaşacak?" diye sordu. "Delirmiş olmalı."

"Belki. Bethod, tüm gururuna ve aptallıklarına rağmen, İttifak'ı anlıyor." Bayaz şehri işaret etti. "Bu insanların hepsi birbirini kıskanıyor. Adı bir İttifak olabilir ama insanlar burada birbirini dişlemeye ve tırmalamaya çalışır. Sıradan halk karnını doyurmak için yaşam mücadelesi veriyor. Nüfuz sahibi olanlar ise zenginlik ve güç için birbiriyle gizlice savaşıyor, buna da hükümet adını veriyorlar. Kelimelerden, hilelerden ve hainliklerden bir savaş ve senin

bildiğin savaşlardan daha az kanlı değildir. Kaybı çoktur." Mecus iç geçirdi. "Bu duvarların ardında bağırıyor, tartışıyor, birbirlerinin kuyusunu kazıyorlar. Eski anlaşmazlıklar çözülmüyor, gittikçe kök salıyor ve yıllar geçtikçe kinin kökleri daha derinlere iniyor. Bu, hep böyleydi. Bu insanlar senin gibi değil, Logen. Burada bir adam gülümseyip sana dostum diyebilir ama bir eliyle sana hediye verirken diğeriyle seni bıçaklar. Burası sana çok garip gelecek."

Logen için zaten hayatı boyunca gördüğü en garip şeydi. Şehrin sonu gelmiyor gibiydi. Gemileri limana yanaşırken her şey daha da büyüdü. Koyu renkli pencerelerle beneklenmiş beyaz bina ormanı dört bir yanı kuşatıyor, tepeleri çatılar ve kuleler kaplıyordu. Binalar birbirine çok yakındı ve suyun kenarına kadar iniyorlardı.

Körfezde farklı tasarımlara sahip gemiler ve tekneler bir aradaydı, yelkenler dalgalanıyor, denizcilerin bağırışları dalgaların sesini bastırıyordu. Güvertelerde insanlar koşturuyor, bazıları halatlarla boğuşuyordu. Bazıları kendi iki yelkenli gemilerinden bile küçüktü. Bazıları çok daha büyüktü. Dev bir gemi bulundukları tarafa doğru gelince Logen'ın ağzı açık kaldı, geminin pruvasından etrafa köpükler saçılıyordu. Herhalde bir büyüyle yüzen, tahtadan bir dağ. Geminin yarattığı dalgada hafifçe sallandılar ama sahildeki iskelelerde buna benzer bir sürü gemi daha vardı.

Logen bir eliyle gözlerini güneşe karşı siper edince rıhtımda koşturan insanları seçebilmeye başladı. Seslerini de duymaya başlamıştı, bağırışlar indirilip yüklenen yüklerin gürültüsüne karışıyordu. Yüzlerce minik figür gemilerin ve binaların arasında siyah karıncalar gibi koşturuyordu. "Burada kaç kişi yaşıyor?" diye sordu.

"Binlerce kişi." Omzunu silkti Bayaz. "Yüz binlercesi. Dünyanın dört bir yanından insan var burada. Kuzeyliler var, Gurkhul ve ötesinden gelen kara derili Kanticler var. Eski İmparatorluk'tan, uzak batıdan ve Styria Özgür Şehir tüccarları. Daha uzaklardan gelenler de var – Bin Adalar'dan, Suljuk'tan, güneşe tapanların yaşadığı Thond'dan. Daha bile fazlası – yaşıyor, ölüyor, çalışıyor, çoğalıyor, birbirinin tepesine çıkıyorlar. Medeniyete," Bayaz devasa, sonsuz şehri kucaklamak istercesine kollarını iki yana açtı, "hoş geldin."

Yüz binlercesi. Logen bunu kavramaya çalıştı. Yüzlerce... bin. Dünyada bu kadar çok insan olabilir miydi? Merakla etrafına, şehre bakıp gözlerini ovaladı. Acaba yüz binlerce insan neye benziyordu?

Bir saat sonra öğrendi.

Logen birbirinin tepesine çıkan bu kadar çok insanı bir arada sadece savaş meydanlarında görmüştü. Liman bir savaş alanı gibiydi – bağıranlar, acelesi olanlar, öfkeliler, korkanlar, kafası karışanlar, hepsi bir aradaydı. Hiç merhameti olmayan bir savaştı, ne kazananı ne de kaybedeni belliydi. Logen berrak gökyüzüne ve kendi başına yaşamaya alışkındı. Yoldayken, Bayaz veya Quai'ın atı yanına fazla yanaşırsa kendisini köşeye sıkışmış gibi hissederdi. Şimdi ise etrafında itip kakan, koşturan ve bağıran binlerce insan vardı. Yüzlercesi! Binlercesi! Yüz binlercesi! Bunlar gerçekten insan olabilir miydi? Kendisi gibi düşünceleri ve hayalleri olan varlıklar mıydı bunlar da? Logen yanından geçip giden yüzlere baktı – asık suratlar, endişeli olanlar, kaşlarını çatanlar bir renk cümbüşü halinde yanından geçip gidiyordu. Boğazı o kadar çok kurumuştu ki ağrımaya başlamıştı. Başı dönüyordu. Cehennem böyle bir yer olmalıydı. Cehenneme gelmeyi kesinlikle hak etmişti ama öldüğünü hatırlamıyordu.

Çaresizce, "Malacus!" diye tıslayınca çırak etrafına bakındı. "Dur bir saniye!" Logen yakasını çekiştirdi, havayı içine çekmeye çalıştı. "Nefes alamıyorum!"

Quai sırıttı. "Kokudandır."

Olabilirdi. Rıhtım cehennem gibi kokuyordu, buna şüphe yoktu. Balıkların pis kokusu, mide bulandırıcı baharatların, çürüyen meyvelerin, taze hayvan pisliğinin, at, katır ve insan terinin kokusu güneşin altında kavrulup bir araya gelince ortaya dayanılmaz bir karışım çıkıyordu.

"Çekil!" Çarpan bir omuz Logen'ı kenara itti ve ortadan kayboldu. Logen yağlı duvara yaslanıp yüzündeki terleri sildi.

Bayaz gülümsüyordu. "Kuzeyin boş ve çorak arazilerine benzemiyor, değil mi Dokuzparmak?"

"Evet." Logen yanından geçen insanları seyretti – atlar, arabalar, bitmek tükenmek bilmeyen yüzler. Bir adam yanından geçerken şüpheyle Logen'ı süzdü. Bir çocuk Logen'ı işaret edip bağırarak bir şey söyledi. Sepetli bir kadın korkuyla Logen'ın

uzağından geçti ve bakışlarını özellikle ileriye odaklayarak hızlı adımlarla uzaklaştı. Bir saniye durup düşününce insanların kendisine baktığını, işaret ettiğini ve mutlu görünmediğini fark etti.

Logen, Malacus'a doğru eğildi. "Kuzey'de benden korkuyor ve nefret ediyorlar. Hoşuma gitmiyor ama sebebini biliyorum." Omuzları çökmüş denizciler yanından geçerken Logen'a sert bakışlar atıp bir şeyler mırıldandı. Logen şaşkın gözlerle adamlar bir at arabasının arkasında gözde kaybolana kadar onları seyretti. "Burada neden benden nefret ediyorlar?"

Bayaz, "Bethod çabuk harekete geçti," diye mırıldandı, insanlara çatık kaşlarla bakarken. "İttifak'la savaşı çoktan başladı. Korkarım Adua'da Kuzeyliler şu anda pek popüler değil."

"Nereden geldiğimi nasıl anlıyorlar?"

Malacus bir kaşını havaya kaldırdı. "Sırıtıyorsun."

Logen yanından geçerken kahkahalar atan çocuklara baktı. "Öyle mi? Bunların arasında mı?"

"Devasa, aşınmış, kirli bir kapı dikmesi gibisin."

"Ah." Kendisine baktı. "Anladım."

Rıhtımdan uzaklaşınca kalabalık azaldı, şimdi hava biraz daha temizdi ve sesler azalmıştı. Ortalıkta hâlâ çok sayıda insan vardı, hepsi kokuyor ve çok ses çıkarıyordu ama en azından Logen artık nefes alabiliyordu.

Kaldırım taşlı, çiçekler ve heykellerle süslenmiş devasa bulvarlardan geçtiler. Kapıların üzerinde parlak harflerle boyanmış tabelalar asılıydı – mavi balık, pembe domuz, mor üzümler, kahverengi ekmek somunları. Güneşin altında insanların oturup yassı çömleklerden yemek yediği ve yeşil cam bardaklardan bir şeyler içtiği masaları ve sandalyeleri gördü. Binaların kafalarının üzerinde neredeyse birleştiği, gökyüzünün incecik bir çizgi gibi gözüktüğü dar sokaklardan geçtiler. İnsanlarla dolu, iki yanında devasa beyaz binaların sıralandığı geniş sokaklarda yürüdüler. Logen gözlerini kısıp şaşkın gözlerle etrafına bakındı.

Herhangi bir çayırda hava ne kadar sisli olursa olsun, herhangi bir ormanda ağaçlar ne kadar sık olursa olsun, Logen kendisini hiç şimdiki kadar kayıp hissetmemişti. Şimdi gemiyi terk etme-

lerinin üzerinden yarım saat geçmesine rağmen limanın hangi tarafta olduğuna dair hiçbir fikri yoktu. Güneş büyük, beyaz binaların ardına gizlenmişti ve her yer birbirine benziyordu. Kalabalıkta Bayaz ve Quai'ı kaybedip sonsuza dek kaybolacağından endişeleniyordu. Büyücünün kel kafasını takip ederek onunla birlikte açıklığı çıktı. Sonunda, iki yanında yaşlı ağaçların göğe yükseldiği ve yüksek duvarlı beyaz sarayların bulunduğu öncekilerden çok daha büyük bir yola çıktılar.

Buradaki insanlar farklıydı. Giysileri daha parlak ve gösterişliydi, hiçbir amaca hizmet etmeyen garip tarzlarda kesilmişti. Kadınlar insana pek benzemiyordu – zayıf ve kemikliydiler, sıcağın altında vücutlarını saran parlak kumaşlardan dikilmiş elbiselerle salınarak yürüyorlardı.

Logen, "Neredeyiz?" diye bağırdı Bayaz'a. Büyücü ayda olduklarını söylese Logen şaşırmazdı.

"Burası Ortayol, şehrin ana sokaklarından biridir! Şehrin içinden Agriont'a gider!"

"Agriont mu?"

"Kale, saray, kışla, hükümetin makamı. Şehir içinde şehir. İttifak'ın kalbi. Biz de oraya gidiyoruz."

"Öyle mi?" Bir grup genç yanından geçerken şüpheyle Logen'a baktı. "Bizi içeriye alacaklar mı?"

"Ah, evet. Ama hoşlarına gitmeyecek."

Logen kalabalığın içinde güçlükle de olsa yürümeye devam etti. Her yerde camlar güneşi yansıtıyordu ve etrafta yüzlerce pencere vardı. Carleon'un en büyük binalarında bile sadece birkaç cam vardı, o da şehrin yağmalanmasından önceydi. Yağmadan sonra geriye pek cam kalmadığını itiraf etmeliydi. Geriye pek bir şey kalmamıştı. Köpekadam camın kırılırken çıkardığı sese bayılmıştı. Elindeki mızrakla camları dürterken yüzünde büyük bir gülümseme olurdu ve çıkan şangırtı çok hoşuna gitmişti.

Kırılan camlar en kötüsü değildi. Bethod şehri üç gün boyunca Carllarına vermişti. Geleneği böyleydi ve adamlar da Bethod'u bunun için çok seviyordu. Logen önceki gün savaşırken bir parmağını kaybetmiş ve yarası dağlanmıştı. Kesik yer sürekli zonkluyor ve acı çektikçe onu daha da vahşileştiriyordu. O zamanlar vahşi olmak için bahaneye ihtiyacı varmış gibi. Kanın, terin ve

dumanın kokusunu çok iyi hatırlıyordu. Çığlıklar, şangırtılar ve kahkahalar, hepsi bir aradaydı.

"Lütfen..." Logen tökezleyip neredeyse düşüyordu. Bacağına tutunan biri vardı. Duvarın dibine çömelmiş bir kadın. Kıyafetleri yırtık pırtık ve kirliydi, yüzü solgundu ve aç olduğu her halinden belliydi. Kucağında bir şey tutuyordu. Bezlere sarılı. Bir bebek. "Lütfen..." O kadar. Etraflarındaki insanlar sanki onlar orada değillermişçesine gülüyor, sohbet ediyor ve etraflarından akıp gidiyordu. "Lütfen..."

"Benim sana verecek bir şeyim yok," diye mırıldandı. Logen beş adım ötede kafasına yüksek bir şapka takmış bir adamın bir masanın başında oturduğunu, arkadaşlarıyla üzerinde dumanı tüten sebze ve et yemeğini yediğini gördü. Logen bir tabağa bir de aç kadına baktı.

"Logen! Hadi!" Bayaz, Kuzeyli savaşçının koluna girip Logen'ı uzaklaştırdı.

"Ama bizim ona–"

"Fark etmedin mi? Her yerdeler. Kralın paraya ihtiyacı var, bunun için asilleri sıkıştırıyor. Asiller kiracılarını, kiracılar da köylüleri sıkıştırıyor. Bunlardan bazıları, yaşlılar, zayıflar, ekstra oğullar ve kızlar, kendini en dipte buluyor. Besleyecek çok ağız olunca bu kaçınılmaz. Şanslı olanlar hırsız veya fahişe olur, geriye kalanlar dilenir."

"Ama–"

"Yolu açın!" Logen sırtını bir duvara verdi ve geriye yaslandı, Bayaz ve Malacus da yanındaydı. Kalabalık aralandı ve uzun bir insan dizisi açığa çıktı, yanlarında silahlı muhafızlar vardı. Adamlardan bazıları genç, bazıları çocuk, bazıları çok yaşlıydı. Hepsi kirli, yırtık pırtık kıyafetler giyiyordu, çok azı sağlıklı görünüyordu. Bazıları topallıyor, geride kalmamaya çalışıyordu. Ön taraftakilerden birinin tek bir kolu vardı. Adamlar geçerken kenarda dikilen süslü kırmızı ceketli bir adam ceketinin ucuyla burnunu kapattı.

"Bunlar kim?" diye Bayaz'ın kulağına fısıldadı Logen. "Kanun kaçakları mı?"

Mecus kıkırdadı. "Askerler."

Logen öksüren, topallayan, kimisinin ayaklarında botları bile olmayan adamlara baktı. "Asker mi? Bunlar mı?"

"Ah, evet. Bethod'la savaşmaya gidiyorlar."

Logen şakaklarını ovaladı. "Bir kabile, bir defasında, benimle düello yapması için en zayıf dövüşçüsünü göndermişti. İsmi Çelimsiz Forley'ydi. Bu şekilde teslim olacaklarını gösterdiler. İttifak neden en zayıflarını gönderiyor?" Logen başını iki yana salladı. "Bethod'u bunlarla yenemezler."

"Başkalarını da gönderecekler." Bayaz açıklıktaki küçük grubu işaret etti. "Şunlar da asker."

"Onlar mı?" Üzerlerinde kırmızı veya yeşil üniformaları olan gençler kafalarına kocaman şapkalar takmışlardı. En azından kılıçları vardı ama dövüşecek adamlara benzemiyorlardı. Belki savaşa gidecek kadınlara benziyor olabilirlerdi. Logen önce bir gruba sonra diğerine baktı. Pis dilenciler, şatafatlı gençler. Hangisinin daha garip olduğuna karar veremedi.

Kapı açılırken minik bir çan çaldı ve Logen alçak kemerin altından geçerek Bayaz'ı takip etti, Malacus da hemen arkasındaydı. Dükkân parlak sokaktan sonra çok loş geldi ve Logen'ın gözlerinin ortama alışması biraz zaman aldı. Bir duvarın dibinde tahta parçaları duruyordu, üzerlerine ormanlar, dağlar ve evlerden resimler çizilmişti. Yanındaki askılarda garip kıyafetler asılıydı – bol cübbeler, renkli gecelikler, zırh setleri, devasa şapkalar ve miğferler, yüzükler ve mücevherler, hatta ağır bir taç dikkatini çekti. Küçük bir rafta silahlar vardı, kılıçlar ve mızraklar aşırı süslüydü. Logen oraya yaklaşıp kaşlarını çattı. Silahlar gerçek değildi. Hepsi sahteydi. Boyanmış tahtalardan yapılmışlardı, taç tenekeden, mücevherler ise boyanmış camdandı.

"Burası nedir?"

Bayaz bir duvarın dibindeki cübbeleri inceledi. "Tiyatro kıyafetleri satan bir yer."

"Ne?"

"Bu şehrin insanları gösterileri sever. Komedi, dram, her tür tiyatro eseri. Bu dükkân oyunlara malzeme sağlar."

"Hikâyeler mi?" Logen tahta kılıca dokundu. "Bazı insanların zamanı çok bol."

Dükkânın arkasındaki kapıdan içeriye kısa boylu, şişman bir adam girip şüpheyle Bayaz, Malacus ve Logen'a baktı. "Nasıl yardımcı olabilirim, beyler?"

"Elbette." Bayaz öne çıkıp hemen ortak dile döndü. "Bir oyun sahneleyeceğiz ve kostüme ihtiyacımız var. Adua'da bunun için sizden daha iyisinin olmadığını söylediler."

Adam tedirgin bir biçimde gülümseyip seyahat ederken lekelenmiş kıyafetlere ve kirli yüzlere baktı. "Doğru, doğru ama... ee... kalite pahalıdır, beyler."

"Para sorun değil." Bayaz şişkin kesesini çıkarıp tezgâhın üzerine fırlattı. Açılan keseden tezgâhın üzerine birkaç ağır altın düştü.

Adamın gözleri içten gelen bir ışıkla aydınlandı. "Tabii ki! Aklınızda ne var?"

"Benim görkemli bir cübbeye ihtiyacım var, bir Mecus'a veya kadim bir büyücüye uygun bir şey olmalı. Şüphesiz büyülü izlenimi vermeli. Benimki kadar gösterişli olmasa da benzeri bir cübbe de çırağıma lazım. Son olarak da Kuzey'den gelen bir savaşçı prens için bir şeyler. Herhalde kürklü bir şeyler fena gitmez."

"Çok zor olmayacak, ben bir bakayım." Adam tezgâhın arkasındaki kapıdan geçip gözden kayboldu.

Logen, "Bu da neyin nesi?" diye sordu.

Büyücü gülümsedi. "İnsanlar burada statü sahibi olarak doğar. Sıradan halk savaşır ve toprağı işler, diğer ağır işleri yapar. Orta tabaka ticaret yapar, bina inşa eder ve düşünür. Asiller toprak sahibidir ve diğerlerine kabadayılık taslar. Saray mensupları ise..." Bayaz tenekeden taca baktı, "...ne işe yaradıklarını unuttum. Kuzeyde yeteneklerinin izin verdiği kadar yükselebilirsin. Ortak dostumuz Bethod'a bak mesela. Burada aynı şey geçerli değildir. Bir adamın ne olacağı ve nerede kalacağı doğduğunda bellidir. Bizi ciddiye almalarını istiyorsak çok önemli bir yerden geliyormuş gibi görünmemiz gerek. Bu halimizle bizi Agriont'a bile almazlar."

Dükkân sahibi kolunda parlak bir yığınla geri dönünce Bayaz'ın konuşması yarıda kesildi. "Bir gizemli cübbe, en güç-

lü büyücülere yakışacak türden! Geçen sene bahar festivalinde İmparatorluğun Sonu oyununda Juvens giymişti. Elimdeki en iyi parçalardan biridir." Bayaz işlemeli koyu kırmızı cübbeyi kaldırıp ışığa tuttu ve takdir ederek inceledi. Kumaşın üzerine gümüş iplikle eski diyagramlar, mistik harfler, güneş ve ay sembolleri ile yıldızlar işlenmişti.

Malacus elini kendi saçma sapan cübbesinin üzerinde gezdirdi. "Herhalde kamp yerine bunlardan biriyle gelseydim beni daha ciddiye alırdın, değil mi Logen?"

Logen yüzünü buruşturdu. "Muhtemelen almazdım."

"Ve bir de muhteşem bir barbar kıyafetimiz var." Adam tezgâhın üzerine siyah deriden bir tunik koydu, parlak pirinç süsleri ve narin zincirden örülmüş zırh dokuları vardı. Kıyafetle uyumlu kürklü bir pelerin de yanındaydı. "Gerçek samur kürküdür!" İnsanı ne sıcak tutacak ne de koruyacak türden saçma sapan bir kıyafetti.

Logen kollarını göğsünde birleştirdi. "Bunu giymemi mi bekliyorsun?"

Dükkân sahibi endişeyle yutkundu. Bayaz, "Arkadaşımı affedin," dedi. "Yeni tarz bir aktördür. Kendini rolünde kaybeder."

Adam, "Öyle mi?" diye ciyaklayıp Logen'ı baştan aşağıya süzdü. "Kuzeyliler... sanırım... böyledir."

"Kesinlikle. Şunu itiraf etmeliyim ki Efendi Dokuzparmak yaptığı işin en iyisidir." Yaşlı büyücü, Logen'ı dürttü. "En iyisi. Bizzat şahit oldum."

"Siz öyle diyorsanız." Dükkân sahibi pek inanmışa benzemiyordu. "Ne sahneleyeceğinizi sorabilir miyim?"

"Ah, yeni bir oyun." Bayaz parmağıyla kel kafasına vurdu. "Detaylar üzerinde hâlâ çalışıyorum."

"Gerçekten mi?"

"Kesinlikle. Aslında tam bir oyundan ziyade tek bir sahne diyebiliriz." Cübbeye bakarken ışığın eski sembollere kattığı parıltıyı takdir etti. "Bu sahnede, İlk Mecus Bayaz, sonunda Kapalı Konsey'deki sandalyesine oturuyor."

Dükkân sahibi, "Ah," dedi anlamış gibi. "Politik bir eser. Hiciv içeren türden olabilir mi? Komik mi yoksa dramatik mi olacak?"

Bayaz yan gözle Logen'a baktı. "Bunu birlikte göreceğiz."

KAPIDAKİ BARBARLAR

Jezal hendeğin yanındaki yoldan hızla geçti, ayakları aşınmış sokak taşlarını dövüyordu; günlük Agriont turunu yaparken sağında büyük beyaz duvar uzayıp gidiyor, kuleler ardı ardına sıralanıyordu. İçkiyi bıraktığından beri dayanıklılığı artmıştı. Artık nefes nefese kaldığı bile olmuyordu. Saat erkendi ve sokaklar kısmen boştu. Yanından geçip gittiği insanlardan bazıları kafalarını kaldırıp bakıyor, kimisi cesaretlendirici sözler söylüyordu ama Jezal hiçbirinin farkında değildi. Bakışlarını hendeğin ışıldayan dalgalı sularına odaklamıştı ve aklı başka yerdeydi.

Ardee. Başka nerede olacaktı? West'in onu uyardığı günden sonra Ardee'yle buluşmayı bıraktığından kızı unutabileceğini, başka şeylere ve başka kadınlara odaklanabileceğini sanmıştı. Antrenmanlarına şevkle sarılmış, subay olarak vazifelerine odaklanmaya çalışmıştı ama Ardee aklından bir türlü çıkmamıştı. Diğer kadınlar gözüne şimdi sıska, donuk ve sinir bozucu yaratıklar gibi geliyordu. Uzun koşular ve monoton kiriş egzersizleri sayesinde düşünmek için vakti boldu. Barış zamanı askerlik yapmak oldukça zorlayan bir şeydi: sıkıcı evrakları okumak, korunmaya ihtiyacı olmayan şeyleri korumak. Dikkati eninde sonunda dağılıyor ve aklına Ardee düşüyordu.

Tarlada çalıştıktan sonra eve dönen, yüzü kızarmış ve kan ter içerisinde kalmış köylü kızı kılığındaki Ardee. Parıltılı mücevherler takmış bir prenses olan Ardee. Kendisi çalıların arasından izlerken, ormanda bir derede yıkanan Ardee. Ağırbaşlı ve terbiyeli bir şekilde kirpiklerinin altından utanarak kendisine bakan Ardee. Rıhtımda bir fahişe olan, kirli bir kapıdan kendisini çağıran Ardee. Fantezileri çok çeşitliydi ama hepsi aynı şekilde bitiyordu.

Bir saatlik Agriont koşusu sona ermek üzereydi, köprüyü geride bıraktı ve güney kapısına yöneldi.

Jezal görevli muhafızlara kayıtsızlığından günlük paylarını verdi, tünelden geçti ve uzun rampadan kaleye ulaştı. Ardından Mareşal Varuz'un kendisini beklediği avluya doğru yürüdü. Tüm bunları yaparken Ardee hep aklının bir köşesindeydi.

Aklını meşgul etmesi gereken başka şeyler de yok değildi. Müsabaka yaklaşıyordu, çok yakındı artık. Kısa süre sonra heyecanlı kalabalığın karşısına çıkacak, arkadaşları ve ailesi de izleyiciler arasında olacaktı. Ya şöhret kazanacak... ya da rezil olacaktı. Geceleri kan ter içerisinde uyanıp endişeyle formları, antrenmanları ve kılıçları düşünmesi gerekiyordu aslında. Fakat yatağa yattığında aklı hep başka yerdeydi.

Bir de devam eden bir savaş vardı. Agriont'un güneşli sokaklarında Angland'ın barbar savaşçılar tarafından işgal edildiğini unutmak kolaydı. Yakında kendisi de kuzeye gidecek, askerlere komuta edecekti. Bu düşüncelerin bir adamın zihnini kesinlikle meşgul etmesi gerekirdi. Savaş ölümcül bir şey değil miydi? Yaralanabilir, kötürüm kalabilir, hatta hayatını kaybedebilirdi. Jezal aklına Korkunç Fenris'in boyalı ve buruşmuş yüzünü getirmeye çalıştı. Agriont'ta savaş naraları atan vahşilerin koşturduğunu hayal etti. Savaş korkunç bir şeydi, hem korkunç hem de tehlikeliydi.

Hmmm.

Ardee de Angland'dan geliyordu. Ya Kuzeyliler onu yakalasaydı? Jezal tabii ki yardımına koşardı. Ardee'ye zarar veremezlerdi. Yani en azından çok zarar gelmezdi ona. Belki biraz kıyafetleri yırtılırdı, o kadar. Korkacağından, kendisini kurtardığı için minnettar olacağından emindi. Tabii ki, kızı teselli etmesi gerekecekti. Belki de kız kendinden geçip bayılırdı. Kızı taşımak zorunda kalabilirdi. Yatağa yatırıp kıyafetlerini gevşetmesi gerekebilirdi. Dudakları nazikçe birbirine değer, sonra Ardee'nin dudakları aralanır ve...

Jezal bir taşa takılıp tökezledi. Kasıklarında hoş bir şişkinlik baş göstermişti. Hoştu fakat mevcut duruma pek uygun değildi. Avluya neredeyse varmıştı ve kılıç antrenmanında kasıklarındaki şişkinliğin bir faydası olmazdı. Dikkatini dağıtmak için çaresizce etrafına bakındı ve neredeyse dilini yuttu. Binbaşı West duvarın dibinde dikiliyordu, antrenman için giyinmişti ve suratında alış-

kın olmadığı asıklık vardı. Jezal bir an için arkadaşının aklından geçenleri okumuş olduğunu düşündü. Kendini suçlu hissederek yutkundu, yüzü kızardı. West aklından geçenleri okuyamazdı, bu mümkün değildi. Ama bir şeyden mutsuz olduğu da apaçık ortadaydı.

"Luthar," diye homurdandı.

"West." Jezal ayakkabılarına baktı. West, Lord Mareşal'in ekibine katıldığından beri araları çok iyi değildi. Jezal adam için mutluydu ama kendisinin bu role West'ten daha uygun olduğunu düşünmeden edemiyordu. Sonuçta, savaş deneyimi olsun veya olmasın, asil bir aileden geliyordu. Fakat Ardee'nin varlığı hâlâ aralarında hissediliyordu, o nahoş ve gereksiz uyarı. Herkes West'in Ulrioch'tan içeriye ilk giren asker olduğunu biliyordu. Öfke kontrol sorunları olduğunu bilmeyen yoktu. Bu öfkeye maruz kalana kadar bu özellik Jezal'a hep etkileyici gelmişti.

"Varuz bekliyor." West kollarını yanına indirdi ve kemere doğru ilerledi, "ve yalnız değil."

"Yalnız değil mi?"

"Mareşal senin izleyicilere alışmanı istiyor."

Jezal kaşlarını çattı. "Savaş falan derken kimsenin bizim antrenmanlarımızla ilgileneceğini sanmazdım."

"Şaşıracaksın. Dövüşmek, antrenman yapmak ve buna benzer şeyler şu sıralar fazlasıyla popüler. Hayatları boyunca hiç kullanmamış olsalar da bugünlerde herkes kılıç taşıyor. Müsabaka çok ilgi çekecek, inan bana."

Jezal parlak avluya çıkarken gözlerini kırpıştırdı. Bir duvarın dibine geçici oturma yerleri koyulmuştu. Koltuklarda şimdi altmış kadar insan oturuyordu.

Mareşal Varuz, "Ve işte geldi!" diye haykırdı. Kibar bir alkış duyuldu. Jezal sırıttığını hissetti – kalabalığın içinde çok önemli insanlar vardı. Başyargıç Marovia'yı gördü, uzun sakalını sıvazlıyordu. Lord Isher çok uzağında değildi, sıkılmış gibiydi. Prens Ladisla en ön sırada oturuyor, zincirlerden yapılmış parıltılı bir zırh giyiyor ve hevesle alkışlıyordu. Prensin arkasındakiler görkemli şapkası yüzünden olan biteni görmek için yana eğilmek zorunda kalıyordu.

Varuz sırıtarak Jezal'a kılıçlarını verdi. "Beni utandırayım

deme!" diye tısladı. Jezal endişeyle öksürdü, kafasını kaldırıp beklentiyle aydınlanmış yüzlere baktı. Morali bozuldu. Kalabalığın içinden Engizitör Glokta'nın dişsiz sırıtışı gözüne ilişti ve adamın hemen arkasında... Ardee West oturuyordu. Yüzündeki ifade hayallerindeki gibi değildi, bir yandan somurtuyor bir yandan kendisini suçluyor bir yandan da canı sıkılıyor gibiydi. Jezal bakışlarını kaçırdı, karşı duvara odaklandı ve korkaklığı için sessizce kendini azarladı. Son günlerde kimseyle göz göze gelemez olmuştu.

Lord Mareşal, "Bu dövüşte yarı-kör kılıçlar kullanılacak!" diye kükredi. "En iyi üç dokunuş!" West kılıçlarını çekti ve yeni kesilmiş çimenlerin üzerine beyaz tebeşirle çizilmiş çembere doğru yürüdü. Kendi kılıçlarını kınlarından çekmeye çalışırken Jezal'ın nabzı kulaklarında atıyordu ve bütün gözlerin üzerinde olduğunun farkındaydı. West'in karşısında yerini aldı, ayaklarını dikkatlice yere bastı. West kılıçlarını havaya kaldırdı, Jezal da aynısını yaptı. Bir an için hareketsiz kaldılar.

Varuz, "Başla!" diye bağırdı.

West'in işini kolaylaştırmayacağı hemen belli oldu. Her zamankinden de sert bir şekilde üzerine gelerek Jezal'a doğru kılıcını savurmaya başladı ve metalin metalle buluşma sesleri avluda yankılandı. Jezal adamı sıkıştırmadı, hâlâ gözlerin üzerinde olmasından rahatsızdı. Kendisini seyredenlerden bazıları çok önemli insanlardı ama West kendisini dairenin köşesine sıkıştırınca endişesi azaldı ve antrenmanı devreye girdi. Üzerine gelen vuruşun altından geçti, kendine yer açtı, sağdan ve soldan gelen kılıçları karşıladı, yana çekildi ve dans etti, yakalanmayacak kadar hızlıydı.

İnsanları, hatta Ardee'yi bile unuttu. Artık geriye sadece kılıçları kalmıştı. Kılıçlarına bakmasına da gerek yoktu. Bütün dikkatini West'in gözlerine odakladı. West'in bakışları dans eden ayaklarıyla kılıçları arasında gidip geliyor, Binbaşı ne yapacağını tahmin etmeye çalışıyordu.

Hamleyi başlamadan hissetti. Önce bir yana sonra diğer tarafa doğru sahte hamleler yaptı, üzerine gelen West'in yanından geçti, ayağını rakibinin ayağına koyup itmek zor olmadı, West'i çemberden dışarıya attı.

Mareşal Varuz, "Bir puan!" diye bağırdı.

Binbaşı yüzüstü yere düşünce gülenler oldu. Prens, "Kıça bir dokunuş!" diye bir kahkaha patlattı. Gülerken tüylü şapkası ileri geri sallanıyordu. "Yüzbaşı Luthar'a bir puan!" West yüzüstü yerde yatarken eskisi kadar ürkütücü durmuyordu. Jezal izleyicileri selamladı, Ardee'ye doğru bakıp gülme riskini bile göze aldı. Kızın kendisine bakmadığını görünce hayal kırıklığına uğradı. Ardee yüzünde vahşi bir sırıtışla tozun içinde debelenen ağabeyine bakıyordu.

West yavaşça ayağa kalktı. Dişlerini sıkarak daireye dönerken, "İyi bir dokunuş," diye mırıldandı. Jezal yerini aldı ve zorla gülümsemesini gizledi.

Varuz, "Başla!" diye bağırdı.

West yine güçlü vuruşlarla saldırıya geçti ama Jezal artık onun hamlelerine ısınmıştı. Çemberin içinde dans ederken izleyicilerin sesleri daha da yükseldi. Hareketlerini daha gösterişli bir şekilde yapmaya başlayıp West'in saldırıları boşa çıkarırken izleyicilerden "oooh" ve "aaah" sesleri gelmeye başladı. Jezal hiç bu kadar iyi dövüşmemişti, hiç bu kadar hızlı hareket etmemişti. Binbaşı yorulmaya başlamış, vuruşlarının gücü azalmıştı. Uzun kılıçları birbirine sürttü. Jezal bileğini sağa büktü ve West'in kılıcını parmakları arasından düşürdü. İçeriye girdi ve sol elindeki kılıçla darbeyi indirdi.

"Gah!" West yüzünü buruşturdu ve kısa kılıcını düşürdü. Geri zıplayıp kolunu tuttu. Yere birkaç damla kan aktı.

Varuz, "İkiye sıfır!" diye haykırdı.

Prens Ladisla kan dökülmesinin heyecanıyla hoplayıp zıplayınca şapkası kafasından düştü. "Harika!" diye ciyakladı "On numara!" Diğerleri de ayağa kalkıp alkışlamaya başladı. Jezal övgüleri kabul ederken bütün kasları memnuniyetle karıncalandı. Şimdi ne için antrenman yaptığını daha iyi anlıyordu.

West, "İyi dövüştün," diye mırıldandı. Kolundan kan damlıyordu. "Artık benim için fazla iyisin."

Jezal, "Çizik için üzgünüm," diyerek sırıttı. Aslında hiç üzgün değildi.

"Önemli bir şey değil, sadece bir çizik." West kaşlarını çatıp kolunu tutarak uzaklaştı. Kimse, Jezal bile adamın arkasından

bakmadı. Müsabakalarda kaybedenler değil, kazananlar ilgi çekerdi.

Oturduğu yerden ilk inen Lord Marovia oldu ve Jezal'ı tebrik etti. "Gelecek vaat eden genç bir subay," deyip Jezal'a bakarak gülümsedi. "Ama Bremer dan Gorst'u yenebileceğini düşünüyor musun?"

Varuz, Jezal'ın omzuna babacan bir şekilde vurdu. "Bence iyi gününde herkesi yenebilir."

"Hmm. Gorst'u dövüşürken gördün mü?"

"Hayır ama etkileyici olduğunu duydum."

"Ah, kesinlikle – adam tam bir şeytan!" Başyargıç kalın kaşlarını havaya kaldırdı. "İkisinin dövüştüğünü görmeyi dört gözle bekliyor olacağım. Hukuk alanında bir kariyer yapmayı hiç düşündünüz mü, Yüzbaşı?"

Jezal hazırlıksız yakalanmıştı. "Ee, hayır, Ekselansları, ben... bir askerim."

"Tabii ki öylesin. Ama savaşlar ve dövüşmek sinirleri bozabilir. Fikrini değiştirirsen benim yanımda yerin hazır. Senin gibi gelecek vaat eden biri her zaman işime yarar."

"Ee, teşekkür ederim."

Uzaklaşırken omzu üzerinden, "Müsabaka'da görüşmek üzere. Bol şanslar, Yüzbaşı," dedi. Söyleyiş şeklinden Jezal'ın şansa çok fazla ihtiyacı olacağını düşündüğü belliydi. Prens Ladisla daha iyimserdi.

"Sen benim adamımsın, Luthar!" diye bağırdı. Parmakları birer kılıçmış gibi havayı dürttü. "Senin üzerine yatırdığım parayı iki misline çıkaracağım."

Jezal saygıyla selam verdi. "Majesteleri çok nazik."

"Sen benim adamımsın! Askersin bir de! Bence müsabakalara çıkanlar ülkeleri için dövüşür, öyle değil mi Varuz? Bu Gorst neden asker değil?"

Lord Mareşal nazikçe, "O da bir asker, Majesteleri," dedi. "Lord Brock'un akrabasıdır ve kişisel korumalarından biridir."

"Ah." Bir an için prensin kafası karışmış gibi oldu fakat ardından yüzü hemen aydınlandı. Jezal'a, "Yine de, benim adamım sensin!" diye haykırdı. Bir kez daha parmaklarıyla havayı dürtünce şapkasındaki tüyler ileri geri sallandı. "Benim adamım sen-

sin!" Dans eder gibi yürüyerek kemerin altından geçerken dekoratif zincirden zırhı parıldadı.

"Çok etkileyici." Jezal yana döndü ve farkında olmadan bir adım geriledi. Glokta kendisine bakıp sırıtıyordu. Sakat olmasına rağmen insanlara sessizce yaklaşmak konusunda ayrı bir yeteneği vardı gerçekten. "Pes etmemiş olman ne kadar iyi olmuş."

Jezal buz gibi bir ses tonuyla, "Öyle bir niyetim hiç olmadı," dedi.

Glokta dişetlerini emdi. "Öyle diyorsan öyledir, Yüzbaşı."

"Öyle diyorum." Jezal kabalık ederek arkasına dönüp bu iğrenç adamla bir daha hiç karşılaşmamayı diledi. Şimdi tam karşısında dikilen Ardee'nin yüzüne bakıyordu.

"Gah," diye kekeledi. Bir adım geriledi.

Ardee, "Jezal," dedi. "Uzun zamandır görüşemedik."

"Ee..." Jezal endişeyle etrafına bakındı. Glokta topallayarak uzaklaşıyordu. West çoktan gitmişti. Varuz, Lord Isher ve beraberindekilerle ilgileniyordu. Onlara bakan yoktu. Ardee'yle konuşmalıydı. Artık görüşemeyeceklerini söylemek zorundaydı. Kıza bu kadarını borçluydu. "Ee..."

"Söyleyeceğin bir şey yok mu?"

"Ee..." Arkasına dönüp uzaklaşırken omuzları utançla çöktü.

Güney kapısında muhafızlık yapma görevi yaşadığı beklenmedik heyecandan sonra, neredeyse bir teselliydi. Jezal ayakta dikilip Agriont'a girip çıkan insanlara bakmak, Üsteğmen Kaspa'nın lakırdısını dinlemek için can atıyordu. En azından görev yerine gidene kadar böyle düşünüyordu.

Kaspa ve her zamanki zırhlı askerler kapının yanındaydı. Eski köprü bulundukları yerde hendeği geçerek giriş kapısının iki beyaz kulesiyle buluşuyordu. Jezal uzun tünelden geçerken yanlarında biri olduğunu gördü. Ufak tefek, gözlüklü ve yorgun görünen bir adamdı. Jezal adamı hemen tanıdı. İsmi Morrow'du, Saray Nazırı'nın adamlarından biriydi. Askerlerin yanında olmak için bir sebebi yoktu.

"Yüzbaşı Luthar, ne büyük tesadüf!" Jezal havaya sıçradı. Arkasında yere bağdaş kurmuş oturan adam geçen gün karşılaştığı çılgın Sulfur'du. Sırtını beyaz duvara dayamıştı.

Jezal, "Onun burada ne işi var?" diye sordu. Kaspa cevap vermek için ağzını açtı ama cevap veren Sulfur oldu.

"Sen bana bakma, Yüzbaşı, ben sadece Efendimi bekliyorum."

"Efendini mi?" Böyle bir aptalın nasıl bir aptala hizmet ettiğini merak etti.

"Evet, birazdan burada olur." Sulfur güneşe bakıp kaşlarını çattı. "Doğruyu söylemek gerekirse biraz gecikti."

"Sahi mi?"

"Evet." Deli adam bir kez daha dostça gülümsemesini gösterdi. "Ama gelecek, Jezal, bundan emin olabilirsin."

Adamın kendisine ismiyle hitap etmesi biraz fazlaydı. Adamı tanımıyor ve hakkında bildikleri de hoşuna gitmiyordu. Adama haddini bildirmek için ağzını açmıştı ki Sulfur hoplayıp ayağa kalktı, sopasını eline aldı ve üstünü başını silkeledi.

"İşte geldiler!" dedi hendeğin ötesine bakarak. Jezal geri zekâlının baktığı tarafa baktı.

Köprüden görkemli yaşlı bir adam geçiyordu, kel kafasını hafifçe havaya kaldırmıştı ve rüzgârda dalgalanan kırmızı ve gümüşten pahalı bir cübbe giyiyordu. Hemen arkasından, yaşlı adama çok saygı duyuyormuş gibi boynunu bükmüş genç bir adam geliyor, elinde uzun bir asa taşıyordu. En arkada kürklü bir pelerin giymiş iriyarı bir adam vardı, diğer ikisinden bir baş daha uzundu.

Jezal, "Bu da neyin..." diye konuşmaya başladı. Yaşlı adamı bir yerden tanıyordu. Belki de Açık Konsey'den bir lord ya da yabancı bir ülkenin elçisiydi. Nüfuzlu bir adam olduğu her halinden belliydi. Adamlar yaklaşırken Jezal düşündü ama adamı nereden tanıdığını çıkaramadı.

Yaşlı adam önlerinde durdu. Jezal, Kaspa, Morrow ve muhafızlar adamın parıltılı yeşil gözlerinin bakışları altında huzursuzca kıpırdandı. Sonunda, "Yoru," dedi.

Sulfur öne çıkıp selam verdi. "Efendi Bayaz," diye mırıldandı. Saygısını belli eden kısık bir ses tonuyla konuşuyordu.

Hah işte. Jezal adamı nereden tanıdığını hatırladı. Kralyolu'ndaki Bayaz heykeline çok benzediğini inkâr edemezdi. Jezal heykelin önünden defalarca kez koşarak geçmişti. Belki heykelden biraz daha şişmandı ama yüz ifadesi aynıydı: ciddi, bilge ve

otoriter bir görüntüsü vardı. Jezal kaşlarını çattı. Yaşlı adama bu isimle hitap edilmesi? Bu hiç hoşuna gitmemişti. Elinde asası olan zayıf adamdan da hoşlanmamıştı. Yanlarındaki diğer adamdan ise hiç hoşlanmamıştı.

West kendisine Adua'da yaşayan Kuzeylilerin, rıhtım bölgesinde perişan bir halde dolaşan ya da bir köşeye sızmış olanların asıl Kuzeylilerle uzaktan yakından alakası olmadığını söylerdi. Gerçekten Kuzey'de yaşayanlar dövüşüyor, kan davaları güdüyor, ziyafet çekiyor da Kuzeyliler her ne yapıyorlarsa onu yapıyorlardı ve Adua'dakilerden çok farklıydılar. Jezal hep uzun boylu, vahşi görünümlü ve yakışıklı adamlar olduklarını hayal etmiş, görüntülerine bir parça da romantizm eklemişti. Güçlü ama zarif. Vahşi ama asil. Barbar ama zeki. Bakışları her zaman ufka odaklanmış adamlar.

Şimdi karşısında duran ise bunların hiçbiri değildi.

Jezal hayatı boyunca daha yabani görünümlü bir adam görmemişti. Onun yanında Korkunç Fenris bile medeni kalıyordu. Yüzü iyice aşınmıştı, suratında zikzaklar çizen yara izleri vardı.

Burnu yamuktu, hafifçe yana bakıyordu. Bir kulağının ucu kopmuştu, bir gözü diğerinden biraz daha yukarıdaydı ve etrafında hilal şeklinde bir yara vardı. Aslında, bütün yüzü dövülmüş ve kırılmış gibiydi, çok fazla dövüşe katılmış bir boksöre benziyordu. Yüz ifadesi de bir sarhoşunkine benziyordu. Kapıya doğru ağzı açık bakarken kaşları çatılmıştı, hayvani bir aptallıkla etrafındakilere bir anlam vermeye çalışıyor gibiydi.

Uzun kürklü bir pelerin giyiyordu, deri tuniği altınlarla süslenmişti fakat bu barbar, görkem içerisinde daha da vahşi görünüyordu. Belindeki uzun ve ağır kılıcı gözden kaçırmak mümkün değildi. Kuzeyli göğe yükselen duvarlara bakarken çenesindeki büyük pembe bir yara izini kaşıdı ve Jezal adamın bir parmağının olmadığını gördü. Sanki vahşi ve barbar bir yaşam sürdüğüne dair bir kanıta daha fazla ihtiyaç varmış gibi.

Bu dev ilkel adam Agriont'a mı girecekti? İttifak, Kuzeylilerle savaşırken hem de? Kabul edilesi şey değildi! Fakat Morrow öne çıktı. "Saray Nazırı sizi bekliyor, beyler," dedi. Selam verip yaşlı adama doğru yürüdü. "Beni takip ederseniz–"

Jezal, "Bir saniye," deyip müsteşarı dirseğinden tuttu ve ken-

dine çekti. Şaşkınlığını gizlemekte güçlük çekerek, "O da mı?" diye sordu ve başıyla pelerinli ilkel adamı işaret etti. "Savaştayız, biliyorsun!"

"Lord Hoff'un emirleri kesin!" Morrow kolunu kurtardı, gözlükleri parıldıyordu. "İstiyorsan burada kalsın ama sebebini Saray Nazırı'na sen açıklarsın."

Jezal yutkundu. Bu fikir kulağa hoş gelmiyordu. Yaşlı adama baktı ama adamın gözlerine uzun süre bakamadı. Gizemli bir havası vardı, kimsenin tahmin edemeyeceği kadar çok şey bilen birine benziyordu ve bu durum çok rahatsız ediciydi.

"Silahlarınızı... burada... bırakmalısınız!" diye bağırdı. Tane tane, yüksek sesle konuştu.

"Seve seve." Kuzeyli adam kılıcını belinden alıp uzattı. Jezal'ın eline aldığı silah çok ağırdı: Büyük, sadece ve vahşi bir kılıca benziyordu. Kılıcı uzun bir bıçak takip etti, barbar adam eğildi ve botunun içinden bir bıçak daha çıkardı. Arkasından üçüncü bir taneyi açığa çıkardı ve kolunun içinden aldığı dördüncüyle birlikte Jezal'a uzattı. Kuzeylinin yüzünde geniş bir gülümseme vardı. Korkunç bir sahneydi bu, yara izleri bükülüyor ve kırışıyor, yüzüne daha da ürkütücü bir görünüm kazandırıyordu.

Adam boğuk bir ses tonuyla, "Asla çok sayıda bıçağın olamaz," diye hırladı. Kimse gülmedi ama adamın umurunda değil gibiydi.

Yaşlı adam, "Gidelim mi?" diye sordu.

Morrow, "Derhâl," deyip arkasına döndü.

"Ben de sizinle geliyorum." Jezal silahları Kaspa'nın eline bıraktı.

Morrow, "Buna hiç gerek yok, Yüzbaşı," diye sızlandı.

"Israr ediyorum." Saray Nazırı'nın yanına ulaştıktan sonra, Kuzeyli adam istediği herkesi öldürebilirdi: Kendi sorunu olmaktan çıkacaktı. Fakat Lord Hoff'un yanına ulaşana dek herhangi bir olay çıkarırsa suçlanan Jezal olacaktı, böyle bir şeyin olmasına izin veremezdi.

Muhafızlar kenara çekildi ve garip kafile geçti. En önde Morrow vardı, omzu üzerinden görkemli cübbesi olan yaşlı adama anlaşılmayan bir şeyler mırıldanıyordu. Arkalarında zayıf adam, ondan sonra da Sulfur geliyordu. En arkadan dokuz parmaklı Kuzeyli yürüyordu.

Jezal eli belinde, grubu takip etti, gerekirse hemen çekebilmek için elini kılıcının yanında tutuyordu ve beklenmedik bir şey yapmasına engel olmak için gözü adamın üzerindeydi. Fakat adamı bir süre takip ettikten sonra kimseyi öldürmeye niyeti olmadığına karar verdi. Adam daha çok şaşkın ve meraklıydı, biraz da utanır gibiydi. Bazen yavaşlıyor, kafasını kaldırıp binalara bakıyor, başını iki yana sallıyor, yüzünü kaşıyor, kendi kendine bir şeyler mırıldanıyordu. Yanından geçenleri onlara gülümseyerek korkutuyor fakat bunun dışında tehlikeli görünmüyordu. Jezal rahatlamaya başlamıştı ki rahatlığı Mareşaller Meydanı'na girene kadar sürdü.

Kuzeyli birden durdu. Jezal elini kılıcına attı ama ilkel adamın gözleri önündeki fıskiyeli havuza odaklanmıştı. Ağır adımlarla havuza doğru yürüdü, kalın parmağını havaya püskürtülen suyun içine soktu. Yüzüne su sıçrayınca geri çekildi ve az kalsın Jezal'ın üzerine çıkıyordu. "Bir pınar?" diye fısıldadı. "Ama nasıl?"

Merhamet. Adam küçük bir çocuk gibiydi. Kasap tezgâhına benzer bir yüze sahip kocaman bir çocuk. Jezal ayağını yere vurarak, "Yerin... altında..." dedi, "borular... var!"

Adam ilkel bir biçimde, "Borular," diye tekrarladı. Yeniden fışkıran suya baktı.

Diğerleri yola devam etmişti ve Hoff'un ofisinin bulunduğu binaya yaklaşmışlardı. Jezal havuzdan uzaklaştı ve beyinsiz vahşinin kendisini takip etmesini bekledi. Neyse ki düşündüğü gibi oldu ve adam başını iki yana sallayıp kendi kendine "borular" diye mırıldana mırıldana peşinden geldi.

Saray Nazırı'nın serin giriş salonuna girdiler. İnsanlar duvarların dibindeki banklarda oturuyordu ve yüz ifadelerinden çok uzun zamandır bekledikleri belliydi. Herkes garip kafileyi Hoff'un ofisine sokan Morrow'u görünce kafasını kaldırdı. Gözlüklü müsteşar kapıları açtı ve insanlar içeriye girerken açık tuttu. En önde kel kafalı yaşlı adam, arkasında asalı genç adam ve Sulfur, en arkada ise dokuz parmaklı vahşi vardı.

Jezal da grubu takip etmek istedi fakat Morrow öne çıkıp yolu kapattı. Zayıf bir gülümsemeyle, "Çok teşekkürler, Yüzbaşı," dedi. "Görev yerinize geri dönebilirsiniz." Jezal adamın omzu üzerin-

den içeriye göz gezdirdi. Saray Nazırı kaşlarını çatmış masasının başında oturuyordu. Rektör Sult da içerideydi, suratı asıktı ve gözlerinde şüphe vardı. Başyargıç Marovia yüzünde buruşuk bir gülümsemeyle içeriye girenlere bakıyordu. Kapalı Konsey'in üç üyesi bir arada.

Sonra Morrow kapıyı yüzüne kapattı.

SIRADAKİ

Glokta, "Kendinize yeni bir sekreter bulmuşsunuz," dedi, laf arasında söylermiş gibi.

Rektör gülümsedi. "Tabii ki. Eskisi pek işimi görmüyordu. Biraz çenesi düşüktü, biliyorsun." Glokta duraksadı, kadehi ağzına giderken havada asılı kaldı. Sult sıradan bir konudan bahseder gibi, "Sırlarımızı Kumaş Tüccarları Derneği'ne satıyordu," dedi. Bunu herkesçe bilinen bir gerçekmiş gibi söylemişti. "Bir süredir farkındaydım ama endişelenme, hiçbir zaman benim bilmesini istemediğim bir şey öğrenmedi."

Demek... hainin kim olduğunu biliyordun. En başından beri. Glokta son birkaç haftada yaşadıklarını gözden geçirdi ve parçaları sökerek hepsine yeni bir gözle baktı, yerlerine oturana kadar hepsini teker teker denedi ve tüm bunları yaparken şaşkınlığını gizlemeye çalıştı. *Rews'in itirafını sekreterin görebileceği bir yere bıraktın. Demek'in listede kimlerin isminin olduğunu öğreneceğini biliyordun, ne yapacaklarını tahmin ediyordun. Planladığın gibi hareket ederlerse kendi mezarlarını kazmış olacaklarını biliyordun. Tüm bunlar olurken, bilgi sızdıranın kim olduğunu bilmene rağmen, benim şüphelerimi Üstat Kalyne'e yönelttin. Her şey planına uygun gelişti.* Rektör neler düşündüğünü biliyormuşçasına gülümsedi. *Bahse girerim şimdi de aklımdan neler geçtiğini biliyorsun. Bu oyunda senin sekreterin gibi basit bir piyondan ibarettim.* Glokta kıkırdamak istedi ama kendine hâkim oldu. *Doğru tarafta olmam ne güzel. Hiçbir şeyden şüphelenmedim.*

Sult, "Bize cüzi bir meblağ için ihanet etti," deyip tiksinerek yüzünü buruşturdu. "İstese Kault adama aldığının on katını verirdi, tabii soracak kadar zeki olsaydı. Genç nesil gerçekten hırs nedir bilmiyor. Kendilerini fazla zeki zannediyorlar." Soğuk mavi gözleriyle Glokta'yı süzdü. *Ben de öyle veya böyle genç nesil sayılırım. Gururum kırıldı.*

"Sekreterinizi cezalandırdınız mı?"

Rektör kadehini dikkatlice masanın üzerine koydu, kadehin tabanı masanın üzerinde neredeyse hiç ses çıkarmadı. "Ah, evet. En sert şekilde. Onu daha fazla düşünmemize gerek yok." *Bahse girerim yoktur. Rıhtımda yüzen ceset...* "Şunu söylemeliyim ki, sen Üstat Kalyne'in köstebek olduğunu söyleyince çok şaşırdım. Adam eski toprak. Bazı ufak tefek konularda kafasını başka tarafa çevirip görmezden geliyor olabilir ama Engizisyon'a ihanet etmek? Sırlarımızı Dernek'e saymak?" Sult burnundan nefes verdi. "Asla. Adama duyduğun kişisel nefretin yargılarını etkilemesine izin verdin."

Glokta, "Tek alternatif Kalyne gibi duruyordu," dedi ve bunu söylediğine hemen pişman oldu. *Aptal, aptal. Olan oldu. Ağzını kapalı tutsana.*

"Gibi mi duruyordu?" Rektör tasvip etmediğini belli edercesine başını iki yana salladı. "Hayır, hayır, hayır, Engizitör. Gibi durması veya görünmesi yeterli değil. Gelecekte, lütfen sadece gerçeklere odaklan. Ama kendini çok kötü hissetme – içgüdülerini takip etmene izin verdim ve sonunda kırdığın pot bizi daha da güçlendirdi. Kalyne görevinden alındı." *Rıhtımda yüzen ceset...* "Ve Adua'nın Üstat'ı olmak için Angland'dan Üstat Goyle yola çıktı."

Goyle mu? Buraya mı geliyor? O piç Adua'nın yeni Üstat'ı mı olacak? Glokta dudaklarının titremesine engel olamadı.

"İkiniz pek yakın değilsiniz, değil mi Glokta?"

"Adam bir gardiyan, müfettişlik nedir bilmez. Suç veya masumiyet onu ilgilendirmiyor. Gerçekle ilgilenmez. İnsanlara zevk almak için işkence eder."

"Ah, yapma, Glokta. Sen tutsaklardan sırlarını öğrenirken bundan hiç keyif almadığını mı söylemeye çalışıyorsun? İsimleri verdiklerinde veya itirafları imzaladıklarında hoşuna gitmiyor mu?"

"Bunu hiç keyif alarak yapmıyorum." *Hiçbir şeyi keyif alarak yapmıyorum.*

"Buna rağmen işini çok iyi yapıyorsun. Her neyse, Goyle geliyor ve sen ne düşünürsen düşün, adam bizden biri. Yetenekli ve güvenilir bir adamdır, kendini devletine ve krala adamıştır. Biliyorsun, bir zamanlar benim öğrencimdi."

"Gerçekten mi?"

"Evet. Senin işini yapıyordu... demek ki bu iş gelecek vaat edebiliyor!" Rektör Sult kendi şakasına güldü. Glokta zayıfça gülümsedi. "Her neyse, işler yolunda gitti ve seni kendi payına düşen görevi yerine getirdiğin için tebrik etmeliyim. İyi iş çıkardın." *Hayatta kalacak kadar iyi iş çıkarmışım.* Sult kadehini eline aldı ve neşesizce zaferlerine kadeh kaldırdı. İki adam kadehin üzerinden şüpheyle birbirlerine baktı.

Glokta boğazını temizledi. "Başkan Kault talihsiz kazasından önce ilgi çekici bir şey söyledi."

"Devam et."

"Dernek'in kumpaslarında bir ortağı varmış. Anladığım kadarıyla büyük bir ortak. Bir banka."

"Hah. Bir tüccarı ters çevir, altından mutlaka bir banka çıkar. Bunun neresi garip?"

"Bence bu bankerler her şeyi biliyordu. Kaçakçılık, sahtekârlık, cinayetler. Borçlarını alabilmek için her şeye destek olmuş, hatta emirleri bile vermiş olabilirler. Soruşturmaya başlayalım mı, Ekselansları?"

"Hangi banka?"

"Valint ve Balk."

Rektör bir süre düşündü, soğuk ve sert gözlerini Glokta'nın üzerine odakladı. *Bu bankerleri tanıyor mu? Benden daha fazlasını mı biliyor? Kault ne demişti? Hainleri bulmak istiyorsan Sorgu Evi'ne bak–*

Sult, "Hayır," dedi. "Bu bankerlerin çok sıkı bağlantıları var. Çok sayıda kişinin adamlara borcu var ve Kault olmadan bir şeyleri ispatlamak imkânsız. Kumaş Tüccarları'ndan istediğimizi aldık. Senin için daha önemli bir görevim var."

Glokta kafasını kaldırdı. *Başka bir görev mi?* "Dernek binasında tutsak ettiğimiz adamları sorguya çekmeyi düşünüyordum, Ekselansları, belki–"

"Hayır." Rektör eldivenli elini havada sallayarak teklifi geçiştirdi. "Bu iş aylarca sürebilir. Bırak Goyle halletsin." Kaşlarını çattı. "Tabii eğer itirazın yoksa?"

Tarlayı ben ektim ve suladım ama Goyle gelip hasadı toplayacak, öyle mi? Ne adalet. Mütevazı bir biçimde başını önüne eğdi. "Tabii ki yok, Ekselansları."

"Güzel. Dün gelen sıradışı ziyaretçilerden haberdar olmalısın."

Ziyaretçiler mi? Glokta son bir haftadır sırt ağrılarıyla boğuşuyordu. Dün Luthar'ın antrenmanını izlemek için yataktan çıkmıştı fakat bunun dışında acil bir şey olmadıkça odasından ayrılmıyordu. "Haberdar değilim," dedi.

"Bayaz, Mecusların İlki." Glokta zayıfça gülümsedi ama Rektör gülmüyordu.

"Şaka yapıyor olmalısınız."

"Keşke öyle olsaydı."

"Bir şarlatan mı, Ekselansları?"

"Başka ne olabilir? Ama çok sıradışı bir şarlatan. Mantıklı, zeki ve sağduyulu. Şahane bir kandırmaca."

"Kendisiyle konuştunuz mu?"

"Konuştum. Çok inandırıcı şeyler söyledi. Bilmemesi gereken şeyleri biliyor. Göz ardı edilemez. Her kimse, parası çok ve bir yerlerden bilgi alıyor olmalı." Rektör'ün kaşları çatıldı. "Yanında Kuzeyli bir barbarla geziyor."

Glokta kaşlarını çattı. "Bir Kuzeyli mi? Onların tarzına pek uygun değil. Bana hep daha dobra insanlar gibi gelmişlerdir."

"Ben de aynı fikirdeyim."

"O zaman, İmparator için bir casus mu? Gurkhul için olabilir mi?"

"Belki. Kanticler bu gibi hilelerde iyidir ama gölgelerde kalmayı tercih ederler. Bu iş onlarınkine pek benzemiyor. Bence aradığımız cevaplar bize çok daha yakında."

"Asiller olabilir mi, Ekselansları? Brock? Isher? Heugen?"

Sult, "Belki," dedi, "belki. Yeterince kızgınlar. Ya da dostumuz Başyargıç'ın işidir. Durumdan çok memnun görünüyordu. Bir şeyler çeviriyor, bunu hissedebiliyorum."

Asiller, Başyargıç, Kuzeyliler, Gurkhul –herhangi biri olabilirdi ya da hiçbiri olmayabilirdi– ama neden? "Anlamıyorum, Rektör. Eğer sadece casuslarsa neden bu kadar uğraşsınlar? Agriont'a girmenin daha kolay yolları olmalı."

"Problem de bu." Glokta, Sult'un yüzünü bu kadar buruşturduğunu daha önce hiç görmemişti. "Kapalı Konsey'de boş bir koltuk var, hep böyle olagelmiştir. Amaçsız bir gelenek, bir nezaket

kuralı, mitolojik bir figür için yüzlerce yıldır bir koltuk ayrılır. Kimse birinin gelip bu koltuğa talip olacağını düşünmüyordu."

"Ama bu adam oldu, öyle mi?"

"Evet!" Rektör ayağa kalkıp masanın yanından dolaştı. "Biliyorum! Kabul edilemez bir durum! Bir casus ya da nereden geldiği bilinmeyen bir yalancı hükümetin kalbine girmek istiyor! Ama elinde bazı eski belgeler var, bu yüzden *adamın* soytarı olduğunu ispatlamak *bize* düşüyor! Buna inanabiliyor musun?"

Glokta inanamıyordu. *Ama bunu söylemenin bir anlamı yok.*

Sult, "Araştırmak için zaman istedim," diye devam etti. "Ama Kapalı Konsey sonsuza kadar beklemez. Bu Mecus'un bir taklit olduğunu ispatlamak için bir iki haftamız var. Bu arada, o ve arkadaşları Zincir Kulesi'ndeki harika odalarında dinleniyor olacak. Agriont'ta dolaşmalarına, kafalarındaki plan her neyse eyleme geçmelerine engel olmak için yapabileceğimiz hiçbir şey yok." *Yapabileceğimiz bir şey var...*

"Zincir Kulesi çok yüksektir. Birisi aşağıya düşecek olursa–"

"Hayır. Henüz değil. Belirli çevrelerde şansımızı sonuna kadar zorladık. Şimdilik adımlarımızı dikkatli atmalıyız."

"Adamları sorguya da çekebiliriz. Onları tutuklayabilirsem, kimin için çalıştıklarını da–"

"Dikkatli adımlar atacağız dedim! Bu Mecus'u ve arkadaşlarını incelemeni istiyorum, Glokta. Kim olduklarını, nereden geldiklerini ve neyin peşinde olduklarını öğren. Ve hepsinden önemlisi, arkalarında kimin olduğunu öğren. Bize zarar vermeden bu adamın maskesini düşürmeliyiz. Sonrasında ne istiyorsan onu yapabilirsin." Sult arkasına döndü ve pencerenin kenarına gitti.

Glokta da acı çekerek yerinden kalktı. "Nasıl başlayalım?"

Rektör sabırsızca, "Onları takip et!" dedi. "Gözetle! Kimlerle konuştuklarını, ne yaptıklarını öğren. Engizitör sensin, Glokta!" dedi. Arkasına bile bakmadı. "İnsanlara sorular sor!"

ÖLÜMDEN BETER

Subay, "Bir kadını arıyoruz," derken ikiliyi şüpheyle süzdü. "Kaçak bir köle, bir katil. Çok tehlikelidir."

Yulwei, "Bir kadın mı, efendim?" diye sordu. Kafası karışmış gibi kaşlarını çattı. "Tehlikeli mi dediniz, efendim?"

"Evet, bir kadın!" Subay sabırsızca elini havada salladı. "Uzun boylu, yara izleri var, saçları kısa kesilmiş. Silahlı, muhtemelen bir yayı var." Ferro adamın karşısında dikiliyordu. Uzun boyluydu, yara izleri taşıyordu, saçları kısa kesilmişti ve omzunda bir yayı vardı. "Yüksek merciler tarafından aranıyor! Bir hırsız ve katildir!"

Yulwei mütevazı bir biçimde gülümsedi ve ellerini iki yana açtı. "Öyle birini görmedik, efendim. Sizin de gördüğünüz üzere ben ve oğlum silahsızız." Ferro huzursuzca belindeki eğri kılıca baktı, parlak güneşin altında parıldıyordu. Fakat subay bunu görmüş gibi değildi. Yulwei konuşmaya devam ederken adam eliyle uçuşan bir sineği savdı. "Sizi temin ederim, ikimiz de yay nedir ve nasıl kullanılır bilmeyiz. Bizi koruması için Tanrı'ya ve İmparator'un ehil askerlerine güveniriz."

Subay burnundan soludu. "Doğru yapıyorsun, yaşlı adam. Burada ne işiniz var?"

"Ben bir tüccarım, baharat satın almak için Dagoska'ya gidiyorum," başını öne eğdi, "tabii izninizle."

"Pembelerle ticaret mi yapıyorsun? Lanet olasıca İttifak!" Adam yere tükürdü. "Yine de, rezil bir biçimde de olsa, herkes bir şekilde hayatını kazanmak zorunda. Pembeler hâlâ hayattayken ticaretine devam et, yakında burada olmayacaklar, onları okyanusa dökeceğiz!" Göğsünü gururla kabarttı. "İmparator, Uthman-ul-Dosht ant içti! Sen bu konuda ne düşünüyorsun, yaşlı adam?"

Yulwei, "Ah, harika olur, harika olur," diye cevap verip yine başını öne eğdi. "Tanrı bize o günleri de göstersin, efendim."

Subay, Ferro'yu baştan aşağıya süzdü. "Oğlun güçlü birine benziyor. Belki de asker olmak ister." Ferro'ya doğru adım atıp kolunu yakaladı. "Kolu kuvvetli. Öğretilirse bir yayı gerebilir. Ne diyorsun, evlat? Erkek işi, Tanrı ve İmparator için savaşmak, kulağa nasıl geliyor? Üç kuruş için dilenmekten iyidir!" Adamın parmaklarının değdiği yerlerde Ferro'nun tüyleri diken diken oldu. Diğer elini bıçağına doğru uzatmaya başladı.

Yulwei, "Çok yazık," dedi. "Oğlum... basit doğdu. Konuşmayı bile beceremez."

"Ah, çok yazık. Ama bir gün eli silah tutan herkese ihtiyacımız olabilir. Vahşi olabilirler ama bu pembeler nasıl savaşılacağını iyi biliyor." Subay arkasına döndü ve Ferro kaşlarını çatarak adamın arkasından baktı. "Pekâlâ, geçebilirsiniz!" Elini sallayarak izin verdi. Palmiyelerin gölgesinde yolun kenarında dinlenen askerler ilgisizce yoldan geçen ikiliyi süzdü.

Ferro kamp yerini geride bırakana kadar dilini tuttu, ardından Yulwei'ye döndü. "Dagoska mı?"

Yaşlı adam, "Başlangıç olarak," derken çalılıkların göründüğü ovaya göz gezdirdi. "Sonra da kuzeye."

"Kuzeye mi?"

"Yuvarlak Deniz'den Adua'ya."

Denizi mi aşacaklardı? Ferro yolun ortasında durdu. "Ben oraya gitmem!"

"Her şeyi zorlaştırmak zorunda mısın, Ferro? Gurkhul'da mutlu musun?"

"Kuzeyliler delidir, bunu herkes bilir! Pembeler, İttifak veya her neyse. Deliler! Tanrıtanımazlar!"

Yulwei bir kaşını havaya kaldırdı. "Tanrıyla bu kadar ilgilendiğini bilmiyordum, Ferro."

Ferro, "En azından bir tane olduğunu biliyorum!" diye bağırıp gökyüzünü işaret etti. "Bu pembeler, bizim gibi, hakiki insanlar gibi düşünmüyor! Onlarla bir işimiz olamaz! Ben Gurkhul'da kalmayı tercih ederim! Ayrıca, burada görülmesi gereken hesaplarım var."

"Hangi hesaplar? Uthman'ı mı öldüreceksin?"

Ferro kaşlarını çattı. "Belki."

"Hah." Yulwei arkasına dönüp yürümeye başladı. "Belki fark

etmemiş olabilirsin ama her yerde seni arıyorlar, Ferro. Benim yardımım olmadan on adım bile atamazsın. Kafes hâlâ seni bekliyor, unuttun mu? Sarayın önündeki? Kafesi doldurmak için can atıyorlar." Ferro dişlerini sıktı. "Uthman şimdi İmparator. Ona, Ul-Dosht diyorlar! Muhteşem! Merhametsiz! Yüzlerce yıldır gelen en kudretli İmparator olduğunu söylüyorlar. İmparator'u öldürmek mi?" Yulwei kendi kendine kıkırdadı. "Gerçek bir karaktersin, Ferro, gerçek bir karakter."

Ferro ihtiyar adam tepelere doğru yürürken kaşlarını çattı. Kimsenin kendisini bir karakter olarak görmesini istemiyordu. Yulwei askerlere ne istiyorsa onu gösterebiliyordu, zekice bir numara olduğunu itiraf etmeliydi ama kuzeye gitmektense lanetlenmeyi yeğlerdi. Tanrısız pembelerle ne işi olabilirdi?

Ferro yaklaşırken Yulwei hâlâ kıkırdıyordu. "İmparator'u öldürmek!" deyip başını iki yana salladı. "Sen geri dönene kadar beklemek zorunda. Bana hayatını borçlusun, unuttun mu?"

Ferro adamın zayıf kolunu tuttu. "Denizi geçmek hakkında bir şey söylediğini hatırlamıyorum."

"Sorduğunu da hatırlamıyorum, Maljinn, sormadığın için mutlu olmalısın!" Kadının parmaklarını kolundan ayırdı. "Yoksa şimdi sağlıklı bir biçimde karşımda dikilip kafamı şişirmektense çölde cesedin kuruyor olurdu – bunu biraz düşün istersen."

Bu cümle Ferro'yu bir süre susturdu. Sessizce yürümeye devam etti, kaşlarını çatıp çalılıklı araziye göz gezdirdi ve sandaletleri toprak yolda çıtırdadı. Yan gözle yaşlı adama baktı. Büyülü numaralarıyla hayatını kurtarmıştı, bunu inkâr edemezdi.

Ama kuzeye gitmektense lanetlenmeyi tercih ederdi.

Kale kayalıklarla kaplı koy tarafından gizleniyordu ama bulundukları yerden görünüyordu. Vahşi güneşi arkalarına almış, bir tepenin üzerinde dikiliyorlardı. Ferro kalenin şeklini görebiliyordu. Yüksek bir duvar yan yana sıralanmış binaları çevreliyordu. Binaların hemen yanında suyun kenarına uzun iskeleler kurulmuştu. Birçoğunda gemiler vardı.

Devasa gemiler.

Tahta kulelere, yüzen kalelere benziyorlardı. Ferro daha önce hiç bu kadar büyük gemiler görmemişti. Direkleri parlak suyun

önünde karanlık bir ormana benziyordu. Aşağıda on tane gemi vardı, koyun ilerisinde iki tanesi dalgaların içinde ilerliyordu. Yelkenleri şişmişti, güvertelerinde ve yukarıdaki örümcek ağına benzer iplerin arasında minik figürler geziniyordu.

Yulwei, "On iki tane," diye mırıldandı. "Ama senin gözlerin daha keskindir."

Ferro suya göz gezdirdi. Sahilin kıvrıldığı yerde, belki yirmi mil uzakta, başka bir kale ve iskeleler görüyordu. "Şurada daha fazlası var," dedi. "Sekiz veya dokuz tane ve daha büyükler."

"Bunlardan da mı büyükler?"

"Çok daha büyük."

Yulwei, "Tanrım!" diye mırıldandı. "Gurkhul daha önce hiç bu kadar büyük gemiler inşa etmedi, bunların yarısı büyüklükte gemiler bile inşa etmedi. Güneyde böyle bir filo yapmaya yetecek kadar ağaç yok. Bunları kuzeyden, belki de Styria'dan satın almış olmalılar."

Tekneler, ağaçlar veya kuzey Ferro'nun umurunda değildi. "Yani?"

"Böyle bir filoyla, Gurkhul denizlerde de söz sahibi olur. Dagoska'yı denizden alabilir, hatta Batılimanı'nı bile işgal edebilirler."

Uzaktaki yerlerin anlamsız isimleri Ferro için bir şey ifade etmiyordu. "Yani?"

"Anlamıyorsun, Ferro. Diğerlerini uyarmalıyım. Acele etmeliyiz!" Yerden kalkıp hızlı adımlarla yola doğru yürüdü.

Ferro inledi. Bir süre daha denizde hareket eden büyük gemileri seyretti, sonra kalkıp Yulwei'yi takip etti. Büyük gemiler veya küçük gemiler kendisi için önemsizdi. Gurkhul istiyorsa dünyadaki bütün pembeleri köle edebilirdi.

Hakiki insanları rahat bıraktıkları sürece bir anlamı yoktu.

"Yoldan çekilin!" Asker atını mahmuzladı ve kamçısını havaya kaldırdı.

Yulwei, "Binlerce kez özür dilerim, efendim!" diyerek kendini yere attı, çimenlerin üzerinde secdeye vardı ve isteksiz Ferro'yu da beraberinde sürükledi. Ferro çalıların kenarından ağır adımlarla yürüyen kafileye bakıyordu. Zayıf, yırtık pırtık kıyafetler

giymiş, kirli, elleri kolları bağlı, gözleri boş bakan insanlardı. Her yaştan erkeklerden ve kadınlardan oluşuyordu. Sayıları yüz kadardı. Gruba altı tane muhafız eşlik ediyordu, eyerlerinin üzerinde oturmuş ellerindeki kamçıları şaklatıyorlardı.

"Köleler." Ferro kurumuş dudaklarını yaladı.

Yulwei, "Kadir halkı ayaklandı," dedi. Gruba bakarken kaşlarını çattı. "Daha fazla görkemli Gurkhul ulusunun bir parçası olmayı istemediler ve bunu başarmak için İmparator'un ölümünden faydalanmayı düşündüler. Galiba yanıldılar. Yeni İmparator öncekinden daha sert çıktı, değil mi Ferro? İsyanları başarısız oldu. Dostun Uthman halkı cezalandırmak için köle yapmaya karar vermiş olmalı."

Ferro yavaş yavaş topallayan cılız bir kıza baktı, kız ayaklarını yerde sürüyordu. On üç yaşında olabilir miydi? Söylemek zordu. Yüzü kirli ve ifadesizdi. Alnında kabuk bağlamış bir yara vardı, kolunda da bir yara taşıyordu. Kamçı izleri. Ferro yutkunarak kızın arkasından baktı. Kızın tam önündeki yaşlı adam tökezledi ve yüzüstü yere düştü, bütün sıra adam yüzünden durmak zorunda kaldı.

Askerlerden biri atını mahmuzlayarak, "Yürüyün!" diye haykırdı. "Ayağa kalk!" Yaşlı adam yerden kalkmaya çalıştı. "Kalk!" Askerin kamçısı havada şakladı ve adamın sırtında uzun kırmızı bir iz bıraktı. Ferro sesi duyunca irkildi ve sırtı karıncalanmaya başladı.

Yaralarının olduğu yer.

Sanki kendisi kamçılanmıştı.

Ferro Maljinn'i kamçılayan kimse yaşamazdı. Omzundan yayını aldı.

Yulwei, "Sakin ol, Ferro!" diye uyarıp kadının kolunu tuttu. "Onlar için yapabileceğin hiçbir şey yok."

Kız eğilip yaşlı adamı ayağa kaldırdı. Kamçı tekrar şakladı ve bu sefer ikisine birden vurdu ve bir ciyaklama duyuldu. Çığlığı atan adam mıydı yoksa kız mıydı?

Yoksa Ferro muydu?

Ferro, Yulwei'nin elini kenara itip bir ok aldı. "Bu piçi öldürebilirim!" diye hırladı. Asker kafasını çevirip meraklı gözlerle Yulwei ve Ferro'ya baktı. Yulwei kadının elini tuttu.

"Sonra ne yapacaksın?" diye tısladı. "Altısını da öldürürsen, sonra ne olacak? Yüz köleye yetecek yiyeceğin ve suyun var mı? Eh? Varsa da çok iyi gizliyorsun! Kölelerin kaybolduğu öğrenilince ne olacak? Askerlerin öldürüldüğü öğrenilince? Sonra ne olacak, katil? Yüz köleyi nerede gizleyeceksin? Bu beni aşar."

Ferro, Yulwei'nin kara gözlerine baktı, dişlerini sıktı ve burnundan nefes vermeye devam etti. İhtiyarı öldürmeyi tekrar denemeli mi, diye düşündü.

Hayır.

Lanet olsun, adam haklıydı. Öfkesini yavaşça kontrol altına aldı ve içinde olabildiğince derine gömdü. Okunu yerine geri koyup yürüyen sıraya döndü. Yaşlı adamın güçlükle yürüdüğünü ve genç kızın adama destek olduğunu gördü. Öfkesi hâlâ içini kemiriyordu.

Asker, "Sen!" deyip atını öne çıkardı.

Yulwei, "Yapanacağını yaptın!" dedi. Askere selam verip gülümsedi. "Özür dilerim, efendim, oğlum..."

"Kapa çeneni, ihtiyar!" Asker eyerinden Ferro'ya baktı. "Evlat, kızı beğendin mi?"

Ferro dişlerini sıkarak, "Ne?" diye tısladı.

Asker, "Utanmana gerek yok," dedi. "Seni bakarken gördüm." Kölelere döndü. "Durun!" diye emretti. Köleler durdu. Eyerinden eğilip zayıf kızı koltuk altından tutarak grubun arasından çıkardı.

Kızı Ferro'ya doğru götürerek, "İyi bir kız," dedi. "Biraz genç ama hazır. Temizlenince işini görür. Topallıyor ama iyileşir, onları çok fazla yürüttük, ondan. Dişleri sağlamdır... dişlerini göster, fahişe!" Kız çatlak dudaklarını araladı. "Sağlam dişler. Ne diyorsun, evlat? On altına senindir. İyi fiyat!"

Ferro olduğu yerde dondu kaldı. Kız iyice açılmış ölü gözleriyle kendisine bakıyordu.

Asker, "Bak," deyip eyerinden aşağıya eğildi. "Değeri bunun iki mislidir ve tehlikesiz bir iş! Shaffa'ya gidince onlara yolda öldüğünü söylerim. Kimsenin aklına başka bir şey gelmez, hep yaşanan bir şey bu! Ben on altın alırım, sen on altın kara geçersin! Herkes kazanır!"

Herkes kazanır. Ferro askere baktı. Adam miğferini çıkarıp eliyle alnını sildi. Yulwei, "Sakin ol, Ferro," diye fısıldadı.

"Tamam o zaman, sekiz!" Asker sesini yükseltti. "Güzel bir gülümsemesi var! Gülümsesene, kaltak!" Kızın dudaklarının kenarı hafifçe büküldü. "Gördün mü? Sekiz altın, bak beni kazıklamaya başladın!"

Ferro yumruklarını sıkıp tırnaklarını avuçlarına geçirdi. Yulwei, "Sakin ol, Ferro," diye fısıldadı. Sesinden uyarının ne kadar ciddi olduğu belliydi.

"Evlat, pazarlık nedir çok iyi biliyorsun! Yedi, bu son teklifim. Yedi, lanet olasıca!" Asker hayal kırıklığıyla miğferini havada salladı. "Nazik davranırsan beş seneye değeri artar! Uzun vadeli bir yatırım gibi düşün!"

Askerin yüzü çok uzakta değildi. Ferro alnında biriken boncuk boncuk damlaları, çenesindeki sakalları, derisindeki lekeleri ve gözenekleri bile görebiliyordu. Kokusunu da alabiliyordu.

Gerçekten susayanlar, kendileri için iyi olmasa bile sidik, tuzlu su ve hatta petrol bile içerdi çünkü bir şey içmek ihtiyacı her şeyin önüne geçerdi. Ferro Kötüdiyar'da buna birçok kez şahit olmuştu. Şimdi de su içme ihtiyacı gibi kendisinin de bu askeri öldürmeye ihtiyacı vardı. Adamı çıplak elleriyle parçalamak, gırtlağını sıkmak, yüzünü dişleriyle kemirmek istiyordu. İçindeki dürtüye karşı koymak çok zordu. Yulwei, "Sakin!" diye tısladı.

Ferro ağzından, "O kadar param yok," diye kelimelerin dökülduğunu duydu.

"Daha önce söyleseydin de bu kadar uğraşmasaydım, evlat!" Asker miğferini taktı. "Yine de, baktığın için seni suçlayamam. İyi parça." Eğilip kızı kolunun altından tuttu, yeniden diğerlerinin yanına götürdü. Omzu üzerinden, "Shaffa'da yirmiye satılır," diye bağırdı. Sütun tekrar harekete geçti. Ferro bir tepenin üzerinde gözden kaybolana kadar topallayan ve ayaklarını yerde sürüyen kıza baktı.

Vücudu şimdi çok soğuktu, soğuk ve boştu. Bedeli ne olursa olsun askeri öldürmeliydi. Adamı öldürmek içindeki boşluğu bir süreliğine de olsa doldurabilirdi. Bu hep böyle olagelmişti. Kısık sesle, "Beni de böyle yürütmüşlerdi," dedi.

Yulwei iç geçirdi. "Biliyorum, Ferro, biliyorum ama kader seni seçti ve hayattasın. Nasıl olduğunu biliyorsan şükretmelisin."

"Adamı öldürmeme izin vermeliydin."

Yaşlı adam tiksinerek, "Öğk," dedi, "elinden gelse dünyanın yarısını öldürürsün, Ferro. Hayatta senin için öldürmekten başka bir şey yok mu?"

Ferro, "Eskiden vardı," diye mırıldandı. "Ama beni kamçılaya kamçılaya bunu yok ettiler. İnsanı geriye hiçbir şeyi kalmayana kadar kamçılıyorlar." Yulwei yüzünde acıyan bir ifadeyle Ferro'ya bakıyordu. Garipti ama Ferro adama artık bu yüzden kızamıyordu.

"Üzgünüm, Ferro. Hem senin için hem de onlar için." Yola çıkarken başını iki yana salladı. "Ama ölmekten iyidir."

Ferro bir süre yerinden kıpırdamadı, kölelerin çıkardığı toz dumanına baktı.

"Farkı yok," diye mırıldandı.

YARALI BAŞPARMAK

Logen sura yaslandı ve gözlerini kısıp sabah güneşiyle aydınlanan manzarayı seyretti. Aynı şeyi kütüphanenin balkonunda da yapmıştı ama şimdi bu ona yıllar önce yaşanmış gibi geliyordu. İki manzara birbirinden ancak o kadar farklı olabilirdi. Bir tarafta güneş sayısız binadan oluşan halının üzerine doğuyordu, sıcak ve parlaktı, güneşle her yerden sesler gelmeye başlıyordu. Diğer tarafta ise soğuk ve sisli vadi vardı, yumuşak, boş ve ölüm kadar sakindi. Kütüphanenin balkonunda kendisini nasıl hissettiğini, farklı bir adam olarak gördüğünü hatırladı. Şimdi de farklı bir adamdı. Aptal bir adam. Yaralı, çirkin ve kafası karışık bir adam.

"Logen." Malacus balkona çıkıp Logen'ın yanında dikildi. Güneşe, şehre ve gemilerle dolu parıltılı körfeze bakıp gülümsedi. "Güzel bir gün, değil mi?"

"Öyle diyorsan öyledir ama ben göremiyorum. Çok fazla insan var." Logen ürperdi. "Bu iyi değil. Beni korkutuyor."

"Korkutuyor mu? Seni mi?"

"Her zaman." Logen geldiğinden beri pek uyuyamamıştı. İçerisi hiçbir zaman yeterince karanlık, yeterince sessiz değildi. Fazla sıcaktı, fazla basıktı, fazla kötü kokuyordu. Düşmanlar korkutucu olabilirdi ama düşmanlarla savaşıp onlardan kurtulabilirdiniz. Logen onların nefretini anlayabiliyordu. Bu yüzsüz ve acımasız şehir ile savaşmanın bir yolu yoktu. Şehir her şeyden nefret ediyordu. "Burası bana göre değil. Burayı terk edince çok sevineceğim."

"Bir süre daha buradayız gibi."

"Biliyorum." Logen derin bir nefes aldı. "Zaten bu yüzden bu Agriont denen yerde dolaşıp bir şeyler öğrenmeye çalışacağım. Bir şeyler yapmak zorundayım. Yapacak bir şey varsa, o işin korkusuyla yaşamaktansa ilk önce o işi yapmak yeğdir. Babam eskiden böyle derdi."

"Güzel tavsiye. Ben de seninle geleceğim."

"Gitmeyeceksin." Bayaz kapının eşiğinde durmuş, çırağına doğru öfkeli öfkeli bakıyordu. "Son birkaç haftadır derslerin acınası bir halde, senin standartlarına göre bile." Açık havaya adım attı. "Majesteleri'nin keyfini beklerken bir işimiz olmadığı için bunu fırsat bilip çalışmalısın. Uzun bir süre böyle bir şansın olmayabilir."

Malacus arkasına bile bakmadan telaşla içeriye girdi. Bayaz sinirliyken bir dediğini iki etmenin iyi bir fikir olmadığını biliyordu. Bayaz, Agriont'a adım attığından beri huysuzdu ve neşesi yerine gelecek gibi durmuyordu. Logen adamı suçlayamazdı, misafir değil de tutsak gibi davranılıyordu onlara karşı. Görgü kuralları hakkında çok fazla şey bilmiyordu ama herkesin sert bakışlarının ve kapının önüne dikilen muhafızların ne anlama geldiğinin farkındaydı.

Bayaz, "Şehrin ne kadar büyüdüğünü bilsen şaşırırsın," diye hırladı, kaşlarını çatıp şehre bakarken. "Adua'nın Yaratan'ın Evi'nin dibinde bokun üzerine üşüşen sineklere benzer birkaç kulübeden ibaret olduğu zamanları da hatırlıyorum. O zamanlar Agriont yoktu tabii. İttifak da yoktu. İnsanlar o zamanlar bu kadar gururlu değildi. Yaratan'a bir Tanrı gibi tapıyorlardı."

Yüksek sesle balgam çıkarıp havaya tükürdü. Logen hendeği aşıp beyaz binaların arasında bir yere düşen balgamı seyretti. Bayaz, "Onlara burayı ben verdim," diye tısladı. Logen yaşlı adam her öfkelendiğinde olduğu gibi huzursuz hissetmeye başladı. "Onlara özgürlüklerini verdim ve bana bu şekilde mi teşekkür ediyorlar? Kaşlarını çatan kâtiplerle? İşe yaramaz habercilerle?" Aşağıdaki bilinmeyenin ve deliliğin içine girmek Logen'a birden daha ilgi çekici gelmeye başlamıştı. Kapıya doğru gerileyip odaya girdi.

Eğer buradaki bir tutsaklıksa Logen daha zor şartlarda da tutsak edildiğini itiraf etmeliydi. Oturma odaları bir krala yakışırdı: Zarif oymaları olan ağır sandalyeleri, duvarlarda ormanları ve av sahnelerini resmeden duvar halıları vardı. Bethod böyle bir yerde kendisini evinde hissedebilirdi. Logen ise kendisini ahmak gibi hissediyordu, bir şey kırmamak için hep parmak uçlarında yürüyordu. Odanın ortasında büyük bir vazo vardı, üzerine parlak

çiçekler boyanmıştı. Logen aşağıya inen merdivenlere doğru yürürken şüpheyle vazoya baktı.

"Logen!" Bayaz kapının eşiğindeydi, çatık kaşlarla ona bakıyordu. "Kendine dikkat et. Burası sana garip gelebilir ama insanları daha gariptir."

Su köpükler saçıyor, bir balığın ağzı gibi şekillendirilmiş metal borunun içinden havaya fışkırıyordu. Gururlu genç adam bunun fıskiyeli bir havuz olduğunu söylemiş, yerin altında borular olduğunu dile getirmişti. Logen yerin altında ve evlerin temelleri arasında akan suyu hayal etti. Bu düşünce başını döndürdü.

Meydan çok genişti – beyaz taş döşenmiş bir ovaya benziyordu, kenarındaki beyaz binalar sarp kayalıklar gibi göğe yükseliyordu. İçi boş tepelere benziyorlardı, sütunları ve süsleri vardı, yüksek pencereleri parıldıyor ve içlerinde insanlar geziniyordu. Bugün garip bir şey oluyordu. Meydanın bir köşesinde tahta kirişlerden devasa ve eğimli bir yapı inşa ediliyordu. Bir işçi ordusu üzerinde çalışıyor, tahtalar kesiliyor ve kazıklar çakılıyor, kalın çiviler ve birleşme yerleri çekiçleniyor, insanlar birbirine bağırıp emirler veriyordu. Her yerde kalaslar ve kütükler, çivi fıçıları, alet çantaları vardı. Bu kadar malzemeyle on görkemli salon inşa edilebilirdi. Bazı yerlerde yapı yükselmeye başlamış, gemi direklerine benzer tahtalar göğe yükselerek binalara tepeden bakmaya başlamıştı.

Logen durdu, ellerini kalçasına koydu ve devasa ahşap iskelete baktı ama ne işe yaradığını bir türlü anlayamadı. Deri önlük giymiş kısa boylu ve kaslı bir adamın yanına gitti. Adam bir kalası kesmekle meşguldü. "Bu nedir?"

"Eh?" Adam kafasını kaldırmadı.

"Bu. Ne için?"

Testere tahtayı kesti ve bir parçası yere düştü. Marangoz geriye kalanı yandaki yığının üzerine attı. Dönüp şüpheyle Logen'a baktı, parıldayan alnındaki terleri sildi.

"Sıralar. Koltuklar." Logen boş gözlerle marangoza baktı. Bunlar nasıl bir koltuktu? Marangoz, "Müsabaka için!" diye bağırdı. Logen geri adım attı. Adam saçmalıyordu. Arkasına dönüp hızlı adımlarla uzaklaştı, büyük ahşap yapıdan ve etrafta koşturup duran işçilerden uzak durmaya çalıştı.

Büyük bir yola çıktı, beyaz binaların arasında derin bir vadiye benziyordu. Her iki yandaki heykeller birbirine bakıyordu, gerçek hayattan çok daha büyüklerdi, altlarında koşturan insanlara tepeden bakıyorlardı. En yakındaki heykel Logen'a çok tanıdık geldi. Logen bir süre heykeli inceledikten sonra sırıttı. Mecusların İlki, heykeli yapıldığından beri biraz kilo almıştı. Belki de kütüphanenin yemekleri fazla lezzetliydi. Logen yanından geçen ve kolunun altında büyük bir kitap taşıyan kafası şapkalı adama döndü.

"Bayaz," deyip heykeli işaret etti. "Benim arkadaşım." Adam önce Logen'a sonra heykele baktı, ardından hızlı adımlarla uzaklaştı.

Heykeller bulvarın iki yanını süslüyordu. Logen, soldakilerin İttifak'ın Kralları olduğunu düşündü. Bazılarının elinde kılıç vardı, bazıları ise parşömenler veya minyatür gemiler tutuyordu. Birinin ayağının dibinde bir köpek vardı, bir diğeri kolunun altında buğday demeti taşıyordu ama bunun dışında çok farklı değillerdi. Hepsi aynı uzun tacı takıyordu ve aynı çatık kaşlara sahiptiler. Bu hallerine bakınca adamların hayatları boyunca saçmalamadığını, aptalca bir şey yapmadığını ve sıçmak zorunda kalmadığını düşünmek mümkündü.

Logen arkasından yaklaşan seri ayak seslerini duydu ve son anda kafasını çevirip bakınca kapıda kendilerini karşılayan gururlu gencin bulvarda koşturduğunu gördü. Adam kan ter içerisinde kalmıştı. Logen adamın bu aceleyle nereye gittiğini merak etti ama bu sıcakta adamın peşinden koşmaya hiç niyeti yoktu. Her halükârda, şehirde çözülecek bir sürü gizem daha vardı.

Yol büyük, yeşil bir açıklığa çıktı, sanki dev eller tarafından kırsal kesimden alınarak yüksek binaların arasına bırakılmıştı fakat Logen'ın daha önce gördüğü hiçbir çayıra benzemiyordu. Çimenler çok düzgündü, canlı, yeşil bir halıya benziyordu, yeni kesilmişlerdi. Çiçekler vardı ama yan yana dizilmiş ya da çember oluşturacak şekilde dikilmişlerdi ve renkleri çok parlaktı. Yeşil çalılar ve ağaçlar vardı ama hepsi budanmış ve doğal olmayan şekiller almıştı. Su da vardı – bir dere taşların üzerinden etrafına sefil ağaçların dikildiği büyük bir göle akıyordu.

Logen yapay yeşilliklerin içinde yürürken botları yerdeki mi-

nik gri taşların üzerinde takırdadı. Etrafta çok sayıda insan vardı, güneşin keyfini çıkarmak için toplanmışlardı. Minyatür göldeki teknelerde oturuyor, nazikçe kürek çekiyor ama hiçbir yere gitmiyorlardı. Çimenlerin üzerinde aylaklık yapıyor, yiyip içiyor, sohbet ediyorlardı. Bazıları Logen'ı işaret edip bir şeyler söylüyor ya da aralarında fısıldaşıyorlardı, hatta bazıları oradan uzaklaştı.

Garip görünümlü bir topluluktu, özellikle de kadınlar. Soluk benizli hayaletlere benziyor, şatafatlı elbiseler giyiyorlardı. Saçları toplanmış, topuz yapılmış ve tokalarla bezenmişti, kafalarında işe yaramaz küçük şapkalar ve büyük, garip tüyler vardı. Odasındaki büyük vazoya benziyorlardı, hiçbir işe yaramayacak kadar zarif ve zayıflardı, fazladan süslenince daha da berbat duruyorlardı. Ama uzun zaman olmuştu ve Logen ne olur olmaz diye kadınlara gülümsedi. Bazıları şaşıp kaldı, bazılarının korkudan ağzı açık kaldı. Logen iç geçirdi. Eski cazibesinden bir şey kaybetmemişti.

Daha ileride, büyük bir meydanda, Logen durup antrenman yapan askerlere baktı. Bunlar dilencilerden veya kadınsı gençlerden değildi, ağır zırhlar giymiş, sağlam görünümlü erkeklerdi. Göğüs ve bacak zırhları ayna gibi parlaktı, omuzlarında uzun mızraklar vardı. Birlikte dikiliyorlardı, her bir adam yanındakine çok benziyordu. Yan yana beş adam vardı ve dört sıra halinde meydana dizilmişlerdi.

Kırmızı ceketli, kısa boylu bir adamın emriyle –Logen şefleri olduğunu tahmin etti– hepsi birden yana döndü, mızraklarını ileri uzattı ve meydanda yürümeye başlayınca ağır botları gümbürdedi. Adamlar aynıydı, silahları aynıydı, hareket edişleri de aynıydı. Parıltılı metallerin içerisinde mızraklarının ucu ışıldarken birlikte hareket edişlerini seyretmek güzeldi, iki yüz bacağı olan dev bir kirpiye benziyorlardı. Ölümcül olduklarına şüphe yoktu, açık alanda hayali bir düşmana karşı çok işe yararlardı. Sağanak yağmurun altında, kayalıklı bir arazide ya da sık bir ormanda nasıl olacaklarını merak etti. Adamlar üzerlerindeki onca zırhla çabuk yorulurdu ve formasyonları bozulacak olursa ne yapacaklardı? Hep yanında birilerinin olmasına alışmış adamlar tek başına savaşabilir miydi?

Yürümeye devam etti, geniş avlulardan ve düzgün bahçelerden geçti, fıskiyeli havuzları ve gururlu heykelleri geride bıraktı,

yolları ve bulvarları arşınladı. Dar basamakları indi ve tırmandı, derelerin üzerindeki köprüleri aştı, yolları ve başka köprüleri geçti. Görkemli üniformaları içerisindeki muhafızların yüz kadar kapıyı, duvarı ve geçidi koruduğunu gördü, hepsi de kendisine şüpheyle bakıyordu. Güneş gökyüzünde yükseldi, uzun beyaz binaların yanından geçen Logen'ın ayakları ağrımaya başladı. Yarı kaybolmuş sayılırdı ve kafasını kaldırıp binalara bakmaktan boynu sızlıyordu.

Tek sabit kalan her şeye ama her şeye tepeden bakan devasa kuleydi, görkemli binaların en görkemlisi demek anlamsız kalıyordu. Hep yerindeydi, göz ucuyla görülebilen bir yerdeydi, çatıların üzerinden şehre bakıyordu. Adımları Logen'ı yüksek kuleye doğru götürdü, sonunda şehrin ücra bir köşesinde gölgeli bir yer buldu.

Aşınmış devasa bir yapının bakımsız çimenlerinde eski bir bank buldu. Binanın duvarları yosun ve sarmaşıklarla kaplıydı, eğik çatısının ortası hafifçe çökmüştü ve birkaç kiremidi eksikti. Logen banka çöktü, yanaklarını şişirdi ve kaşlarını çatıp duvarların ardındaki devasa yapıya baktı. Ölü, kuru ve sert taşlardan inşa edilmiş insan yapımı bir dağ gibiydi. Diğer yapılara tepeden bakan bu binanın duvarlarında hiç yosun yoktu, büyük bloklar arasında tek bir çatlak bile görmedi. Bayaz bunun Yaratan'ın Evi olduğunu söylemişti. Logen'ın daha önce gördüğü hiçbir eve benzemiyordu. Tepesinde çatısı yoktu, kapı veya pencere görmüyordu. Bir araya gelmiş kaya bloklarından ibaretti. Bu kadar büyük bir şey niçin inşa edilmişti? Bu Yaratan kimdi? Sadece bu evi mi yapmıştı? İşe yaramaz büyük bir ev tek eseri miydi?

"Oturabilir miyim?" Logen kendisine tepeden bakan bir kadın gördü, parkta gördüğü garip ve hayaletimsi figürlerden sonra buna kadın demek uygundu. Beyaz elbiseli, yüzü siyah saçlarıyla çevrelenmiş, güzel bir kızdı.

"Oturabilir misin? Evet. Çok komik ama başka kimse yanıma oturmak istemiyor."

Kız bankın diğer ucuna çöktü, çenesini ellerinin üzerine koydu ve dirseklerini dizlerine dayadı. İlgisizce binaya baktı. "Belki de senden korkuyorlardır."

Logen kolunun altında kâğıtlarla koşturan ve yanından ge-

çerken gözleri fal taşı gibi açılan adama baktı. "Ben de aynı şeyi düşünüyorum."

"Biraz tehlikeli birine benziyorsun."

"Aradığın kelime çirkin olmalı."

"Genelde aradığım kelimeyi bulurum ve ben tehlikeli diyorum."

"Görünüş aldatıcı olabilir."

Kız bir kaşını havaya kaldırıp Logen'ı baştan aşağıya süzdü. "O zaman barışçıl bir adamsın, öyle mi?"

"Hah... pek sayılmaz." Bir süre birbirlerine baktılar. Kız korkmuyor, Logen'dan tiksinmiyordu, hatta ilgili gibiydi. "Sen neden korkmuyorsun?"

"Ben Angland'dan geldim, senin halkını tanırım." Başını bankın arkasına dayadı. "Ayrıca, kimse benimle konuşmuyor. Çaresiz durumdayım."

Logen orta parmağından arta kalana baktı, geriye kalan et parçasını ileri geri sallamaya çalıştı. "Öyle olmalısın. İsmim Logen."

"Ne güzel. Ben hiç kimseyim."

"Herkes biridir."

"Ben değilim. Ben hiçbir şeyim. Görünmezim."

Logen kaşlarını çattı. Kız hafif kendisine dönüktü, bankta güneşleniyordu, uzun boynunu arkaya uzatmıştı, göğsü hafifçe inip kalkıyordu. "Ben seni görüyorum."

Kız kafasını kaldırıp Logen'a baktı. "Sen... tam bir centilmensin."

Logen bir kahkaha attı. Hayatı boyunca kendisi için birçok şey söylenmişti ama centilmen bunların arasında değildi. Genç kız neşesine ortak olmadı. "Buraya ait değilim," diye mırıldandı.

"İkimiz de değiliz."

"Hayır ama burası benim evim." Banktan kalktı. "Görüşürüz, Logen."

"Kendine iyi bak, hiç kimse." Logen kızın arkasından baktı ve başını iki yana sallayarak yavaşça yerinden kalktı. Bayaz haklıydı. Şehir garipti ama insanları daha garipti.

Logen acıyla uykusundan uyandı, gözlerini kırpıştırdı ve etrafına bakındı. Karanlıktı. Tabii ki, tamamen karanlık değildi, şehrin

hiç kaybolmayan parıltısı hâlâ yerindeydi. Bir şey duyduğunu düşündü ama bu da yeni bir şey değildi. Sıcaktı. Sıcak ve boğucuydu, açık pencereden içeriye hafif bir esinti girmesine rağmen hem de. İnledi, terden ıslanmış battaniyesini üzerinden attı ve göğsündeki terleri battaniyeye sildi. Işık gözkapaklarını acıtıyordu. En kötü sorunu bu değildi. Logen Dokuzparmak için şimdi söylenebilecek tek bir şey varsa o da çişi olduğuydu.

Ne yazık ki, bu yerde bir çömleğin içine işenmiyordu. Bunun için özel bir yerlerdi vardı. Küçük bir odada ortasında delik olan tahta bir raf vardı. İlk geldiğinde deliğin içine bakmış ve ne için olduğunu merak etmişti. Çok derinlere gidiyor gibiydi ve kötü kokuyordu. Ne işe yaradığını Malacus açıklamıştı. Amaçsız ve barbarca bir icat. Sert tahtanın üzerine oturup nahoş bir esinti kıçına vururken ihtiyaç gidermek zorundaydı. Logen medeniyetin böyle bir şey olduğunu düşündü. Kolay şeyleri zorlaştırmanın yolunu arayan, yapacak başka işi olmayan insanlar.

Yataktan inip kapının olduğu tarafa doğru yürüdü ve ellerini öne uzatıp kolu aradı. Uyumak için fazla aydınlık ama önünü görmek için karanlıktı. Kapının kolunu bulurken kendi kendine, "Lanet olasıca medeniyet," diye mırıldandı. Çıplak ayakla kaldıkları yerin ortasındaki daire şeklindeki salona adım attı.

İçerisi serindi, çok serindi. Sıcak yataktan sonra serin hava iyi gelmişti. Yan odadaki fırın yerine neden burada uyumuyordu? Gözlerini kısarak gölgeli duvarlara baktı, hâlâ uykulu olduğu için yüzünü buruşturdu ve hangi kapının tuvalete açıldığını tahmin etmeye çalıştı. İşi şansa bırakırsa Bayaz'ın odasına girip Mecusların İlki'nin üzerine işeyebilirdi. Bunun büyücünün moralini yerine getireceğini sanmıyordu.

Öne bir adım attı. Ayağı masanın köşesine çarptığında bir gümbürtü geldi. Küfretti, acıyan bacağını tuttu – sonra vazoyu hatırladı. Öne atılıp düşmeden vazoyu havada yakaladı. Gözleri şimdi yarı-karanlığa alışmaya başlamıştı ve soğuk, parlak yüzeyin üzerindeki çiçekleri görebiliyordu. Vazoyu masanın üzerine geri koydu ve aklına bir şey geldi. Neden elinde bu işin için mükemmel bir kap varken tuvalete gitsindi ki? Etrafına bakındı, vazoyu masadan aldı... ve olduğu yerde dondu kaldı.

Yalnız değildi.

Uzun boylu ve zayıf bir figürle birlikteydi, hatları yarı-karanlıkta belirli belirsizdi. Uzun saçlı olduğunu ve açık pencereden içeriye giren rüzgârla saçlarının dalgalandığını görebiliyordu. Gözlerini kıstı ama yüzünü göremedi.

"Logen..." Bir kadın sesiydi, yumuşak ve kısıktı. Bu işten hiç hoşlanmamıştı. İçerisi soğuktu, çok soğuktu. Vazoyu daha sıkı kavradı.

"Sen kimsin?" diye gakladı, sesi ölü sessizlikte çok yüksek çıktı. Rüya mı görüyordu? Başını iki yana salladı ve vazoyu biraz daha sıkı kavradı. Gerçek gibiydi. Korkunç bir biçimde gerçekti.

"Logen..." Kadın ses çıkarmadan üzerine geldi. Pencereden içeriye süzülen yumuşak ışık yüzünü aydınlattı. Beyaz bir yanak, gölgeli bir göz yuvası, bir ağzın köşesi açığa çıktı, ardından yeniden karanlıkta kayboldu. Tanıdık gelen bir şeyler vardı... Logen geri adım atarken bunun ne olduğunu bulmaya çalıştı, masayı kadınla arasına aldı ve bakışlarını üzerinden ayırmadı.

"Ne istiyorsun?" Göğsünde bir soğukluk vardı, hoş bir his değildi. Bağırıp yardım istemesi gerektiğini biliyordu ama karşısında duranın kim olduğunu öğrenmeliydi. Bunu bilmek zorundaydı. Hava çok soğuktu ve Logen neredeyse nefesinin buharını görebiliyordu. Eşi ölmüştü, bunu biliyordu, ölüydü ve toprağa geri dönmüştü, üzerinden çok ama çok zaman geçmişti. Köyü görmüştü, her yer kül olmuştu, cesetlerle doluydu. Eşi ölmüştü... ama yine de...

"Thelfi?" diye fısıldadı.

"Logen..." Onun sesi! Eşinin sesi! Ağzı açık kaldı. İçeriye süzülen ışığın içinden bir elin kendisine uzandığını gördü. Donuk bir el, donuk parmaklar, uzun ve beyaz tırnaklar. Oda buz gibiydi. "Logen!"

"Sen öldün!" Vazoyu havaya kaldırıp kadının kafasına geçirmeye hazırlandı. El uzandı, parmaklar açıldı.

Oda birden aydınlandı. İçerisi şimdi gün gibi aydınlıktı. Işık parlaktı, çok parlak. Kapının ve mobilyaların belirli belirsiz hatları keskin beyaz köşelere, siyah gölgelere dönüştü. Logen gözlerini kapattı, eliyle gözlerini siper etti, nefesini tutarak sırtını arkasındaki duvara yasladı. Bir depremi andıran korkunç bir gürültü geldi, sanki dev bir ağaç çatırdayarak ikiye ayrılmıştı,

havada yanık kokusu vardı. Gözlerini aralayıp parmaklarının arasından baktı.

Salon değişmişti. Bir kez daha karanlığa gömülmüştü ama önceki kadar karanlık değildi. Pencerenin olması gereken yerdeki delikten içeriye daha fazla ışık süzülüyordu. Sandalyelerden ikisi gitmişti, üçüncüsü üç bacak üzerinde sallanıyordu. Sandalyenin kırık bacağı hafifçe parıldıyor, uzun süre ateşe tutulmuş bir dal gibi dumanı tütüyordu. Az önce yanında duran masa şimdi odanın diğer ucundaydı ve ikiye ayrılmıştı. Tavanın bir kısmı çökmüştü ve yerde taş ile sıva parçaları vardı. Kırık tahtalar ve cam parçaları her yere saçılmıştı. Garip kadından ise iz yoktu.

Bayaz enkazın içinden sallanarak duvardaki pencereye doğru yürüdü, pijaması rüzgârla dalgalanırken geceye göz gezdirdi. "O şey gitti."

"O şey mi?" Logen dumanı tüten deliğe baktı. "İsmimi biliyordu..."

Büyücü geriye kalan sağlam sandalyelerden birinin yanına gidip yorgun bir adam gibi sandalyeye çöktü. "Bir Ölüyiyen olabilir. Khalul tarafından gönderilmiş."

Logen, "Bir ne?" diye sordu. "Kim tarafından?"

Bayaz alnındaki terleri sildi. "Bilmek istemiyordun hani."

"Doğru." Logen bunu inkâr edemezdi. Çenesini sıvazladı, açılan delikten geceye göz gezdirdi ve fikir değiştirmek için şu ânın iyi bir zaman olup olmadığını merak etti. Ama artık çok geçti. Birisi kapıyı yumruklamaya başlamıştı.

"Kapıyı açar mısın?" Logen enkazın içinden geçip kapıyı açtı. Öfkeli bir muhafız yanından geçip içeri girdi. Bir elinde lambası, diğerinde kılıcı vardı.

"Bir ses geldi!" Lambanın ışığı enkazın üzerinde gezindi. Parçalanmış sıvanın kenarlarını, kırık taşları ve ardındaki gökyüzünü gördü. "Lanet olsun," diye fısıldadı.

Logen, "Davetsiz bir misafirimiz vardı," diye mırıldandı.

"Ee... ben bunu birisine..." adamın kafası çok karışmıştı "... bildirmeliyim." Ayağı takıldı, az kalsın kendisini enkazın içinde buluyordu, geri adım atarak odadan çıktı. Logen ayak seslerinin uzaklaştığını duydu.

"Ölüyiyen nedir?" Cevap gelmedi. Büyücü uyuyakalmıştı,

gözleri kapalıydı, kaşları çatılmıştı ve göğsü yavaşça inip kalkıyordu. Logen yere baktı. Narin ve güzel vazonun hâlâ sağ elinde olduğunu görünce çok şaşırdı. Enkazın içinde bir yer açıp vazoyu yere koydu.

Kapılardan biri açıldı ve Logen'ın yüreği ağzına geldi. Gelen Malacus'tu, gözleri fal taşı gibi açılmıştı ve saçları dört bir yana doğru dikilmişti. "Burada neler..." Duvardaki deliği gördü ve ihtiyatla dışarıya göz gezdirdi. "Lanet olsun!"

"Malacus, Ölüyiyen nedir?"

Quai birden kafasını çevirip Logen'a baktı. "İnsan eti yemek yasaktır..." diye fısıldadı.

SORULAR

Glokta yulaf ezmesini hızla ağzına tıkıyor, midesi kalkmadan yarım öğün de olsa bir şeyler yemeyi umuyordu. Yutkundu, öksürdü ve ürperdi. Kâseyi bir kenara itti, sanki varlığı bile kendisine hakaretti. *Aslında öyle de diyebiliriz.* "Bu, önemli olsa iyi olur, Severard."

Pratisyen bir eliyle yağlı saçlarını geriye attı. "Neyi önemli gördüğünüze bağlı. İlki büyülü dostlarımızla ilgili."

"Ah, Mecusların ve cesur dostları. Onlara bir şey mi oldu?"

"Dün akşam odalarında bir rahatsızlık yaşanmış. Birisinin içeriye girdiğini söylemişler. Bir tür arbede yaşanmış. Galiba oda biraz zarar görmüş?"

"Birisi? Bir tür arbede? Biraz zarar?" Glokta hoşnutsuzluğunu belli edercesine başını iki yana salladı. "Galiba mı? Galiba bizim için yeterli değil, Severard."

"Ama bu sefer yeterli olmak zorunda. Muhafız detaylara çok fazla giremedi. Bana sorarsan fazla endişeliydi." Severard sandalyesine biraz daha çöktü ve omuzları kamburlaştı. "Birinin gidip bakması lazım ve bu biz olsak fena olmaz gibi. Gidip onları yakından görmüş olursun. Onlara bazı sorular sorabilirsin."

"Neredeler?"

"Çok hoşuna gidecek. Zincir Kulesi."

Glokta boş dişetlerinde kalan yulaf ezmesini emerken kaşlarını çattı. *Tabii ki, bahse girerim en tepededirler. Bir sürü basamak.* "Başka bir şey?"

"Kuzeyli dün yürüyüşe çıktı, Agriont'ta dolaştı. Biz de tabii ki peşindeydik." Pratisyen havayı koklayıp maskesini düzeltti. "Çirkin piç."

"Ah, şu meşhur Kuzeyli. Olay çıkardı mı? Tecavüz ve cinayet, binaları ateşe verdi mi?"

"Dürüst olmak gerekirse hayır. Herkes için sıkıcı bir sabahtı. Etrafta gezindi ve ağzı açık binalara baktı. Birkaç insanla konuştu."

"Tanıdığımız birileri mi?"

"Önemli birileri yok. Müsabaka için oturma yerlerini inşa eden bir marangoz. Kralyolu'nda bir kâtip. Üniversite yakınında da bir kız. Kızla bir süre sohbet ettiler."

"Kız?"

Severard sırıttı. "Doğru, güzel de bir kızdı. İsmi neydi?" Parmaklarını şıklattı. "İsmini öğrenmiştim. Kardeşi Kralın Adamları'ndan... West, bir şey West..."

"Ardee."

"Evet! Onu tanıyor musun?"

"Hmm." Glokta dişetlerini yaladı. *Bana nasıl olduğumu sormuştu. Hatırlıyorum.* "Ne konuştular?"

Pratisyen kaşlarını havaya kaldırdı. "Muhtemelen havadan sudan. Angland'dan geliyor ve kısa süredir burada. Bir bağlantı olabilir. Kızı getirmemizi ister misin? Bir şeyler öğrenebiliriz."

Glokta, "Hayır!" dedi. "Hayır. Gerek yok. Kardeşi eskiden benim dostumdu."

"Eskiden."

"Kıza kimse dokunmayacak, Severard, beni duydun mu?"

Pratisyen omzunu silkti. "Sen nasıl istersen, Engizitör. Sen nasıl istersen."

"Ben böyle istiyorum."

Bir sessizlik oldu. "Öyleyse, Kumaş Tüccarları ile işimiz bitti mi?" Severard hevesli gibiydi.

"Öyle görünüyor. Derneğin işi bitti. Geriye sadece biraz temizlik kaldı."

"Oldukça kazançlı bir temizlik."

Glokta yüzünü ekşiterek, "Oldukça," dedi. "Ama Ekselansları bizim yeteneklerimizi başka bir yerde kullanmak istiyor." *Sahte büyücülerin takibinde.* "Umarım rıhtım kıyısındaki küçük evimizi kaybetmemişsindir."

Severard omzunu silkti. "Yakın zamanda meraklı gözlerden uzakta bir yere ihtiyacın olursa şaşırmam. Hâlâ orada olacak. Uygun bir fiyata. İşi yarım bırakmak çok kötü."

Doğru. Glokta durup düşündü. *Tehlikeli. Rektör daha ileri gitmeyin, dedi. Emre itaatsizlik çok tehlikeli ama kötü kokular alıyorum. Ekselansları ne derse desin açık uçlar bırakmak hoş değil.* "Bir şey daha var."

"Gerçekten mi?"

"Evet ama çok dikkatli ol. Bankalar hakkında ne biliyorsun?"

"Büyük binalar. İnsanlara borç verirler."

Glokta hafifçe gülümsedi. "Bu konuda uzman olduğunu bilmiyordum. Benim özellikle ilgilendiğim bir banka var. Valint ve Balk."

"Hiç duymadım ama araştırırım."

"Çok fazla dikkat çekme, Severard, beni anladın mı? Bunu kimse bilmemeli. Çok ciddiyim."

"Dikkat benim gobek adım, şef, bunu herkes bilir. Dikkat. Beni böyle çağırırlar."

"Öyle olsa iyi olur, Severard. Öyle olsa iyi olur." *Yoksa ikimiz de kellemizi kaybedebiliriz.*

Glokta oturdu, taşların arasındaki oyuğa sırtını dayadı ve bacağını öne uzattı – kavurucu ve zonklayan bir acı. Acı beklediği bir şeydi, günün sıradan şeylerinden biriydi. *Ama bu biraz özel bir şey.*

Aldığı her nefeste dişlerini sıkarak inledi. En küçük hareket bile büyük bir işti. Mareşal Varuz'un kendisini Müsabaka için bu basamaklarda nasıl koşturduğunu hatırladı, hepsi yıllar önceydi. *O zamanlar hiç düşünmeden basamakları üçer üçer çıkardım. Bir de şimdiki halime bak. Bu noktaya geleceğimi kim tahmin edebilirdi?*

Titreyen bedeni terle ıslanmıştı, gözlerine yaşlar doluyor ve burnundan sümükleri akıyordu. *Bu kadar sıvı akıtmama rağmen hâlâ çölde kalmış bir adam gibi susuyorum. Bunun neresi mantıklı? Zaten mantıklı bir tarafı var mıydı? Ya birisi gelip beni böyle görürse? Engizisyon'un ürkütücü belası, basamaklara oturmuş ve hareket edemiyor. Bu kadar acı çekerken yüzüme kayıtsız bir gülümseme mi takınırım? Her şey yolundaymış gibi mi davranırım? Buraya sık sık gelip basamaklarda oturuyormuş gibi rol mü yaparım? Yoksa çığlık atıp, ağlayıp yardım mı isterim?*

Ama kimse gelmedi. Dar oyuğun içinde bir süre daha oturdu.

Zincir Kulesi'nin üçte birini çıkmıştı, başını soğuk taşlara dayadı, karnına çektiği dizleri titriyordu. *Kılıç ustası ve cesur süvari subayı Sand dan Glokta'yı bütün bunlar olmasaydı kimbilir nasıl görkemli bir gelecek bekliyordu? Bir zamanlar saatlerce koşabilirdi. Koşar ve hiç yorulmazdı.* Sırtından aşağıya akan terleri hissetti. *Bunu neden yapıyorum? İnsanlar bunu neden yapar ki? Neden bugün vazgeçmiyorum? Eve, annemin yanına gidebilirim. Ama sonra ne yapacağım?*

Sonra ne yapacağım?

"Engizitör, gelmenize çok sevindim."

Ne güzel, ben hiç sevinmedim, piç. Glokta merdivenlerin tepesinde sırtını duvara yasladı, dişlerini dişetlerine geçirdi.

"İçerideler, içerisi enkaza benziyor..." Glokta'nın titreyen ellerle tuttuğu bastonunun ucu taşlarda takırdadı. Başı dönüyordu. Titreyen gözkapakları arasından askeri bulanık görüyordu. "İyi misiniz?" Adam öne çıktı ve bir elini uzattı.

Glokta kafasını kaldırdı. "Sen sadece lanet olasıca kapıyı aç, geri zekâlı!"

Adam geri çekilip telaşla kapıyı açtı. Glokta'nın içinden pes edip yüzükoyun yere uzanmak geliyordu ama kendini ayakta kalmaya zorladı. Bir ayağını diğerinin önüne attı, nefes alıp verişini düzene koymak için uğraştı, omuzlarını dikleştirdi ve çenesini hafifçe havaya kaldırdı, her yeri ağrımasına rağmen askeri takip ederek hiçbir şeyi yokmuş gibi içeriye girdi. Kapıların ardında gördüğü şey sahte sakinliğini hemen darmadağın etti.

Dün burası Agriont'un en güzel odalarından biriydi. En gözde misafirler, yabancı elçiler için ayrılıyordu. Dün. Pencerenin olması gereken duvarda büyük bir delik vardı, ardındaki gökyüzü karanlık merdivenlerden sonra fazlasıyla aydınlıktı. Tavanın bir kısmı çökmüştü, her yere kırık tahta parçaları ve sıvalar saçılmıştı. Yer taş ve cam parçalarıyla renkli duvar halılarından arta kalanlar ile kaplıydı. Antika mobilyadan geriye kenarları kırık ve ateşte yanmış gibi kararmış parçalar kalmıştı. Sadece bir sandalye, yarım bir masa ve süslü bir vazo yıkımdan kurtulmayı başarmıştı. Vazo garip bir biçimde enkazın ortasında sapasağlam duruyordu.

Pahalı enkazın ortasında kafası karışmış ve hasta görünümlü bir genç dikiliyordu. Glokta'nın geldiğini görünce kafasını kal-

dırdı – dilini dudaklarında gezdirdi, tedirgin olduğu her halinden belliydi. *Bu kadar beceriksiz rol yapılabilir mi?*

"Ee, günaydın?" Genç adam tedirgin bir biçimde cübbesinin kenarlarını çekiştirdi, kumaşın üzerinde eski semboller göze çarpıyordu. *Cübbenin içinde rahatsız durmuyor mu? Bu adam bir büyücü çırağıysa ben de Gurkhul İmparator'uyum.*

"Adım Glokta. Majesteleri'nin Engizisyonu'ndanım. Bu... talihsiz olayı incelemeye geldim. Ben daha yaşlı birini görmeyi bekliyordum."

Genç adam, "Ah, evet, özür dilerim, ismim Malacus Quai," diye kekeledi. "Mecusların İlki, Yüce İlimler'in ustası ve kadim bilgeliklerin sahibi Bayaz'ın çırağıyım–" *Diz çök, önümde diz çök! Ben Gurkhul İmparatoru'yum!*

"Malacus..." Glokta kabaca adamın lafını kesti, "...Quai. Eski İmparatorluk'tan mısın?"

Genç adam, "Evet, neden?" diye sordu ve yüzü birden aydınlandı. "Yoksa tanıdığınız–"

"Hayır, hiç yok." Gencin soluk yüzü düştü. "Dün gece neredeydin?"

"Ee, ben yan odada uyuyordum. Korkarın hiçbir şey görmedim..." Glokta gözlerini kırpmadan adama baktı ve neler olduğunu anlamaya çalıştı. Çırak öksürdü ve bakışlarını yere düşürdü, sanki temizliğe önce nereden başlayacağına karar vermeye çalışıyordu. *Rektör'ü bu adam mı huzursuz ediyor? Zavallı bir aktör. Her haliyle taklit olduğunu belli ediyor.*

"Ama birileri bir şey görmüş olmalı."

"Evet, Efendi Dokuzparmak, sanırım–"

"Dokuzparmak mı?"

"Evet, Kuzeyli yoldaşımız." Genç adamın yüzü aydınlandı. "Ünlü bir savaşçıdır, bir şampiyondur, bölgede bir prens–"

"Sen Eski İmparatorluk'tansın. O bir Kuzeyli. Ne kadar kozmopolit bir grupsunuz."

"Evet, ha ha, gerçekten öyleyiz. Sanırım–"

"Dokuzparmak şimdi nerede?"

"Sanırın hâlâ uyuyor, isterseniz uyandırabilirim–"

"Lütfen uyandırır mısın?" Glokta bastonunu yere vurdu. "Çok uzun bir tırmanıştı, daha sonra tekrar gelmek istemem."

"Evet, tabii ki... özür dilerim." Genç telaşla kapılardan birinden geçti ve Glokta arkasına dönüp duvardaki deliği inceliyormuş gibi yaparak acı içerisinde yüzünü buruşturdu, bir çocuk gibi ağlamamak için dudaklarını ısırdı. Deliğin kenarındaki taşları boştaki eliyle tuttu ve var gücüyle sıktı.

Acısı azalırken duvardaki hasarı inceleyecek güç buldu. Bu yükseklikte bile duvar yüz yirmi santimetre kalınlığındaydı, taş bloklar ve harç ile kusursuz bir biçimde örülmüştü. Duvarda böyle bir delik açmak için büyük bir mancınıkla taş atmak gerekirdi ya da bir grup işçi bir hafta boyunca geceli gündüzlü çalışmalıydı. *Dev bir mancınık veya eli çekiçli işçiler herhalde muhafızların ilgisini çekerdi. Öyleyse bu nasıl oldu?* Glokta elini çatlamış taşların üzerinde gezdirdi. Güneyde patlayan bir toz icat edildiğinden bahsediliyordu. *Bir toz buna sebep olmuş olabilir mi?*

Kapı açıldı ve Glokta arkasına dönünce eşikten geçerken başını önüne eğen iriyarı bir adam gördü. Büyük elleriyle ağır bir biçimde gömleğini ilikliyordu. Düşünceli bir yavaşlığı vardı. *Hızlı hareket edebilir ama buna gerek görmüyor gibi.* Saçları darmadağınıktı, yüzünde çok sayıda yara izi vardı. Orta parmaklarından biri eksikti. *Bu yüzden Dokuzparmak olmalı. Ne kadar yaratıcı.*

"Geç mi yattınız?"

Kuzeyli başıyla onayladı. "Şehriniz benim için çok sıcak – geceleri beni uyutmuyor, gündüzleri de hep uykum geliyor."

Glokta'nın bacağı zonkluyor, sırtı sızlıyordu. Boynu kuru bir dal gibi semsertti. Acısını gizlemek için büyük çaba sarf ediyordu. Hasar görmemiş sandalyeye oturup çığlıklar atmak için her şeyini verirdi. *Ama ayakta durmalı, bu şarlatanlarla konuşmalıyım.* "Burada neler olduğunu söyler misiniz?"

Dokuzparmak omzunu silkti. "Gece işemeye kalktım. Odada birini gördüm." İçerik çok kibar olmasa da ortak dili konuşurken zorlanmıyordu.

"Kim olduğunu gördünüz mü?"

"Hayır. Bir kadındı, bu kadarını görebildim." Omuzlarını esnetti, sıkıntısı olduğu belliydi.

"Bir kadın, gerçekten mi?" *Bu hikâye her geçen saniye daha da saçmalaşıyor.* "Başka bir şey? Halkın yarısından daha azını tanımlayacak bir şey var mı?"

"Soğuktu. İçerisi çok soğuktu."

"Soğuk?" *Tabii ki, neden olmasın? Yılın en sıcak gecelerinden biriydi.*

Glokta uzun süre Kuzeyli adamın gözlerine baktı ve adamın da aynı şekilde karşılık verdiğini gördü. Karanlık, soğuk, mavi gözleri vardı. *Bir aptalın gözleri değil. Bir öküz gibi görünüyor olabilir ama öyle konuşmuyor. Konuşmadan önce düşünüyor ve söylemesi gerekenden fazlasını söylemiyor. Bu, tehlikeli bir adam.*

"Şehirde ne işiniz var, Efendi Dokuzparmak?"

"Bayaz ile geldim. Neden burada olduğumuzu öğrenmek istiyorsan ona sormalısın. Dürüst olmak gerekirse, ben bilmiyorum."

"Sana para mı ödüyor?"

"Hayır."

"Adama sadık olduğun için mi onunla birliktesin?"

"Pek sayılmaz."

"Ama onun hizmetkârısın, değil mi?"

"Hayır, öyle diyemeyiz." Kuzeyli çenesini sıvazladı. "Ne olduğumu ben de bilmiyorum."

Sen, büyük ve çirkin bir yalancısın ama bunu nasıl ispatlayacağım? Glokta bastonuyla odayı gösterdi. "Bu kadın odaya bu kadar zararı nasıl verdi?"

"Bunu Bayaz yaptı."

"Öyle mi? Nasıl?"

"O buna ilim diyor."

"İlim mi?"

Çırak ezberden bir metin okur gibi, "Saf büyü vahşi ve tehlikelidir," dedi. Sanki çok önemli bir şeyden bahsediyordu. "Çünkü Öbür Taraf'tan gelir ve aşağıdaki dünyaya dokunmak çok tehlikelidir. Mecus büyüsünü bilgiyle yoğurur ve bu sayede Yüce İlim'i üretir, tıpkı bir demircinin–"

Glokta, "Öbür Taraf mı?" diye sorarak genç moronun saçmalıklarına bir son verdi. "Aşağıdaki dünya mı? Cehennem mi demek istiyorsun? Büyü? Siz büyü bilir misiniz, Efendi Dokuzparmak?"

"Ben mi?" Kuzeyli kıkırdadı. "Hayır." Bir süre düşündükten sonra aklına bir şey gelmiş gibi ekledi. "Ama ruhlarla konuşabiliyorum."

"Ruhlarla, öyle mi?" *Tanrı aşkına.* "Belki odanıza kimin girdiğini ruhlar söyleyebilir."

"Korkarım bunu yapamazlar." Dokuzparmak üzgün bir biçimde başını iki yana salladı, ya Glokta'nın kendisiyle dalga geçtiğini anlamamıştı ya da umurunda değildi. "Burada uyanık ruh yok. Hepsi uyuyor. Çok uzun zamandır."

"Ah, tabii ki." *Ruhların uyku saati çoktan geçti. Bu saçmalıktan sıkılmaya başladım.* "Bethod'dan mı geliyorsunuz?"

"Öyle de diyebiliriz." Glokta bunu duyunca çok şaşırdı. Adamın iç geçirmesini ya da en azından duygularını gizlemeye çalışmasını bekliyordu, apaçık bir itiraf beklediği şey değildi. Fakat Dokuzparmak gözlerini bile kırpmadı. "Bir zamanlar şampiyonuydum."

"Şampiyonu mu?"

"Onun için on düelloda dövüştüm."

Glokta söyleyecek bir şey aradı. "Kazandın mı?"

"Şanslıydım."

"Bethod'un İttifak'ı işgal ettiğinin farkında mısın?"

"Evet." Dokuzparmak iç geçirdi. "O piçi uzun zaman önce öldürmeliydim ama o zamanlar genç ve aptaldım. Şimdi bu şansı yakalayacağımı sanmıyorum ama bu işler böyledir. Sonuçta, bu gibi konularda... bir şey olmak lazım, kelime neydi?"

Quai, "Gerçekçi," dedi.

Glokta kaşlarını çattı. Bir saniye önce bu saçmalıktan bir anlam çıkarabileceğini sanmıştı ama şimdi yine her şey eski haline dönmüştü ve eskisinden de mantıksızdı. Dokuzparmak'a baktı ama adamın yaralı yüzünde aradığı cevapları bulamadı, kafasındaki sorulara yenileri eklendi. *Ruhlarla konuşmak? Bethod'un şampiyonu ama düşmanı? Gece yarısı gizemli bir kadının saldırısı? Ve neden burada olduğunu bilmiyor? Zeki bir yalancı mümkünse gerçeklerin etrafında dolaşır ama bu adam o kadar çok yalan söyledi ki nereden başlayacağımı bilmiyorum.*

"Ah, bir misafirimiz var!" İçeriye yaşlı bir adam girdi, yapılı ve gürbüz bir adamdı, kısa gri bir sakalı vardı ve elindeki havluyla kel kafasını kuruluyordu. *Bu da Bayaz olmalı.* Adam odadaki tek sağlam sandalyeye oturdu, tarihin en önemli figürlerinden birinden beklenecek çeviklikte hareket etmiyordu. "Özür dilerim.

Banyodaydım. Buranın çok güzel bir banyosu var. Agriont'a geldiğimizden beri her gün banyo yapıyorum. Yolda o kadar kirlendim ki temizlenmek için hiçbir fırsatı kaçırmıyorum." Yaşlı adam elini saçsız kafasında gezdirince hafif bir hışırtı geldi.

Glokta adamı Kralyolu'ndaki Bayaz heykeliyle karşılaştırdı. *Birbirlerine çok benzediklerini söyleyemem. Heykel kadar otoriter değil ve daha kısa. Bir saat içerisinde heykele daha çok benzeyen beş kişi bulabilirim. Rektör'ün kafasını usturaya vursak daha iyisini elde edebiliriz.* Glokta parlak kafaya baktı. *Her sabah ustura vuruyor olabilir mi?*

Sözde Bayaz, "Ve siz de?" diye sordu.

"Engizitör Glokta."

"Ah, Majesteleri'nin Engizisyonu'ndan. Bizi onurlandırdınız!"

"Ah, hayır, o onur bana ait. Sonuçta siz, Mecusların İlki, efsanevi Bayaz'sınız."

Yaşlı adamın Glokta'ya bakan yeşil gözleri sertleşti. "Efsanevi biraz fazla kaçmış olabilir ama evet, ben Bayaz'ım."

"Dostunuz Efendi Dokuzparmak dün akşam yaşadıklarınızı anlatıyordu. Renkli bir hikâye. Buna... sizin sebep olduğunuzu iddia etti."

Yaşlı adam burnundan nefes verdi. "Davetsiz misafirleri içeriye almak huyum değildir."

"Anlıyorum."

"Ne yazık ki, odaya biraz zarar verdik. Kişisel deneyimlerime dayanarak, hemen eyleme geçmek gerektiğini söyleyebilirim. Parçalar sonra da toplanabilir."

"Tabii ki. Beni mazur görün, Efendi Bayaz ama bu zarara nasıl sebep oldunuz?"

Yaşlı adam gülümsedi. "Tarikatımızın sırlarını başkalarıyla paylaşmadığımızı bilmeniz gerek, korkarım bir tane çırak bana yeter." İnandırıcı olmayan genç adamı işaret etti.

"Tanıştık. O zaman, basit sözcüklerle, benim anlayacağım şekilde açıklasanız?"

"Büyü diyebilirsiniz."

"Büyü. Anlıyorum."

"Kesinlikle. Sonuçta, biz Mecuslar bu konuda iyiyiz."

"Mmm. Benim için bir gösteri yapmazsınız, değil mi?"

"Ah, hayır." Yaşlı adam bir kahkaha attı. "İnsanları eğlendirmek için büyü yapmam."

Bu adam da Kuzeyli kadar zor. Birisi az konuşurken diğeri çok konuşup hiçbir şey söylemiyor. "Bahsettiğiniz davetsiz misafirin içeriye nasıl girdiğini anlamakta güçlük çekiyorum." Glokta odaya göz gezdirdi, muhtemel girişleri inceledi. "Muhafız bir şey görmemiş, geriye sadece pencere kalıyor."

Glokta ihtiyatla deliğin yanına gidip dışarıya baktı. Eskiden bir balkonu olmalıydı ama şimdi geriye sadece birkaç taşı kalmıştı. Geriye kalanlar düzgün bir biçimde yerinden koparak aşağıdaki parıldayan suya düşmüştü. "Elbiseyle tırmanmak için çok yüksek. Bence imkânsız bir tırmanış, siz ne dersiniz? Bir kadın bunu başarabilir mi?"

Yaşlı adam burnundan nefes verdi. "Sizin işinizi yapmamı mı istiyorsunuz? Belki de tuvalet oluğundan tırmanmıştır!" Kuzeyli adam bu yorumdan rahatsız olmuş gibi görünüyordu. "Neden kadını bulup ona sormuyorsunuz? Bunun için burada değil misiniz?"

Dokunaklı, çok dokunaklı, rolünü iyi oynuyor. İncinmiş masumiyeti neredeyse inandırıcı, az kalsın bu saçmalığa inanacaktım. Ama neredeyse. "Sorunumuz da bu. Davetsiz misafirinizden eser yok. Ceset bulunmadı. Tahtalar, mobilya parçaları, duvardan kopan taşlar, hepsi aşağıya saçıldı. Ama erkek veya kadın, bir ceset bulunmadı."

Yaşlı adam Glokta'ya baktı, bakarken kaşları çatıldı. "Belki de tamamen kül olmuştur. Belki parçalanmıştır, parçaları gözle görülmeyecek kadar küçüktür. Ya da buhar olmuştur. Büyünün sonuçları belirgin değildir, bir üstadın elinden bile çıksa neler olacağı önceden tahmin edilemez. Böyle şeyler olur. Her zaman. Özellikle de canım sıkıldığında."

"Korkarım ben de canınızı biraz sıkmak zorundayım. Ben sizin Mecusların İlki Bayaz olmadığınızı düşünüyorum."

"Gerçekten mi?" Yaşlı adamın kaşları çatıldı.

"Belki de siz..." odaya gergin bir sessizlik çöktü, "...taklitçisiniz."

Sözde Mecus, "Taklitçi mi?" diye sordu. Genç adam başını önüne eğip duvara doğru geri çekildi. Glokta kendisini birden

enkazın ortasında çok yalnız hissetti, yalnızdı ve kendinden eskisi kadar emin değildi ama yine de saldırmaya devam etti.

"Bahsettiğiniz bu olayı kendi lehinize sahneye koymuş olabilirsiniz. Büyülü güçlerinizi bize ispatlamak için çok uygun bir gösteri."

"Uygun mu?" Yaşlı adam tısladı, sesi doğal olamayacak kadar yüksek çıkıyordu. "Uygun mu dedin? Bir gece uykum bölünmeden uyuyabilseydim bu uygun olurdu. Kapalı Konsey'deki eski sandalyemde oturuyor olsaydım bu da uygun olurdu. İnsanlar eskiden olduğu gibi ağzımdan çıkan sözleri aptalca sorular sormadan kanun kabul etseydi bu da uygun olurdu!"

Kralyolu'ndaki heykele benzerliği bir anda arttı. Şimdi, kaşları çatık yaşlı adam çok daha otoriterdi, korkunç öfkesi belirgindi, tehlikeli bir hali vardı. Yaşlı adamın sözleri Glokta'nın üzerine büyük bir ağırlık gibi çöktü, nefesini kesti. Glokta'nın dizlerinin bağı çözülmek üzereydi, kafatasını çekiçleyen kelimeler geride bir şüphe bıraktı. Glokta kafasını kaldırıp duvardaki deliğe baktı. *Barut? Mancınık? İşçiler? Daha basit bir açıklaması olabilir mi?* Birkaç gün önce Rektör'ün odasında olduğu gibi dünyası altüst oldu, kafasındaki düşünceleri parçalarına ayırdı ve parçaları yeniden bir araya getirdi. *Ya doğruyu söylüyorlarsa? Ya...*

Hayır! Glokta bu düşünceyi zihninden uzaklaştırdı. Kafasını kaldırıp düşünürken yaşlı adama sırıttı. Kel kafalı yaşlı bir aktör ve rolünü iyi oynuyor. Başka bir şey değil. "Söylediğiniz kişiyseniz benim sorularımdan veya vereceğiniz cevaplardan korkmanıza gerek yok."

Yaşlı adam hafifçe gülümsedi ve odadaki basınç birden yok oldu. "En azından açık sözlüsünüz, Engizitör, bu hoş. Teorinizi ispatlamak için elinizden geleni yapacağınıza eminim. Size bol şans dilerim, dediğiniz gibi, benim korkacak bir şeyim yok. Fakat bizi bu konuda bir daha rahatsız etmeden önce elinizde bize karşı kullanabileceğiniz bir kanıtınız olsun."

Glokta adamı selamladı. "Elimden geleni yapacağım," deyip kapıya yöneldi.

"Bir şey daha var!" Yaşlı adam duvardaki deliğe bakıyordu. "Bize başka bir oda bulabilir misiniz? Bu delikten içeriye soğuk rüzgâr giriyor."

"Bakarım."

"Güzel. Daha az basamağı olan bir yer olursa daha iyi olur. Lanet olasıca basamaklar dizlerime iyi gelmiyor." *Gerçekten mi? En azından bir konuda anlaşıyoruz.*

Glokta üçlüyü son bir kez süzdü. Yaşlı adam ifadesiz yüzüyle kendisine bakıyordu. Genç adam endişeyle kafasını kaldırmıştı ama bakışlarını kaçırdı. Kuzeyli hâlâ tuvalet kapısına bakıyordu. *Şarlatanlar, taklitler, casuslar. Ama nasıl ispatlayacağız?* "İyi günler, beyler." Glokta asaletini mümkün olduğunca az zedelemeye çalışarak dışarıya çıktı.

ASİLZADELİK

Jezal çenesindeki son kılları da kazıdı ve usturayı kâsede yıkadı. Sonra usturayı bir havluya sildi, kapattı ve dikkatlice masanın üzerine koydu. Güneşin usturanın sedef sapını aydınlatışını takdir ederek seyretti.

Yüzünü kuruladı ve sıra günün en sevdiği ânına geldi – aynada kendini seyretti. Ayna güzel bir parçaydı, Visserine'den getirilmişti, babasından bir hediyeydi. Kenarları oymalı koyu kahverengi çerçevesi olan, yuvarlak ve kusursuz bir parçaydı. Aynadan kendisine bakan yakışıklı adama yakışır bir aynaydı. Dürüst olmak gerekirse, yakışıklı terimi kendisini tanımlamak için yetersiz kalıyordu.

"Çok yakışıklısın, değil mi?" diye Jezal kendi kendine söylendi ve parmaklarını çenesinde gezdirirken gülümsedi. Bu da ne çeneydi. Birçok kez en güzel özelliği olduğu dile getirilmişti fakat geri kalanının da bir sıkıntısı olduğu söylenemezdi. Önce sağa, sonra sola döndü ve görkemli çenesine baktı. Çok kalın, çok kaba değildi ama çok ince, kadınsı ve zayıf olduğu da söylenemezdi. Bir erkek çenesiydi, ortası hafifçe oyuktu, güçlü ve otoriter olmanın yanı sıra yanı sıra duyarlı ve düşünceli bir adam olduğunu da belli ediyordu. Böyle çenesi olan başka biri daha var mıydı? Belki eski krallardan veya efsanevi savaşçılardan birinin olabilirdi. Asil bir çeneydi, bu kesindi. Hiçbir köylünün bu kadar görkemli bir çenesi olamazdı.

Çenesi anne tarafından geliyor olmalıydı. Babasının zayıf bir çenesi vardı, kardeşleri için de aynı şey geçerliydi. Kardeşlerine biraz acımıyor değildi çünkü ailede güzelliğin tamamı kendisinde toplanmıştı.

"Ve bütün yetenek de," diye mırıldandı. İsteksizce döndü, yemek odasına girdi ve gömleğini giyip düğmelerini iliklediği. Bugün

şık görünmeliydi. Bunu düşününce içinde uçuşan kelebekler nefes borusundan gırtlağına tırmandı.

Kapılar artık açılmış olmalıydı. İnsanlar Agriont'a doluşuyor, Mareşaller Meydanı'nın ahşap oturma yerlerini dolduruyordu. Binlercesi bir aradaydı. Önemli insanların yanı sıra önemli olmayanlar da bir aradaydı. Şimdiden bağırıyor, tezahürat yapıyor, heyecanla kendisini bekliyorlardı. Jezal öksürdü ve bu düşünceleri kafasından atmaya çalıştı. Gecenin yarısını bu düşüncelerle uyanık geçirmişti.

Masanın yanına, kahvaltı tepsisinin durduğu yere gitti. Dalgın bir biçimde bir sosisi eline alıp ucundan ısırdı ve keyifsizce çiğnedi. Yüzünü buruşturup sosisi tepsiye geri koydu. Bu sabah iştahı yoktu. Parmaklarını peçeteye silerken kapının altından atılmış kâğıt parçasını gördü. Eğilip kâğıdı aldı, açtı. İçinde düzgün bir el yazısıyla yazılmış tek bir satır vardı.

Bu akşam, Dört Köşe dibindeki Büyük Harod heykelinin önünde buluşalım.

–A.

"Lanet olsun," diye mırıldandı. Gözlerine inanamadan satırı tekrar tekrar okudu. Kâğıdı katladı ve endişeyle odaya göz gezdirdi. Jezal'ın aklına sadece bir tane "A" geliyordu. Son birkaç gündür kızı unutmuş, bütün dikkatini antrenmanına vermişti. Şimdi ise yeniden unutmaya çalıştığı duygular alevlenmişti.

"Lanet olsun!" Kâğıdı açıp tekrar okudu. Bu gece buluşalım? Bunu okuyunca keyfi yerine geldi ve yüzü memnuniyetiyle aydınlandı. Ağzı aptalca bir gülümsemeyle büküldü. Karanlıkta gizli buluşmalar? Tüyleri heyecandan diken diken oldu. Ama sırlar bir şekilde açığa çıkardı ve, ya ağabeyi öğrenirse? Bunu düşününce sinirleri gerildi. Kâğıdı eline alıp yırtmaya hazırlandı ama son anda katlayıp cebine koydu.

Jezal tünelden geçerken kalabalığın sesini duyabiliyordu. Garip ve yankılı bir uğultuydu, taşların kendisinden geliyor gibiydi. Tabii ki, geçen seneki Müsabaka'da bu sesleri izleyici olarak duymuştu ama sesler o zaman terlemesine ve midesinin bulanmasına

sebep olmamıştı. İzleyicilerden biri olmak gösterinin bir parçası olmaktan çok ama çok farklıydı.

Adımları yavaşladı ve sonrasında durdu, gözlerini kapattı ve duvara yaslandı, kalabalığın sesi kulaklarına doldu. Nefes alıp vermeye, kendine gelmeye çalıştı.

"Endişelenme, nasıl hissettiğini biliyorum." Jezal, West'in elini omzuna koyduğunu hissetti. "İlk defasında az kalsın arkama dönüp kaçacaktım ama kılıçlarımı elime alır almaz geçti, inan bana."

Jezal, "Evet," diye mırıldandı. "Tabii ki." West'in kendi hissettiklerini hissettiğini sanmıyordu. Adam daha önce birkaç Müsabaka'ya katılmış olabilirdi ama Jezal aynı gece en yakın arkadaşının kız kardeşiyle buluşmaya gittiğini sanmıyordu. Ceketinin cebindeki mesajın içeriğini bilse West'in kendisine bu kadar iyi davranıp davranmayacağını merak etti. Pek sanmıyordu.

"Gitmemiz gerek. Bizsiz başlamalarını istemeyiz."

"Hayır." Jezal derin bir nefes aldı, gözlerini açtı ve nefes verdi. Sonra sırtını duvardan ayırdı ve hızlı adımlarla tünelde yürümeye başladı. Bir an için paniğe kapıldı – kılıçları neredeydi? Çaresizce etrafına bakındıktan sonra iç geçirdi. Kılıçları elindeydi.

Diğer uçtaki salonda kalabalık bir topluluk vardı: eğitmenler, arkadaşlar, aile üyeleri ve hayranlar. Fakat Müsabaka'ya kimlerin katılacağını tek bakışta anlamak mümkündü, on beş genç adam ellerindeki kılıçları sıkı sıkı tutuyordu. Korku açıkça hissediliyordu ve bulaşıcıydı. Jezal her yerde soluk ve endişeli yüzler, terli alınlar, tedirgin gözler gördü. Kalabalığın sesleri işleri daha da zorlaştırıyordu. Salonun diğer tarafındaki kanatlı kapıların ardındaki insanların sesi fırtınalı bir gündeki deniz gibi kabarıyordu.

Mevcut durumdan rahatsız olmayan tek bir kişi vardı, bir ayağını sıvaya dayamış ve sırtını duvara yaslamıştı, başı gerideydi, yarı açık gözlerle salonda toplanan insanları seyrediyordu. Müsabaka'ya katılanların büyük bir kısmı esnek, zayıf ve atletik tiplerdi. Adam onlardan farklıydı. Uzun boylu ve iriyarıydı, siyah saçları çok kısa kesilmişti. Kalın bir boynu ve granit bir bloğa benzeyen çenesi vardı – bir köylü çenesi. Fakat yine de sıradan biri için büyük ve güçlü göründüğü söylenebilirdi. Jezal adamı

birinin hizmetkârı sanabilirdi fakat sonra gözüne adamın elindeki kılıçlar ilişti.

West, Jezal'ın kulağına, "Gorst," diye fısıldadı.

"Hah. Kılıç ustasından çok taş ustasına benziyor."

"Belki ama görüntü aldatıcıdır." Kalabalığın sesi azalmaya başladı ve salondaki sesler de kesildi. West kaşlarını havaya kaldırdı. "Kral'ın konuşması," diye fısıldadı.

"Dostlarım! Yurttaşlarım! İttifak'ın sevgili vatandaşları!" Ağır kapılar kapalı olmasına rağmen adamın sesi berrak bir biçimde duyuluyordu.

West, "Hoff," diye homurdandı. "Burada bile Kral adına konuşuyor. Neden tacı kafasına takıp bu işi bitirmiyor?"

Saray Nazırı, "Bir ay önce bugün," diye konuşmasına devam etti, "Kapalı Konsey'deki dostlarım bana bir soru sordu... bu sene Müsabaka yapılacak mı?" İnsanlar bağırmaya ve yuhalamaya başladı. Hoff, "Adil bir soruydu!" diye kükredi. "Çünkü savaştaydık! Kuzey'de ölümcül bir mücadeleye girmiştik! Çok değer verdiğimiz hürriyetler, dünyanın bizi kıskanmasına sebep olan özgürlüklerimiz, hayatlarımız, vahşiler tarafından tehdit ediliyordu!"

Bir kâtip salonda gezindi, dövüşlere katılacaklarla geriye kalanları birbirinden ayırmaya başladı. West, "Bol şanslar," deyip Jezal'ın omzuna hafifçe vurdu. "İçeride görüşürüz." Jezal'ın ağzı kurumuştu ve başıyla onaylamaktan başka bir şey yapmadı.

"Ve bu soruyu soranlar cesur adamlardı!" Hoff'un sesi kapıların ardından kükremeye devam etti. "Bilge adamlardı! Hepsi vatanseverdi! Kapalı Konsey'den benim meslektaşlarımdı! Müsabaka'nın bu sene neden düzenlenemeyeceğini düşündüklerini anlıyorum!" Uzun bir sessizlik oldu. "Ama ben onlara hayır dedim!'"

Çılgınca haykırışlar geldi. İnsanlar, "Hayır! Hayır!" diye bağırıyordu. Jezal diğer dövüşçülerle birlikte sıraya girdi, yan yana iki kişi ve toplamda sekiz çiftten oluşan bir sıraydı. Saray Nazırı konuşmasına devam ederken Jezal kılıçlarına baktı, belki yirminci kez ne durumda olduklarını kontrol etti.

"Onlara hayır dedim! Bu barbarların, donmuş Kuzey'den gelen hayvanların yaşam tarzımızı değiştirmeye hakkı var mı? Karanlık dünyanın ortasındaki bu özgürlük ışığının sönmesine izin

mi vereceğiz? Onlara hayır dedim! Özgürlüğümüz hiçbir şekilde satın alınamaz! Bu yüzden dostlarım, yurttaşlarım ve İttifak'ın sevgili vatandaşları, şundan emin olabilirsiniz... biz bu savaşı kazanacağız!"

Kalabalık hevesle onayladı. Jezal yutkunup endişeyle etrafına bakındı. Bremer dan Gorst yanında dikiliyordu. Büyük piç hiçbir şey umurunda değilmiş gibi göz kırpıyor ve sırıtıyordu. Jezal, "Lanet olasıca geri zekâlı," diye fısıldadı ama dudaklarını hareket ettirmeden.

Hoff, "Ve bu yüzden dostlarım," diye devam etti, "böyle zor bir zamanda ulusun en cesur evlatlarının yeteneklerini, gücünü ve kahramanlığını kutlamak için daha iyi bir fırsat olabilir mi? Sevgili vatandaşlarım, İttifak'ın sevgili yurttaşları, size yarışmacıları takdim ediyorum!"

Ağır kapılar açıldı ve kalabalığın sesi içeriye dolup kirişleri titretti: Kulakları sağır eden bir gürültüydü. Öndeki dövüşçüler parlak kemerin altından geçti, diğerleri de sırayla aynısını yaptı. Jezal olduğu yerde donup kalacağından, şaşkın bir tavşan gibi etrafına bakınacağından emindi ama kendi sırası gelince Gorst'un yanında kendinden emin adımlar atarak cilalanmış botlarının topukları parkelerin üzerinde takırdadı.

Mareşaller Meydanı büyük bir değişime uğramıştı. Her yerde büyük sıralardan oturma yerleri vardı, arkalara ve yukarılara kadar uzanıyorlar, sayıları katlanarak artıyordu. Yarışmacılar göğe yükselen sıraların ortasındaki derin vadiye adım atarak büyük arenanın ortasına yürüdü. Kolonlar ve direkler iki yanda gölgeli bir orman gibi kalıyordu. Tam önlerine, şimdi çok uzakta gibi görünse de, dövüş çemberi çizilmişti. Yüzlerden bir denizin ortasında kurumuş sarı çimenlerden ufak bir daireydi.

Jezal ön sıralardakilerin yüzlerini görebiliyordu, zenginler ve asiller bir aradaydı. Üzerlerine en gösterişli kıyafetlerini giymişlerdi, ellerini gözlerine siper ediyorlardı. Arkalarındaki insanlardan kendilerini soyutlamış gibiydiler. Arkalarda, daha yukarılarda, figürler küçülüyor ve elbiseler sıradanlaşıyordu. Kalabalığın büyük bir kısmı renkli beneklerden ibaretti, göz kamaştırıcı kâsenin kenarlarını dolduruyorlardı. Yine de, sıradan halk dövüşçülerle arasındaki mesafeyi heyecanıyla telafi ediyordu, tezahü-

rat yapıyor, bağırıyor, parmak uçlarında yükseliyor ve kollarını havada sallıyorlardı. Tepelerinde, meydanın en yüksek binaları Müsabaka'yı izlemeye gelenlere tepeden bakıyor, duvarlar ve çatılar okyanusun ortasındaki adalara benziyordu. Pencereler ve surlar küçücük izleyicilerle doluydu.

Jezal insanlığın ortaya koyduğu büyük gösteriye bakarken gözlerini kırpıştırdı. Beyninin bir kısmı ağzının açık kaldığının farkındaydı ama bu, ağzını kapatamayacak kadar küçük bir kısımdan ibaretti. Lanet olsun, midesi bulanıyordu. Bir şeyler yemesi gerekirdi ama artık çok geçti. Ya dünyanın yarısının karşısında kussaydı? Yeniden paniğe kapıldı. Kılıçları neredeydi? Nereye koymuştu onları? Elindeydiler. Elindeydiler. Kalabalık kükredi, iç geçirdi ve haykırdı. Yüzlerce farklı ses birbirine karıştı.

Yarışmacılar dairenin etrafına yayıldı. Bugün hepsi dövüşmeyecek, büyük bir kısmı izleyecekti. Sanki fazladan izleyiciye gerek varmış gibi. Dövüşçülerden bir kısmı ön sıralarda yerlerini alırken Jezal ne yazık ki onlarla birlikte gitmedi. Dövüşmeye hazırlananların yanında yerini aldı.

West'in yanına çöktü, gözlerini kapattı ve kalabalık alkışlarken alnındaki terleri sildi. Her şey çok parlaktı, çok gürültülüydü, çok boğucuydu. Mareşal Varuz yakındaydı, duvarın üzerinden eğilip birine bağırarak bir şey söylüyordu. Jezal dikkatinin dağılmasını arzulayarak karşı taraftaki kraliyet locasına baktı.

West, Jezal'ın kulağına, "Majesteleri gösterinin keyfini çıkarıyor gibi," diye fısıldadı.

"Mmm." Kral horlayarak uyuyor gibiydi, tacı da hafifçe yana düşmüştü. Jezal taç yere düşerse ne olacağını merak etti.

Prens Ladisla yerini almış, her zamanki gibi çok gösterişli giyinmişti, sanki herkes kendisi için gelmiş gibi yüzünde geniş bir gülümsemeyle arenaya bakıyordu. Prens Raynault kardeşinden ancak bu kadar farklı olabilirdi: Sade giyinmişti, suratı asıktı ve yarı uyur yarı uyanık babasına bakarken kaşlarını endişeyle çatmıştı. Anneleri, Kraliçe, çocukların yanında oturuyordu, çenesini havaya kaldırmış, kocası uyanıkmış ve tacı kucağına düşmek üzere değilmiş gibi davranıyordu. Kraliçeyle Lord Hoff'un arasında genç bir kadın oturuyordu – çok güzeldi. Kulağa mümkün değilmiş gibi gelse de Ladisla'dan daha gösterişli kıyafetler

giymişti, boynundaki kolyenin büyük elmasları güneşin altında parıldıyordu.

Jezal, "Kadın kim?" diye sordu.

West, "Ah, Prenses Terez," diye cevap verdi. "Talins Lordu, Büyük Dük Orso'nun kızı. Güzelliği dillere destan, ilk kez söylentilerin gerçeklik payı olduğunu gördüm."

"Ben Talins'ten güzel bir şey çıkmaz diye biliyordum."

"Ah, ben de öyle duymuştum ama sanırım bir istisna ile karşı karşıyayız, ne dersin?" Jezal pek inanmamıştı. Kızın göz kamaştırıcı olduğu kesindi ama gözlerinde soğuk bir gurur vardı. "Bence Kraliçe onu Prens Ladisla'yla evlendirmeyi düşünüyor." Jezal bakarken Prens annesinin yanından eğilip Prenses'e bir şeyler söyledi, sonra kendi şakasına kahkahalarla gülüp dizlerini dövdü. Prenses buz gibi bir gülümseme ile karşılık verdi, prensten çok hoşlanmadığı uzaktan bile aşikârdı. Ladisla bu durumu fark etmedi ve hemen sonra Jezal'ın dikkati dağıldı. Kırmızı ceketli uzun boylu bir adam daireye doğru yürüdü. Gelen hakemdi.

West, "Zamanı geldi," diye mırıldandı.

Hakem teatral bir biçimde kolunu havaya kaldırdı, iki parmağı havadayken yavaşça yana döndü ve seslerin azalmasını bekledi. "Bugün *iki* müsabakaya şahit olacaksınız!" diye kükreyip herkes alkışlarken diğer üç parmağını havaya kaldırdı. "Üç dokunuştan ikisini kazanan!" İki kolunu da havaya kaldırdı. "Bugün *dört* adam dövüşecek. İkisi evine... elleri boş dönecek." Hakem bir kolunu indirdi, başını üzgün bir biçimde iki yana salladı ve insanlar iç geçirdi. "Ama ikisi bir sonraki tura çıkacak!" İnsanlar bağırarak tasdikledi.

Mareşal Varuz, Jezal'ın omzuna doğru eğilerek, "Hazır mısın?" diye sordu.

Ne kadar aptalca bir soruydu. Hazır olmasa ne olacaktı? Müsabaka'yı mı erteleyeceklerdi? Kusur bakmayın, millet, henüz hazır değilim mi diyeceklerdi? Seneye görüşürüz? Ama Jezal sadece, "Mmm," demekle yetindi.

Hakem, yavaşça ortadaki daireye dönerek "Vakit geldi!" diye haykırdı. "İlk müsabaka başlıyor!"

Varuz, "Ceket!" dedi.

"Ah." Jezal düğmelerini açarak ceketini çıkardı ve hemen

gömleğinin kollarını sıyırdı. Yan gözle aynı hazırlıkları yapan rakibine baktı. Uzun kolları ve zayıf, hafif sulanmış gözleri olan uzun boylu genç adamdı. En ürkütücü rakiplerden biri olduğu söylenemezdi. Jezal yardımcısından kılıçları alırken ellerinin titrediğini fark etti.

"Sepp dan Vissen tarafından eğitildi; Rostod, Starikland'den geliyor..." hakem daha etkili olması için duraksadı, "... Kurtis dan Broya!" İnsanlar hevesle alkışladı. Jezal burnundan nefes verdi. Bu palyaçolar herkesi de alkışlıyordu.

Genç adam yerinden kalkıp kararlı adımlarla daireye doğru yürüdü, kılıçları güneşte parıldıyordu. Hakem, "Broya!" diye tekrarladı. Geri zekâlı dövüşçü yerini aldı. West, Jezal'ın kılıçlarını kınından çekti. Kılıçların çıkardığı metalik ses tekrar Jezal'ın midesini bulandırdı.

Hakem bir kez daha yarışmacıların oturduğu köşeyi işaret etti. "Bugünkü rakibi! Kral'ın Adamları'ndan bir subay, Lord Mareşal Varuz'un kendisi tarafından eğitildi!" İnsanlar alkışlayınca yaşlı adamın yüzü güldü. "Ortadiyar'dan, Luthar'dan geliyor ama burada Agriont'ta yaşıyor... Yüzbaşı Jezal dan Luthar!" Kopan alkış Broya'nınkinden daha gürültülüydü. Kesik çığlıklar duyuldu. Rakamlar dile getirildi. Bahisler oynanıyordu. Jezal ayağa kalkarken midesinin kalktığını hissetti.

"Bol şanslar." West çıplak kılıçları kabzalarından Jezal'a uzattı.

Varuz, "Şansa ihtiyacı yok!" dedi. "Bu Broya bir hiç! Sadece kolları uzun olduğu için adamla aradaki mesafeyi iyi ayarla! Adamı köşeye sıkıştır, Jezal, köşeye sıkıştır!"

Kısa kesilmiş çimenlerden daireye ulaşmak Jezal'a çok uzun sürmüş gibi geldi, insanların sesleri çok şiddetliydi ama kalbinin gümbürtüsünü de kulaklarında duyuyordu. Kılıçları terli ellerinde çevirerek yürümeye devam etti. Hakem, yaklaşan Jezal'a bakıp gülümseyerek, "Luthar!" diye tekrarladı.

Jezal'ın aklında anlamsız ve ilgisiz sorular uçuşuyordu. Ardee kalabalığın içinde kendisini izleyip akşam gelip gelmeyeceğini merak ediyor muydu? Savaşta ölecek miydi? Mareşaller Meydanı'na müsabakalar için bu çimeni nasıl getirmişlerdi? Broya'ya baktı. Adam da kendisi gibi hissediyor muydu? İnsanlar şimdi sessizdi, çok sessiz. Sessizliğin ağırlığı dairenin ortasında

yerini alırken Jezal'ı ezmeye başladı. Jezal ayaklarını kuru toprağa sağlam bir biçimde bastı. Broya omuzlarını silkti, başını iki yana salladı ve kılıçlarını havaya kaldırdı. Jezal'ın işemesi gerekiyordu. Ya şimdi altına işerse? Pantolonuna koyu bir ıslaklık yayılırsa? Müsabaka'da altına yapan adam olursa aradan yüz yıl bile geçse bu lekeden kurtulamazdı.

Hakem, "Başlayın!" diye kükredi.

Ama hiçbir şey olmadı. İki adam kılıçları hazırda, birbirine bakarak dikilmeye devam etti. Jezal'ın bir kaşı seğirdi. Kaşını kaşımak istiyordu ama bunu nasıl yapacaktı? Rakibi dudaklarını yaladıktan sonra sola doğru ihtiyatlı bir adım attı. Jezal da aynısını yaptı. Yavaşça daire çizdiler, botları kuru çimenleri ezerken çizdikleri daireler gittikçe küçüldü ve birbirlerine yaklaştılar. Aradaki mesafe azalırken Jezal'ın dünyası iki kılıçtan ibaretti. Şimdi aralarında sadece bir adım vardı. İki dövüşçü birbirinden on beş santim uzaktaydı. Jezal bütün dikkatini parıldayan çeliğin uçlarına odakladı. Yedi santimetre. Broya öne hamle yaptı ama Jezal hiç düşünmeden vuruşu karşıladı.

Kılıçlar birbirine vurarak metalik bir ses çıkardığında bu ses bir sinyalmiş gibi arenadaki herkes birden bağırmaya başladı. Kalabalığın içinden haykıranlar oldu:

"Öldür onu, Luthar!"

"Evet!"

"Dürt! Dürt!"

Fakat öfkeli kalabalığın sesleri bir kez daha birbirine girdi ve dairenin içindeki dövüşçülerin hareketleri ile artıp azalmaya başladı.

Karşısında duran geri zekâlıya baktıkça Jezal'ın tedirginliği azaldı. Endişesi kaybolurken Broya beceriksizce hamleler yaptı ama Jezal karşılamaya hazırdı. Broya inandırıcı olmayan bir saldırı yaptı ve Jezal hiç çaba sarf etmeden vuruşu karşıladı. Sonra öne atıldı ve uzun çeliğin kör ucuyla rakibini kaburgalarından dürttü. Çok kolay olmuştu.

Hakem, "Luthar'a bir tane!" diye kükredi ve sıralardan bir haykırış koptu. Jezal kalabalığın takdirini kazanırken kendi kendine gülümsedi. Varuz haklıydı, endişelenecek bir şey yoktu. Bir kez daha dokunursa işi bitirecekti.

Jezal köşesine gitti, Broya da aynısını yaptı ve bir eliyle kaburgalarını ovalarken kaşlarının altından Jezal'a öfkeli öfkeli baktı. Jezal takmadı. Öfkeli bakışlar sadece yetenekli savaşçılarda işe yarardı.

"Başlayın!"

Bu sefer arayı çabucak kapattılar ve birkaç hamle yaptılar.

Jezal rakibinin bu kadar yavaş hareket ettiğine inanamıyordu, sanki kılıçları ton çekiyordu. Broya uzun çeliğini savurup uzun koluyla Jezal'ı köşeye sıkıştırmak istedi. Henüz kısa kılıcını kullanmamış veya silahlarının ikisini birden koordine etmemişti. Daha da kötüsü, nefes nefese kalmış gibiydi, oysa sadece iki dakikadır dövüşüyorlardı. Bu geri zekâlı antrenman yapmamış mıydı hiç? Yoksa sokaktan geçen birini tutup dövüşe mi göndermişlerdi? Jezal geri çekildi ve rakibinin etrafında dans etti. Broya üzerine gelen vuruşları karşıladı ama bunu beceriksizce yaptı. Artık utanç verici olmaya başlamıştı. Kimse bu tarz güç farkı olan dövüşlerden hoşlanmazdı, adamın hantallığı Jezal'a yeteneklerini gösterme fırsatını vermiyordu.

"Ah, hadi!" diye bağırdı. Sıralardan kahkahalar yükseldi. Broya dişlerini sıkıp var gücüyle öne atıldı ama yeterli değildi. Jezal adamın etkisiz saldırısını savuşturdu, yana adım attı ve kafasız rakibi peşinden gelirken daire çizmeye devam etti. Broya hep üç adım gerisindeydi. Hızlı değildi, düşünmeden hamle yapıyordu ve vuruşları güçlü değildi. Jezal birkaç dakika önce bu geri zekâlıyla dövüşeceği için endişeleniyordu. Şimdi ise canı sıkılmaya başlamıştı.

"Hah!" diye haykırıp birden saldırıya geçti ve vahşi bir vuruşla rakibini hazırlıksız yakaladı. Broya geri çekildi. Kalabalık canlandı ve kükreyerek destek verdi. Jezal ardı ardına darbeler indiriyordu. Broya çaresizce vuruşları karşılarken dengesini kaybetti, geri çekilmeye yeltendi, son bir vuruşu daha karşıladıktan sonra kollarını havada salladı, kısa kılıcı elinden fırladı ve kıçüstü dairenin dışına düştü.

Kahkahalar duyuldu ve Jezal kendine hâkim olamayıp insanlara katıldı. Zavallı ahmağın hali gerçekten de komikti, bacakları havaya dikilmiş haliyle ters çevrilmiş bir kaplumbağaya benziyordu.

Hakem, "Yüzbaşı Luthar kazandı!" diye kükredi. "İkiye karşı sıfır!" Broya yana devrilirken kahkahalar yerini yuhalamalara bıraktı. Adam ağlayacak gibi duruyordu. Jezal öne çıkıp elini uzattı ama yüzündeki sırıtışı tamamen silemedi. Hırpalanmış rakibi kendisine uzatılan eli umursamadı, tek başına ayağa kalktı ve yarı nefret eder yarı incinmiş bir bakış attı.

Jezal omzunu silkti. "Bu kadar kötü olmanın sebebi ben değilim."

Kaspa, "Biraz daha?" diye sordu. Sallanan eliyle şişeyi uzattı, gözleri iyice buğulanmıştı.

"Hayır, teşekkür ederim." Jezal, Kaspa bardağını doldurmadan uzanan eli nazikçe kenara itti. Kaspa bir an çok şaşırmış göründü, sonra yüzünü Jalenhorm'a döndü.

"Biraz daha?"

"Her zaman." İriyarı adam bardağını masanın üzerinden, "Ben sarhoş değilim," der gibi öne uzattı fakat sarhoştu. Kaspa şişeyi eğdi, sanki çok uzaktaymış gibi gözlerini kısarak odakladı. Jezal havada titreyen şişeye baktı, ardından bardağın kenarını tıngırdattığını duydu. Kaçınılmaz olanı beklemek neredeyse acı vericiydi. Şarap masanın üzerine döküldü ve Jalenhorm'un kucağına aktı.

Jalenhorm, "Sen sarhoşsun!" diye şikâyet etti. Ayağa kalktı, büyük ve sarhoş elleriyle üzerini temizlemeye çalıştı, bunu yaparken de taburesini geriye devirdi. Birkaç kişi yüzlerini buruşturarak küçük grubun masasına baktı.

Kaspa, "Her zaman," diye kıkırdadı.

West kafasını kaldırıp ikiliye baktı. "İkiniz de sarhoşsunuz."

"Bizim hatamız değil." Jalenhorm taburesini yerden aldı. "Onun yüzünden!" Sallanan parmağıyla Jezal'ı işaret etti.

Kaspa, "Kazandı!" dedi. "Kazandın, değil mi? Şimdi de kutlama zamanı!"

Jezal bu kadar çok kutlamasalar daha iyi olacak diye düşündü. Artık utanç verici olmaya başlamıştı.

"Kuzenim Ariss her şeyi görmüş. Çok etkilenmiş." Kaspa kolunu Jezal'ın omzuna attı. "Bence sana âşık olmaya başladı dostum... âşık." Islak dudaklarını Jezal'ın yüzünün önünde hareket

ettirerek doğru kelimeyi bulmaya çalıştı. "Çok zengin biliyorsun, çok zengin. Âşık."

Jezal yüzünü buruşturdu. Ne kadar zengin olursa olsun, adamın hayalete benzer kafasız kuzeni ilgisini çekmiyordu ve Kaspa'nın nefesi çok kötü kokuyordu. "Güzel, hoş." Kendisini Üsteğmen'den kurtarıp adamı kabaca geriye itti.

Brint, "Kuzey'de işe ne zaman başlıyoruz?" diye sordu. Bir an önce yola çıkmak için sabırsızlanıyormuş gibi sesi çok yüksek çıkmıştı. "Umarım yakındadır, kış gelmeden eve dönsek iyi olur, öyle değil mi, Binbaşı?"

West, "Hah," diye gülüp kaşlarını çattı. "Bu hızla kış bitmeden yola çıkarsak iyi."

Brint bunu duyunca çok şaşırdı. "Ne zaman gidersek gidelim, o vahşilerin canına okuyacağımıza eminim."

Kaspa. "Canlarına okuyacağız!" diye haykırdı.

Jalenhorm, "Evet," diyerek başını salladı.

West'in keyfi yerinde değildi. "Yerinizde olsam bu kadar emin olmazdım. Gönderilen askerlerin halini gördünüz mü? Savaşmayı bırakın yürüyecek halleri bile yok. Tam bir utanç kaynağı."

Jalenhorm öfkeyle elini havada savurdu. "Onlar hiçbir şey değil, lanet olasıca vahşilerden başka bir şey değiller! Jezal'ın bugünkü rakibine yaptığı gibi onları kıçları üstüne oturtacağız, ha Jezal? Kış başlamadan eve dönmüş oluruz, herkes böyle diyor."

West, "Orası nasıl bir yer biliyor musun?" diye sorarak öne eğildi. "Ormanlar, dağlar, nehirler. Savaşacak açık alan pek yok, doğru dürgün yürünebilecek yol bile yok. Çarpışmaya başlamadan önce rakibini yakalaman gerekir. Kış olmadan eve dönmek mi? Canlı olarak dönebilirsek, belki bir sonraki kış."

Brint'in gözleri korkuyla kocaman açıldı. "Ciddi olamazsın!"

"Hayır... hayır, sen haklısın." West iç geçirip başını iki yana salladı. "Eminim her şey yolunda gidecektir. Herkes için görkemli zaferler ve terfiler. Kış olmadan da evimize dönmüş oluruz. Yine de, yanınıza kalın bir ceket alsanız iyi olur."

Grubun üzerine rahatsız edici bir sessizlik çöktü. West'in yüzünde ara sıra görülen sert ifade yerleşmişti, bu gece keyfinin yerine gelmeyeceğinin habercisiydi. Brint ve Jalenhorm şaşkın ve suratsızdı. Sadece Kaspa'nın neşesi yerindeydi, sandalyesinde

sallanıyordu, gözleri yarı kapalıydı ve etrafında olup bitenin pek farkında değildi.

Ne kutlama ama.

Jezal kendisini yorgun, sinirli ve endişeli hissediyordu. Müsabaka konusunda endişeleniyordu, savaş konusunda endişeleniyordu... Ardee konusunda endişeleniyordu. Mektup hâlâ yanındaydı, cebinde duruyordu. Yan gözle West'e baktı ama bakışlarını hemen kaçırdı. Lanet olsun, kendisini suçlu hissediyordu. Daha önce hiç böyle hissetmemişti ve kendini suçlu hissetmek hiç hoşuna giden bir his olmamıştı. Kızla buluşmazsa onu ekeceği için kendini suçlayacaktı. Buluşursa, West'e verdiği sözü tutmadığı için. Tam bir ikilemdi. Jezal tırnağını kemirdi. Bu lanet olasıca ailenin kendisiyle ne sorunu vardı?

West birden, "Pekâlâ," dedi, "ben gidiyorum. Sabah erken kalkacağım."

Brint, "Mmm," diye mırıldandı.

Jalenhorm, "Evet," dedi.

West, Jezal'ın gözlerine baktı. "İki dakika konuşabilir miyiz?" Yüz ifadesi ciddiydi, hatta biraz kızgın gibiydi. Jezal'ın yüreği ağzına geldi. Ya West mektubu öğrendiyse? Ya Ardee ağabeyine söylediyse? Binbaşı arkasına dönüp sakin bir köşeye doğru yürüdü. Jezal etrafına bakınıp bir kaçış yolu aradı.

West, "Jezal!" diye seslendi.

"Tamam, tamam." Büyük bir isteksizlikle yerinden kalkarak arkadaşının peşinden gitti ve yüzüne masum bir gülümseme takınmaya çalıştı. Belki de başka bir şeydi. Ardee ile ilgisi olmayabilirdi. Lütfen başka bir şey olsun.

"Bundan kimsenin haberinin olmasını istemiyorum..." West kimsenin kendilerine bakmadığından emin olmak için etrafına göz gezdirdi. Jezal yutkundu. Yumruğu yüzüne her an yiyebilirdi. En azından bir tane. Suratına hiç yumruk yememişti. Bir defasında bir kızdan sağlam bir tokat yemişti ama aynı şey değildi. Kendisini hazırladı, dişlerini sıktı ve yüzünü hafifçe buruşturdu. "Burr tarih belirledi. Dört haftamız var."

Jezal adama baktı. "Ne?"

"Yola çıkıyoruz."

"Yola mı çıkıyoruz?"

"Angland'a, Jezal."

"Ah, evet... Angland, tabii ki! Dört hafta mı dedin?"

"Müsabaka ile meşgul olduğun için bilmen gerektiğini düşündüm, böylece hazırlık yapabilirsin. Ama bunu kendine sakla."

"Evet, tabii ki." Jezal alnındaki terleri sildi.

"İyi misin? Solgun görünüyorsun."

"İyiyim, iyiyim." Derin bir nefes aldı. "Bütün bu heyecan, biliyorsun, antrenmanlar ve... her şey."

"Endişelenme, bugün iyiydin." West arkadaşının omzuna vurdu. "Ama yapacak çok iş var. Kendine bir şampiyon demeden önce üç müsabaka daha kazanman lazım ve dövüşler gittikçe zorlaşacak. Sakın havaya girme, Jezal – ve sakın çok içme!" Arkasına dönüp uzaklaşınca Jezal derin bir nefes aldı ve diğerinin yanına geri döndü. Burnu hâlâ tek parçaydı.

Brint, West'in geri dönmeyeceğini anlayınca sızlanmaya başladı. "Bu da neyin nesiydi?" diye sordu kaşlarını çatıp Binbaşı'nın arkasından parmağını sallayarak. "Demek istediğim, büyük bir kahraman olduğunu biliyorum ama ne saçmalıyordu?"

Jezal adama tepeden baktı. "Sen ne demeye çalışıyorsun?"

"Neden böyle konuşuyor? Yenilgiyi kabullenmiş gibi!" İçtiği için cesareti de artmıştı ve konuya ısınmaya başlamıştı "Ben... demek istediğim... korkakça konuşuyordu, hepsi bu!"

Jezal, "Beni iyi dinle, Brint," dedi. "Herif üç farklı savaşta savaştı ve Ulrioch'tan içeri ilk giren kişiydi! Asil biri olmayabilir ama çok cesur bir askerdir! Askerliği de iyi bilir, Mareşal Burr'u da iyi tanır ve Angland'ın nasıl bir yer olduğundan da haberdar! Sen ne biliyorsun, Brint?" Jezal dudaklarını büktü. "Kart oyunlarında kaybetmek ve şarap şişelerini boşaltmaktan başka?"

Jalenhorm endişeyle, "Bence bir adam bunları bilse yeter," diyerek ortalığı sakinleştirmeye çalıştı ve ortaya, "Biraz daha şarap!" diye seslendi.

Jezal taburesine çöktü. West gitmeden önce moraller bozuksa şimdi iyice kötüydü. Brint suratını asıyor, Jalenhorm taburesinde sallanıyordu. Kaspa ıslak masaya kafasını koymuş horlayarak uyuyor ve ağzını şapırdatıyordu.

Jezal şarabını bitirdi ve gelecek vaat etmeyen yüzlere baktı. Lanet olsun, canı sıkılmıştı. Yeni farkına varıyordu ama sarhoş

muhabbeti sadece sarhoşlar için ilgi çekiciydi. Neşeli bir dost ile tahammül edilmez bir moronun arasındaki farkı belirleyen, birkaç kadeh şaraptı. Kendisinin de sarhoşken Kaspa, Jalenhorm veya Brint kadar çekilmez olup olmadığını merak etti.

Jezal somurtan piçe bakarken hafifçe gülümsedi. Kendisi Kral olsa, sıkıcı sohbetleri idamla, en azından uzun bir hapis cezasıyla cezalandırırdı. Sandalyesinden kalktı.

Jalenhorm kafasını kaldırdı. "Ne yapıyorsun?"

Jezal, "Biraz dinlensem iyi olur," dedi. "Yarın antrenman var." Koşup kendisini dışarıya atmamak için kendini zor tutuyordu.

"Ama kazandın! Bunu kutlamayacak mıyız?"

"İlk turdu. Yenmem gereken üç adam daha var ve hepsi bugünkünden daha iyi olacak." Jezal sandalyesinin arkasından ceketini alıp sırtına attı.

Jalenhorm, "Nasıl istersen," deyip ağzını şapırdatarak şarabından bir yudum aldı.

Kaspa bir anlığına kafasını kaldırdı, yüzünün yanındaki saçları şarapla ıslandığı için kafasına yapışmıştı. "Erkencisin?"

Jezal, "Mmm," diyerek arkasına döndü ve yürümeye başladı.

Dışarıda serin bir rüzgâr esiyordu. Şimdi az öncekinden daha da ayılmıştı. Fazlasıyla ayık. Delicesine, zeki biriyle sohbet etmek istiyordu ama gecenin bu saatinde kime gidecekti? Aklına sadece tek bir yer geliyordu.

Mektubu cebinden çıkardı ve hanın pencerelerinden gelen loş ışıkta tekrar okudu. Acele ederse kızı yakalayabilirdi. Dört Köşe'ye doğru yürümeye başladı. Sadece konuşacaktı, hepsi buydu. Konuşacak birine ihtiyacı vardı...

Hayır. Güçlükle de olsa kendini durmaya zorladı. Onunla sadece arkadaş olmak istediğine kendisini inandırabilir miydi? Biri uzun süredir diğerinin peşinden koşuyorsa ve bir yere varamıyorsa bir erkek bir kadın arasında arkadaşlıktan bahsedilebilirdi. Böyle bir ilişki istemiyordu.

O zaman ne yapacaktı? Evlilik mi? Asil olmayan parasız bir kızla mı evlenecekti? Mümkünatı yok. Ardee'yi ailesiyle tanıştırmaya götürdüğünü hayal etti. İşte yeni eşim, baba! Eşin mi? Peki kimleri mi tanıyor? Düşününce ürperdi.

Peki ya ikisinin de rahat edeceği bir biçimde orta yolu bulur-

larsa? Ayakları yeniden hareket etmeye başladı. Arkadaşlık değil, evlilik değil ama daha gevşek bir bağ olamaz mıydı aralarında? Kararlı adımlarla Dört Köşe'ye doğru yürümeye başladı. Gizlice buluşur, sohbet eder, gülerler, tercihen yatağı olan bir yerde...

Hayır. Hayır. Jezal yeniden durdu ve hayal kırıklığıyla kendi kafasına vurdu. Kız bunu yapacak olsa bile kendisi yapmamalıydı. West ayrı bir sorundu ama ya başkaları öğrenirse? Tabii ki kendi şöhreti lekelenmezdi ama kızın ismine leke sürülürdü. Bunu düşününce ürperdi. Ardee bunu hak etmiyordu. Bunun kızın sorunu olduğunu söylemek acımasızlık olurdu. Sadece biraz eğlenmek için kızın hayatını mı mahvedecekti? Çok bencilceydi. Bunu daha önce hiç böyle düşünmemiş olmasına şaşırdı.

Bugün on kere yaptığı gibi kendisini mantık kullanarak köşeye sıkıştırmıştı: Kızı görmenin ikisine de bir faydası olmazdı. Yakında savaşa gidecekler ve bu saçma sapan ilişki de bitecekti. Öyleyse eve gitmeli ve dinlenmeliydi, ertesi gün antrenman günüydü. Mareşal Varuz kızı aklından çıkarana kadar onu zorlayacaktı. Derin bir nefes aldı, sırtını dikleştirdi, arkasına dönüp Agriont'a doğru yürüdü.

Büyük Harod'un heykeli Jezal kadar büyük mermer tabanın üzerinde duruyordu, Dört Köşe yakınındaki sessiz küçük meydan için fazla büyük olduğu söylenebilirdi. Jezal gölgelerde kalmaya çalışıyor, insanlarla karşılaşmamak ve dikkat çekmemek için elinden geleni yapıyordu. Zaten ortalıkta çok sayıda insan yoktu. Ardee buluşma yerine geldiyse bile kısa süre sonra sıkılıp mekânı terk etmiş olmalıydı.

Jezal endişeyle heykele bakıp gölgelerin arasına göz gezdirirken kendisini geri zekâlı gibi hissetti. Bu meydandan defalarca kez geçmiş ama etrafına dikkatle bakma gereğini hiç duymamıştı. Sonuçta halka açık bir yer değil miydi burası? Burada olmaya hakkı vardı ama nedense kendisini bir hırsız gibi hissediyordu.

Meydan boştu. Bu iyi bir şeydi. Herkes için en iyisiydi. Kaybedecek çok şey vardı ama kazanılacak bir şey yoktu. Öyleyse neden morali bu kadar bozulmuştu? Harod'un yüzüne baktı, heykeltıraşların sadece büyük adamların suratına eklediği çatık kaş-

ları inceledi. Harod'un büyük ve güçlü bir çenesi vardı, neredeyse kendi çenesi kadar yakışıklıydı.

Bir ses kulağına, "Uyuma!" diye fısıldadı. Jezal bir kız gibi ciyakladı, ayakları birbirine karıştı, tökezledi ve ancak Kral Harod'un devasa ayağına tutunarak dengesini sağlayabildi. Arkasında karanlık, başlıklı bir figür dikiliyordu.

Kahkaha. "Umarım altına işememişsindir." Ardee. Başlığı geriye attı. Pencerelerden birinin ışığı yüzünün alt kısmını aydınlattı ve yamuk gülümsemesini açığa çıkardı. "Benim."

Jezal amaçsızca, "Seni görmedim," diye mırıldandı ve hemen elini heykelin dev ayağından çekerek hiçbir şey olmamış gibi görünmeye çalıştı. Kötü bir başlangıç olduğunu kabul etmeliydi. Gölgelere sinmek ve sessizce birine yaklaşmak konularında çok iyi değildi. Fakat Ardee bu konuda çok yetenekli gibiydi. Kızın bunu daha önce yapıp yapmadığını merak etti.

Ardee, "Seni yakalamak son zamanlarda iyice zorlaştı," dedi.

Jezal, "Ben, ee..." diye mırıldandı. Kalbi hâlâ küt küt atıyordu. "İşlerim vardı, Müsabaka ve bütün..."

"Ah, çok önemli Müsabaka. Bugün dövüşürken seni seyrettim."

"Gerçekten mi?"

"Çok etkileyiciydi."

"Ee, teşekkür ederim, ben–"

"Ağabeyim sana bir şey söyledi, değil mi?"

"Dövüşmek konusunda mı?"

"Hayır, salak. Benim hakkımda."

Jezal durup verecek en iyi cevabı bulmaya çalıştı. "Pekâlâ–"

"Ondan korkuyor musun?"

"Hayır!" Sessizlik. "Tamam, evet."

"Ama yine de geldin. Sanırım bunu bir iltifat olarak almalıyım." Ardee ağır adımlarla Jezal'ın etrafında döndü, adamı baştan aşağıya süzdü, sonra aşağıdan yukarı doğru bir kez daha süzdü. "Ama hiç acele etmedin. Geç oldu. Birazdan eve dönmem gerek."

Kendisine bakışında öyle bir şey vardı ki Jezal'ın kalbinin göğsünü çekiçlemesine hiç yardımı olmuyordu. Tam tersiydi. Ardee'ye artık görüşemeyeceklerini söylemek zorundaydı. Yap-

tıkları şey yanlıştı. Her ikisi için de. Bunun kimseye bir faydası olmazdı... kimseye...

Nefes alıp verişi hızlıydı, gergindi, heyecanlıydı, gözlerini gölgeli yüzden alamıyordu. Kıza şimdi söylemeliydi. Bunun için gelmemiş miydi? Konuşmak için ağzını açtı ama söylemeyi planladığı şeyler şimdi çok uzaktaydı, sanki başka bir zamana ve başka insanlara aitlerdi, ağırlıksız ve soyuttular.

"Ardee..." diye konuşmaya başladı.

"Mmm?" Ardee başı hafif yana yatık, öne bir adım attı. Jezal kaçmak istedi ama heykel arkasındaydı. Ardee biraz daha yakına girdi, dudakları aralandı, bakışları dudaklarındaydı. Bunun nesi çok kötüydü?

Biraz daha yakına girince yüzünü Jezal'ın yüzüne çevirdi. Jezal şimdi kızın kokusunu alabiliyordu – kokuyu içine çekti. Nefesinin sıcaklığını hissedebiliyordu. Bunun nesi kötüydü?

Tenine değen parmak uçları soğuktu, yüzünün yanını okşadılar, çenesinin üzerinden geçtiler, saçlarına değdiler. Ardee, Jezal'ı kendine çekti, kızın dudakları Jezal'ın yanağına değdi. Sıcak ve yumuşak dudaklar önce çenesiyle sonra da dudaklarıyla buluştu. Nazikçe dudaklarını emdiler. Ardee, Jezal'a yaslandı ve diğer elini beline attı. Ardee'nin dili Jezal'ın dişlerini, dişetlerini ve dilini gezdi, gırtlağından hafif bir ses geldi. Jezal'dan da benzer bir ses çıkmış olabilirdi – emin değildi. Bütün bedeni karıncalandı, aynı anda hem çok soğuk hem çok sıcaktı, tüm dikkati ağzındaydı. Sanki daha önce bir kızı hiç öpmemişti. Bunun nesi kötüydü? Ardee'nin dişleri dudaklarını kemirdi, hafifçe canını yaktı.

Jezal gözlerini açtı: Nefessizdi, titriyordu, dizlerinin bağı çözülmek üzereydi. Ardee kafasını kaldırıp Jezal'a baktı. Karanlıkta parıldayan gözleri dikkatle Jezal'ı inceliyordu.

"Ardee..."

"Efendim?"

"Seni tekrar ne zaman görebilirim?" Boğazı kurumuştu, sesi kaba çıkıyordu. Ardee gülümseyerek yere baktı. Zalim bir gülümsemeydi, sanki blöfünü görüp bir kucak dolusu para kazanmıştı. Jezal'ın umurunda değildi. "Ne zaman?"

"Ah, ben sana haber veririm."

Jezal kızı tekrar öpmek için öne eğildi. Başıma açacağın dert-

lerin canı cehenneme. West'in canı cehenneme. Hepsinin canı cehenneme. Gözlerini kapatıp Ardee'ye doğru eğildi.

"Hayır, hayır, hayır." Ardee ağzını kaçırdı. "Daha erken gelmeliydin." Ardee dudaklarında hafif bir gülümsemeyle geri çekildi, arkasına döndü ve yürümeye başladı. Jezal kızın arkasından baktı, sesi çıkmıyordu, olduğu yerde donup kalmış, büyülenmişti, sırtı hâlâ heykele yaslıydı. Daha önce hiç böyle hissetmemişti. Hiç.

Ardee bir kez arkasına baktı, sanki Jezal'ın hâlâ orada olup olmadığını kontrol ediyordu. Jezal'ın göğsü sıkıştı, sadece kendisine baktığını görmek bile yetiyordu, ardından Ardee köşeyi döndü ve gözden kayboldu.

Jezal bir süre daha yerinden kıpırdamadı, gözleri fal taşı gibi açıktı, sadece nefes alıp verdi. Sonra meydanda soğuk bir rüzgâr esti ve dünya eski haline döndü. Müsabaka, savaş, dostu West, sorumlulukları, hepsi hücum etti. Bir öpücük, o kadar sürmüştü. Tek bir öpücük ile bütün kararlılığı kırık bir lazımlıktan sızan sidik gibi akıp gitmişti. Yere baktı, kendini suçlu hissediyordu, kafası karışıktı ve korkuyordu. Az önce ne yapmıştı?

"Lanet olsun," diye mırıldandı.

KARANLIK İŞLER

Yanan şeyler farklı kokular çıkarırdı. Canlı bir ağaç, taze ve özlüyken, kurumuş ve solmuş ölü bir ağaçtan farklı bir koku çıkarırdı. Kavrulan bir domuzun ve insanın kokusu birbirine benzerdi fakat bu farklı bir hikâyeydi. Köpekadam'ın şimdi kokusunu aldığı şey bir evdi. Bundan emindi. Hiç hoşuna gitmese de fazlasıyla tanıdık bir kokuydu. Evler genellikle kendi kendine yanmazdı. Genelde orada yaşanmış bir şiddete işaret ederdi bu. Demek ki yakınlarda bir yerde savaşmaya hazır adamlar vardı. Bu yüzden karnı üzerinde dikkatlice ağaçlara doğru süründü ve çalıların arasından kafasını uzattı.

Şimdi görüyordu. Uzun bir sütundan duman çıkıyor, nehrin kıyısında yükseliyordu. Küçük bir evdi, hâlâ yanıyordu ama geriye sadece taştan duvarları kalmıştı. Bir ahırı da vardı ama ahırdan geriye birkaç siyah çubuk ve kara topraktan başka bir şey kalmamıştı. Birkaç ağaç ve ekilmiş bir parça toprak. Bu kadar kuzeyde tarım yapmak en iyi zamanlarda bile zor bir işti. Hava çok fazla ekin almaya engel olacak kadar soğuktu – belki birkaç kök yetiştirilebilir, birkaç havyan beslenebilirdi. Şansları yaver gidenler için bu bir veya iki domuz anlamına geliyordu.

Köpekadam başını iki yana salladı. Bu kadar fakir insanların evini kim yakardı? Bu küçük toprak parçasını kim çalmak isterdi? Bazı insanlar belli ki bir şeyleri yakmayı seviyordu. Biraz daha öne çıktı, vadinin sağında ve solunda bunu yapanları görmeye çalıştı ama tek gördüğü hareket vadide başıboş dolaşan birkaç cılız koyundu. Yeniden çalıların arasına girdi.

Kamp yerine yaklaşırken yine morali bozuldu. Sesler yine yükselmişti, tartışıyorlardı. Bir an için yanlarından geçip gitmeyi ve uzaklaşmayı düşündü, bitmek tükenmek bilmeyen tartışmalardan bıkıp usanmıştı. Yine de şansını denemeye karar verdi. İnsanlarını geride bırakan bir öncüden hayır mı gelirdi?

"Çeneni bi' kapasana, Dow?" Tul Duru'nun kükreyen sesi duyuluyordu. "Güneye gitmek istiyordun, güneye gittik, dağlardan bahsedip sızlanmaya başladın! Dağlardan çıktık, şimdi de gece gündüz karnının aç olmasından şikâyet ediyorsun! Bu kadar yeter, sızlanan köpek!"

Şimdi Kara Dow'un uğursuz kükremesi duyuldu. "Sen neden benim iki mislim yiyorsun, şişko bir domuz olduğun için mi?"

"Seni küçük piç! Seni bir solucan gibi ezerim!"

"Sen uyurken gırtlağını kesebilirim, koca et parçası! Böylece hepimizin yiyecek eti olur! En azından koduğumun horlamandan kurtuluruz! Şimdi sana neden Şimşekkafa dediklerini daha iyi anlıyorum, horlayan domuz!"

"İkiniz de çenenizi kapatın!" Şimdi kükreme sırası Üçağaç'taydı, sesi ölüleri bile uyandıracak kadar güçlüydü.

Köpekadam arkadaşlarını görebiliyordu, beşi bir aradaydı. Tul Duru ve Kara Dow birbirine bakıyordu, Üçağaç ortalarına geçmiş ellerini kaldırmıştı, Forley üzgün bir biçimde olan biteni seyrediyordu. Asıksurat neler olduğuna bakmıyor, oklarını kontrol ediyordu.

Köpekadam, "Hey!" diye seslendi. Herkes dönüp Köpekadam'a baktı.

Asıksurat kafasını kaldırmadan, "Köpekadam geldi," dedi. Adamı anlamanın imkânı yoktu. Bazen günler boyunca konuşmaz, sonra konuştuğu zaman da apaçık ortada olanı dile getirirdi.

Forley her zamanki gibi dikkatleri dağıtmaya hevesliydi. Forley olmasa birbirlerinin gırtlağını sıkmadan ne kadar sağ kalacakları bilinmezdi. "Ne buldun, Köpekadam?" diye sordu.

"Ne mi buldum? Ormanda beş geri zekâlı buldum!" Ağaçların arasından çıktı. "Sesleri bir kilometre uzaktan duyuluyordu! Bunlar bir de Şöhretli Adamlar, inanır mısınız, bu konuda çok daha hassas olması gereken savaşçılar. Hep kendi aralarında savaşıyorlar! Beş geri zekâlı–"

Üçağaç elini havaya kaldırdı. "Pekâlâ, Köpekadam. Sessiz olmamız gerekirdi." Öfkeyle Tul ve Dow'a baktı. Adamlar birbirine baktı ama bir şey söylemedi. "Ne buldun?"

"Yakınlarda bir dövüş olmuş ya da ona benzer bir şey. Yanan bir çiftlik var."

Tul, "Yanıyor mu dedin?" diye sordu.

"Evet."

Üçağaç kaşlarını çattı. "Bizi oraya götür."

Köpekadam uzaktan bu kadarını görmemişti. Göremezdi. Hem çok uzak hem de çok dumanlıydı. Şimdi ise her şeyi görüyor ve midesi bulanıyordu. Hepsi görüyordu.

Forley, "Burada karanlık işler dönmüş," diyerek ağaçlara baktı. "Karanlık işler."

Köpekadam, "Evet," diye mırıldandı. Aklına söyleyecek başka bir şey gelmiyordu. Yaşlı adam toprağın üzerinde hafifçe sallanınca dal çatırdadı. Adam dövüşmeyi denemiş olabilirdi ama göğsünde iki ok vardı. Kadın eşi olamayacak kadar genç duruyordu. Kızı olabilirdi. Köpekadam iki küçük gencin kızın çocukları olduğunu tahmin ediyordu. "Kim bir çocuğu asar?" diye mırıldandı.

Tul, "Benim aklıma yeterince kara birileri geliyor," dedi.

Dow yere tükürdü. "Bana mı diyorsun?" diye hırladı ve ikili yine patlamaya hazır barut gibi birbirlerine girmeye hazırlandı. "Birkaç çiftlik ve bir veya iki kasaba yaktım ama sebeplerimiz vardı, savaştaydık. Çocukları hep serbest bıraktık."

Tul, "Ben tam tersini duydum," dedi. Köpekadam gözlerini kapatıp iç geçirdi.

Dow, "Senin ne duyduğun benim umurumda mı sanıyorsun?" diye havladı. "Belki de ismim hak ettiğimden daha karadır, dev bok!"

"Ben senin neyi hak ettiğini biliyorum, piç kurusu!"

Üçağaç, "Yeter!" diye kükredi. Kaşlarını çatmış, gözleri ağaçtaydı. "Sizin hiç saygınız yok mu? Köpekadam haklı. Dağlardan çıktık ve burada bela kol geziyor. Tartışacak vaktimiz yok. Artık yok. Bundan sonra sessiz ve sakin olmalıyız, aynı kış gibi. Biz, yapacak işi olan Şöhretli Adamlarız."

Köpekadam başıyla onayladı, birisi mantıklı konuştuğu için mutluydu. "Yakınlarda bir yerde dövüşmüş olmalılar," dedi.

Asıksurat, "Ah," dedi ama neyle aynı fikirde olduğunu söylemek zordu.

Üçağaç dallarda sallanan cesetlere baktı. "Haklısın. Şimdi buna odaklanmalıyız. Sadece bunu düşünmeliyiz. Bunu yapanla-

rı bulacağız ve ne için dövüştüklerini öğreneceğiz. Kimin kimle savaştığını bilmezsek hiçbirimize bir faydası olmaz."

Dow, "Bunu kim yaptıysa Bethod için savaşıyor," dedi. "Sadece bakmak bile anlamaya yeterli."

"Göreceğiz. Tul ve Dow, bu insanların iplerini kesin ve gömün. Belki bu sayede kendinize gelirsiniz." İki adam kaşlarını çatarak birbirine baktı ama Üçağaç umursamadı. "Köpekadam, sen git ve bunu yapanların kokusunun peşine düş. Onları bul ki bu akşam onları ziyaret edebilelim. Tıpkı onların bu çiftliği ziyaret ettiği gibi."

Köpekadam, "Evet," dedi. Gitmek için sabırsızlanıyordu. "Onları ziyaret edelim."

Köpekadam bir türlü anlam veremiyordu. Bu adamlar yakın zamanda dövüştüyse de düşmana yakalanmaktan hiç korkmuyor, izlerini gizlemek için hiç uğraşmıyordu. İzleri kolaylıkla takip etti, beş kişi olduklarını düşünüyordu. Ellerini kollarını sallayarak yanan çiftlikten uzaklaşmış, nehrin kıyısından ormana girmişlerdi. İzler o kadar barizdi ki ara sıra kendisini oyuna getirmeye çalışıp çalışmadıklarından endişelendi, ağaçların arasına göz gezdirip kendisini asmak için bekleyen adamlar var mı diye etrafı kolaçan etti. Fakat durum böyle değil gibiydi ve gece olmadan adamlara yetişti.

Önce pişirdikleri yemeğin kokusunu aldı – kuzu kızartıyorlardı. Sonra seslerini duydu – konuşuyor, bağırıyor, kahkahalar atıyor, sessiz kalmak için hiç mi hiç çaba harcamıyorlardı. Yanlarında dere akmasına rağmen seslerini duymak kolaydı. Ardından adamları gördü, bir açıklıkta büyük bir ateşin başında oturuyorlardı. Ateşin üzerinde şüphesiz çiftlikten aldıkları bir kuzuyu çeviriyorlardı. Köpekadam çalıların arasına sindi ve hiç kıpırdamadan grubu inceledi. Beş adam saydı, aslında dört adam ve on dört yaşında olması muhtemel bir genç demek daha doğru olurdu. Oturuyorlardı, kimse gözcülük yapmıyordu, hiç tedbir almamışlardı. Bir türlü anlam veremedi.

Diğerlerinin yanına döndüğünde, "Ateşin başında oturuyorlar," dedi. "Sadece oturuyorlar. Gözcülük yapan yok, başka hiçbir şey yapan yok."

Forley, "Oturuyorlar mı?" diye sordu.

"Evet. Beş kişiler. Oturuyor ve gülüyorlar. Hoşuma gitmedi."

Üçağaç, "Benim de hoşuma gitmedi," dedi. "Ama çiftlikte gördüklerim de hiç hoşuma gitmedi."

Dow, "Silahlar," dedi. "Silahlar olmalı."

Tul Duru ilk kez aynı fikirdeydi. "Silahlar, şef. Onlara derslerini verelim."

Forley bile bu sefer dövüşten kaçmak için onları ikna etmeye çalışmadı ama Üçağaç yine de bir süre düşündü, kararını aceleye getirmedi. Sonra başıyla onayladı. "O zaman silahlar."

Karanlıkta görünmek istemediği sürece Kara Dow'u görmek mümkün değildi. İstemezse sesi de duyulmazdı ama Köpekadam ağaçlara doğru sürünmekte olduğunu biliyordu. Bir adamla uzun süre yan yana dövüşünce onun hakkında bazı şeyleri öğrenirdiniz. Nasıl düşündüğünü anlayınca onun gibi düşünmek mümkündü. Dow yakınlardaydı.

Köpekadam'ın da bir görevi vardı. En sağdaki adamı görebiliyordu, ateşin önünde kara bir siluetten ibaretti. Köpekadam diğerlerine çok fazla kafa yormadı. Görevinden başka bir şeyi düşünmedi. Bir kez karar verdiğinde ya da şefi ona bir görev biçtiğinde sonuna kadar gider ve iş bitene kadar başka bir şey düşünmezdi. Düşünmeye başlayacağı zaman hayatını kaybedeceği zamandı. Ona bunu Logen öğretmişti ve Köpekadam buna kalpten inanıyordu. Öyle olmak zorundaydı.

Köpekadam biraz daha yakına girdi, yüzünde ateşin sıcaklığını, elinde de bıçağın soğukluğunu hissediyordu. Her zamanki gibi çişi gelmişti. Hedefi şimdi, bulunduğu yerden bir adım ötedeydi. Çocuk bulunduğu tarafa dönüktü – yemeğinden kafasını kaldırsaydı Köpekadam'ın geldiğini görebilirdi fakat yemeğine fazlasıyla gömülmüştü.

Adamlardan biri, "Ah!" diye haykırdı. Dow saldırıya geçmiş ve adamın işini bitirmiş olmalıydı. Köpekadam öne atıldı ve bıçağını adamın boynuna sapladı. Adam elini boğazına atarak ayağa fırladı, sonra öne adım atıp devrildi. Diğerlerinden biri yerinden kalktı, yarısı yenmiş eti yere düştü ve sonra göğsüne bir ok saplandı. Nehrin kıyısındaki Asıksurat. Adam bir an için şaşkın gözlerle etrafına bakındı, sonra dizleri üzerine çöktü ve yüzü acıyla gerildi.

Geriye iki tane kalmıştı ve genç olan hâlâ yerinde oturuyor, etle dolu ağzı yarı açık Köpekadam'a bakıyordu. Sonuncusu nefes nefese yerinden kalktı, elinde uzun bir bıçak vardı. Bıçağı eti kesmek için kullanıyor olmalıydı.

Üçağaç, "Bıçağı bırak!" diye kükredi. Köpekadam bulundukları yere doğru yürüyen yaşlı adamı gördü, ateşin ışığı büyük yuvarlak kalkanının metal kenarlarını aydınlatıyordu. Adam dudaklarını kemiriyordu ve gözleri, iki yanında yürüyen Köpekadam ve Dow arasında gidip geliyordu. Sonra karanlığın içinden çıkan Şimşekkafa'yı da gördü, Tul Duru insan olamayacak kadar büyük görünüyor, omzundaki dev kılıç parıldıyordu. Bu kadarı yetmişti. Adam bıçağını yere attı.

Dow öne atılıp adamın bileklerini tuttu ve arkadan bağladı, sonra da adamı ateşin başında dizleri üzerine çöktürdü. Köpekadam da genç oğlana aynısını yaptı, dişlerini sıkan çocuk hiçbir şey söylemedi. Her şey bir anda olup bitmişti, Üçağaç'ın dediği gibi sessiz ve sakin davranmışlardı. Köpekadam'ın ellerinde kan vardı ama işi buydu ve yapabileceği bir şey yoktu. Şimdi diğerleri de yanlarına geliyordu. Asıksurat nehrin kıyısından geldi ve yayını omzuna attı. Yanından geçerken göğsünden şişlediği adama bir tekme attı ama adam kıpırdamadı.

Asıksurat, "Ölmüş," dedi. Forley en arkadaydı, gözlerini dikmiş, iki tutsağa bakıyordu. Dow sert bakışlarını, etkisiz hale getirdiği adamın üzerine odaklamıştı.

"Buradakini tanıyorum," dedi halinden memnun halde. "Çamur Groa, değil mi? Ne güzel. Çok uzun zamandır kafamı kurcalıyordun."

Adam kaşlarını çatıp yere baktı. Köpekadam'a göre zalim görünümlü biriydi, köylüleri asacak türden. "Evet, Çamur benim. İsimlerinizi sormama gerek yok! Kral'ın tahsildarlarını öldürdüğünüzü öğrendiklerinde siz de ölü adamlar olacaksınız."

"Bana Kara Dow derler."

Adam kafasını kaldırdı, ağzı açık kaldı. "Ah, sokayım," diye fısıldadı.

Yanında dizleri üzerine çökmüş çocuğun gözleri iyice açıldı. "Kara Dow mu? Sen? Bizim bildiğimiz Kara Dow... ah, sokayım."

Dow başıyla onayladı, şeytani gülümsemesi yüzünde yayıldı,

öldürmeyi sevdiğini belli eden gülümsemesi. "Çamur Groa. Bedelini ödemen gereken bir sürü şey yaptın. Uzun zamandır aklımdaydın ve şimdi karşımdasın." Adamın yanağına hafifçe vurdun. "Ve elimdesin. Ne büyük şans."

Çamur bağlı da olsa elinden geldiğince başını geriye çekti. "Senin cehennemde olduğunu sanıyordum, Kara Dow!"

"Ben de öyle ama sadece dağların kuzeyindeymişim. İşini bitirmeden önce sana sormamız gereken sorular var. Bu kral dediğin kim? Onun için ne tahsil ediyorsunuz?"

"Sorularının amına koyayım!"

Üçağaç adamın kafasına sert bir darbe indirdi, adama göremediği bir açıdan vurmuştu. Başını yana çevirdiğinde da Dow kafasının diğer tarafına vurdu. Konuşacak kadar yumuşayana kadar kafasını bir o yana bir bu yana doğru yumrukladılar.

Üçağaç, "Neden dövüşüyorsunuz?" diye sordu.

Adam kırık dişleri arasından tükürür gibi, "Biz dövüşmüyoruz!" dedi. "Siz artık öldünüz, aşağılık herifler! Neler olduğunu bilmiyorsunuz, değil mi?" Köpekadam kaşlarını çattı. Adamın söyledikleri hoşuna gitmemişti. Sanki dağların ötesinde geçirdikleri süre içerisinde bir sürü şey değişmişti ve değişim olduğunda bunun hiç iyi yönde olduğunu görmemişti.

Üçağaç, "Soruları ben soruyorum," dedi. "Sen sadece cevap vermeye odaklan. Kim dövüşüyor? Bethod'a kim boyun eğmedi?"

Adam etkisiz halde de olsa bir kahkaha attı. "Geriye kimse kalmadı! Savaş bitti! Bethod artık Kral. Tüm Kuzeyin Kralı! Artık herkes ona boyun–"

Tul Duru, "Biz değil," diye homurdandı öne doğru eğilerek. "Ya Yaşlı Adam Yawl?"

"Öldü!"

"Sything veya Çıngıraklıboyun?"

"İkisi de öldü, amcık beyinliler! Şimdi tek savaş güneyde savaşılıyor! Bethod, İttifak'a savaş açtı! Evet! Onların da canına okuyoruz!"

Köpekadam duyduklarına inanamıyordu. Kral mı? Kuzey'de daha önce hiç kral olmamıştı ve Bethod seçeceği en son kişiydi. Hem de İttifak ile bir savaş? Ancak bir aptalın yapacağı bir şeydi. Güneylilerin sayısı bitmek tükenmek bilmezdi.

Köpekadam, "Burada dövüşmüyorsanız, insanlar neden öldürüyorsunuz?" diye sordu.

"Siktir git!"

Tul adama sert bir tokat attı ve adam sırtüstü düştü. Dow da bir tekme attı, sonra adamı yerden kaldırdı.

Tul, "İnsanları neden öldürüyorsunuz?" diye sordu.

Çamur, "Vergi!" diye mırıldandı. Burnundan kanı akıyordu.

Köpekadam, "Vergi mi?" diye sordu. Garip bir kelimeydi ve anlamını çok iyi bilmiyordu.

"Ödemiyorlar!"

Dow, "Kim için vergi?" diye sordu.

"Bethod için, başka kim için olacak? Buraları aldı, klanları dağıttı ve kendine kattı! İnsanların ona borcu var! Biz de onu topluyoruz!"

"Vergiler, öyle mi? Bu lanet olasıca bir güneyli geleneği! Ya ödeyemezlerse?" Köpekadam'ın midesi bulanmaya başladı. "Onları asıyor musunuz?"

"Ödemiyorlarsa onlara ne istiyorsak yapabiliyoruz."

"Ne istiyorsanız mı?" Tul adamın gırtlağını tuttu ve dev eliyle adamın gözleri pörtleyene kadar sıktı. "Ne istiyorsanız, öyle mi? Onları asmak hoşunuza mı gidiyor?"

Dow, "Pekâlâ, Şimşekkafa," dedi, Tul'un büyük parmaklarını açıp adamı nazikçe geriye iterken. "Pekâlâ, büyük adam, elleri kolları bağlı bir adamı öldürmek sana yakışmaz." Kendi göğsüne vurdu ve baltasını çıkardı. "Benim gibilerini böyle işler için yanınızda tutuyorsunuz."

Çamur öyle veya böyle kendine gelmişti. "Şimşekkafa?" diye sordu. Etrafına bakındı. "Hepiniz bir aradasınız, değil mi? Üçağaç ve Asıksurat, Çelimsiz de şurada! Siz boyun eğmeyenlersiniz, değil mi? Ne güzel! Dokuzparmak nerede? Kanlı Dokuz nerede?"

Dow arkasına döndü ve parmağının baltanın keskin kenarı üzerinde gezdirdi. "Toprağa geri döndü ve sen de ona katılmak üzeresin. Yeterince dinledik."

Çamur, "Sal beni, orospu çocuğu!" diye bağırıp ipleriyle boğuştu. "Kendini benden iyi mi belliyorsun, Kara Dow! Vebadan çok leşin var senin de! Sal beni ve elime bir silah ver! Benimle

dövüşmeye korkuyor musun? Adil bir fırsat vermeye çekiniyor musun, he?"

Dow, "Bana korkak diyorsun, öyle mi?" diye hırladı. "Zevk olsun diye çocukları öldüren bir adam. Silahın vardı ama onu attın. Şansın varken denemeliydin. Senin gibilere ikinci bir şans verilmez. Söyleyecek bir şeyin varsa şimdi söyle."

Çamur, "Ağzına sıçayım!" diye bağırdı. "Topunuzun–"

Dow'un baltası gözlerinin ortasına indi ve adamı geriye devirdi. Adam yerde bir süre çırpındı. Kimse bu piç için gözyaşı dökmezdi – Forley bile balta adamın kafatasına saplanırken hafifçe yüzünü buruşturmaktan başka bir şey yapmadı. Dow eğilip cesedin üzerine tükürdü; Köpekadam bunu yaptığı için Dow'u suçlayamazdı. Delikanlı ayrı bir sorun teşkil ediyordu ama. Gencin gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

"Siz onlarsınız, di mi?" diye sordu. "Dokuzparmak'ın yendikleri?"

Üçağaç, "Evet, evlat," dedi, "biz onlarız."

"Sizin hakkınızda çok şey duydum. Bana n'apçaksınız?"

Köpekadam, "Çok güzel bir soru, değil mi?" diye mırıldandı. Ne yazık ki cevabını çoktan biliyordu.

Üçağaç, "Bizimle kalamaz," dedi. "Bize yük olur ve riski göze alamayız."

Forley, "Sadece bir çocuk," dedi. "Gitmesine izin verebiliriz." Güzel bir düşünceydi ama çok fazla itibar görmeyeceği belliydi. Çocuk ümitle kafasını kaldırdı ama Tul tartışmayı sonlandırdı.

"Çocuğa güvenemeyiz. Burada olmaz. Birilerine geri döndüğümüzü söylerse peşimize düşerler. Ayrıca, çiftlikteki katliamın bir parçasıydı."

Çocuk, "Ama benim seçim şansım mı vardı?" diye itiraz etti. "N'apabilirdim? Güneye gitmek istiyodum! Güneye gidip İttifak'la savaşmak, bir isim elde etmek istiyodum ama beni buraya gönderdiler, vergi toplayayım diye. Şef bir şey derse yaparsın, di mi?"

Üçağaç, "Yaparsın," dedi. "Kimse farklı bir şey yapabileceğini söylemedi."

"Bunun parçası olmak istemiyodum! Çocukları bırakın, dedim! Bana inanmalısınız!"

Forley botlarına baktı. "Sana inanıyoruz."

"Ama beni yine de öldüreceksiniz, di mi?"

Köpekadam dudağını ısırdı. "Seni yanımıza alamayız, burada da bırakamayız."

"Buna karışmak istemedim." Çocuk başını öne eğdi. "Bu hiç adil değil."

Üçağaç, "Evet, değil," dedi. "Adil değil ama olan bu."

Dow'un baltası çocuğun kafasına arkadan indi ve delikanlı yüzüstü yere devrildi. Köpekadam yüzünü buruşturup başını yana çevirdi. Diğerleri çocuğun yüzünü görmesin diye Dow'un baltasını arkadan indirdiğini biliyordu. İyi bir fikirdi, diğerlerine yardımı olabilirdi ama yüzü görünse de görünmese de olan olmuştu. Çiftlikteki gibi midesi bulandı.

Hayatının en kötü günü değildi ama yine de kötü günlerden biriydi.

Köpekadam ağaçların arasında kimsenin kendisini göremeyeceği bir yerden yoldaki gruba baktı. Rüzgârı arkasına almamaya özen gösterdi çünkü doğruyu söylemek gerekirse biraz kötü kokuyordu. Garip bir kafileydi. Bir yandan dövüşçülere benziyorlardı, silahlarını almış, savaşa gidiyor gibiydiler. Diğer yandan, her şeyleri yanlıştı. Silahları eskiydi, zırhları uyumsuz parçalardan oluşuyordu. Uygun adım yürüyorlardı ama sıraları bozuktu. Birçoğu dövüşemeyecek kadar yaşlıydı, kafaları keldi ya da saçları beyazlamıştı. Geriye kalanlar ise sakalı bile çıkmayacak kadar gençti, birer çocuktan başka bir şey değillerdi.

Köpekadam, Kuzey'de artık hiçbir şeyin mantıklı bir açıklaması olmadığını düşündü. Çamur'un ölmeden önce ne dediğini hatırladı. İttifak'la savaşıyorlardı. Bu adamlar da savaşa mı gidiyordu? Eğer öyleyse, Bethod çok çaresiz olmalıydı.

Kamp yerine geri dönünce Forley, "Ne yapacağız?" diye sordu. "Aşağıda neler oluyor?"

"Adamlar. Silahlılar ama çok iyi durumda değiller. Yüz ya da biraz daha fazlası. Çoğunluğu yaşlılar veya gençlerden oluşuyor, güneydoğuya gidiyorlar," dedi Köpekadam ve yolu işaret etti.

Üçağaç başıyla onayladı. "Angland'a gidiyorlar. Demek Çamur haklıymış. Bethod, İttifak'la gerçekten savaşıyor. Kana hiç

doymuyor herif. Eli silah tutan herkesi almış." Buna hiç şaşırmamıştı. Bethod her zaman sınırları zorlayan bir adamdı. Ya hep ya hiç mantığı ile hareket eder, amacına ulaşmak için kaç kişinin öleceğiyle ilgilenmezdi. Üçağaç, "Eli silah tutan herkes," diye mırıldandı. "Shanka şimdi dağlardan inse..."

Köpekadam etrafına bakındı. Kaşlar çatık, kirli yüzler endişeliydi. Üçağaç'ın ne demeye çalıştığını biliyordu. Shanka dağlardan şimdi inerse, Kuzey'de dövüşecek kimse kalmadığı için, çiftlikteki katliam şükredilecek bir şey kalırdı olacakların yanında.

Forley, "Birilerini uyarmalıyız!" diye bağırdı. "Onları uyarmalıyız!"

Üçağaç başını iki yana salladı. "Çamur'u duydun. Yawl ölmüş, Çıngıraklıboyun ve Sything de ölmüş. Hepsi toprağa geri dönmüş. Bethod şimdi kral, Kuzeylilerin Kralı." Kara Dow kaşlarını çatıp yere tükürdü. "İstediğin kadar tükür, Dow ama gerçeği inkâr edemezsin. Geriye uyaracak biri kalmadı."

Köpekadam, "Bethod'un kendisinden başka," diye mırıldandı. Bunu söylediği için kendisini çok kötü hissetti.

Forley çaresizce etrafına bakındı. "O zaman ona söylemeliyiz! Kalpsiz bir piç olabilir ama o da bir insan! Mankafalardan daha iyidir, değil mi? Birine söylememiz gerek!"

Dow, "Hah!" diye güldü. "Hah! Sence bizi dinler mi, Çelimsiz? Bize ne söylediğini unuttun mu? Bize ve Dokuzparmak'a? Asla geri dönmeyin, dedi! Bizi öldürmeye ne kadar yaklaştığını unuttun mu? Bizden ne kadar nefret ettiğini hatırlamıyor musun?"

Asıksurat, "Bizden korkuyor," dedi.

Üçağaç, "Korkuyor ve nefret ediyor," diye mırıldandı. "Bunda haklı. Çünkü biz güçlüyüz. Şöhretli Adamlarız. Tanınan adamlarız. Diğerlerinin takip edeceği türden adamlarız."

Tul büyük başıyla onayladı. "Evet, Carleon'da bizi hoş karşılamazlar. Ancak başlarımızı bir mızrağa geçirirler."

Forley, "Ben güçlü değilim!" diye bağırdı. "Ben Çelimsiz'im, bunu herkes biliyor! Bethod'un benden korkmak veya nefret etmek için bir sebebi yok. Ben giderim!"

Köpekadam arkadaşına baktı, çok şaşkındı. Hepsi baktı. Dow, "Sen mi?" diye sordu.

"Evet, ben! Savaşçı olmayabilirim ama korkak da değilim!

Gidip onunla konuşurum. Belki beni dinler." Köpekadam ayağa kalktı ve Çelimsiz'e baktı. Bir sorunu konuşarak çözmeyeli o kadar uzun zaman olmuştu ki nasıl bir şey olduğunu unutmuştu.

Üçağaç, "Belki dinler," dedi.

Tul, "Seni dinler," dedi. "Sonra da seni öldürür, Çelimsiz."

Köpekadam başını iki yana salladı. "Olabilir."

"Belki ama denemeye değer, değil mi?"

Herkes birbirine baktı, yüzler endişeliydi. Forley'nin bunu teklif etmesi büyük bir cesaret göstergesiydi, buna şüphe yoktu ama Köpekadam bu plandan hiç hoşlanmadı. Bethod'a bel bağlamak iyi bir şey değildi. Ağırlığını ince bir ipe emanet etmek gibiydi.

Ama Üçağaç'ın da dediği gibi, başka kimse kalmamıştı.

KELİMELER VE TOZ

Kurster çemberin etrafında dönüyor, uzun, altın renginde saçları omuzlarında dalgalanıyordu. Kalabalığa el sallıyor ve kızlara öpücükler gönderiyordu. Genç adam gösteriş yaparken izleyiciler alkışlıyor, bağırıyor ve tezahürat yapıyordu. Adam Adualıydı, Kral'ın Adamları'ndan bir subaydı. *Yerel bir genç ve çok popüler.*

Bremer dan Gorst sırtını bariyere yaslamış, yarı açık gözlerle dans eden rakibini seyrediyordu. Kılıçları çok ağır duruyordu, ağır ve aşınmış silahlardı, belki de çabuk olamayacak kadar ağırlardı. Gorst'un kendisi de hızlı olamayacak kadar ağır duruyordu. Bir insandan çok, kalın enseli bir boğaya benziyordu, bir kılıç ustasından çok bir güreşçiye. Bu müsabakanın mazlumu gibiydi. *Ama ben nasıl biri olduğunu biliyorum.*

Bir bahisçi bahisleri alıyor, etrafına üşüşen insanlardan para topluyordu. Neredeyse bütün bahisler Kurster'e oynanıyordu. Glokta sırada öne doğru eğildi. "Gorst şu anda kaça kaç veriyor?"

Bahisçi, "Gorst mu?" diye sordu. "Bire iki."

"İki yüz gümüş yatırmak istiyorum."

"Özür dilerim, dostum, bunu karşılayamam."

"O zaman yüz diyelim, dörde beş."

Adam bir süre düşündü, kafasında hesap kitap yaptı. "Tamam."

Glokta, hakem tarafları tanıtırken arkasına yaslandı, Gorst'un gömleğinin kollarını sıvadığını gördü. Adamın kolları ağaç kütükleri gibi kalındı, etli parmaklarıyla kollarını sıvarken kolundaki kalın kaslar hareket ediyordu. Kalın boynunu bir o tarafa bir bu tarafa yatırdı, sonra yardımcısından silahlarını aldı ve kılıçları denemek için birkaç kez havada salladı. İzleyiciler Gorst'un farkında değildi. Herkes Kurster'e tezahürat yapmakla meşguldü. Ama Glokta görüyordu. *Göründüğünden daha hızlı. Çok daha hızlı. Ağır kılıçları şimdi o kadar da hantal durmuyor.*

Hakem, "Bremer dan Gorst!" diye bağırdı. İriyarı adam yerine geçti. Adamı alkışlayanların sayısı azdı. Bu boğa gibi adam kimsenin favori kılıç ustası değildi.

"Başlayın!"

Hoş bir sahne değildi. Gorst müsabakaya elindeki ağır kılıçlarla geniş yaylar çizerek başladı, ormanda ağaç kesen şampiyon bir ormancıya benziyor, her vuruşta kükrüyordu. Garip bir manzaraydı. Adamlardan biri kendisini müsabakada, diğeri ise ölümüne bir dövüşte görüyor gibiydi. *Sadece adama dokunman yeterli, onu ikiye bölmek zorunda değilsin.* Glokta seyrederken adamın görkemli vuruşlarının göründüğü kadar hantal olmadığını fark etti. Zamanlamaları yerindeydi ve hedefi buluyorlardı. Kurster üzerine gelen ilk darbeden kaçarken bir kahkaha attı, üçüncüden kaçarken gülümsedi ama beşinciden kaçarken artık yüz ifadesi ciddileşmişti. *Ve geri gelecek gibi de görünmüyor.*

Hoş bir sahne değildi. *Vuruşların ardındaki gücü kimse inkâr edemez.* Kurster çaresizce bir vuruşun daha altından geçti. *Bu seferki, kılıçlar keskin olsun veya olmasın, adamın kafasını kopartabilirdi.*

İzleyicilerin gözdesi inisiyatifi ele almak için elinden geleni yaptı, birkaç kez kılıcını savurdu ama Gorst buna hazırdı. Gorst üzerine gelen vuruşları kısa kılıcıyla karşıladı, tekrar kükredi ve uzun kılıcıyla darbeler indirmeye devam etti. Glokta, Gorst'un kılıcı havada büyük bir çınlamayla Kurster'in kılıcıyla buluşunca yüzünü buruşturdu. Kurster'in bileği geriye büküldü ve kılıcı elinden neredeyse düşürüyordu. Darbenin etkisiyle geriye savruldu, acı ve şokla yüzünü buruşturdu.

Şimdi kılıçların neden aşındığını anlıyorum. Kurster daireler çizmeye, saldırılardan kaçmaya çalıştı ama Gorst çok hızlıydı. *Fazla hızlı.* Gorst şimdi rakibinin ölçüsünü almıştı, her hareketi önceden seziyor ve rakibini acımasız vuruşlarla dövüyordu. Artık kaçış yoktu.

İki ağır darbe çaresiz subayı dairenin kenarına sürdü, ardından tek bir vuruş ile Kurster'in elindeki uzun kılıç havaya fırladı ve çimenlere saplanarak ileri geri sallandı. Gözleri fal taşı gibi açılan Kurster titreyen eline baktı ve Gorst bir savaş narası atarak üzerine atılıp ağır omzuyla birlikte rakibinin savunmasız göğsüne tosladı.

Glokta bir kahkaha attı. *Daha önce hiç uçan bir dövüşçü görmemiştim.* Kurster havada yarım takla attı, bir kız gibi ciyakladı, kollarını havada sallarken yere düştü ve yüzüstü yerde kaydı. Sonunda dairenin dışında bir yerde durdu, Gorst'un darbesini aldığı yerden beş adım ötedeydi ve inliyordu.

İzleyiciler şoktaydı, herkes o kadar sessizdi ki Glokta'nın kıkırdamaları rahatlıkla arka sıradan duyuluyor olmalıydı. Kurster'in eğitmeni yerinden kalktı ve nazikçe öğrencisini sırtüstü çevirdi. Genç adam yerde çırpınıp kaburgalarını tuttu. Gorst duygudan yoksun bir ifadeyle rakibine baktı, omzunu silkti ve köşesine geri döndü.

Kurster'in eğitmeni hakeme, "Özür dilerim," dedi, "öğrencim devam edecek durumda değil."

Glokta kendine hâkim olamadı ve ağzını eliyle kapatmak zorunda kaldı. Bütün bedeni kahkahalarıyla titriyordu. Titredikçe boynuna sancılı spazmlar giriyordu ama umurunda değildi. Fakat izleyicilerin büyük bir kısmı gösteriyi komik bulmamıştı. Dört bir yandan öfkeli homurtular geliyordu. Kurster eğitmeni ve yardımcısının arasında uzaklaşırken yuhalamalar başladı, ardından öfkeli bağırışlar duyuldu.

Gorst uykulu ve yarı açık gözlerle izleyicilere baktı, omzunu silkti ve yardımcısının yanına gitti. Glokta topallayarak arenayı terk ederken hâlâ gülümsüyordu, para kesesi gelirken olduğundan daha ağırdı. Yıllardır bu kadar eğlendiğini hatırlamıyordu.

Üniversite Agriont'un terk edilmiş bir köşesinde, Yaratan'ın Evi'nin tam gölgesindeydi. Yakındaki kuşlar bile yaşlı ve yorgun duruyordu. Büyük, köhne bir binaydı. Yarısı sarmaşıklarla kaplıydı, tasarımı eski bir çağdan kalmaydı. Şehrin en eski binalarından biri olduğu söylenirdi. Öyle de görünüyor.

Çatılar ortasından çökmeye başlamıştı, birkaç tanesi her an aşağıya inebilirdi. Zarif kuleler dökülüyor, bakımsız bahçenin üzerine devrilecek gibi duruyordu. Duvarlardaki eski resimler yorgun ve yağlı görünüyordu, bazı yerlerde resimler tamamen soyulduğu için altındaki çıplak taşlar ve ufalanan harç açığa çıkmıştı. Bir yerde, kırık oluktan aşağıya doğru uzanan büyük, kahverengi bir leke vardı. Bir zamanlar bilimsel çalışmalar İttifak'ın

önde gelenlerinin ilgisini çekerdi ve o zamanlarda Üniversite görkemli bir yerdi. *Sult da Engizisyon'un demode olduğunu düşünüyor.*

Ufalanan kapının iki yanında birer heykel dikiliyordu. İki ihtiyardan biri elinde fener tutuyor, diğeri bir kitapta bir şeyi işaret ediyordu. *Bilgelik ve ilerleme veya öyle bir saçmalık.* Elinde kitabı olanın burnu geçen yüzyılda bir ara kopmuştu, diğer heykel hafifçe yana yatıktı, lambası çaresizce tutunacak bir yer arıyor gibiydi.

Glokta yumruğunu havaya kaldırdı ve eski kapıları yumrukladı. Kapılar sallandı ve yerinden oynadı, sanki her an geriye devrileceklerdi. Glokta bekledi. Bir süre bekledi.

Sonunda açılan sürgülerin sesi geldi ve kapılardan biri birkaç santimetre aralandı. Yaşlı bir yüz açıklığı doldurdu ve gözlerini kısıp Glokta'ya baktı, buruşuk elindeki konik lamba ile yüzü aydınlanıyordu. Sulu yaşlı gözler Engizitör'e odaklandı. "Evet?"

"Engizitör Glokta."

"Ah, Rektör mü gönderdi?"

Glokta kaşlarını çattı, şaşırmıştı. "Evet, bu doğru." *Dünyadan, göründükleri kadar kopuk değiller. Benim kim olduğumu biliyorlar.*

İçerisi tehlikeli bir biçimde karanlıktı. Kapının iki yanında devasa birer pirinç şamdanlık vardı ama mumları yoktu ve uzun süredir bakımları yapılmamış gibi görünüyordu. Kapıcının zayıf ışığında donuk bir biçimde parıldıyorlardı. Yaşlı adam, "Bu taraftan, efendim," diye sızlandı. İki büklüm yürümeye başladı. Glokta bile karanlıkta adamı takip ederken hiç zorlanmadı.

Gölgeli koridorda birlikte ayaklarını yere sürüyerek yürüdüler. Her iki yandaki pencereler çok eskiydi, minik panellerin camları o kadar kirliydi ki en güneşli günlerde bile içerisi aydınlanmıyor olmalıydı. Şimdi akşam alacakaranlığında ise içeriye hiç ışık girmiyordu. Titreyen ışık duvarlardaki tozlu tabloların üzerinde dans etti. Resimlerde soluk yüzlü, kara ve gri cübbeli yaşlı adamlar vardı, ellerinde meşaleler, imbikler, dişli çarklar ve pusulalar tutuyorlardı.

Glokta, "Nereye gidiyoruz?" diye sordu. Birkaç dakikadır yürüyorlardı.

Kapıcı, yorgun gözleriyle Glokta'ya bakarak, "Üstatlar yemekte," diye cevap verdi.

Üniversitenin yemek salonu devasa bir mağaraya benziyordu, birkaç mum sayesinde zifiri karanlıktan bir derece daha aydınlıktı. Dev şöminede cılız bir ateş yanıyor, çatı kirişlerinde gölgeleri dans ettiriyordu. Zemin boyunca uzun bir masa uzanıyordu, yıllardır kullanıldığı için yüzeyi pürüzsüzdü, etrafına külüstür sandalyeler dizilmişti. Masada seksen kişi yemek yiyebilirdi ama şimdi sadece beş kişi vardı, şömineye yakın bir yerde bir araya toplanmışlardı. Glokta'nın bastonunun sesi salonda yankılanmaya başlayınca masanın başındaki adam kafasını kaldırdı, yemeğini bıraktı ve cübbesinin eteklerini tutarak telaşla Engizitör'ün yanına koştu.

Kapıcı, ışığı Glokta'ya doğru sallayarak, "Bir ziyaretçi," dedi..

"Ah, Rektör'den geliyor. İsmim Silber, Üniversite'nin Yöneticisiyim!" Glokta'nın elini sıktı. Diğerleri de hareketlendi ve onur misafirleri gelmiş gibi ayağa kalktı.

"Engizitör Glokta." Hevesli yaşlı adama baktı. *Beklediğimden daha çok saygı görüyorum. Ama sonuçta, Rektör'ün ismi birçok kapıyı açıyor.*

Yaşlı bir adam, "Glokta, Glokta," diye mırıldandı. "Bir yerden bir Glokta hatırlıyorum ama."

Yönetici, "Her şeyi bir yerden hatırlıyorsun ama nereden olduğunu bir türlü çıkaramıyorsun," dediğinde diğerleri gönülsüzce güldüler. "Sizi arkadaşlarımla tanıştırayım."

Teker teker siyah cübbeli biliminsanlarının yanına gitti. "Saurizin, Kimya Üstadı." Kilolu ve bakımsız yaşlı bir adamdı, cübbesinde yer yer yanık izleri ve lekeler vardı, sakalında birden fazla kırıntı göze çarpıyordu. "Denka, Metal Üstadı." Grubun en genciydi ama genç olduğu söylenemezdi, dudaklarında küstah bir gülümseme vardı. "Chayle, Mekanik Üstadı." Glokta daha önce hiç yüzü bu kadar küçük ama kafası bu kadar büyük bir adam görmemişti. Kulakları devasaydı, içi gri kıllarla kaplıydı. "Ve Kandelau, Tıp Üstadı." Uzun bir boynu ve kuş gagasına benzer burnunun üzerinde gözlükleri olan zayıf ve yaşlı bir adamdı. Yönetici, "Lütfen bize katılın, Engizitör," dedi. İki Üstat'ın arasındaki bir sandalyeyi işaret etti.

Chayle, "Bir bardak şarap alır mısınız?" diye sordu. Minik ağzında ciddi bir gülümseme vardı ve sürahiyi öne eğmiş, kadehe dökmeye başlamıştı bile.

"Pekâlâ."

Kandelau, Glokta'ya gözlükleri üzerinden bakarken, "Biz de farklı bilim dallarının farklı erdemlerini tartışıyorduk," diye mırıldandı.

Yönetici, "Her zamanki gibi," diye ekledi.

Tıp Üstadı, "İnsan bedeni, tabii ki, dikkatle incelenmesi gereken tek bilim dalıdır," diye devam etti. "İnsan dışarıdaki gizemleri öğrenmeye başlamadan önce kendi içindeki gizemlerin ne olduğunu çözmeli. Hepimizin bir vücudu var, Engizitör. Hem onu iyileştirebilmek, hem de ona zarar verebilmek, hepimiz için çok önemlidir. Benim uzmanlığım insan vücudu üzerinedir."

Chayle, "Vücutlar, vücutlar!" diye sızlandı, küçük dudaklarını büktü ve yiyeceği tabağında dolaştırdı. "Yemek yemeye çalışıyoruz!"

"Kesinlikle! Ürkütücü saçmalıklarınla Engizitör'ü rahatsız ediyorsun!"

"Ah, ben kolay kolay bir şeyden rahatsız olmam." Glokta masanın üzerine eğilip Metal Üstadı'na eksik dişlerini gösterecek bir biçimde gülümsedi. "Engizisyon için çalışırken anatomi hakkında yüzeysel bilgilerden fazlasını bilmek gerekiyor."

Rahatsız edici bir sessizlik oldu, sonra Saurizin et tabağını alıp Glokta'ya uzattı. Glokta tabakta parıldayan kırmızı dilimlere baktı. Boş dişetlerini yaladı. "Teşekkür ederim, almayayım."

Kimya Üstadı, "Doğru mu?" diye sordu, sesini iyice alçaltarak. "Kaynaklarımız artacak mı? Kumaş Tüccarları Derneği sorunu çözüldüğüne göre?"

Glokta kaşlarını çattı. Herkes kendisine bakıyor, bir cevap bekliyordu. Üstatlardan birinin çatalı havada donup kalmıştı. *Demek konu para. Ama Rektör'ün kendilerine daha fazla para vermesini mi bekliyorlar?* Ağır et tabağı havada titremeye başladı. *Pekâlâ... beni can kulağıyla dinlemelerini sağlayacaksa.* "Para, sonuçlar elde ettiğimiz sürece, tabii ki, sağlanabilir."

Masada kısık sesli fısıldanmalar oldu. Kimya Üstadı titreyen tabağı masaya koydu. "Ben son zamanlarda asitler konusunda çok büyük ilerlemeler katettim."

Metal Üstadı, "Hah!" diye dalga geçti. "Engizitör sonuçlar elde etmekten bahsetti, sonuçlar! Benim yeni alaşımım mükemmelleştirilince çelikten bile güçlü olacak!"

Chayle, "Hep alaşımlar!" diye iç geçirerek minik gözlerini tavana dikti. "Kimse işe yarar mekanik sonuçlar elde etmekle ilgilenmiyor."

Diğer üç Üstat sert bakışlarını adamın üzerine odakladı ama Yönetici araya girdi. "Beyler, lütfen! Engizitör aramızdaki farklarla ilgilenmiyor! Herkesin son çalışmalarını anlatacak ve biliminin erdemlerini anlatacak vakti olacak. Bu bir yarışma değil, öyle değil mi Engizitör?" Bütün gözler Glokta'ya döndü. Glokta beklentiyle kendisine bakan yüzleri inceledi ve bir şey demedi.

"Ben bir makine–"

"Asitlerim–"

"Alaşımlarım–"

"İnsan vücudunun gizemleri–"

Glokta araya girdi. "Aslında, ben sadece... sanırın ismini patlayıcı maddeler olarak koymak uygun olacaktır çünkü şimdi–"

Kimya Üstadı ayağa fırladı. "Bu, benim uzmanlık alanıma giriyor!" diye haykırdı. Zafer kazanmış gibi arkadaşlarına bakıp gülümsedi. "Elimde örnekler var! Numuneler var! Lütfen beni takip edin, Engizitör!" Çatal bıçağını tabağın üzerine atıp kapılara doğru yürüdü.

Saurizin'in laboratuvarı en küçük detayına kadar Glokta'nın beklediği gibiydi. Kubbeli tavanı olan uzun bir odaydı, yer yer kararmış ve islenmişti. Duvarların neredeyse tamamını raflar kaplıyordu, üstleri şişeler, kavanozlar ve kutularla doluydu. Bunların içinde de tozlar, sıvılar, garip metal çubuklar vardı. Kapların dizilişinde belirli bir düzen yoktu ve üzerleri etiketlenmemişti. *Düzen birinci öncelikleri değilmiş gibi duruyor.*

Odanın ortasındaki masaların üstü çok daha karışıktı, camdan ve kahverengi bakırdan inşa edilen kulelerin yanı sıra tüpler, imbikler, tabaklar ve lambalar dikkat çekiyordu. Lambalardan bir tanesi camı olmaksızın yanıyordu. Her an patlamaya hazır gibi duran oda, içinde yakalanan talihsizi ölümcül, kaynar zehirlere boğacakmış izlenimi veriyordu.

Kimya Üstadı yuvasına girmeye çalışan bir köstebek gibi kargaşanın içine daldı. "Şimdi," diye mırıldanıp bir eliyle kirli sakalını çekiştirdi, "patlayıcı tozlar burada bir yerde..."

Glokta odada topalladı, her yüzeyi kaplayan tüplere şüpheli bakışlar atıp yüzünü buruşturdu. Odanın mide bulandırıcı, keskin bir kokusu vardı.

Üstat, "İşte burada!" diye haykırıp içi siyah granüllerle yarıya kadar dolu tozlu bir kavanozu havaya kaldırdı. Kolunu savurarak üzerindeki cam ve metal parçaları bir kenara itip masanın üzerinde yer açtı. "Bu çok nadir bulunan bir şeydir, Engizitör, çok nadir!" Kavanozun kapağını açıp masanın üzerine siyah tozdan biraz döktü. "Bu maddeyi patlarken görenlerin sayısı azdır! Çok azdır! Siz de o talihli insanlardan biri olmak üzeresiniz."

Glokta ihtiyatla geriye adım attı, Zincir Kulesi'nin duvarında açılan kocaman delik aklına geldi. "Bu mesafeden güvende miyiz?"

Saurizin, "Kesinlikle," diye mırıldanıp yanan koniği uzatarak tozun ucuna dokundurdu. "Kesinlikle herhangi bir tehlike–"

Bir patlama oldu, ardından etrafa beyaz kıvılcımlar saçıldı. Kimya Üstadı geriye sıçradı ve neredeyse Glokta'ya çarpıp elindeki yanan koniği yere düşürecekti. Daha yüksek sesli ve daha çok kıvılcım çıkaran ikinci bir patlama daha oldu. Laboratuvarı kötü kokulu bir duman doldurmaya başladı. Parlak bir ışık çakmasıyla gürültülü bir patlama, sonrasında da zayıf bir cızlama olmuştu, o kadar.

Saurizin cübbesinin uzun kolunu önünde sallayarak bütün odayı dolduran dumanı savuşturmaya çalıştı. "Etkileyici, değil mi Engizitör?" Konuşur konuşmaz sonra öksürmeye başladı.

Pek sayılmaz. Glokta hâlâ yanan fitili ayağıyla ezdi ve dumanın içinden masanın yanına yürüdü. Gri külleri eliyle bir kenara itti. Ahşap yüzeyde uzun ve siyah bir yanık izi kalmıştı ama hepsi buydu. En etkileyici etki açığa çıkan kötü kokulu dumandı ve şimdiden Glokta'nın boğazını yakmaya başlamıştı. "Çok fazla duman çıkardığı kesin," dedi.

Üstat gururla, "Öyledir," dedi, "ve kötü kokusu kolay kolay gitmez."

Glokta kararmış yüzeye baktı. "Bu tozdan yeterli miktarda bir araya gelirse bir duvarda delik açılabilir mi?"

"Muhtemelen... o kadar çok tozu bulabilirseniz neler olacağını kim bilebilir? Bildiğim kadarıyla bunu kimse denemedi."

"Bir metre kalınlığında bir duvar olsa?"

Üstat kaşlarını çattı. "Belki ama fıçılar dolusu toza ihtiyacınız var! Fıçılar dolusu! Bütün İttifak'ta bu kadar toz bulamazsınız, bulsanız bile maliyeti inanılmaz fazla olur! Lütfen anlayın, Engizitör, bileşenler uzak Kanta diyarından getiriliyor ve çok nadir bulunuyor. Olasılıkları gözden geçirmek isterim ama yeterli maddi kaynağa–"

"Vaktinizi aldım, teşekkür ederim." Glokta arkasına dönüp dumanın içinden kapıya doğru topalladı.

Üstat, "Yakın zamanda asitlerde büyük ilerleme katettim!" diye ciyakladı. "Onları da görmelisiniz!" Titreyerek havayı içine çekti. "Rektör'e söyleyin... büyük ilerleme!" Adam yine öksürmeye başladı ve Glokta kapıyı arkasından kapattı.

Vakit kaybı. Bayaz'ın fıçılar dolusu tozu içeriye sokması mümkün değil. Öyle olsa bile, ne kadar çok duman açığa çıkar, içerisi ne kadar kötü kokardı? Vaktimi boşa harcadım.

Silber koridorda kendisini bekliyordu. "Size gösterebileceğim başka bir şey var mı?"

Glokta durup düşündü. "Burada büyüden anlayan birisi var mı?"

Yöneticinin çenesi gerildi. "Şaka yapıyor olmalısınız. Belki–"

"Büyü, dedim."

Silber gözlerini kıstı. "Biz bilimsel bir kurumuz, bunu anlamalısınız. Büyü sanatı, bizim için... pek uygun olmaz."

Glokta kaşlarını çattı. *Senden asanı göstermeni istemiyorum, geri zekâlı.* "Tarihsel bir bakış açısıyla," dedi. "Mecuslar, Bayaz gibi!"

"Ah, tarihsel bir bakış açısıyla, anladım." Silber'in gergin yüzü rahatladı. "Kütüphanemizde çok eski metinler var, bazıları büyünün... sıradan kabul edildiği zamanlarda yazılmış."

"Bana kim yardım edebilir?"

Yönetici bir kaşını havaya kaldırdı. "Tarih Üstadımız biraz antikadır."

"Kendisiyle konuşacağım, dövüşmeyeceğim."

"Tabii ki, Engizitör. Bu taraftan."

Glokta çok eski görünen bir kapının kolunu tuttu ve çevirmeye çalıştı. Silber'in kolunu yakaladığını hissetti.

Adam, "Hayır!" diye tersledi ve Glokta'yı koridora doğru götürdü. "Kütüphane bu tarafta."

Tarih Üstadı gerçekten de geçmişin bir parçası gibiydi. Yüzü, buruşmuş ve sarkmış yarı-şeffaf deriden bir maskeydi. Kafasında hâlâ yer yer kar beyazı saç telleri vardı. Herhalde olması gerekenin dörtte biri kadar saçı vardı ama teller olması gerekenin dört misli uzunluktaydı. Kaşları inceydi ama çok uzamış kıllar dört bir yana saçılıyor, kedi bıyıklarına benziyordu. Ağzı çöküktü, zayıf ve dişsizdi. Elleri eskimiş eldivenlere benziyordu, normalden birkaç boy büyüktü. Yaklaşan Glokta ve Yönetici'ye bakarken sadece gözlerinde bir yaşam ışığı vardı.

Yaşlı adam, "Ziyaretçiler, öyle mi?" diye gakladı. Görünüşe göre masasındaki iri kargayla konuşuyordu.

Yönetici, yaşlı adamın kulağına eğilip, "Bu, Engizitör Glokta!" diye bağırdı.

"Glokta?"

"Rektör'den geliyor!"

"Öyle mi?" Tarih Üstadı gözlerini kıstı.

Silber, "Biraz sağırdır," diye mırıldandı. "Ama bu kitapları ondan daha iyi bilen yok." Durup bir süre düşündü ve karanlığın içine doğru uzanan sayısız rafa göz gezdirdi. "Aslında, bu kitapların içinde ne olduğunu bilen başka kimse yok."

Glokta, "Teşekkürler," dedi. Yönetici başıyla onayladı ve merdivenlere doğru yürüdü. Glokta adama doğru yürüdü, karga masadan aşağıya atladı ve havalandı, tavana yakın bir yerde çılgınca kanat çırptı. Glokta acıyla geriledi. *Lanet olasıca şeyin doldurulduğunu sanıyordum.* Raflardan birinin tepesine tüneyip hareketsiz bir biçimde sarı boncuk gibi gözleriyle kendisini süzen kargaya şüpheyle baktı.

Glokta kendine bir sandalye çekip oturdu. "Bayaz hakkında ne biliyorsun?"

Üstat, "Bayaz," diye mırıldandı. "Eski dilde alfabenin ilk harfidir."

"Bunu bilmiyordum."

"Bu dünyada bilmediğin bir sürü şey var, genç adam." Kuş birden gakladı ve sesi tozlu sessizlikte kulakları rahatsız edecek kadar yüksek çıktı. "Bir sürü şey."

"O zaman eğitimime başlayalım. Bayaz hakkında bir şeyler öğrenmem gerek. Mecusların İlki."

"Bayaz. Juvens'in ilk çırağına verdiği isim. Tek bir harf, tek bir isim. İlk çırak, alfabenin ilk harfi, anladın mı?"

"Takip etmeye çalışıyorum. Gerçekten yaşadı mı?"

Üstat kaşlarını havaya kaldırdı. "Şüphesiz. Gençken öğretmenin olmadı mı?"

"Ne yazık ki oldu."

"Sana tarihi öğretmedi mi?"

"Denedi ama aklım kılıç kullanmakta ve kızlardaydı."

"Ah. Ben onlara olan ilgimi uzun zaman önce kaybettim."

"Ben de öyle. Bayaz'a geri dönelim."

Yaşlı adam iç geçirdi. "Uzun zaman önce, İttifak kurulmadan önce, Ortadiyar'da çok sayıda küçük krallık vardı, sıklıkla birbirleriyle savaşırlardı, birisi düşer yerine yenisi yükselirdi. Bunlardan birinin başında daha sonra Büyük Harod olarak bilinecek Harod vardı. Herhalde ismini duymuşsundur."

"Tabii ki."

"Bayaz, Harod'un taht odasına gitti ve söylediklerini yaparsa Ortadiyar'ın tamamının kralı olacağını söyledi. Harod genç ve inatçıydı, ona inanmadı. Ama Bayaz sanatını kullanarak uzun masayı kırdı."

"Büyü, öyle mi?"

"Hikâyede öyle diyor. Harod çok etkilendi–"

"Normaldir."

"–ve Mecus'un tavsiyesine kulak vermeyi kabul etti–"

"Bayaz ne istemişti?"

"Başkenti buraya, Adua'ya kurmasını. Belirli komşularıyla barış yapıp belirli komşularıyla savaşmasını söyledi, bunları ne zaman ve nasıl yapacağını da." Yaşlı adam gözlerini kısıp Glokta'ya baktı. "Bu hikâyeyi sen mi anlatıyorsun ben mi?"

"Sen." *Ama çok uzatıyorsun.*

"Bayaz sözünün eri çıktı. Ortadiyar birleşti ve Harod da ilk Yüce Kral oldu, İttifak doğdu."

"Sonra ne oldu?"

"Bayaz, Harod'un baş danışmanı oldu. Kanunlarımızın ve kurallarımızın, hükümetimizin yapısının, hepsinin onun icatları ol-

duğu söylenir. Kapalı ve Açık Konseyleri, Engizisyon'u kurdu. Harod ölünce Bayaz İttifak'ı terk etti ama geri döneceğine söz verdi."

"Anlıyorum. Sence bunların ne kadarı doğru?"

"Söylemesi zor. Mecus? Büyücü? Sihirbaz?" Yaşlı adam mum alevine baktı. "Bir vahşi için mum alevi büyü olabilir. Büyü ile hile arasında ince bir çizgi vardır, değil mi? Ama bu Bayaz zamanında çok zekiymiş, buna şüphe yok."

İşe yaramaz saçmalıklar. "Öncesinde?"

"Neyin öncesinde?"

"İttifak'tan önce, Harod'dan önce."

Yaşlı adam omzunu silkti. "Karanlık çağlarda yazılı kayıtlar pek sık tutulmazdı. Juvens ile ağabeyi Kanedias arasındaki savaştan sonra bütün dünyaya kaos hâkimdi."

"Kanedias mı? Yaratan mı?"

"Evet."

Kanedias. Severard'ın büyüleyici evinin mahzenlerindeki küçük odamın duvarından bana bakan adam. Juvens öldü, on bir çırağı, Mecuslar, intikamını almaya gidiyor. Bu hikâyeyi biliyorum.

Glokta, "Kanedias," diye mırıldandı ve arkasında alevler olan karanlık figürü düşündü. "Yaratan. O gerçek miydi?"

"Söylemesi zor. Yarı tarihi yarı efsane diyebiliriz. Ama içinde bir parça gerçeklik payı barındırıyor olmalı. Dışarıdaki lanet olasıca kuleyi birinin inşa etmiş olması gerek, değil mi?"

"Kule derken?"

"Yaratan'ın Evi!" Yaşlı adam etrafını işaret etti. "Burayı da onun yaptığını söylerler."

"Kütüphaneyi mi?"

Yaşlı adam gülmeye başladı. "Bütün Agriont'u ya da en azından üzerinde durduğu kayaları. Üniversiteyi de. Burayı kurdu, kendisine yardım etmeleri için ilk Üstatları atadı, her şeyin doğasını incelemeye devam etti. Biz Yaratan'ın öğrencileriyiz ama yukarıdakilerin bunu bildiklerini sanmam. O gitti ama biz onun işlerini devam ettiriyoruz."

"Öyle de diyebiliriz. O nereye gitti?"

"Hah. Öldü. Onu Bayaz öldürdü."

Glokta bir kaşını havaya kaldırdı. "Gerçekten mi?"

"Öyle anlatılır. *Yaratan'ın Düşüşü*'nü okumadın mı?"

"O saçmalığı mı? Ben içinde yazanların uydurma olduğunu sanıyordum."

"Öyledir. Duygusal saçmalıklarla doludur ama tarihi gerçeklere dayanır."

"Tarihi gerçekler mi? O dönemden eserler var mı?"

Yaşlı adam gözlerini kıstı. "Birkaç tane."

"Birkaç tane mi? Burada mı?"

"Bir tanesi."

Glokta bakışlarını adamın üzerine odakladı. "Onu bana getir."

Eski parşömen Tarih Üstadı kâğıdı dikkatlice masanın üzerine sererken hafifçe çatırdadı. Parşömen sararmış ve eskimiş, kenarları aşınmıştı. Üzerinde garip karakterlerle sık kelimeler yazılıydı. Glokta ne yazdığını anlayamadı.

"Hangi dilde yazılmış?"

"Eski dilde. Artık bunu okuyabilenlerin sayısı azdır." Yaşlı adam ilk cümleyi işaret etti. "Kanedias'ın düşüşünün hikâyesi, diyor. Üçün üçüncüsü."

"Üçün üçüncüsü mü?"

"Herhalde üç parşömenden üçüncüsü."

"Diğer ikisi nerede?"

"Kaybolmuş."

"Hah." Glokta sonsuza kadar uzayıp giden raflara baktı. *Burada bir şeyin bulunması bile mucize sayılır.* "Bunda ne diyor?"

Yaşlı tarihçi garip yazılara baktı, mumun titreyen ışığında yazıyı okumak kolay değildi. Titreyen parmağıyla harfleri takip etti, dudakları sessizce hareket etmeye başladı. "Öfkeleri çok büyüktü."

"Ne?"

"Böyle başlıyor. Öfkeleri çok büyüktü." Okumaya devam etti. "Mecuslar Kanedias'ın peşine düştü, ona sadık onları önüne kattı. Kalesinin surlarını aştılar, binaları yıktılar ve hizmetkârlarını öldürdüler. Kardeşi Juvens ile dövüşürken yaralanan Yaratan kendi Ev'ine sığındı." Yaşlı adam parşömeni biraz daha açtı. "On iki gün ve on iki gece boyunca Mecuslar kapılara saldırdı ama içeri giremediler. Sonra Bayaz içeriye girmenin bir yolunu bul-

du..." Üstat hayal kırıklığıyla elini parşömenin üzerinde gezdirdi. Sonraki kısımdaki karakterler nemden bulanıklaşmıştı. "Burayı çözemiyorum... Yaratan'ın kızıyla ilgili bir şey."

"Emin misin?"

Yaşlı adam, "Hayır!" diye haykırdı. "Okunmayan büyük bir kısım var."

"O zaman boş ver! Emin olabileceğimiz yere gel."

"Bir bakalım... Bayaz çatıda adamı takip eder ve aşağıya atar." Yaşlı adam boğazını temizledi. "Yaratan alevler içerisinde aşağıdaki köprüye düşer. Mecuslar her yerde Tohum'u arar ama bulamaz."

Glokta şaşkındı. "Tohum mu?"

"Bu kadarı yazıyor."

"Lanet olsun, bunun anlamı nedir?"

Yaşlı adam sandalyesine çöktü, önüne kendi uzmanlığını konuşturabileceği bir fırsat geldiği için halinden çok memnundu. "Efsaneler çağı sona erdi, mantık çağı başladı. Bayaz, Mecus, düzeni temsil eder. Yaratan tanrısal bir figürdü: Batıl inanç veya cahillik, bilemiyorum. Doğruluk payı olmalı. Sonuçta, o lanet olasıca kuleyi birisinin inşa etmiş olması gerek." Hırıltıyla nefes aldı ve bir kahkaha attı.

Glokta adama aynı espriyi birkaç dakika önce yaptığını hatırlatmaya gerek görmedi. *O zaman da komik değildi. Tekrar – yaşlıların laneti.* "Ya Tohum?"

"Büyü, sırlar, güç? Metafor olmalı."

Rektör'ü metaforlarla etkileyemem. Özellikle de işe yaramaz olanlarla. "Başka bir şey yok mu?"

"Biraz daha devam ediyor." Yeniden sembollere baktı. "Kanedias köprüye düşer ve Tohum'u ararlar..."

"Evet, evet."

"Sabırlı ol, Engizitör." Parmağıyla karakterlerin üzerinden geçti. "Yaratan'ın Evi'ni mühürlerler. Ölenleri, Kanedias'ı ve kızını gömerler. Hepsi bu." Sayfaya baktı, son harflere göz gezdirdi. "Ve Bayaz anahtarı alır. Hepsi bu."

Glokta kaşlarını havaya kaldırdı. "Ne? Son kısmı bir kez daha söyler misin?"

"Kapıları kilitlerler, ölenleri gömerler ve Bayaz anahtarı alır."

"Anahtar? Yaratan'ın Evi'nin anahtarı mı?"

Tarih Üstadı gözlerini kısıp sayfaya baktı. "Burada öyle diyor."

Anahtar yok. Kule yüzlerce yıldır mühürlü, bunu herkes biliyor. Sahte büyücümüzün yanında bir anahtar olmadığına eminim. Glokta yavaşça gülümsedi. Çok küçük bir detay ama doğru yerde doğru şekilde vurgulanırsa işe yarayabilir. Rektör memnun olacak.

"Bunu alıyorum." Glokta eski parşömeni katlayıp yanına aldı.

"Ne?" Üstat'ın gözlerinde korku vardı. "Alamazsın!" Sendeleyerek yerinden kalkmak istedi ama bunu yaparken Glokta'dan bile daha çok acı çekti. Karga tavanda uçmaya başladı ve gakladı ama Glokta ikisini de umursamadı. "Alamazsın! Yeri doldurulamayacak bir eserdir!" Yaşlı adam çaresizce parşömene doğru uzandı.

Glokta ellerini iki yana açtı. "Beni durdur! Neden durdurmuyorsun? Denediğini görmek isterdim. Düşünsene, iki sakat adam tepelerine bir kuş sıçarken eski kitapların arasında boğuşup tarihi bir parşömeni paylaşamaz." Kendi kendine güldü. "Hiç asil bir görüntü olmaz, değil mi?"

Tarih Üstadı yorgun düştü ve sandalyesine çöktü. Nefes nefeseydi. "Artık kimse geçmişle ilgilenmiyor," diye fısıldadı. "Geçmiş olmadan bir gelecek olmayacağını göremiyorlar."

Ne kadar dokunaklı. Glokta parşömeni ceketinin içine soktu ve odayı terk etmek için arkasına döndü.

"Ben gittikten sonra bunlara kim göz kulak olacak?"

Glokta kapıya doğru yürürken, "Ben olmadığım sürece umurumda değil," dedi.

KARDEŞ UZUNAYAK'IN KAYDA DEĞER MARİFETLERİ

Tezahüratlar hafta boyunca her sabah Logen'ı uyandırdı. Erkenden başlıyorlardı ve sesleri yakınlarda bir savaş varmış gibi yüksek geliyordu. İlk duyduğunda gerçekten bir savaş çıktığını sanmıştı ama şimdi aptal spor müsabakaları yüzünden olduğunu biliyordu. Pencereyi kapatmak sesi kesiyordu ama bu sefer de sıcaklık dayanılmaz bir hal alıyordu. Ya az uyuyacak, ya hiç uyumayacaktı. Bu yüzden pencereyi açık bıraktı.

Logen gözlerini ovaladı, sessizce küfretti ve ayağa kalktı. Beyaz Kuleler Şehri'nde yeni, sıcak ve sıkıntılı bir gün başlıyordu. Yollarda, vahşi doğada uyanır uyanmaz kendine gelirdi ama burada her şey farklıydı. Sıkıntı ve sıcaklık kendisini yavaşlatmış ve aptallaştırmıştı. Eşikten yemek odasına geçti, esnedi ve bir eliyle çenesini sıvazladı. Birden durdu.

İçeride biri vardı, yabancıydı. Pencerenin kenarında dikilmiş, ellerini arkasına bağlamıştı. Güneşin keyfini çıkarıyordu. Kısa boylu ve zayıf bir adamdı, saçları çok kısa kesilmişti ve üzerinde seyahat etmekten aşınmış kıyafetler vardı. Soluk ve bol giysileri vücudunu sarıyordu.

Logen konuşamadan adam arkasına döndü ve öne atılıp, "Ve sen?" diye sordu. Esmer yüzü geniş bir gülümsemeyle aydınlandı, yüzü eski bir botun kırışmış derisine benziyordu. Bu yüzden yaşını tahmin etmek zordu. Yirmi beş ile elli arasında herhangi bir yerde olabilirdi.

Logen, "Dokuzparmak," diye mırıldandı ve duvara doğru ihtiyatlı bir adım attı.

"Dokuzparmak, evet." Adam öne çıktı ve Logen'ın elini iki eliyle sıkı sıkı kavradı. "Sizinle tanışmak," diyerek gözlerini ka-

pattı ve başıyla selam verdi, "benim için çok büyük bir onur," diye cümlesini tamamladı.

"Beni tanıyor musun?"

"Ne yazık ki, hayır ama Tanrı'nın bütün yaratıkları en derin saygıyı hak eder." Yeniden başıyla selam verdi. "Ben Kardeş Uzunayak, tanınmış Seyrüsefer Derneği'nin üyesiyim. Güneşin altında olup da adım atmadığım yerlerin sayısı çok azdır." Aşınmış botlarını işaret ettikten sonra kollarını iki yana açtı. "Thond dağlarından Shamir çöllerine, Eski İmparatorluk'un ovalarından Bin Adalar'ın gümüşsü sularına kadar, dünya benim evimdir! Elbette!"

Kuzey dilini çok iyi konuşuyor, belki Logen'dan da iyi konuşuyordu. "Kuzey'e de mi gittin?"

"Gençliğimde bir kez gitmiştim. İklim bana çok sert geldi."

"Dili güzel konuşuyorsun."

"Kardeş Uzunayak'ın konuşamadığı dillerin sayısı çok azdır. Dilleri çabucak öğrenmek kayda değer marifetlerimden biridir." Adamın yüzü aydınlandı. "Tanrı beni gerçekten kutsamış."

Logen bunun bir espri olup olmadığını merak etti. "Seni buraya getiren şey nedir?"

"Çağrıldım!" Gözleri parıldadı.

"Çağrıldın mı?"

"Elbette! Mecusların İlki Bayaz çağırdı! Çağrıldım ve geldim! Benim işim böyledir! Kayda değer marifetlerimden faydalanmak için derneğime yüklü bir miktar bağış yapıldı ama para verilmese de gelirdim. Elbette, gelirdim!"

"Gerçekten mi?"

"Elbette!" Küçük adam uzaklaştı ve ellerini ovalayarak odada korkunç bir hızla volta atmaya başladı. "Bu görevin zorluğu tarikatımın meşhur açgözlülüğünün yanı sıra onurunu da ilgilendiriyor! Ve çağrılan bendim! Dünyanın bütün Seyrüsefercileri içerisinde bu görev için ben seçilmiştim! Ben, Kardeş Uzunayak! Bir başkası değil, ben! Benim pozisyonumda ve namımda biri bu teklifi nasıl reddederdi?"

Logen'ın önünde durdu ve beklentiyle adama baktı, sanki bir cevap bekliyordu. "Ee–"

Uzunayak, "Reddedilemezdi!" diye bağırdı ve yeniden volta atmaya başladı. "Ben de reddetmedim! Ben bunu neden reddede-

yim? Bana yakışmazdı! Dünya'nın kıyısına seyahat? Bundan ne büyük bir hikâye çıkar! Diğerleri için ilham kaynağı olacak! Ne–"

Logen şüpheyle, "Dünyanın kıyısı mı?" diye sordu.

"Biliyorum!" Garip adam Logen'ın omzuna hafifçe vurdu. "Sen de benim kadar heyecanlısın!"

"Bu Seyrüseferciмiz olmalı." Bayaz odasından çıktı.

"Elbette, öyleyim. Kardeş Uzunayak hizmetinizdedir. Ve siz de sanırım, işverenim Mecusların İlki Bayaz'sınız."

"Ben oyum."

Uzunayak, "Sizinle tanışmak benim için büyük bir onurdur!" diye haykırdı ve öne atılıp yaşlı adamın elini sıktı.

"Benim için de. Umarım seyahatiniz keyifli geçmiştir."

"Seyahatler benim içim hep keyifli geçer! Her zaman! Asıl canımın sıkıldığı zamanlar seyahatler arasındaki zamanlardır. Elbette!" Bayaz, Logen'a kaşlarını çatıp baktı ama adam omzunu silkti. "Yolculuğumuza ne zaman başlayacağımızı sorabilir miyim? Yola çıkmak için sabırsızlanıyorum!"

"Yakında çıkacağımızı umuyorum, grubumuzun son üyesi de bize katıldıktan sonra. Bir gemi bulmamız gerekecek."

"Tabii ki! Bunu yapmak benim için büyük bir keyif olacak! Kaptana rotamızın ne olduğunu söyleyeyim?"

"Batı'dan Yuvarlak Deniz'e, sonra Stariksa'ya, ardından da Calcis'ten Eski İmparatorluk'a." Küçük adam gülümsedi ve saygıyla selam verdi. "Sizce de uygun mu?"

"Uygundur ama gemiler artık nadiren Calcis'i geçer. Eski İmparatorluk'un bitmek tükenmek bilmeyen savaşları yüzünden oralar çok tehlikelidir. Korsanlar her yerdedir. Bu seyahate çıkmaya hevesli bir kaptan bulmak zor olabilir."

"Bunun yardımı olabilir." Bayaz masanın üzerine şişkin bir kese attı.

"Elbette olur."

"Geminin hızlı olduğundan emin ol. Hazır olduğumuzda bir günü bile boşa harcamak istemem."

Seyrüseferci, "Bundan emin olabilirsiniz," diyerek keseyi eline aldı. "Ağır gemilerle seyahat etmek huyum değildir! Hayır! Size Adua'nın en hızlı gemisini bulacağım! Evet! Tanrı'nın nefesi gibi uçacak! Dalgaların üzerinde bir–"

"Hızlı olsun yeter."

Küçük adam başıyla onayladı. "Yola çıkış tarihi?"

"Bir ay içinde." Bayaz, Logen'a baktı. "Sen neden onunla gitmiyorsun?"

"Ha?"

Seyrüseferci, "Evet!" diye haykırdı. "Birlikte gideceğiz!" Logen'ın koluna girdi ve adamı kapıya doğru sürüklemeye başladı.

Bayaz, "Paranın hepsini harcamayın, Kardeş Uzunayak!" dedi.

Seyrüseferci kapıda arkasına döndü. "Harcamam, bundan emin olabilirsiniz. Pazarlık etmek, paranın hakkını vermek ve orta yolu bulmak konularında çok yetenekliyimdir! Bunlar," kocaman gülümsedi, "kayda değer marifetlerimden sadece üçüdür!"

"Bu Adua, harika bir yer. Elbette. Birkaç şehir dengidir. Belki Shaffa biraz daha büyüktür ama orası çok tozludur. Kimse Batılımanı ve Dagoska'nın güzel olmadığını söyleyemez. Bazıları dağların arasındaki Ospria'nın dünyanın en güzel şehri olduğuna inanır ama Kardeş Uzunayak'ın gönlü Talins'e aittir. Siz o asil şehre hiç gittiniz mi, Efendi Dokuzparmak?"

"Ee..." Logen kalabalığın arasından kendine yol açarak küçük adama yetişmekle meşguldü.

Uzunayak birden durunca Logen neredeyse adama tosluyordu. Seyrüseferci elleri havada, gözlerinde dalgın bir bakışla arkasını döndü. "Gün batarken Talins okyanustan ne güzel görünür! Hayatım boyunca kayda değer birçok şey gördüm, inanın bana, ama dünyanın en güzel manzarasının oraya ait olduğunu söyleyebilirim. Güneşin sayısız kanala düşüşü, Büyük Dük'ün başşehrinin parıldayan kubbeleri, tüccar prenslerin görkemli sarayları! Parlayan deniz nerede biter ve parlayan şehir nerede başlar? Ah, Talins!" Adam arkasına döndü ve yürümeye devam etti, Logen da peşinden gitti.

"Ama bu Adua da güzel bir yerdir ve her sene daha da büyüyor. Burası son geldiğimden beri çok değişmiş, elbette değişmiş. Burada bir zamanlar sadece asiller ve köylüler vardı. Asiller toprağın sahibiydi, bu yüzden paraları ve güçleri vardı. Ha. Basit, anlıyor musun?"

"Ee–" Logen, Uzunayak'ın sırtından ötesini görmekte zorlanıyordu.

"Ama şimdi ticaret yapıyorlar, bir sürü tüccar ve banker var. Her yerdeler. Bir ordu gibiler. Artık köylüler de zengin olabiliyor, değil mi? Ve zengin bir köylünün de gücü vardır. Artık köylü müdür, yoksa asil midir? Yoksa başka bir şey midir? Ha. Konu birden çok karıştı, yoksa karışmadı mı?"

"Ee–"

"Bu kadar zenginlik. Bu kadar para. Ama çok fakirlik de var, değil mi? Çok sayıda dilenci, çok sayıda aç. Çok zenginler ve çok fakirler bir arada ama yine de güzel bir yer ve gittikçe büyüyor."

Logen, "Bence çok kalabalık," dedi. Biri omuz atınca sarsıldı. "Ve çok sıcak."

"Hah! Kalabalık mı? Sen buna kalabalık mı diyorsun? Sabah duasında Shaffa tapınağını görmelisin! Ya da İmparator'un sarayının önündeki meydanda yeni köleler için yapılan açık artırmayı! Ve sıcak mı? Sen buna sıcak mı diyorsun? Gurkhul'un güney ucundaki Ul-Saffayn'da günler o kadar sıcaktır ki kapının önüne yumurta kırsan pişer. Gerçekten! Bu taraftan!" Kalabalığın arasından dar bir ara sokağa girdi. "En kısa yol burası!"

Logen adamı kolundan yakaladı. "Burası mı?" Karanlık sokağa baktı. "Emin misin?"

Uzunayak, "Şüphe mi duyuyorsun?" diye sordu birden, duyduklarına inanamaz gibi. "Gerçekten benden şüphe ediyor olabilir misin? Bütün marifetlerim içerisinde yön bulma marifetim en üstün olanıdır! Mecusların İlkinin tarikatımıza yüklü bir miktarda bağışta bulunmasına sebep olan da bu marifetimdir! Sen yoksa... ama bekle." Elini havaya kaldırdı ve gülümsemeye başladı, sonra işaretparmağıyla Logen'ın göğsünü dürttü. "Sen, Kardeş Uzunayak'ı tanımıyorsun. Henüz değil. İhtiyatlı ve tetiktesin, anlıyorum, yerine göre değerli niteliklerdir. Benim gibi marifetlerime sarsılmaz bir sadakatle bağlı olmanı bekleyemem. Hayır! Bu adil olmaz. Adaletsizlik kayda değer bir nitelik değildir. Hayır! Bana göre değildir."

"Demek istediğim–"

Uzunayak, "Seni ikna edeceğim!" diye bağırdı. "Elbette! Kendi sözünden önce benim sözüme inanmayı öğreneceksin! Evet!

Burası en kısa yol!" Karanlık ara sokakta hızlı adımlarla yürümeye başladı, Logen bacakları daha uzun olmasına rağmen adama yetişmekte zorlanıyordu.

Seyrüseferci karanlık ve pis sokakta yürürken, "Ah, arka sokaklar," dedi. Binalar birbirine biraz daha yaklaştı. "Arka sokaklar ne güzeldir." Sokak biraz daha daraldı, karanlıklaştı ve kirlendi. Küçük adam sola ve sağa döndü, durup ne tarafa gideceğini düşünmüyordu. "Kokuyu alıyor musun? Alıyor musun, Efendi Dokuzparmak? Burnuma..." Yürürken başparmaklarının uçlarını birbirine değdirdi ve kelimeyi aradı, "...gizem kokusu geliyor! Macera kokusu geliyor!"

Logen'ın burnuna bok kokusu geliyordu. Bir adam yüzüstü yerde yatıyordu, ya ölesiye sarhoştu ya da sadece ölüydü. Yanlarından topallayarak bir adam geçti, kapıların eşiğinde elleri şişeli tehlikeli gruplar toplanmıştı. Kadınlar da vardı.

Biri yanından geçerken Logen'a, "Dört gümüşe seni kutsarım, Kuzeyli!" dedi. "Asla unutamayacağın bir kutsama olur! Üç de olur!"

Uzunayak, "Fahişeler," diye fısıldayıp başını iki yana salladı. "Ucuzlar hem de. Kadınlardan hoşlanır mısın?"

"Ben–"

"Ul-Nahb'a gitmelisin, dostum! Güney Denizi'nin kıyısında bir şehirdir! Orada kendine bir yatak kölesi satın alabilirsin! Çok pahalıdırlar ama kızlar senelerce eğitim alır!"

Logen, "Kız mı satın alıyorsun?" diye sordu.

"Tercihin oğlanlardan yanaysa oğlan da satın alabilirsin."

"Eh?"

"Yıllar süren bir eğitimden geçiyorlar, gerçekten. Orada ayrı bir sektör. Yetenekli olmalarını mı seversin? Oradaki kızların ne kadar yetenekli olduklarına inanamazsın! Ya da Sipani'ye gideceksin! Şehirde öyle yerler var ki – peh! Kadınlar çok ama çok güzel! Gerçekten! Prensesler gibiler! Ve temizler de," diye mırıldanıp yolun kenarındaki kirli kadına baktı.

Birazcık kir Logen'ı rahatsız etmezdi. Yetenekli ve güzel bir araya gelince Logen için fazla karışıyordu olaylar. Yanından geçerken kapılardan birinin eşiğinde duran bir kız hoşuna gitti. Kendisini yarım yamalak bir gülümsemeyle süzüyordu. Logen

kızı beğendi, çaresiz bir beğeniş. Kendisinden daha güzel olduğu kesindi ve çok uzun zaman olmuştu. Bu gibi şeylerde gerçekçi olmak gerekti.

Logen birden durdu. "Bayaz para üstü mü istemişti?"

"Evet. Bunu açıkça dile getirdi."

"O zaman sana fazla para verdi."

Uzunayak bir kaşını havaya kaldırdı. "Pekâlâ, bir bakalım..."

Keseyi cebinden çıkarıp açtı ve içine baktı. Paraların sesi çok yüksek çıktı.

"Sence bu iyi bir fikir mi?" Logen endişeyle sokağa göz gezdirdi. Birkaç surat kendilerine doğru döndü.

Seyrüseferci, "Ne?" diye sordu. Hâlâ kesenin içine bakıyordu. Birkaç para çıkardı, ışığa tuttu ve inceledi, ardından Logen'ın avucuna bıraktı.

"Sanırım incelik, marifetlerinden biri değil, ne dersin?" Sokaktaki kirli adamlardan birkaçı ağır adımlarla bulundukları yere yürümeye başlamıştı, ikisi önlerinde biri arkalarındaydı.

Uzunayak, "Elbette değil!" diye güldü. "Elbette! Ben açık sözlü bir adamımdır, böyleyimdir! Gerçekten! Ben bir..." Yaklaşan gölgeli figürleri gördü. "Ah. Büyük talihsizlik. Ah, Tanrım."

Logen kıza döndü. "Acaba..." Kız kapıyı Logen'ın yüzüne çarptı. Sokakta birkaç kapı daha kapandı. Logen, "Sıçayım," dedi. "Dövüşmek konusunda nasılsındır?"

Seyrüseferci, "Tanrı beni birçok marifetle kutsamıştır," diye mırıldandı, "ama dövüşmek bunlardan biri değil."

Adamlardan biri gözlerini kısarak Navigatör'e baktı. "Çok ağır bir kesen var," diyerek daha da yakına girdi.

Uzunayak, "Ben, ee..." diye mırıldandı ve Logen'ın arkasına geçti.

Bir diğeri, "Taşımak için ağır bir yük," dedi.

"Neden taşımana yardımcı olmamıza izin vermiyorsun?"

Hiçbirinin elinde silahı yoktu ama ellerin hareket edişinden Logen silahları olduğunu anladı. Arkasında üçüncü bir adam daha vardı ve onun da yaklaştığını hissediyordu. Yakındı, diğer ikisinden de yakındı. İlkini etkisiz hale getirebilirse şansları yaver gidebilirdi. Arkasına bakmamalıydı, sürprizi bozmak istemezdi. Her zamanki gibi, en iyisini ümit etmekten başka çaresi yoktu.

Logen dişlerini sıktı ve dirseğini geriye savurdu. Dirseği büyük bir çatırtıyla adamın çenesine geçti ve Logen adamı bileğinden yakaladı, şanslıydı çünkü adam bıçağını çoktan çekmişti. Logen dirseğini adamın ağzına bir kez daha geçirdi ve bıçağı gevşeyen parmaklarından aldı; adam yere düşüp başını kirli kaldırıma çarptı. Logen arkasına döndü, bir yanı sırtından bıçaklanmayı bekliyordu ama diğer ikisi hızlı değildi. Bıçakları ellerindeydi ve öne bir adım attılar. Fakat Logen'ın elinde bıçakla dövüşmeye hazır olduğunu görünce duraksadılar.

Çok büyük bir silah sayılmazdı, çapraz parçası bile olmayan on beş santimetrelik paslı bir demirdi ama hiç yoktan iyiydi. Çok daha iyiydi. Logen bıçağı önünde salladı ve herkesin görmesini istedi. Kendini iyi hissetti. Şansı biraz daha artmıştı.

Logen, "Pekâlâ," dedi. "Sırada kim var?"

Adamlar birbirinden ayrıldı ve Logen'ın iki yanına geçmeye çalıştı. Ellerinde bıçakları hazırdı ama acele etmiyorlardı.

Gözlerini kısan, "Adamı indirebiliriz!" diye fısıldadı ama arkadaşı o kadar emin değildi.

"Ya da bunu alabilirsiniz." Logen parmaklarını açtı ve Uzunayak'ın kendisine verdiği paraları gösterdi. "Ve bizi rahat bırakırsınız. Size ancak bu kadarını verebilirim." Bıçağı sözlerini vurgulamak istercesine bir kez daha salladı. "Benim için değeriniz bu kadar – daha fazla değil. Kararınız nedir?"

Cesur olan yere tükürdü. Tekrar, "Adamı indirebiliriz!" dedi. "Sen önden git!"

Diğeri, "Sen git!" diye bağırdı.

Logen, "Teklifimi kabul edin," dedi. "Böylece kimse indirilmek zorunda kalmaz."

Dirsek yiyen adam yerde inleyip yuvarlandı ve diğerlerine kaderlerinin ne olacağını hatırlattı. "Pekâlâ, kuzeyli piç, pekâlâ, parayı alacağız!"

Logen sırıttı. Paraları cesur olana fırlatıp dikkati dağılınca adamı bıçaklamayı düşündü. Genç olsa bunu yapardı ama kararını değiştirdi. Neden şansını zorluyordu? Bunun yerine parmaklarını açıp paraları yola fırlattı ve en yakındaki duvara doğru geri çekildi. Adamlar ihtiyatla öne adım attı, serseriler paralara yaklaştıkça Logen'ın kaçış yolu da açılıyordu. Kısa süre sonra yer değiştirdiler

ve Logen geri geri adım attı, bıçağını hâlâ önünde tutuyordu. On adım uzaklaştığında adamlar eğildi ve yerdeki paraları toplamaya başladı.

Logen adımlarını hızlandırıp uzaklaşırken, "Hâlâ hayattayım," diye mırıldandı.

Şansları yaver gitmişti. Herhangi bir dövüşü kendisini öldürmeyeceğini düşünerek küçümseyen biri aptallık etmiş olurdu. Arkasından geleni hazırlıksız yakalaması büyük şanstı. Diğer ikisinin yavaş olması da büyük şanstı. Ama zaten dövüşlerde şansı hep yaver giderdi. Hâlâ hayatta olduğu için çok şanslıydı. Bir miktar para kaybetmişti ama yine de kendisini iyi hissediyordu. Kimseyi öldürmediğine memnundu.

Logen sırtında bir el hissetti ve bıçağı hazır arkasına döndü.

Kardeş Uzunayak ellerini havaya kaldırdı. "Benim!" Logen, Seyrüsefercinin yanında olduğunu unutmuştu. Adamlarla uğraşırken Uzunayak arkasında sessiz kalmış olmalıydı. "Çok iyi iş çıkardın, Efendi Dokuzparmak! Elbette! Senin de kendine özel marifetlerin olduğunu görüyorum! Seninle seyahat etmek için sabırsızlanıyorum, elbette sabırsızlanıyorum! Rıhtım bu tarafta!" Hızlı adımlarla yürümeye başladı.

Logen adamlara son bir kez baktı ama ikisi de yere çömelmiş hâlâ paraları toplamakla meşguldü. Bıçağını yere atıp Uzunayak'ın peşinden gitti. "Seyrüseferciler hiç dövüşmez mi?"

"Bazılarımız dövüşür, evet, çıplak elle veya silahla. Bazıları ölümcüldür ama ben değilim. Bana göre değil."

"Asla mı?"

"Asla. Benim yeteneklerim başkadır."

"Seyahatlerinde birçok kez tehlikeyle burun buruna gelmiş olmalısın."

Uzunayak, "Evet," dedi neşeyle, "elbette geldim. İşte bu gibi durumlarda da kayda değer saklanma marifetimin yararını görüyorum."

ONUN TÜRÜ HERKESLE SAVAŞIR

Gece. Soğuk. Tepenin üzerinde tuzlu bir rüzgâr esiyordu, Ferro'nun kıyafetleri ince ve yırtık pırtıktı. Kendine sarıldı, sırtını kamburlaştırdı ve yüzünü ekşiterek denize baktı. Dagoska uzakta yanıp sönen ışıklardan ibaretti, kavisli körfez, parıldayan deniz ve sarp kayalıklar arasına sıkışmıştı. Gözleri uzaktaki minik şekilleri algıladı, karanlık gökyüzünde simsiyah duran duvarları ve kuleleri gördü, karadan şehre doğru uzanan kuru araziye baktı. Bir adaydı neredeyse. Dagoska ile aralarında kamp ateşleri vardı. Yolun etrafında. Sayıları çoktu.

Yulwei, "Dagoska," diye mırıldandı. Ferro'nun yanındaki kayaya tünemişti. "Gurkhul'a bir diken gibi saplanan İttifak kıymığı. İmparator'un gururunda açılan büyük yara."

Ferro, "Hah," deyip sırtını biraz daha kamburlaştırdı.

"Şehir sıkı korunuyor. Çok sayıda asker var. Eskisinden de fazla. Hepsini kandırmak zor olabilir."

Ferro ümitle, "Belki de geri dönmeliyiz," dedi.

Yaşlı adam umursamadı. "*Onlar* da burada. Sayıları birden fazla."

"Ölüyiyenler mi?"

"Gidip içeriye girmenin bir yolunu bulmalıyım. Beni burada bekle." Durup Ferro'ya baktı. "Bekleyeceksin, değil mi?"

Ferro, "Tamam!" diye tısladı. "Tamam, beklerim!"

Yulwei kayadan aşağıya atladı ve tepeden aşağı yürümeye başladı, yumuşak toprağın üzerinde adım atarken mürekkebimsi karanlığın içinde zar zor belli oluyordu. Birbirine çarpan bileziklerin sesi duyulmaz olunca Ferro dönüp şehre baktı, derin bir nefes aldı, Gurkhul'a dönüp güney yamacına doğru ilerledi.

Artık Ferro koşabilirdi. Rüzgâr gibi hızlıydı, saatlerce koşabilirdi. Koşmak konusunda çok deneyimliydi. Tepeyi inince koşmaya devam etti, ayakları açık arazide âdeta uçuyordu, nefesi hızlanmış ve hırçınlaşmıştı. Suyun sesini duydu, kıyısına gitti ve ağır akan nehrin sığ suyuna adım attı. Dizlerine kadar gelen soğuk suda yoluna devam etti.

İhtiyar piç beni burada takip etsin bakalım, diye düşündü.

Bir süre sonra silahlarını sardığı bezi kafasının üzerine kaldırdı ve akıntıya tek koluyla karşı koyarak karşı kıyıya yüzdü. Diğer tarafa ulaşınca her yerinden sular damlayarak nehrin kıyısında ilerlemeye devam etti.

Zaman yavaş geçti ve gökyüzü aydınlanmaya başladı. Sabah oluyordu. Nehir hemen yanındaydı, sandaletleri çimenleri hızlı bir ritimle dövüyordu. Nehri geride bıraktı, şimdi siyahtan griye dönmeye başlayan açık arazide koşmaya başlamıştı. İleride birkaç cılız ağaç vardı.

Ağaçların arasına daldı ve çalıların arasına girdi, nefes nefeseydi. Yarı aydınlıkta ürperdi, kalbi yerinden çıkacakmış gibi atıyordu. Ağaçların ardı sessizdi. Güzeldi. Elini cebine attı ve yüzerken ıslanmış bir ekmek parçası ve kurumuş et şeridi çıkardı, ıslaktı ama yenecek durumdaydı. Gülümsedi. Son birkaç gündür Yulwei'nin verdiği yiyeceklerin yarısını saklıyordu.

"İhtiyar aptal," diye mırıldanıp ekmekten bir ısırık daha aldı. "Ferro Maljinn'i alt edeceğini sanıyor, öyle mi?"

Lanet olsun, susamıştı. Şimdilik yapabileceği bir şey yoktu, suyu sonra bulacaktı. Yorgundu, çok yorgundu. Ferro'nun bile dinlenmesi gerekirdi. Bir süre burada dinlenecekti. Bacakları güçlenince de yoluna devam edecek ve... sinirlenerek seğirdi. Nereye gideceğini sonra da düşünebilirdi. İntikamın en iyi olduğu yere gidecekti. Evet.

Çalıların arasında sürünüp sırtını bir ağaca verdi. Gözlerini yavaşça kapattı. Bir süre dinlenecekti. İntikam bekleyebilirdi.

"İhtiyar aptal," diye mırıldandı. Başı yana düştü.

"Kardeşim!"

Ferro birden uyandı ve başını ağaca çarptı. Aydınlıktı, çok aydınlıktı. Sıcak ve parlak bir gündü. Ne kadardır uyuyordu?

"Kardeşim!" Bir kadın sesiydi, çok uzaktan gelmiyordu. "Neredesin?"

"Buradayım!" Ferro olduğu yerde dondu kaldı, kasları gerildi. Bir erkek sesiydi, boğuk ve güçlü çıkmıştı. Çok yakından geliyordu. Atların toynaklarını işitti, yavaşça hareket ediyorlardı, birkaç taneydi ama yakındaydı.

"Ne yapıyorsun, kardeşim?"

Adam, "Ona yaklaştık!" diye bağırdı. Ferro'nun boğazı düğümlendi. "Kokusunu alabiliyorum!" Çalıların arasında silahlarını aradı, kılıcını ve bıçağını kemerine geçirdi, diğer bıçağı yırtık yeninden içeriye soktu. "Tadını alabiliyorum, kız kardeşim! Çok yakında!"

"Ama nerede?" Kadının sesi daha da yakından geldi. "Sence bizi duyuyor mudur?"

Adam, "Belki de duyuyordur!" diye güldü. "Orada mısın, Maljinn?" Ferro ok kılıfını omzuna attı ve yayını eline aldı. Adam, "Seni bekliyoruz..." diye dalga geçti. Daha da yakına girdi, şimdi ağaçların dibindeydi. "Gel, Maljinn, gel, seni bekliyoruz..."

Ferro çalıların arasından fırladı ve inanılmaz bir hızla koşmaya başladı.

Kadın, "İşte orada!" diye haykırdı. "Gidiyor!"

Adam, "Onu yakala!" diye haykırdı.

Arazi göz alabildiğine uzanıyordu. Kaçacak bir yer yoktu. Ferro hırlayarak arkasına döndü ve yayına bir ok taktı. Dört atlı üzerine geliyordu, Gurkhul askerleriydi, güneş miğferlerini ve mızraklarının zalim ucunu aydınlatıyordu. Arkalarında, daha geride, iki atlı vardı. Birisi erkek diğeri kadındı. Askerlerden biri, "Dur! İmparator adına!" diye haykırdı.

"İmparator'u sikeyim!" Ferro'nun ilk oku askerin boynuna saplandı ve adam boğulma sesleri çıkararak eyerinde geriye düştü, mızrağı elinden fırladı.

Kadın, "İyi atış!" diye haykırdı. İkinci atlı oku göğsüne yedi, zırhı oku yavaşlatmıştı ama yine de öldürecek kadar derine girmişti. Bir çığlık attı ve kılıcı çimenlerin üzerine düştü. Eliyle oku kavrayıp eyerinde sallandı.

Üçüncüsü ses çıkaramadı. On adımdan oku tam ağzına yemişti. Ok kafatasına saplandı ve miğferini geriye düşürdü ama dör-

düncü artık tepesindeydi. Ferro yayını yere atıp yerde yuvarlandı, asker mızrağını savururken kılıcını çekti ve çimenlerin üzerine tükürdü.

Kadın, "Canlı!" diye haykırdı. Atını hafif bir tempoda koşturdu. "Canlı ele geçirilecek!"

Asker burnundan soluyan atı Ferro'ya çevirdi ve ihtiyatla atını öne sürdü. İriyarı bir adamdı, kara sakalı çenesini kaplıyordu. "Umarım Tanrı'dan günahların için af dilemişsindir, kızım" dedi.

"Tanrınızı sikeyim!" Ferro adamın önünden çekildi, yana kaçtı ve hareket etti, yere yakın kaldı. Asker mızrağını saplamak istedi ama Ferro mesafeyi korudu, atın toynakları yerdeki tozları Ferro'nun yüzüne doğru savuruyordu.

Kadın arkadan, "Mızrakla dürt!" diye bağırdı.

Erkek olan kıkırdayarak, "Evet, dürt onu!" diye ekledi. "Ama çok sert dürtme! Bize canlı lazım!" Asker atını öne çıkarırken hırladı. Ferro atın ayaklarından uzakta kalmaya çalıştı. Mızrak öne çıktı ve Ferro'nun kolunda derin bir yara açıldı. Ferro kılıcını var gücüyle savurdu.

Eğimli kılıç askerin zırhının arasındaki açıklığı buldu, dizinin hemen altına saplandı ve atın yanında da büyük bir yara açtı. Adam ve at çığlık atarak birlikte yere düştü. Tozların üzerine kanları saçıldı.

"Adamı hakladı!" Kadın biraz hayal kırıklığına uğramış gibiydi.

Kardeşi, "Kalk!" diye güldü. "Kalk ve işini bitir! Hâlâ bir şansın var, bak!" Asker yerde çırpındı. Ferro'nun kılıcı yüzüne inerek adamın çığlıklarına bir son verdi. Yakındaki ikinci atlı hâlâ eyerinin üzerindeydi, yüzü gerilmişti, son nefesini veriyor, göğsündeki oku hâlâ sıkı sıkı tutuyordu. Atı başını öne eğip ayakları dibindeki çimenleri kemirmeye başladı.

Kadın, "Hepsi buydu," dedi.

"Biliyorum." Kardeşi iç geçirdi. "Her şeyi kendim mi yapmak zorundayım?"

Ferro kanlı kılıcı kemerine sokarken ikiliye baktı. Güneşi arkalarına almışlar, atlarının üzerinde kayıtsızca oturuyorlardı. Güzel ve zalim yüzlerinde birer gülümseme vardı. Lordlar gibi giyinmişlerdi, ipekleri rüzgârda savruluyordu. Ağır mücevherleri vardı ama ikisi de silahsızdı. Ferro yayını eline aldı.

Kadın tırnaklarını incelerken, "Dikkatli ol, kardeşim," dedi. "İyi dövüşüyor."

"Bir şeytan gibi! Ama bana rakip olamaz, kardeşim, merak etme." Eyerinden indi. "Pekâlâ, Maljinn, şimdi..."

Bir ok tok bir ses çıkararak adamın göğsüne saplandı.

"...başlayalım mı?" Ok titriyordu, ucu adamın sırtından çıkmıştı, kuru ve kansızdı. Adam Ferro'ya doğru yürümeye başladı. Bir sonraki ok adamın omzuna saplandı ama adam hızını artırdı ve koşmaya başladı, artık dev adımlarla öne atılıyordu. Ferro yayını bıraktı ve kılıcını çekmeye çalıştı. Çok yavaştı. Adamın kolu korkunç bir güçle göğsüne indi ve Ferro geriye savruldu.

"Bravo, kardeşim!" Kadın neşeyle alkışladı. "Bravo!"

Ferro öksürerek yerde yuvarlandı. Ayağa kalkarken adamın kendisine baktığını gördü, kılıcı iki elinin arasındaydı. Kılıçla havada geniş bir yay çizerek saldırdı. Kılıç yere saplandı. Adamsa çoktan kenara çekilmişti. Yoktan var olan bir ayak Ferro'nun karnını tekmeledi. Ferro gücünü kaybederek iki büklüm oldu ve ciğerlerindeki hava boşaldı. Parmakları gevşedi, kılıcı yere saplandı ve dizleri titredi.

"Ve şimdi..." Bir şey burnuna çarptı. Ferro'nun dizlerinin bağı çözüldü ve sırtı yerle buluştu. Dünyası dönerken yerinden doğrulmak istedi. Yüzünde kan vardı. Gözlerini kırpıştırdı ve başını iki yana salladı, dünyanın dönmesini durdurmaya çalıştı. Adam üzerine geliyordu, bulanık bir görüntüden ibaretti. Göğsündeki oku çıkarıp yere attı. Okun üzerinde kan yoktu, sadece toz vardı. Ok dışarı çıkarken de etrafa tozlar saçmıştı.

Bir Ölüyiyen olmalıydı.

Ferro ayağa kalktı ve belinden bıçağını aldı. Kolunu savurdu ama ıskaladı, tekrar denedi, yeniden ıskaladı. Başı dönüyordu. Çığlık atarak tüm gücüyle saldırdı.

Bir el bileğini yakaladı. Yüzleri şimdi birbirine çok yakındı. Adamın derisi pürüzsüz ve kusursuzdu, kara cam gibiydi. Genç görünüyordu, hatta çocuk yaşta göründüğü bile söylenebilirdi ama gözleri ihtiyardı. Sert gözlerdi. Ferro'ya bakan gözlerde ilgi çekici bir böcek bulmuş bir çocuğun merakı ve neşesi vardı. "Bu pes etmiyor, kız kardeşim!"

"Çok vahşi! Peygamber'in çok hoşuna gidecek!"

Adam Ferro'yu kokladı ve yüzünü buruşturdu. "Öf. Önce yıkanması gerek."

Ferro adama kafa attı. Adamın kafası geriye gitti ama adam sadece kahkaha atarak cevap verdi. Boştaki eliyle Ferro'nun gırtlağını sıktı ve yüzünü kendisinden uzaklaştırdı. Ferro adamın yüzünü tırmalamak istedi ama kolu çok uzundu, uzanamıyordu. Adam tek tek bıçağı tutan parmaklarını açtı. Boynunu bir mengene gibi sıkıyordu. Ferro nefes alamıyordu. Dişlerini sıktı, mücadele etti, kıvrandı, hırladı. Hepsi boşunaydı.

"Canlı, kardeşim! Onu canlı istiyoruz!"

Adam, "Canlı," diye mırıldandı, "ama biraz zarar görebilir."

Kadın kıkırdadı. Ferro'nun ayakları yerden kesildi ve havayı tekmelemeye başladı. Parmaklarından birinin açıldığını hissetti ve bıçağı yere düştü. Parmaklar boğazını biraz daha sıkınca kırık tırnaklarını adamın eline geçirdi. Parlak dünya kararmaya başladı.

Ferro kadının kahkahasının uzaktan geldiğini duydu. Karanlıkta bir yüz açığa çıktı ve bir el Ferro'nun yanağını okşadı. Parmakları yumuşak, sıcak ve nazikti.

Kadın, "Sakin ol, evladım," dedi. Gözleri koyu renkliydi. Ferro nefesini yüzünde hissetti, sıcak ve güzel kokulu. "Yaralandın, dinlenmelisin. Şimdi sakin ol... uyu." Ferro'nun bacakları kurşun gibi ağırlaştı. Son bir kez vahşi bir tekme savurdu ama vücudu kendini bıraktı. Kalp atışları yavaşladı...

"Şimdi dinlen." Ferro'nun gözkapakları kapanmaya başladı, kadının güzel yüzü bulanıklaştı.

"Uyu." Ferro dilini ısırdı ve tuzlu tat ağzına yayıldı.

"Sakin ol." Ferro kanı kadının yüzüne tükürdü.

"Ah!" Kadın tiksinerek yüzündeki kanı sildi. "Benimle savaşıyor!"

Adam, "Onun türü her şeyle savaşır," dedi. Ses Ferro'nun kulağının hemen arkasından geliyordu.

Kadın, "Şimdi beni iyi dinle, fahişe!" diye tısladı. Ferro'nun çenesini parmaklarıyla kavrayıp yüzünü sağa sola çevirdi. "Bizimle geliyorsun! Bizimle! Öyle veya böyle! Beni anladın mı?"

"Hiçbir yere gitmiyor." Başka bir sesti, yumuşak ve derinden geliyordu. Tanıdık gibiydi. Ferro gözlerini kırpıştırdı, başını iki

yana salladı. Kadın arkasına döndü, yakındaki yaşlı adama baktı. Yulwei. Adam çimenlerde yürürken bilezikleri şıngırdadı. "Yaşıyor musun, Ferro?"

Ferro boğuk bir ses çıkardı.

Kadın yaşlı adama bakıp sırıttı. "Sen kimsin, ihtiyar piç?"

Yulwei iç geçirdi. "Ben ihtiyar bir piçim."

Adam, "Git buradan, köpek!" diye bağırdı. "Bizi Peygamber gönderdi. Khalul'un kendisi!"

"Ve o bizimle geliyor!"

Yulwei üzgün gibiydi. "Fikrinizi değiştirmenin bir yolu yok mu?"

İkili gülmeye başladı. Adam, "Aptal!" diye haykırdı. "Biz fikrimizi hiçbir zaman değiştirmeyiz!" Ferro'nun kollarından birini bıraktı ve öne ihtiyatlı bir adım attı, Ferro'yu da beraberinde sürükledi.

Yulwei, "Çok yazık," diyerek başını iki yana salladı. "Khalul'a selamımı iletmenizi isteyecektim."

"Peygamberin senin gibilerle işi olmaz, dilenci!"

"Sizi şaşırtabilirim. Biz birbirimizi çok uzun zamandır tanıyoruz."

Kadın, "O zaman efendimize iyi haberi verir, öldüğünü söyleriz!" dedi. Ferro bileğini büktü ve yenindeki bıçağı avucuna düşürdü.

"Ah, Khalul bu haberi alırsa çok sevinir ama yakın zamanda alacağını sanmıyorum. Siz ikiniz kendinizi lanetlemişsiniz. İkinci Kanun'u bozdunuz. İnsan eti yediniz ve bunun bir cezası olmalı."

Kadın, "Yaşlı aptal!" diye hırladı. "Sizin kanunlarınız bize işlemez!"

Yulwei olumsuzca başını iki yana salladı. "Euz'un sözleri hepimizi bağlar. İstisna yoktur. İkiniz de buradan canlı çıkamayacaksınız." Yaşlı adamın etrafındaki hava parıldadı, bükülmeye ve bulanıklaşmaya başladı. Kadından bir lıkırtı sesi geldi ve birden yere düştü, düşmekten çok eridiği söylenebilirdi, yere düşen bedenin etrafını koyu renkli ipekler örttü.

"Kardeşim!" Adam, Ferro'yu bıraktı ve ellerini öne uzatarak Yulwei'nin üzerine atladı. Bir adımdan fazla atamadı. Tiz bir çığlık attı ve başını tutarak dizleri üzerine düştü. Ferro güçlükle de

olsa ayağa kalktı, adamın kafasını saçlarından tuttu ve bıçağını boynuna sapladı. Rüzgâra toz tanecikleri saçıldı. Adamın boynu toz fışkırtan bir fıskiye gibiydi. Ağzının etrafında alevler açığa çıktı, dudakları kararadı. Ferro'nun parmak uçları da yandı. Ferro adamın üzerine düştü ve nefes alamayan Ölüyiyen yere yığıldı. Bıçak adamın karnını yardı, kaburgalarına sürtündü, göğsünü parçaladı. Dışarıya alevler fışkırdı. Alevler ve toz. Ferro adamın vücudu hareket etmeyi bıraktıktan sonra bile amaçsızca adamı bıçaklamaya devam etti.

Omzunda bir el hissetti. "Öldü, Ferro. İkisi de öldü." Doğruydu. Adam sırtüstü yatıyor, gözleri gökyüzüne bakıyordu. Ağzının ve burnunun etrafı yanmıştı, yaralarından dışarıya toz tanecikleri akıyordu.

"Onu öldürdüm." Sesi çatlaktı.

"Hayır, Ferro. Bunu ben yaptım. Bunlar genç Ölüyiyenler, zayıf ve aptallar. Yine de, sadece seni yakalamak istedikleri için şanslısın."

Ferro, "Şanslıyım," diye mırıldandı. Ölüyiyen'in cesedine tükürdü. Kırık bıçağı yere attı ve dört ayak üzerinde süründü. Kadının vücudu hemen yanında duruyordu, tabii eğer ona vücut demek mümkünse. Şekilsiz bir et kitlesinden ibaretti. Ferro kitlenin içinde bir göz, bir tutam saç ve dudaklar gördü.

Kanlı ağzıyla, "Ne yaptın?" diye sordu.

"Kemiklerini suya dönüştürdüm. Diğerini ise içten yaktım. Biri için su, diğeri için ateş. Onların türleri için, hangisi işe yararsa." Ferro yerde yuvarlandı ve parlak gökyüzüne baktı. Elini yüzünün önünde tuttu ve salladı. Parmaklarından biri ileri geri sallanıyordu.

Tepesinde Yulwei'nin yüzü belirdi. Ferro'ya tepeden baktı. "Acıyor mu?"

Ferro, "Hayır," diye fısıldayıp kolunu yere indirdi. "Hiçbir zaman acımaz." Yulwei'ye bakıp gözlerini kırpıştırdı. "Neden hiç acımıyor?"

Yaşlı adam kaşlarını çattı. "Senin peşini bırakmayacaklar, Ferro. Şimdi neden benimle gelmek zorunda olduğunu anlıyor musun?"

Ferro başıyla onayladı. Bunu yapmak bile çok zordu. "Anlıyorum," diye fısıldadı. "Anlıyorum..." Dünyası yeniden kararadı.

SEVİYOR... SEVMİYOR

"Ah!" diye haykırdı Jezal, Filio'nun kılıcının ucu omzunu dürttüğünde. Yüzünü buruşturup sessizce küfrederek geriye doğru bir adım attı. Styrialı gülümseyip kılıçlarını havada salladı.

Hakem, "Efendi Filio'ya bir puan daha!" diye bağırdı. "İkiye iki!" Filio yüzünde sinir bozucu bir gülümsemeyle yarışmacılara ayrılan yere geri dönerken birkaç kişiden alkış aldı. Jezal kendi kendine, "Kaypak piç," diye mırıldandı. Vuruşun geldiğini görmesi gerekirdi. Dikkatsizdi ve bunun farkındaydı.

Varuz, "İkiye iki mi?" diye tısladı, Jezal nefes nefese sandalyesine çökerken. "İkiye iki mi? Şu ipsiz sapsız adama karşı mı? Herif İttifak'tan bile değil."

Jezal artık Batılimanı'nın İttifak'tan kabul edildiğini söylemeye gerek görmedi. Arenadaki herkes gibi o da Varuz'un ne demek istediğini biliyordu. Adam herkes için bir yabancı konumundaydı. Varuz'un elindeki havluyu alıp yüzündeki teri sildi. Beş dokunuşluk bir müsabaka çok uzundu ama Filio hiç yorgun görünmüyordu. Jezal ona baktığında adamın, köşesinde parmak uçları üzerinde zıplayıp antrenörünün Styria dilindeki gürültülü tavsiyelerine başını sallayarak cevap verdiğini gördü.

West, "Onu yenebilirsin!" diye mırıldanıp Jezal'a su şişesini uzattı. "Onu yenersen finaldesin!" Final, Gorst anlamına geliyordu. Jezal bunu isteyip istemediğinden pek emin değildi.

Ama Varuz'un bundan şüphesi yoktu. "Lanet olasıca adamı yen!" diye tısladı, Jezal şişeden bir yudum alıp ağzını çalkalarken. "İşini bitir!" Jezal suyun yarısını kovaya tükürüp geri kalanını yuttu. İşini bitir. Söylemesi kolaydı ama bu Styrialı sinsi bir dövüşçüydü.

West bir kez daha, "Yapabilirsin!" diyerek Jezal'ın omuzlarını ovdu. "Buraya kadar geldin!"

"Öldür onu! Öldür!" Mareşal Varuz bakışlarını Jezal'ın gözlerine odakladı. "Sen bir hiç misin, Yüzbaşı Luthar? Seninle zamanımı boşa mı harcadım? Yoksa kayda değer biri misin? Eh? Şimdi karar verme zamanı!"

Hakem, "Beyler, lütfen!" diye seslendi. "Son dokunuş için ringe gelin!"

Jezal nefes verip kılıçlarını West'ten aldı ve ayağa kalktı. Kalabalığın gürültüsüne rağmen Filio'nun eğitmeninin cesaretlendirici haykırışlarını duyabiliyordu. Varuz son bir kez, "Öldür onu!" diye bağırdı. Jezal dairede yerini aldı.

Kazanana karar verecek dokunuş. Birçok şeye daha karar verecek. Jezal'ın finale çıkıp çıkmayacağına. Bir hiç olup olmadığına. Fakat Jezal yorgundu, çok yorgundu. Yarım saattir sıcağın altında dövüşüyordu ve bu insanı yoran bir şeydi. Şimdiden bir kez daha terlemeye başlamıştı. Yüzünden akan ter damlalarını hissedebiliyordu.

Jezal yerini aldı. Çember kuru çimenlerin üzerine tebeşirle işaretlenmişti. Filio karşısındaydı, hâlâ gülümsüyor ve zafer bekliyordu. Bok herif. Gorst dairede herkesi pataklıyorsa kendisi de bu aptalın yüzünü yere yapıştırabilirdi. Kılıçlarını daha sıkı kavradı ve rakibinin mide bulandırıcı gülümsemesine odaklandı. Bir an için kılıçların kör olmamasını diledi fakat sonra şişlenenin kendisi de olabileceği aklına geldi.

"Başlayın!"

Jezal elinde tuttuğu kartların yerini değiştirip yeniden düzenlerken üzerlerindeki sembollere bakmıyor, diğerlerinin, elinde ne olduğunu görüp görmediğiyle ilgilenmiyordu.

Kaspa, "On gümüş artırıyorum," deyip masanın üzerine paraları ittirdi ve yüzünde bir ifade vardı... ama ne olduğu Jezal'ın umurunda değildi, dikkatini oyuna veremiyordu. Uzun bir sessizlik oldu.

Jalenhorm, "Sıra sende, Jezal," dedi.

"Öyle mi? Ah, ee..." Anlamsız sembollere baktı ama hiçbirini ciddiye almadı. "Ben, ah... yokum." Kartları masanın üzerine fırlattı. Bugün morali bozuktu, çok bozuktu, en son moralinin bu kadar bozuk olduğu zamanı hatırlamıyordu. Kafası Ardee'yle

meşguldü: Ne kendisine ne de kıza zarar vermeden Ardee'yi nasıl yatağa atabileceğini düşünüyor, West'in kimseyi öldürmek zorunda kalmasını istemiyordu. Fakat şimdiye kadar soruna bir çözüm bulamamıştı.

Kaspa nadiren kazandığı zaferin heyecanıyla paraları toparladı. "Bugünkü iyi bir dövüştü, Jezal. Kaybedecek gibiydin ama kıl payı kazandın, değil mi?"

Jezal, "Aa," deyip piposunu eline aldı.

Kaspa, "Yemin ederim, bir an için adamın senin işini bitirdiğini düşündüm ama sonra," diyerek parmaklarını Brint'in burnu önünde şıklattı, "adamı yere seriverdin. Kalabalığın çok hoşuna gitti! Ben de o kadar güldüm ki neredeyse altıma kaçırıyordum, yemin ederim!"

Jalenhorm, "Gorst'u yenebilir misin?" diye sordu.

"Aa." Jezal omzunu silkti, piposunu yaktı ve arkasına yaslandı, gri gökyüzüne bakıp dumanı içine çekti.

Brint, "Bu konuda çok sakinsin," dedi.

"Aa."

Üç subay birbirine baktı, açtıkları konu Jezal'ın ilgisini çekmediği için hayal kırıklığına uğramışlardı. Kaspa hemen konuyu değiştirdi. "Prenses Terez'i gördünüz mü?"

Brint ve Jalenhorm iç geçirdi, üçü birden kadının ne kadar güzel olduğunu dile getirmekle ilgili anlamsız bir yarışa girişti. "Gördüm mü? Görmez olur muyum!"

"Ona Talins'in mücevheri diyorlar!"

"Söz konusu Prenses Terez olunca söylentilerin doğru çıktığını söyleyebiliriz!"

"Prens Ladisla ile evliliği ayarlanmış diye duydum."

"Şanslı piç!" Böyle devam etti.

Jezal yerinden kıpırdamadı, sandalyesinde oturup gökyüzüne duman üflemeye devam etti. Uzaktan gördüğü kadarıyla Terez hakkında pek de iyi şeyler düşünmüyordu. Uzaktan güzeldi, buna şüphe yoktu ama yakından teninin cam gibi olacağını düşündü: soğuk, sert ve kırılgan. Ardee'ninki gibi değildi...

Jalenhorm, "Yine de," dedi, "şunu itiraf etmeliyim, Kaspa, benim kalbim kuzenin Ariss'e ait. Bu yabancılar yerine bir İttifak kızını tercih ederim."

Jezal, "Parasını tercih ederim demek istiyorsun," diye mırıldandı, başını hafifçe yana yatırarak.

İriyarı adam, "Hayır!" diye itiraz etti. "O kusursuz bir leydi! Tatlı, ağırbaşlı, iyi bir aileden geliyor. Ah!" Jezal kendi kendine gülümsedi. Terez soğuk camsa Ariss de ölü bir balıktı. Ariss'i öpmenin eskimiş bir bezi öpmek gibi olacağını hayal ediyordu: hareketsiz ve sıkıcı. Ardee gibi öpüşmeyeceği kesindi. Onun gibi öpüşen yoktu...

Brint, "İkisi de güzel kadınlar, buna şüphe yok," diye konuşuyordu, "rüyaları süsleyecek kadınlar, tabii eğer sadece rüyaların peşindeyseniz..." Bir sır verecekmiş gibi öne eğildi ve heyecan verici bir şey söyleyecekmiş gibi sırıttı. Diğer ikisi öne eğildi ama Jezal olduğu yerde kaldı. Bu geri zekâlının hangi fahişeyle yattığı umurunda değildi.

Brint, "West'in kız kardeşiyle tanıştınız mı?" diye sorunca Jezal'ın bütün kasları gerildi. "Diğer ikisinin dengi değil ama kendine has bir köylü güzelliği var... ve bence isteklidir." Brint dudaklarını yalayıp Jalenhorm'u dürttü. Jalenhorm pis bir şakaya gülen okul çocukları gibi kendini suçlu hissederek sırıttı. "Ah, evet, bence de isteklidir." Kaspa kıkırdadı. Jezal piposunu masanın üzerine koyarken ellerinin titrediğini fark etti. Diğer eliyle de sandalyesini o kadar sıkmıştı ki parmakları bembeyaz kesilmişti.

Brint, "Binbaşının kılıcını bir yerime sokacağını bilmesem," diye devam etti, "kardeşine kılıcımı sokmayı çok isterdim." Jalenhorm bir kahkaha patlattı. Jezal, ağzı sırıtmaktan çarpılmış Brint kendisine dönerken bir gözünün seğirdiğini fark etti. "Sen ne düşünüyorsun, Jezal? Onunla tanışmıştın, değil mi?"

"Ne mi düşünüyorum?" Üç sırıtan yüze bakarken sesi kendisine çok uzaklardan geliyormuş gibi geldi. "Bence ağzından çıkan kelimelere dikkat etmelisin, orospu çocuğu."

Şimdi ayaktaydı, dişlerini o kadar sıkmıştı ki kırılacaklarını düşündü. Gülümsemelerin yerinde birden yeller esmeye başladı. Jezal, Kaspa'nın elini kolunda hissetti. "Yapma, sadece şa–"

Jezal kolunu kurtardı ve masayı kenarından tutup devirdi. Paralar, kartlar, şişeler, bardaklar havada uçuşup her şey yere saçıldı. Diğer elini kılıcına atmıştı ama neyse ki kılıcı kınındaydı; Brint'e

doğru eğilip yüzüne tükürükler saçarak, "Şimdi söyleyeceklerimi iyi dinle, amına koduğum!" diye hırladı. "Bir daha buna benzer şeyler söylediğini duyarsam endişelenmen gereken kişi West olmaz!" Kınındaki kılıcı Brint'in göğsüne bastırdı. "Seni bir tavuk gibi keserim!"

Üç adam ağızları açık Jezal'a bakıyordu. Ani şiddet gösterisi hepsini afallatmıştı.

Jalenhorm, "Ama–" dedi.

Jezal, "Ne?" diye kükreyip adamı ceketinden tuttu ve sandalyesinden kaldırdı. "Ne diyeceksin lan?"

Jalenhorm, "Yok bir şey," diye ciyakladı. "Yok bir şey." Jezal adamı bıraktı. Öfkesi yok olmaya başlamıştı. Bir an için özür dilemeyi düşündü ama Brint'in kül rengi yüzüne bakarken Ardee hakkında söyledikleri yeniden aklına geldi.

"Seni! Tavuk! gibi! Keserim!" diye hırladıktan sonra arkasına dönüp uzaklaştı. Kemere yaklaşırken ceketini unuttuğunu fark etti ama şimdi geri dönemezdi. Tünelin karanlığına adım attı ve sırtını duvara verip yere çöktü, on mil koşmuş gibi nefes nefeseydi ve titriyordu. İnsanın kendini kaybetmesinin ne demek olduğunu şimdi daha iyi anlıyordu. Daha önce hiç kendisini böylesine kaybetmemişti, buna şüphe yoktu.

"Bu da neyin nesiydi?" Brint'in şok olmuş sesi tünelde yankılandı. Jezal kalbinin gümbürtüsü yüzünden sesleri güçlükle duyuyordu. Neler konuşulduğunu duymak için nefesini tutmak zorunda kaldı.

Jalenhorm, "Biliyorsam ne olayım," diye cevap verdi. Brint'ten daha şaşkındı. Masanın yerden kaldırılma sesi geldi. "Bu kadar sinirli olduğunu bilmezdim."

Kaspa, "Sanırım üzerinde çok baskı var," dedi kendisi de emin olmadan. "Müsabaka falan..."

Brint araya girdi. "Bu bahane değil!"

"Ama çok yakınlar değil mi? West ve Jezal? Birlikte antrenman yapıyorlar ve belki de kızı bir yerden tanıyordur... bilemiyorum."

"Başka bir açıklaması daha var." Jezal, öldürücü bir darbe indirmeye hazırlanan Brint'in sesinin çok gergin olduğunu duydu. "Belki de ona âşıktır!" Üçü birden gülmeye başladı. İyi bir şakaydı. Yüzbaşı Jezal dan Luthar, statüsü kendisinden çok daha

aşağıda bir kıza âşıktı. Ne kadar saçma bir fikir, ne kadar aptalca bir yorum! Ne şaka!

"Ah, sokayım." Jezal başını elleri arasına aldı. Onun içinden gülmek gelmiyordu. Ardee kendisine bunu nasıl yapmıştı? Nasıl? Kızın cazibesi neyden kaynaklanıyordu? Güzel olduğu kesindi, buna şüphe yoktu, zeki ve komikti de ama aklına bunlardan başka bir şey gelmiyordu. "Onu bir daha göremem," diye mırıldandı. "Görmeyeceğim!" Ve elini duvara indirdi. Çok kararlıydı. Kararından dönmeyecekti.

Ta ki bir sonraki not kapısının altından atılana kadar.

İnleyip kendi kafasına bir tokat indirdi. Neden böyle hissediyordu? Neden onu bu kadar... bu kelimeyi düşünmeye bile çekiniyordu... seviyordu? Sonra gerçeğin farkına vardı. Sebebini biliyordu.

Ardee kendisinden hoşlanmıyordu.

Alaycı yarım ağızlı gülümseler. Bazen yakaladığı yan gözle bakışlar. Sınırı birazcık aşan şakalar. Ayrıca, bazen kendisini küçük gördüğünü açıkça belli ettiği de oluyordu. Belki de parasını seviyordu ya da mevkisini. Fiziksel görünümünden hoşlandığına şüphe yoktu. Fakat Ardee kendisini hor görüyordu.

Daha önce hiç böyle bir şey hissetmemişti. Her zaman insanların kendisini sevdiğini düşünmüştü. İyi bir adam olduğundan, saygıyı hak ettiğinden şüphe duymamıştı. Ama Ardee kendisinden hoşlanmıyordu, bunu yeni fark etmişti. Durup düşündü. Çenesi ve tabii ki parasıyla kıyafetleri dışında sevilecek neyi vardı ki zaten?

Ardee, Jezal'ın hak ettiği gibi onu küçümsüyordu. Kendisi ise bundan hoşlanıyor gibiydi. Jezal kendi kendine, "Çok acayip," diye mırıldandı. Sırtını yeniden tünelin duvarına yasladı. "Çok acayip."

Kızın fikrini değiştirmek istediğini fark etti.

TOHUM

"Nasılsın, Sand?"

Albay Glokta gözlerini açtı. Oda karanlıktı. Lanet olsun, geç kalmıştı!

"Lanet olsun!" diye bağırıp örtüleri üzerinden attı ve yataktan aşağıya atladı. "Geç kaldım!" Üniformasının pantolonunu aldı, bacaklarına geçirdi ve kemerini bağlamaya çalıştı.

"Onun için endişelenme, Sand!" Annesinin sesi yarı rahatlatıcı, yarı sabırsızdı. "Tohum nerede?"

Glokta gömleğini giyerken kaşlarını çattı. "Bu saçmalığa ayıracak vaktim yok, anne! Neden hep benim için en iyinin ne olduğunu bildiğini düşünüyorsun?" Kılıcını aradı ama bulamadı. "Savaşta olduğumuzu biliyorsun!"

"Öyleyiz!" Albay şaşkınlıkla kafasını kaldırdı. Ses, Rektör Sult'un sesiydi. "İki savaş var, birisi çelik ve kanla savaşılıyor, diğeri ise gizliden – çok eski bir savaş, yıllardır devam eden." Glokta kaşlarını çattı. Yaşlı adamı nasıl olur da annesiyle karıştırırdı? Ve adamın odasında ne işi vardı? Yatağının ucuna oturmuş eski savaşlardan bahsediyordu.

Albay Glokta, "Senin benim odamda ne işin var?" diye kükredi. "Ve kılıcıma ne yaptın?"

"Tohum nerede?" Şimdi bir kadın sesiydi ama annesine ait değildi. Başka birine aitti. Tanımadığı bir ses. Gözlerini kısıp karanlığa odaklandı, sandalyede kimin oturduğunu görmeye çalıştı. Belirli belirsiz bir form görüyordu ama gölgeler çok yoğundu.

Glokta sert bir ses tonuyla, "Kimsin sen?" diye sordu.

"Kim miyim? Yoksa ne miyim?" Sandalyedeki form yavaşça ayağa kalktı. "Eskiden sabırlı bir kadındım ama artık bir kadın da değilim. Geçen yıllar sabrımı da iyice tüketti."

"Ne istiyorsun?" Geri çekilirken Glokta'nın sesi titreyip zayıfladı.

Figür hareket etti, pencereden içeriye süzülen ay ışığının içinden geçti. Bir kadındı, zayıf ve zarif bir formdu ama yüzü gölgelerin arasından çıkmıyordu. Glokta'nın içini garip bir korku kapladı, sırtını duvara verdi ve kendisini korumak üzere ellerini havaya kaldırdı.

"Tohum'u istiyorum." Solgun bir el öne uzanıp kolunu tuttu. Nazik bir dokunuştu ama soğuktu. Taş gibi soğuk. Glokta ürperdi, nefesini tuttu ve gözlerini kapattı. "Ona ihtiyacım var. Ne kadar çok ihtiyacım olduğunu bilemezsin. O nerede?" Parmaklar kıyafetlerini çekiştirdi, çevik ve hünerli parmaklardı. Bir şey arıyorlardı, ceplerine girip çıkıyorlardı. Gömleğinin içine girince derisine değdiler. Soğuk. Cam gibi soğuk.

Glokta korkudan neredeyse felç olmuştu. "Tohum mu?" diye sordu.

"Neden bahsettiğimi biliyorsun, sakat adam. O nerede?"

"Yaratan düştü..." diye fısıldadı. Kelimelerin nereden geldiğini bilmiyordu.

"Biliyorum."

"...yanıyordu, yanıyordu..."

"Gördüm." Yüz, nefesini hissedebileceği kadar yakındı. Soğuk. Buz gibi soğuk.

"...köprüye düştü..."

"Hatırlıyorum."

"...Tohum'u aradılar..."

Kadın, "Evet..." diye fısıldadı, heyecanla. "Şimdi nerede?" Bir şey yüzüne, yanağına ve gözüne dokundu, yumuşak ve kaygan. Bir dil. Soğuk. Buz gibi soğuk. Tüyleri diken diken oldu.

"Bilmiyorum! Bulamadılar!"

"Bulamadılar mı?" Parmaklar boğazını kavradı ve sıkmaya başladı, boğazı kasıldı, nefesi kesildi. Soğuk. Demir gibi soğuk ve sert. "Acı nedir bildiğini mi sanıyorsun, sakat adam? Hiçbir şey bilmiyorsun!" Buzlu nefesini kulağına üfledi ve buz gibi parmaklarıyla sıkmaya devam etti. "Ama sana gösterebilirim! Sana gösterebilirim!"

Glokta çığlık attı, çırpındı ve kasıldı. Bir şekilde ayağa kalktı, bir anlığına dengesizce etrafına bakındı, sonra bacağı büküldü

ve düşmeye başladı. Karanlık oda tepetaklak oldu ve mide bulandırıcı bir çatırtıyla yere düştü. Kolu altında kalmıştı ve alnı döşemelere çarpmıştı.

Yerinden kalktı, yatağın kenarına süründü, duvardan destek alıp ayağa kalktı ve nefes almaya çalışırken fal taşı gibi açılmış gözlerle sandalyenin olduğu tarafa baktı, içinde hâlâ garip bir korku vardı. Pencereden içeriye ay ışığı süzülüyor, yatağın buruşuk örtülerini ve sandalyenin cilalı yüzeyini aydınlatıyordu. *Boş.*

Glokta etrafına bakındı, karanlığa alışmaya başlayan gözleriyle bütün gölgeli köşeleri inceledi. *Bir şey yok. Boş. Bir rüya.*

Ve şimdi, yerinden çıkacakmış gibi atan kalbi sakinleşirken, nefes alıp verişi yavaşlarken acı gelmeye başladı. Başı zonkluyordu, bacağı isyan ediyordu, kolu sızlıyordu. Kan tadı aldı, gözleri acıyordu ve ıslaktı, midesi bulanıyor, başı dönüyordu. İnleyerek yatağa doğru sancılı bir adım attı, vücudundan soğuk terler boşanırken kendisini ay ışığıyla aydınlanan örtülerin üzerine bıraktı.

Kapı telaşla çalınmaya başladı. "Efendim? İyi misiniz?" Barnam'ın sesi. Kapı yeniden çalındı. İşe yaramaz. Kilitli. Hep kilitlidir ama yerimden kalkabileceğimi sanmıyorum. Buz kapıyı kırmak zorunda kalacak. Ama kapı açıldı ve Glokta yaşlı hizmetkârın lambasının ışığı içeriye dolunca gözlerini eliyle siper etti.

"İyi misiniz?"

Glokta, "Düştüm," diye mırıldandı. "Kolum..."

Yaşlı hizmetkâr yatağın kenarına oturdu, Glokta'nın elini nazikçe tuttu ve pijamasının kolunu sıyırdı. Glokta yüzünü buruşturdu, Barnam kaşlarını çattı. Glokta'nın kolunda büyük pembe bir iz vardı, şimdiden şişmeye ve kızarmaya başlamıştı.

Hizmetkâr, "Kırıldığını sanmıyorum," dedi, "ama her ihtimale karşı cerrahı çağırmalıyız."

"Evet, evet." Sağlam elini havada sallayarak Barnam'ı başından savdı. "Git çağır."

Glokta beli bükük yaşlı hizmetkârın elinden geldiğince hızla kapıdan çıktığını gördü ve odanın dışındaki dar koridorda ilerleyip dar merdivenlerden indiğini işitti. Dış kapının kapandığını duydu. İçeriye sessizlik çöktü.

Tarih Üstadı'ndan aldığı parşömene baktı. Komodinin üzerinde Rektör'e verilmeyi bekliyordu. *Yaratan yanarak düşer: Aşağıda-*

ki köprüye çarpar. Gerçek dünyanın detaylarının rüyasına girmesi çok ilginç. Lanet olasıca Kuzeyli ve arkadaşları. Bir kadın, soğuk hem de. Kâbusu bunlar tetiklemiş olmalı.

Glokta acıyan deriye parmak ucuyla dokunarak nazikçe kolunu ovaladı. *Yok bir şey. Sadece bir rüya.* Ama yine de kafasını kurcalayan bir şey vardı. Kapıya odaklandı. Anahtar delikteydi, ışıkta turuncu turuncu parıldıyordu. *Kilitli değil ama kilitli olması gerek. Kilitli olmalı. Hep kilitlerim.* Glokta boş sandalyeye baktı. *O geri zekâlı çırak ne demişti? Büyü Öbür Taraf'tan gelir. Aşağıdaki dünyadan. Cehennemden.*

Sebebini bilmiyordu ama kâbustan sonra, söylenenlere inanmak çok da zor gelmiyordu. Şimdi yalnız kalınca içindeki korku yeniden artmaya başlamıştı. Sağlam elini sandalyeye doğru uzattı. Titreyen parmaklarının sandalyeye uzanması çok uzun sürdü. Ahşap yüzeye dokundu. *Serin ama o kadar soğuk değil. Burada hiçbir şey yok.* Yavaşça elini çekti, kolunu kucakladı. *Yok bir şey. Boş.*

Bir rüya.

"Tanrı aşkına, sana ne oldu?"

Glokta boş dişetlerini emdi. "Yataktan düştüm." Dalgın bir biçimde sargının üzerinden kolunu kaşıdı. Birkaç saniye öncesine kadar çok kötü zonkluyordu ama önündeki manzara acısını zihninin bir köşesine göndermişti. *Daha kötüsü olabilirdi. Çok daha kötüsü.* "Hiç hoş bir manzara değil. Hem de hiç."

"Değil tabii." Yüzünün yarısı maskeyle gizlenmiş olmasına rağmen Severard'ın tiksindiği belliydi. "İlk gördüğümde neredeyse kusuyordum. Hem de ben!"

Glokta eğildi, kaşlarını çattı ve birbiri içine geçmiş kanlı parçalara baktı. Bir eliyle ağaca tutunuyor, daha iyi görebilmek için bastonuyla çalıları bir kenara itiyordu. "Bunun bir erkek olduğuna emin miyiz?"

"Kadın da olabilir. En azından insan, o belli. Şu bir ayak."

"Ah, evet, öyle. Nasıl bulundu?"

"O buldu." Severard yere oturmuş yüzü solgun bahçıvanı işaret etti. Önündeki kurumaya başlamış kusmuğa bakıyordu. "Ağaçların arasında, çalıların içindeymiş. Bunu her kim yaptıysa

gizlemeye çalışmış ama çok uzun zaman önce değil. Hâlâ taze." *Gerçekten de öyle ama hiç kokmuyor, henüz sadece birkaç tane sineğin ilgisini çekmiş. Çok taze, hatta dün geceden kalma bile olabilir.* "Günlerce bulunmayabilirdi ama birisi ağaçların budanmasını istemiş. Işığı engelliyorlarmış. Daha önce hiç böyle bir şey gördünüz mü?"

Glokta omzunu silkti. "Angland'da, sen gelmeden önce. Bir suçlu kaçmaya çalışmıştı. Birkaç kilometre gitmiş ama soğuğa yenik düşmüştü. Bir ayı cesediyle karnını doyurmuştu. Çok kötü bir manzaraydı ama bunun kadar kötü olduğunu söyleyemem."

"Dün gece birinin donarak öldüğünü sanmıyorum. Cehennem gibi sıcaktı."

Glokta, "Mmm," dedi. *Eğer cehennem sıcaksa. Ben hep soğuk olacağını düşünmüşümdür. Buz gibi.* "Zaten Agriont'ta da çok fazla ayı yok. Bu..." bastonunu kütleye doğru salladı, "...kişinin kim olduğu hakkında bir bilgimiz var mı?"

"Yok."

"Kaybolan birisi var mı?"

"Bildiğim kadarıyla yok."

"Öyleyse kurbanın kim olduğu hakkında hiçbir fikrimiz yok, öyle mi? O zaman bizi neden ilgilendiriyor? Peşine düşmemiz gereken sahte bir Mecus yok muydu?"

"Sorun da bu. Yeni odaları tam tepemizde." Severard eldivenli eliyle on metre uzaktaki binayı işaret etti. "Bu olay açığa çıktığında binayı gözetliyordum."

Glokta bir kaşını havaya kaldırdı. "Anlıyorum. Ve bir bağlantı olmasından şüphelendin, değil mi?" Pratisyen omzunu silkti. "Gecenin bir yarısı ortaya çıkan gizemli kadınlar, kaldıkları yerin dibinde bulunan korkunç cesetler. Ziyaretçilerimiz bokun sinekleri üzerine çektiği gibi belayı üzerlerine çekiyor."

Severard, "Evet," derken eldivenli eliyle üzerine gelen bir sineği savuşturdu. "Diğer konuyla da ilgilendim. Senin bankerler. Valint ve Balk."

Glokta kafasını kaldırdı. "Gerçekten mi? Ve?"

"Çok bir şey bulamadım. Eski bir işletme. Çok eski ve çok saygın. Yazdıkları çekler tüccarlar arasında altın gibi değerli. Ortadiyar, Angland, Starikland, Batılimanı ve Dagoska'da ofisleri

var. İttifak'ın dışında bile. Tam anlamıyla güçlü insanlar. Sanırım her tür insanın onlara borcu var. Garip olan, kimse bir Valint veya bir Balk tanımıyor. İş bankalar olunca kim bilebilir ki? Sırları severler. Biraz daha araştırmamı ister misin?

Tehlikeli olabilir. Çok tehlikeli. Çok derin kazarsak kendi mezarlarımızı da kazmış oluruz. "Hayır. Şimdilik peşlerini bırakalım. Ama kulaklarını açık tut."

"Benim kulaklarım hep açıktır, şef. Müsabaka için favorin kim?"

Glokta, Pratisyen'e baktı. "Önünde böyle bir şey varken Müsabaka'yı nasıl düşünebiliyorsun?"

Pratisyen omzunu silkti. "Bunun kimseye zararı olmaz, değil mi?" Glokta kanlı cesede döndü. *Sanırım olmaz.* "Hadi, bilmem gerek, Luthar mı, Gorst mu?"

"Gorst." *Umarım Luthar'ı ikiye böler.*

"Gerçekten mi? İnsanlar bir öküz kadar hantal olduğunu söylüyor. Sadece şansı yaver gitmiş."

Glokta, "Ben dâhi olduğunu iddia ediyorum," dedi. "Birkaç yıl içerisinde herkes onun gibi kılıç kullanmaya başlayacak. Bu sözümü bir kenara yaz."

"Gorst, öyle mi? Belki biraz bahis oynarım."

"Oyna bakalım. Bu arada da, bu pisliği buradan kazıyıp Üniversite'ye götürün. Buz sana yardım etsin, midesi sağlamdır."

"Üniversite mi?"

"Burada bırakamayız, değil mi? Şık bir leydinin parkta yanlış yöne dönerek şoka girmesini istemeyiz." Severard kıkırdadı. "Ve bu gizemi çözebilecek birini tanıyor olabilirim."

"Bu, çok ilgi çekici bir keşif, Engizitör." Tıp Üstadı durup Glokta'ya baktı, gözü önünde duran büyüteç camı yüzünden bir gözü çok büyük duruyordu. "Çok etkileyici bir keşif," diye mırıldandı aletleriyle cesede dönerken: Parıldayan et parçalarını dürttü, kaldırdı, büktü ve inceledi.

Glokta dudak bükerek laboratuvara göz gezdirdi. Dört duvarın ikisi içlerinde et parçaları yüzen farklı kavanozlarla dolu raflarla döşenmişti. Glokta bunlardan bazılarının insan vücuduna ait olduğunu anladı ama bazılarını tanıyamadı. Bu dehşet gö-

rüntü karşısında Glokta bile huzursuz olmuştu. *Kandelau bunları nereden bulmuş olabilir? Ziyaretçiler parçalara ayrılıp bir düzine kavanoza mı tıkılıyor? Belki ben de ilginç bir denek olurum.*

"Etkileyici." Tıp Üstadı tek camlı gözlüğünü gevşetip gözlüğü kafasının tepesine doğru kaldırdı ve gözünün altındaki pembe halkayı ovaladı. "Bana bunun hakkında ne söyleyebilirsin?"

Glokta kaşlarını çattı. "Buraya sen bana ne söyleyebilirsin öğrenmek için gelmiştim."

"Tabii ki, tabii ki." Kandelau dudaklarını büzüştürdü. "Şanssız dostumuzun cinsiyeti konusuna gelince..." Sesi azalarak yok oldu.

"Evet?"

"Evet, ee, kolaylıkla anlamamızı sağlayacak cinsel organlar..." ışıkların altında parıldayan masanın üzerindeki kitleyi işaret etti, "...yerinde yok."

"İncelemenizin sonucu bu mudur?"

"Başka şeyler de var, bir erkeğin ortaparmağı genelde işaretparmağından uzun olur ama kadınlarda her zaman böyle değildir ama, heh, buradaki kalıntılarda bir sonuç çıkarmamı sağlayacak kadar parmak bulamadım. Cinsiyete gelince, parmak da olmayınca, elimin kolumun bağlı olduğu söylenebilir!" Kendi şakasına kendisi güldü. Glokta gülmedi.

"Genç mi, yaşlı mı?"

"Korkarım bunu anlamak da biraz zor." Tıp Üstadı elindeki aletle cesedi dürttü. "Dişleri iyi durumda ve deriden geriye kalanlar genç biri olduğu varsayımıyla tutarlı ama yine de, heh heh–"

"Pekâlâ, ceset hakkında bana ne söyleyebilirsiniz?"

"Ee... hiçbir şey." Sonra özür dilercesine gülümsedi. "Ama ölüm sebebiyle ilgili ilginç bir keşifte bulundum!"

"Gerçekten mi?"

"Ah, evet, şuna bakın!" *Bakmamayı tercih ederim.* Glokta masanın yanına gitti ve yaşlı adamın işaret ettiği yere baktı.

"Görüyor musunuz? Yaranın şeklini?" Tıp Üstadı kıkırdak bir parçayı dürtüyordu.

Glokta, "Hayır, görmüyorum," dedi. *Kocaman bir yaradan ibaret olduğunu görüyorum sadece.*

Yaşlı adam öne eğilip kocaman açtığı gözlerle baktı. "Bir insan," dedi.

"İnsan olduğunu biliyoruz! Bu bir ayak!"

"Hayır! Hayır! Bunlar diş izleri, bunlar... insan ısırık izleri."

Glokta kaşlarını çattı. "İnsan... diş izleri mi?"

"Kesinlikle!" Kandelau'nun gülümsemesi etraflarını kuşatan manzarayla hiç uyumlu değildi. *Ve bahsi geçen konuya da hiç uymuyor.* "Bu kişiyi birisi ısırarak öldürmüş, heh heh, buna şüphe yok." Zafer kazanmışçasına masayı işaret etti. "Kalıntıların şekline bakacak olursak... kısmen yenmiş!"

Glokta yaşlı adama baktı. *Yenmiş mi? Neden cevaplanan her soru on yeni soruyu beraberinde getiriyor?* "Rektör'e bunu mu söylememi istersiniz?"

Üstat tedirgin bir biçimde güldü. "Ben, heh heh, benim görebildiğim gerçekler bunlar..."

"Kimliği belirsiz biri, belki erkek belki kadın, ya genç ya yaşlı, parkta bilinmeyen birinin saldırısına uğramış ve Kral'ın sarayına iki yüz metre mesafede ısırılarak öldürülüp kısmen... yenmiş mi?"

"Ee..." Kandelau yan gözle girişe doğru endişeli bir bakış attı. Glokta kafasını çevirdi ve kaşlarını çattı. Yeni gelenler vardı ve içeriye girdiğini duymamıştı. Bir kadın, parlak lambanın ışığının aydınlatmadığı bir köşede dikiliyordu. Uzun boylu, diken gibi dikilmiş kırmızı saçları olan bir kadın. Yüzünde siyah bir maske vardı, gözlerini kısmış Glokta ve Tıp Üstadı'na bakıyordu. Bir Pratisyen. *Ama tanıdığım biri değil, kadınlara Engizisyon'da nadiren rastlanır. Bu hiç...*

"Tünaydın, tünaydın!" Kapıdan içeriye zayıf, kel kafalı, uzun siyah bir ceket giymiş, yüzünde resmi bir gülümseme olan bir adam girdi. Nahoş bir şekilde tanıdığı bir adam. *Goyle, lanet olsun. Adua'nın yeni Üstat'ı, sonunda geldi. Harika haber.* "Engizitör Glokta," diye mırladı. "Sizi yeniden görmek ne güzel!"

"Sizi görmek de çok güzel, Üstat Goyle." *Piç kurusu.*

Sırıtan Üstat'ın arkasından içeriye iki adam daha girdi ve küçük oda birden kalabalıklaştı. Birisi koyu tenli ve tıknaz bir Kantic'ti, kulağında büyük altın bir halka vardı. Diğeri taş bir bloğa benzer yüzü olan bir Kuzeyliydi. Eşikten geçerken kafasını vurmamak için eğilmesi gerekmişti. İkisinin de maskesi vardı, ikisi de siyah Pratisyen kıyafetleri giyiyordu.

Goyle, "Bu, Pratisyen Vitari," diye kıkırdayarak kırmızı saçlı kadını işaret etti. Kadın kavanozların yanına gitmiş içlerine bakıyor, teker teker cam yüzeylere vurup içlerindeki et parçalarını titretiyordu. "Ve bunlar da Pratisyenler Halim," Güneyli, Goyle'un yanından içeriye girip etrafa bakındı, "ve Byre." Devasa Kuzeyli tepeden Glokta'ya baktı. "Kendi ülkesinde ona Taşkıran diyorlar, inanır mısın? Ama burada tutmaz, öyle değil mi, Glokta? Pratisyen Taşkıran, hayal edebiliyor musun?" Kendi kendine gülüp başını iki yana salladı.

Yani Engizisyon bu mu? Sirkin şehre geldiğinden haberim yoktu. Acaba birbirlerinin omuzlarında durabiliyorlar mı? Ya da yanan halkaların içinden atlayabiliyorlar mı?

Glokta, "Kayda değer çeşitlilikte bir topluluk," dedi.

Goyle, "Evet," diye güldü, "onları seyahatlerimin beni götürdüğü yerlerden seçtim, öyle değil mi dostlarım?"

Kadın kavanozlara bakarken omzunu silkti. Esmer tenli olan başını yana eğdi. Dev Kuzeyli yerinden hiç kıpırdamadı.

Goyle, "Seyahatlerimin beni götürdüğü yerlerden!" diye kıkırdadı, herkes kendisiyle birlikte gülmüş gibi. "Daha fazlası da var! Ne yalan söyleyeyim, çok uzun zaman oldu!" Gülmekten gözünden akan bir damla yaşı sildi ve masanın yanına yürüdü. Sanki her şey adama komik geliyordu ve masanın üzerindeki ceset de buna dahildi. "Aa, bu nedir? Yanılmıyorsam, bir ceset." Goyle kafasını birden havaya kaldırdı, gözleri parıldıyor. "Bir ceset mi? Şehrin içinde mi? Adua'nın Üstat'ı olarak, bu benim yetki alanıma girmiyor mu?"

Glokta başıyla selam verdi. "Doğal olarak. Geldiğinizin farkında değildim, Üstat Goyle. Ayrıca, bu sıradışı–"

"Sıradışı mı? Ben sıradışı bir şey görmüyorum." Glokta duraksadı. *Bu geri zekâlı nasıl bir oyun oynuyor?*

"Buradaki vahşetin sıradışı olduğunu siz de kabul edersiniz."

Goyle hiçbir şey yokmuş gibi omzunu silkti. "Köpekler."

Glokta, "Köpekler mi?" diye sordu, cevap vermekten kendini alamayarak. "Sizce sokak köpekleri mi çıldırdı, yoksa vahşi köpekler surları mı aştı?"

Üstat sadece gülümsedi. "Hangisi hoşunuza giderse, Engizitör. Hangisi hoşunuza giderse."

Tıp Üstadı, "Korkarın bunun sebebi köpekler olamaz," diye bir öğretmen gibi açıklamaya başladı. "Az önce Engizitör Glokta'ya da... şuradaki izleri gösterdim, derinin üzerindekileri siz de görüyor musunuz? Hiç şüphesiz insan ısırıkları..."

Kadın kavanozların yanından Kandelau'ya doğru yürüdü, maskesiyle adamın burnu arasında birkaç santimetre kalana kadar eğildi. Adam yavaşça geri çekildi. "Köpekler," diye hırladı, ardından adamın yüzüne havladı.

Tıp Üstadı geri zıpladı. "Tabii ki... yanılmış olmalıyım..." Geri adım atarken, inanılmaz bir hızla arkasına geçmiş olan Kuzeylinin göğsüne çarptı. Kandelau gözleri fal taşı gibi açılmış halde yavaşça arkasına döndü.

Dev, "Köpekler," diye tekrarladı.

Güneyli kalın bir aksanla, "Köpekler, köpekler, köpekler," diye mırıldandı.

Kandelau, "Tabii ki," dedi. "Köpekler, ne kadar aptalım!"

Goyle neşeyle ellerini iki yana açarak, "Köpekler!" diye bağırdı. "Gizem çözüldü!" Glokta üç Pratisyen'den ikisi alkışlamaya başlayınca çok şaşırdı. Kadın sessizdi. Üstat Kalyne'i özleyeceğim hiç aklıma gelmezdi ama adamı birden özlemeye başladım. Goyle yavaşça Glokta'ya döndü ve selam verdi. "Buradaki ilk günüm ve işe ısınmaya başladım bile! Bunu gömebilirsiniz," diyerek cesedi işaret etti ve olduğu yere sinen Tıp Üstadı'na gülümsedi. "Gömülse daha iyi olur, değil mi?" Kuzeyliye döndü. "Sizin ülkenizde dedikleri gibi, toprağa geri dönmeli!"

Dev Pratisyen biri kendisiyle konuşmuş gibi durmuyordu. Kantic hâlâ dikiliyor, kulağındaki halka ile oynuyordu. Kadın masadaki cesede bakıyor, maskesinin üzerinden et yığınını kokluyordu. Tıp Üstadı soğuk terler dökerek kavanozlara doğru gerilemişti.

Bu kadar tiyatro yeter. Yapacak işlerim var. Glokta sırtını dikleştirdi. "Pekâlâ," dedi kapıya doğru yürüyerek. "Gizem çözüldüğüne göre artık bana daha fazla ihtiyacınız yok."

Üstat Goyle'un neşesi birden yok oldu ve dönüp Glokta'ya baktı. "Evet!" diye tısladı. Öfkeli küçük gözleri neredeyse dışarıya fırlayacaktı. "Sana... daha fazla... ihtiyacımız yok!"

ASLA MECUSLARLA BAHSE GİRME

Logen sıcak güneşin altında iki büklüm bankta oturuyor ve terliyordu. Giydiği aptal kıyafetlerin de terlemeye karşı yardımı olmuyordu, zaten herhangi bir işe yaradıkları söylenemezdi. Tunik oturmak için tasarlanmamıştı, sert deri ne zaman kıpırdasa testislerine batıyordu.

Logen, "Koduğumun şeyi," diye hırlayıp belki yirminci kez giysiyi çekiştirdi. Quai da büyücü cübbesi içinde daha rahat görünmüyordu – kumaşın üzerindeki altın ve gümüş renkli semboller yüzünü daha da solgun ve hasta gösteriyor, gözlerini daha da pörtlek hale getiriyordu. Sabahtan beri hiç konuşmamıştı. Üçlü içerisinde en keyifli Bayaz gibiydi, banklarda oturan insanlara gülümsüyor, güneş bronzlaşmış kafasından yansıyordu.

Heyecanlı kalabalığın arasında çürümüş meyveler gibi göze batıyorlardı ve pek bir popüler oldukları söylenebilirdi. Banklar insanların omuzlarının birbirine değeceği kadar dolu olmasına rağmen üçünün etrafında kimsenin oturmadığı küçük bir boşluk oluşmuştu.

Gürültü, sıcaklık ve kalabalıktan daha boğucuydu. Logen'ın kulakları uğulduyordu. Elleriyle kulaklarını kapatıp bankın altına saklanmamak için kendisini zor tutuyordu. Bayaz, Logen'a doğru eğildi. "Senin düelloların da böyle miydi?" Ağzı Logen'ın kulağına çok yakın olmasına rağmen bağırmak zorunda kalıyordu.

"Hah." Logen, Üçağaç Rudd ile dövüştüğünde Bethod'un ordusu büyük bir yarım çember oluşturarak dövüşü seyretmiş, bağırıp tezahürat yaparak silahlarını kalkanlarına vurmuştu. Uffrith'in duvarlarında da dövüşü izleyenler vardı ama topla-

nan kalabalık bunun yarısı kadar yoktu, çıkardıkları ses de öyle. Kalpsiz Shama'yı öldürdüğünde otuz kadar izleyici vardı, onu öldürmüş, sonra adamı bir domuz gibi parçalamıştı. Logen yüzünü buruşturup irkildi, neler yaptığını hatırlayınca omuzları çöktü. Adamı kesip biçmiş, Köpekadam dehşetle bakarken ve Bethod kahkahalar atarken kanlı parmaklarını yalamıştı. Şimdi bile kanın tadını alabiliyordu, ürperip ağzını sildi.

Eski dövüşlerinde izleyici sayısı daha az olabilirdi ama bu dövüşlerin ucundakiler çok daha önemliydi. Savaşçıların hayatı bunların ilkiydi. Toprakların, köylerin ve kasabaların sahibinin kim olacağının yanı sıra klanların geleceği de dövüşün sonucuna bağlıydı. Tul Duru ile dövüşürken yüz kadar izleyici vardı ama o kanlı yarım saat içerisinde belki de bütün Kuzey'in kaderi belirlenmişti. O zaman kaybetseydi, Şimşekkafa kendisini öldürseydi, her şey aynı olur muydu? Kara Dow ya da Asıksurat ya da herhangi biri kendisini toprağa geri gönderseydi Bethod hâlâ altın bir zincir takıp kendisine Kral diyebilir miydi? Bu İttifak, Kuzey ile savaşıyor olur muydu? Bunları düşünmesi başını ağrıttı. Daha da fazla.

Bayaz, "İyi misin?" diye sordu.

Logen, "Mmm," diye mırıldandı ama hava çok sıcak olmasına rağmen ürperiyordu. Bu insanlar ne için bir araya gelmişti? Eğlenmek için. Belki Bethod dışında, çok azı Logen'ın dövüşlerini komik bulurdu. Çok azı. "Bu, benim dövüşlerime benzemiyor," diye mırıldandı.

Bayaz, "Ne dedin?" diye sordu.

"Hiç."

"Ah." Yaşlı adam etrafına bakınıp gri sakalını sıvazladı. "Sence kim kazanır?"

Logen'ın çok umurunda değildi ama geçmişi düşünmektense kafasını herhangi bir şeyle meşgul etmeyi tercih ederdi. İki dövüşçünün hazırlandığı kısma baktı, bulundukları yerden çok uzakta değillerdi. Adamlardan biri kapıda karşılarına dikilen yakışıklı ve gururlu gençti. Diğeri ağır ve güçlü görünüyordu, kalın bir boynu vardı ve sıkılmış gibiydi.

Logen omzunu silkti. "Bu müsabakalar hakkında çok fazla şey bilmiyorum."

"Sen mi? Kanlı Dokuz? On duelloya çıkan ve hepsini kazanan

adam? Kuzey'in en korkulan adamı? Hiçbir fikrin yok mu? Herhalde teke tek dövüş dünyanın her yerinde aynıdır!"

Logen yüzünü buruşturup dudaklarını yaladı. Kanlı Dokuz. Bu geçmişte kalmıştı ama herhalde arzu ettiği kadar derinlere gömülmemişti. Ağzında metalik, tuza benzer, kana benzer bir tat vardı. Kılıçla bir adama dokunmakla kılıçla bir adamı yarmak aynı şeyler değildi ama iki adamı bir kez daha inceledi. Genç ve gururlu olan gömleğini sıyırdı, ayak parmaklarına dokunarak esnedi, vücudunu sağa sola çevirdi ve kollarıyla havada daireler çizdi. Adamın yanında kusursuz kırmızı bir üniformaya bürünmüş yaşlı bir asker dikiliyordu. Uzun boylu ve endişeli bir adam dövüşecek olana kılıçlarını uzattı. Silahlardan biri diğerinden daha uzundu. Genç adam kılıçları eline aldı ve etkileyici bir hızla havada salladı.

Rakibi tahta duvara yaslanmış, olduğu yerde dikiliyor, acele etmeden boynunu sağa sola esnetiyor ve dalgın gözlerle etrafına bakıyordu.

Logen, "Kim kim?" diye sordu.

"Kapıda gördüğün kendini beğenmiş genç Luthar. Yarı uyur yarı uyanık olan da Gorst."

Kalabalığın kimi tercih ettiği belliydi. Luthar'ın ismi kalabalığın gürültüsü arasında duyulabiliyordu ve kılıçlarla yaptığı her hareket büyük ilgi çekiyordu. Adam hızlı ve çevik görünüyordu, zeki de. Fakat rakibinin uyuşuk bekleyişinde daha ölümcül bir şey vardı, kapanmak üzere olan gözkapakları karanlık bir hava yaratıyordu. Logen çok hızlı olmasına rağmen Luthar ile dövüşmeyi tercih ederdi. "Bence Gorst."

"Gorst, gerçekten mi?" Bayaz'ın gözleri parıldadı. "Bahse girmeye ne dersin?"

Logen, Quai'ın nefesini tuttuğunu duydu. Çırak, "Asla Mecuslarla bahse girme," diye fısıldadı.

Logen'a fark etmezdi. "Neyine bahse gireceğim ki?"

Bayaz omzunu silkti. "Onur meselesi diyelim o zaman, olmaz mı?"

"Nasıl istersen." Logen'ın zaten öyle çok onuru yoktu ve olanı kaybetmek pek umurunda değildi.

"Bremer dan Gorst!" Büyük öküz yerini alırken yuhalamalar ve hakaretler bölük pörçük alkışları bastırdı. Adamın gözleri yarı kapalıydı, büyük ve ağır ellerinde büyük ve ağır kılıçlarını taşıyordu. Kısa kesilmiş saçları ile gömleğinin yakası arasında, boynunun olması gereken yerde kalın bir kas yığınından başka bir şey yoktu.

Jezal rakibini süzerken, "Çirkin piç," diye mırıldandı. "Lanet olasıca çirkin piç." Ama küfürleri kendisine bile inandırıcı gelmiyordu. Adamı üç kez dövüşürken seyretmiş, Gorst üç rakibinin de canına okumuştu. Bir tanesi aradan bir hafta geçmesine rağmen hâlâ hasta yatağından kalkamamıştı. Jezal son birkaç gündür Gorst'un tarzına alışmak için özel eğitim alıyor, Varuz ve West'in üzerine doğru savurduğu uzun süpürge sopalarından kaçarak dövüşmeye çalışıyordu. Birkaç kez sopalar hedefini bulmuştu ve bazı yerleri hâlâ yeni yeni morarıyordu.

Hakem, "Gorst?" diye tekrar sundu izleyicilerden bir kısmını alkışlamasını bekleyerek ama kimse alkışlamadı. Hatta yuhalamalar daha da şiddetlendi ve Gorst yerini alırken buna hakaretler ve küfürler eklendi.

"Hantal öküz!"

"Geldiğin çiftliğe dön ve tarlanı sür!"

"Öküz Bremer!" ve buna benzer şeyler.

İnsanların yüzleri geriye doğru gittikçe seçilmiyordu. Herkes oradaydı. Görünüşe göre, dünyadaki herkes gelmişti. Şehrin dört bir yanındaki halk müsabakayı izlemek için toplanmıştı. Bütün centilmenler, zanaatkârlar ve tüccarlar orta sıraları dolduruyordu. Ön sıralarda Agriont'un asil erkekleri ve kadınları vardı, soylu kimselerin beşinci oğullarından Açık ve Kapalı Konsey'in üyelerine kadar herkes bir aradaydı. Kraliyet locası doluydu: Kraliçe, iki Prens, Lord Hoff, Prenses Terez. Kral bile son müsabaka onuruna ilk kez uyanıktı, şaşkınlıkla gösteriyi izliyordu. İzleyiciler arasında bir yerde Jezal'ın babası ve kardeşleri, arkadaşları ve meslektaşları, tanıdığı herkes oturuyordu. Jezal, Ardee'nin de kendisini izlediğini ümit etti...

Sonuç olarak, etkileyici bir kalabalıktı.

Hakem, "Jezal dan Luthar!" diye böğürdü. Kalabalığın anlamsız sesleri yerini bir alkış fırtınasına bıraktı ve herkes desteğini

gösterdi. Çığlıklar ve haykırışlar arenada yankılanıyor, Jezal'ın başını zonklatıyordu.

"Hadi, Luthar!"

"Luthar!"

"Öldür şu piçi!" ve daha niceleri.

Mareşal Varuz, Jezal'ın kulağına, "Hadi bakalım, Jezal," diye fısıldayıp hafifçe Jezal'ın sırtına vurdu ve nazikçe adamı ringe doğru itti. "Bol şanslar."

Jezal şaşkın adımlarla daireye doğru yürüdü, kalabalığın sesi kulaklarını zorluyordu, öyle ki bir an için kafasının patlayacağını düşündü. Son birkaç ayki eğitimler aklına geldi. Koşma, yüzme, ağırlık. Antrenman, kiriş üzerinde kılıç sallama, bitmek tükenmek bilmeyen formlar. Cezalar, çektiği acılar ve döktüğü terler. Hepsi sırf bugün buraya çıkabilmesi içindi. Yedi dokunuş. İlk dördü alan dövüşü kazanıyordu. Nihayetinde her şey bundan ibaretti.

Jezal, Gorst'un karşısında yerini aldı ve kapanmak üzere gibi duran gözlere baktı. Adam soğuk ve sakin gözlerle kendisine doğru bakıyor, sanki karşısında değilmiş gibi arkasında bir yerlere odaklanıyordu. Bu Jezal'ın canını sıktı ve kafasındaki düşünceleri bir kenara atıp çenesini havaya kaldırdı. Bu mankafanın kendisini yenmesine izin *veremezdi*. Bütün bu insanlara asaletin ve yeteneğin ne demek olduğunu gösterecekti. O Jezal dan Luthar'dı. O kazanacaktı. Bu, su götürmez bir gerçekti. Bunu biliyordu.

"Başlayın!"

İlk darbe onu geriye savurdu, güvenini darmadağın etti, duruşu kırıldı, neredeyse bileği de kırılıyordu. Gorst'u dövüşürken izlemişti, tabii eğer adamınkine dövüşmek denirse. Adamın sert darbelerle üzerine geleceğini biliyordu ama cesaretini kıran ilk darbeye hiçbir şekilde hazırlıklı değildi. Jezal sendeleyince kalabalık nefesini tuttu. Jezal bütün planlarını, Varuz'un bütün tavsiyelerini unutuverdi. Acı ve şokla yüzünü buruşturdu, sert vuruştan sonra kolu hâlâ zonkluyordu. Kulaklarında kalabalığın sesi yankılanıyordu, ağzı açıktı ve dizleri sallanıyordu.

Çok cesaret verici bir başlangıç değildi ama bir sonraki vuruş ilkinden de beterdi, daha büyük bir güçle savrulmuştu. Jezal kenara çekilip kaçtı, kendisine yer açmaya ve zaman kazanmaya ça-

lışıyordu. Bir taktik geliştirmeli, üzerine savrulan darbelerden kurtulmanın bir yolunu bulmalıydı. Fakat Gorst kendisine bunun için gerekli zamanı verecek gibi durmuyordu. Adam tekrar kükremiş, uzun çeliği havada karşı koyulmaz bir yay çizmeye başlamıştı bile.

Jezal sıyrılabildiği darbelerden sıyrıldı, sıyrılamayacaklarını da kendi kılıcıyla karşıladı, bilekleri bitmek tükenmek bilmeyen saldırılar karşısında ağrımaya başlamıştı. Başlangıç olarak Gorst'un yorulacağını umuyordu. Kimse adamın elindeki ağır kılıçları uzun süre savuramazdı. Bir süre sonra vahşi temposu vücudunu yoracak, adam yavaşlayacak ve kılıçlar eskisi kadar sert inmeyecekti. Sonra Jezal karşı saldırıya geçecek, rakibinin canına okuyacak ve müsabakayı kazanacaktı. Kalabalık alkış sesleriyle Agriont'u inletecekti. Tüm olumsuzluklara rağmen kazanılan klasik bir zafer.

Ama Gorst yorulmuyordu. Adam bir makineydi. Birkaç dakika geçmesine rağmen yarı kapalı gözlerinde herhangi bir yorgunluk işareti görülmüyordu. Jezal gözlerini parıldayan kılıçlardan kaçırmaya cesaret ettiği zamanlarda adamın gözlerinde herhangi bir duygu görmüyordu. Uzun çelik kılıç havada ardı ardına vahşi yaylar çiziyordu ve kısa kılıç Jezal'ın araya sıkıştırabildiği zayıf saldırılarını karşılamaya her daim hazırdı. Adam hiç pes etmiyor, kısa kılıcı yerini hiç terk etmiyordu. Vuruşların gücü azalmıyor, Gorst'un gırtlağından gelen sesler şiddetini kaybetmiyordu. Alkışlayacak bir şey bulamayan kalabalık öfkeyle mırıldanmaya başlamıştı. Sonunda bacaklarının yavaşladığını hisseden Jezal oldu, alnından terler fışkırıyor, kılıçların elinde kaymaya başladığını hissediyordu.

Yenilgiyi bir kilometre uzaktan görebiliyordu ama bu konuda yapabileceği bir şey yoktu. Çemberin sınırına gelene kadar gerilemişti. Parmakları hissizleşene kadar vuruşları karşılamıştı. Bu sefer, ağrıyan kolunu havaya kaldırdığında metalin metale çarpma sesi duyuldu, bir ayağı kaydı ve ciyaklayarak çemberin dışına fırladı. Yanı üzerine düştü ve kısa kılıcı titreyen parmaklarının arasından fırladı. Yüzünü yere çarpınca ağzına kumlar doldu. Acı ve utanç verici bir düşüştü ama hayal kırıklığına uğramayacak kadar yorulmuş, hırpalanmıştı. Sadece bir anlığına olsa bile, cezası sona erdiği için neredeyse minnettardı,.

Hakem, "Gorst'a bir puan!" diye bağırdı. Birkaç kişinin alkış sesi yuhalamaların altında ezildi ama iri adam seslerden etkilenmiyor gibiydi. Başını önüne eğip köşesine geri döndü ve bir sonraki dokunuş için hazırlandı.

Jezal yavaşça elleri ve dizleri üzerinde doğruldu, ağrıyan parmaklarını açıp kapattı ve ringe geri dönmek için acele etmedi. Nefes almak ve hazırlanmak için zamana ihtiyacı vardı, bir strateji belirlemek için. Gorst kendisini bekliyordu: büyük, sessiz, sakin. Jezal gömleğindeki kumları silkelerken düşündü. Bu adamı nasıl yenecekti? Nasıl? Dikkatlice köşesine adım attı ve kılıçlarını havaya kaldırdı.

"Başlayın!"

Bu sefer Gorst daha da sert darbelerle üzerine geldi; ekin biçer gibi kılıcını savuruyor, Jezal'ı dairenin içinde dans ettiriyordu. Bir vuruş sol yanağının o kadar yakınından geçti ki Jezal kılıcın rüzgârını hissetti. Diğeri aynı şekilde sağ tarafını kıl payı geçti. Sonra Gorst kafasına doğru yandan bir darbe indirdi ve Jezal bir açık yakaladı. Üzerine gelen vuruşun altından geçti, çeliğin saçlarına değdiğine yemin edebilirdi. Yay çizmeye devam eden kılıç az kalsın hakeme isabet edecekti. Jezal kılıç uzaklaşırken aradaki mesafeyi kapattı ve Gorst'un sağ tarafı tamamen savunmasız kaldı.

Jezal büyük piçin üzerine atıldı, savunmayı aştığından ve puan kazandığından emindi ama Gorst'un kısa kılıcı birden yerini aldı ve vuruşu karşıladı, kabzaların siperleri birbirine kenetlendi. Jezal kısa kılıcıyla bir darbe indirdi ama Gorst bir şekilde kılıcını araya sokup bunu da karşıladı ve Jezal'ın kılıcını göğsünün biraz önünde tuttu.

Bir an için dört kılıç birbirine kenetlenmiş, kabzalar birbirine sürter, yüzler birbirine çok yakın halde kaldı. Jezal'ın suratındaki bütün kaslar gerilmiş, dişlerini açığa çıkarmış bir köpek gibi hırlıyordu. Gorst'un yüz ifadesinde ise herhangi bir efor harcadığına dair bir emare yoktu. İşeyen bir adam gibiydi, en kısa süre içerisinde yapılması gereken sıradan ve keyifsiz bir işi yapan birine benziyordu.

Kılıçlar birbirine kilitliyken Jezal var gücüyle itmeye çalışıyordu. Eğitimli her bir kasını kullanıyordu: Ayaklarını yere karşı

koyuyordu, karın kasları kollarını bükmek için gerilmişti, kolları ellerini itmek için zorlanıyordu, elleri kılıçları sıkı sıkı kavramaya devam ediyordu. Her bir kas, her bir sinir, her bir tendon. Konumunun daha iyi olduğunu ve rakibini dengesiz yakaladığını biliyordu, birazcık... daha iterse...

O anlığına kılıçlar birbirine kilitlenmişti ama sonra Gorst ağırlığını öne verdi, inledi ve Jezal can sıkıcı bir oyuncağı fırlatan bir çocuk gibi geri fırlattı.

Jezal geriye savruldu, gözleri ve ağzı şaşkınlıkla kocaman açılmıştı, ayaklarını yere geçirmeye çalışıp bütün dikkatini ayakta kalmaya odakladı. Gorst'un kükrediğini duydu ve kafasını kaldırınca ağır çeliğin şimdiden üzerine doğru gelmekte olduğunu gördü. Kenara çekilecek konumda değildi ve karşılayacak durumu da yoktu. İçgüdüsel olarak sol kolunu havaya kaldırdı ama kalın kılıç elindeki kısa kılıcı bir saman sapı gibi savurdu ve kaburgalarına indi. Göğsüne yediği darbeyle nefesi kesildi, acı dolu çığlığı sessiz arenada yankılandı. Bacakları pes edince uzuvlarına söz geçiremeyip kendisini yerde buldu ve bir körük gibi iç geçirdi.

Bu sefer kimse alkışlamadı bile. Kalabalık öfkesini kusuyor, Gorst köşesine çekilirken yuhalamaya ve lanetler okumaya devam ediyordu.

"Lanet olsun, Gorst, ızbandut seni!"

"Ayağa kalk, Luthar! Kalk ve adama haddini bildir!"

"Evine dön, hayvan!"

"Lanet olasıca vahşi!"

Jezal ayağa kalkarken bağırışlar yerini isteksiz tezahüratlara bıraktı. Bütün sol tarafı nabız gibi atıyordu. Nefesi kalmış olsaydı var gücüyle çığlık atardı. Bütün çabalarına, aldığı bütün eğitimlere rağmen başa çıkamayacağı bir rakiple karşı karşıyaydı ve bunun farkındaydı. Ertesi sene her şeyi yeniden yapmak zorunda kalacağı düşüncesi midesini bulandırdı. Köşesine çekilirken sıkıntılarını belli etmemek için elinden geleni yaptı ama yerine ulaşınca kendine hâkim olamayıp sandalyeye çöktü ve kılıçlarını yere atıp nefes almaya odaklandı.

West eğilip gömleğini sıyırdı ve ne durumda olduğuna baktı. Jezal göğsünde büyük bir delik görmeyi bekleyerek kafasını in-

dirdi ama kaburgalarının üzerinde çirkin bir kızarıklıktan başka bir şey görmedi, etrafı şimdiden morlaşmaya başlamıştı.

Mareşal Varuz, "Kırılan bir şey var mı?" diye sordu, West'in omzu üzerinden bakarken.

Binbaşı yarasını dürtüklerken Jezal gözyaşlarına hâkim olmak için uğraştı. "Sanmıyorum ama lanet olsun!" West tiksinerek havlusunu yere attı. "Sen buna güzel spor mu diyorsun? Ağır kılıçlar kullanmakla ilgili herhangi bir kural yok mu?"

Varuz ciddiyetle başını iki yana salladı. "Uzunlukları aynı olmak zorunda ama ağırlıkla ilgili bir sınırlama yok. Yani, kim ağır kılıç kullanmak ister ki?"

West, "Şimdi öğrendik işte!" diye tersledi. "Bu piç Jezal'ın kafasını koparmadan dövüşü durdursak daha iyi olmaz mı?"

Varuz onu duymazlıktan geldi. Yaşlı Mareşal, "Bana bak," diyerek eğilip Jezal'ın yüzüne doğru konuştu. "Yedi dokunuştan bahsediyoruz! İlk dördü alan kazanıyor! Hâlâ vakit var!"

Ne için? Kılıçlar kör olsun olmasın, Jezal'ın ikiye bölünmesi için mi? Jezal, "Adam çok güçlü!" diye cevap verdi.

"Çok mu güçlü? Kimse senin için çok güçlü olamaz!" Ama Varuz bile buna inanıyor gibi görünmüyordu. "Hâlâ vakit var! Onu yenebilirsin!" Yaşlı Mareşal bıyıklarını çekiştirdi. "Onu yenebilirsin!"

Ama bunu nasıl yapacağını söylemediği Jezal'ın gözünden kaçmamıştı.

Glokta gülmekten nefessiz kalacağını ve boğulacağını düşünmeye başlamıştı. Jezal dan Luthar'ın ringde hırpalandığını görmekten daha güzel ne olabileceğini düşündü ve aklına herhangi bir şey gelmedi. Genç adam üzerine gelen vuruşu ucu ucuna karşılarken yüzünü buruşturdu. Kaburgalarına aldığı darbeden sonra sol tarafı eskisi gibi değildi, Glokta adamın acısını neredeyse içinde hissedecekti. *Ah, bir değişiklik olarak bir başkasının acısını hissetmek ne güzel.* Gorst şehrin gözde savaşçısını ringde pataklarken kalabalık asık suratla dövüşü izliyordu ve sesi sedası çıkmıyordu. Glokta kıkırdarken sesinin çok yüksek çıkmaması için eliyle ağzını kapatıyordu.

Luthar hızlı ve çevikti, üzerine gelen vuruşları görünce hemen

önlemini alıyordu. *Yetenekli bir dövüşçü. Müsabaka kazanacak kadar iyi olduğuna şüphe yok, tabii yarışmacıların daha yeteneksiz olduğu bir yıl. Ayakları çabuk, elleri çevik ama zekâsı olması gerektiği kadar keskin değil. Ne yapacağı önceden belli.*

Gorst ise apayrı bir denklemdi. Hiçbir şey düşünmeden kılıçlarını savurup duruyor gibi görünüyor olabilirdi ama Glokta böyle olmadığının farkındaydı. *Dövüşürken kendine has bir tarzı var. Benim zamanımda bu iş sadece dürt, dürttü. Önümüzdeki sene herkes bu ağır kılıçlarla birbirinin kafasını kopartmaya çalışıyor olacak.* Glokta en iyi zamanında bile Gorst'u yenip yenemeyeceğini düşündü. *En azından görülmeye değer bir müsabaka olurdu – bundan çok daha iyi olacağına şüphe yok.*

Gorst üzerine gelen zayıf birkaç vuruşu kolaylıkla karşıladı, sonra Luthar rakibinin kasap darbelerinden birini güçlükle karşılarken kalabalık nefesini tuttu ve Glokta yüzünü buruşturdu. Vuruşun gücüyle az kalsın Luthar'ın ayakları yerden kesiliyordu. Bir sonraki vuruşu karşılaması imkânsızdı, çemberin kenarına geldiği için kendini kumların üzerine atmak zorunda kaldı.

Hakem, "Üçe sıfır!" diye bağırdı.

Glokta kılıcıyla öfkeyle yeri döven Luthar'a bakarken kıkırdadı. Yerden kumlar havaya saçılırken yüz ifadesinden kendine acıdığı belliydi. *Sevgili Yüzbaşı Luthar, birazdan dörde sıfır olacak. Kusursuz bir zafer. Tam bir utanç. Belki bu senin gibi her şeyden sızlanıp duran bir boka ders olur. Bazı adamların böyle sağlam bir dayağa ihtiyacı vardır. En iyi örnek benim, değil mi?*

"Başlayın!"

Dördüncü dokunuş tam da üçüncünün bittiği yerden başladı. *Luthar'ın darbe yağmuruna tutulmasıyla.* Glokta adamın aklının artık çalışmadığının farkındaydı. Sol kolunu acı içinde ağır ağır hareket ettiriyor, adımları yavaşlıyordu. Parmaklarını uyuşturacak bir darbeyi daha uzun kılıcıyla karşıladı ve bununla çemberin kenarına doğru sendeledi, dengesini kaybetti ve nefesini tuttu. Gorst'un tek yapması gereken adamın üzerine gitmekti. *Bence böyle bir fırsatı gözden kaçıracak biri değil.* Glokta bastonunu eline alıp ayağa kalktı. Herkes dövüşün bittiğinin farkındaydı ve hayal kırıklığına uğrayan insanlar arenayı terk ederken arbedenin arasında kalmak istemiyordu.

Gorst'un ağır kılıcı havada bir yay çizdi. *Son vuruş.* Luthar'ın tek seçimi vuruşu karşılamaktı ve bunu yaparsa çemberin dışına atılacaktı. *Ya da şişko kafası ikiye yarılacak. Umarım ikincisi olur.* Glokta gülümseyip arenayı terk etmek için döndü.

Ama göz ucuyla, bir şekilde, vuruşun ıskaladığını gördü. Gorst ağır kılıcı çimenlere çarparken gözlerini kırpıştırdı, sonra Luthar sol elindeki kılıçla bacağına vurunca hafifçe inledi. Gün boyunca gösterdiği tek duygu belirtisiydi.

Hakem kısa bir afallamanın ardından, "Luthar'a bir puan!" diye bağırdı. Şaşkınlığı sesine de yansımıştı.

Arenada büyük bir alkış koparken Glokta kendi kendine, "Hayır," diye mırıldandı. *Hayır.* Gençliğinde yüzlerce kez dövüşmüş ve binlercesini seyretmişti ama daha önce hiç böyle bir şey görmemiş, kimsenin bu kadar hızlı hareket ettiğine şahit olmamıştı. Luthar yetenekli bir askerdi, bunu biliyordu. *Ama kimse bu kadar iyi değildir.* İki adam molalarından sonra yerlerini alırlarken Glokta kaşlarını çattı.

"Başlayın!"

Luthar büyük bir değişime uğramıştı. Vahşi, yıldırım hızında darbelerle saldırıya geçmişti ve Gorst'a saldıracak vakit vermiyordu. Şimdi sınırları zorlanan Gorst'tu: Darbeleri karşılıyor, kenara çekiliyor, uzakta durmaya çalışıyordu. Sanki birisi eski Luthar'ı bambaşka bir adamla değiştirmişti: Çok daha güçlü, hızlı ve kendine güvenen bir ikiz kardeşiyle.

Uzun süredir alkışlayacak bir şey bulamayan kalabalık gırtlaklarını parçalarcasına tezahürata başladı. Glokta onların heveslerini paylaşmıyordu. *Ters giden bir şeyler var. Burada bir terslik var.* Yakındaki yüzlere baktı ama kimse garipliğin farkında değildi. Sadece görmek istediklerini görüyorlardı: Luthar çirkin piçi hak ettiği gibi pataklıyordu. Glokta ne aradığını da tam olarak bilmeden banklara göz gezdirdi.

Sözde Bayaz. Ön sıralardan birinde oturuyordu, öne eğilmiş, büyük bir ciddiyetle iki dövüşçüye odaklanmıştı. "Çırağı" ve Kuzeyli adam yanında oturuyordu. Kimse üçlünün farkında değildi, herkes dövüşe odaklanmıştı ama Glokta gözlerini ovalayıp tekrar baktı. *Burada bir terslik var.*

Logen, "Mecusların İlki hakkında söylenecek tek bir şey varsa, o da hilebaz bir piç olduğudur," diye hırladı.

Bayaz alnındaki terleri silerken hafifçe gülümsedi. "Öyle olmadığımı kim söyledi?"

Luthar'ın başı yine dertteydi. Fena halde. Ne zaman rakibinin güçlü vuruşlarını karşılasa kılıçları daha geriye gidiyor, parmakları gittikçe gevşiyordu. Kenara her çekilişinde sarı çemberin kenarına biraz daha yaklaşıyordu.

Sonra, adamın sonu gelmek üzereyken, Logen göz ucuyla Bayaz'ın omzu üzerindeki havanın parıldadığını görmüştü. Güneye giderken ağaçlar yandığında da aynısı olmuştu ve o zaman olduğu gibi yine içini garip bir his kemirmişti.

Luthar birden kendine gelmişti. Bir sonraki darbeyi kısa kılıcıyla karşılamıştı. Bir saniye öncesine kadar adamın kılıcı elinden düşürmesi işten bile değildi. Şimdi ise sıkı sıkı kılıcı tutuyordu. Bir savaş narası atarak kılıcını savurmuş ve rakibini hazırlıksız yakalayarak öne atılıp hücuma geçmişti.

Logen, "Kuzeyde dövüşürken hile yaparken yakalanırsan," diye hırladı, başını iki yana sallayarak, "karnını boydan boya keser bağırsaklarını eline verirler."

Bayaz dişlerini sıkmış halde gözlerini dövüşçülerden ayırmadan, "O zaman," dedi, "Kuzey'de olmadığımız için çok şanslıyım." Kafasında yeniden boncuk boncuk ter damlaları birikti ve yüzünden aşağıya terler akmaya başladı. Yumruklarını sıkmıştı ve büyük çaba sarf ederken titriyordu.

Luthar ardı ardına vahşi darbeler indiriyor, kılıçları havada neredeyse görünmüyordu. Gorst inliyor ve kükrüyor, vuruşları karşılıyordu ama Luthar şimdi rakibinden çok daha hızlı ve güçlüydü. Çılgın bir köpeğin ineği önüne kattığı gibi Gorst'u merhametsizce ringin kenarına sürüyordu.

Logen yeniden, "Lanet olasıca Mecuslar," diye hırladı. Luthar'ın kılıcı havada parıldadı ve Gorst'un yanağında parlak kırmızı bir çizgi açtı. Logen'ın solundaki adamların üzerine birkaç damla kan sıçradı ve büyük bir alkış koptu. Bu görüntü, bir an için, Logen'ın eski dövüşlerine benzemişti. Hakemin skorun eşitlendiğini haykırdığını kimse duymadı. Gorst hafifçe kaşlarını çatıp eliyle yüzüne dokundu.

Logen yanındaki Quai'ın fısıldadığını duydu. "Asla Mecuslarla bahse girme..."

Jezal iyi olduğunu biliyordu ama *bu kadar* iyi olabileceğini hiç hayal etmemişti. Kedi gibi hızlı, arı gibi çevik ve ayı gibi güçlüydü. Kaburgaları artık ağrımıyordu, bilekleri artık ağrımıyordu, bütün yorgunluğu gitmiş ve geriye hiç şüphesi kalmamıştı. Korkusuzdu, rakipsizdi, durdurulamazdı. İnsanlar büyük gürültü koparsa da etrafında konuşulan her şeyi duyabiliyor, insanların yüzlerindeki bütün detayları görebiliyordu. Kalbi vücuduna sanki kan değil ateş pompalıyor, ciğerleri sanki bulutları içine çekiyordu.

Ara verildiğinde çembere dönmek için sabırsızlandığından yerine bile oturmadı. Sandalye kendisine bir hakaretti. Varuz ve West'in ne dediğini dinlemiyordu. Bir önemi yoktu söylediklerinin. Küçük insanlardı onlar, kendisi gibi değillerdi. Şaşkınlık ve hayranlıkla kendisine bakıyorlardı, olması gerektiği gibi.

O, dünyanın en iyi kılıç ustasıydı.

Kötürüm Glokta ne kadar haklı olduğunu bilemezdi: Jezal'ın sadece denemesi gerekiyordu, isterse arzu ettiği her şeyi elde edebilirdi. Dans ederek yerini alırken gülümsedi. Kalabalık alkışlarken güldü. Gorst yerini alırken adama da gülümsedi. Her şey olması gerektiği gibiydi. Yüzündeki ince kırmızı çizginin üzerindeki gözler hâlâ yarı kapalıydı ama şimdi içlerinde başka bir şey vardı: bir parça şok, biraz tedirginlik ve saygı. Olması gerektiği gibi.

Jezal'ın yapamayacağı hiçbir şey yoktu. O yenilmezdi. O durdurulamazdı. O...

"Başlayın!"

...ne yapacağını hiç mi hiç bilmiyordu. Yanındaki acı geri dönmüştü ve nefesi boğazında düğümlenmişti. Birden korkmaya başladı, kendini yeniden yorgun ve zayıf hissediyordu. Gorst kükreyip vahşi vuruşlarla üzerine geldi ve Jezal'ın elindeki kılıçları titretti. Jezal ürkek bir tavşan gibi sekmeye başladı. Ustalığı, beklentisi, kararlılığı buhar olup uçmuştu. Geriye sadece eskisinden vahşi Gorst'un saldırıları kalmıştı. Uzun kılıcı titreyen parmaklarından düşerken korkunç bir ümitsizliğe kapıldı. Kılıcı havaya savruldu ve bariyerlere çarptı. Jezal dizleri üzerine çöktü. Kalabalık nefesini tuttu. Her şey sona ermişti...

...Her şey sona ermemişti. Gorst'un kılıcı üzerine doğru iniyordu. Son darbe. Havada süzülüyor gibiydi ama. Balın içinden geçer gibi yavaştı. Jezal gülümsedi. Kısa kılıcıyla vuruşu karşılamak çocuk oyuncağıydı. Gücünü geri kazandı. Birden ayağa kalktı, boştaki eliyle Gorst'u itti ve kılıcını savurdu, sonra bir kez daha savurdu. Tek kılıçla iki kılıcın işini görüyordu. Arena bir an suspus kaldı ve sadece kılıçların birbirine çarpma sesleri duyuldu. Sağdan ve soldan, kısa kılıcı sağdan ve soldan saldırıya geçti, hızını çıplak gözle takip etmek çok zordu. Kolları düşüncelerinden bile hızlıydı, sanki düşüncelerini beraberinde sürüklüyordu.

Gorst'un uzun kılıcını elinden düşürürken metalin metale çarpmasıyla bir ciyaklama duyuldu, ardından aynısını adamın kısa kılıcına da yaptı. Bir an için her şey durdu. Gorst'un elinde silahı yoktu ve çemberin sınırında dikiliyordu. Kafasını kaldırıp Jezal'a baktı. Herkes suspus kesildi.

Sonra Jezal ağırlığı bir tonu bulan kılıcını güçlükle havaya kaldırdı ve Gorst'u kaburgalarından hafifçe dürttü.

"Ha?" dedi iri adam kaşlarını havaya kaldırarak.

Kulakları sağır eden bir alkış koptu. Gürültü şişip şiddetlendi, dalga dalga arenaya yayıldı. Dövüş sona erdiğinden Jezal da bitkin düşmüştü. Gözlerini kapattı, sallandı, kılıcı hissiz parmaklar arasından kaydı ve Jezal dizleri üzerine düştü. Yorgunluğun da ötesinde bir şeydi hissettiği. Sanki bir haftalık enerjisini bir günde kullanmıştı. Dizleri üzerinde bile çok uzun süre durabileceğini sanmıyor, yere düşerse kalkabileceğine inanmıyordu.

Ama sonra güçlü ellerin kollarına girdiğini hissetti ve ayakları yerden kesildi. Havaya kaldırılırken kalabalığın uğultusu daha da arttı. Jezal gözlerini açtı – yana dönerken önünden bulanık bir şekil geçti. Başı zonkluyordu. Birinin omzundaydı. Tıraşlanmış bir kafa. Gorst. Adam bir babanın çocuğunu kucağına aldığı gibi kendisini omuzlarına almış kalabalığa gösteriyor, büyük ve çirkin sırıtışıyla gülümsüyordu. Jezal da kendine hâkim olamayıp gülümsedi. Çok garip bir andı.

Hakem amaçsızca, "Luthar kazandı!" diye haykırdı. Kimse duymadı sesini. "Luthar kazandı!"

Gürültü şimdi yerini ritmik bir, "Luthar! Luthar! Luthar!" tezahüratına bırakmıştı. Arena "Luthar" haykırışlarıyla inliyordu.

Jezal'ın başı dönmeye başladı. Sarhoş gibiydi. Zafer sarhoşuydu. Kendisiyle sarhoş olmuştu.

Kalabalığın sesleri azalırken Gorst kendisini yere indirdi. Yüzünde geniş bir gülümsemeyle, "Beni yendin," dedi. Sesi garip bir biçimde tiz ve yumuşaktı, neredeyse bir kadınınki gibiydi. "Adil bir dövüştü. Seni ilk ben tebrik etmek istedim." Başını sallayıp yeniden gülümsedi, yüzünü buruşturmadan gözünün altındaki kesiği ovaladı. "Bunu hak ettin," deyip elini uzattı.

"Teşekkürler." Jezal ekşi bir gülümsemeyle karşılık verdi ve adamın dev elini nezaket icabı sıktı, ardından arkasına döndü ve köşesine yürüdü. Tabii ki hak etmişti, az önceki görkemli anı Gorst'un yaşamasına izin vermeye niyeti yoktu.

Mareşal Varuz, "Cesurca dövüştün, evlat, cesursa!" diye köpürüyordu. Titreyen bacaklar üzerinde sandalyeye oturan Luthar'ın sırtına hafifçe vurdu. "Başaracağını biliyordum!"

West havluyu ona uzatırken sırıttı. "Yıllar boyunca bu müsabakadan bahsedecekler."

Başkaları da gelip tebriklerini sundu, kimileri bariyerin üzerinden uzanıp Luthar'ı tebrik etti. Gülümseyen yüzlerin arasında gururla parıldayan tanıdık bir yüz vardı: Jezal'ın babası. "Başaracağını biliyordum, Jezal! Hiç şüphe etmedim! Bir anlığına bile! Ailemizi onurlandırdın!" Jezal ağabeyinin yüzünde çok da memnun olmayan bir ifade olduğunu fark etti. Jezal'ın zafer anında bile yüzünde her zamanki monoton ve kıskanç ifade vardı. Haset pezevenk. Bir günlüğüne bile olsa kardeşi için sevinemez miydi?

Omzu üzerinden gelen bir ses, "Galibi tebrik edebilir miyim?" diye sordu. Kapıda gördüğü, Sulfur'un efendim dediği ihtiyar aptaldı. Kendisine Bayaz diyen adam. Alnında boncuk boncuk terler vardı. Yüzü solgundu, gözleri çökmüştü. Sanki Gorst ile yedi dokunuşluk müsabakaya o girişmişti. "Bravo, genç dostum, çok... büyülü bir performanstı diyebilirim."

Jezal, "Teşekkürler," diye mırıldandı. İhtiyarın kim olduğunu veya neyin peşinde olduğunu bilmiyor, adama hiç güvenmiyordu. "Ama özür dilerim, benim–"

"Tabii ki. Sonra konuşacağız." Adam her şey önceden kararlaştırılmış gibi, bunu rahatsız edici bir netlikle dile getirmişti.

Ardından arkasına dönüp kalabalığın içinde gözden kayboldu. Jezal'ın babası hayalet görmüş gibi adamın arkasından baktı.

"Adamı tanıyor musun, baba?"

"Ben..."

"Jezal!" Varuz heyecanla koluna girdi. "Gel! Kral seni tebrik etmek istiyor!" Jezal'ı ailesinden ayırıp çembere doğru sürükledi. Birlikte kuru çimenlerin üzerinde yürürlerken insanlar yeniden alkışlamaya başlayıp Jezal'ın zaferini kutladılar. Lord Mareşal bir baba gibi kolunu Jezal'ın omzuna attı ve herkes kendisini alkışlıyormuş gibi gülümsedi. Görünüşe göre herkes zaferinden bir pay almak istiyordu ama Jezal kraliyet locasının basamaklarını çıkmadan önce yaşlı adamı geride bırakmayı başardı.

Kral'ın en genç oğlu Prens Raynault en öndeydi, üzerinde mütevazı kıyafetleri vardı, dürüst ve düşünceli birine benziyordu, hiç de kraliyet ailesinin bir mensubu gibi görünmüyordu. Kalabalığın gürültüsüne rağmen, "Tebrikler!" diye bağırdı. Jezal'ın zaferinden gerçekten etkilenmiş gibiydi. "Çok iyiydin!"

Prens Ladisla, "İnanılmaz!" diye haykırdı. Güneş ceketinin altın düğmelerini aydınlatıyordu. "Harika! On numara! Muhteşem! Daha önce böyle bir şey görmedim!" Jezal sırıttı ve adamın yanından geçerken ona selam verdi. Prens sırtına biraz sert bir şaplak indirince öne doğru eğilmek zorunda kaldı. "Kazanacağını biliyordum! Sen hep benim adamımdın!"

Prenses Terez, Talins'in Grand Dükü'nün tek kızı, yüzünde küçümser bir gülümsemeyle Jezal'ı süzüyordu, iki parmağını avucuna vurarak isteksizce kazananı alkışlıyordu. Çenesini havaya kaldırmıştı, sanki kadına bakmak bile Jezal'ın hak etmediği ve hayal bile edemeyeceği bir onurdu.

Ve son olarak İttifak'ın Yüce Kralı, beşinci Guslav'ın yüksek koltuğuna gelmişti. Başı hafifçe yana yatıktı, parıldayan tacının altında eziliyor gibiydi. Koyu kırmızı cübbesini tutan solgun parmakları beyaz solucanlara benziyordu. Gözleri kapalıydı, göğsü inip kalkıyor, aralık dudaklarından sızan tükürüğü çenesinden aşağıya akarak gıdısındaki terlere ekleniyor, yüksek yakasını ıslatıyordu.

Jezal gerçekten de yüce bir varlığın karşısındaydı.

Lord Hoff, "Majesteleri," diye mırıldandı. Devletin başı cevap

vermedi. Kraliçe iyice pudralanmış yüzüne duygusuz bir gülümsemeyi sabitlemiş, sırtı dik, gözlerini ileri dikmişti.

Jezal nereye bakacağını bilemedi ve tozlu ayakkabılarında karar kıldı. Saray Nazırı yüksek sesle öksürdü. Kral'ın yanaklarında yağların altında bir kas seğirdi ama adam uyanmadı. Hoff yüzünü buruşturdu ve kimsenin kendisine bakmadığından emin olduktan sonra parmağıyla Kral'ın kaburgalarını dürttü.

Kral hopladı ve gözleri birden açıldı, sarkık gıdısı titredi. Kafasını kaldırıp kanlanmış gözlerle Jezal'a baktı.

"Majesteleri, bu Yüzbaşı..."

"Raynault!" dedi Kral. "Oğlum!"

Jezal huzursuzca yutkundu, yüzündeki gülümsemeyi devam ettirmeye çalıştı. Bunak adam kendisini küçük oğlu sanıyordu. Daha da kötüsü, Raynault dört adım ötedeydi. Kraliçenin sabit gülümsemesi titrer gibi oldu. Prenses Terez tiksinerek dudaklarını büzüştürdü. Saray Nazırı öksürmekle yetindi. "Ee, Majesteleri, bu..."

Ama artık çok geçti. Hükümdar birden yerinden kalkıp hevesle Jezal'a sarıldı, ağır tacı yana kaydı ve değerli taşlarla süslenmiş sivri uçlardan biri az kalsın Jezal'ın gözünü çıkarıyordu. Lord Hoff'un ağzı açık kaldı. İki Prensin gözleri kocaman açıldı. Jezal ise çaresizce boğuk sesler çıkarmakla yetindi.

Kral, "Oğlum!" dedi. Sesinden çok duygulandığı belliydi. "Raynault! Geri dönmene çok sevindim. Ben ölünce Ladisla'nın senin yardımına ihtiyacı olacak. O çok zayıf ve bu taç çok ağır! Taca layık olan her zaman sendin! Bu tacı takmak ne büyük bir yük, bir bilsen!" Jezal'ın omzunda hıçkırmaya başladı.

Korkunç bir kâbustu bu. Ladisla ve gerçek Raynault ağızları açık bir birbirlerine, bir babalarına bakıyordu; ikisi de hastalanmış gibi bembeyaz kesilmişti. Terez tiksindiğini gizlemeye gerek görmeden müstakbel kayınpederine tepeden bakıyordu. Çok ama çok kötü bir durumdu bu. İnsan böyle bir durumda ne yapardı? Bu gibi anlar için bir görgü kuralı var mıydı? Jezal, Kral'ın şişman sırtına hafifçe vurdu. Başka ne yapabilirdi? Yaşlı aptalı tebaasının yarısının önünde itip kıçı üzerine mi oturtsaydı? Gerçi içinden gelmiyor değildi.

Neyse ki toplanan kalabalık Kral'ın Jezal'ın kucaklamasını

müsabakayı tebrik olarak algıladı, yeni bir alkış tufanı adamın sesini bastırdı. Kraliyet locasının içindekiler dışında kimse konuşulanları duymadı. Kimse, Jezal'ın hayatının en utanç verici anlarından birini yaşadığının farkında değildi.

İDEAL TOPLULUK

Glokta içeriye girdiğinde Rektör Sult dev pencerenin önünde dikiliyordu. Kusursuz beyaz ceketinin içinde her zamanki gibi görkemli bir figürdü, Üniversite'nin kulelerinin arasından Yaratan'ın Evi'ne doğru bakıyordu. Daire şeklindeki odada hoş bir esinti vardı, yaşlı adamın beyaz saçlarını dalgalandırıyor ve devasa masanın üzerindeki kâğıtlar, hışırdatıyordu.

Glokta içeriye girince arkasına döndü. "Engizitör," deyip beyaz eldivenli elini uzattı, rektör yüzüğünün üzerindeki büyük taş pencereden süzülen ışık sayesinde mor bir alevle yanıyormuş gibi ışıldadı.

"Size hizmet eder ve size itaat ederim, Ekselansları." Glokta adamın elini tuttu ve eğilip yüzüğü öperken yüzünü buruşturdu, yere devrilmemek için dayandığı bastonu titriyordu. *Lanet olasıca piç her defasında beni daha fazla terletmek için elini daha aşağıda tutuyor kesin.*

Sult çevik bir hareketle kendi sandalyesine oturdu, dirseklerini masaya koydu ve parmaklarını birbirine kenetledi. Glokta ayakta dikilip bekledi, sol bacağı Sorgu Evi'ne çıkmaktan sonra yanıyordu. Alnından terler akarken oturma teklifini bekledi.

Rektör, "Lütfen otur," dedi ve Glokta yüzünü buruşturup alçak sandalyelerden birine otururken bekledi. "Şimdi söyle bakalım, soruşturmanda herhangi bir başarıya ulaştın mı?"

"Biraz. Önceki gecelerden birinde ziyaretçilerin odasında bir kargaşa yaşanmış. İddialara göre–"

"Şüphesiz bu kabul edilemez hikâyeye prestij kazandırmak içindir. Büyüymüş!" Sult tiksinerek yüzünü buruşturdu. "Duvardaki deliğin nasıl açıldığını öğrenebildin mi?"

Büyüyle olabilir mi? "Korkarım öğrenemedim, Rektör."

"Çok yazık. Bu numarayı nasıl yaptıklarını bilseydik işimize

yarayabilirdi. Yine de," Sult daha fazlasını beklemiyormuş gibi iç geçirdi, "istediğimiz her şeyi elde edemeyiz. Bu... insanlarla konuştun mu?"

"Konuştum. İsmini kullanmama izin verirseniz, Bayaz çok usta bir hatip. Elimde daha inandırıcı argümanlar olmadığı sürece ondan bir şey öğrenemem. Kuzeyli arkadaşı da ayrı bir tez konusu."

Sult'un kaşlarını hafifçe çatıldı. "Bethod denen vahşiyle bir bağlantısı olduğundan mı şüpheleniyorsun?"

"Muhtemelen."

Rektör yüzünü ekşiterek, "Muhtemelen mi?" diye sordu. Kelime zehirliydi sanki. "Başka ne buldun?"

"Neşeli gruba biri daha katıldı."

"Biliyorum. Seyrüseferci."

Ben neden uğraşıyorum ki? "Evet, Ekselansları, bir Seyrüseferci."

"Bol şans dilerim onlara. O cimri kâhinler insanın başına ederlerinden fazla bela açar. Tanrı'dan bahsedip dururlar. Açgözlü vahşiler."

"Kesinlikle, insanın başına ederlerinden fazla bela açarlar ama bir Seyrüseferci'ye neden ihtiyaç duyduklarını bilmek ilginç olurdu."

"Nedenmiş?"

Glokta duraksadı. "Bilmiyorum."

Sult, "Hah," dedi. "Başka?"

"Gece yarısı vukuatından sonra dostlarımız parkın yakınında yeni odalarına geçti. Birkaç gün önce, odalarından on metre uzakta, çok kanlı bir cinayet işlendi."

"Üstat Goyle bahsetmişti. Ziyaretçilerimizle ilgili olmadığını, endişelenmemi gerektirecek bir şey olmadığını söyledi. Konuyu onun ellerine bıraktım." Glokta'ya bakıp kaşlarını çattı. "Yanlış karar mı verdim?"

Ah, şimdi atacağım adımı çok ama çok dikkatli atmalıyım. "Kesinlikle doğru karar verdiniz, Rektör." Glokta saygıyla selam verdi. "Üstat konuyu kapattıysa benim için de kapanmıştır."

"Hmm. O zaman bana elinde bir şey olmadığını söylemeye geldin."

Pek sayılmaz. "Bu var." Glokta ceketinin cebinden eski parşömeni çıkarıp Rektör'e uzattı.

Sult'un yüzünde parşömeni alırken hafif bir merak vardı, kâğıdı masanın üzerine açtı ve üstündeki anlamsız sembollere göz gezdirdi. "Bu nedir?"

Hah. Demek her şeyi bilmiyorsun. "Tarihin bir parçası olduğunu söyleyebiliriz. Bayaz'ın Yaratan'ı nasıl yendiğini anlatıyor."

"Tarihin bir parçası mı?" Sult düşünceli bir biçimde parmaklarını masanın üzerine vurmaya başladı. "Bize ne yardımı olacak?" *Bana ne yardımı olacak demek istiyor olmalısın.*

"Burada yazanlara göre, Yaratan'ın Evi'ni mühürleyen Bayaz'ın kendisiymiş." Glokta pencereden görünen büyük binayı işaret etti. "Mühürlemiş ve... anahtarını almış."

"Anahtar mı? Kule hep mühürlüydü. Her zaman. Benim bildiğim kadarıyla bir anahtar deliği de yok."

"Ben de sizinle aynı fikirdeyim, Ekselansları."

"Hmm." Sult gülümsemeye başladı. "Hikâyeler nasıl anlatıldığına göre değişir, değil mi? Sanırım dostumuz Bayaz da bu hikâyeyi biliyordur. Bize karşı bizim hikâyelerimizi kullanıyordu ama şimdi kozları değişeceğiz. Bu ironi hoşuma gitti." Parşömeni eline aldı. "Belge gerçek mi?"

"Fark eder mi?"

"Tabii ki etmez." Sult çevik bir biçimde yerinden kalktı ve ağır adımlarla pencerenin yanına gitti, parmaklarıyla parşömenin üzerinde trompet çalıyordu. Arkasına döndüğünde halinden çok memnun olduğu yüz ifadesinden belliydi.

"Yarın akşam bir ziyafet verilecek, yeni şampiyonumuz Yüzbaşı Luthar onuruna." *Hilebaz küçük solucan.* "Aziz devlet büyüklerimiz orada olacak: Kraliçe, Prensler, Kapalı Konsey'in büyük bir kısmı ve asillerden birkaçı." *Kral'ın kendisini de unutmayalım. Artık ziyafete katılacak olması bile bahse değer görülmüyor.* "Bayaz'ın maskesini düşürmek için ideal bir topluluk, ne dersin?"

Glokta başıyla selam verdi. "Tabii ki, Rektör. İdeal bir topluluk." *Tabii eğer işe yararsa. Başarısız olursak yerin dibine geçmek için de ideal bir topluluk.*

Fakat Sult zaferinden emindi. "Kusursuz bir topluluk, gerekli hazırlıkları yapmak için yeterince vaktimiz var. Dostumuz

Bayaz'a, arkadaşlarıyla birlikte bu akşamki ziyafete davet edildiğini haber ver. Sanırım sen de katılacaksın, değil mi?"

Ben mi? Glokta selam verdi. "İki elim kanda olsa kaçırmam, Ekselansları."

"Güzel. Pratisyenlerini de yanında getir. Dostlarımız maskeleri düşünce vahşileşebilir. Bu tip barbarların ne yapacağını önceden kim bilebilir?" Rektör'ün eldivenli elini havada belli belirsiz sallayışı toplantının sona erdiğini haber verdi. *Onca merdiveni bunun için mi çıktım?*

Glokta dışarıya çıkarken Sult hâlâ elindeki parşömene bakıyordu. Kapılar kapanırken, "İdeal bir topluluk," diye mırıldanıyordu.

Kuzey'de, kabile şefi her akşam Carllarıyla birlikte yemek yerdi. Kadınlar tahta kâseler içerisinde yemekleri getirirdi. Bıçağınıza sapladığınız et parçalarını aynı bıçakla keser, ardından elinizle ağzınıza tıkardınız. Ağzınıza kemik veya kıkırdak gelirse köpeklerin yemesi için yere atardınız. Salonda eğer bir masa varsa birbiri içine gelişigüzel geçmiş birkaç bloktan oluşurdu. Carllar uzun banklarda oturur, belki Şöhretli Adamlar için birkaç sandalye bulundurulurdu. Uzun kış gecelerinde içerisi karanlık olur, içeriye ateşin ve chagga pipolarının dumanı dolardı. Şarkılar söylenir, genelde iyi niyetli, bazense kötü niyetli tehditler savrulur, bolca da içki içilirdi. Tek kural başlamak için şefi beklemekti.

Logen burada kuralların ne olduğunu bilmiyordu ama sayılarının çok olduğuna emindi.

Misafirler bir at nalı şeklinde dizilmiş üç uzun masada oturuyordu, sayıları altmıştan fazlaydı. Herkesin kendi sandalyesi vardı, masanın üzeri parıldayana kadar cilalanmıştı, Logen duvarlardaki ve masadaki yüzlerce mumun ışığında masaya bakınca kendi bulanık yüzünü bile görebiliyordu. Her misafirin üç keskin olmayan bıçağı vardı, yanlarına birkaç şey daha serpiştirilmişti ama Logen ne işe yaradıklarını bilmiyordu. Parlak metalden, yuvarlak ucu olan da buna dahildi.

Bağırıp çağıran yoktu, şarkı da söylenmiyordu. Sadece insanlar büyük bir sır verecekmiş gibi birbirlerine doğru eğilmiş, kendi aralarında mırıldanırken arı kovanı gibi bir vızıltı işitiliyordu.

Kıyafetler her zamankinden daha garipti. Yaşlı adamlar siyah, kırmızı veya altın renklerde, hava çok sıcak olmasına rağmen kenarları kürklerle süslenmiş, ağır cübbeler giyiyorlardı.

Gençler parlak kırmızı, yeşil veya mavi renklerde dar ceketler giyiyordu, altın veya gümüş ipliklerden işlemeleri veya düğümleri vardı. Kadınlar zincirler, altın yüzükler ve parıltılı mücevherler takıyor, bazı yerleri anlamsız bir biçimde bol ve dalgalı, bazı yerleri ise inanılmaz sıkı, bazı yerleri de tamamen açıkta bırakan canlı renklerde kıyafetler giyiyordu.

Uşaklar bile lordlar gibi giyinmişti, masaların arasında geziniyor, eğilip kadehleri tatlı ve hafif bir şarapla dolduruyordu. Logen çok fazla şarap içmiş ve aydınlık oda hoş bir parıltıya bürünmeye başlamıştı.

Sorun yiyecek eksikliğiydi. Sabahtan beri bir şey yememişti ve karnı gurulduyordu. Misafirlerin önüne konmuş vazoların içindeki bitkilere göz dikmişti. Uçlarında parlak çiçekler vardı, yiyecek gibi durmuyorlardı ama bu ülkede çok daha garip şeyleri yediklerine şahit olmuştu.

Denemekten başka çaresi yoktu. Vazolardan birinden bir bitki aldı, ucunda sarı çiçeği olan uzun yeşil bir saptı. Sapın altından bir ısırık aldı. Tatsız ve suluydu ama en azından çıtır çıtırdı. Bir ısırık daha aldı ve keyifsizce çiğnemeye başladı.

"Onların yemek için koyulduğunu sanmıyorum." Logen etrafına bakındı, birisinin Kuzey dilinde kendisiyle konuşuyor olmasına çok şaşırmıştı. Yanında uzun boylu ve zayıf bir adam oturuyordu, çizgili ve keskin köşeli bir yüzü vardı, yüzünde utandığını belli eden bir gülümsemeyle kendisine doğru eğilmişti. Logen adamı bir yerden hatırlıyordu. Kılıç oyunundaydı, Luthar denen adamın kılıçlarını tutuyordu.

Logen ağzı sapla doluyken, "Ah," diye mırıldandı. Çiğnedikçe, ağzındaki tat daha da kötüleşti. "Özür dilerim," dedi ve güçlükle de olsa ağzındakini yutmayı başardı. "Bu gibi ziyafetlerden pek anlamam."

"Dürüst olmak gerekirse, ben de anlamam. Tadı nasıldı?"

"Bok gibi." Logen yarısı yenmiş çiçeği kararsızca elinde tuttu. Parke döşenmiş yerde tek bir leke bile yoktu. Çiçeği masanın altına atmak çok iyi bir fikir gibi durmuyordu. Zaten etrafta köpek

de görmüyordu, olsa bile çiçeği yiyeceklerini sanmıyordu. Bir köpek bile kendisinden daha akıllıydı. Çiçeği tabağına koyup ellerini göğsüne sildi ve kimsenin fark etmemiş olmasını arzuladı.

Adam, "İsmim West," diyerek elini uzattı. "Angland'dan geliyorum."

Logen adamın elini sıktı. "Dokuzparmak. Bir Brynn'im, Yüksek Tepeler'in kuzeyinden."

"Dokuzparmak mı?" Logen eksik parmağını salladı ve adam başıyla onayladı. "Ah, anlıyorum." Komik bir şeyi hatırlamış gibi gülümsedi. "Bir defasında, Angland'da dokuz parmaklı bir adamla ilgili bir şarkı duymuştum. Adı neydi? Kanlı Dokuz! Evet, buydu!" Logen'ın gülümsemesi bozuldu. "Kuzeyli şarkılarından biriydi, vahşi olanlardan. Bu Kanlı Dokuz kafaları üçer beşer keser, kasabaları yakar, birasına kan karıştırırmış. O sen değilsin, değil mi?"

Adam şaka yapıyordu ama Logen tedirgin bir kahkaha attı. "Hayır, hayır, hiç duymadım onu," dedi. Neyse ki West çoktan konuyu değiştirmişti.

"Söylesene, sen zamanında birçok savaşa katılmış biri gibi duruyorsun."

"Birkaç taneye katıldım diyebiliriz." İnkâr etmek anlamsızdı.

"Kuzeylilerin Kralı dedikleri bu adamı tanıyor musun? Bethod'u?"

Logen etrafına bakındı. "Tanıyorum."

"Ona karşı mı savaştın?"

Logen yüzünü buruşturdu. Bitkinin ekşi tadı ağzından hâlâ gitmemişti. Kadehini kaldırıp bir yudum şarap içti. "Daha da kötüsü," diyerek kadehi yavaşça yerine koydu. "Onun için savaştım."

Bu adamın ilgisini daha da çekmişti. "O zaman taktikleri ve askerleri hakkında birçok şey biliyor olmalısın. Nasıl savaştığını biliyor musun?" Logen başıyla onayladı. "Bana onun hakkında ne söyleyebilirsin?"

"Çok zeki ve acımasız bir düşmandır, merhameti veya vicdanı yoktur. Beni yanlış anlama, ondan nefret ederim ama Başlıksız Skarling'ten beri bölge onun kadar yetenekli komutan görmedi. Askerlerin saygısını veya korkusunu kazanacak karakterdedir,

emirlerine herkes uyar. Adamlarını zorlar, savaş alanına önce gidip safını seçmeyi sever. Adamların onun için savaşmasının sebebi onlara zafer kazandırıyor olmasıdır. Gerektiğinde tedbirlidir, gerektiğinde korkusuzdur ama hiçbir detayı gözden kaçırmaz. Bütün savaş hilelerini kullanır – pusu kurar, tuzak kurar, sahte saldırılar yapar, düşmanı kandırır, hiç beklenmeyen zamanlarda baskınlar yapar. Onu en son beklediğin yerde görmeyi beklemeli, en zayıf göründüğü yerde onun en güçlü olduğunu düşünmelisin. Geri çekiliyormuş gibi yaparsa dikkat et. Birçok adam ondan korkar, korkmayanlar da aptaldır."

Logen tabağındaki bitkiyi eline aldı ve parçalara ayırmaya başladı. "Ordusu kabilelerin şefleri etrafında gruplanır, bunların bazıları kendilerince güçlü liderlerdir. Askerlerinin büyük bir kısmı köledir, orduya alınan köylülerdir, mızraklı veya okludurlar, hafif zırhlar giyerler, küçük gruplar halinde hızlı hareket ederler. Geçmişte eğitimsizlerdi ve savaştan kısa süre önce köylerinden alınıyorlardı ama savaş kuzeyde o kadar uzun zamandır devam ediyor ki artık birçoğu deneyimli savaşçılara dönüştü. Merhamet nedir bilmezler."

Bitki sapının parçalarını tabağın üzerinde yan yana dizmeye başladı. "Her şefin kendi Carlları ve özel savaşçıları vardır, silahlı ve zırhlıdırlar, baltayı, kılıcı ve mızrağı iyi kullanırlar, disiplinlidirler. Bazılarının atları vardır ama Bethod bunları genelde düşmana göstermez, saldırıya geçmek veya düşmanı takip etmek için en uygun anı bekler." Sarı taçyapraklar masanın üzerinde yanlara gizlenmiş atlıları temsil etti. "Son olarak Tanınmış Adamlar, Şöhretli Adamlar vardır, savaşta büyük saygı kazanmış olanlardır. Savaş alanında Carllardan oluşan gruplara liderlik ederler ya da öncü veya akıncı olarak görev yapabilir, bazen düşmanın arkasına dolaşırlar."

Logen tabağın bitki sapları ve çiçeklerle dolduğunu fark etti, telaşla hepsini kenara itti. "Kuzeyde savaş gelenekleri bunlardır ama Bethod her zaman yeni fikirlere açıktır. Çok kitap okur ve savaş sanatını öğrenir, güneyli tüccarlardan savaş atları, ağır zırhlar ve arbaletler satın almaktan bahsederdi. Dünyayı titretecek bir ordu kurmak hayaliydi."

Logen çok uzun zamandır konuştuğunu fark etti. Yıllardır bu

kadar uzun konuşmamıştı ama West ilgiyle kendisini dinliyordu. "Sen neden bahsettiğini bilen biri gibi konuşuyorsun."

"Kendimi uzman olarak gördüğüm tek konudan bahis açtın."

"Bethod'a karşı savaşacak bir adama ne tavsiye edersin?"

Logen kaşlarını çattı. "Dikkatli ol. Ve arkanı kolla."

Jezal hiç keyif almıyordu. Önce mükemmel bir fikir gibi gelmişti, her zaman hayal ettiği şeydi bu: *Kendi* onuruna bir ziyafet verilecekti, İttifak'ın en güçlü insanlarıyla aynı masaya oturacaktı. Müsabaka şampiyonu olarak yeni yaşamının başlangıcı olacaktı bu gece. Herkesin öngördüğü, hayır, vadettiği güzellikler kendisini bekliyordu. Şimdi tek yapması gereken olgun meyvelerin kucağına düşmesini beklemekti. Ardından terfiler ve şeref gelecekti. Belki de bu akşam kendisini Binbaşı yapacaklardı. Angland'a gidip bir taburu komuta edebilirdi...

Ama garip olan, bütün ziyaretçilerin kendi dertleriyle meşgul olmasıydı. Hükümet meseleleri, tüccar derneklerinin işleri, araziler, unvanlar ve politika hakkında sohbet ediyorlardı. Kimse kılıç dövüşünden veya kayda değer yeteneklerinden bahsetmiyordu. Yakın zamanda terfisi söz konusu değil gibi görünüyordu. Sadece sandalyesinde oturuyor ve gülümsüyor, gözüne bile bakmayan, görkemli kıyafetler giymiş yabancıların yarım ağızlı tebriklerini kabul ediyordu. Balmumundan bir heykeli de aynısını yapabilirdi. Arenada sıradan halkın tezahüratının daha memnun edici olduğunu itiraf etmek zorundaydı. En azından onlar daha samimiydi.

Yine de, daha önce hiç sarayın içine davet edilmemişti. Saray, az sayıda insanın gördüğü, Agriont hisarı içinde ayrı bir hisardaydı. Şimdiyse Kral'ın yemek salonunda bir masada oturuyordu ama Majesteleri'nin yemeğini çoğunlukla kendi yatağından yediğinden emindi. Herhalde adamı kaşık kaşık besliyorlardı.

Salonun diğer tarafında bir sahne vardı. Jezal bir defasında çocuk Kral Ostus'un her yemekte soytarıların gösterisini izlediğini duymuştu. Deli Morlic ise yemeğini yerken düşmanlarını idam ederdi. Kral Casamir'e ise her sabah kahvaltısını yerken en azılı düşmanlarının benzerleri sahneden hakaretler yağdırırdı. Casamir nefretini bu şekilde taze tuttuğunu iddia ediyordu. Şimdi ise

perdeler kapalıydı. Jezal eğlenmek için başka bir şey bulmak zorundaydı ve seçenekleri çok fazla değildi.

Mareşal Varuz yanında kulağına fısıldıyordu. En azından kılıç dövüşü ile hâlâ ilgili birisi vardı. Ne yazık ki hep aynı şeyleri tekrarlayıp duruyordu. "Daha önce hiç böyle bir şey görmedim. Bütün şehirde seni konuşuyorlar. Herkesin gördüğü en görkemli dövüştü! Yemin ederim, Sand dan Glokta'dan bile iyiydin, bir daha onun gibisini göreceğim aklıma gelmezdi! Böyle dövüşebildiğini bilmiyordum, Jezal, aklımın ucundan bile geçmemişti."

"Mmm," dedi Jezal.

Tahtın varisi Prens Ladisla ile müstakbel eşi Talinsli Terez masanın başında gösterişli bir ikiliydi, uyuklayan Kral'ın yanında oturuyorlardı. Etraflarında olan bitenin farkında değillerdi ama iki genç âşığın davranması gerektiği gibi davrandıkları söylenemezdi. Kısık sesle hararetli bir tartışmaya girişmişlerdi, yanlarında oturanlar söylenenleri duymuyor gibi rol yapmakla meşguldü.

Ladisla, "...yakında Angland'a savaşmaya gideceğim, bana uzun süre katlanmak zorunda kalmayacaksın!" diye sızlandı. "Ölebilirim! Belki de ölürsem Ekselansları çok mutlu olur."

Terez, "Sakın benim için öleyim deme," derken Styria aksanından zehir damlıyordu. "Ama ölmen gerekirse öl. Ben acına katlanmayı öğrenirim..."

Bir adam masanın üzerine yumruğunu vurunca Jezal'ın dikkati dağıldı. "Lanet olasıca köylüler! Starikland'da silahlandılar! Tembel köpekler, fazla çalışmak istemiyorlar."

Yanındaki, "Hep bu vergiler yüzünden," dedi, "bu savaş vergileri hepsini ayaklandırdı. Tabakçı dedikleri adamı duydun mu? Lanet olasıca bir köylü, isyan başlatmaktan bahsediyor ve bunu herkesin içinde yapıyor! Kral'ın vergisini toplayanlara saldırdıklarını duydum, bu olay Keln'in hemen dışında yaşanmış. Kral'ın adamlarına saldırmışlar! Çapulcular! Şehir duvarlarının dibinde..."

"Bu derdi başımıza biz açtık!" Jezal adamın yüzünü göremiyordu ama cübbesinin altın işlemeli kollarını tanıdı. Başyargıç Marovia. "Bir adama köpek gibi davranırsan, er ya da geç seni ısırır, basit bir gerçek bu. Bizim, idareciler ve asilzadeler olarak görevimiz sıradan halka saygı duymak ve onları korumak olmalı, onları aşağılamak ve ezmek değil!"

"Ben onları ezmekten veya aşağılamaktan bahsetmiyorum, Lord Marovia. Toprak sahipleri olan bizlere, üstlerine olan borçlarını ödemelerinden bahsediyorum."

Mareşal Varuz ise hiç susmadan konuşmaya devam ediyordu. "Çok etkileyici bir sahneydi, değil mi? Adamı iki kılıca karşı bir kılıçla yenmen!" Eski asker ellerini havada salladı. "Bütün herkes seni konuşuyor. Bu sözlerimi bir kenara yaz, evlat, seni çok güzel bir gelecek bekliyor. Çok güzel bir gelecek. Bir gün Kapalı Konsey'de benim koltuğuma oturursan şaşırmam!"

Bu kadarı çok fazlaydı. Jezal aylardır adama katlanıyordu. Müsabakayı kazanırsa her şeyin biteceğini düşünmüştü ama hâlâ adama katlanmak zorundaydı. Jezal'ın Lord Mareşal'in nasıl can sıkıcı bir embesil olduğunu daha önce fark etmemiş olması çok garipti. Şimdi gerçeğin farkındaydı, adamın nasıl biri olduğunu artık biliyordu.

Hayal kırıklığını artırmak istercesine, seçilmiş kişilerin arasında hiç tasvip etmediği kişiler vardı. Engizisyon'un Rektör'ü Sult'u hoş görebilirdi çünkü adam Kapalı Konsey'in bir üyesi ve güçlü bir figürdü ama piç kurusu Glokta'yı neden yanında getirdiğini anlayamıyordu. Glokta her zamankinden daha hastalıklı görünüyor, karanlık halkaların ortasındaki gözleri seğiriyordu. Ara sıra bir suçtan şüphelenir gibi Jezal'ın bulunduğu tarafa doğru sert ve şüpheci bakışlar atıyordu. Bu durum kendi onuruna verilen bir ziyafette çok sinir bozucuydu.

Daha da kötüsü, odanın diğer tarafında kel kafalı ihtiyar, kendisine Bayaz diyen geri zekâlı vardı. Jezal müsabaka sonrası kendisini tebrik ederken söylediği garip sözlerin veya babasının adamı görünce verdiği tepkinin anlamını hâlâ çözememişti. Adamın ürkütücü dostu dokuz parmaklı Kuzeyli de yanındaydı.

Binbaşı West büyük bir talihsizlik eseri Kuzeylinin yanına oturtulmuştu ama en azından elinden geldiğince iyi vakit geçirmeye çalışıyor gibiydi. İkili samimi bir sohbet içerisindeydi. Kuzeyli ara sıra yüksek sesli kahkahalar atıyor ve masayı yumruklayarak şişeleri tangırdatıyordu. Jezal, en azından benim ziyafetimde keyif alan birileri var, diye düşündü. Bir yanı onların yanında oturmak istiyordu hatta.

Yine de, bir gün büyük ve önemli bir adam olmak istediğini

biliyordu. Bir sürü kürk giymek ve ofisinin kalın altın zincirini takmak istiyordu. İnsanlar kendisine selam vermeli, saygı göstermeli ve ağzı açık bakakalmalıydı. Bu kararı çok uzun zaman önce vermişti ve fikrin hoşuna gidiyor olması gerekiyordu. Ama şimdi yakından bakınca bütün hepsi kendisine çok sahte ve sıkıcı geliyordu. Önceki akşam görüşmüş olmalarına rağmen şimdi Ardee'siyle vakit geçirmeyi tercih ederdi. Ardee'nin hiçbir şeyi sıkıcı değildi...

Jezal'ın solundan birisi, "Barbarlar, duyduğum kadarıyla Ostenhorm'a doğru ilerliyormuş!" diye bağırdı. "Vali Meed bir ordu topluyormuş, adamları Angland'dan atmaya niyetliymiş!"

"Hah. Meed mi? O koca kafalı aptal tabağındaki yemeği çöpe atmayı bile beceremez!"

"Bu Kuzeyli hayvanları yenemez mi diyorsun? Bence İttifak'ın bir adamı onların on tanesine bedel!"

Jezal, Terez'in tiz sesinin uğultunun üzerine çıktığını duydu, odanın uzak köşesinden bile duyulabilecek bir ses tonuyla isyan ediyordu. "...tabii ki babamın uygun gördüğü kişiyle evleneceğim ama ondan hoşlanmak zorunda değilim!" Kadın o kadar kızgın görünüyordu ki elindeki çatalı Prens'in yüzüne saplasa Jezal hiç şaşırmazdı. Kadınlarla sadece kendisinin problemleri olmadığını görünce kendisini bir parça da olsa daha iyi hissetti.

"...ah, evet, harika performanstı! Herkes bundan bahsediyor." Varuz hâlâ konuşuyordu.

Jezal sandalyesinde kıvrandı. Bu lanet olasıca ziyafet ne kadar sürecekti? Boğulacak gibiydi. Yüzlere yeniden göz gezdirdi ve Glokta ile göz göze geldi, kötürüm yine kendisine sert ve şüpheci bir bakış atıyordu. Kendi ziyafeti olsun olmasın, Jezal adamla hâlâ uzun süre göz göze gelemiyordu. Bu lanet olasıca sakatın kendisiyle ne derdi vardı ki?

Piç kurusu. Hile yaptı. Bir şekilde. Biliyorum. Glokta'nın gözleri sakince masalarda dolaştı ve bakışları Bayaz'ın üzerine odaklandı. Yaşlı soytarı masada çok rahattı. İşin içinde o da olmalı. Birlikte hile yaptılar. Bir şekilde.

"Lordlar ve Leydiler!" Saray Nazırı salondakilere hitap edince sesler kesildi. "Majesteleri adına hepinize mütevazı ziyafetimize

hoş geldiniz diyorum." Kral hafifçe silkelendi, boş gözlerle etrafına bakındıktan sonra yine gözlerini kapattı. "Buraya, tabii ki, yakın zamanda ismini en seçkinler listesine, Yaz Müsabaka'sını kazanan kılıç ustaları arasına ekleyen Yüzbaşı Jezal dan Luthar onuruna toplandık." Birkaç kişi kadehini havaya kaldırıp isteksizce bir şeyler mırıldandı.

"Bugün burada aramızda aynı müsabakayı daha önce kazanmış insanlar da var, birçoğu şimdi yüksek mevkilere geldi: Lord Mareşal Varuz, Haberci Şövalyeler Komutanı Valdis, şimdi Mareşal Burr'un yardımcılarından biri olan Binbaşı West. Ben bile kendi zamanımda müsabaka şampiyonuydum." Gülümseyip koca göbeğine baktı. "Ama tabii ki o günler çok geride kaldı." Salonda kibar kahkahalar yankılandı. *Benden bahsetmedi. Demek ki bütün müsabaka şampiyonları kıskanılan insanlar değilmiş.*

Saray Nazırı, "Müsabaka şampiyonları," diye devam etti, "yüksek mevkilere gelir. Umarım genç dostumuz Yüzbaşı Luthar da bir gün bunu başarır, hepimiz bunu ümit ediyoruz." *Hilebaz piç, umarım Angland'da acılar içerisinde ölür.* Ama Glokta da herkes gibi küstah piç için kadehini havaya kaldırdı. Luthar sandalyesinde oturmuş büyük bir keyif alarak konuşmayı dinliyordu.

Bir zamanlar o sandalyede oturup alkışlanan, kıskanılan, sırtına hafifçe vurulan bendim. Kıyafetleri giyenler farklı adamlardı, sıcağın altında terleyen farklı yüzlerdi ama çok bir şey değişmemiş. Ben, ondan daha az gururlu mu gülümsüyordum? Tabii ki hayır. Muhtemelen ondan daha kendini beğenmiştim. Ama en azından ben bunu hak etmiştim.

Lord Hoff kendini kutlamaya o kadar çok kaptırmıştı ki kadehini tamamen bitirmeden kadehini ağzından çekmedi, sonra da kadehi masanın üzerine koyup dudaklarını yaladı. "Ve şimdi, yemek gelmeden önce, meslektaşım Rektör Sult tarafından bir başka onur misafirimiz için hazırlanan gösteriyi seyredeceğiz. Umarım hoşunuza gider." Saray Nazırı sandalyesine oturdu ve doldurulması için kadehini havaya kaldırdı.

Glokta, Sult'a baktı. *Rektör'den bir sürpriz mi? Birileri için kötü haber.*

Sahnenin ağır kırmızı perdeleri yavaşça açıldı. Tahtaların üzerinde yaşlı bir adam yatıyordu, beyaz elbisesi kana bulanmıştı.

Arkasındaki çadır bezinin üzerine yıldızlı bir gökyüzünün altındaki orman manzarası boyanmıştı. Glokta'ya başka bir odadaki duvar resmini hatırlattı. Severard'ın rıhtımdaki evinin altındaki oda.

Başka bir yaşlı adam sahneye çıktı: Uzun boylu ve zayıftı, keskin yüz hatlarına sahipti. Kafası tıraşlıydı ve kısa beyaz bir sakalı vardı ama Glokta adamı hemen tanıdı. *Iosiv Lestek, şehrin en saygın aktörlerinden.* Yerdeki kanlı cesedi görünce görkemli performansına başladı.

"Aaaah!" diye çığlık attı ve kollarını ümitsizlik ve şokla iki yana açtı. Adamın muazzam bir sesi vardı, tavan kirişlerini titretirdi. Salondaki herkesin dikkatini üzerine çektiğinden emin olunca, Lestek ellerini kollarını havada sallayıp yüzünde gerçeğe yakın duyguları dans ettirerek konuşmaya başladı.

İşte burada, efendim Juvens yatıyor,
Ve onun ölümüyle barış ümitleri suya düşüyor,
Kanedias'ın ihaneti ile.
Ölümüyle güneş batıyor,
Bir çağ kapanıyor:

Yaşlı aktör başını geriye attı ve Glokta adamın gözlerindeki yaşları gördü. İsteyince ağlayabilmek iyi bir numara. Yanağından bir damla yaş süzüldü ve izleyiciler büyülendi. Adam bir kez daha cesede döndü.

Kardeş kardeşi öldürüyor.
Çağlar böyle bir cinayet görmedi.
Yıldızlar sönse şaşırmam.
Neden yer yarılıp
İçinden alevler fışkırmıyor?

Adam kendisini yere attı ve göğsünü dövmeye başladı.

Ah, acı kader, ben de efendime katılırdım,
Ama şimdi olmaz!
Çünkü büyük bir adam ölünce, geride kalanlar,

Dünya biraz daha küçülse de mücadeleye devam etmeli,
Cesurca savaşmalı.

Lestek yavaşça kafasını kaldırıp izleyicilere baktı, derin hüzün yerini yoğun bir kararlılığa bıraktı.

Yaratan'ın Evi kilitli ve mühürlü olsa da,
Sert kayalardan ve çelikten yapılsa da,
Çelikler paslanana,
Çıplak ellerim kayaları toza dönüştürene kadar beklesem de,
Alacağım intikamımı!

Aktörün gözleri cübbesini savururken alevlendi ve alkışlar arasında sahneden indi. Tanıdık hikâyenin kısaltılmış bir versiyonuydu, sıklıkla sahnelenen bir şeydi. *Fakat genellikle bu kadar iyi bir performans sergilenmez.* Glokta alkışladığını fark edince çok şaşırdı. Çok etkileyiciydi. Asil, tutkulu, duygu yüklü. Bizim tanıdığımız sahte Bayaz'dan çok daha inandırıcı. Glokta arkasına yaslandı, ayağını masanın altına doğru uzatıp gösterinin keyfini çıkarmaya hazırlandı.

Kafası karışan Logen yüzünü buruşturdu. Bu Bayaz'ın bahsettiği gösterilerden biri olmalıydı ama kullanılan dili, detayları anlayacak kadar iyi bilmiyordu.

Parlak kostümlü adamlar iç geçirip ellerini havada sallayarak sahnede koşturuyor, bir ayine benzer sesler çıkarıyordu. İki tanesi koyu tenli olacaktı herhalde çünkü soluk tenli adamlar olmalarına rağmen yüzleri siyaha boyanmıştı. Başka bir sahnede, Bayaz'ı oynayan adam bir kapının ardından bir kadına bir kapıyı açması için yalvarıyordu. Fakat kapı sahnenin ortasında duruyordu ve kadın aslında elbise giymiş bir oğlandı. Logen kapının yanından dolaşıp yüz yüze konuşsalar çok daha kolay olacağını düşündü.

Logen tek bir şeyden emindi, gerçek Bayaz gösteriden hiç memnun değildi. Her sahnede öfkesinin arttığını hissedebiliyordu. Gösterinin kötü adamı, eldivenli ve göz bantlı iriyarı bir adam, kadını oynayanı ahşap surlardan aşağıya atarken gerçek Bayaz dişlerini sıkmaya başladı. Oğlanın veya kadının çok yük-

sekten düşmesi gerekirdi ama Logen sahnenin arkasından gelen yumuşak sesi duydu.

Bayaz kendi kendine, "Buna nasıl cesaret ederler?" diye hırladı. Logen yapabilse salonu terk ederdi ama sandalyesini West'e doğru kaydırıp Bayaz'dan mümkün olduğunca uzaklaşmakla yetindi.

Bir başka sahnede Bayaz eldivenli ve göz bantlı yaşlı adamla dövüşüyordu. Gerçi dövüşmekten çok sahnede daireler çizdikleri ve birbirlerine laflar söyledikleri söylenebilirdi. Sonunda kötü adam da kadın gibi sahnenin arkasına düştü ama Bayaz adamı aşağıya atmadan önce boynundaki büyük altın anahtarı aldı.

Gerçek Bayaz, "Aslından daha detaylı yapmışlar," diye mırıldandı. Sahnedeki Bayaz anahtarı havaya kaldırdı ve bir şeyler söyledi. Logen performans sona ererken yaşlı aktörün selam vermeden önce söylediği son iki cümleyi anlamıştı:

Hoşgörünüze sığınıyoruz, oyunumuz sona erdi,
Niyetimiz kimseyi kızdırmak değildi.

Bayaz dişlerini sıkarak, "Kesin değildir," diye tısladıktan sonra yüzüne bir gülümseme takınıp hevesle alkışladı.

Glokta perdeler kapanırken Lestek'in, altın anahtar hâlâ elinde, birkaç kez daha izleyicileri selamladığını gördü. Alkışlar azalırken Rektör Sult ayağa kalktı.

"Küçük gösterimizi beğenmenize çok sevindim," dedi ve gülümseyerek izleyicilere odaklandı. "Bu oyunu birçoğunuz daha önce seyretmiş olmalısınız ama bu akşam için özel bir anlamı vardı. Yüzbaşı Luthar bu akşamki tek onur konuğumuz değil, bu akşam bizimle olan bir onur konuğumuz daha var. Gösterinin başrolündeki kişinin ta kendisi – Bayaz, Mecusların İlki!" Sult gülümseyerek kollarını odanın diğer ucundaki sahte büyücüye doğru uzattı. Herkes kafasını çevirip Rektör'ün bahsettiği adama bakınca hışırtılar duyuldu.

Bayaz gülümseyerek karşılık verdi. "İyi akşamlar," dedi. Salondakilerden birkaçı kahkaha attı, belki bunun da bir oyun olduğunu düşünüyorlardı ama Rektör Sult gülmeyince diğerlerinin

neşesi yarıda kesildi. Salona gergin bir sessizlik çöktü. Ölümcül bir sessizlik.

"Mecusların İlki. Birkaç haftadır Agriont'ta bizimle. O ve birkaç... arkadaşı." Sult yüzü yaralı Kuzeyliye tepeden baktıktan sonra kendine Mecus diyen adama döndü. "Bayaz." Salondakilerin dikkatini kelimeye vermesini bekleyerek kelimeyi ağzında yuvarladı. "Eski dilde alfabenin ilk harfi. Juvens'in ilk çırağı, alfabenin ilk harfi, öyle değil mi Efendi Bayaz?"

Yaşlı adam sırıtarak, "Benim hakkımda araştırma mı yaptınız, Rektör?" diye sordu. *Etkileyici. Oyunun sona erdiğini sezmesine rağmen şimdi bile rolüne sadık kalıyor.*

Sult etkilenmemişti. "Kralım veya ülkem için tehdit olabilecek herkesi araştırmak benim görevim," dedi.

"Ne kadar vatanseversiniz. Araştırmalarınız sırasında öğrenmiş olmanız gerekir ki, sandalyem bir süredir boş olmasına rağmen Kapalı Konsey'in bir üyesiyim. Sanırım bana *Lord* Bayaz diye hitap etmeniz daha uygun olur."

Sult'un soğuk gülümsemesi hiç bozulmadı. "Ve bizi en son ne zaman ziyaret etmiştiniz, *Lord* Bayaz? Tarihimizin önemli figürlerinden biri olduğunuz için bizimle daha çok ilgilenmenizi beklerdik. İttifak doğduğundan beri, Büyük Harod zamanından beri, neden bizi hiç ziyaret etmediğinizi öğrenebilir miyim?" *Güzel bir soru, keşke benim aklıma gelseydi.*

"Ah, ama ettim. Kral Deli Morlic zamanında ve sonrasındaki iç savaş sırasında, genç bir adam olan Arnault'un hocasıydım. Sonra, Morlic öldürülünce ve Arnault Açık Konsey tarafından tahta çıkarıldığında Saray Nazırı olarak hizmet ettim. O günlerde kendime Bialoveld diyordum. Kral Casamir zamanında da buradaydım. Bana Zoller diyorlardı ve sizin işinizi yapıyordum, Rektör."

Glokta kendine hâkim olamayıp nefesini tuttu, diğerlerinin de aynısını yaptığını duydu. *Hiç utanması yok. Bialoveld ve Zoller, İttifak'ın en saygı duyulan iki danışmanı. Buna nasıl cesaret eder? Yine de...* Rektör'ün odasındaki Zoller tablosunu ve Kralyolu'ndaki Bialoveld heykelini gözünün önüne getirdi. *İkisi de kel kafalı, ikisi de ciddi, ikisi de sakallı... ama ben ne düşünüyorum? Binbaşı West'in de saçları dökülüyor. O da efsanevi bir büyücü mü? Bu şarlatan muhtemelen tarihimizdeki en kel kafalı iki figürü seçti.*

Sult ise farklı bir taktiğe geçti. "O zaman bana şunun cevabını ver, Bayaz: Herkes Harod'un yıllar önce bu salona ilk geldiğinde senden şüphe duyduğunu biliyor. Gücünü ispatlamak için büyük masasını ikiye ayırmışsın. Bu akşam da aramızda şüphe duyanlar olabilir. Bizim için de böyle bir gösteri yapar mısın?"

Sult'un ses tonu ne kadar soğursa, yaşlı adam bundan daha az etkileniyor gibiydi. Elini havada sallayarak teklifi geçiştirdi. "Bundan hokkabazlık veya sahnede rol yapmakmış gibi bahsediyorsunuz, Rektör. Büyü yapmanın tehlikeleri ve bedelleri vardır. Ayrıca, sadece gösteriş olsun diye Yüzbaşı Luthar'ın ziyafetini berbat etmek istemeyiz, değil mi? Ayrıca, çok antika bir masayı da mahvetmiş oluruz. Şimdiki gençlerin aksine, ben eski olana hep saygı duyarım."

İki adam sözlerle savaşırken bazılarının yüzünde belirsiz gülümsemeler belirdi, hâlâ bunun bir şaka olduğunu düşünüyor olmalıydılar. Diğerleri ise neyin ne olduğunun farkındaydı ve kaşları çatıktı, neler döndüğünü anlamaya çalışıp dövüşü kimin kazanmakta olduğunu merak ediyorlardı. Başyargıç Marovia performanstan çok keyif alıyor gibiydi. *Bizim bilmediğimiz bir şeyi biliyormuş gibi.* Glokta sandalyesinde huzursuzca kıpırdanıp kel kafalı yaşlı adama baktı. İşler planladığımız gibi gitmiyor. Ne zaman terlemeye başlayacak? Ne zaman?

Birisi Logen'ın önüne buharı tüten bir kâse çorba koydu. Yenmesi için konduğu kesindi ama Logen'ın iştahı kalmamıştı. Logen saray halkından olmayabilirdi ama iki adam arasındaki gerginlik yerini şiddete bırakmak üzereyse bunu fark edebilirdi. İki adamın gülümsemeleri yok oldukça sesleri de sertleşiyor, salon sanki gittikçe daralıyor ve boğucu bir havaya bürünüyordu. Şimdi herkes endişeliydi – West, Bayaz'ın hilesi sayesinde dövüşü kazanan genç adam, bir sürü soru soran heyecanlı sakat...

Logen tüylerinin diken diken olduğunu hissetti. Kapının yanında iki figür vardı. Kıyafetleri siyahtı, siyah maskeler takıyorlardı. Diğer girişlere de baktı. Her birinin önünde en az iki maskeli adam vardı ve tabakları toplamaya geldiklerini sanmıyordu.

Kendisi için gelmişlerdi. Kendisi ve Bayaz için, bunu hissedebiliyordu. Bir adam kafasında karanlık düşünceler yoksa maske

takmazdı. Bu kadar çok adamla aynı anda baş edemezdi ama yine de bir bıçağı tabağının yanından alıp masanın altında sıkı sıkı tuttu. Onu yakalamaya çalışırlarsa dövüşecekti. Bunun düşünülecek bir tarafı yoktu.

Bayaz şimdi çok öfkeliydi. "Size ihtiyacınız olan bütün kanıtları sundum, Rektör!"

"Kanıtlar!" Sult denen adam soğuk bir biçimde sırıttı. "Sözleriniz ve tozlu kâğıtlarınız var! Bence bir efsaneden çok sinsi bir kâtibin elinden çıkmış gibi duruyorlar! Bazıları büyüsüz bir Mecus'un bunak bir yaşlı olduğunu söyler! Savaştayız ve işi şansa bırakamayız! Rektör Zoller'den bahsettiniz. Gerçeklere ne kadar önem verdiği kayıtlara bile geçmiştir. O zaman beni herkesten çok sizin anlıyor olmanız gerekir." Öne eğilip yumruklarını masaya koydu. "Bize büyü göster, *Bayaz* ya da anahtarı!"

Logen yutkundu. Gidişat hiç hoşuna gitmiyordu ama bu oyunun kurallarını da bilmiyordu. Sebebini bilmiyordu ama Bayaz'a güvenmişti ve ona güvenmeye devam etmeliydi. Taraf değiştirmek için biraz geçti.

Sult, "Söyleyecek bir şeyin kalmadı mı?" diye sordu. Bir kez daha gülümsemeye başlayarak yavaşça sandalyesine oturdu. Bakışlarını salonun kenarlarına kaydırdı ve Logen maskeli figürlerin öne çıktığını hissetti, eyleme geçmek için sabırsızlanıyorlardı. "Sözün mü bitti? Başka hilen kalmadı mı?"

"Tek bir tane." Bayaz elini boynuna uzattı. Bir şeyi tuttu ve çıkardı – uzun ve ince bir zincirdi. Siyah maskeli figürlerden biri Bayaz'ın silahı olduğunu düşünerek öne adım attı, Logen bıçağının sapını daha sıkı kavradı. Fakat zincirin tamamı açığa çıkınca ucundaki koyu renkli metal parçası havada sallandı.

Bayaz, "Anahtar," deyip anahtarı ışığa tuttu ama hiç parıldamıyordu. "Sizin oyunda kullandığınız anahtar kadar gösterişli değil ama sizi temin ederim ki gerçek anahtar. Kanedias'ın altınla işi olmazdı. Gösterişli şeyleri sevmezdi. Çalışan şeyleri severdi."

Rektör dudaklarını büzdü. "Bizden sözünüze güvenmemizi mi bekliyorsunuz?"

"Tabii ki hayır. Herkesten şüphelenmek sizin işiniz ve itiraf etmeliyim ki işinizi iyi yapıyorsunuz. Şimdi saat çok geç olduğu için Yaratan'ın Evi'ni açmak için yarını bekleyeceğim." Birisi

kaşığını yere düşürdü. "Tabii ki, buna birilerinin şahitlik etmesi gerek, benim herhangi bir hile yapmadığımdan emin olmak için. Pekâlâ..." Bayaz'ın soğuk yeşil gözleri odada gezindi, "Engizitör Glokta ve... yeni şampiyonunuz, Yüzbaşı Luthar'a ne dersiniz?"

Glokta ismi söylenince kaşlarını çattı. Luthar ise afallamıştı. Rektör yerinden kalkmadı, şimdi yüz ifadesinden ne düşündüğünü anlamak mümkün değildi. Bir Bayaz'ın gülümsemesine bir de zincirin ucunda sallanan koyu renkli metale bakıyordu. Bakışları kapının önündeki adamlara doğru kaydı, kafasını neredeyse görülmeyecek kadar hafifçe hayır der gibi salladı. Karanlık figürler gölgelerin içine geri çekildi. Logen ağrıyan dişlerini gevşetti, sonra bıçağı sessizce masanın üzerine bıraktı.

Bayaz sırıttı. "Efendi Sult, memnun edilmesi zor bir adamsın."

Rektör, "*Ekselansları* bence daha uygun bir hitap olur," diye tısladı.

"Kesinlikle, kesinlikle. Sanırım ben bir şeyler kırmadan mutlu olmayacaksınız. Ama herkesin çorbasını dökmek hoşuma gitmeyeceği için..." Rektör'ün sandalyesi büyük bir gürültüyle kırıldı. Sult, tahta parçalarının üzerine düşerken elini uzatıp masayı örtüsünden kavradı ve inleyerek kıçüstü yere oturdu. Kral birden uyandı, misafirler gözlerini kırpıştırdı ve şaşkınlıkla etrafına bakındı. Bayaz kimseyi umursamadı.

Ağzını şapırdatarak kaşığını ağzına götürüp, "Bu, gerçekten harika bir çorba," dedi.

YARATAN'IN EVİ

Fırtınalı bir gündü; Yaratan'ın Evi'nin kasvetli ve göz alabildiğince yükseğe uzanıyordu, gri bulutların önündeki devasa, karanlık bir yapı. Binaların arasında ve Agriont'un meydanlarında soğuk bir rüzgâr esiyor, sözde Mecus, onun hemen yanındaki yüzü yaralı Kuzeyli ve Yüzbaşı Luthar'ın arkasından yürüyen Glokta'nın siyah cübbesi uçuşturuyordu. İzlendiklerini biliyordu. *Tüm yol boyunca izlendik. Pencerelerin ardından, kapılardan, çatılardan.* Pratisyenler her yerdeydi, gözlerini üzerinde hissedebiliyordu.

Glokta, Bayaz ve arkadaşlarının geceleyin ortadan kaybolmasını beklemiş ama böyle bir şey olmamıştı. Yaşlı adam bir meyve kilerini açacakmış gibi sakindi ve bu durum Glokta'nın hoşuna gitmiyordu. *Blöf ne zaman sona erecek? Ellerini havaya kaldırıp oyunun sona erdiğini ne zaman söyleyecek? Üniversiteye vardığımızda mı? Köprüyü geçtiğimizde mi? Yaratan'ın Evi önünde durduğumuzda ve anahtar kilide uymadığında mı?* Ama zihninin derinliklerinde yeşeren başka bir düşünce daha vardı: *Ya bitmezse? Ya kapı açılırsa? Ya iddia ettiği kişiyse?*

Bayaz boş avludan Üniversite'ye doğru yürürken Luthar ile sohbet ediyordu. *En sevdiği torunuyla konuşan bir büyükbaba gibi rahat ve en az o kadar sıkıcı.*

"...tabii ki, şehir son geldiğimden beri büyümüş. Sizin Üç Çiftlik dediğiniz yer var ya, şimdi çok kalabalık olan meydan hani, eskiden orada sadece üç tane çiftlik vardı! Elbette! Ve şehrin duvarlarının çok dışındaydı orası!"

"Ee..." dedi Luthar.

"Baharat Tüccarları Derneği'nin yeni binasına gelince, ben böyle gereksiz bir gösteriş görmedim..."

Peşlerinden topallarken Glokta'nın aklında bir sürü şey dönüyor, konuşulanlardan bir anlam çıkarmaya, işe yarar bir ipucu

bulmaya çalışıyordu. Aklını kurcalayan çok fazla soru vardı. *Neden beni şahit olarak seçti? Neden Rektör'ün kendisini değil? Bu Bayaz beni kolaylıkla kandırabileceğini mi sanıyor? Ve neden Luthar? Müsabaka'yı kazandı diye mi? Ve nasıl kazandı? O da bu kandırmacanın bir parçası mı?* Luthar planın bir parçasıysa da hiç renk vermiyordu. Glokta adamın bencil ve kendini beğenmiş genç bir aptaldan fazlası olduğuna dair hiçbir emare görmemişti.

Bir bulmacamız daha var. Glokta yan gözle iriyarı Kuzeyliye baktı. Yaralı yüzünde ölümcül bir niyet okunmuyordu, kafasından neler geçtiğini anlayamıyordu. Çok mu aptal, yoksa çok mu zeki? Göz ardı mı edilmeli, yoksa korkulmalı mı? Hizmetkâr mı, yoksa efendi mi? Sorularının cevabı yoktu. Şimdilik.

Bayaz, "Burası neydi ne olmuş," dedi, Üniversite'nin kapısında durduğunda kafasını kaldırıp yamulmuş kirli heykellere baktı. Kapıyı yumruklayınca kapı menteşeleri üzerinde sallandı. Glokta kapı hemen açılınca çok şaşırdı.

Yaşlı kapıcı, "Bekleniyorsunuz," dedi. Adamın yanından loş ortama adım attılar. Yaşlı adam kapıyı kapatırken konuştu. "Size yolu–"

"Gerek yok," dedi Bayaz omzu üzerinden ve tozlu koridorda yürümeye başladı. "Yolu biliyorum!" Glokta içerisi soğuk olmasına rağmen terliyor, bacağı sızlamasına rağmen yaşlı herife yetişmeye çalışıyordu. Adama yetişmekle meşgul olduğu için durup yaşlı piçin yolu nereden bildiğini düşünecek vakti olmadı. *Ama yolunu bildiği kesin.* Bayaz her günü Üniversite'de geçiyormuş gibi koridorlarda yürüyor, mekânın bakımsızlığını sıklıkla başını iki yana sallayarak kınıyor ve kendi kendine bir şeyler mırıldanıyordu.

"...hayatımda bu kadar toz görmedim, Yüzbaşı Luthar! Herhalde son geldiğimden beri hiç temizlenmedi! Bir insan bu şartlar altında nasıl düşünür bilemiyorum! Gerçekten hiçbir fikrim yok..." Yüzlerce yıl önce ölmüş ve unutulmuş Üstatların resimlerinin bulunduğu tablolar seslerden rahatsız olmuş gibi asık suratlarla koridordan geçenlere tepeden bakıyordu.

Üniversite'nin koridorlarında yürümeye devam ettiler. Eski, tozlu ve terk edilmiş yerlerden geçtiler. Küf kokulu kitaplar ve kirli

tablolardan başka bir şey görmediler. Jezal için ne kitaplar ne de tablolar çok bir şey ifade ediyordu.

Kılıç dövüşleri ve ata binme ile ilgili birkaç kitap okumuş, ünlü savaşlarla ilgili birkaç yazıya göz gezdirmişti. Bir defasında babasının çalışma odasında bulduğu İttifak'ın tarihini anlatan bir kitabı eline almış ama üç dört sayfa okuduktan sonra canı sıkılıp bırakmıştı.

Bayaz anlatmaya devam etti. "Yaratan'ın hizmetkârları ile burada savaştık. Çok iyi hatırlıyorum. Kanedias'tan yardım istediler ama o yardıma gelmedi. Bu koridorlar kana bulanmıştı, çığlıklar yankılanıyordu, duman yüzünden göz gözü görmüyordu."

Jezal yaşlı bunağın neden hikâyesini sadece kendisine anlattığını ve ne cevap vereceğini bilmiyordu. "Bu kulağa... çok vahşi geliyor."

Bayaz başıyla onayladı. "Öyleydi. Gurur duymuyorum. Ama bazen iyi adamlar da vahşi eylemlerde bulunmak zorunda kalır."

Kuzeyli birden, "Ah," dedi. Jezal adamın hikâyeyi dinlediğinin farkında bile değildi.

"Ayrıca, farklı bir çağdı. Vahşi bir çağdı. Sadece Eski İmparatorluk'ta insanlar ilkelin ötesine geçmişlerdi. Ortadiyar, İttifak'ın kalbi, ister inan ister inanma, ahır gibi bir yerdi. Barbar kabilelerin yaşadığı çorak topraklardan ibaretti. İçlerinde en şanslı olanlar Yaratan'ın yanına aldıklarıydı. Geriye kalanlar yüzleri boyalı vahşilerdi, okuma yazma bilmezlerdi, bilim nedir bilmezlerdi, hayvandan çok az farkları vardı."

Jezal kafasını kaldırıp Dokuzparmak'a baktı. Yanında iriyarı Kuzeyli varken barbarların nasıl olduğunu hayal etmesi zor olmuyordu ama doğduğu toprakların bir zamanlar çorak arazilerden ibaret olduğuna, kendisinin ilkel insanların soyundan geldiğine inanmak zordu. Kel kafalı adam ya bir yalancı ya da bir deliydi ama çok önemli adamlar tarafından ciddiye alınıyordu.

Ve Jezal önemli adamların söylediklerini yapmanın en iyisi olduğuna inanıyordu.

Logen yıkık dökük avluda diğerlerini takip etti, üç tarafları Üniversite'nin aşınmış binalarıyla çevriliydi, dördüncü tarafta ise Agriont'un duvarlarından biri vardı. Her şeyin üzeri yosun, kalın

sarmaşıklar ve kurumuş çalılarla kaplıydı. Çalıların arasındaki sazdan sandalyede oturan adam kafasını kaldırıp yaklaşan gruba baktı.

"Sizi bekliyordum," diyerek güçlükle ayağa kalktı. "Vay benim dizlerim, nerde eski ben." Orta yaşını geçmiş, göze çarpan bir özelliği olmayan, önü lekeli eski bir gömlek giyen bir adamdı.

Bayaz kaşlarını çattı. "Başmuhafız sen misin?"

"Benim."

"Diğerleri nerede?"

"Eşim kahvaltı hazırlıyor, onu saymazsak bir tek ben varım. Yumurta yapıyor." Mutlu bir biçimde karnını ovaladı.

"Ne?"

"Kahvaltı için. Yumurta severim."

Bayaz, "Ne güzel," diye mırıldandı. Biraz hayal kırıklığına uğramıştı. "Kral Casamir zamanında Kral'ın Adamları'ndan en cesur ellisi bu kapıyı korumak için Muhafız olarak görevlendirilirdi. Bundan yüksek bir onur yoktu."

Tek Muhafız, "Bu çok uzun zaman önceydi," dedi. "Ben gençken dokuz kişiydik ama diğerleri başka şeylerle ilgilenmeye başladı ya da öldü, yerlerine yenileri hiç gelmedi. Ben öldükten sonra yerimi kimin alacağını bilmiyorum. Bu işe pek başvuran olmuyor."

"Beni şaşırtıyorsun." Bayaz boğazını temizledi. "Ey, Başmuhafız! Ben, Bayaz, Mecusların İlki, merdivenlerden beşinci kapıya çıkmak, beşinci kapının ardındaki köprüden geçmek, köprünün diğer tarafındaki Yaratan'ın Evi'nin kapısını açmak için senden izin istiyorum."

Muhafız gözlerini kıstı. "Emin misin?"

Bayaz sabırsızlanıyordu. "Evet, neden?"

"Ben gençken bunu biri daha denemişti. İriyarı bir adamdı böyle, bir düşünürdü herhalde. Ellerinde kazmalar ve çekiçler, on güçlü adamla merdivenleri tırmandı, bize Ev'i nasıl açacağını, içindeki hazineleri dışarıya nasıl çıkaracağını anlatıp durdu. Beş dakika sonra geri döndüler ve tek kelime etmeden gittiler, yürüyen cesetler görmüş gibiydiler."

Luthar, "Ne olmuş?" diye sordu.

"Bilmiyorum, yanlarında hazineler yoktu, o kadarını biliyorum."

Bayaz, "Çok etkileyici bir hikâye," dedi. "Ama biz gidiyoruz."

"Karar sizin." Yaşlı adam arkasına döndü ve acınası bahçede yürümeye başladı. Basamakların ortası biraz aşınmış dar merdivenleri tırmandılar. Agriont'un yüksek duvarının içinden geçen bir tüneli geride bıraktılar ve karanlığın içindeki dar bir kapıya ulaştılar.

Logen sürgüler açılırken garip bir biçimde endişelenmeye başladı. Omuzlarını silkip endişesini unutmaya çalıştı ama Muhafız sırıttı. "Sen de hissediyorsun, değil mi?"

"Neyi?"

"Buna Yaratan'ın nefesi diyorlar." Kapıyı hafifçe itti. Kapı açıldı ve karanlığa ışık doldu. "Yaratan'ın nefesi."

Glokta köprüde yürürken dişlerini dişetlerine geçirdi; ayağının altındaki köprünün ne kadar yüksekte olduğunun fazlasıyla farkındaydı. Tek ve zarif bir yay çiziyor, Agriont'un duvarı üzerinden Yaratan'ın Evi'ne doğru uzanıyordu. Şehirde dolaşırken, gölün diğer tarafından baktığında köprüyü hep takdir etmiş, bunca yıldan sonra nasıl hâlâ ayakta olduğunu merak etmişti. Görkemli, kayda değer, güzel bir şeydi. *Yakından çok güzel görünmüyor.* Uzanan bir adam genişliğindeydi, rahat adım atılamayacak kadar dardı ve aşağıdaki su çok uzaktaydı. Daha da kötüsü, kenarlarda tutunacak yer veya tırabzan yoktu. *Ve bugün rüzgâr sertçe esiyor.*

Luthar ve Dokuzparmak da yeteri kadar endişeli görünüyordu. *Ve onlar iki bacaklarını da özgürce, acı çekmeden kullanabiliyorlar.* Sadece Bayaz uzun seyahati hiç endişelenmeden gerçekleştiriyordu, şehrin parklarında birinde yürür gibi rahattı.

Tabii ki, hep Yaratan'ın Evi'nin devasa gölgesinde yürüyorlardı. Ne kadar yakına girerlerse o kadar büyüyordu. Ev'in en alçak siperi Agriont'un en yüksek duvarından daha yüksekteydi. Aşağıdaki göl kıyısından yükselen sert, kara bir dağ gibiydi, güneşi bile perdeliyordu. Farklı bir çağdan kalma, farklı boyutlarda inşa edilmiş bir şeydi.

Glokta arkalarında bıraktıkları kapıya bir göz attı. Duvarın surları üzerinde hareket eden bir şey mi görmüştü? *Bizi izleyen bir Pratisyen mi?* Yaşlı adamın kapıyı açamadığını göreceklerdi.

Geri dönüş yolunda adamı tutuklamayı bekliyorlardı. *Ama o zamana kadar çaresizim.* Rahatlatıcı bir düşünce değildi bu.

Ve Glokta'nın sakinleşmeye ihtiyacı vardı. Köprüde yürürken içini bir korku kemirmeye başlamıştı. Sadece yükseklik değildi bu, yanındaki garip adamlardan ve tepesinde yükselen binadan kaynaklanan bir şey değildi. İçgüdüsel bir korkuydu ve sebebi yoktu. Bir kâbusa benzer ilkel bir şey. Her adımda daha da şiddetleniyordu. Şimdi kapıyı görebiliyordu, kulenin pürüzsüz taşları ortasına yerleştirilmiş koyu renkli metal bir kare. Ortasında harflerden bir daire vardı. İki daire: büyük harfler ve küçük harfler, tanımadığı zarif bir yazı. Midesi bulanmaya başladı. Çok sayıda daire vardı, harfler ve çizgilerle birlikte çok detaylıydı her şey. Sulanan gözlerinin önünde yüzmeye başladılar. Glokta daha fazla dayanamadı. Bastonuna ağırlığını vererek ayakta dikildi, dizleri üzerine çöküp geldiği yöne doğru sürünmemek için kendini çok ama çok zor tutuyordu.

Dokuzparmak kendisinden biraz daha iyi durumdaydı, burnundan hızla nefes alıp veriyordu, yüzünde kusursuz bir korku ve tiksinti ifadesi vardı. Luthar ise çok daha kötü durumdaydı: Dişlerini sıkıyordu, suratı bembeyaz kesilmişti ve sanki felç geçirmek üzereydi. Glokta yanından geçerken yavaşça bir dizi üzerine çöktü.

Bayaz hiç de korkuyor gibi görünmüyordu. Doğrudan kapıya yürüdü ve parmaklarını büyük sembollerin üzerinde gezdirdi. "On bir koruma büyüsü ve on bir tane de tersten." Küçük karakterlerden dairenin üzerinden geçti. "On bir kere on bir." Parmağıyla ince bir çizgiyi takip etti. *Bu çizgi de küçücük harflerden oluşuyor olabilir mi?* "Burada kaç yüz tane olduğunu kim söyleyebilir? Gerçekten, şahane bir koruma büyüsü!"

Luthar'ın köprünün üzerinde öğürüp kenara kusma sesi, Glokta'nın hissettiği korkuyla karışık saygısını ancak biraz olsun azalttı. Glokta, "Ne yazıyor?" diye ciyakladı ve ağzına gelen mide özsuyunu yuttu.

Yaşlı adam sırıttı. "Hissetmiyor musun, Engizitör? Diyor ki geri dön. Diyor ki git buradan. Diyor ki... buradan... kimse... geçemez. Ama bunları bize söylemiyor." Elini yakasının içine sokup metal çubuğu çıkardı. Anahtar kapıyla aynı koyu metaldendi.

Dokuzparmak, "Burada olmamamız gerek," diye hırladı. "Burası ölmüş. Gidelim buradan." Ama Bayaz'ın dinlediği yoktu.

Glokta adamın mırıldandığını duydu. "Büyü bu dünyadan kayboluyor ve Juvens'in başardığı her şey şimdi harap." Anahtarı elinde tartıp yavaşça havaya kaldırdı. "Ama Yaratan'ın yaptıkları her zamanki gibi güçlü. Zaman onların etkisini azaltmamış... hiç de azaltmayacak." Kapıda bir delik yoktu ama anahtar yine de kapının içine girdi. Yavaşça, yavaşça, dairelerin merkezine oturdu. Glokta nefesini tuttu.

Tık.

Ve hiçbir şey olmadı. Kapı açılmadı. *Buraya kadar demek ki. Oyun sona erdi.* Duvarın üzerindeki Pratistenlere haber vermek için Agriont'a doğru dönerken büyük bir rahatlama hissetti. *Daha ileri gitmeme gerek yok. Gerek yok.* Sonra içeriden, diplerden bir yerden cevap maiyetinde bir yankı duyuldu.

Tık.

Glokta sesi duyunca yüzünü buruşturdu. *Hayal miydi?* Tüm gücüyle hayal olmasını diledi.

Tık.

Tekrar. Şüphe yok. Ve şimdi, gözlerine inanamasa da, daireler dönmeye başlamıştı. Glokta şaşırarak bir adım geriledi ve bastonu köprünün taşları üzerinde takırdadı.

Tık. Tık.

Metalin tek parça olmadığını gösteren bir işaret, çatlak, oyuk veya mekanizma yoktu ama daireler farklı hızlarda dönmeye devam ediyordu.

Tık. Tık. Tık...

Şimdi çok daha hızlı dönüyorlardı. Glokta'nın midesi bulanmaya başladı. İçteki halka, büyük harflerden olan, hâlâ sürünürcesine bir hızda dönüyordu. En dıştaki ince olan ise gözle takip edilemeyecek kadar hızlıydı.

...tık, tık, tık, tık, tık...

Semboller birbirinin içinden geçerken şekiller oluştu: Çizgiler, kareler, üçgenler, hayal edilmesi güç karmaşık semboller daireler dönerken gözlerin önünde dans etti...

Tık.

Ve bütün daireler durdu, şimdi hepsi yeni bir desen oluştu-

ruyordu. Bayaz uzanıp anahtarı aldı. Hafif bir tıslama duyuldu, uzaktan gelen suyun sesi misali. Kapının üzerinde uzun bir çatlak belirdi. İki yarı yavaşça hareket etti ve birbirinden ayrıldı. Ortadaki açıklık yavaş yavaş büyüdü.

Tık.

Yüzeyler duvarın içine geçti, kemerli girişin yanlarıyla birleşti. Kapı önlerinde açık duruyordu.

Bayaz yumuşak bir ses tonuyla, "İşte ben zanaat diye buna derim," diye mırıldandı.

Dışarıya kötü kokulu hava yayılmadı, çürümüşlüğün veya küfün kokusu yoktu, yıllardır açılmadığını belli eden hiçbir şey yoktu, serin ve kuru havası vardı sadece. *Yine de bir mezar açmış hissi veriyor.*

Sessizlik, soğuk taşların üzerinde esen rüzgârın sesi ve Glokta'nın kurumuş boğazından gelen nefes sesine aşağıdan bir yerlerden suyun sesi katılıyordu. Doğaüstü korku gitmişti. Açık kapıya bakarken sadece endişe hissediyordu. *Rektör'ün ofisinin önünde beklemekten farkı yok.* Ve Bayaz gülümseyerek arkasına döndü.

"Ben burayı mühürleyeli çok uzun zaman oldu ve bunca zamandır eşikten kimse geçmedi. Siz üçünüz gerçekten seçilmiş insanlarsınız." Glokta kendisini öyle hissetmiyordu. Hasta hissediyordu. "İçeride tehlikeler var. Hiçbir şeye dokunmayın ve ben nereye gidiyorsam beni takip edin. Yanımdan ayrılmayın çünkü yollar hep aynı kalmayabilir."

Glokta, "Aynı kalmayabilir mi?" diye sordu. "Bu nasıl olur?"

Yaşlı adam omuzlarını silkti. "Ben sadece kapıcıyım," diyerek anahtarı ve zinciri gömleğinin içine soktu, "mimarı değilim." Ve gölgelere doğru bir adım attı.

Jezal kendisini iyi hissetmiyordu, hiç iyi hissetmiyordu hem de. Kapıdaki harflerin yarattığı korkunç mide bulantısı yüzünden değildi sadece, daha fazlası vardı. Ani bir şok ve tiksinti hissediyordu, sanki bir bardağı eline alıp içindekinin su olduğunu düşünerek kafasına dikmiş ama bardaktaki başka bir şey çıkmıştı. Belki de sidikti. Buna benzer korkunç bir sürprizdi ama dakikalara ve saatlere yayılıyordu. Aptallık veya çocukça hikâyeler diye göz

ardı ettiği şeyler şimdi birden gözlerinin önünde gerçeğe dönüşmüştü. Dünya önceki günden farklı bir yerdi, garip ve huzursuz edici bir yerdi ve eskisi gibi kalmasını çok isterdi.

Neden burada olduğunu bilmiyordu. Jezal tarihle çok ilgili değildi. Kanedias, Juvens ve hatta Bayaz tozlu kitaplardan bildiği isimlerdi, çocukken duymuştu onları ve hiç ilgisini çekmemişlerdi. Hepsi kötü şanstı, başka bir şey değildi. Müsabaka'yı kazanmıştı ve şimdi buradaydı, eski bir kulede bunları düşünüyordu. Hepsi bundan ibaretti. Garip bir eski kule.

"Yaratan'ın Evi'ne hoş geldiniz," dedi Bayaz.

Jezal bakışlarını kaldırdı ve ağzı açık kaldı. "Ev" kelimesi içinde bulunduğu loş mekânı tasvir etmeye yetmiyordu. Buranın içine Lordlar Dairesi bile sığabilirdi, bütün yapı yerleştirilse bile geriye yer kalırdı. Duvarlar kaba taşlardandı, bitirilmemiş ve sıvasızdı, gelişigüzel üst üste koyulmuş gibi duruyorlar, sonsuza kadar yukarı çıkıyorlardı. Odanın ortasında, tam tepede, bir şey asılı duruyordu. Devasa ve harikulade bir şey.

Jezal'ın aklına devasa boyutlardaki seyrüseferci aletleri geldi. Metal halkalardan bir sistemdi bu, loş ışıkta parıldıyor, daha küçük halkalar aralarından, içlerinden, çevresinden geçiyordu. Belki de yüzlercesi bir aradaydı, hepsinin üzerinde işaretler, belki de yazılar veya anlamsız çizikler vardı. Ortasında büyük, siyah bir top duruyordu.

Bayaz zemindeki devasa daireye doğru yürümeye başladı, zeminin üzerinde zarif çizgiler vardı ve koyu renkli taşların içine parlak metalle işlenmişti. Bayaz'ın ayak sesleri tavandan yankılanıyordu. Jezal adamın peşinden gitti. Bu kadar büyük bir mekânda hareket etmenin ürkütücü ve baş döndürücü bir yanı vardı.

Bayaz, "Burası Ortadiyar," dedi.

"Ne?"

Yaşlı adam işaret etti. Metal çizgiler anlam kazandı. Sahil şeritleri, dağlar, nehirler, topraklar ve denizler açığa çıktı. Jezal'ın yüzlerce haritadan ezbere bildiği Ortadiyar'ın şekli şimdi ayaklarının dibindeydi.

"Dünya Çemberi'nin tamamı." Bayaz sonsuz zemini işaret etti. "Angland şu tarafta, ötesinde Kuzey var. Gurkhul şurada. İşte

Starikland ve Eski İmparatorluk, şurada Styria'nın Şehir Devletleri, ötesinde Suljuk ve daha uzakta Thond. Kanedias bilinen dünyanın topraklarının bir çember oluşturduğunu fark etmişti, kendi Evi'ni de çemberin tam merkezine inşa etti. Çemberin dış kenarı en batıda Eski İmparatorluk'un ötesindeki Shabulyan adasından geçer."

Kuzeyli, "Dünyanın kıyısı," diye mırıldanıp kendi kendine başını salladı.

Glokta, "Evinin her şeyin merkezinde olduğunu düşünmek ne büyük bir kibir," dedi.

"Hah." Bayaz devasa mekâna bakındı. "Yaratan kibir konusunda sınır tanımazdı, kardeşleri de."

Jezal düşüncesizce yukarıya baktı. Odanın yüksekliği genişliğinden de fazlaydı; tavanı, eğer varsa, gölgelerin arasında gözden kayboluyordu. Kaba taş duvarlarda demir parmaklıklar gözüne ilişti, yirmi metre yukarıda bir galeri vardı. Ardında, daha yukarıda, bir tane daha, sonra bir tane daha, sonra bir tane daha. Hepsinin tepesinde ise garip cihaz duruyordu.

Birden afalladı. Hareket ediyordu! Her şey hareket ediyordu! Yavaşça, nizami bir biçimde, sessizce, halkalar değişiyor ve dönüyor, birbirinin içine geçiyordu. Bunun nasıl olduğunu bilmiyordu. Bir şekilde, kapıya sokulan anahtar hareketi tetiklemiş olmalıydı... ya da bunca yıldır dönüyor olabilirler miydi?

Başı döndü. Şimdi bütün mekanizma dönüyor gibiydi, değişiyor, daha da hızlı hareket ediyordu, galeriler de buna dahildi, farklı yönlere gidiyorlardı. Yukarıya bakmak başının dönmesine yardımcı olmuyordu, o yüzden ağrıyan gözlerini yere odakladı ve ayakları dibindeki Ortadiyar haritasına baktı. Nefesi kesildi. Zemin daha da kötüydü. Şimdi bütün zemin dönüyordu! Etrafındaki her şey değişiyordu! Dışarıya çıkan kemerlerin hepsi birbirinin aynıydı, sayıları bir düzine kadardı. Hangisinden geldiklerini tahmin edemedi. Korkunç bir paniğe kapıldı. Sadece cihazın ortasındaki kara küre sabitti. Sulanan gözlerini çaresizce küreye odakladı ve nefesini kontrol altına almaya uğraştı.

Hepsi yavaşça sona erdi. Bütün salon yeniden sabitlendi. Halkalar hâlâ değişiyor, hafifçe içe doğru ilerliyordu. Ağzında toplanan tükürüğü yuttu, sırtını kamburlaştırdı ve başı önüne eğik diğerlerinin peşinden koştu.

Bayaz, "O taraftan değil!" diye kükredi. Sesi yoğun sessizlikte gümbürdedi ve devasa evin içinde binlerce kez yankılandı.

"O taraftan değil!"

"O taraftan değil!"

Jezal geri zıpladı. Kemer ve ardındaki loş koridor diğerlerinin yürüdüğü koridora çok benziyordu ama şimdi sağında olduklarını gördü. Bir şekilde yanlış tarafa sapmıştı.

Yaşlı adam, "Sadece benim gittiğim yere git, dedim sana!" diye tısladı.

"O taraftan değil."

"O taraftan değil."

Jezal, "Özür dilerim," diye kekeledi. Sesi dev mekânda çok cılızdı. "Bana... hepsi aynı göründü!"

Bayaz elini rahatlatmak için adamın omzuna koydu ve Jezal'ı yavaşça kendine çekti. "Seni korkutmak istemedim, dostum ama senin gibi gelecek vadeden biri aramızdan bu kadar erken ayrılsaydı yazık olurdu." Jezal yutkunup gölgeli koridora göz gezdirdi, kendisini nelerin beklediğini hayal etti. Aklına hiç hoş olmayan bir sürü alternatif geldi.

Arkasına dönüp yürürken Bayaz'ın sesi hâlâ yankılanıyordu. "...o taraftan değil, o taraftan değil, o taraftan değil..."

Logen bulundukları yerden nefret ediyordu. Taşlar soğuk ve ölüydü, hava durgun ve ölüydü, hareket ederken çıkardıkları sesler bile boğuk ve cansız çıkıyordu. İçerisi ne çok sıcak ne çok soğuktu ama yine de sırtından terler akıyor, ensesindeki tüyler amaçsız bir korkuyla diken diken oluyordu. Birkaç adımda bir dönüp ardına bakıyor, birisinin kendisini izlediğini düşünüyor ama kimseyi göremiyordu. Arkasında sadece Luthar denen çocuk ve sakat Glokta vardı, ikisi de kendisi gibi şaşkın ve endişeliydi.

Bayaz sakin bir ses tonuyla, "Onu bu koridorlarda kovaladık," dedi. "On bir kişiydik. Hepimiz Mecus'tuk, son kez bir aradaydık. Khalul hariç herkes. Zacharus ve Cawneil burada Yaratan ile dövüştü ve yenildi. Hayatta kaldıkları için şanslıydılar. Anselmi ve Kırıkdiş o kadar şanslı değildi. Kanedias'ın elinde can verdiler. O gün iki iyi dost, iki kardeş kaybettim."

Soluk bir ışık perdesiyle aydınlanan dar bir balkona doğ-

ru yürüdüler. Bir tarafta sarp kayalar yükseliyor, diğer taraftaki uçurum karanlığın içinde gözden kayboluyordu. Kara bir çukurdu, gölgelerle doluydu, ne bir başı ne bir sonu vardı, ucu bucağı görünmüyordu. Mekân çok büyük olmasına rağmen hiç yankı yapmıyordu. Hava hareket etmiyor, en ufak bir rüzgâr bile esmiyordu. Ortamın havası bir mezarınki gibi bayat ve boğucuydu.

Glokta, "Aşağıda su olmalı," diye mırıldandı, korkuluklardan aşağıya bakarken. "Bir şey olmalı, değil mi?" Gözlerini kıstı. "Tavan nerede?"

Luthar, "Burası çok kötü kokuyor," diye sızlandı ve bir eliyle burnunu kapattı.

Logen ilk kez adamla aynı fikirdeydi. Tanıdığı bir kokuydu bu, nefretle dudaklarını büzüştürdü. "Lanet olasıca Mankafalar gibi kokuyor."

Bayaz, "Ah, evet," dedi. "Shanka, Yaratan'ın eseridir."

"Yaratan'ın eseri mi?"

"Tabii ki. Kil ve metali aldı, geriye kalan etle onları yaptı."

Logen adama baktı. "Onları yaptı mı?"

"Savaşını savaşmaları için. Bize karşı. Mecuslara karşı. Kardeşi Juvens'e karşı. İlk Shankaları burada yarattı ve dünyaya serbest bıraktı – büyümeleri, üremeleri ve yok etmeleri için. Amaçları buydu. Kanedias öldükten sonra yıllarca onları avladık ama hepsini yakalayamadık. Onları dünyanın ücra köşelerine sürdük, orada tekrar büyüdüler ve ürediler, şimdi de büyümeye, üremeye ve yok etmeye devam ediyorlar." Logen'ın ağzı açıktı.

"Shanka." Luthar kıkırdayıp başını iki yana salladı.

Mankafalar gülünecek bir şey değildi. Logen birden arkasına dönüp dar balkonu vücuduyla kapattı ve Luthar'a tepeden baktı. "Komik bir şey mi var?"

"Demek istediğim, herkes Shanka diye bir şey olmadığını bilir."

Logen, "Hayatım boyunca onlarla savaştım," diye hırladı. "Eşimi, çocuklarımı, arkadaşlarımı öldürdüler. Kuzey onlarla dolu, lanet olasıca Mankafalarla." Öne eğildi. "Bu yüzden, sakın bana var olmadıklarını söyleme."

Luthar'ın yüzü soldu. Destek için Glokta'ya baktı ama Engizitör sırtını bir duvara yaslamış bacağını ovalıyordu, dudaklarını

sıkı sıkı kapatmıştı ve yüzünden boncuk boncuk terler akıyordu. "Her türlü benim umurumda değil!" diye tersledi.

Logen, yüzünü Luthar'ınkine yaklaştırarak, "Dünyada bir sürü Shanka var," diye tısladı. "Belki bir gün sen de onlarla karşılaşırsın." Arkasına dönüp Bayaz'ı takip etti; Bayaz çoktan balkonun diğer ucundaki kemerin altından geçiyordu. Bu yerde kaybolmaya hiç niyeti yoktu.

Bir büyük salon daha. Bu da devasaydı, her iki yanında sütunlardan birer orman vardı ve sütunların gölgeleri her yeri kaplıyordu. Işık tepedeki deliklerden geliyor, taştan duvarlarda garip desenler oluşturuyordu. Işıktan ve gölgeden, beyazın ve siyahın karışımı şekillerdi. *Neredeyse bir yazıya benziyor. Burada benim için bir mesaj mı var?* Glokta ürperdi. *Belki biraz daha bakarsam ne olduğunu anlayabilirim...*

Luthar yanından geçti, gölgesi yere düştü ve çizgiler bozuldu, ardından garip his yok oldu. Glokta başını iki yana salladı. *Bu lanet olasıca yerde aklımı yitireceğim. Zihnimi berrak tutmalıyım. Sadece gerçeklere odaklan, Glokta, sadece gerçeklere.*

"Işık nereden geliyor?" diye sordu.

Bayaz işaret etti. "Yukarıdan."

"Pencereler mi var?"

"Belki."

Glokta'nın bastonu önce ışığa sonra karanlığa değdi, sol bacağını arkasında sürümeye devam etti. "Koridorlardan başka bir şey yok mu? Bunun amacı nedir?"

Bayaz kibirli bir biçimde, "Yaratan'ın aklından ne geçtiğini kim bilebilir?" diye sordu. "Ya da büyük tasarımını?" Doğru düzgün cevaplar vermemekle sanki gurur duyuyordu.

Glokta'nın gördüğü kadarıyla bütün mekân büyük bir emek ziyanıydı. "Burada kaç kişi yaşıyordu?"

"Yıllar önce, mutlu zamanlarda, yüzlercesi. Kanedias'a her tür insan hizmet eder, işlerinde yardımcı olurdu. Ama Yaratan kimseye güvenmezdi ve sırları konusunda çok kıskançtı. İnsanları yavaş yavaş dışarıya atmaya başladı, Agriont'a ve Üniversite'ye gönderdi. Sonunda, içeride üç kişi kaldı. Kanedias'ın kendisi, asistanı Jaremias." Bayaz duraksadı. "Ve kızı Tolomei."

"Yaratan'ın kızı mı?"

Yaşlı adam, "Evet, ne olmuş?" diye tersledi.

"Hiçbir şey, hiçbir şey." *Bir anlığına da olsa havasını bozdum. Gerçi burayı bu kadar iyi biliyor olması çok garip.* "Sen burada ne zaman yaşadın?"

Bayaz kaşlarını çattı. "Çok soru sormak diye bir şey bilir misin?"

Glokta uzaklaşan adamın arkasından baktı. *Sult yanıldı. Rektör de hata yaparmış. Bu Bayaz'ı küçümsedi ve bedelini ödedi. Bu kel kafalı ve sinir bozucu adam kim ki İttifak'ın en güçlü adamını aptal yerine koyuyor?* Bulunduğu yerde, bu dünyevi durmayan yerin derinliklerinde, cevap çok da garip gelmedi.

Mecusların İlki.

"İşte bu."

"Ne?" diye sordu Logen. Koridor iki yöne doğru uzanıyor, hafifçe dönüyor ve karanlıkta gözden kayboluyordu. Dev taş bloklardan duvarlar her iki yanda da koridoru kuşatıyordu.

Bayaz cevap vermedi. Ellerini taşların üzerinde gezdiriyor, bir şey arıyordu. "Evet. Bu." Bayaz gömleğinden anahtarı aldı. "Kendinizi hazırlayın."

"Ne için?"

Mecus anahtarı görünmeyen bir deliğe soktu. Duvarı oluşturan bloklardan biri birden kayboldu, gök gürültüsüne benzer bir ses çıkararak tavana çarptı. Logen irkilerek başını iki yana salladı. Kulaklarını elleriyle kapatmış Luthar'ın öne eğildiğini gördü. Bütün koridorda taşın çıkardığı ses yankılanıyordu.

Bayaz, "Bekleyin," dedi ama Logen kulaklarındaki uğultu yüzünden adamı güçlükle duyuyordu. "Hiçbir şeye dokunmayın. Bir yere gitmeyin." Açıklıktan geçti ve anahtarı duvarın üzerinde bıraktı.

Logen adamın arkasından baktı. Dar bir koridor hafif bir ışıkla aydınlanıyor, bir derenin akmasına benzer bir ses duyuluyordu. Logen içinde açığa çıkan garip meraka yenik düştü. Diğer ikisine baktı. Bayaz belki de diğerlerine bir yere gitmemelerini söylemişti. Eşikten geçti.

Ve kendisini parlak, yuvarlak bir odada buldu. Yukarıdan bir

yerden ışık süzülüyordu, etraflarını kuşatan karanlıktan sonra ışığa bakmak gözlerini acıtıyordu neredeyse. Kavisli duvarlar kusursuzdu, temiz beyaz taşlardan inşa edilmişti. Duvarlardan akan su ortadaki bir havuzda toplanıyordu. Hava serindi, Logen hafifçe ürperdi. Dar bir köprü geçitten yukarı çıkıyor, sudan çıkan uzun beyaz bir sütunun dibinde son buluyordu. Bayaz en tepede dikilmiş bir şeye bakıyordu.

Logen nefesini tutarak Mecus'un yanına gitti. Yaşlı adamın önünde beyaz taştan bir blok vardı. Tam ortasına yukarıdan bir yerden su damlıyordu. Hep aynı noktaya tap tap tap düşen düzenli damlalardı. İnce bir su tabakasının içinde iki şey vardı. İlki kare bir kutuydu, bir adamın kafasını içine alacak kadar büyüktü ve koyu renkli metalden yapılmıştı. Diğeri ise daha garip bir şeydi.

Bir silaha benziyordu, belki de bir baltaydı. Minik metal tüplerden yapılmış uzun bir sapı vardı, yaşlı bir sarmaşık gibi tüpler birbiri üzerine bükülüyordu. Bir ucunda aşınmış bir tutma yeri, diğerinde ise tek parça bir metal vardı. Metalin üzerinde küçük delikler vardı ve ucundan uzun ve ince bir kanca çıkıyordu. Işık karanlık yüzeyinde dans ediyor, su damlaları ışıldıyordu. Garip, güzel ve büyüleyici. Tutma yerinde tek bir harf vardı, koyu renkli metalin içine gümüşle işlenmişti. Logen harfi kılıcından tanıyordu. Kanedias'ın işareti. Yaratan'ın eseri.

Silaha doğru uzanırken, "Bu nedir?" diye sordu.

Bayaz, "Ona dokunma!" diye haykırıp Logen'ın elini kenara itti. "Sana beklemeni söylemedim mi?"

Logen geriye tedirgin bir adım attı. Mecus'u hiç bu kadar endişeli görmemişti ama gözlerini taşın üzerindeki garip şeyden alamıyordu. "Bir silah mı?"

Bayaz yavaşça ciğerlerini havayla doldurdu. "Korkunç bir silah, dostum. Ona karşı seni hiçbir çelik, taş veya büyü koruyamaz. Yanına bile gitme, seni uyarıyorum. Çok tehlikelidir. Kanedias buna Bölücü derdi, ağabeyi ve efendim Juvens'i bununla öldürdü. Bir defasında bana iki ucu olduğunu söylemişti. Birisi burada, diğeri Öbür Dünya'da."

Logen, "Bu ne demek ki?" diye mırıldandı. Kesici bir kenar görmüyordu.

Bayaz omzunu silkti. "Bilseydim İlk Mecus olmak yerine Yaratan ben olurdum." Uzanıp kutuyu eline aldı ve ağırlığıyla yüzünü buruşturdu. "Bana yardım eder misin?"

Logen kutunun altına ellerini uzattı ve nefesini tuttu. Saf demirden bir kütle olsaydı ancak bu kadar ağır olabilirdi. "Ağırmış," diye inledi.

"Kanedias onu sağlam olması için yaptı. O bile ancak bu kadar güçlüsünü yapabilirdi. İçindekini Dünya'dan korumak için değil." Eğilip fısıltıyla ekledi. "Dünya'yı içindekinden korumak için."

Logen kaşlarını çattı. "İçinde ne var?"

Bayaz, "Hiçbir şey," dedi. "Şimdilik."

Jezal dünya üzerinde en çok nefret ettiği üç adamı düşünmeye çalışıyordu. Brint? Geri zekâlının tekiydi. Gorst? Jezal'ı yenmek için sadece elinden gelenin en iyisini yapmıştı. Varuz? Sadece kendini beğenmiş yaşlı bir piçti.

Hayır. Bu üçlü listesinin en tepesindeydi. Saçma sapan şeylerden bahseden, gizemli ve kendini çok önemli görüyormuş gibi havası olan küstah ihtiyar. Herkese tepeden bakan, çirkin yaraları ve ürkütücü bakışları olan vahşi. Ukala yorumları ve hayatta her şeyi biliyormuş gibi tavırlarıyla sinir bozan kötürüm. Bu üçlü, içinde bulundukları korkunç yerin pis kokulu havası ve kasvetli karanlığıyla birleşince onu neredeyse tekrar kusturacaktı. Şu anda bundan daha kötüsü yanında kimsenin olmaması olurdu. Etrafındaki gölgelere baktı ve yalnız olduğunu hayal edince ürperdi.

Yine de, bir köşeyi dönünce morali düzelir gibi oldu. İleride kare şeklinde güneş ışığı görünüyordu. Adımlarını hızlandırdı, bastonundan destek alarak yürüyen Glokta'yı geride bıraktı ve yeniden dünyaya adım atma düşüncesiyle ağzı sulandı.

Jezal açık havaya adım atınca zevkten gözlerini kapattı. Soğuk rüzgâr yüzünü okşadı ve temiz havayı ciğerlerine doldurdu. Korkunç bir rahatlamaydı hissettiği, sanki haftalardır karanlıkta sıkışıp kalmış, sanki gırtlağını sıkan parmaklar birden gevşemişti. Düz taşlarla döşenmiş geniş açıklıkta yürümeye başladı. Dokuzparmak ve Bayaz ileride yan yanaydı, bellerine kadar gelen bir siperin önünde duruyorlardı ve arkalarında...

Aşağıdaki Agriont'u gördü. Beyaz duvarlar, gri çatılar, parıldayan pencereler ve yeşil bahçelerden oluşan bir yamaya benziyordu. Yaratan'ın Evi'nin doruğunda değillerdi. Aşağılardaki çatılardan birinde, kapının hemen üzerindeydiler ama bulundukları yer yine de çok yüksekti. Jezal yıkık dökük Üniversite'yi, Lordlar Dairesi'nin parıldayan kubbesini, Sorgu Evi'nin basık kütlesini hemen tanıdı. Mareşaller Meydanı'nı görebiliyordu, binaların arasında tahtadan bir kâse gibiydi, ortasındaki dövüş dairesinin sarı parıltısını gördüğüne bile yemin edebilirdi. Agriont'un ötesinde, beyaz duvarlar ve hendeklerle çevrilen şehir gri gökyüzünün altında gri binalardan oluşan bir yığındı ve denize kadar uzanıyordu.

Jezal şaşkınlık ve rahatlamayla gülmeye başladı. Zincir Kulesi bunun yanında bir merdiven sayılırdı. O kadar yukarıdaydı ki her şey durgun, zamanda donmuş gibi duruyordu. Kendisini bir kral gibi hissediyordu. Yüzlerce yıldır bu manzarayı kimse görmemişti. Aşağıda yaşayan ve çalışan minik insanlardan çok daha büyük, görkemli ve önemli biriydi. Dönüp Glokta'ya baktı ama sakat adam gülümsemiyordu. Yüzü daha da solgundu, kaşlarını çatmış şehre bakıyor, sol gözü endişeyle seğiriyordu.

Jezal, "Yükseklik korkun mu var?" diye sordu gülerek.

Glokta kül rengi yüzünü Jezal'a döndü. "Basamaklar yoktu. Burada çıkmak için merdiven çıkmadık!" Jezal'ın gülümsemesi solmaya başladı. "Basamak yoktu, anlıyor musun? Bu nasıl olabilir? Nasıl? Söylesene!"

Jezal bu kadar yükseğe nasıl çıktıklarını düşününce yutkundu. Sakat haklıydı. Basamak veya rampa yoktu, ne yukarı ne aşağı gitmişlerdi. Fakat şimdi burada, Agriont'un en yüksek kulesinden bile tepedeydiler. Yeniden midesi bulanmaya başladı. Manzara şimdi mide bulandırıcı ve baş döndürücüydü. Dengesizce geri adım attı. Evine gitmek istiyordu.

"Karanlıkta tek başıma onu takip ettim ve burada karşılaştık. Kanedias. Yaratan. Burada dövüştük. Ateş ve çelik ve et ile. Burada durduk. Tolomei'yi gözlerimin önünde buradan aşağı attı. Neler olduğunu gördüm ama onu engelleyemedim. Kendi kızını aşağıya attı, hayal edebiliyor musun? Bunu en az hak eden kişi

Tolomei'ydi. Ondan daha masum bir ruh yoktu." Logen kaşlarını çattı. Buna ne diyeceğini bilemiyordu.

Bayaz, sade surların üzerinde yumruklarını sıkarak, "Burada mücadele ettik," diye mırıldandı. "Ona saldırdım, ateşle, çelikle, etle, o da bana saldırdı. Onu aşağıya attım. Yanarak aşağıdaki köprünün üzerine düştü. Ve Euz'un son oğlu da böylece bu dünyadan göçtü, sırlarının birçoğunu da beraberinde götürdü. Dördü birbirlerini yok ettiler. Çok yazık."

Bayaz dönüp Logen'a baktı. "Ama bunların hepsi çok önceydi, dostum. Çok uzun zaman önce." Yanaklarını şişirip sırtını kamburlaştırdı. "Bu yerden gidelim. Burası bir mezara benziyor, bir mezar hatta. Burayı ve içindeki anıları bir kez daha mühürleyelim. Hepsi geçmişte kaldı."

Logen, "Hah," dedi. "Babam geçmişin tohumlarının şimdinin meyvelerini barındırdığını söylerdi."

"Öyle." Bayaz yavaşça uzanıp parmaklarıyla Logen'ın elindeki soğuk ve koyu renkli kutuya dokundu. "Öyle. Baban bilge bir adammış."

Glokta'nın bacağı yanıyordu, bükülmüş omurgası kıçından kafatasına kadar uzanan bir alev nehri gibiydi. Ağzı talaşla doluymuş gibi kuruydu, yüzü terliydi, nefesi burnunda tıslıyordu ama yine de siyah küreli ve garip mekanizmalı devasa salondan açık kapıya doğru yürümeye devam etti. *Işığa doğru.*

Dar geçidin önündeki dar köprüde başını geriye attı, bastonu tutan eli titriyordu, gözlerini kırpıştırıp ovaladı. Temiz havayı içine çekti ve serin rüzgârı yüzünde hissetti. *Rüzgârın kendimi bu kadar iyi hissetmemi sağlayacağını kim bilebilirdi? Belki de basamakların olmaması iyi oldu. Aksi halde başaramazdım.*

Luthar çoktan köprüyü yarılamıştı, kendisini bir şeytan kovalıyormuş gibi acelesi vardı. Dokuzparmak nefes nefeseydi ve Kuzey dilinde bir şeyler mırıldanıp duruyordu. Glokta bunun, "Hâlâ hayattayım," gibi bir şey olduğunu düşündü. Adamın metal kutuyu tutan kollarındaki kaslar büyük bir ağırlığı taşıyormuşçasına gergindi. *Bu yolculuğun tek amacı bir iddiayı ispatlamak değildi. Dışarıya ne çıkardı? Neden bu kadar ağır?* Arkasına dönüp karanlığa baktı ve ürperdi. Bilmek istediğine emin değildi.

Bayaz tünelden çıkıp açık havaya adım attı, her zamanki gibi ukalaydı. "Ee, Engizitör," dedi, "Yaratan'ın Evi'ne yaptığımız seyahati nasıl buldunuz?"

İğrenç, garip ve korkunç bir kâbus. Birkaç saatliğine İmparator'un zindanlarına dönmeyi bile tercih edebilirim. "Sabahı geçirmenin bir yolu," diye cevap verdi.

Bayaz, "Hoşuna gitmesine sevindim," diye kıkırdayıp siyah metali gömleğinin içinden çıkardı. "Söylesene, hâlâ benim bir yalancı olduğuma inanıyor musun? Yoksa sonunda şüphelerin yok oldu mu?"

Glokta somurtarak anahtara baktı. Somurtarak adama baktı. Somurtarak Yaratan'ın Evi'ne baktı. *Şüphelerim her geçen saniye artıyor, asla yok olmayacaklar. Sadece şekil değiştiriyorlar.* "Dürüst olmamı ister misin? Neye inanacağımı bilmiyorum."

"Güzel. Kendi cehaletinin farkında olmak aydınlanmaya giden ilk adımdır. Ama Rektör'e ne söyleyeceğini düşünmen gerek." Glokta'nın gözleri titredi. "Ben kapıyı kilitlerken köprüyü geçmeye başlasan iyi olur, değil mi Engizitör."

Aşağıdaki soğuk suya düşmek artık gözüne çok ürkütücü gelmiyordu. *Düşersem, en azından aydınlıkta öleceğim.* Glokta son bir kez ardına baktı, Yaratan'ın Evi'nin kapıları hafif bir tıkırtıyla kapanıyor, daireler eski haline dönmeye başlıyordu. *Her şey geldiğimiz zamanki gibi.* Tüyleri diken diken olmuş halde sırtını kapıya döndü, midesi bulanmaya başlayınca boş dişetlerini emdi, sessizce küfredip topallayarak köprüde yürümeye başladı.

Luthar çaresizce diğer taraftaki kapıyı yumrukluyordu. Glokta adamın yanına giderken, "Bizi içeriye alın!" diye ağlamaklı bir ses tonuyla bağırdı. "Kapıyı açın!" Kapı sonunda açıldı ve şaşkın Muhafız'ın yüzü göründü. Çok yazık. Biraz daha bekleseydi Yüzbaşı Luthar gözyaşlarına boğulacaktı. Müsabaka'nın gururlu galibi, İttifak'ın cesur genç oğlanını dizleri üzerinde ağlarken görmek güzel olurdu. Bunu görmek neredeyse yaptığımız seyahate değerdi. Luthar içeriye girdi ve Dokuzparmak da kucağında kutuyla peşinden gitti. Muhafız gözlerini kısıp Glokta'ya baktı. "Bu kadar çabuk mu döndünüz?"

Yaşlı bunak. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Yumurtalarımın daha yarısını yedim. Siz gideli yarım saat olmadı."

Glokta neşesizce güldü. "Daha doğrusu yarım gün." Ama avluya bakarken kaşlarını çattı. Gölgeler bıraktıkları gibiydi. *Hâlâ sabahın erken saati ama nasıl?*

"Yaratan bir defasında zamanın insanın zihninde olduğunu söylemişti." Glokta kafasını çevirirken yüzünü buruşturdu. Bayaz arkasındaydı ve kalın parmağıyla şakağına vuruyordu. "Daha kötüsü de olabilirdi, inan bana. Asıl, daha içeriye girmeden önceki bir zamanda dışarı çıkarsan işin yaş." Gülümsedi ve gözleri ışığın altında parıldadı. *Aptalı mı oynuyor? Yoksa benimle dalga mı geçiyor? Her halükârda, bu oyunlardan sıkılmaya başladım.*

Glokta, "Bu kadar bilmece yeter," dedi tıslayarak. "Neden bana neyin peşinde olduğunu söylemiyorsun?"

Mecusların İlki'nin gülümsemesi daha da genişledi. "Seni sevdim, Engizitör, gerçekten. Bu lanet olasıca ülkede tek dürüst adamın sen olduğunu düşünmeye başladım. Bir ara, sen ve ben sohbet etmeliyiz. Benim ne istediğim ve senin ne istediğin konusunda." Gülümsemesi yok oldu. "Ama bugün değil."

Açık kapıdan geçti ve Glokta'yı gölgelerin içinde yalnız bıraktı.

KİMSENİN KÖPEĞİ

"Neden ben?" West dişlerini sıkmış, kendi kendine mırıldanarak Güney Kapısı'ndaki köprüye baktı. Rıhtımdaki saçmalık çok vaktini almıştı ama zaten son günlerde her şey böyle değil miydi? Bazen İttifak'ta savaşa hazırlanan tek adam olduğunu düşünüyordu. Sanki her şeyi kendisinin organize etmesi, atların nallarındaki çivilerin sayısına kadar her şeyle kendisinin ilgilenmesi gerekiyordu. Mareşal Burr ile olan toplantısına geç kalmıştı ve bugün de kendisinden yapılması imkânsız yüz şey isteneceğini biliyordu. Hep böyleydi. Agriont'un kapısında beklemek en son ihtiyacı olan şeydi.

"Neden ben?" Başı yeniden ağrımaya başlamıştı. Gözlerinin arkasında tanıdık zonklama açığa çıkmıştı. Her gün daha erken başlıyor ve daha kötüye gidiyordu.

Son birkaç gündür hava çok sıcak olduğu için askerlerin zırhlarını eksiksiz giymesi gerekmiyordu. Şimdi iki tanesi bu tavsiyeye uymadığı için çok pişman olmalıydı. Birisi kapının yakında yerde oturuyordu, elleri bacaklarının arasında yüksek sesle inliyordu. Bir diğeri yanında dikiliyordu, burnundan kan akıyor ve kırmızı damlalar köprünün üzerine düşüyordu. İki asker ellerinde mızraklarını tutuyorlardı, silahların uçları esmer gence doğrultulmuştu. Gencin yanında bir güneyli dikiliyordu, uzun gri saçları olan yaşlı bir adamdı, ellerini parmaklıklara koymuş, sıkıntılı bir biçimde karşısındaki manzaraya bakıyordu.

Genç omzu üzerinden geriye bakınca West çok şaşırdı. Bir kadın: Siyah saçları kısa kesilmiş ve şimdi yağlı dikenler gibi havaya dikilmişti. Elbisesinin kollarından biri omzuna kadar yırtılmış, uzun ve kaslı kolu açığa çıkmıştı. Eğri bir bıçağı elinde sıkı sıkı tutuyordu. Bıçak ayna gibi parıldıyordu ve çok keskindi, kadının temiz görünen tek yeriydi. Gencin yüzünün sağ tarafında alnın-

dan çenesine kadar uzanan gri bir yara izi vardı, siyah kaşının ve dudaklarının üzerinden geçiyordu. Fakat West'i en çok şaşırtan şey gözleriydi, şüpheyle kısılmış sarı gözlerinde inanılmaz bir düşmanlık vardı. Gurkhul'da savaşırken her tür Kantic ile karşılaşmış ama hiç böyle gözler görmemişti. Derin, zengin, altınsı bir sarı, şeye benziyor...

Sidiğe. Yakına girince kokunun bu olduğunu anladı. Sidik ve kir, ekşimiş ter. Bu kokuyu savaştan hatırlıyordu, uzun süredir yıkanmamış askerlerin kokusuydu. West yaklaşırken burnunu buruşturmamak için kendini zor tuttu ve sadece ağzından nefes almaya çalıştı, bıçağın yanından geniş bir açıyla geçmek gibi bir istek vardı içinde. Tehlikeli bir durumu kontrol altına almak istiyorsanız ne kadar korksanız korkun korkunuzu belli etmemeliydiniz. Kişisel deneyimlerine dayanarak, kontrol kendisindeymiş gibi davranırsa yolun yarısını geçmiş olacağını biliyordu.

Yüzü kanlı askere, "Tanrı aşkına, burada neler oluyor?" diye kükredi. Öfkeli görünmek için rol yapmak zorunda değildi, zaten öfkesi gittikçe artıyordu.

"Bu pis kokulu dilenciler Agriont'a girmek istiyor, efendim! Onları geri çevirmek istedim ama kâğıtları var!"

"Kâğıtları mı?"

Tuhaf yaşlı adam West'in omzuna hafifçe dokunup kenarları hafifçe kirlenmiş kâğıtları uzattı. West üzerinde yazanları okurken kaşları daha da çatıldı. "Bu, Lord Hoff tarafından imzalanmış bir geçiş izni. İçeri alınmaları gerek."

"Ama silahlarını bırakmak zorundalar! İçeriye silahlı giremeyeceklerini söyledim!" Askerin bir elinde koyu renkli bir yay, diğer elinde ise Gurkhul tasarımı eğri bir kılıç vardı. "Bunları kadından almak yeterince zordu ama üzerini aramak istediğimde... bu Gurkhul orospusu..." Kadın tıslayıp öne adım attı, askerler endişeyle geriledi.

Yaşlı adam Kantic dilinde, "Sakin ol, Ferro," dedi. "Tanrı aşkına, sakin ol." Kadın köprünün taşlarının üzerine tükürdü ve kendi dilinde West'in anlamadığı bir küfredip bıçağını birkaç kez sağa savurdu. Bıçağı kullanmayı biliyor gibiydi ve kullanmaya hevesli gibi de bir hali vardı.

West kendi kendine, "Neden ben?" diye mırıldandı. Bu so-

run çözülene kadar bir yere gidemeyeceği belliydi. Sanki başında yeterince dert yokmuş gibi. Derin bir nefes aldı ve kendisini pis kokulu kadının yerine koymaya çalıştı: Bir yabancı, ne dediğini anlamadığı insanlarla etrafı çevrili, ellerinde mızraklar var ve üzerini aramaya çalışıyorlar. Şimdi muhtemelen West'in ne kadar kötü koktuğunu düşünüyordu. Tehlikeli olmaktan çok şaşkın ve korkmuş olması gerekirdi. Fakat hiç korkuyora benzemiyordu ve çok tehlikeli görünüyordu.

Yaşlı adam genç olandan daha mantıklı görünüyordu, West bu yüzden adama döndü. Kendi kırık Kantic diliyle, "Siz Gurkhul'dan mısınız?" diye sordu.

Yaşlı adam yorgun gözlerini West'e çevirdi. "Hayır. Güneyde Gurkhul'dan başka yerler de vardır."

"O zaman Kadir ya da Tauri?"

"Güneyi biliyor musun?"

"Biraz, savaşta oradaydım."

Yaşlı adam başını yana çevirdi ve kadına baktı. Kadın sarı gözlerini kısmış ikiliye bakıyordu. "O, Muntaz denilen bir yerden."

"Hiç duymadım."

"Nereden duyacaksın?" Yaşlı adam kemikli omuzlarını silkti. "Deniz kıyısında, dağların ötesinde, Shaffa'nın doğusunda küçük bir ülke. Gurkhul yıllar önce orayı işgal etti ve insanları ya dağıldı ya da köle edildi. Sanırım o günden beri böyle aksi." Kadın kaşlarını çattı ama bir gözü sürekli askerlerin üzerindeydi.

"Ya sen?"

"Ah, ben daha güneyden geliyorum, Kanta'nın ötesinden, çölün ötesinden, hatta Dünya'nın Çemberi'nin ötesinden. Benim doğduğum yer sizin haritalarınızda yoktur, dostum. İsmim Yulwei." Kara elini uzattı.

"Collem West." Kadın şüpheyle tokalaşan ikiliye baktı.

"Bunun adı da West, Ferro! Gurkhul askerleriyle savaşmış! Bu ona güvenmeni sağlayacak mı?" Yulwei'nin sesi çok ümitli çıkmamıştı; gerçekten de kadın hâlâ savaşmaya hazır bir şekilde öne doğru eğilmişti, hâlâ ters ters bakıyordu ve bıçağı tutan eli gevşememişti. Askerlerden biri talihsizce öne adım atıp mızrağıyla havayı yoklama hatasına düştü. Kadın hırlayıp adamın üzerine tükürdü ve anlaşılmaz tehditler yağdırdı.

West askere bakıp, "Bu kadar yeter!" diye kükredi. "Lanet olasıca mızraklarınızı kaldırın!" Askerler şok oldu ve gözlerini kırpıştırdı, West de sesini kontrol altına almaya çalıştı. "Agriont'u işgal etmeye gelmiş olamazlar, değil mi? Kaldırın şu mızrakları!"

Mızraklar isteksizce havaya kalktı. West en otoriter havasına bürünerek kadına doğru kararlı bir adım attı. Kendi kendine, korkunu belli etme, diye tavsiye etti ama kalbi yerinden çıkacakmış gibi atıyordu. Avucunu öne uzattı, şimdi kadına dokunacak kadar yakındı.

Kötü Kantic diliyle, "Bıçak," dedi. "Lütfen. Sana zarar vermeyecekler, söz veriyorum."

Kadın kısık, boncuk boncuk sarı gözleriyle önce West'e, ardından mızraklı adamlara sonra yeniden West'e baktı. Acele etmedi. Ağzı kuru ve kalbi küt küt atan West'in koltukaltları sıcak güneşin altında terlemeye başlamıştı ve kadının kokusunu umursamamaya çalışıyordu. Zaman geçtikçe geçti.

Yaşlı adam birden, "Tanrı'nın dişleri adına, Ferro!" diye bağırdı. "Yaşlı bir adamım ben! Acı bana! Şunun şurasında geriye sadece birkaç yılım kalmış olabilir! Ben ölmeden adama bıçağı ver!"

Kadın dudaklarını bükerek, "Sssss," diye tısladı. Bıçak bir an için havaya kalktı, ardından kabzası West'in avucuna indi. West rahatlayarak yutkundu. Son âna kadar kadının kendisini bıçaklayacağından emindi.

"Teşekkür ederim," dedi. Sesi hissettiğinden daha sakin çıkmıştı. Bıçağı askerlerden birine uzattı. "Silahları depoya koy ve misafirlerimize Agriont'ta eşlik et. Onlara, özellikle de kadına zarar gelirse, seni sorumlu tutarım, anlıyor musun?" Başçavuşa öfkeli bakışlar attıktan sonra işler çığırından çıkmadan kapıdan geçti ve tünele adım attı. Yaşlı adamı ve pis kokulu kadını arkasında bıraktı. Başındaki zonklama daha da kötüleşmişti. Lanet olsun, geç kalmıştı.

"Tanrı aşkına, neden ben?" diye homurdandı.

Binbaşı Vallimir, "Korkarım silah depoları kapandı," diyerek tısladı. West'e, burnunun tepesinden kendisinden bozuk para isteyen bir dilenciymiş gibi bakıyordu. "Kotalarımız doldu, çizel-

genin ilerisindeyiz, bu hafta ocaklar yakılmayacak. Zamanında gelseydiniz belki..." West'in başı daha da kötü zonklamaya başladı. Kendini yavaş nefesler almaya zorladı ve sesini sakin tutmaya çalıştı. Öfkelenerek bir şey elde edemezdi. Kontrolü kaybederek hiçbir zaman bir şey elde edilmezdi.

West sabırla, "Anlıyorum, Binbaşı," dedi, "ama devam eden bir savaş var. Bize gönderilen adamların silahları az, Lord Mareşal Burr ocakların yakılmasını, askerlere ekipman yapılmasını emretti."

Aslında bu doğru değildi ama Mareşal'in yardımcılarından biri olduğundan beri West kimseye eksiksiz olarak gerçeği söylemiyordu. Bunu yaptığında işlerin hiçbiri halledilmiyordu. Artık işini yapmak için dil dökmek, blöf yapmak, yalan söylemek, yalvarmak ve bazen de üstü kapalı tehditler savurmak zorundaydı. Hangi taktiğin hangi adamda işe yarayacağı üzerinde uzmanlaşmaya başlamıştı.

Ne yazık ki, Kral'ın Silah Depoları'ndan sorumlu Binbaşı Vallimir'de hangisinin işe yarayacağını henüz bulamamıştı. Bir şekilde, rütbelerinin eşit olması işi zorlaştırıyordu: Adamı tehdit ederek bir yere varamazdı, yalvarması da çok uygun olmazdı.

Ayrıca, sosyal statü olarak birbirlerinin hiç dengi değillerdi. Vallimir köklü asillerdendi, güçlü bir aileden geliyordu ve inanılmaz derecede küstah bir adamdı. Vallimir'in yanında Jezal dan Luthar mütevazı ve özverili bir adam gibi kalıyordu. Savaş tecrübesinin olmaması işleri daha da zorlaştırıyordu ve bunu telafi etmek istercesine daha da büyük bir pislik gibi davranıyordu. Her ne kadar Mareşal Burr'un emirleri de olsa, West'ten gelen emirlere pis kokulu bir dilencinin yalvarışlarıymış gibi yaklaşıyordu.

Bugün de farklı değildi. "Bu ayki kotamız doldu, *Binbaşı West*." Vallimir ismini söylerken tiksindiğini belli edercesine özellikle vurgulamayı başarmıştı. "Bu yüzden demirci ocakları kapalı. Hepsi bu."

"Lord Mareşal'e bu cevabı mı vereyim?"

"Size gönderilen askerleri silahlandırmak lordlarının göreviydi," dedi. "*Onlar* sorumluluklarını yerine getirmiyor diye kimse *beni* suçlayamaz. Benim sorunum değil, *Binbaşı West*, Lord Mareşal'e *bunu* söyleyebilirsin."

Hep böyleydi. Git ve gel: Burr'un ofisinden ikmal departmanına, oradan komutanlara, kıtalara, alaylara, Agriont'un dört bir yanına saçılmış dükkânlara, silah depolarına, kışlalara, ahırlara, askerlerin ve malzemelerin birkaç gün içerisinde yüklenmesi gereken rıhtıma, diğer departmanlara gidiyor ve sonra tekrar başladığı yere geri dönüyordu. Kilometrelerce yürüyor ama hiçbir şeyi halledemiyordu. Her akşam yatağına taş gibi düşüyor ve birkaç saat sonra kalkıp her şeye yeniden başlıyordu.

Bir tabur komutanıyken görevi eline silah alıp düşmanla dövüşmekti. Mareşal'in yardımcılarından biri olarak ise görevi silahtan çok kâğıt kullanarak kendi tarafıyla mücadele etmekten ibaretti, kendini bir askerden çok bir sekreter gibi hissediyordu. Büyük bir kayayı bir tepenin zirvesine doğru yuvarlamaya çalışan bir adamdı sanki. Kendini zorluyor, zorluyordu ama hiçbir yere varamıyor, kaya kendisini ezer diye itmekten de vazgeçemiyordu. Bu arada, aynı kayanın altında ezilme tehlikesiyle karşı karşıya küstah piçler de kendisine sürekli aynı şeyi söylüyordu. "Bu benim kayam değil."

Şimdi, Gurkhul savaşında neden bazen yiyecek veya giyecek bulunamadığını, erzaklarını taşıyacak veya arabaları çekecek atları olmadığını daha iyi anlıyordu. Çok gerekli ve kolaylıkla elde edilebilecek şeylerden sürekli mahrum kalmışlardı.

West kendi beceriksizliği yüzünden aynısının bir kez daha yaşanmasına izin vermeyecekti. Emri altındaki askerler silahları olmadığı için ölmeyecekti. Yeniden sakinleşmeye çalıştı ama başındaki ağrı gitgide artıyordu, o yüzden sesi çatlak çıktı. "Angland'da zırhları ve silahları eksik adamlarla savaşmak zorunda kalırsak ne olacak, Binbaşı Vallimir? O zaman kimin sorunu olacak bu? Sanırım sizin olmayacak! Siz hâlâ burada, soğuk demir ocaklarının başında olacaksınız!"

West kelimeler ağzından çıkar çıkmaz fazla ileri gittiğini anladı ve adamın öfkeden kudurduğunu gördü. "Buna nasıl cesaret edersin? Benim kişisel onurumu mu sorguluyorsun? Ailem dokuz nesildir Kral'ın Adamları'na mensup benim."

West gözlerini ovaladı, gülse mi ağlasa mı bilemedi. "Cesaretinizden şüphem yok, sizi temin ederim, öyle demek istemedim." Kendisini Vallimir'in yerine koymaya çalıştı. Adamın ne kadar

baskı altında olduğunu bilmiyordu: Muhtemelen demirciler yerine askerlerden sorumlu olmayı tercih ederdi, muhtemelen... işe yaramıyordu. Adam bir boktu ve West adamdan nefret ediyordu. "Burada onurunuzu veya ailenizi sorgulamıyoruz, Binbaşı. Savaşa hazır mıyız yoksa değil miyiz onu sorguluyoruz!"

Vallimir'in gözleri ölüm soğukluğuna büründü. "Sen kiminle konuştuğunu sanıyorsun, pis köylü? Buradaki nüfuzunu Burr'a borçlusun, o da eyaletlerden gelen ahmağın teki, sadece şansı yaver gittiği için bu rütbeye kadar çıkabildi." West gözlerini kırpıştırdı. Arkasından böyle şeyler dendiğini biliyordu ama yüzüne söylenmesi başka bir şeydi. "Ve Burr gidince sana ne olacak? Ha? Arkanda o olmayınca ne yapacaksın? Ne soyun ne ailen var!" Vallimir dudaklarını büzüştürdü. "Elbette senin şu *kız kardeşin* dışında ve duyduğum kadarıyla o da–"

West birden öne atıldı. "Ne?" diye hırladı. "Ne dedin?" Görüntüsü ürkütücü olmalıydı çünkü Vallimir'in beti benzi attı.

"Ben... ben–"

"Sence arkamda Burr'a ihtiyacım mı var, amına koduğumun solucanı?" Farkında olmadan öne doğru bir hamle yaptı, Vallimir yüzünü buruşturarak arkasındaki duvara doğru çekildi ve gelecek darbeyi engellemek istercesine kolunu havaya kaldırdı. West piç kurusunun gırtlağını sıkıp kafası kopana kadar boynunu sallamamak için kendisini zor tuttu. Başındaki zonklama dayanılmazdı. Basınçtan gözlerinin yerinden fırlayacağını düşündü. Burnundan yavaşça nefes aldı, yumruklarını acıyana kadar sıktı. Öfkesi yavaşça duruldu, şimdi vücudunun kontrolünü geri kazanmak üzereydi. Öfkesi nabız gibi atıyor, göğsünü sıkıştırıyordu.

Fısıltıyla, "Kardeşim hakkında söyleyecek bir şeyin varsa," dedi, "şimdi söyleyebilirsin. Hemen şimdi." Sol elini yavaşça kılıcına attı. "Sonra da bu sorunu şehir surlarının dışında çözebiliriz."

Binbaşı Vallimir olduğu yere biraz daha sindi. "Ben bir şey duymadım," diye fısıldadı. "Hiçbir şey duymadım."

"Hiçbir şey." West adamın bembeyaz yüzüne bir süre daha baktı ve geri çekildi. "Şimdi bana bir iyilik yapıp ocakları benim için yakar mısın? Yapacak bir sürü işimiz var."

Vallimir gözlerini kırpıştırdı. "Tabii ki. Hemen yaktırıyorum."

West arkasına dönüp uzaklaşmaya başladı. Adamın bakışlarının birer hançer gibi sırtına saplandığının farkındaydı, zaten daha kötü olan bir durumu daha da kötüleştirmişti. Nüfuzlu insanlar arasından bir düşman daha edinmişti. Komik olan ise adamın haklı olmasıydı. Burr olmazsa işi bitmişti. Şu *kız kardeşi* dışında kimsesi yoktu. Lanet olsun, başı ağrıyordu. "Neden ben?" diye mırıldandı. "Neden?"

Hâlâ yapacak bir sürü işi vardı, koca bir gün sürecek kadar çok iş ama West daha fazla dayanamıyordu. Başı o kadar kötü ağrıyordu ki önünü zor görüyordu. Karanlıkta uzanmak, yüzüne yarım saatliğine, bir dakikalığına bile olsa ıslak bir bez koymak istiyordu. Cebinden anahtarını çıkardı ve diğer eliyle ağrıyan gözlerini kapatıp dişlerini sıktı. Sonra kapının diğer tarafından gelen sesi duydu. Bir kadehin tıngırtısı. Ardee.

Kendi kendine, "Hayır," diye tısladı. Şimdi değil! Neden kıza bir anahtar vermişti ki? Sessizce küfrederek kapıyı çalmaya hazırlandı. Halime bak, kendi kapısını çalıyordu. Yumruğu kapıya inmedi. Zihninde hoş olmayan bir görüntü canlandı. Ardee ve Luthar, çıplak ve kan ter içerisinde halının üzerinde oynaşıyordu. Anahtarı sokup çevirdi ve kapıyı itti.

Ardee pencerenin kenarındaydı ve yalnızdı, kardeşinin yalnız ve giyinik olduğunu görünce rahatladı. Fakat şarap sürahisinden kadehini ağzına kadar doldurduğunu görünce canı sıkıldı. West içeriye dalınca Ardee kaşlarını kaldırdı.

"Ah, sensin."

West, "Başka kim olabilir?" diye sordu. "Burası benim odam, değil mi?"

"Bu sabah birisi tersinden kalkmış." Kadehin kenarından masanın üzerine biraz şarap döküldü. Ardee eliyle şarabı silip parmaklarını yaladı, sonra kadehinden koca bir yudum aldı. Her hareketi West'i rahatsız ediyordu.

West yüzünü buruşturup kapıyı kapattı. "Bu kadar çok içmek zorunda mısın?"

"Genç bir bayanın da bir meşgaleye ihtiyacı olduğunu söylüyorlar, değil mi?" Sözleri her zamanki gibi pervasızdı ama West başı ağrımasına rağmen bir şeylerin yolunda olmadığını sezdi.

Ardee masaya bakıp duruyordu, hatta masaya doğru ilerlemeye başlamıştı bile. West kardeşinden önce masaya ulaştı ve üzerindeki kâğıdı eline aldı; üstüne tek bir satır yazılmıştı.

"Bu nedir?"

"Hiçbir şey! Onu bana ver!"

West kâğıdı kardeşinden uzakta tutup okudu.

Her zamanki yerde, yarın gece
–A.

West'in tüyleri diken diken oldu. "Hiçbir şey mi? Hiçbir şey mi?" Kâğıdı kardeşinin yüzüne doğru salladı. Ardee sırtını döndü, bir sineği savuşturur gibi başını salladı, hiçbir şey söylemeden şarabından bir yudum aldı. West dişlerini sıktı.

"Luthar, değil mi?"

"Ben öyle bir şey demedim."

"Demene gerek yok." West elini yumruk yaparak kâğıt parçasını buruşturdu. Kapıya doğru döndü, bütün kasları gerilmişti ve titriyordu. Gidip küçük piçin gırtlağını sıkmamak için kendisini zor tutuyordu ama kendisini durup düşünmeye zorladı.

Jezal kendisine ihanet etmişti, minnet bilmez piç. Ama bu şaşırtıcı değildi – adam götün önde gideniydi. Şarabı kese kâğıdına koyarsan sızdırdığı zaman şaşırmamak gerekirdi. Ayrıca, mektupları yazan Jezal değildi. Adamın üzerine çökmek ne işe yarardı? Dünyada bir sürü ahmak erkek vardı.

"Bununla ne yapmaya çalışıyorsun, Ardee?"

Ardee kanepeye oturdu ve kadehinin üzerinden buz gibi bakışlar attı. "Neyle, kardeşim?"

"Ne olduğunu biliyorsun!"

"Biz aile değil miyiz? Birbirimize dürüst olmamız gerekmez mi? Söyleyecek bir şeyin varsa söyle! Ne yaptığımı sanıyorsun?"

"Bana sorarsan burnunu boka sokuyorsun!" Güçlükle de olsa sesini kontrol altına aldı. "Jezal ile ilişkin fazla ileriye gitti. Mektup mu yazıyorsun? Mektup mu? Onu uyarmıştım ama sıkıntı o değilmiş! Aklından ne geçiyordu? Ne düşünüyordun? İnsanlar konuşmaya başlamadan buna bir son vermen lazım!" Göğsü sıkışmaya başladı, derin bir nefes alıp bağırmaya devam

etti. "Şimdiden konuşuyorlar! Buna bir son ver! Beni duyuyor musun?"

Ardee kayıtsızca, "Seni duyuyorum," dedi, "ama insanların ne düşündüğü kimin umurunda?"

"Benim!" West neredeyse çığlık atıyordu artık. "Ne kadar zor koşullar altında çalıştığımı biliyor musun? Beni aptal mı zannediyorsun? Neler çevirdiğini biliyorum, Ardee!" Kardeşinin suratı asıldı ama West devam etti. "Bu, ilk de değil! Erkekler konusunda şansının yaver gitmediğini sana hatırlatmam mı gerek?"

"En azından ailemdeki erkekler konusunda hatırlatmana gerek yok!" Şimdi sırtını dikleştirmişti, yüzü gergin ve öfkeden rengi çekilmişti. "Sen şansım hakkında ne biliyorsun? On yıldır hiç konuşmadık!"

West, "Şimdi konuşuyoruz!" diye bağırdı ve buruşturduğu kâğıdı fırlattı. "Bunun nasıl sonuçlanacağını biliyor musun? Onu elde etsen bile ne olacak biliyor musun? Bunu hiç düşündün mü? Ailesi kızaran gelinlerinden çok mu hoşlanacak sanıyorsun? En iyi ihtimalle seninle hiç konuşmazlar. En kötü ihtimalle ikinizle de bağlantılarını keserler!" Titreyen parmağıyla kapıyı işaret etti. "Onun ne kadar boş ve kendini beğenmiş bir adam olduğunun farkında değil misin? Hepsi öyle! Ailesinin yardımı olmadan senden ne yapar? Yüksek yerlerde dostları olmazsa ne yapar? Nereden başlayacağını bile bilmez! Birbirinizle nasıl mutlu olabilirsiniz?" Başı ikiye yarılacak gibiydi ama bağırmaya devam etti. "Büyük ihtimalle onu elde edemeyeceksin. Sonra ne olacak? İşin bitmiş olacak, bunu düşündün mü? Daha önce bu noktaya çok yaklaştın! Bir de aramızda zeki olan sen olacaksın! Herkesi kendine güldüreceksin!" Öfkesiyle boğulacak gibiydi. "İkimize de gülecekler!"

Ardee nefesini tuttu. "Şimdi bakla çıktı ağzından!" diye haykırdı. "Ben kimsenin umurunda değilim, *senin* şöhretin tehlikede–"

"Koduğumun aptal orospusu!" Sürahi odanın diğer tarafına uçtu. Ardee'nin başının üzerinde parçalandı, etrafa cam parçaları ve şarap saçıldı. West buna daha da öfkelendi. "Beni neden dinlemiyorsun?"

Bir anda odanın diğer tarafına geçti. Ardee afalladı, sonra bir çatırtı geldi, West'in yumruğu Ardee'nin yüzünde patlamıştı. Kız

çok uzağa düşmedi, West yere düşmeden kardeşini yakaladı, yakasından tutup kardeşini duvara çarptı.

"İkimizin de sonu olacaksın!" Ardee'nin başını bir, iki, üç kez duvara vurdu. Bir eliyle kızın boynunu kavradı.

Dişlerini açığa çıkardı. Vücuduyla Ardee'yi duvara yasladı. Gırtlağını sıkmaya başlayınca Ardee'nin boğazından küçük sesler çıkmaya başladı.

"Seni bencil, işe yaramaz... amına koduğumun... orospusu!"

Kızın saçları yüzüne düşmüştü. West saçların arasından dar bir kesit görüyordu, ağzın bir köşesi, gölgede kalmış bir göz.

Göz kendisine bakıyordu. Acısız. Korkusuz. Boş, düz, bir cesedin gözü gibi.

Sık. Homurtu. Sık.

Sık...

West mide bulandırıcı bir biçimde irkilerek kendine geldi. Parmaklarını açtı ve elini geri çekti. Kardeşi sırtı duvara dayalı ayakta duruyor, güçlükle nefes alıyordu. Yoksa zor nefes alan kendisi miydi? Başı çatlıyordu. Göz hâlâ kendisine bakıyordu.

Hayal görmüş olmalıydı. Öyle olmalıydı. Birazdan uyanacak ve kâbus sona erecekti. Bir rüya. Sonra Ardee saçları yüzünden çekti.

Derisi balmumu gibiydi, bembeyazdı. Burnundan akan kan beyaz yüzünde koyu renkli duruyordu. Boynundaki pembe parmak izleri çok belirgindi. Kendi parmaklarının iziydi ve onlar gerçekti.

West'in midesi bulanmaya başladı. Ağzını açtı ama sesi çıkmadı. Kardeşinin dudağındaki kana baktı, kusmak istiyordu. "Ardee..." Kelimeyi söylerken neredeyse kusacaktı. Mide özsuyu ağzına geldi ama konuşmaya devam etti. "Üzgünüm... çok üzgünüm... sen iyi misin?"

"Daha kötülerini de yaşadım." Uzanıp parmak ucuyla dudağına dokundu. Kan ağzının etrafına dağıldı.

"Ardee..." West bir elini öne uzattı, sonra yapabileceklerinden korkup geri çekti. "Çok üzgünüm..."

"O da hep çok üzgündü. Hatırlıyor musun? Sonrasında bizi kucağına alır ve ağlardı. Hep üzgündü. Ama üzgün olmak onu bir sonrakinde durdurmazdı. Unuttun mu?"

West öğürdü, ağzına gelen kusmuğu yuttu. Ağlayıp kendisine hakaretler yağdırsaydı, yumruklar atsaydı, çok daha kolay olurdu. Bunun dışında her şeye razıydı. Bunu aklına getirmemeye çalışırdı ama unutmamıştı. "Hayır," diye fısıldadı. "Hatırlıyorum."

"Sen gittikten sonra bitti mi sanıyorsun? Daha da kötüleşti. O zaman kendi başıma kaldım. Hep senin geri döneceğini hayal ettim, gelip beni kurtaracağını. Ama geldiğin zamanlarda da uzun süre kalmadın ve ilişkimiz eskisi gibi değildi ve sen hiçbir şey yapmadın."

"Ardee... bilmiyordum–"

"Biliyordun ama kurtulmuştun. Hiçbir şey yapmamak daha kolaydı. Rol yapmak. Anlıyorum, biliyor musun, hatta seni suçlamıyorum bile. Senin kaçıp kurtulduğunu bilmek bile beni rahatlatıyordu. Öldüğü gün hayatımın en mutlu günüydü."

"O bizim babamızdı–"

"Ah, evet. Benim kötü talihim. Erkekler konusundaki kötü şansım. Sadık bir kız gibi mezarında ağladım. Törene gelenler aklımdan şüphe edene kadar ağladım. Sonra herkes uyuyana kadar bekledim. Sessizce dışarıya çıktım, mezarının yanına gittim, bir süre mezara baktım... ve sonra mezarına işedim! Eteğimi kaldırdım, yere çömeldim ve üzerine işedim! Bunları yaparken tek bir şey düşünüyordum – artık kimsenin köpeği olmayacaktım!"

Elinin tersiyle ağzındaki kanı sildi. "Sen bana haber gönderdiğinde ne kadar sevindiğimi görmen gerekirdi! Mektubu defalarca okudum. Yitik hayallerim gerçek oluyordu. Ümit mi? Amına koduğumun laneti! Kardeşimle, koruyucumla yaşamaya gidecektim. Bana göz kulak olacak, bana yardım edecekti. Belki de artık *benim de* bir hayatım olacaktı! Ama sen hatırladığım gibi değildin. Büyümüştün. Önce beni umursamadın, sonra bana nutuklar atmaya başladın, ardından beni dövdün ve şimdi de üzgünsün. Gerçekten babanın oğlusun!"

West inledi. Sanki beynine bir iğne saplıyordu. Daha fazlasını hak etmişti. Kardeşi haklıydı. Kardeşiyle ilgilenememişti. Kendisi kılıçla antrenman yapıp kendisinden nefret eden adamların kıçını öperken Ardee burada acı çekiyordu. Tek yapması gereken biraz çaba sarf etmekti ama gerçekle yüzleşememişti. Kardeşiyle geçir-

diği her an suçluluk hissi bir taş gibi midesine çökmüş ve buna dayanamamıştı.

Ardee öne adım attı. "Belki de gidip Jezal'ı bulmalıyım. Şehrin en geri zekâlısı olsa bile bana el kaldıracağını sanmıyorum, sen ne dersin!" West'i kenara itip kapıya doğru yürüdü.

"Ardee!" West kardeşinin kolunu tuttu. "Lütfen... Ardee... üzgünüm..."

Ardee dilini dışarıya çıkarıp kanlı tükürünü West'in üniformasının üzerine attı. "Bu, üzgün olduğun içindi, piç kurusu."

Kapı West'in suratına kapandı.

HERKES KENDİNE TAPAR

Ferro gözlerini kısıp iriyarı adama baktı, adam da kendisine bakıyordu. Bir süredir böyle devam ediyorlar, vaktin tamamını olmasa da büyük bir kısmını birbirlerine dik dik bakarak geçiriyorlardı. Hepsi çirkin, yumuşak beyaz şeylerdi ama bu adam farklıydı.

Hilkat garibesi gibiydi.

Kendi yüzünün yaralı olduğunu, güneşte ve rüzgârda aşındığını, vahşi doğada geçen yılların ardından yıprandığını biliyordu ama bu adamın yüzü savaşta uzun süre kullanılmış bir kalkana benziyordu – çizik, delik deşik ve yaralı. Böylesine bir yüzde hâlâ canlı gözler görmek şaşırtıcıydı ama şimdi o canlı gözlerle kendisine bakıyordu.

Adamın tehlikeli olduğuna karar verdi.

Sadece büyük değil, güçlüydü de. Vahşi bir gücü vardı. Kilosu kendisininkinin belki iki katıydı ve kalın boynu kaslardan oluşuyordu. Adamın etrafına yaydığı gücü hissedebiliyordu. Kendisini tek eliyle havaya kaldırırsa şaşırmazdı fakat bu durum kendisini endişelendirmiyordu. Bunun için önce kendisini yakalaması gerekti. Büyük ve güçlüyse yavaş demekti.

Yavaş ve tehlikeli bir araya gelmezdi.

Yaralar da kendisini rahatsız etmiyordu. Sadece çok sayıda dövüşe girdiğini gösteriyor ama onları kazanıp kazanmadığını söylemiyorlardı. Onu rahatsız eden diğer şeylerdi. Oturuşu – sakindi ama rahat değil. Hazır. Sabırlı. Gözlerinin hareket ediş şekli – zeki, dikkatli, ondan odanın geri kalanına ve sonra tekrar ona bakıyordu. Karanlık, düşünceli, ihtiyatlı gözler. Onu tartan gözler. Ellerinin üzerinde kalın damarlar göze çarpıyordu, uzun parmakları vardı ama tırnaklarının içi kirliydi. Bir parmağı eksikti. Parmağın olması gereken yerde beyaz bir et parçası vardı. Bu durum hoşuna gitmedi. Tehlike kokusu alıyordu.

Bu adamla silahsız dövüşmek istemezdi.

Ama bıçağını köprüdeki pembeye vermişti. Adamı neredeyse bıçaklayacaktı fakat son anda fikrini değiştirmişti. Adamın gözlerinde, bir Gurkhul mızrağı ile ölmeden önce Aruf'un gözlerinde gördüğü bir şeyi görmüştü. Üzgün, sanki kendisini anlıyor gibi bakıyordu. Sanki bir nesne değil, insanmış gibi kendisine bakıyordu. İstemese de, son anda fikir değiştirip bıçağı vermiş, kendisini buraya getirmelerine ses çıkarmamıştı.

Aptal!

Şimdi pişmandı ama gerekirse savaşarak kaçıp kurtulabilirdi. Birçok insan dünyanın silahlarla dolu olduğunun farkında değildi. Fırlatılacak nesneler veya düşmanı üzerine fırlatacak nesneler. Kırılıp sopa gibi kullanılabilecekler şeyler. Bir adamı boğmak için kullanılabilecek bezler. Yüzlere fırlatılabilecek toz. Hiçbir şeyi yoksa rakibinin boğazını ısırabilirdi. Dudaklarını geriye çekip adama dişlerini gösterdi ama adam bunu fark etmemiş gibiydi. Sessizce oturuyordu. Sessiz, sakin, çirkin ve tehlikeli.

Kendi kendine, "Lanet olasıca pembeler," diye mırıldandı.

Zayıf olan, tam tersine, hiç tehlikeli görünmüyordu. Hasta gibiydi, saçları bir kadınınki gibi uzundu. Endişeli ve gergindi, dudaklarını yalayıp duruyordu. Ara sıra yan gözle kendisine bakıyor ama kaşlarını çattığını görünce bakışlarını kaçırıyor, yutkunuyor, gırtlağındaki yumru kıvranarak aşağıya iniyordu. Korkuyor gibiydi, bir tehdit oluşturmuyordu ama Ferro iriyarı olanı izlerken göz ucuyla adamı da süzmeyi ihmal etmiyordu. Tamamen görmezden gelmek uygun olmazdı.

Hayat kendisine sürprizlere hazırlıklı olmayı öğretmişti.

Geriye sadece ihtiyar kalıyordu. Bu pembelerin hiçbirine güvenmiyordu ama en az güvendiği bu kel kafalı adamdı. Yüzünde derin çizgiler vardı, gözlerinin etrafındakiler yuvarlaktı. Zalim çizgilerdi bunlar. Yanaklarında sert ve ağır kemikler vardı. Büyük elleri vardı, üzerleri beyaz tüylerle kaplıydı. Bu üçünü öldürmesi gerekse, her ne kadar iriyarı olan tehlikeli görünse de, önce bu kel kafalıyı öldürürdü. Adam köle tacirlerine benziyor, kendisini baştan aşağıya süzüyordu. Soğuk bakışları vardı, ona değer biçmeye çalışıyordu.

Piç kurusu.

Yulwei adama Bayaz diye hitap etmişti. İki adam birbirini iyi tanıyor gibiydi. Kel kafalı pembe, "Kardeşim," dedi Kantic dilinde ama akraba olmadıkları kesindi. "Büyük Gurkhul İmparatorluğu'nda durumlar nasıl?"

Yulwei iç geçirdi. "Tahta oturalı sadece bir sene oldu ama Uthman bütün isyanları bastırdı, herkese diz çöktürdü. Şimdiden, babasından daha çok korkulan bir adam oldu. Askerleri ona Uthman-ul-Dosht diyor. Hem de gururla. Kanta'nın tamamı neredeyse kontrolünde. Güney Denizi etrafına tek başına hükmediyor."

"Dagoska hariç her yere."

"Doğru ama gözleri Dagoska'nın üzerinde. Orduları yarımadaya doğru ilerliyor, ajanları Dagoska'nın duvarları arkasında çok meşgul. Şimdi Kuzey'de bir savaş olduğu için, şehri kuşatma altına alması an meselesidir. Bunu yaptığında ona uzun süre karşı koyabileceklerini sanmıyorum."

"Emin misin? Denizleri hâlâ İttifak kontrol ediyor."

Yulwei kaşlarını çattı. "Gemiler gördük, kardeşim. Çok sayıda. Gurkhul donanma kurmuş. Gizlice, güçlü bir donanma. Son savaş sırasında başlamış olmalılar. Sanırım denizleri bir süre daha İttifak kontrol edecek ama uzun süre değil."

"Donanma mı? Hazırlık yapmak için birkaç yılımız daha olmasını ümit ediyordum." Pembe adam birden ciddileşti. "Sanırım planların daha da ivedileşti."

Ferro adamların sohbetinden sıkıldı. Hep hareket etmeye, her zaman diğerlerinden bir adım ileride olmaya alışmıştı. Sabit durmak hoşuna gitmiyordu. Bir yerde çok uzun süre kalırsa Gurkhul kendisini bulurdu. Bu pembelerin dik dik bakabileceği bir sergi değildi. İki adam kaşlarını çatıp konuşurken yerinden kalkıp odada gezinmeye başladı. Kollarını hareket ettirdi. Yerdeki aşınmış tahtaları tekmeledi. Duvarlardaki halıları dürttü ve arkalarında ne olduğuna baktı, ellerini mobilyaların kenarlarında gezdirdi ve dilini şaklatıp dişlerini takırdattı.

Herkesin sinirini bozdu.

Sandalyesinde oturan büyük pembenin yanından geçti, adam elini uzatsa kendisine değebilirdi. Büyüklüğünden veya yaralarından etkilenmediğini göstermek istiyordu. Tedirgin olanın yanına gitti. Uzun saçları olan zayıf pembe geldiğini görünce yutkundu.

Ferro ona, "Ssss," diye tısladı. Adam bir şeyler mırıldanıp olduğu yerden uzaklaştı, Ferro da açık pencerede onun yerine geçti. Dışarıya bakarken odaya sırtını döndü.

Pembelere hiçbirinin umurunda olmadığını gösterdi.

Dışarıda bahçeler vardı. Ağaçlar, bitkiler, dümdüz kesilmiş geniş çimenlikler. Şişman, soluk yüzlü erkekler ile kadınlar güneşin altında çimenlerin üzerinde yürüyor, bir şeyler yiyor ya da içiyordu. Ferro kaşlarını çatıp insanlara baktı. Şişman, aylak, çirkin pembeler. Tanrıları yoktu, yemekten ve aylaklık etmekten başka bir şey bilmiyorlardı.

"Bahçeler," diye hırladı.

Uthman'ın sarayında da bahçeler vardı. Odasının minik penceresinden bahçelere bakardı. Hücresinin. O zamanlar Uthman henüz Uthman-ul-Dosht olmamıştı. İmparator'un en küçük oğluydu. Ferro da delikanlının kölelerinden biriydi. Tutsağıydı. Ferro öne eğilip aşağı tükürdü.

Bahçelerden nefret ederdi.

Şehirlerden de nefret ederdi. Esaret, korku ve yozlaşma anlamına geliyorlardı. Duvarlar bir hapishanenin sınırlarını andırıyordu. Buradan ne kadar çabuk giderse kendisini o kadar mutlu hissedecekti. Ya da en azından daha az mutsuz hissedecekti. Arkasına dönüp kaşlarını çattı. Herkes ona bakıyordu.

Bayaz denen adam konuşmaya başladı. "Çok dikkat çekici birini keşfetmişsin, kardeşim. Kalabalıkta dikkat çekmemesi mümkün değil. Aradığımız gibi olduğuna emin misin?"

Yulwei bir süre kendisine baktı. "Ancak bu kadar emin olabilirim."

Ferro, "Ben buradayım," diye hırladı ama kel pembe kendisini duymamış gibi konuşmaya devam etti.

"Acı hissediyor mu?"

"Çok az. Yolda bir Ölüyiyen ile dövüştü."

"Gerçekten mi?" Bayaz kendi kendine kıkırdadı. "Ona ne kadar zarar verdi?"

"Durumu kötüydü ama iki gün sonra yürüyordu, bir hafta içerisinde hiçbir şeyi kalmadı. Şimdi izi bile yok. Bu normal değil."

"İkimiz de geçmişte normal olmayan bir sürü şey gördük. Emin olmamız gerek." Adam elini cebine soktu. Ferro şüpheyle adamın

eline baktı ve sonra yumruklarını masanın üzerine koyduğunu gördü. Adam elini çekince masanın üzerinde iki düzgün taş belirdi.

Kel adam öne eğildi. "Söylesene, Ferro, hangisi mavi taş?"

Ferro önce adama sonra taşlara baktı. Aralarında bir fark göremedi. Gözler üzerindeydi, dikkatlice kendisini inceliyorlardı; dişlerini sıktı.

"Şu," deyip soldakini işaret etti.

Bayaz gülümsedi. "Tam da beklediğim cevap." Ferro omuzlarını silkti. Şanslı bir tahmindi. Sonra büyük pembenin bakışlarını fark etti. Kaşlarını çatmış, anlamamış gibi taşlara bakıyordu.

Bayaz, "İkisi de kırmızı," dedi. "Sen renkleri görmüyorsun, değil mi Ferro?"

Demek kel adam kendisine oyun oynamıştı. Bunu nereden bildiğini bilmiyordu ama hiç hoşuna gitmemişti. Kimse Ferro Maljinn'e oyun oynayamazdı. Gülmeye başladı. Kaba, çirkin ve acemice bir kahkaha.

Sonra masanın üzerine atladı.

Yumruğunu burnuna geçirdiğinde yaşlı adamın yüzünde şaşkınlık ifadesi yeni belirmeye başlamıştı. Adam inleyip sandalyesiyle beraber geriye devrildi, yaşlı pembe kendisini yerde buldu. Ferro adamın üzerine çıkmak için masayı aşmak istedi ama Yulwei bacağını yakalayıp ve kendisini geri çekti. Tırnakları yaşlı piçin boynunu sıyırdı ve masayı devirip taşları yere düştü.

Ferro ayağını Yulwei'den kurtardı ve yerden kalkarken yaşlı pembenin üzerine atlamak istedi. Fakat Yulwei kendisini bir kez daha yakaladı, "Sakin!" diye bağırırken kendisini geriye çekti. Tüm bu uğraşlarının karşılığı olarak yüzüne bir dirsek yedi ve adam sırtını duvara vererek kıçtüstü yere oturdu. Ferro ayağa ilk kalkan oldu ve kel piç kurusuna tekrar saldırmaya hazırdı.

Ama şimdi iriyarı olan ayağa kalkmıştı ve öne doğru ilerliyor, kendisini izliyordu. Ferro adama gülümseyip yumruklarını sıktı. Şimdi ne kadar tehlikeli olduğunu görecekti.

Adam bir adım daha attı.

Sonra Bayaz bir elini kaldırıp adamı durdurdu. Diğer eli burnundaydı, kanı durdurmaya çalışıyordu. Kıkırdamaya başladı.

"Çok güzel!" Öksürdü. "Çok vahşi ve çok hızlı. Şüphesiz, aradığımız kişi! Umarım özrümü kabul edersin, Ferro."

"Ne?"

"Kabalığım için." Alt dudağındaki kanı sildi. "Bunu hak ettim ama emin olmak zorundaydım. Üzgünüm. Beni affettin mi?" Şimdi farklı görünüyordu. Arkadaşça, samimi ve dürüst. Kimse kusura bakmasın. Güvenini kazanmak bu kadar kolay değildi. Daha fazlası gerekti.

"Göreceğiz," diye tısladı.

"Şimdilik bu da yeterli. Şimdi Yulwei ile... bazı konuları konuşmamıza izin verir misin? Özel olarak konuşmamız gereken şeyler var."

Yulwei, "Önemli değil, Ferro," dedi. "Bu insanlar dost." Ferro kendisinin dostu olmadıklarına emindi ama iki pembeyle birlikte kendisini dışarıya çıkarmasına izin verdi. "Sadece, onları öldürmemeye çalış."

Bu oda diğerine çok benziyordu. Bu pembeler öyle görünmese de zengin olmalıydı. Büyük şömine damarlı koyu renkli bir taştandı. Minderlerin ve pencerelerin yanındaki yumuşak kumaşların üzerine çiçekler ve kuşlar işlenmişti. Duvarda kafasında taç olan bir adamın ciddi bir tablosu asılıydı, Ferro'ya tepeden bakıyordu. Ferro da kaşlarını çatıp adama baktı. Lüks.

Ferro lüksten, bahçelerden daha çok nefret ediyordu.

Lüks yaşam bir kafese tıkılmaktan daha çok tutsaklık anlamına geliyordu. Yumuşak mobilyalar silahlardan daha tehlikeliydi. Tek ihtiyacı olan şey sert zemin ve soğuk suydu. Yumuşak şeyler insanı yumuşak yapardı ve onlara ihtiyacı yoktu.

Burada bir adam daha vardı, ellerini arkasına bağlamış, uzun süre ayakta dikilmeyi sevmiyormuş gibi volta atıyordu. Pembe sayılmazdı, derisi kendisininkiyle pembelerin arasında bir tona sahipti. Kafası bir rahip gibi tıraşlanmıştı. Ferro bundan hoşlanmadı.

En çok rahiplerden nefret ederdi.

Adamın gözleri Ferro'yu görünce aydınlandı, ona ne kadar diş gösterse de adam koşaradım yanına geldi. Garip, küçük adamın üzerinde seyahat etmekten aşınmış kıyafetler vardı, kafasının tepesi Ferro'nun ağzının hizasına geliyordu. "Ben Kardeş Uzunayak," deyip ellerini havada sallayarak konuşmaya başladı, "büyük Seyrüseferciler tarikatının bir üyesiyim."

"Ne güzel." Ferro adama omzunu döndü ve kapının arkasında iki ihtiyarın neler konuştuğunu duymaya çalıştı ama Uzunayak pes etmedi.

"Güzel! Evet, evet, kesinlikle çok güzel! Tanrı beni gerçekten kutsamış. Tarihte bu mesleğe benim kadar uygun birisi olmadığını söyleyebilirim ya da başka bir deyişle ben, Kardeş Uzunayak, asil Seyrüsefercilik ilmine çok uygun bir adamım! Kuzey'in karşı dağlarından en güneyin güneşte kavrulan kumlarına kadar bütün dünya benim evimdir, gerçekten!"

Adam mide bulandırıcı bir memnuniyetle kendisine gülümsüyordu. Ferro adamı umursamadı. İki pembe, iriyarı olan ve zayıf olan, odanın diğer tarafında birbiriyle konuşuyordu. Anlamadığı bir dili kullanıyorlardı. Homurdanan domuzlar gibi sesler çıkarıyorlardı. Belki de kendisi hakkında konuşuyorlardı ama umurunda değildi. Bir başka kapıdan çıktılar ve kendisini susmak bilmeyen rahiple yalnız bıraktılar.

"Dünya Çemberi'nde benim, Kardeş Uzunayak'ın yabancı olduğu az sayıda ulus vardır ama senin nereden geldiğini tahmin etmekte zorlanıyorum." Beklentiyle Ferro'ya baktı ama Ferro bir şey demedi. "Tahmin etmemi mi istiyorsun? Evet, tam bir bilmece. Bir bakalım... gözlerin uzak Suljuk diyarındaki insanlara benziyor, orada kara dağlar parıldayan denizin ardında yükselir, ama derin–"

"Kes sesini, amcık."

Adam cümlesinin ortasında sustu, öksürdü ve uzaklaştı; Ferro'yu yan odadan gelen seslerle baş başa bıraktı. Ferro kendi kendine gülümsedi. Tahtalar kalındı ve sesler boğuktu ama iki adam kulaklarının ne kadar keskin olacağını tahmin etmemişler, Kantic dilinde konuşmaya devam ediyorlardı. Şimdi geri zekâlı Seyrüseferci de sesini kestiğine göre Yulwei'nin söylediği bütün kelimeleri duyabiliyordu.

"...Khalul İkinci Kanun'u bozdu diye sen de Birinci'yi mi bozmalısın? Bu benim hiç hoşuma gitmedi, Bayaz! Juvens olsa buna asla izin vermezdi!" Ferro kaşlarını çattı. Yulwei'nin sesinde başka bir tını vardı. Korku. İkinci Kanun. Adamın Ölüyiyenlere bundan bahsettiğini hatırladı. İnsan eti yemek yasaktır.

Sonra kel kafalı pembe konuştu. "Birinci Kanun bir para-

doks. Büyü Öbür Dünya'dan gelir, bizimki bile. Herhangi bir şeyi değiştirince aşağıdaki dünyaya dokunursun, bir şey yaratınca Öbür Taraf'tan ödünç alırsın ve bunun her zaman bir bedeli vardır."

"Ama bu seferkinin bedeli çok ağır olabilir! Bu Tohum, lanetli bir şey. O kaostan başka bir şey doğurmaz! Euz'un oğulları, çok bilge ve güçlü olmalarına rağmen, bu Tohum onların sonu oldu, hem de hepsinin, farklı şekillerde. Sen Juvens'ten daha mı bilgesin, Bayaz? Kanedias'tan daha mı zekisin? Glustrod'dan daha mı güçlüsün?"

"Hiçbiri değilim, kardeşim ama söylesene... Khalul kaç tane Ölüyiyen yaptı?"

Uzun bir sessizlik oldu. "Emin değilim."

"Kaç tane?"

Yine bir sessizlik oldu. "İki yüz kadar, belki daha fazla. Rahipler Güney'de gelecek vaat edenleri topladı. Şimdi onlardan daha hızlı yapıyor ama birçoğu genç ve zayıf."

"İki yüz veya daha fazla, her geçen gün sayıları artıyor. Birçoğu zayıf ama içlerinde sana veya bana rakip olabilecekler var. Eski Zaman'da Khalul'un çırağı olanlar – Doğu Rüzgârı dedikleri ve o lanet olasıca ikizler var."

Yulwei, "Lanet olası fahişeler!" diye inledi.

"Bir de yalanları tüm bu kaosu başlatan Mamun var."

"Sorunlar o doğmadan çok önce başladı, Bayaz, bunu sen de biliyorsun. Yine de, Mamun Kötüdiyar'daydı. Onu daha yakında hissettim. Korkunç bir biçimde güçlenmiş."

"O zaman haklı olduğumu biliyorsun. Bu arada, bizim sayımız artmıyor."

"Ben Quai'ın gelecek vaat ettiğini sanıyordum."

"Onun gibi yüz taneye daha ve onları eğitmek için yirmi seneye ihtiyacım var. O zaman teraziyi dengeleriz. Hayır, kardeşim, hayır. Ateşe ateşle karşılık vermeliyiz."

"Ateş seni ve bütün yaratılanları yakıp kavursa bile mi? Bırak Sarkant'a gideyim. Khalul hâlâ bizi dinleye–"

Kahkaha. "Dünyanın yarısını esir etti! Ne zaman uyanacaksın, Yulwei? Geri kalanını da esir ettiğinde mi? Seni kaybetmeyi göze alamam, kardeşim."

"Unutma, Bayaz, dışarıda Khalul'dan daha kötü şeyler de var. Çok daha kötü." Sesi şimdi fısıltıdan ibaretti ve Ferro kulak kabarttı. "Sırların Efendileri her şeyi dinliyor..."

"Bu kadar yeter, Yulwei! Bunları düşünmemek daha iyi!" Ferro kaşlarını çattı. Bu saçmalık neydi? Sırların Efendileri? Hangi sırların?

"Juvens'in sana söylediğini unutma, Bayaz. Asla gururlanma. Sen İlim'i kullanıyorsun. Biliyorum. Üzerinde gölgesini görebiliyorum."

"Gölgelerinin canı cehenneme! Yapmam gerekeni yapıyorum! Juvens'in *sana* söylediğini de hatırlıyorum. Birisi sonsuza kadar olan biteni seyredemez. Zamanımız azalıyor ve ben oturup seyretmeyeceğim. Ben ilkim. Kararı ben veririm."

"Sen yolu gösterdiğinde hep seni takip etmedim mi? Vicdanım aksini söylese bile bunu hep yapmadım mı?"

"Ben seni ne zaman yanlış yola soktum?"

"Bunu göreceğiz. Sen ilksin, Bayaz ama Juvens değilsin. Sorgulamak benim ve Zacharus'un görevi. O da benim gibi bundan hoşlanmayacak. Hatta benden daha çok rahatsız olacak."

"Yapılması gerek."

"Ama bedeli diğerleri ödeyecek, her zaman olduğu gibi. Bu Kuzeyli, Dokuzparmak, ruhlarla konuşabiliyor mu?"

"Evet." Ferro kaşlarını çattı. Ruhlar mı? Dokuz parmaklı pembe diğer insanlarla bile konuşabilen birine benzemiyordu.

Yulwei, "Ve Tohum'u bulduğunda," dedi, "onu Ferro'ya mı taşıtacaksın?"

"Kanı buna uygun, birisi bunu yapmalı."

"Dikkatli ol, Bayaz. Seni iyi tanırım, unutma. Belki de herkesten iyi. Amacına hizmet ettikten sonra bile ona göz kulak olacağına dair bana söz ver."

"Ferro ile kendi çocuğummuş gibi ilgileneceğim."

"Onu Yaratan'ın kızından daha iyi koruyacağına söz ver, o zaman kafamda şüphe kalmaz."

Uzun bir sessizlik. Ferro duyduklarını düşünürken dişlerini sıktı. Juvens, Kanedias, Zacharus – bu garip isimler kendisi için bir şey ifade etmiyordu. Ve nasıl bir tohum bütün yaratılanları yakıp kavurabilirdi? Böyle bir şeyin parçası olmak istemiyordu,

bundan emindi. Yeri Güney'deydi, bildiği silahlarla Gurkhul askerleriyle savaşıyor olması gerekiyordu.

Kapı açıldı ve iki adam dışarıya çıktı. Birbirlerinden ancak bu kadar farklı görünebilirlerdi. Birisi esmer tenli, uzun boylu, kemikli ve uzun saçlıydı. Diğeri ise beyaz tenli, yapılı ve keldi. Ferro şüpheyle ikiliye baktı. Önce beyaz olan konuştu.

"Ferro, sana bir teklifim–"

"Seninle gelmiyorum, ihtiyar pembe ahmak."

Kel adamın yüzünde hafif bir öfke görünür gibi oldu ama kendisini hemen kontrol etti. "Neden? Çok daha önemli işlerin mi var?"

Bu sorunun cevabı için düşünmesine gerek yoktu. "İntikam." En sevdiği kelime.

"Ah, anlıyorum. Gurkhul'dan nefret ediyorsun, öyle mi?"

"Evet."

"Sana yaptıkları şeyler yüzünden sana borçlular, değil mi?"

"Evet."

"Senden aileni, halkını ve ülkeni aldıkları için, değil mi?"

"Evet."

"Seni köle yaptıkları için," diye fısıldadı. Ferro, kendisi hakkında ne kadar çok şey bildiğini merak ederek bir kez daha adama saldırmayı düşünüp öfkeyle adama baktı. "Seni soydular, Ferro, senden her şeyini aldılar. Senden hayatını aldılar. Yerinde olsaydım... senin çektiklerini çekseydim... Güney'de ne kadar kan döksem beni tatmin etmezdi. Tatmin olmam için bütün Gurkhul askerlerinin ölmesi gerekirdi. İmparatorluk'un bütün şehirlerini yakmam gerekirdi. Tatmin olmam için kendi sarayının önünde İmparator'u bir kafeste çürütmem gerekirdi!"

Ferro yüzünde vahşi bir gülümsemeyle, "Evet," diye tısladı. Şimdi kendi dilini konuşuyordu. Yulwei böyle şeyler söylememişti – belki de bu yaşlı pembe düşündüğü kadar aptal değildi. "Anlıyorsun! Bu yüzden Güney'e gitmeliyim!"

"Hayır, Ferro." Şimdi sırıtan yaşlı adamdı. "Sana sunduğum fırsatın farkında değilsin. Kanta'ya hükmeden İmparator değil. Çok güçlü görünüyor olabilir ama bir başkasının emirlerini yerine getiriyor. Arka plandaki hükmeden el Khalul'a aittir."

"Peygamber."

Bayaz başıyla onayladı. "Bir yerin kesilirse, bıçaktan mı nefret edersin yoksa bıçağı tutandan mı? İmparator, Gurkhul, bunlar sadece Khalul'un aletleri, Ferro. İmparatorlar gelir ve gider ama Peygamber hep arkalarındadır. Fısıldar. Tavsiyeler verir. Emirler verir. Sana borcu olan o."

"Khalul... evet." Ölüyiyenler aynı ismi kullanmıştı. Khalul. Peygamber. İmparator'un sarayı rahiplerle doluydu, bunu biliyordu. Rahipler böcekler gibi her yeri sarmışlardı. Şehirlerde, kasabalarda, askerlerin arasında dolaşıyor, yalanlarını yayıyor, fısıldıyor, tavsiyeler ve emirler veriyorlardı. Yulwei kaşlarını çattı, mutsuz olduğu her halinden belliydi ama Ferro yaşlı adamın haklı olduğunu anladı. "Evet, görebiliyorum!"

"Bana yardım edersen sana intikamını veririm, Ferro. Gerçek intikam. Bir tane veya on tane ölü asker değil, binlercesi. On binlercesi! Belki de İmparator'un kendisi, kim bilir?" Omzunu silkip Ferro'ya yan döndü. "Yine de seni zorlayamam. İstersen Kötüdiyar'a geri dönebilir, saklanır ve kaçarsın, fareler gibi tozun toprağın içinde yaşarsın. Bu seni tatmin edecekse. Eğer intikamının çapı buysa. Ölüyiyenler şimdi senin peşinde. Khalul'un çocukları. Bizim yardımımız olmadan er ya da geç seni yakalarlar. Yine de seçim senin."

Ferro kaşlarını çattı. Vahşi topraklarda geçirdiği onca seneden, dişiyle tırnağıyla savaştıktan sonra dahi bir yere varamamıştı. Yaptıklarıyla intikamını almış sayılmazdı. Yulwei olmasaydı şimdi ölmüştü. Çölde beyaz kemikler. Ölüyiyenlerin karnında bir et parçası. Ya da İmparator'un sarayının önünde bir kafeste.

Çürümüş.

Hayır diyemezdi, biliyordu ama bu hoşuna gitmiyordu. Bu yaşlı adam kendisine tam olarak ne teklif edeceğini çok iyi biliyordu. Başka seçeneği olmamasından nefret ediyordu.

"Üzerinde düşüneceğim," dedi.

Kel pembenin suratında yine öfke dans etti ama kendine çabuk geldi. "O zaman düşün ama çok uzun sürmesin. İmparator'un askerleri toplanıyorlar ve zaman azalıyor." Diğerleriyle odayı terk etti ve Ferro'yu Yulwei ile yalnız bıraktı.

Ferro, "Bu pembelerden hoşlanmıyorum," dedi, koridordaki yaşlı pembenin duyabileceği kadar yüksek sesle, sonra daha kısık bir sesle ekledi: "Onlarla gitmek zorunda mıyız?"

"Sen gitmelisin. Ben Güney'e geri dönmeliyim."

"Ne?"

"Birinin Gurkhul'a göz kulak olması lazım."

"Hayır!"

Yulwei gülmeye başladı. "İki kez beni öldürmeye çalıştın. Bir kez benden kaçtın ve şimdi yanında kalmamı mı istiyorsun? Seni anlamak çok zor, Ferro."

Ferro kaşlarını çattı. "Bu kel adam bana intikamımı vereceğini söylüyor. Doğru mu söylüyor?"

"Evet."

"O zaman onunla gitmeliyim."

"Biliyorum. Zaten seni buraya bunun için getirdim."

Ferro söyleyecek bir şey bulamadı. Bakışlarını yere indirdi ama Yulwei birden öne çıkarak kendisini şaşırttı. Bir vuruşu karşılamak ister gibi elini havaya kaldırdı ama Yulwei kendisine sıkı sıkı sarıldı. Garip bir histi. Birisine bu kadar yakın olmak. Sıcak. Sonra Yulwei geri çekildi ve bir elini omzuna koydu. "Tanrı'nın adımlarından git, Ferro Maljinn."

"Hah. Burada Tanrı yok."

"Yok demeyelim de birden fazla var diyelim."

"Birden fazla mı?"

"Fark etmedin mi? Burada herkes kendine tapar." Ferro başıyla onayladı. Doğru gibiydi. "Dikkatli ol, Ferro. Bayaz'ı dinle. O, tarikatımın ilkidir, onun kadar bilgesi yoktur."

"Ona güvenmiyorum."

Yulwei öne eğildi. "Ona güvenmeni söylemedim." Sonra gülümseyip arkasına döndü. Ferro dışarıya çıkıp koridorda yürüyen adamın arkasından baktı. Karoların üzerinde çıplak ayaklarının çıkardığı sesi, bileziklerin şıngırtısını dinledi.

Kendisini lüksün, bahçelerin ve pembelerin ortasında bir başına bırakıyordu.

ESKİ DOSTLAR

Kapı çalındı ve sol gözü seğiren Glokta kafasını kaldırdı. *Bu saatte kapıyı çalan kim? Buz mu? Severard mı? Yoksa bir başkası mı? Belki de Üstat Goyle, sirk ucubeleriyle beni ziyarete gelmiştir. Rektör sakat oyuncağından sıkılmış olabilir mi? Ziyafetin plana uygun gittiği söylenemez ve Ekselansları merhametiyle tanınan biri değil. Rıhtımda yüzen ceset...*

Kapı tekrar çalındı. Güçlü ve kendine güvenen tıklatma. *Kapıyı kırıp içeri girmeden önce kapının açılmasını talep eden biri.* "Geliyorum!" diye bağırdı. Masadan kalkarken bacakları titredi ve sesi çatlak çıktı. "Geliyorum, bekle!" Bastonunu alıp topallayarak kapıya yürüdü ve derin bir nefes alıp sürgüyü çekti.

Gelen Buz veya Severard değildi. Goyle veya ucube Pratisyenleri de değildi. Beklenmedik biriydi. Glokta bir kaşını havaya kaldırıp kapı çerçevesine yaslandı. "Binbaşı West, ne büyük sürpriz."

Bazen, eski dostlar bir araya geldiğinde, her şey yıllar önceki gibi olurdu. Arkadaşlık hiç ara verilmemiş gibi kaldığı yerden devam ederdi. *Bazen ama bu sefer değil.* West, "Engizitör Glokta," diye mırıldandı – tedirgin, rahatsız, çekingen. "Bu saatte seni rahatsız ettiğim için özür dilerim."

Glokta soğuk bir resmiyetle, "Önemli değil," dedi.

Binbaşı yüzünü buruşturur gibi oldu. "Girebilir miyim?"

"Tabii ki." Glokta kapıyı arkasından kapatıp West'in peşinden yemek odasına topalladı. Binbaşı sandalyelerden birine oturdu, Glokta da diğerine çöktü. Bir süre hiç konuşmadan birbirlerine baktılar. *Bu herif benden bu saatte ne istiyor?* Glokta ateşin ve titreyen tek mumun ışığında eski dostunun yüzünü inceledi. Şimdi yakından bakınca West'in değiştiğini gördü. *Yaşlanmış.* Saçları şakaklarında seyrelmiş, kulaklarına yakın yerlerde beyazlamıştı.

Yüzü solgundu, aşınmış ve çökmüştü. *Endişeli görünüyor. Bitik. Dermanı kalmamış.* West mütevazı odaya göz gezdirdi, şömineye ve mobilyalara baktı, ihtiyatla Glokta'yı inceledi, sonra bakışlarını kaçırdı. Canını sıkan bir şey varmış gibi tedirgindi. *Rahat görünmüyor. Zaten böyle olması gerekir.*

Sessizliği bozmaya niyetli görünmediği için Glokta konuşmaya başladı. "Söylesene, ne kadar oldu? Sokakta karşılaşmamızı saymazsak kaç sene oldu?"

Sokaktaki talihsiz karşılaşmaları aralarında bir osuruk gibi asılı kaldı, sonra West boğazını temizledi. "Dokuz sene."

"Dokuz sene. Düşünebiliyor musun? Sırtın üstünde eski dostlar olarak dikilmiş nehre doğru baktığımızı hatırlıyorum. Köprüye ve diğer taraftaki Gurkhul askerlerine. Bir ömür önceymiş gibi gelmiyor mu sana da? Dokuz sene. Bana gitmemem için yalvardığını hatırlıyorum ama seni dinlemedim. Ne büyük aptallık, değil mi? Tek ümidimiz olduğumu düşünüyordum. Yenilmez olduğumu."

"O gün bizi kurtardın, bütün orduyu kurtardın."

"Öyle mi? Ne güzel. O gün köprüde ölseydim şimdi şehrin her yerinde heykellerim olurdu. Ne yazık ki ölmedim. Herkes için ne yazık."

West yüzünü buruşturup sandalyesinde kıpırdandı ve daha da tedirgin görünmeye başladı. "Sonrasında seni aradım..." diye mırıldandı.

Beni aradın mı? Aman ne kadar asil bir davranış. Gerçek bir dost. Fakat benim işime çok fazla yaradığı söylenemez; sen beni ararken benim bacağımı küçük küçük parçalara bölmekle meşgullerdi. Ve bu sadece başlangıçtı. "Eski günleri konuşmaya gelmedin, değil mi West?"

"Hayır... hayır, o yüzden gelmedim. Kız kardeşim için geldim."

Glokta duraksadı. Bu cevabı beklemiyordu. "Ardee?"

"Ardee, evet. Kısa süre sonra Angland'a doğru yola çıkacağım ve... belki, ben yokken ona göz kulak olursun diye düşünmüştüm." West endişeyle kafasını kaldırdı. "Senin kadınlarla aran hep iyiydi... Sand." Glokta ilk ismi kullanılınca yüzünü buruşturdu. Artık kimse ona böyle hitap etmiyordu. *Annem hariç kimse.* "Ne diyeceğini hep iyi bilirdin. Üç kız kardeşi hatırlıyor musun?

İsimleri neydi? Hepsi ne diyeceksin diye ağzının içine bakardı." West gülümsedi ama Glokta gülümsemedi.

Hatırlıyordu ama anılar şimdi zayıf, renksiz ve soluktu. *Başka bir adamın anıları. Ölü bir adamın. Benim hayatım Gurkhul'da başladı, İmparator'un zindanlarında. O günden sonraki anılar daha gerçek. Döndükten sonra karanlıkta bir ceset gibi yatıp, hiç gelmeyecek arkadaşlarımı bekledim.* West'e baktı, bakışlarının korkunç bir biçimde soğuk olduğunun farkındaydı. *Dürüst yüzünü gösterip eski zamanları yâd ederek beni kazanabileceğini mi düşünüyorsun? Uzun zaman önce evden kaçmış bir köpeğin eve dönmesi gibi. Ama ben seni tanıyorum. Sen pis birisin, West. İhanet kokuyorsun. En azından bu anı bana ait.*

Glokta sandalyesinde arkaya yaslandı. "Sand dan Glokta," diye mırıldandı, bir zamanlar tanıdığı birinden bahseder gibi. "Ona ne oldu, West? Hani vardı ya, senin dostundu, genç, cesur, gururlu ve korkusuz bir adamdı? Kadınlar konusunda kendine özgü bir dokunuşu vardı. Herkesin sevdiği ve saygı duyduğu gibiydi, büyük işler başaracaktı hani. Nereye gitti o?"

West, Glokta'ya baktı. Şaşkın ve kararsızdı görünüyordu, bir şey diyemedi.

Glokta öne atılıp ellerini masanın üzerine koydu ve dudaklarını aralayıp harap olmuş ağzını gösterdi. "Öldü! Köprüde öldü o! Geriye ne kaldı? Onun ismini taşıyan bir harabe! Topal bir gölge! Sakat bir hayalet, sidik kokusunun bir dilencinin üzerine sindiği gibi yaşamın üzerine sinmeye çalışan birisi. Bu iğrenç adamın dostu yok ve olmasını da istemiyor! Şimdi git, West! Varuz'a git, Luthar'a git, diğer aptal dostlarının yanına git! Burada senin tanıdığın biri yok!" Glokta'nın dudakları titriyordu ve dudaklarından tükürükler saçılıyordu. Kimden daha çok tiksindiğini bilmiyordu – West'ten mi, yoksa kendisinden mi?

Binbaşı şaşakalmıştı, çene kasları hareket ediyordu. Dengesizce ayağa kalktı. Omzu üzerinden, "Üzgünüm," dedi.

Glokta, "Bir de bana sor!" diye bağırıp adamın kapının hemen önünde duraklamasına sebep oldu. "Diğerleri işe yaradığım süre benimle birlikteydi, yükseldiğim sürece. Bunu hep biliyordum. Geri döndüğümde beni aramamalarına şaşırmadım. Ama sen, West, hep senin onlardan daha iyi bir dost, daha iyi bir adam

olduğunu düşünmüştüm. Hep senin –en azından senin– beni ziyaret edeceğini düşünmüştüm." Omzunu silkti. "Sanırım yanılmışım." Glokta kaşlarını çatarak ateşe döndü ve kapının kapanmasını bekledi.

"Sana söylemedi mi?"

Glokta arkasına döndü. "Kim?"

"Annen."

Burnundan nefes verdi. "Annem mi? Neyi söylemedi mi?"

"Geldim. İki kere. Senin geri döndüğünü öğrenir öğrenmez geldim. Annen beni malikânenizin kapısından çevirdi. Senin ziyaretçilerle görüşemeyecek kadar hasta olduğunu, zaten orduyla bir ilginin kalmadığını ve özellikle de benimle bir işinin olmayacağını söyledi. Birkaç ay sonra tekrar geldim. Sana bu kadarını borçlu olduğumu düşünüyordum. Bu sefer beni bir hizmetkâr geri çevirdi. Sonra Engizisyon'a katıldığını ve Angland'a gittiğini duydum. Seni aklımdan çıkardım... ta ki... o gece seninle karşılaşana kadar..." West'in sesi azalarak yok oldu.

Glokta'nın kelimeleri özümsemesi biraz zaman aldı ama bunu başardığında ağzının açık olduğunu fark etti. Çok basitti. Komplo yoktu ortada. İhanet yoktu. Ne kadar aptal olduğunu anlayınca gülesi geldi. *Annem adamı kapıdan göndermiş ve ben kimsenin gelmediğini düşündüm. West'ten hep nefret ederdi. Bana uygun bir dost değildi, değerli oğluna yakışmıyordu. Başıma gelenler için adamı suçlamış olmalı. Bunu tahmin etmeliydim ama ben acı çekmek ve kendime acımakla meşguldüm.* Yutkundu. "Geldin mi?"

West omzunu silkti. "Tabii eğer senin için bir değeri varsa."

Elimizden, bundan sonra daha iyisini yapmaya çalışmaktan başka ne gelir ki? Glokta gözlerini kırpıştırıp derin bir nefes aldı. "Ben, ee... özür dilerim. Az önce söylediklerimi unut. Lütfen. Otur. Kız kardeşin hakkında bir şey söylüyordun."

"Evet. Evet. Kız kardeşim." West sandalyesine geri döndü, bakışlarını yere indirdi ve aynı endişeli ve kendini suçlar ifade yine yüzüne yerleşti. "Kısa süre sonra Angland'a gidiyorum ve ne zaman döneceğimi bilmiyorum... ya da dönüp dönebileceğimi... şehirde hiç arkadaşı yok ve... sanırım evimize geldiğinde onunla tanışmıştın."

"Evet, daha yakın zamanda da bir kez karşılaştım onunla."

"Öyle mi?"

"Evet. Ortak dostumuz Yüzbaşı Luthar da yanındaydı."

West'in yüzü daha da soldu. *Bana söylemediği bir şeyler var.* Ama Glokta küllerinden yeniden doğan bir arkadaşlığa hemen çomak sokmak istemiyordu. Bu yüzden sessiz kaldı ve Binbaşı'nın devam etmesini bekledi.

"Hayat onun için... çok zordu. Bir şeyler yapabilirdim. Yapmam gerekirdi." Çaresizce masaya bakarken yüzü kasıldı. *Bu ifadeyi biliyorum. En sevdiklerimden. Kendinden tiksinme.* "Ama araya başka şeylerin girmesine izin verdim, her şeyi unutmayı tercih ettim ve hiçbir sorun yokmuş gibi davrandım. Acı çekti ve suçlusu benim." Öksürdü, beceriksizce yutkundu. Dudağı titremeye başlayınca yüzünü elleriyle kapattı. "Onun başına bir şey gelirse... sorumlusu benim..." Omuzları titremeye başladı ve Glokta bir kaşını kaldırdı. Erkeklerin karşısında ağlamasına alışkındı. *Ama genelde onlara önce aletlerimi gösteririm.*

"Yapma, Collem, bu sana yakışmıyor." Masanın üzerinden uzandı, önce elini geri çekip hıçkıran dostunun omzuna hafifçe vurdu. "Hata yapmış olabilirsin ama hangimiz hatasızız ki? Hepsi geçmişte kaldı ve artık onları değiştiremezsin. Bundan sonra daha iyisini yapmaya çalışmaktan başka seçeneğin yok." *Ne? Bu kendisi miydi? Engizitör Glokta zorda olanları mı rahatlatıyordu?* Ama West rahatlamış gibiydi. Kafasını kaldırdı, burnunu sildi ve ıslak gözlerle Glokta'ya baktı.

"Haklısın, tabii ki, haklısın. Kendimi affettirmem gerek. Bana yardım eder misin, Sand? Ben yokken ona göz kulak olur musun?"

"Onun için elimden geleni yaparım, Collem, bu konuda bana güvenebilirsin. Bir zamanlar sana dostum demekten gurur duyardım... yine duyarım." Garipti ama Glokta'nın da gözleri yaşardı. *Benim mi? Olabilir mi acaba? Engizitör Glokta, güvenilir dost? Engizitör Glokta, savunmasız genç kızların koruyucusu?* Neredeyse yüksek sesle bir gülecekti ama durum gerçekten böyleydi. Arkadaşa ihtiyacı olduğunu hiç düşünmemişti ama bir dostunun olması kendisini gerçekten iyi hissettiriyordu.

"Hollit!" dedi Glokta.

"Ne?"

"Üç kız kardeş, isimleri Hollit'ti." Kendi kendine kıkırdadı, neler olduğunu şimdi nedense daha kolay hatırlıyordu. "Kılıç dövüşlerine karşı bir meyilleri vardı. Bayılıyorlardı. Belki de terle alakalıdır."

"Sanırım ben de antrenman yapmaya o zaman karar verdim." West bir kahkaha attı, sonra bir şeyi hatırlamaya çalışır gibi yüzünü buruşturdu. "Levazım subayının adı neydi? En genç olana âşıktı, kıskançlıktan deliye dönüp duruyordu. Neydi ya şu adamın adı? Şişman bir adamdı."

Glokta için ismi hatırlamak çok zor değildi. "Rews. Salem Rews."

"Rews, evet o! Unutmuşum. Rews! O adam herkesten güzel hikâye anlatırdı. Her akşam oturup kahkaha ata ata hikâyelerini dinlerdik! Ona ne oldu acaba?"

Glokta bir an duraksadı. "Sanırım ordudan ayrıldı... bir tür tüccar oldu." Elini havada sallayarak konuyu geçiştirdi. "Kuzeye taşındığını duydum."

TOPRAĞA GERİ DÖNDÜ

Carleon, Köpekadam'ın hatırladığı gibi değildi ama zaten onun hatırladığı Carleon'un yanarkenki haliydi. Böyle bir anı da kolay kolay akıldan çıkmazdı. Çatılar çöküyor, pencereler patlıyordu, her yerde dövüşçüler vardı, zaferden herkes sarhoş olmuştu, bir de içkiden tabii – yağma, cinayet, kundaklama, her tür iğrençlik. Kadınlar çığlık atıyor, erkekler bağırıyordu, her yerde duman ve korku vardı. Ve kendisi Logen ile kargaşanın ortasındaydı.

Bethod ateşleri söndürüp şehri kendine almıştı. Şehre taşınmış ve yeniden inşasına başlamıştı. Logen ve diğerlerini yanından kovduğunda henüz işin başındaydı ama o günden beri her gün bir şeyler inşa etmeye devam etmiş olmalıydılar. Şehir şimdi eskisinin iki misli büyüklükteydi, yakılmadan öncekinden bile büyüktü, bütün tepeyi ve nehre doğru inen araziyi kaplıyordu. Uffrith'ten bile büyüktü. Köpekadam hiç bu kadar büyük bir şehir görmemişti. Vadinin diğer tarafındaki ağaçların arasındaki gözlem yerinden insanları göremiyordu ama içerisi çok kalabalık olmalıydı. Şehrin kapılarından çıkan üç yeni yol vardı. İki yeni köprü inşa edilmişti. Her yerde yeni binalar vardı, küçük yapıların yerini büyükleri almıştı. Bir sürü bina. Taştan yapılmış, kiremitten çatıları ve hatta camdan pencereleri olan yapılardı.

Üçağaç, "Boş durmamışlar," dedi.

Asıksurat, "Yeni duvarlar," dedi.

Köpekadam, "Bir sürü," diye mırıldandı. Her yerde duvarlar vardı. En dışta yuvarlak surlar dikkat çekiyordu, kuleleri ve siperleri vardı, ardına büyük bir hendek bile kazılmıştı. Eskiden Skarling Salonu'nun olduğu yerde çok daha büyük surlar duruyordu. Devasa bir şeydi. Köpekadam bu kadar taşı nereden bulduklarını merak etti. "Gördüğüm en yüksek duvar," dedi.

Üçağaç başını iki yana salladı. "Hiç hoşuma gitmedi bu. Forley'yi tutsak ederlerse onu asla kurtaramayız."

"Forley'yi tutsak ederlerse beş kişi kalacağız, şef ve bizim peşimize düşecekler. Forley kimse için tehdit değil ama biz öyle değiliz. Onu kurtarmak en son derdimiz olur. Ama o bir yolunu bulup kendini kurtarır, her zamanki gibi. Muhtemelen hepimizden uzun yaşayacak."

Üçağaç, "Hiç şaşırmam," dedi. "Yaptığımız iş tehlikeli."

Çalıların arasına girip kamp yerine geri döndüler. Kara Dow her zamankinden daha aksiydi. Tul Duru da öfkeliydi, bir iğneyle ceketindeki deliği kapatmakla meşguldü, ince metal parçasını kalın parmaklarının arasında tutarken yüzünü buruşturmuştu. Forley yanında oturuyor, yaprakların arasından gökyüzüne bakıyordu.

Köpekadam, "Nasılsın, Forley?" diye sordu.

"Kötü ama cesur olmak için korkmak gerekir."

Köpekadam sırıttı. "Duymuştum. Sanırım ikimiz de kahramanız, değil mi?"

"Öyle olmalı," dedi sırıtarak.

Üçağaç çok ciddiydi. "Bundan emin misin, Forley? İçeriye girmeyi gerçekten istiyor musun? Bir kez girdin mi, ağzın ne kadar iyi laf yapsa da çıkamayabilirsin."

"Eminim. Korkudan altıma sıçacak gibiyim ama gideceğim. Orada, buradakinden daha çok işe yarayabilirim. Birisinin Shanka tehdidini haber vermesi gerek. Bunu sen de biliyorsun, şef. Başka kim var?"

Yaşlı savaşçı başıyla onayladı. Her zamanki gibi bir süre düşündü. "Pekâlâ. Onlara eski köprünün orada beklediğimi söyle. Yalnız olduğumu söyle. Bethod seni hoş karşılamazsa, anladın mı?"

"Anladım. Tek başınasın, Üçağaç. Dağlardan geriye sadece ikimiz döndük."

Şimdi herkes bir aradaydı. Forley etrafına bakıp gülümsedi. "Pekâlâ, çocuklar, beraber çok güzel günler geçirdik, değil mi?"

Dow, "Kes sesini, Çelimsiz," dedi. "Bethod sana bir şey yapmaz. Geri geleceksin."

"Olur da gelmem diye söylüyorum, sizinle çok güzel günler

geçirdim." Köpekadam beceriksizce başını salladı. Her zamanki yaralı ve kirli yüzlerdi bakanlar ama her zamankinden daha ciddiydiler. Hiçbiri içlerinden birini bu şekilde tehlikeye atmaktan hoşlanmıyordu ama Forley haklıydı, birisinin bunu yapması gerekiyordu ve buna en uygun kişi Forley'ydi. Köpekadam, bazen zayıflık güçten daha iyi bir kalkandır, diye düşündü. Bethod şeytani bir piçti ama zekiydi. Shanka geliyordu ve uyarılması gerekti. Adamın kendilerine minnettar kalmasını ümit ediyordu.

Birlikte ağaçların kenarına kadar yürüdüler, yola baktılar. Eski köprünün üzerinden geçen yol vadide ilerliyordu. Sonrasında Carleon'un kapıları vardı. Bethod'un kalesi.

Forley derin bir nefes aldı ve Köpekadam omzuna hafifçe vurdu. "Bol şanslar, Forley. Kendine iyi bak."

"Sen de." Köpekadam'ın elini uzun süre sıktı. "Hepiniz iyi bakın, çocuklar." Arkasına döndü ve başı dik bir biçimde köprüye doğru yürüdü.

Kara Dow, "İyi şanslar, Forley!" diye bağırarak herkesi şaşırttı.

Çelimsiz döndü ve köprünün üzerinde dikilip sırıtarak bir süre arkasına baktı. Sonra gözden kayboldu.

Üçağaç derin bir nefes alıp "Silahlar," dedi, "Bethod mantıksız bir şey yaparsa hazırlıklı olalım. Ve işaretimi bekleyin, tamam mı?"

Yaprakların arasında ses çıkarmadan, hareket etmeden, yeni duvarlara bakarak çok uzun süredir bekliyordu. Köpekadam karnı üzerindeydi, yayı yanındaydı, bekliyor ve izliyor, Forley'nin ne durumda olduğunu merak ediyordu. Uzun ve gergin bir bekleyişti. Sonra adamları gördü. En yakındaki kapıdan çıktılar, yeni köprülerden birini kullanarak nehri geçtiler. Yanlarında bir at arabası vardı. Köpekadam neden bir arabayla geldiklerini bilmiyordu ama bu hiç hoşuna gitmedi. Forley'den eser yoktu ve bunun iyi bir şey olup olmadığını da bilmiyordu.

Hızla ilerleyip vadiden dörtnala geçtiler, patikayı çıkarak ağaçların ve eski köprünün bulunduğu tarafa yöneldiler. Köpekadam'ın üzerine doğru geliyorlardı. Atların toynaklarının çıkardığı sesleri duyabiliyordu. Şimdi sayabileceği kadar yakınlardı, dikkatlice adamları inceledi. Mızraklar, kalkanlar ve sağlam

zırhlar. Miğferler ve zırhlı eldivenler. On kişiydiler, iki tanesi arabada oturuyordu, sürücünün iki yanındaydı. Tahta blokların üzerindeki küçük oklara benzer aletler taşıyorlardı. Neyin peşinde olduklarını bilmiyor ve bu durum hoşuna gitmiyordu. Adamları şaşırtması gereken kendisiydi.

Karnı üzerinde çalıların arasına geri çekildi, dereyi geçti ve ağaçlara doğru koştu, buradan eski köprüyü daha iyi görebiliyordu. Üçağaç, Tul ve Dow köprünün yanında dikiliyordu, adamlara el salladı. Asıksurat'ı göremedi ama ağaçların arasında bir yerde olmalıydı. Atlılar işareti yaptı, yumruğunu havaya kaldırıp on tane dedi, elini göğsüne koyup zırhlı olduklarını haber verdi.

Dow kılıcını ve baltasını aldı, köprünün yanındaki kayaların arasına koştu, çömelip saklandı. Tul dere yatağına girdi, neyse ki su dizlerine kadar geliyordu, büyük kılıcını suyun üzerinde tutarken diğer taraftaki kemerin arkasına saklandı. Köpekadam huzursuz oldu, bulunduğu yerden Tul'u kolaylıkla görüyordu. Yine de, yoldan gelecek olurlarsa atlılar bir şey göremezdi. Yalnız bir adam bekliyorlardı ve Köpekadam tedbirli olmayacaklarını umuyordu. Çünkü çok dikkatli olurlarsa başlarına büyük bir felaket gelebilirdi.

Üçağaç'ın kalkanının kayışını düzelttiğini gördü. Kılıcını çekti, boynunu kütürdetti sonra da ayakta beklemeye başladı. Büyük ve sağlam bir kaya gibiydi, köprünün yanında yolu tıkıyor ve yapayalnızmış gibi bekliyordu.

Köpekadam şimdi nalların sesini daha iyi duyuyordu, ağaçların ardından arabanın tekerleklerinin takırtısı da geliyordu. Birkaç ok çıkarıp gerekirse kolaylıkla alabilmek için yere sapladı. Korkusunu bastırmak için elinden geleni yaptı. Elleri titremeye başlamıştı ama fark etmezdi. Gerektiğinde işlerini kusursuzca yapacaklardı.

Kendi kendine, "İşareti bekle," diye fısıldadı. "İşareti bekle."

Yayına bir ok taktı ve yarıya kadar gerip köprüye doğru nişan aldı. Lanet olsun, yine çok çişi gelmişti.

Tepenin üzerinde ilk mızrak ucu belirdi, ardından diğerleri geldi. Hoplayan miğferler, zırhlı göğüsler, atların kafaları göründü. Atlılar yavaş yavaş belirip köprüye doğru ilerlediler. Araba arkadaydı, şoförü ve iki tuhaf yolcusu arabanın üzerindeydi, iri bir yük beygiri tarafından çekiliyordu.

En öndeki atlı Üçağaç'ı gördü. Köprünün üzerinde dikilen savaşçıya baktı ve atını mahmuzladı. Köpekadam diğerleri de hevesle adamın peşinden gidince rahatlayarak nefes aldı. Forley kendisine söyleneni harfiyen iletmiş olmalıydı, tek bir kişi bekliyorlardı. Köpekadam atlar tepeden geçerken alttaki yosunlu kemerin ardındaki Tul'u gördü. Elleri titriyordu. Okun yanlışlıkla yayından fırlayıp her şeyi berbat etmesinden korkuyordu.

At arabası nehrin diğer kıyısında durdu, iki adam ayağa kalktı ve ellerindeki garip silahları Üçağaç'a doğrulttu. Köpekadam okçulardan birine nişan alıp yayını gerdi. Şimdi atlıların büyük bir kısmı köprüdeydi, atlar huzursuzdu, bu kadar yan yana olmaktan hoşlanmadıkları belliydi. En öndeki, Üçağaç'ın önünde atını dizginledi, mızrağını öne uzattı. Yaşlı adam bir adım bile gerilemedi. Bunu yapmazdı o. Sadece kaşlarını çattı ve arkasına geçmelerine izin vermeyip adamları köprüye sıkıştırdı.

Köpekadam en öndeki askerin sesini duydu. "Vay be. Üçağaç Rudd. Senin öldüğünü düşünüyorduk, ihtiyar." Sesi tanıdıktı. Eski zamanlarda Bethod'un Carllarından biriydi. Adama Çok Kötü diyorlardı.

Üçağaç, "Hâlâ birkaç dövüşüm var gibi görünüyor," deyip yerinden kıpırdamadı.

Çok Kötü karşısındaki adamı süzdü, gözlerini kısıp ağaçlara baktı, zayıf bir konumda olduğunun farkındaydı ama çok da ihtiyatlı değildi. "Geriye kalanlar nerede? Koduğumun Dow'u nerede?"

Üçağaç omzunu silkti. "Sadece ben varım."

"Toprağa döndüler, öyle mi?" Köpekadam, Çok Kötü'nün miğferinin altından sırıttığını görebiliyordu. "Çok yazık. O pis herifi ben öldürmek istiyordum."

Köpekadam bir ihtimal Dow'un kayaların arasından fırlamasını bekleyerek yüzünü buruşturdu ama adam ortalıkta görünmedi. Henüz yoktu. İlk kez işareti bekliyordu.

Üçağaç, "Bethod nerede?" diye sordu.

"Kral'ın sizin gibilerle işi olmaz! Zaten Angland'da İttifak'ın kıçını tekmelemekle meşgul. O yokken yerine Prens Calder bakıyor."

Üçağaç burnunu çekti. "Prens, öyle mi? Annesinin memesini emdiğini hatırlıyorum. Onu bile doğru düzgün yapamazdı."

"Birçok şey değişti, yaşlı adam. Birçok şey."

Köpekadam öyle veya böyle artık şu işi bitirmelerini arzuladı. Çişini daha fazla tutamayacaktı. Kendi kendine, "İşareti bekle," diye fısıldayarak ellerinin titremesini kontrol altına almaya çalıştı.

Üçağaç, "Mankafalar her yerde," dedi. "Sonraki yaz güneye inecekler. Birilerinin bir şeyler yapması gerek."

"Sen neden bizimle gelmiyorsun? Calder'i kendin uyarırsın. Seni taşımak için yanımızda bir araba getirdik. Senin yaşındakiler çok fazla yürümemeli." Arabanın tepesindekiler buna güldüler ama Üçağaç onlara katılmadı.

"Forley nerede?" diye hırladı. "Çelimsiz nerede?"

Adamlar yine kıkırdadı. Çok Kötü, "Ah, yakınlarda bir yerde," dedi. "Çok yakında. Neden arabaya binmiyorsun, seni ona götürürüz. Sonra oturup Mankafalardan sohbet ederiz, sorun çıkarmadan ve huzur içerisinde."

Köpekadam bundan hoşlanmadı. Hiç hoşlanmadı hem de. İçinde kötü bir his vardı. Üçağaç, "Sen beni yeniyetme aptallardan mı sanıyorsun?" diye sordu. "Forley'yi görene kadar hiçbir yere gitmem."

Çok Kötü kaşlarını çattı. "Bize ne yapacağımızı söyleyecek durumda değilsin. Bir zamanlar görkemli bir savaşçı olabilirsin ama artık neredeyse bir hiçsin ve bu bir gerçek. Şimdi silahını bize ver ve benim canımı sıkmadan sana söylediğim gibi şu amına koduğumun arabasına bin."

Atını ileri götürmek istedi istedi ama yaşlı adam buna izin vermedi. "Forley nerede?" diye hırladı tekrar. "Ya bana hemen bir cevap verirsin ya da bağırsaklarını eline veririm."

Çok Kötü omzu üzerinden arkadaşlarına bakarak sırıttı, adamlar da ona sırıtarak karşılık verdiler. "Pekâlâ, ihtiyar, madem ısrar ediyorsun. Calder bunun için beklememizi istemişti ama yüz ifadeni görmek istiyorum. Çelimsiz arabada. En azından, büyük kısmı." Sırıtıp eyerinden yere bir şey attı. İçinde bir şey olan bir çuval yere düştü. Köpekadam içinde ne olduğunu tahmin edebiliyordu. Çuval Üçağaç'ın ayakları dibine düştü. Ağzı açılınca dışarıya bir şey yuvarlandı ve Köpekadam eski dostunun yüzünü gördü. Haklıydı, yere düşen Forley'nin kafasıydı.

Buraya kadardı. İşaretin amına koyayım. Köpekadam'ın ilk

oku arabanın tepesindeki adamlardan birinin göğsüne saplandı, adam bir çığlık atıp geriye düştü, şoförü de beraberinde sürükledi. İyi bir atıştı ama durup bunu düşünecek vakit yoktu, yayına yeni bir ok takmakla ve bağırmakla meşguldü. Ne diye bağırdığının farkında değildi ama bağırıyordu. Asıksurat da ok yağdırıyor olmalıydı çünkü köprüdeki Carllardan biri haykırarak atından suya düştü.

Üçağaç çömelmiş, kalkanının arkasına saklanmıştı ve Çok Kötü mızrağıyla kendisini dürtmeye çalışırken geriliyordu. Çok Kötü atını ileri sürüp köprüden uzaklaşmak istedi.

Arkasındaki atlı da peşinden gidiyordu, köprüyü terk etmek için can atarak kayalara doğru ilerledi.

"Amına koduğumun çocukları!" Dow taşların üzerinden adamın üzerine atladı. Birlikte yere düştüler, uzuvlar ve silahlar birbirinin içine geçti ama Köpekadam arkadaşı Dow'un üstte olduğunu gördü. Baltası birkaç kez hızlıca inip kalktı, bir düşman daha eksilmişti.

Köpekadam'ın ikinci oku hedefi ıskaladı çünkü var gücüyle bağırmakla meşguldü ama atlardan birinin böğrüne saplandı ve böylesi daha da iyi oldu, at şaha kalkıp çırpındı, kısa süre içerisinde bütün atlar huysuzlanmıştı ve binicileri küfürler savurarak hayvanları kontrol etmeye çalışıyordu, mızraklar sağa sola bakıyordu, köprünün üzeri iyice karışmıştı.

Arkadaki atlılardan biri birden ikiye yarılınca etrafa kanları saçıldı. Şimşekkafa dereyi geçerek arkalarına dolaşmıştı. Böyle bir vuruşu durduracak zırh yoktu. Dev adam kükreyip kanlı silahını kafasının üzerinde bir kez daha savurdu. Diğer atlı kendisini savunmak için son anda kalkanını kaldırdı ama nafile. Keskin silah kalkanla birlikte adamın kafasını da yardı ve atlıyı geriye savurdu. Darbe o kadar şiddetliydi ki at da devrildi.

Atlılardan birisi geriye dönmeyi başarmıştı, mızrağını Tul'a doğru savurmak istedi fakat bunu yapamadan inledi ve sırtı yay çizdi. Köpekadam adamın sırtındaki tüylü oku gördü. Asıksurat'ın işi olmalıydı; adam yere yığıldı. Ayağı üzengiye takıldı ve atına takılmış bir biçimde sallanmaya başladı. İnliyor ve haykırıyor, doğrulmaya çalışıyordu ama atı diğerleriyle birlikte kontrolden çıkmıştı ve köprüde koşuştururken adamın başı köp-

rünün yanına vurdu. Elindeki mızrak yere düştü, adam bir kez daha doğrulmak istedi ama at omzuna bir çifte atarak adamdan kurtuldu. Adam toynakların altında kaldı ve Köpekadam onu daha fazla düşünmedi

İkinci okçu hâlâ arabanın üzerindeydi. Şoku nihayet atlamıştı ve komik yayıyla Üçağaç'a nişan aldı. Yaşlı adam hâlâ kalkanının arkasına gizleniyordu. Köpekadam okçuya nişan aldı ama acele ettiği için ıskaladı, ok adamın yanında doğrulan şoförün omzuna saplandı ve adamı yeniden geriye düşürdü.

Garip yaylı ateş etti ve Üçağaç elinde kalkanıyla geriledi. Köpekadam bir an için endişelendi, okun kalkanı delip geçtiğini görmüştü ama Üçağaç'ın yüzüne birkaç santimetre kala durduğunu görünce rahatladı. Ok kalkanın ortasında duruyor, bir tarafta ucu diğer tarafta tüyleri sallanıyordu. Köpekadam, bu şeytani bir yay, diye düşündü.

Tul kükredi ve bir atlı daha suya düştü. Asıksurat'ın okuyla biri daha yere serildi. Dow arkasına dönüp Çok Kötü'nün atının arka bacaklarına saldırdı, at tökezledi ve binicisini üzerinden attı. Son çift kapana kısılmıştı. Dow ve Üçağaç köprünün bir ucundaydı, Tul diğer taraftaydı. Savaşacak yerleri yoktu, korkmuş ve binicisiz atların arasında sıkışmışlardı ve Asıksurat'ın merhametine kalmışlardı. Asıksurat merhametli bir gününde değildi ve kısa süre içerisinde iki adamı da yere serdi.

Okçu kaçıp kendisini kurtarmak istedi ve yayını bırakıp arabadan aşağıya atladı. Köpekadam hemen harekete geçti ve bu sefer dikkatlice nişan aldı, oku adamın omuzlarının ortasına saplandı ve adam yüzüstü yere düştü. Sürünmeye çalıştı ama çok uzağa gidemezdi. Şoför yeniden yüzünü gösterdi, inliyor ve omzundaki oku tutuyordu. Köpekadam genelde düşen adamları öldürmezdi ama bugün bir istisnaydı. Ok şoförün ağzına saplanıp adamın işini bitirdi.

Köpekadam atlılardan birinin topallayarak kaçmaya çalıştığını gördü, Asıksurat'ın oklarından biri bacağına saplıydı. Son okuyla adama nişan aldı ama Üçağaç adamın yanına daha önce gidip kılıcını savurdu. Hareket eden biri daha vardı, dizleri üzerinde doğrulmaya çalışıyordu. Köpekadam ona nişan almak istedi ama Dow araya girip adamın kellesini bedeninden ayırdı. Her yerde

kan vardı. Atlar kişniyor ve şaha kalkıyor, köprünün kaygan taşlarında kayıyordu.

Köpekadam şimdi Çok Kötü'yü görebiliyordu, ayakta kalan son kişiydi. Attan düşerken miğferini kaybetmiş olmalıydı. Elleri ve dizleri üzerinde deredeydi, zırhının ağırlığı adamı yavaşlatıyordu. Kalkanını ve mızrağını daha rahat kaçabilmek için atmıştı ama Köpekadam'ın üzerine doğru gittiğinin farkında değildi.

Üçağaç, "Onu canlı istiyorum!" diye bağırdı. Tul adama doğru koştu ama arabanın bulandırdığı suda ve çamurda kaydığı için çok yavaş ilerliyordu. "Canlı istiyorum!" Dow da adamın peşine düşmüştü, suyun içindeyken küfürler savurarak ilerliyordu. Çok Kötü şimdi yeterince yakındı. Köpekadam kaçmaya çalışan adamın hırıltılı nefesini duyabiliyordu.

Köpekadam'ın oku zırhlı ceketinin hemen altına, bacağına saplanınca bir çığlık kopardı. Yana devrilip çamurlu suya kanı aktı. Sürünerek kıyıya çıkmaya çalıştı.

Üçağaç, "Bu kadar yeter, Köpekadam," diye bağırdı. "Canlı!"

Köpekadam ağaçların arasından çıkıp dereye doğru yürüdü, suyun içine girdi. Bıçağını çıkardı. Tul ve Dow hâlâ gerideydi, hızlı adımlarla yanına geliyordu. Çok Kötü çamurda yuvarlandı, yüzü bacağına yediği ok yüzünden acıyla kasılmıştı. Ellerini havaya kaldırdı. "Tamam, tamam, ben gırrrk–"

Köpekadam tepeden adama bakarak, "Sen ne?" diye sordu.

"Gurrrrk–" dedi tekrar adam afallayarak. Parmakları arasından kanı akıyor, zırhının önünü lekeliyordu.

Dow adımlarını hızlandırarak Köpekadam'ın yanına geldi ve Çok Kötü'ye baktı. "Buraya kadar," dedi.

Üçağaç yanlarına gelip, "Bunu niye yaptın?" diye bağırdı.

Köpekadam, "Eh?" dedi. Sonra elindeki bıçağa baktı. Kanlıydı. "Ah." Ancak bunu gördükten sonra Çok Kötü'nün gırtlağını kestiğini fark etti.

Üçağaç, "Adama sorular sorabilirdik!" dedi. "Calder'e mesajımızı iletebilir, bunu kimin neden yaptığını söyleyebilirdi!"

Tul Duru, "Uyan, şef," dedi. Kılıcındaki kanı silmeye başlamıştı bile. "Kimsenin eski yöntemlere saygısı kalmadı. Ayrıca, yakında bizim peşimize düşecekler. Adamların bilmeleri gerekenden fazlasını bilmesine gerek yok."

Dow, Köpekadam'ın omzuna hafifçe vurdu. "Bunu yapmakta haklıydın. Bu piçin kafası mesajımızı iletir." Köpekadam, Dow'un takdirini kazanmak istediğine emin değildi ama bunun için biraz geçti. Dow birkaç vuruşta Çok Kötü'nün kellesini bedeninden ayırdı. Kelleyi saçlarından tuttu ve içi havuç dolu bir torba taşırmış gibi sallaya sallaya rahatça köprüye doğru yürüdü. Yere düşen mızraklardan birini alıp uygun bir yer aradı.

Üçağaç köprüye doğru yürürken, "Artık hiçbir şey eskisi gibi değil," diye mırıldanıyordu. Asıksurat cesetlerin üzerini karıştırmaya başlamıştı.

Köpekadam peşlerinden gidip Çok Kötü'nün kafasını mızrağa geçiren Dow'u seyretti. Dow mızrağın sivri olmayan ucunu yere sapladı, sonra ellerini kalçasına koyup geri çekildi ve takdir ederek eserini seyretti. Mızrağı hafifçe sola, sonra sağa yatırdı, sonunda arzu ettiği gibi dikleştirmeyi başardı. Köpekadam'a bakıp sırıttı.

"Mükemmel," dedi.

Tul, "Şimdi ne yapacağız, şef?" diye sordu. "Şimdi ne yapacağız?"

Üçağaç derenin kıyısında kanlı ellerini yıkıyordu.

Dow, "Şimdi ne yapacağız?" diye sordu.

Yaşlı adam yavaşça doğruldu, ellerini ceketine sildi ve durup düşündü. "Güney. Önce yolda Forley'yi gömeceğiz. Peşimizden gelecekleri için buradaki atları alacağız ve güneye gideceğiz. Tul, sen arabayı çekene binersin, seni ancak o taşır."

Şimşekkafa, "Güneye mi?" diye sordu. "Güneyde nereye?"

"Angland."

Köpekadam, "Angland mı?" diye sordu. Herkes aynı şeyi düşünüyordu. "Ne için? Orada savaşmıyorlar mı?"

"Tabii ki, biz de bu yüzden oraya gidiyoruz."

Dow kaşlarını çattı. "Biz mi? İttifak'a karşı savaşmaya mı?"

Üçağaç, "Hayır, geri zekâlı," dedi. "Ben onların yanında savaşmayı düşünüyorum."

Tul, "İttifak'ın yanında mı?" diye sordu. "O lanet karıların yanında mı? Bu bizim kavgamız değil, şef."

"Bethod'a karşı kim savaşıyorsa o benim de kavgamdır. Onun işini bitireceğiz." Köpekadam, bir kez karar verdi mi Üçağaç'ın

kararından dönmeyeceğini çok iyi biliyordu. Üçağaç, "Kim benimle?" diye sordu.

Hepsi onunlaydı. Tabii ki.

Yağmur yağıyordu. Sicim gibi, her yeri ıslatıyordu. Böyle yağmurlar için bir kadının öpücüğü gibi yumuşak derlerdi ama Köpekadam bir kadını öpmenin nasıl bir şey olduğunu hatırlamıyordu. Fakat tasvirin yerinde olduğunu düşündü. Dow toprak atmayı bitirdi, burnunu çekti ve elindeki küreği kazdığı mezarın sapladı.

Yoldan uzaktaydı. Çok uzaktaydı. Kimsenin mezarı yayına bulup Forley'nin cesedini çıkarmasını istemiyorlardı. Herkes bir araya toplanmıştı, şimdi başları öne eğik halde beşi de bir adaydı. İçlerinden birini gömmeyeli uzun zaman olmuştu. Shankaların Logen'ı öldürmelerinin üzerinden çok geçmemişti ama onun cesedini bulamamışlardı. Grupta sadece bir kişi eksilmişti ama Köpekadam'a göre kayıpları çok büyüktü.

Üçağaç kaşlarını çatıp bir süre düşündü, söyleyecek bir şeyler bulmaya çalıştı. Şefin Üçağaç olması iyi bir şeydi, bir şeyler söylemek Üçağaç'a düşüyordu. Çünkü Köpekadam'a kalsa kelimeleri bir araya getiremezdi. Üçağaç bir dakika sonra, gün batarken konuşmaya başladı.

"Buradaki zayıf bir adam. Aslında, ona Çelimsiz derlerdi. İsmi buydu ve bu bile bir şaka değil miydi? Bir adama Çelimsiz demek. Dokuzparmak'a teslim olmak için bulabildikleri en kötü dövüşçüyü göndermişlerdi. Zayıf bir adam olabilirdi ama bence kalbi çok güçlüydü.

Asıksurat, "Evet," dedi.

Tul Duru, "Güçlü bir kalbi vardı," diye onayladı.

Köpekadam, "En güçlü," diye mırıldandı. Yalan yok, boğazı düğümlenmişti.

Üçağaç başını salladı. "Ölümü onun gibi soğukkanlılıkla karşılayabilmek cesaret ister. Hiç şikâyet etmeden ölüme yürüyebilmek kolay değildir. Buna gönüllü olmak. Ve bunu kendisi için değil, tanımadığı başka insanlar için yaptı." Üçağaç dişlerini sıktı ve bir süre yere baktı. Hepsi aynı durumdaydı. "Benim söyleyeceklerim bu kadar. Forley toprağa geri döndü. Biz şimdi daha fakiriz, toprak daha zengin."

Dow eğilip elini taze toprağın üzerine koydu. "Toprağa geri döndü," diye mırıldandı. Köpekadam bir an için adamın burnundan aşağıya akanın bir gözyaşı olduğunu düşündü ama sadece bir yağmur damlasıydı. Sonuçta, Kara Dow'dan bahsediyordu. Dow doğruldu ve başı önüne eğik uzaklaştı. Diğerleri de teker teker aynısını yaptı, atlarının yanına gitti.

Köpekadam, "Elveda, Forley," dedi. "Artık korkmak yok."

Herhalde şimdi grubun korkağı kendisiydi.

ISTIRAP

Jezal surat astı. Ardee gecikmişti. Hiç gecikmezdi. Her zaman geldiğinde buluşma yerinde olurdu. Kızı beklemek hoşuna gitmedi. Zaten mektupları hep bekliyordu ve beklerken yeterince acı çekiyordu. Aptalın teki gibi dikilirken kendisini her zamankinden daha çok köle gibi hissetti.

Kaşlarını çatıp gri gökyüzüne baktı. Ruh haline eşlik etmek istercesine birkaç damla yağmurun düştüğünü gördü. Ara sıra bir damlanın yüzünü ıslattığını hissetti. Gri binaların ve yeşil ağaçların ortasındaki gölün gri yüzeyine düşen yağmur damlalarının oluşturduğu halkaları görebiliyordu. Yaratan'ın Evi uzaktan bulanık görünüyordu. Jezal tiksinerek binaya baktı.

Şimdi o konuda ne düşüneceğini hiç bilemiyordu. Yaşadıkları kötü bir kâbus gibiydi, bu yüzden üzerinde çok fazla düşünmemeye ve hiç yaşanmamış gibi davranmaya karar vermişti. Bunu da neredeyse başaracaktı ama lanet olasıca şeyi nereye gitse göz ucuyla görebiliyordu. Ev kendisine aklının almadığı gizemlerle dolu dünyayı hatırlatıp duruyordu.

"Canı cehenneme," diye mırıldandı. "Deli Bayaz'ın da canı cehenneme."

Islak çimenlere bakarken kaşlarını çattı. Yağmur yüzünden parkta dolaşan pek insan yoktu ve park her zamankinden daha boştu. Üzgün görünen birkaç adam boyunları bükük, banklarda oturuyordu, taşların üzerinde yürüyen ve telaşla bir yerden başka bir yere giden birkaç kişi vardı. Birisi kendisine doğru geliyordu, uzun bir cübbeye sarılmıştı.

Jezal rahatladı. Gelen Ardee'ydi, biliyordu. Cübbenin başlığıyla yüzünü gizliyordu. Soğuk bir gün olduğunun farkındaydı ama bu kadarı fazla dramatikti. Birkaç damla yağmurdan sakınacak biri olduğunu sanmıyordu. Yine de, kızı gördüğüne memnundu.

Çok memnundu. Gülümseyip Ardee'ye doğru yürüdü. Aralarında birkaç adım kala Ardee başlığını geriye attı.

Jezal korkuyla ağzını açtı. Yanağında, bir gözünün etrafında ve ağzının kenarında büyük morluklar vardı! Bir an için olduğu yerde dondu kaldı, kızın yerine kendisinin yaralanmış olmasını arzuladı. O zaman acısı daha az olurdu. Bir eliyle ağzını kapattığını fark etti, banyosunda örümcek gören küçük bir kız gibi gözleri yerinden fırlamıştı. Fakat kendine hâkim olamadı.

Ardee kaşlarını çattı. "Ne? Daha önce hiç yaralı bir yüz görmedin mi?"

"Evet, tabii ki gördüm ama... sen iyi misin?"

"Tabii ki iyiyim." Jezal'ın yanından geçip yolda yürümeye devam etti. Jezal telaşla peşinden koştu. "Önemli değil. Sakar bir aptalım. Hep öyleydim. Bütün hayatım boyunca." Jezal bunları söylerken kızın biraz kinayeli konuştuğunu düşündü.

"Yapabileceğim bir şey var mı?"

"Ne yapabilirsin ki? Öperek mi iyileştireceksin?" Yalnız olsalardı denemekten zarar gelmezdi diye düşündü ama kızın kaşlarını çatışı bu fikir hakkında ne düşündüğünü gösteriyordu. Tuhaftı: Yaraların kendisine iğrenç gelmesini beklerdi ama gelmiyordu. Hem de hiç. Bunun yerine içinden Ardee'yi kucaklamak, saçlarını okşamak, onu teseli etmek için kulağına fısıldamak geliyordu. Zavallıca. Bunu denerse muhtemelen suratına tokadı yerdi. Bunu hak etmiş de olurdu muhtemelen. Ardee'nin onun yardımına ihtiyacı yoktu. Ayrıca, Ardee'ye dokunamazdı. Etrafta insanlar vardı, görebilirlerdi. Kimin izlediğini bilmek mümkün değildi. Bunu düşününce huzursuz oldu.

"Ardee... bu yaptığımız riskli değil mi? Demek istediğim, ya ağabeyin–"

Ardee homurdandı. "Onu unut. Bir şey yapamaz. Ona işime burnunu sokmamasını söyledim." Jezal gülümsedi. Muhtemelen keyifli bir sahne olmuştu. "Ayrıca, sizin sonraki gemilerle Angland'a gittiğinizi duydum. Elveda demeden seni oraya gönderemem, değil mi?"

"Böyle bir şeyin olmasına asla izin vermem!" dedi birden korkarak. Elveda kelimesini duymak bile canını yakmıştı. "Demek istediğim, seninle vedalaşmadıysam bensiz gitmelerini tercih ederim!"

"Hah."

Bir süre sessizce yürüdüler, ikisinin de başlarını eğik, gölün kıyısında dolaştılar. Jezal'ın hayal ettiği acı tatlı bir veda olmuyordu. Bu sadece acıydı. Dalları suya kadar inen söğüt ağaçlarının arasına girdiler. Gözlerden uzakta bir yerdi burası. Jezal söyleyeceklerini söylemek için daha uygun bir yer olamayacağını düşündü. Yan gözle Ardee'ye baktı ve derin bir nefes aldı.

"Ardee, ee, ne zaman döneceğimi bilmiyorum. Demek istediğim, aylar sürebilir..." Alt dudağını kemirdi. Umduğu gibi gitmiyordu. Konuşmayı belki yirmi kez prova etmiş, aynanın karşısında doğru yüz ifadesini bulmaya çalışmıştı: ciddi, kendine güvenir, biraz da üzgün. Şimdi ise kelimeler ağzından telaşla çıkıyordu. "Umarım, demek istediğim, belki, umarım beni beklersin."

"Hâlâ burada olacağımı söyleyebilirim. Yapacak başka işim yok. Ama endişelenme, Angland'da düşünecek bir sürü şeyin olacak – savaş, onur, şan ve başka şeyler. Beni kısa sürede unutursun."

Jezal, "Hayır!" diye haykırarak Ardee'nin kolunu tuttu. "Asla!" Sonra biri görür diye elini hemen geri çekti. En azından kız şimdi kendisine bakıyordu, biraz şaşkındı, belki de bu kadar ani bir çıkış yapmasına şaşırmıştı – gerçi kendisi kadar şaşkın olduğu söylenemezdi.

Jezal gözlerini kırpıştırıp Ardee'ye baktı. Güzel bir kızdı, buna şüphe yoktu ama fazla karanlıktı, fazla esmerdi, fazla zekiydi, basit kıyafetler giymişti ve mücevheri yoktu, yüzünde kocaman çirkin bir morluk vardı. Kızı bu halde görenlerin çok heyecanlanacağını sanmıyordu. Fakat kendisine dünyanın en güzel kadını gibi geliyordu. Prenses Terez yanında pis bir köpek gibi kalırdı. Aklındaki zekice yorumlar buhar olup uçtu ve kızın gözlerinin içine bakarak hiç düşünmeden konuşmaya başladı. Belki de dürüstlük böyle bir şeydi.

"Dinle, Ardee, benim bir ahmak olduğumu düşündüğünü biliyorum, evet, belki de öyleyim ama her zaman böyle kalmayı düşünmüyorum. Benimle neden vakit geçirdiğini bilmiyorum, bu gibi şeyler hakkında da çok fazla şey bilmem ama ben... hep seni düşünüyorum. Artık başka bir şey düşünemiyorum." Derin bir nefes daha aldı. "Sanırım..." yeniden etrafına bakıp kimsenin olmadığından emin oldu, "sanırım sana âşık oldum!"

Ardee bir kahkaha attı. "Sen gerçekten ahmaksın," dedi. Çaresizlik. Istırap. Jezal ezildi büzüldü. Hayal kırıklığıyla nefesi kesildi. Yüzü buruştu ve başı önüne düştü, bakışları yere odaklandı. Gözlerinde yaşlar vardı. Gerçek yaşlar. Acınası haldeydi. "Ama seni bekleyeceğim." Sevinç. Göğsü sevinçle doldu ve bir kız gibi hıçkırdı. Çaresiz. Kızın kendisi üzerinde böyle bir gücünün olması çok saçmaydı. Istırap ile mutluluk arasındaki çizgiyi tek bir kelimesi belirliyordu. Ardee bir kahkaha daha attı. "Şu haline bak, aptal."

Uzanıp Jezal'ın yüzüne dokundu, yanağından akan yaşlı sildi. "Bekleyeceğim," dedi. Gülümsedi. O çarpık gülümseme.

İnsanlar soldu, park, şehir ve dünya yok oldu. Jezal, Ardee'ye baktı, ne kadar uzun, bilmiyordu. Sanki yüzünün her detayını zihnine kazımaya çalışıyordu. İçinde bir his vardı, bu son gülümsemenin anısı ona uzun süre teselli olacaktı.

Liman çok hareketliydi, normal liman hareketliliğine göre hem de. İskeleler insan kaynıyordu, hava bile büyük bir uğultuyla titriyor gibiydi. Askerler ve erzaklar kalaslardan gemilere çıkarılıyordu. Sandıklar taşınıyor, variller yuvarlanıyor, yüzlerce at güçlükle de olsa gemilere bindiriliyordu. Çifteler atan huysuz atların gözleri dışarıya fırlayacak gibiydi korkudan, ağızlarından köpükler saçıyorlardı. İnsanlar inliyor ve homurdanıyor, ıslak halatları çekiyor, yağmurun altında terliyor ve bağırıyor, ıslak iskelelerde kayıp düşüyordu. Ortama korkunç bir karışıklık ve koşturmaca hâkimdi.

Her yerde insanlar kucaklaşıyor, öpüşüyor ve birbirine el sallıyordu. Eşler kocalarıyla, anneler oğullarıyla, çocuklar babalarıyla vedalaşıyordu, hepsi ayrı perişandı. Bazıları yüzüne cesur bir ifade takınıyor, bazıları ağlıyordu. Diğerlerinin umurunda değildi: Sadece bu deliliğe şahit olmaya gelen izleyiciler de vardı.

Kendisini Angland'a götürecek geminin yıpranmış korkuluklarına yaslanan Jezal için hiçbirinin anlamı yoktu. Korkunç bir bunalımdaydı, burnu akıyordu, saçları ıslanmış ve kafasına yapışmıştı. Ardee rıhtımda değildi ama aynı zamanda her yerdeydi. Uğultunun içinden sesini duyuyor, ismini haykırdığını düşünüyordu. Göz ucuyla insanların arasında Ardee'yi gördüğünü sanı-

yor, nefesini tutup kızın olduğu yere bakıyordu. Gülümsüyor ve el sallamaya hazırlanıyordu ama sonra onun Ardee olmadığını fark ediyordu. Siyah saçlı bir kadın bir başka askere el sallıyordu. Omuzları yeniden çöküyor, hayal kırıklığı her defasında daha da artıyordu.

Şimdi korkunç bir hata yaptığının farkındaydı. Neden kızdan kendisini beklemesini istemişti ki? Neyi bekleyecekti? Kızla evlenemezdi, bu bir gerçekti. İmkânsızdı. Ama başka bir erkeğe baktığı düşüncesi de midesini bulandırıyordu. Acınacak haldeydi.

Aşk. İtiraf etmek zorundaydı ama bu aşk olmalıydı. Bu kavramı duyduğunda hep burun bükmüştü. Aptalca bir kelime. Kötü şairlerin ağızlarına sakız ettiği, aptal kadınların dilinden düşürmediği bir sözcük. Çocukça hikâyelerde anlatılırdı bu ve gerçek dünyayla bir ilgisi yoktu, gerçek dünyada erkekler ve kadınlar arasında ilişkiler sadece sikişmek ve para etrafında dönerdi. Ama işte buradaydı, korkunç bir korku, suçluluk, şehvet, acı ve ıstırap bataklığına saplanmıştı. Âşıktı. Ne büyük bir lanetti bu.

Kaspa, "Ardee'yi görmeyi çok isterdim," diye mırıldandı.

Jezal dönüp adama baktı. "Ne? Sen ne dedin?"

Teğmen, "Görülesi bir insan," dedi ellerini havaya kaldırarak. "Hepsi bu." Kart oynarken ortalığı birbirine kattığından beri herkes yanında daha dikkatli davranıyor, sanki her an patlamasından korkuyorlardı.

Jezal asık suratla kalabalığa döndü. Aşağıda bir kargaşa vardı. Yalnız bir atlı insanların içinden geçiyor, sürekli olarak, "Kenara çekilin!" diye bağırıyordu. Yağmurun altında bile adamın miğferi parıldıyordu. Bir Haberci Şövalye.

Kaspa, "Birisi için kötü haber," diye mırıldandı.

Jezal başıyla onayladı. "Galiba biziz." Gerçekten de arkasında öfkeli askerler ve işçiler bırakarak gemilerine doğru geliyordu. Adam eyerinden inip kararlı adımlarla kalası çıktı. Yanlarına gelirken yüzünde çok ciddi bir ifade vardı, parlak zırhının üzeri nemle kaplıydı ve her adımında şıngırdıyordu.

"Yüzbaşı Luthar?" dedi.

Jezal, "Evet," dedi. "Albay'ı çağırayım."

"Gerek yok. Mesaj size."

"Bana mı?"

"Başyargıç Marovia sizi ofisinde bekliyor. Hemen. Benim atımı alsanız iyi olur."

Jezal kaşlarını çattı. Bu durum hiç hoşuna gitmemişti. Bir Haberci Şövalye'nin kendisine neden mesaj ilettiği konusunda hiçbir fikri yoktu, aklına gelen tek şey Yaratan'ın Evi'ne girmesiydi. Bunun bir parçası olmak istemiyordu. Tüm bunların geçmişte kalmasını ve Bayaz, Kuzeyli adam ve mide bulandırıcı sakat ile birlikte unutulmasını istiyordu.

"Başyargıç bekliyor, Yüzbaşı."

"Evet, tabii ki." Görünüşe göre yapacak bir şey yoktu.

"Ah, Yüzbaşı Luthar! Sizi görmek ne güzel!" Jezal, Başyargıç'ın ofisinin önünde bile deli adam Sulfur'a rastladığına hiç şaşırmadı. Artık deli bir adam gibi bile görünmüyordu, sadece çıldırmış bir dünyanın normal bir parçasıydı. "Ne büyük onur!" diye haykırdı.

Jezal, "Benim için de," diye mırıldandı.

"Seni yakaladığıma çok sevindim çünkü kısa süre sonra ikimiz de yola çıkıyoruz! Efendim bana özel görevler verdi." Derin bir iç geçirdi. "Hiç huzur yok, değil mi?"

"Evet, ne demek istediğini anlıyorum."

"Yine de, senin Müsabaka'dan zaferle çıktığını görmek çok güzeldi! Baştan sona kadar seyrettim, izlemesi bile büyük bir ayrıcalıktı." Yüzünde geniş bir gülümseme belirdi ve farklı renkli gözleri parıldadı. "Ve bir de bırakmayı düşünüyordun. Hah! Ama devam ettin, tıpkı benim dediğim gibi! Ettin ve şimdi ödülünü alıyorsun! Dünyanın kıyısı," diye fısıldadı, yüksek sesle söylerse bir felaket yaşanırmış gibi. "Dünyanın kıyısı. Hayal edebiliyor musun? Seni gerçekten çok kıskanıyorum!"

Jezal gözlerini kırpıştırdı. "Ne?"

"Ne! Hah! Bir de 'ne' diyor! Çok korkusuzsun, dostum! Çok!" Ve Sulfur kıkırdayarak Mareşaller Meydanı'na doğru ilerlemeye başladı. Jezal o kadar şaşkındı ki adam gözden kaybolduktan sonra bile arkasından küfretmeye hali yoktu.

Marovia'nın kâtiplerinden biri Jezal'ı içeriye aldı, seslerin yankılandığı koridordan devasa kapılara doğru götürdü. Durup kapıyı çaldı. İçeriden cevap gelince kolu çevirip kanatlardan birini açtı, kenara çekildi ve Jezal'ın içeriye girmesini bekledi.

Jezal bir süre aynı yerde dikilince sessizce, "Girebilirsin," dedi.

"Evet, evet, tabii ki."

Devasa oda ürkütücü bir sessizlik içerisindeydi. Panolarla süslenmiş devasa odada ilginç bir şekilde çok fazla mobilya yoktu ama var olanlar da Jezal'dan çok daha büyük insanlar içinmiş gibi aşırı büyüktü. Jezal kendisini yargılanıyormuş gibi hissetti.

Başyargıç Marovia yüksek masasının arkasında oturuyordu. Masanın yüzeyi ayna parlaklığına gelene kadar cilalanmıştı. Jezal'ı görünce gülümsedi, yüzünde adama acır gibi bir ifade vardı. Solunda Mareşal Varuz oturuyor, kendini suçlarcasına masanın yüzeyindeki yansımasına bakıyordu. Jezal kendisini daha kötü hissedebileceğine inanmazdı ama grubun üçüncü üyesini görünce yanıldığını anladı. Bayaz halinden memnun bir biçimde sırıtan bir ifadeyle sandalyesinde oturuyordu. Kapılar kapatılınca bir anlığına paniğe kapıldı, sanki odanın kapısı değil de hücresininki kapanmıştı.

Bayaz sandalyesinden kalkıp masanın yanından dolaştı. "Yüzbaşı Luthar, bize katılmanıza çok sevindim." Yaşlı adam Jezal'ın ıslak elini sıktı ve adamı masaya doğru götürdü. "Geldiğin için teşekkürler. Çok teşekkürler."

"Ee, tabii ki." Sanki başka seçeneği vardı.

"Pekâlâ, muhtemelen bunun neyle ilgili olduğunu merak ediyorsundur. Açıklamama izin ver." Geri çekilip torunuyla konuşan bir büyükbaba gibi masanın üzerine tünedi. "Ben ve birkaç cesur dostum –senin anlayacağın, seçilmiş ve kaliteli insanlar– büyük bir seyahate çıkıyoruz! Epik bir yolculuk! Büyük bir macera! Hiç şüphesiz, başarılı olursak yıllarca bizden bahsedecekler. Uzun yıllar boyunca." Kaşlarını çatınca Bayaz'ın alnı kırıştı. "Pekâlâ. Ne diyorsun?"

"Ee..." Jezal endişeyle Marovia ve Varuz'a baktı ama neler olduğuna ilişkin renk vermediklerini gördü. "Bir soru sorabilir miyim?"

"Tabii ki, Jezal – sana Jezal diyebilirim, değil mi?"

"Evet, ee, evet, sanırım. Söylemek istediğim şey... bütün bunların benimle ne ilgisi var?"

Bayaz gülümsedi. "Bir kişi eksiğimiz var."

Uzun ve ağır bir sessizlik oldu. Jezal'ın kafasından akan bir

damla su saçından burnuna ve sonra da ayakları dibine düştü. Korku vücudunu ele geçirdi, parmak uçlarından saçlarına kadar ürperdi. "Ben mi?" diye gakladı.

"Yol çok uzun ve zor, muhtemelen tehlikelerle dolu. Dışarıda düşmanlarımız var. İnanamayacağın kadar çoklar. Senin gibi kendini kanıtlamış bir kılıç ustasından daha iyisini mi bulacağız? Ve bir de Müsabaka'nın galibi!"

Jezal yutkundu. "Teklifiniz beni çok gururlandırdı, gerçekten ama korkarım reddetmek zorundayım. Benim yerim ordunun yanı, biliyorsunuz." Endişeyle kapıya doğru bir adım geriledi. "Kuzey'e gitmeliyim. Gemim birazdan kalkacak ve–"

Marovia, "Korkarım çoktan kalktı, Yüzbaşı," dedi. Sıcak sesi Jezal'ı dondurdu. "Artık gemi için endişelenmene gerek yok. Angland'a gitmiyorsun."

"Ama Başyargıç, askerlerim–"

Marovia, "Onlara yeni bir komutan bulacağız," diyerek gülümsedi. Anlayışlı olmaya çalışıyordu ama ürkütücü bir kararlılığı vardı. "Hislerini anlıyorum, gerçekten ama bu da bizim için çok önemli. Bu seyahatte İttifak'ın temsil edilmesi çok önemli."

Varuz isteksizce, "Korkunç derecede önemli," diye mırıldandı. Jezal üç yaşlı adama baktı. Kaçış yoktu. Müsabaka'yı kazanmasının ödülü bu muydu? Bunak bir adam ve bir grup vahşiyle kimsenin bilmediği bir yere çılgın bir yolculuk mu yapacaktı? Keşke kılıç antrenmanlarına hiç başlamasaydı! Hayatı boyunca eline hiç kılıç almasaydı! Ama artık çok geçti. Geri dönüş yoktu.

Jezal, "Ülkeme hizmet etmem gerek–" diye mırıldandı.

Bayaz bir kahkaha attı. "Ülkene hizmet etmenin Kuzey'de donmuş bir ceset olmaktan başka yolları da var, evlat. Yarın yola çıkıyoruz."

"Yarın mı? Ama eşyalarım–"

"Endişelenmeyin, Yüzbaşı." Yaşlı adam masadan inip sevecen bir biçimde Jezal'ın omzuna vurdu. "Her şey ayarlandı. Eşyaların yola çıkmadan önce gemiden indirildi. Hazırlanmak için bir akşamın var ama yanına çok fazla şey alma. Tabii ki, silah alman gerekecek ve bir de sağlam kıyafetler. Yanına iyi bir çift bot almayı sakın unutma. Üniforma yok, tamam mı? Gittiğimiz yerde fazla ilgi çekebilir üzerine."

Jezal çaresizce, "Evet, tabii ki," dedi. "Nereye gittiğimizi... sorabilir miyim?"

"Dünyanın kıyısı, evlat, Dünyanın kıyısı!" Bayaz'ın gözleri parıldadı. "Ve sonra geri döneceğiz tabii ki... öyle umuyorum en azından."

KANLI DOKUZ

Dokuzparmak Logen hakkında söylenecek tek bir şey varsa o da mutlu olduğuydu. Sonunda yola çıkıyorlardı. Eski İmparatorluk ve Dünyanın kıyısı ile ilgili söylenen birkaç şeyden başka nereye gittikleri hakkında hiçbir fikri yoktu ama umurunda değildi. Herhangi bir yer bu lanet olasıca şehirden daha iyiydi ve ne kadar çabuk yola çıkarlarsa o kadar mutlu olacaktı.

Grubun son üyesi ise kendisiyle aynı hisleri paylaşmıyordu. Kapıda gördüğü gururlu genç adam Luthar. Bayaz'ın hilesi sayesinde Müsabaka'yı kazanan genç kılıç ustası. Geldiğinden beri iki kelimeden fazla konuşmamıştı. Dikilmiş, asık ve bembeyaz bir suratla pencereden dışarı bakıyordu. Götüne bir mızrak sokmuşlar gibi kaskatı duruyordu.

Logen adamın yanına gitti. Bir adamla seyahat edip belki de omuz omza savaşacaksa onunla konuşmak ve beraber gülebilmek önemliydi. Böylece birbirlerini tanıyabilir ve birbirlerine güvenebilirlerdi. Bir grubu bir arada tutan şey güvendi, vahşi doğada ölmekle yaşamak arasındaki farkı belirleyen buydu. Böyle bir güven inşa etmek zaman ve çaba isterdi. Logen ne kadar erken başlarsa o kadar iyi olacağını düşündü, hem bugün neşesi de yerindeydi. Luthar'ın yanına gidip parka baktı ve dostluklarını pekiştirmeye yarayacak, ikisini de ilgilendiren bir konu bulmaya çalıştı.

"Şehriniz çok güzel," dedi. Böyle düşünmüyordu ama aklına başka bir şey gelmemişti.

Luthar arkasına dönüp Logen'ı baştan aşağıya süzdü. "Sen şehrimiz hakkında ne bilirsin ki?"

"Bence bir adamın fikirleri diğerlerinin fikirleri kadar değerlidir."

Genç adam soğuk bir ses tonuyla, "Hah," dedi. "O zaman,

sanırım aramızdaki fark da burada." Arkasına dönüp manzarayı seyretmeye devam etti.

Logen derin bir nefes aldı. Belli ki güvene daha zaman vardı. Luthar'ı yalnız bırakıp şansını Quai üzerinde denemeye karar verdi ama çırak da gelecek vaat etmiyordu: Sandalyelerden birine çökmüş yok yere somurtuyordu.

Logen yanına oturdu. "Evine geri dönmek için can atmıyor musun?"

Çırak duygusuzca, "Ev," diye mırıldandı.

"Evet, Eski İmparatorluk... ya da ismi her neyse."

"Oranın neye benzediğini bilmezsin."

Logen, "Anlatsana," dedi. Huzurlu vadiler, şehirler ve nehirler hakkında bir hikâye duymayı bekliyordu.

"Orada kan gövdeyi götürür ve kanunsuzdur, yaşamın en ufak bir değeri yoktur."

Kanlı ve kanunsuz. Kulağa hiç hoş olmasa da tanıdık geliyordu. "Bir İmparator veya öyle bir şey yok mu?"

"Çok var, hep birbirleriyle savaşıyorlar, ittifaklar bir hafta veya bir gün veya birkaç saat sürüyor, sonra birbirlerini sırtlarından bıçaklamak için can atıyorlar. Bir imparator düşüyor, yerine başkası geçiyor, sonra bir tane daha, ardından bir tane daha, bütün bunlar olurken çaresiz ve sahipsiz olanlar yağmalamaya ve öldürmeye devam ediyor. Şehirler yok oluyor, geçmişin büyük eserlerinden geriye yıkıntıları kaldı, ekinler sahipsiz, insanlar aç. Kanlı savaşlar ve ihanetler, yüzlerce yıldır böyle. Kan davaları o kadar eski, o kadar karmaşık ki, artık kimin kimden neden nefret ettiğini söylemek mümkün değil. Zaten artık nedenini bilmeye de ihtiyaçları yok."

Logen son bir kez şansını denedi. "Bilemezsin, belki her şey düzelmiştir."

Çırak, "Nasıl?" diye mırıldandı. "Nasıl?"

Logen bir cevap bulmaya çalışırken kapılardan biri açıldı. Bayaz kaşlarını çatıp odaya göz gezdirdi. "Maljinn nerede?"

Quai yutkundu. "Gitti."

"Gittiğini görebiliyorum! Sana onu burada tutmanı söylemiştim!"

Çırak, "Bunu nasıl yapacağımı söylemediniz," diye mırıldandı.

Bayaz çırağı umursamadı. "Lanet olasıca kadın hangi cehenneme kayboldu? Bugün yola çıkıyoruz! Kadını üç gündür tanıyorum ama şimdiden tüm sabrımı tüketti!" Dişlerini sıkıp derin bir nefes aldı. "Onu bulur musun, Logen? Onu bul ve buraya getir."

"Ya gelmek istemezse?"

"Bilmiyorum, onu sırtına vur ve getir! Hiç umurumda değil, buraya kadar tekmele onu!"

Söylemesi kolaydı ama yapması zor olacaktı. Yine de, yola çıkmadan halledilmesi gerekiyorsa, hemen yapılsa daha iyi olurdu. İç geçirdi, sandalyesinden kalktı ve kapıya yürüdü.

Logen duvarın dibindeki gölgelerin içine sinip seyretti.

Kendi kendine, "Sokayım," diye fısıldadı. Tam da yola çıkacakları zaman yaşanacak şeydi. Ferro yirmi adım uzağındaydı, karanlık yüzündeki kaşları her zamankinden daha çatıktı. Etrafında üç adam vardı. Siyahlar giymiş maskeli adamlardı. Sopaları yanlarında ve sırtlarındaydı ama Logen'ın akıllarından ne geçtiğine dair herhangi bir şüphesi yoktu. Birinin konuştuğunu duydu, maskesinin altından tıslıyor, sorun çıkarmadan onlarla birlikte gitmekle alakalı bir şeyler söylüyordu. Yüzünü buruşturdu. Sorun çıkarmamak Ferro'ya göre değildi.

Gizlice uzaklaşıp diğerlerine haber vermeyi düşündü. Kadını çok fazla sevdiği söylenemezdi, Ferro için kendisini riske atacak değildi. Ama kadını yalnız bırakırsa, üçe karşı birdi ve ne kadar sert olursa olsun Ferro'nun canına okuyup kadını kim bilir nereye götürebilirlerdi. Böyle bir şey olursa Logen bu lanet olasıca şehri hiç terk edemeyebilirdi.

Aradaki mesafeyi ölçtü, adamlara nasıl saldıracağını düşündü, seçenekleri gözden geçirdi. Ama çok uzun zaman hiçbir şey yapmadan durmuştu ve aklı yavaşlamıştı. Planın üzerinde çalışmaya devam ederken Ferro'nun var gücüyle bir çığlık atıp adamlardan birinin üzerine atladığını gördü. Adam sırtüstü yere düştü ve üzerine çıkan Ferro adamın suratına hızla birkaç yumruk indirdi, ardından diğerleri Ferro'yu tutup adamın üzerinden aldı.

Logen, "Lanet olsun," diye tısladı. Üçlü güreşmeye başlamıştı, sokakta sağa sola savruluyorlar, duvarlara çarpıyorlar, inleyip küfürler savuruyorlardı. Tekmeler ve yumruklar havada savruluyor,

uzuvlar birbirine dolanıyordu. Artık zekice bir yaklaşım için çok geçti. Logen dişlerini sıkıp adamlara hücum etti.

Yerdeki adam ayağa kalkmaya ve kendine gelmeye çalışırken diğer ikisi Ferro'yu etkisiz hale getirmek üzereydi. Üçüncü adam sopasını havaya kaldırıp Ferro'nun kafasına indirmeye hazırlandı. Logen bir savaş narası attı. Maskeli adam arkasına dönerken çok şaşkındı.

"Ha?" Sonra Logen'ın omzu herifin kaburgalarına geçti ve adamın ayaklarını yerden kesti. Logen göz ucuyla birinin sopasını savurduğunu gördü ama adamları hazırlıksız yakalamıştı ve çok güçlü bir hamle değildi. Sopayı koluyla karşıladı ve kolunu indirerek sopayı kolunun altına sıkıştırdı, ardı ardına darbeler indirerek adamın maskesinin ortasına yumruklarını geçirdi. Kolları havaya savrulan adam geriye düştü. Logen adamı siyah ceketinden tuttu, havaya kaldırdı ve tepetaklak duvara çarptı.

Adam uğursuz bir çatırtıyla duvardan sekip kaldırım taşlarının üzerine düştü. Logen yumruklarını sıkarak arkasına döndü ama sonuncu maskeli yerdeydi, Ferro tepesindeydi ve dizini sırtına geçirmiş adamın başını saçlarından tutarak kaldırım taşlarına vuruyor, bunu yaparken anlaşılmaz küfürler savuruyordu.

Logen, "Ne yaptın?" diye bağırıp kadını dirseğinin altından tuttu ve adamın üzerinden aldı.

Ferro kendisini tutan elden kurtuldu ve nefes nefese ayakta dikildi; ellerini yanlarında yumruk yapmıştı ve burnundan kan akıyordu. "Hiçbir şey," diye hırladı.

Logen geriye doğru ihtiyatlı bir adım attı. "Hiçbir şey mi? O zaman bu ne?"

Kadın kelimeleri çirkin aksanıyla Logen'ın yüzüne tükürdü. "Ne... oldu... bilmiyorum." Eliyle kanlı ağzını sildi ve olduğu yerde dondu kaldı. Logen omzu üzerinden geriye baktı. Üç maskeli adam dar sokaktan koşarak üzerlerine geliyordu.

"Sokayım."

"Kıpırda, pembe!" Ferro arkasına dönüp koşmaya başladı, Logen da peşinden gitti. Başka ne yapabilirdi? Koştu. Avlananların korkunç ve nefes nefese kaçışı başladı. Logen her an sırtına bir sopanın inmesini bekliyor, ciğerlerini havayla doldurmaya çalışıyor ve peşlerinden gelen adamların ayak seslerini duyuyordu.

Her iki yanlarından yüksek beyaz binalar geçip gidiyordu. Pencereler, kapılar, heykeller ve bahçeler geride kaldı. İnsanlar ya yollarından çekiliyor ya da sırtlarını duvarlara vererek öfkeyle bağırıyordu. Logen'ın nerede oldukları ya da nereye gittiklerine dair hiçbir fikri yoktu. Bir adam kucağında üst üste koyulmuş kâğıtlarla kapılardan birinden sokağa adım attı. Logen adama çarptı ve birlikte yere düştüler, kâğıtlar dört bir yana saçılırken tozun toprağın içinde yuvarlandılar.

Logen yerinden kalkmak istedi ama bacakları yanıyordu. Göremiyordu! Yüzünde bir kâğıt vardı. Kâğıdı yüzünün önünden aldı ve birisinin kolunu tutup kendisini ayağa kaldırdığını hissetti. "Kalk, pembe!"

"Kıpırda!" Ferro. Nefes nefese değildi. Oysa kadına yetişmeye çalışırken Logen'ın ciğerleri yanmaya başlamıştı. Ferro'nun başı önüne eğikti ve ayakları âdeta yerde uçuyordu.

Ferro ilerideki bir kemerin altından geçti, Logen peşinden gitti, köşeyi dönünce fren yaptı. Kocaman gölgeli bir yerdeydiler, kalaslar yukarıya doğru uzanıyor, bulundukları yer ahşap kolonlardan garip bir ormana benziyordu. Lanet olsun, burası neresiydi? İleride parlak bir ışık ve açık bir alan vardı. Gözlerini kırpıp ışığa doğru hamle yaptı. Ferro az ilerideydi, nefes nefese yavaşça ekseni etrafında dönüp etrafına bakındı. Yuvarlak bir çimen dairesinin içindeydiler.

Logen nerede olduklarını biliyordu. İnsanlarla birlikte banklarda oturup dövüşleri izledikleri arenadaydı. Boş sıralar göz alabildiğine uzanıyor, aralarında marangozlar geziniyor, testereler ve çekiçler çalışıyordu. Arkadaki sıralardan bir kısmını sökülmüştü bile ve kolonlar şimdi devasa bir hayvanın kaburga kemikleri gibi havaya yükseliyordu. Logen ellerini titreyen dizlerine koydu ve sırtını kamburlaştırdı, nefes almaya çalışırken yere tükürdü.

"Şimdi... ne?"

"Bu taraftan!" Logen güçlükle doğruldu ve kadının peşinden gitti, Ferro geldikleri yöne doğru gidiyordu. "O taraftan değil!"

Logen gelenleri gördü. Yine siyah maskeli figürlerdi. En öndeki bir kadındı, kafasının tepesinde diken diken kırmızı saçları vardı. Topuklarının üzerinde sessizce dövüş çemberine doğru ilerliyordu, kollarını arkasındakilere salladı ve iki tarafı işaret etti,

avların etrafının kuşatılmasını emrediyordu. Logen etrafına bakındı ve bir silah aradı ama bir şey göremedi – sadece boş sıralar ve ardındaki yüksek beyaz duvarlar vardı. Ferro bulunduğu yere doğru geri çekiliyordu, aralarında on adım kalmıştı. Kadının arkasında iki maskeli adam vardı, ellerinde sopalarla kadının üzerine yürüyorlardı. Beş. Toplam beş kişiydiler.

Logen, "Lanet olsun," dedi.

Bayaz, "Nerede kaldı bunlar?" diye hırladı odada bir oraya bir buraya volta atarken. Jezal yaşlı adamı daha önce hiç bu kadar sinirli görmemişti ve nedense adamın bu hali kendisini huzursuz ediyordu. Adam ne zaman yanına yaklaşsa geri çekilesi geliyordu. "Kahretsin, banyo yapacağım ben. Bir sonrakini aylar sonra yapmak zorunda kalabilirim. Aylar!" Bayaz bir hışımla dışarıya çıkarak banyonun kapısını çarparak kapattı ve Jezal'ı çırakla odada yalnız bıraktı.

Jezal çırakla aynı yaşlarda olduklarını düşündü ama bildiği kadarıyla ortak hiçbir şeyleri yoktu. Tiksindiğini gizlemeye gerek görmeden adama baktı. Mide bulandırıcı, gelinciğe benzer, kitap kurdu bir tipti. Suratını asmış, çaresizce etrafına bakınıyordu, acınacak haldeydi. Ve kabaydı. Çok kaba. Jezal sessizce köpürdü. Bu küstah köpek yavrusu kim olduğunu sanıyordu? Neden bu kadar hayal kırıklığına uğramıştı? Hayatı ellerinden alınan çırak değil, kendisiydi.

Yine de, gruptan birisiyle yalnız kalması gerekse, çok daha kötüsü de olabilirdi. Saçma sapan konuşan moron Kuzeyli ya da şeytani sarı gözleriyle her şeye dik dik bakan Gurkhul cadısı da olabilirdi. Bayaz, kaliteli insanlar demişti. İçinden ağlamak gelmeseydi bir kahkaha atabilirdi.

Jezal yüksek arkalıklı ve kalın minderli sandalyelerden birine oturdu ama rahat edemedi. Arkadaşları şimdi Angland yolundaydı ve onları şimdiden özlemişti. West, Kaspa, Jalenhorm. Hatta piç kurusu Brint'i bile. Şan ve şöhret kazanmaya gidiyorlardı. Kendisi yaşlı deliyle dünyanın bir ucuna gidip geri döndüğünde savaş çoktan bitmiş olacaktı, tabii eğer geri dönebilirlerse. Bir sonraki savaşın, şan ve şeref kazanma şansının ne zaman ortaya çıkacağını kim bilebilirdi?

Keşke Kuzeylilerle savaşmaya gitseydi. Keşke Ardee'nin yanında olsaydı. En son yıllar önce mutlu olmuş gibiydi. Hayatı berbattı. Korkunçtu. Şuursuzca arkasına yaslandı ve her şeyin daha kötüye gidip gidemeyeceğini merak etti.

"Gah," diye inledi Logen bir sopa kolunca inince, ardından bir tanesi omzuna indi, bir diğeri de yanına. Tökezledi, dizleri üzerine düşer gibi oldu ve saldırganları savuşturmaya çalıştı. Ferro'nun, arkasında bir yerde çığlık attığını duyabiliyordu, bu bir öfke çığlığı mıydı, yoksa acı çığlığı mıydı bilmiyordu, zaten kendisi de dayak yemekle meşguldü.

Bir şey kafasına indi ve aldığı sert darbenin etkisiyle sıralara doğru savruldu. Yüzüstü düştü ve en öndeki koltuk göğsüne çarpıp ciğerlerindeki havayı boşalttı. Kafasından kan akıyordu, ellerinde ve ağzında kan vardı. Gözleri burnuna aldığı bir darbe yüzünden sulanmıştı, parmakları sıyrılmıştı ve kanlıydı, neredeyse kıyafetleri gibi yırtık pırtıktı. Bir süre düştüğü yerden kalkmadı ve gücünü toplamaya çalıştı. Sıranın arkasında kalın bir odun parçası duruyordu. Odunu ucundan tutup kendine çekti. Eline silah almak güzeldi. Odun ağırdı.

Ciğerlerini nefesle doldurdu ve kalan gücünü toplamaya çalıştı. Kollarını ve bacaklarını hareket ettirip test etti. Hiçbir şey kırılmamıştı, belki sadece burnu kırıktı ama zaten bu ilk kırılışı değildi. Arkasından gelen ayak seslerini duydu. Ağır ağır yürüyorlar, acele etmiyorlardı.

Logen yavaşça yerinden doğruldu, başı dönüyormuş gibi görünmeye çalıştı. Sonra kükreyip arkasına döndü ve odunu kafasının üzerinde salladı. Maskeli adamın omzuna inen odun büyük bir çatırtıyla kırıldı, yarısı çimenlerin üzerine fırladı. Adam boğuk bir çığlık atıp, gözleri sımsıkı kapanmış, bir eliyle boynunu, diğeriyle kuvvetsizce sopasını tutar halde yere yıkıldı. Logen kırılan odunun elinde kalan ucunu adamın suratına indirdi. Başı geriye düşen adam boylu boyunca çimenlerin üzerine serildi, maskesi kaymış ve altından kanlı yüzü açığa çıkmıştı.

Logen'ın dünyası şimşeklerle aydınlanınca sendeleyip dizleri üzerine çöktü. Birisi kafasının arkasına vurmuştu. Sert bir darbe. Yüzüstü yere düşmemeye çalışırken bir süre sallandı, sonra her

şey yeniden berraklaştı. Kırmızı saçlı kadın tepesinde dikilmiş, sopasını tekrar havaya kaldırmıştı.

Logen birden yerinden kalkıp kadının üzerine atladı, yarı kadının üzerine yüklendi, yarı kadını kendine çekti, kulakları uğulduyor ve dünyası delice dönüyordu. Birlikte sendelediler, bir şişe şarap için kavga eden iki sarhoş gibi, çimenlerin üzerinde ileri geri dönmeye başladılar. Logen kadının yanına yumruklar attığını hissetti. Sert yumruklardı, kaburgalarına iniyordu.

"Aaahh," diye kükredi ama şimdi kafası yerine gelmek üzereydi ve ağırlığı kadının iki misliydi. Sopayı tutan eli kadının arkasına doğru büktü. Kadın bir yumruk daha salladı, yüzünün yanına aldığı darbeyle dünyasında yine bir anlığına yıldızlar dans etti ama sonra kadının bileğini yakaladı ve diğer kolunu da etkisiz hale getirdi. Kadını dizi üzerinde sırtüstü büktü.

Kadın kıvranıp havayı tekmeledi, gözleri öfkeyle kısılmıştı ama Logen kadını sıkı sıkı tutuyordu. Sağ elini arasından kurtarıp yumruğunu havaya kaldırdı ve kadının midesine indirdi. Kadının ciğerlerindeki hava boşaldı ve vücudu gevşedi, gözleri yerinden fırlayacak gibi açıldı. Logen kadını kenara fırlattı. Birkaç adım sürünen kadın maskesini indirdi ve öğürüp çimenlerin üzerine kusmaya başladı.

Logen tökezleyip sallandı, başını iki yana salladı ve ağzındaki kanla toprağı yere tükürdü. Öğüren kadın dışında dairenin içinde dört tane daha siyahlar giymiş figür yatıyordu. Birisi Ferro onu tekmeledikçe inliyordu. Ferro'nun yüzü gözü kana bulanmıştı ama gülümsüyordu.

Logen kendi kendine, "Hâlâ hayattayım..." diye mırıldandı. "Hâlâ..." Kemerin altından gelenleri döndü. Diğer tarafa döndü, çok hızlı hareket ettiği için az kalsın düşüyordu. Diğer tarafta da dört maskeli adam vardı. Kapana kısılmışlardı.

"Kıpırda, pembe!" Ferro yanından geçip gitti ve ilk sıraların üzerine çıktı, sonra ikinciye ardından üçüncüye atladı, birinden diğerine atlayarak tırmanmaya başladı. Delilik. Oradan nereye gidecekti? Kırmızı Saçlı öğürmeyi bırakmış, yere düşen sopasına doğru sürünüyordu. Diğerleri geliyor, sayıları gittikçe artıyordu. Ferro sıraların arka tarafına doğru yolun dörtte birini aşmıştı ve yavaşlayacak gibi değildi, bir sıradan diğerine atlayarak tahtaları titretiyordu.

"Lanet olsun." Logen kadının peşinden gitti. Bir düzine sırayı aştıktan sonra bacakları yeniden yanmaya başladı. Birinden diğerine atlamayı bıraktı ve sürünerek tırmanmaya başladı. Koltukları aşarken arkasındaki maskeli adamları gördü – durmuş kendisine bakıyor, işaret edip emirler veriyor, sıraların arasına yayılıyorlardı.

Logen yavaşlamaya başladı. Her sıra bir dağdı. En yakındaki maskeli birkaç sıra arkasındaydı. Sürünerek tırmanmaya devam etti, tırmandı, tırmandı, kanlı elleriyle koltukları tuttu, kanlı dizleri sıralara sürtündü. Nefesi beyninde yankılanıyordu, kan ter içerisindeydi ve tüyleri korkudan diken diken olmuştu. Birden önünde bir boşluk belirdi. Son anda durdu, nefesini tuttu ve kollarını sallayarak aşağıya düşmemek için dengesini sağlamaya çalıştı.

Gerideki binaların yüksek çatılarına yakındı ama arka taraftaki sıraların bir kısmı söküldüğü için geriye sadece destekler kalmıştı – yerden yükselen sütunların arasında kalaslar ve büyük boşluklar vardı. Ferro'nun bir sütundan diğerine atladığını, ardından sallanan bir kalasın üzerinde koştuğunu gördü. Kadın yerden çok yüksekte olmaktan hiç rahatsız değil gibiydi. Diğer taraftaki düz çatılardan birinin üzerine atladı. Logen'a göre çatı çok ama çok uzaktaydı.

"Lanet olsun." Logen en yakındaki kolonun üzerine atladı, dengesini sağlamak için kollarını iki yana açtı ve ayaklarını yaşlı bir adam gibi sürümeye başladı. Kalbi göğsünü çekiçliyordu, dizleri zayıflamış ve titremeye başlamıştı. Arkasındaki adamların bağırışlarını umursamamaya çalıştı ve dikkatini sadece yerden yükselen kolonlara odakladı fakat ne kadar istemese de aşağıdaki kalaslardan örümcek ağını ve meydanın kaldırım taşlarını da gördü. Hepsi çok aşağıdaydı.

Tek parça halinde bir kalasın üzerine çıktı ve diğer ucuna kadar yürüdü. Kendisini başının üzerindeki kolunun üzerine çekmeye başladı, bacaklarını direğe dolamış kendisini yukarı çekerken, "Hâlâ hayattayım," diye mırıldanmaya devam etti. En yakındaki maskeli kalasın üzerine çıkmış, kendisine doğru koşuyordu.

Sütun bir tahta parçasıyla son buluyordu. Bir veya iki adım genişliğindeydi. Ardında hiçbir şey yoktu. İki adımlık boşluk vardı. Sonrasında tepesinde tahta parçası olan bir başka direk duruyor,

direğin üzerinden de düz çatıya doğru bir kalas uzanıyordu. Ferro duvarın tepesinden kendisine bakıyordu.

"Atla!" diye haykırdı. "Atlasana, pembe piç!"

Logen atladı. Rüzgârı yüzünde hissetti. Sol ayağını tahtanın üzerine koydu ama durmak mümkün değildi. Sağ ayağı da yere bastı. Bileği ve ardından dizi büküldü. Dünyası dönmeye başladı. Sol ayağının yarısı tahtanın üzerinde yarısı boşluktaydı. Kalas sallanmaya başladı. Şimdi havadaydı, kollarını havada sallarken sanki dakikalar geçti.

"Oof!" Duvar göğsüne çarptı. Tutunmaya çalıştı ama nefesi kalmamıştı. Yavaşça geriye kaymaya başladı, santim santim düşüyordu. Önce çatıyı, sonra ellerini görüyordu, şimdi ise önünde taştan duvardan başka bir şey yoktu. "Yardım et," diye fısıldadı. Yardım gelmedi.

Çok yukarıdaydı, bunu biliyordu. Uzun bir düşüştü ve bu sefer aşağıda onu kurtaracak su yoktu. Sadece sert ve ölümcül taşlar vardı. Bir tıkırtı duydu. Maskeli adam arkasındaki kalasın tepesindeydi. Sonra birisi bağırdı ama artık hiçbiri önemli değildi. Biraz daha geriye kaydı, elleriyle ufalanan sıvaya tutunmaya çalıştı. "Yardım," diye gakladı. Ama kimse yardımına koşmadı. Sadece maskeliler ve Ferro vardı, hiçbiri kendisine yardım edecek türden insanlar değildi.

Bir patırtı duydu ve birisi çaresizce çığlık attı. Ferro kalası tekmelemiş ve maskeli aşağıya düşmüştü. Çığlık azalarak yok oldu, sesin kesilmesi çok uzun sürmüş ve son olarak tok bir ses gelmişti. Maskelinin cesedi aşağıda yere yapışmış olmalıydı ve Logen birazdan adama katılacağını biliyordu. Bu gibi şeylerde gerçekçi olmak gerekti. Bu sefer nehrin kıyısına sürüklenmeyecekti. Parmak uçları yavaşça kaydı, harç dökülmeye başladı. Dövüşmek, koşmak, tırmanmak gücünü tüketmiş ve şimdi geriye hiçbir şey kalmamıştı. Aşağıya düşerken nasıl bir ses çıkaracağını düşündü. Dudaklarını hareket ettirdi. "Yardım!"

Ve güçlü parmaklar bileğini kavradı. Koyu renkli ve kirli parmaklar. Kadının kükrediğini duydu ve kolu yukarıya çekildi. İnledi. Duvarın kenarı yeniden gözünün önüne geldi. Şimdi Ferro'yu görüyordu, dişlerini sıkmış, aşırı efor sarf ettiği için gözlerini sıkı sıkı kapatmıştı. Boynundaki damarlar şişmiş, yüzündeki yaralar

daha da belirginleşmişti. Logen diğer eliyle duvarın tepesini kavradı, göğsünü üzerine attı, ardından bir dizi duvarı aştı.

Logen, Ferro kendisini çatıya çektikten sonra yerde yuvarlanıp sırtüstü yattı ve sudan çıkmış bir balık gibi nefes nefese uzanıp beyaz gökyüzüne baktı. "Hâlâ hayattayım," diye mırıldandı kendi kendine. Yaşadığına kendisi bile inanamıyordu. Ferro eline basıp kendisini aşağıya düşürse hiç şaşırmazdı.

Kadının yüzü tepesinde belirdi, sarı gözlerini ona dikmişti ve ağzı öfkeyle gerilmişti. "Aptal, ağır pembe piç!"

Başını iki yana sallarken arkasına döndü, bir sonraki duvarın yanına gitti ve tırmanmaya başlayarak kendisini bir sonraki binanın hafif eğimli çatısına çekti. Logen kadının arkasından bakarken yüzünü buruşturdu. Bu kadın yorulmak nedir bilmez miydi? Kendisinin kolları yıpranmış, yaralanmış ve çizilmişti. Bacakları ağrıyordu. Burnu yeniden kanamaya başlamıştı. Her yeri ağrıyordu. Arkasına dönüp aşağıya baktı. Maskelilerden biri sıralardan birinin üzerinden kendisine bakıyordu, yaklaşık yirmi adım uzaktaydı. Aşağıda gezinenler yukarıya çıkmanın başka bir yolunu arıyordu. Aşağıdaki sarı çemberin ortasındaki kırmızı saçlı figür yan tarafı işaret etti, ardından kendisini gösterdi ve emirler yağdırdı.

Er ya da geç yukarıya çıkmanın bir yolunu bulacaklardı. Ferro tepesindeki çatının üzerine tünemişti, parlak gökyüzünü arkasına almış karanlık bir figürdü. "İstersen orada kal," diye bağırdı. Sonra arkasına dönüp gözden kayboldu. Logen doğrulurken inledi, ayaklarını sürüyerek duvara doğru yürüdü ve tutunacak bir yer ararken iç geçirdi.

"Herkes nerede?" diye sordu Kardeş Uzunayak. "Meşhur işverenim nerede? Efendi Dokuzparmak nerede? Büyüleyici leydi Maljinn nerede?"

Jezal etrafına bakındı. Midesini bulandıran çırak kendi sıkıntısıyla boğuştuğu için cevap veremeyecek durumdaydı. "Diğer ikisini bilmiyorum ama Bayaz banyoda."

"Yeminle, hayatımda banyoya bu kadar düşkün bir adam görmedim ben. Umarın diğerleri gecikmez. Her şey hazır, biliyor musun? Gemi hazır. Erzaklar yüklendi. Gecikmek bana göre

değildir. Kesinlikle değildir! Ya rüzgârı yakalarız ya da–" Küçük adam duraksayıp endişeyle Jezal'ın yüzüne baktı. "Canın sıkkın görünüyor, dostum. Dertlisin. Kardeş Uzunayak'ın senin için yapabileceği bir şey var mı?"

Jezal adama kendi işine bakmasını söylemeye hazırlandı ama vazgeçti. "Hayır, hayır," diyebildi.

"Bahse girerim bir kadınla ilgilidir. Haklı mıyım?" Jezal birden kafasını kaldırıp adamın bunu nereden bildiğini merak etti. "Eşin olabilir mi?"

"Hayır! Evli değilim! Öyle bir şey değil. Sadece, ee," deyip uygun kelimeleri aradı ama bulamadı. "Önemli bir şey değil!"

Seyrüseferci bilmiş bir gülümsemeyle, "Ah," dedi. "Demek yasak aşk, gizli bir sevgili, öyle mi?" Jezal yüzünün kızardığını fark edince öfkelendi. "Haklıyım, görebiliyorum! Tadamadığın bir meyve kadar tatlısı yoktur, değil mi genç dostum? Eh? Eh?" Jezal adamın kaşlarını oynatış şeklinin çok sinir bozucu olduğunu düşündü.

"Diğer ikisi neden gecikti?" diye sordu. Umurunda değildi ama konuyu değiştirmek istiyordu.

Uzunayak, "Maljinn ve Dokuzparmak mı?" diye sordu ve Jezal'a doğru eğildi. "Belki de aralarında seninki gibi gizli bir aşk vardır. Doğal olanı yapmak için bir yerlere gitmiş olabilirler mi?" Jezal'ı kaburgalarından dürttü. "Hayal edebiliyor musun, ikisini? Çok ilginç bir sahne olur, değil mi? Hah!"

Jezal yüzünü buruşturdu. Ürkütücü Kuzeyli bir hayvandan farksızdı ve gördüğü kadarıyla şeytani kadın Kuzeyliden de kötüydü. İkisi bir araya gelince doğal olan sadece şiddet olmalıydı. Düşünmesi bile kendini kirli hissetmesine yetmişti.

Çatılar sonsuza kadar uzayıp gidiyordu. Birini tırmanıyorlar, diğerinden iniyorlardı. Kenarlarında yürüyor, kaygan zeminde bir ayağını diğerinin önüne atıyor, çıkıntıların üzerine çıkıyor, ufalanan duvarları aşıyorlardı. Logen bazen durup kafasını kaldırıyor, ıslak kiremitler, çukurlu taşlar ve eski kurşun levhalardan oluşan kitlenin üstünden uzaktaki Agriont duvarına, bazen de ardındaki şehre bakıyordu. Hızla ilerleyen, ayağını her defasında yere sağlam basan, sürekli arkasına dönüp küfreden ve acele etmesini

söyleyen Ferro olmasaydı huzurlu bir an bile geçirebilirdi. Fakat şimdi durup manzarayı, ne kadar yüksekte olduklarını veya aşağıdan kendilerini takip eden maskelileri düşünecek vakti yoktu.

Ferro'nun elbisesinin kollarından biri dövüşürken yırtılmış, bileğinin yanında sallanıyor, tırmanırken işini zorlaştırıyordu. Ferro hırlayıp kıyafeti omuzdan yırttı. Logen, Bayaz'ın kadını eski giysilerini çıkarıp yenileri giymeye ikna etmek için ne kadar uğraştığını hatırlayınca gülümsedi. Şimdi eskisinden de kirliydi, gömleği terle sırılsıklamdı, üzerinde yer yer kan lekeleri vardı ve çatılarda süründükçe pisleniyordu. Omzu üzerinden geriye bakınca Logen'ın kendisine baktığını gördü. "Kıpırda, pembe," diye tısladı.

"Sen renk göremiyorsun, değil mi?" Ferro yorumu umursamaksızın yoluna devam etti, dumanı tüten bir bacanın yanından geçti ve kirli kiremitlerin üzerinde süründü, sonra da iki çatının arasındaki dar çıkıntıya atladı. Logen kadının peşinden gitti. "Hiç renk göremiyorsun hem de."

Ferro omzu üzerinden, "Ne olmuş?" diye sordu.

"Öyleyse neden bana pembe diyorsun?"

Ferro etrafına bakındı. "Pembe misin?"

Logen kollarına baktı. Morluklar, kırmızı çizikler, mavi damarlar dışında pembe olduğu söylenebilirdi. Kaşlarını çattı.

"Ben de öyle düşünmüştüm." Çatının üzerinde yürüyüp kenarından aşağı baktı. Logen da peşinden gidip aşağıya baktığında tedirgin oldu. Sokakta birkaç kişi yürüyordu. Aşağıya inmenin bir yolu yoktu. Geldikleri yöne geri gitmek zorundaydılar. Ferro gerilemeye başladı.

Rüzgâr Logen'ın yüzünün yanını yaladı. Ferro'nun ayağı çatının kenarına bastı ve sonrasında havadaydı. Logen'ın ağzı havada uçan kadına bakarken açık kaldı. Ferro'nun sırtı büküldü, kolları ve ayakları havada salındı. Düz bir çatıya kondu, yeşil yosunlarla kaplı kurşun yüzeyde bir kez takla attıktan sonra ayağa kalktı.

Logen dudaklarını yaladı ve parmağıyla kendisini işaret etti. Ferro başıyla onayladı. Düz çatı üç metre aşağıdaydı ama arada yedi metre varmış gibi görünüyordu ve sokak çok aşağıdaydı. Geriledi ve koşmaya hazırlandı. Birkaç kez havayı ciğerlerine doldurdu ve bir anlığına gözlerini kapattı.

Düşerse harika olmaz mıydı? Şarkısı söylenmez, hikâyesi anlatılmazdı. Yolun kenarında kırmızı bir leke. Koşmaya başladı. Ayakları zemini dövdü. Hava ıslık çalmaya başladı, yırtık elbiselerini çekiştirdi. Düz çatı uçarak üzerine geldi. Çatıyı titreten bir şokla üzerine kondu, Ferro gibi bir takla attı ve ayağa kalktı. Hâlâ hayattaydı.

"Hah!" diye bağırdı. "Ne düşünüyorsun?"

Bir gıcırtı, ardından bir çatırtı geldi ve Logen'ın ayakları altındaki çatı çöktü. Logen düşerken çaresizce Ferro'ya tutunmak istedi ama kadın da kendisiyle birlikte aşağıya düşüyordu. Ellerini kollarını sallayarak bir yere tutunmak istedi ve sırtüstü zemine çakıldı.

Logen ağzına burnuna giren tozları öksürdü, başını iki yana salladı ve kıpırdandı. Bir odadaydı, dışarıdaki parlaklıktan sonra mürekkebimsi bir karanlığın içindeydi. Tepesindeki çatıda açılan delikten içeri dolan ışıkta tozlar süzülüyordu. Altında yumuşak bir şey vardı. Bir yatak. Yatağın bacaklarından birisi kırılmış ve hafifçe yana yatmıştı, örtünün üzeri sıva parçalarıyla kaplanmıştı. Bacağında bir şey vardı. Ferro. Logen kendine hâkim olamayıp bir kahkaha attı. Sonunda bir kadını yatağa atmıştı. Ne yazık ki hiç de beklediği gibi olmamıştı.

Ferro, "Lanet olasıca pembe!" diye hırlayıp Logen'ın üzerinden kalktı ve kapıya yürüdü, tozlu sırtından etrafa tozlar ve sıvalar saçıldı. Kapı kolunu çevirdi. "Kilitli! Şimdi–" Logen yanından geçip omzuyla kapıya çarpınca kapı menteşelerinden söküldü ve Logen koridora fırladı.

Ferro, Logen'ın üzerinden atladı. "Kalk, pembe, kalk!" Kapının kenarından uzun bir parça tahta kopmuştu, ucunda birkaç çivi vardı. Logen sopayı eline aldı. Ayağa kalktı, koridorda birkaç adım attı ve dönemece ulaştı. Her iki yönde de gölgeli birer koridor uzanıyordu. Küçük pencerelerden karanlık zemine yer yer ışık düşüyordu.

Ferro'nun hangi tarafa gittiğini bilmiyordu. Sağa döndü, merdivenlere doğru yürüdü.

Loş koridordan üzerine doğru gelen bir figür vardı. Karanlıkta uzun ve ince bir örümceğe benziyordu, topukları üzerinde dengesini sağlıyordu. Bir ışık demeti kırmızı saçlarını aydınlattı.

Logen, "Yine mi sen?" diye sorup sopayı sıkıca kavradı.

"Doğru. Ben." Bir tıngırtı geldi ve karanlıkta bir metal parıldadı. Logen sopanın elinden fırladığını ve kadının omzuna doğru uçtuğunu gördü. Sopa koridora tangırdadı. Yeniden silahsız kalmıştı ama kadın bunu düşünmesine fırsat vermedi. Elinde bir şey vardı, bıçağa benziyordu, onu Logen'a doğru fırlattı. Logen kenara çekildi ve kulağının dibinden bir şey geçti, sonra kadın diğer kolunu öne attı ve bir şey Logen'ın yüzünü, gözünün hemen altını kesti. Logen duvara doğru geri çekildi, nasıl bir büyüyle karşı karşıya olduğunu anlamaya çalıştı.

Metal bir haç gibiydi, elindeki şey üç bıçaklıydı ve her birinin ucunda bir kanca vardı. Saptan başlayan bir zincir kadının kolunun içinde gözden kayboluyordu.

Bıçaklı silah öne atıldı ve geriye sıçrayan Logen'ın yüzünü sıyırdı, geriye çekilirken duvara çarparak etrafa kıvılcımlar saçtı, sonra yeniden kadının eline oturdu. Kadın elini gevşetip zinciri serbest bıraktı, bıçaklar yere sürtünürken dans ederek Logen'ın üzerine doğru yürüdü. Bileğini öne atınca silah yeniden fırladı, kaçmaya çalışan Logen'ın göğsüne çarptı ve duvara birkaç damla kan sıçrattı.

Logen kadının üzerine atladı ama hiçbir şeyi yakalayamadı. Bir takırtı geldi ve sol ayağının altından çekildiğini hissetti. Bileği acıyla büküldü ve kadın kenara çekilince zincire takıldı. Yüzüstü yere kapaklandı, sonra ayağa kalkmaya çalıştı. Zincir boynuna dolandı. Zincir boynunda sıkılaşmadan elini boynuyla zincirin arasına geçirmeyi başardı. Kadın tepesindeydi, dizini sırtına bastırdığını hissedebiliyor, maskesinin altında zinciri çekiştirirken tıslադığını duyabiliyordu. Zincir sıkılaştı ve Logen'ın avucunu kesmeye başladı.

Logen inledi ve dengesizce ayağa kalktı. Kadın hâlâ sırtındaydı, ağırlığını Logen'ın üzerine veriyor ve var gücüyle zinciri çekiyordu. Logen boştaki elini arkaya attı ama kadını bir türlü yakalayamadı; bir kene gibi sırtına yapışmıştı kadın, onu bir türlü üzerinden atamıyordu. Artık nefes almakta güçlük çekiyordu. Birkaç adım daha atıp geriye doğru devrildi.

Logen'ın ağırlığı altında ezilince kadın, "Uurgh!" diye ciyakladı. Zincir Logen'ın kendisini kurtarmasına yetecek kadar gevşedi

ve Logen zincirin altından geçti. Serbestti. Yana devrilip sol eliyle kadının gırtlağını sıkmaya başladı. Kadın mücadele etti, yumruklar savurdu ama Logen ağırlığını üzerine verdiği için yapabileceği çok fazla şey yoktu. Birbirlerine hırladılar ve boğuk sesler çıkardılar, yüzleri arasında birkaç santimetre vardı ve bir hayvandan çıkacak sesler çıkarıyorlardı. Logen'ın yanağındaki kesikten birkaç damla kan kadının maskesi üzerine damladı. Kadın elini kaldırıp Logen'ın yüzünü yokladı ve kafasını geriye itti. Sonra parmaklarından birini Logen'ın burnuna soktu.

Logen, "Aaah!" diye ciyakladı. Başına korkunç bir acı saplandı. Kadını bırakıp doğruldu ve elini yüzüne getirdi. Kadın sürünerek uzaklaştı, öksürdü ve Logen'ın kaburgalarına bir tekme indirip adamı iki büklüm etti ama zinciri hâlâ tutuyordu ve tüm gücüyle kendine çekti. Kadının kolu öne çıktı, tiz bir çığlık attı ve Logen'ın üzerine uçtu. Logen'ın dizi yanına geçince nefesi kesildi. Logen kadını gömleğinden tuttu, havaya kaldırdı ve merdivenlerden aşağıya fırlattı.

Kadın merdivenlerde yuvarlanıp sekti, en sonunda basamakların dibinde boylu boyunca yere serildi. Logen'ın içinden kadının peşinden gidip işini bitirmek geldi ama zamanı yoktu. Kadınla beraber diğerleri de olmalıydı. Arkasına döndü ve bükülmüş bileğine küfürler ederek diğer tarafa gitti.

Dört bir yandan sesler geliyor, koridorda yankılanıyordu. Patırtılar, bağırışlar ve çığlıklar. Logen topallarken karanlığa göz gezdirdi, kan ter içindeydi ve duvara tutunup dengesini sağladı. Bir köşeye yaslandı ve uzanıp neler olduğunu görmeye çalıştı. Boynunda soğuk bir şey hissetti. Bir bıçak.

"Hâlâ hayatta mısın?" diye kulağına fısıldadı biri. "Kolay ölmüyorsun, değil mi pembe?" Ferro. Yavaşça kolunu indirdi.

"Bıçağı nereden buldun?" Keşke kendisinin de bir bıçağı olsaydı.

"Ondan aldım." Gölgelerin arasında iki büklüm biri yatıyor, zemine koyu renkli kanı yayılıyordu. "Bu taraftan."

Ferro karanlıkta çömelerek sessizce ilerledi. Logen sesleri hâlâ duyabiliyordu, altlarından ve yanlarından, her yerden geliyordu. Basamakları indiler ve iki yanı ahşap kaplamalı loş bir koridora adım attılar. Ferro gölgeden gölgeye atlayarak hızla ilerledi. Lo-

gen arkasından topalladı ve ayağını sürüdü, ne zaman ağırlığını bileğine verse çığlık atmamak için kendisini zor tutuyordu.

"İşte! Oradalar!" Arkalarında figürler belirdi. Logen koşmak istedi ama Ferro kolunu öne uzattı. Diğer taraftan da geliyorlardı. Sol taraflarında hafifçe aralanmış bir kapı vardı.

"Buraya!" Logen içeriye girdi ve Ferro da peşinden gitti. Kapının yanında ağır bir mobilya vardı, tepesinde tabaklarla dolu rafları olan büyük bir büfeydi. Logen dolabı bir ucundan tuttu ve kapının önüne çekti, tabaklardan birkaç tanesi yere düşerek kırıldı. Logen sırtını dolaba verdi. Bu şekilde adamları bir süre oyalayabilirlerdi.

Yüksek kubbeli tavanı olan büyük bir odadaydılar. İki dev pencere ahşap kaplama duvarların büyük bir kısmını kaplıyordu, önlerinde büyük, taştan bir şömine vardı. Şömineyle aralarında uzun bir masa duruyordu, her iki yanında onar sandalye vardı, çatal bıçakla ziyafet çekmek içindi ve üzerinde şamdanlar vardı. Büyük bir yemek salonundaydılar ama içeriye tek bir giriş vardı. Ya da tek bir çıkış.

Logen arkasından gelen boğuk sesleri duydu. Büyük büfe sırtında titredi. Bir tabak daha düştü, omzundan sekti ve taşların üzerinde parçalandı, parçaları etrafa saçıldı.

Ferro, "Harika bir plan," diye hırladı. Dolabı yerinde tutmaya çalışan Logen'ın ayakları zeminde kaydı. Ferro en yakındaki pencereye gitti ve metal parmaklıkları aralamayı denedi ama dışarıya camlardan çıkmaları mümkün değildi.

Logen'ın gözüne bir şey takıldı. Eski bir büyük kılıçtı, şöminenin üzerine asılmıştı. Bir silah. Dolabı son bir kez geri ittikten sonra şömineye koştu, kabzayı iki eliyle kavradı ve kılıcı duvardan söküp aldı. Bir saban kadar kördü, ağır bıçağı paslanmıştı ama sağlamdı. Bir vuruşla rakibini ikiye bölemez ama bayıltabilirdi. Kafasını çevirince büfenin devrildiğini ve içindekilerin etrafa saçıldığını gördü.

İçeriye kara maskeli figürler doluştu. En öndekinin uğursuz görünümlü bir baltası vardı, bir sonraki kısa bir kılıç tutuyordu. İkilinin arkasında koyu tenli bir adam vardı, kulaklarına altın halkalar takmıştı. Her iki elinde eğri hançerler tutuyordu.

Ellerindeki silahlar bir adamı etkisiz hale getirmek için de-

ğildi, tabii eğer beynini dışarıya dökerek etkisiz hale getirmeyi düşünmüyorlarsa. Artık kendilerini tutsak etmekten vazgeçmiş olmalıydılar. Ellerindeki silahlar öldürmek içindi. Logen, öylesi daha iyi, diye düşündü. Dokuzparmak Logen hakkında söylenecek tek bir şey varsa o da onun bir katil olduğuydu. Devrilmiş dolabın üzerine çıkan ve odaya yayılan adamları süzdü. Yan gözle dudaklarını aralamış, elindeki bıçağı sıkı sıkı kavramış ve sarı gözleri parıldayan Ferro'ya baktı. Elindeki kılıcın kabzasını sıktı – ağır ve vahşi bir silah. İlk kez, elinde işine uygun bir alet vardı.

Var gücüyle bağırarak en yakındaki maskelinin üzerine atıldı ve kılıcı kafasının üzerinde savurdu. Adam geri çekilmek istedi ama kılıç omzuna çarptı ve adamı yere serdi. Yerini bir başkası aldı, baltasını havada salladı. Logen geri çekildi, ağırlığını yaralı ayağına verince yüzünü buruşturup dengesini kaybeder gibi oldu.

Büyük kılıcı salladı ama sayıları çok fazlaydı. Birisi masanın üzerine çıktı, Ferro ile arasına girdi. Bir şey sırtına çarptı ve tökezledi, döndü, kaydı, kılıcını savurdu ve yumuşak bir şeye çarptı. Biri çığlık attı ama sonra baltalı adam üzerine geldi. Şimdi her şey maskeler ve silahlardan ibaretti, küfürler savruluyor, çığlıklar atılıyor, silahlar birbirine çarpıyordu.

Logen kılıcını savurdu ama çok yorgundu, canı çok yanıyor, her yeri ağrıyordu. Kılıç ağırdı ve gitgide ağırlaşıyordu. Maskeli adam kenara çekildi ve kılıç duvara çarptı, ahşap kaplamanın bir kısmını ve ardındaki sıvayı yerinden söktü. Logen şokun etkisiyle neredeyse silahını elinden düşürüyordu.

Adam karnına bir darbe indirince Logen, "Ooof!" dedi. Bir şey bacağına çarptı ve neredeyse yere düşüyordu. Birinin bağırdığını duyuyor ama ses çok uzaktan geliyordu. Göğsü yanıyordu ve ağzında ekşi bir tat vardı. Üstü başı kana bulanmıştı. Nefes almakta güçlük çekiyordu. Maskeli adam zaferin kokusunu alarak öne atıldı. Logen şömineye doğru geri çekildi, ayağı kaydı ve bir dizi üzerine çöktü.

Her şey bir gün sona ererdi.

Artık kılıcı kaldıramıyordu. Dermanı kalmamıştı. Buraya kadar. Oda bulanmaya başladı.

Her şey bir gün sona ererdi ama bazı şeyler unutulmuş halde, sıralarını beklerlerdi...

Logen midesinde bir soğukluk hissetti, uzun süredir hissetmediği bir his. "Hayır," diye fısıldadı. "Senden kurtulmuştum." Ama çok geçti. Çok geç...

...üzerinde kan vardı ama bu iyiydi. Kan hep olurdu. Dizleri üzerindeydi ve burada yanlış bir şey vardı. Kanlı Dokuz kimsenin önünde diz çökmezdi. Parmaklarını şöminenin taşları arasındaki çatlaklara soktu ve destek alarak ayağa kalktı. Bacağı acıyordu ve gülümsedi. Acı alevlerinin yakıtıydı. Önünde bir şey hareket etti. Maskeli adamlar. Düşmanlar.

Cesetler yani.

"Yaralandın, Kuzeyli!" En yakındakinin gözleri maskesinin ardında parıldıyordu, baltası havada dans ediyordu. "Pes etmeyecek misin?"

"Yaralandım mı?" Kanlı Dokuz başını geriye atıp kahkaha attı. "Şimdi yaralanmak ne demek göstereceğim sana, amına koduğum!" Öne atıldı, nehirdeki balıklar gibi ele avuca sığmaz bir şekilde baltanın altından geçti ve ağır kılıcı havada bir daire çizdi. Kılıç adamın dizine çarptı ve adamın dizi ters tarafa doğru bükülüp iki ayağını da yerden kesti. Adam boğuk bir çığlıkla havada taklalar attı ve kırık bacakları havada çırpındı.

Bir şey Kanlı Dokuz'un sırtını battı ama acı yoktu. Bir işaretti bu. Gizli dilde bir mesajdı, sadece kendisinin anlayabileceği bir şeydi. Bir sonraki cesedin nerede olduğunu söylüyordu ona. Arkasına döndü ve kılıcı da havada vahşi ve karşı koyulmaz bir yay çizerek kendisini takip etti. Karnına kılıcı yiyen adam iki büklüm oldu, ayakları yerden kesildi ve geriye uçtu. Duvardan sekip şöminenin dibine düştü ve etrafa sıva parçaları saçıldı.

Bir bıçağın ıslığı duyuldu, tıslayan silah Kanlı Dokuz'un omzuna saplandı. Siyah olan, kulaklarında halkalar olan adamdı. Bıçağı fırlatmıştı. Masanın diğer tarafındaydı ve gülümsüyordu, hedefi tutturduğu için mutluydu. Korkunç bir hataydı. Kanlı Dokuz adamın üzerine yürüdü. Bir bıçak daha fırlattı ama bu seferki duvara saplandı. Kanlı Dokuz masanın üzerinden atladı ve kılıcı da beraberinde götürdü.

Koyu tenli adam üzerine gelen ilk vuruştan ve ikinci vuruştan sıyrıldı. Hızlı ve zekiydi ama yeterince zeki değildi. Üçüncü vu-

ruş yanında patladı. Hafif bir sıyrıktı sadece. Kaburgalarını kırıp onu dizleri üzerine çökerten bir darbeydi sadece. Son vuruş daha da iyiydi, kılıç adamın ağzına girdi ve kafasının yarısını kopardı, duvarlara kan saçıldı. Kanlı Dokuz omzundaki bıçağı çıkarıp yere attı. Yarasından dışarıya kan akıyor, gömleğini ıslatıyor, geride hoş ve sıcak kırmızı bir leke bırakıyordu.

Adam yere düştü, dalından savrulan ve yere düşen solgun bir yaprak gibi. Yanından bir adam geçti ve elindeki kısa kılıcı havada savurdu. Adam arkasına dönemeden Kanlı Dokuz üzerine atladı ve sol eliyle adamın bileğini kavradı. Adam mücadele etti, karşı koymaya çalıştı ama ümitsizdi. Kanlı Dokuz'un tutuşu dağların kökleri kadar sağlamdı, bir gelgit gibi karşı koyulmazdı. "Benimle dövüşmeye senin gibileri mi gönderdiler, amına koyayım?" diye sordu. Adamı duvara çarpıp sıkmaya devam etti, kısa kılıcı tutan parmakları kırdı, kılıcı adamın göğsüne bakana kadar çevirdi. "Büyük bir hakaret!" diye kükreyip adamı kendi kılıcıyla şişledi.

Adam maskesinin ardında çığlıklar attı ve Kanlı Dokuz da kahkahalar atıp kılıcı bükmeye devam etti. Logen olsa adama acırdı ama Logen çok uzaktaydı, Kanlı Dokuz'un kıştan daha fazla merhameti yoktu. Hatta daha az. Kılıcı sapladı, kesti, kesti, gülümsedi, çığlıklar kanlı kabarcıklara dönüştü ve yok oldu, Kanlı Dokuz cesedi soğuk taşların üzerine bıraktı. Parmakları kanla kayganlaşmıştı; olması gerektiği gibi, ellerini üzerine, kollarına ve yüzüne sürdü.

Şöminenin yanındaki adam oturuyordu, başı geriye düşmüştü, gözleri ıslak taşlara benziyor ve tavana bakıyordu. Artık toprağın bir parçasıydı. Kanlı Dokuz emin olmak için adamın yüzünü kılıcıyla parçaladı. İşi şansa bırakmaya gerek yoktu. Baltası olan şimdi yerde sürünüyordu, bacakları garip bir açıyla bükülmüştü ve sürünürken inliyordu.

"Sus bakalım." Kanlı Dokuz kılıcını adamın kafatasına geçirdi ve taşların üzerine kan fışkırdı.

"Daha fazla," diye fısıldadı. Odaya göz gezdirerek bir sonraki avını aradı. "Daha fazla!" diye kükredi. Kahkaha attı ve sesi duvarlardan yankılandı, cesetler de kendisiyle birlikte gülüyordu. "Geriye kalanlar nerede?"

Koyu tenli bir kadın gördü, yüzünde kanayan bir yara vardı ve elinde bir bıçak tutuyordu. Diğerleri gibi durmuyordu ama işini görürdü. Kanlı Dokuz gülümseyip öne bir adım attı ve kılıcını iki eliyle havaya kaldırdı. Kadın geri çekildi, gözlerini üzerinden ayırmadı, masayı adamla arasına aldı. Sert sarı gözleri bir kurdunkilere benziyordu. Kanlı Dokuz'un kafasının içindeki cılız bir ses kadının kendi safında olduğunu söyledi. Yazık.

Kapıdaki dev adam, "Kuzeylisin, öyle mi?" diye sordu.

"Evet, kim soruyor?"

"Taşkıran."

Bu adam iriydi, çok iriydi, sert ve vahşi görünüyordu. Dolabı dev ayağıyla kenara itip tabakların üzerine basarkenki halinden belliydi. Fakat bunlar Kanlı Dokuz için bir şey ifade etmiyordu. Şimşekkafa Tul Duru daha iriydi. Üçağaç Rudd daha sertti. Kara Dow iki kat daha vahşiydi. Kanlı Dokuz hepsini ve çok daha fazlasını yenmişti. Ne kadar iri, sert ve vahşiyse o kadar iyiydi, adamı kırmak çok daha eğlenceli olacaktı.

Kanlı Dokuz, "Taşsıçan mı?" diye sordu. "İsmin neyse ne. Ölme sırası sende, başka bir şey değil!" Kırmızı kana bulanmış sol elini havaya kaldırdı, üç parmağını açmış, orta parmağın olması gereken yerdeki boşluktan adama bakıyordu. "Bana Kanlı Dokuz derler."

"Hah!" Taşkıran maskesini çıkarıp yere attı. "Yalancı! Kuzeyde parmağını kaybetmiş bir sürü adam var. Hepsi Dokuzparmak değil!"

"Evet. Sadece ben varım."

Adamın yüzü öfkeyle gerildi. "Amına koduğumun yalancısı! Taşkıran'ı kendine ait olmayan bir isimle korkutabileceğini mi sanıyorsun? Sana yeni bir göt deliği açacağım, solucan! Seni lime lime doğrayacağım! Koduğumun yalancısı seni, seni toprağa geri göndereceğim!"

"Beni öldürecek misin?" Kanlı Dokuz'un kahkahası şiddetlendi. "Öldürmek benim işim, ahmak."

Sohbet buraya kadardı. Taşkıran bir elinde balta diğerinde gürzle saldırıya geçti, ikisi de ağır silahlardı ama adam onları çevik kullanıyordu. Gürz savruldu, pencerelerden birinin camında büyük bir delik açtı. Balta indi, masanın tahtalarından birini ikiye

yardı, üzerindeki tabaklar havaya saçıldı ve şamdanlar devrildi. Kanlı Dokuz bir kurbağa gibi geriye sıçradı, uygun zamanı bekledi.

Masanın üzerinde yuvarlanırken gürz omzunun birkaç milim yanından geçti, yerin büyük taşlarından birini çatırdattı ve etrafa parçalarını saçtı. Taşkıran kükreyerek saldırmaya devam etti, bir sandalyeyi ikiye ayırdı, şöminenin taşlarından birini parçaladı, duvarda büyük bir delik açtı. Balta bir anlığına masaya saplı kaldı ve Kanlı Dokuz kılıcını savurup baltanın sapını ikiye ayırdı. Taşkıran'ın elinde işe yaramaz sopa kaldı. Tahta parçasını bir kenara attı ve gürzünü havaya kaldırdı, vahşi savaş naraları atarak eskisinden de şiddetli bir biçimde saldırıya geçti.

Gürz havada süzüldü ve Kanlı Dokuz'un kılıcı kafasının altından silahı karşıladı. Adamın elinden fırlayan silah havada uçtu ve bir köşeye düştü ama Taşkıran öne atıldı, büyük ellerini iki yana açtı. Artık çok yakın oldukları için kılıç işe yaramazdı. Taşkıran, Kanlı Dokuz'a sarılırken gülümsedi ve rakibini sıkmaya başladı. "Yakaladım seni!" diye bağırdı, Kanlı Dokuz'u kucaklarken.

Korkunç bir hata. Ateşi kucaklasa daha iyiydi.

Çat!

Kanlı Dokuz'un alnı adamın ağzına indi. Taşkıran'ın kolları biraz gevşedi. Kanlı Dokuz kıvrandı ve kıvrandı, toprağın içinde kendine delik kazan bir köstebek gibi kıvrandı. Başını atabildiği kadar geriye attı. Teke gibi. Alnını ikinciye rakibinin suratına geçirdi, Taşkıran'ın burnu parçalandı. Adam inledi ve kolları biraz daha gevşedi. Üçüncü, elmacık kemiğini çatırdattı. Kolları yana düştü. Dördüncü, ağır çenesini kırdı. Şimdi rakibini sıkı sıkı tutan Kanlı Dokuz'du, alnını harap olmuş yüze geçirirken gülüyordu. Bir ağaçkakan gibi. Beş. Altı. Yedi. Sekiz. Kemiklerin çatırtısının rahatlatıcı bir ritmi vardı. Dokuz ve Taşkıran'ı bıraktı. Adam yana devrilip yere düştü, tanınmayacak haldeki yüzünden kanlar akıyordu.

Kanlı Dokuz, "Bu nasıldı?" diye sordu kahkahalarla. Gözündeki kanları sildi ve Taşkıran'ın cansız bedenini birkaç kez tekmeledi. Oda dönmeye başladı, kahkahaları odada yankılandı. "Bu... nasıldı..." tökezledi, gözlerini kırpıştırdı, uykusu geliyordu, "Hayır... henüz değil..." Dizleri üzerine çöktü. Şimdi olmazdı.

Daha fazlasını, çok daha fazlasını istiyordu. "Şimdi değil," diye hırladı. Fakat vakti dolmuştu...

...Logen çığlık attı. Yere düştü. Acı her yerindeydi. Bacakları, omzu, kafası. Ağzına kan dolarken çığlık attı, sonra öksürdü ve kanı tükürdü, yana devrildi ve yeri tırmaladı. Dünya bulanık bir lekeydi. Öğürdü ve kan tükürdü, ardından yeniden çığlık atmaya başladı.

Bir el ağzını kapattı. "Lanet olasıca sesini kes, pembe! Hemen şimdi, beni duydun mu?" Bir ses kulağına fısıldıyordu. Garip, sert bir sesti. "Ağlamayı kes yoksa seni burada bırakırım, anladın mı? Tek bir şans!" El ağzının üstünden çekildi. Logen'ın dişleri arasından hava dışarıya çıktı, tiz bir sesle inledi ama sesi çok yüksek çıkmadı.

Bir el bileğini tuttu ve kolunu havaya kaldırdı. Logen omzu gerilince nefesini tuttu. İşkence. "Ayağa kalk, piç kurusu, seni taşıyamam! Hemen şimdi! Tek bir şans, anladın mı?"

Logen yavaşça yerden kalktı ve bacaklarını hareket ettirmeye çalıştı. Nefesi gırtlağından hırıltılı çıkıyordu ama bunu başarabilirdi. Sol ayak, sağ ayak. Kolay. Dizi büküldü, bacağına korkunç bir acı saplandı. Yeniden çığlık atıp yere düştü ve boylu boyunca yere serildi. Böylesi daha iyiydi. Gözlerini kapattı.

Yüzüne sert bir tokat yedi. Ardından bir tane daha. İnledi. Bir şey kolunun altına girdi ve kendisini ayağa kaldırdı.

"Kalk, pembe, kalk! Yoksa seni bırakırım. Tek bir şans, anladın mı?"

Nefes al, nefes ver. Sol ayak, sağ ayak.

Uzunayak telaşlı ve endişeliydi, önce sandalyenin kolunda parmaklarıyla trompet çaldı, sonra parmaklarını saymaya başladı, ardından başını iki yana salladı ve dalgalardan yakındı. Jezal sessiz kalıp iki vahşinin bir hendekte boğulmuş olmasını arzuladı, belki bu sayede seyahat yapılmazdı. Angland'a gitmek için hâlâ vakit vardı. Belki de her şey...

Arkasındaki kapı açıldı ve ümitleri suya düştü. Bir kez daha hayal kırıklığına uğradı ama kafasını çevirince hayal kırıklığı yerini korku dolu bir şaşkınlığa bıraktı.

Kapının eşiğinde iki hırpalanmış figür vardı, kana ve pisliğe bulanmışlardı. Cehennemden gelen iblisler olduklarını düşündü. Gurkhul'dan gelen kadın odaya girerken sessizce küfretti. Dokuzparmak kolunu kadının omzuna atmıştı, diğer kolu boşlukta sallanıyor ve parmak uçlarından yere kanı damlıyordu.

Birlikte birkaç adım attılar ama sonra Kuzeylinin ayağı bir sandalyeye takıldı ve yere kapaklandı. Kadın hırlayıp Logen'la birlikte düştü, sonra güçlükle de olsa ayağa kalktı. Dokuzparmak yavaşça yana döndü ve acıyla inledi. Omzunda derin bir yara vardı, halının üzerine kanı akıyordu. Yaranın içi kıpkırmızıydı, kasaptaki taze etler gibiydi. Jezal yutkundu, hem çok korkmuş hem de çok etkilenmişti.

"Tanrı'nın nefesi!"

"Bizim için geldiler."

"Ne?"

"Kim geldi?"

Kapının eşiğinde siyahlar giymiş maskeli ve kırmızı saçlı bir kadın belirdi. Jezal'ın uyuşmuş beyni onun bir Pratisyen olduğunu söylüyordu ama kadının neden bu kadar berbat göründüğünü veya topalladığını yorumlayamıyordu. Arkasında biri daha vardı, elinde kılıcı olan bir adam.

Kadın, "Bizimle geliyorsunuz," dedi.

Maljinn, "Gel de götür!" dedi. Jezal kadının elinde bir bıçağın belirdiğini gördü. Üzerinde kan vardı hem de. Kadının silahlı olmaması gerekti! Burada olmazdı.

Sonra kendisinin de bir kılıcı olduğunu hatırladı. Tabii ki. Elini kabzaya atıp kılıcını çekti, kimseye daha fazla zarar vermeden kadının kafasına kabzayla vurup bayıltmayı düşündü. Engizisyon'dan gelen kadını istiyorsa tutuklayabilirdi, geriye kalanları da tutuklayabilirdi. Ne yazık ki, Pratisyen hareketini yanlış anladı.

Kırmızı saçlı kadın, "Kılıcı bırak," diye tısladı ve gözlerini kısıp öfkeyle Jezal'a baktı.

Jezal, "Bırakmayacağım!" dedi. Barbarların tarafında olduğunu düşündüğü için kadına çok kızmıştı.

Quai, "Ee..." dedi.

Dokuzparmak, "Aaaah," diye inledi. Kanlı halıyı ucundan tutup kendine çekti ve üzerindeki masa sallandı.

Üçüncü bir Pratisyen içeriye girip kırmızı saçlı kadının önünde durdu, zırhlı eldivenli elinde ağır bir gürz vardı. Hoş gözükmeyen bir silahtı. Jezal kafatasına gelirse nasıl bir etki bırakacağını korkarak merak etti. Kılıcının kabzasını tedirgin bir biçimde kavradı, birisinin ne yapması gerektiğini söylemesine ihtiyacı vardı.

Kadın tekrar, "Bizimle geliyorsunuz," dedi ve iki arkadaşı odaya adım attı.

Uzunayak, "Ah, Tanrım," diye mırıldandı ve masanın arkasına saklandı.

Sonra banyonun kapısı duvara çarparak açıldı. Bayaz çırılçıplak kapının eşiğinde dikiliyor, üzerinden yere sabunlu su akıyordu. Bakışları önce Ferro'nun üzerinde gezindi, kadının elindeki bıçağı görünce kaşları çatıldı, ardından masanın arkasındaki Uzunayak ve elinde kılıcıyla dikilen Jezal'a baktı. Quai'ın ağzı açıktı, Dokuzparmak yerde kan revan içerisinde yatıyordu, odada eli silahlı üç maskeli figür vardı.

Doğurgan bir sessizlik oldu.

Bayaz, "Burada neler oluyor, ha?" diye kükredi. Sakalından sular damlarken odanın ortasına yürüdü, sular göğsündeki beyaz kılların üstünden erkeklik organına doğru akıyordu. Çok garip bir sahneydi. Çıplak bir ihtiyar Engizisyon'un üç silahlı Pratisyeninin karşısına dikiliyordu. Komik olmalıydı ama kimse gülmüyordu. Adamın ürkütücü bir hali vardı, üzerinde kıyafeti olmasa ve üzerinden sular aksa bile. Geri çekilen Pratisyenler oldu. Kafaları karışmıştı, hatta hepsi korkmuşa benziyordu.

Kadın, "Bizimle geliyorsunuz," diye tekrarladı fakat sesinde şimdi bir parça şüphe vardı. Arkadaşlarından biri Bayaz'a doğru ihtiyatlı bir adım attı.

Jezal'ın midesi garip bir hisle büzüldü. İçini kemiren, emici, boş ve mide bulandırıcı bir his. Sanki yeniden köprünün üzerinde ve Yaratan'ın Evi'nin gölgesindeydi. Hatta daha da kötüydü. Yaşlı adamın yüzü inanılmaz sertti. "Sabrım tükendi."

Çok yüksekten düşen bir şişe gibi, en yakındaki Pratisyen patlayıverdi. Büyük bir gürültü çıkmadı, sadece cıvık bir ses çıktı. Bir saniye önce elinde kılıcıyla yaşlı adamın üzerine yürüyordu ve tek parçaydı. Bir saniye sonra bin parçaya bölündü. Adamın parçalarından biri Jezal'ın başının yanından geçip duvara yapıştı.

Mecusların İlki, "Bir şey mi dedin?" diye kükredi.

Jezal'ın dizleri titriyordu. Ağzı açıktı. Başı dönüyor ve midesi bulanıyordu, içinde büyük bir boşluk vardı. Yüzünde de birkaç kan damlası vardı ama onları silmeye cesaret edemedi. Gözlerine inanamayarak çıplak ihtiyara baktı. Yaşlı bunak bir anda vahşi bir katile dönüşmüş ve Pratisyen'i öldürürken hiç tereddüt etmemişti.

Kırmızı saçlı kadın bir an olduğu yerde dikildi, üstü başı kana, et ve kemik parçalarına bulanmıştı. Gözleri iki yemek tabağı gibi kocaman açılmıştı, sonra yavaşça kapıya doğru gerilemeye başladı. Diğeri de kadının peşinden gitti, acelesinden Dokuzparmak'a takılıp tökezledi. Geriye kalanlar yerinden kıpırdamadı. Jezal hayatlarını kurtarmak için koridorda koşan Pratisyenlerin ayak seslerini duydu. Pratisyenleri kıskandı. Onlar kaçabiliyordu. Kendisi ise bu kâbusta kapana kısılmıştı.

Bayaz, "Hemen gidiyoruz!" diye kükredi. Acı çekiyormuş gibi yüzünü buruşturdu. "Ben pantolonumu giyer giymez. Ona yardım et, Uzunayak!" Seyrüseferci ilk kez söyleyecek bir şey bulamıyordu. Gözlerini kırpıştırdı, masanın arkasından çıktı ve baygın Kuzeylinin yanına eğildikten sonra yırtık gömlekten bir parça kopartıp sargı bezi yaptı. Durdu, kaşlarını çattı, sanki nereden başlayacağını bilmiyordu.

Jezal yutkundu. Kılıcı hâlâ elindeydi ama kılıcı kınına sokacak gücü yoktu. Bahtsız Pratisyen'in parçaları odanın dört bir yanındaydı, duvarlara ve tavana, insanların üzerine yapışmıştı. Jezal daha önce kimsenin ölümüne şahit olmamış, hele böyle korkunç ve sıradışı bir şeyi kimseden duymamıştı. Korkması gerektiğini düşündü ama inanılmaz bir biçimde rahatlamıştı. Endişeleri önemsiz şeylerdi.

En azından, hâlâ hayattaydı.

ELİMİZDEKİ ALETLER

Glokta dar koridorda ayakta dikiliyor, bastonuna yaslanıp bekliyordu. Kapının diğer tarafından sesler yükseldi.

"Ziyaretçi istemiyorum, dedim!"

Kendi kendine iç geçirdi. Ağrıyan bacağının üzerinde dikilmekten daha iyi yapacak işleri vardı ama söz vermişti bir kere ve sözünü tutmaya niyetliydi. Büyük bir ev, büyük bir evdeki kayda değer olmayan bir koridor, yüzlerce evin arasında dikkat çekmeyen bir ev. Bütün mahalle yeni inşa edilmişti, evlerin yeni tarzda terasları vardı: Yarısı kerestedendi, üç katlıydı, belki bir aile ve birkaç hizmetkâr için idealdi. Yüzlerce ev birbirinin aynıydı. Nazik insanlar içindi. Yeni zenginler içindi. Sonradan görme köylüler, Sult muhtemelen böyle derdi. Bankerler, tüccarlar, sanatçılar, dükkân sahipleri ve kâtipler. *Belki de bunun gibi başarılı bir çiftçinin evi.*

Sesler azaldı. Glokta hareketliliği sezdi, birkaç kadeh tıngırdadı ve kapı aralandı, bir hizmetçi kafasını dışarı çıkardı. Büyük, sulu gözleri olan genç bir kız. Yaralı ve suçlu görünüyordu. *Yine de ben buna alışkınım. Engisizyon'la karşılaşan herkes suçlu görünüyor.*

Kız, "Sizi bekliyor," dedi. Glokta başıyla onaylayıp hizmetçinin yanından içeriye girdi.

Bir yaz West'in ailesinin Angland'daki evinde birkaç hafta kaldığını hatırlıyordu, herhalde on sene falan önceydi ama kendisine yüz sene gibi geliyordu. West ile avluda antrenman yaptığını, her gün kendisini ciddi suratlı siyah saçlı bir kızın seyrettiğini hatırlıyordu. Parkta da yakın zamanda genç bir kızla karşılaşmış, kız kendisine nasıl olduğunu sormuştu. O gün çok acı içindeydi ve gözü bir şey görmüyordu, kızın yüzü zihninde bulanık bir anıydı. Bu yüzden, Glokta ne bekleyeceğini bilmiyordu ama yüzü morar-

mış bir kız görmeyi beklediği söylenemezdi. Biraz şaşkındı. Ama bunu iyi gizliyorum.

Koyu renkli, mor, kahverengi, sarı bir iz sol gözünün altındaydı, alt gözkapağı şişmişti. Ağzının köşesi de yaralıydı, dudağı yarılmış ve kabuk bağlamıştı. Glokta yaralar hakkında herkesten çok şey bilirdi. *Bunların kazayla olduğunu sanmıyorum. Yüzüne sert bir darbe almış, bunu ona zarar vermek isteyen biri yapmıştı.* Çirkin yara izlerine bakarken aklına eski dostu Collem West geldi. Odasında ağlamış ve yardım istemişti, ikiyle ikiyi topladı.

Enteresan.

Kız koltuğunda oturuyor ve kendisine bakıyordu, çenesini hafifçe havaya kaldırmıştı, yüzünün yaralı yanı tamamen kapıya dönüktü. Sanki Glokta'ya bir şey söylemesi için meydan okuyordu. *Kardeşine hiç benzemiyor. Hem de hiç. Odamda veya başka bir yerde ağlayıp sızlanacağını hiç sanmıyorum.*

Soğuk bir ses tonuyla, "Sizin için ne yapabilirim, Engizitör?" diye sordu. Engizitör kelimesini ağzında biraz yuvarladı. İçiyor... ama bunu iyi gizliyor. Aptal*laşacak kadar içmemiş*. Glokta dudaklarını büzdü. Sebebini bilmiyordu ama adımlarını dikkatli atması gerektiğini düşündü.

"Buraya profesyonel bir iş için gelmedim. Ağabeyin benden sana göz kulak–"

Kız kaba bir biçimde sözünü kesti. "Ağabeyim mi? Gerçekten mi? Yanlış adamı sikmemem için mi?" Glokta bir süre sözleri sindirmek için bekledi, sonra kendi kendine hafifçe kıkırdamaya başladı. *Ah, bu harika! Bu kızı* sevmeye başladım! Kız, "Komik bir şey mi var?" diye sordu.

Glokta, "Özür dilerim," dedi ve gözünden akan yaşı parmağıyla sildi. "Ama İmparator'un zindanlarında iki sene geçirdim ben. Orada bu kadar uzun süre kalacağımı önceden bilseydim, kendimi öldürtmek için daha fazla çaba sarf ederdim. Yedi yüz gün, birkaç gün eksik veya fazla olabilir, karanlıkta geçti. Bence yaşayan bir insan için cehenneme en yakın yerdi. Demek istediğim, kaba sözlerle beni kızdırmak niyetindeysen, bundan daha fazlasına ihtiyacın var."

Glokta en mide bulandırıcı, dişsiz ve çılgın gülümsemelerinden birini gösterdi. İnsanlar genelde buna çok uzun süre dayanamazdı

ama kız bakışlarını bir anlığına bile kaçırmadı. Hatta gülümseyerek karşılık verdi. Çarpık bir gülümsemeydi ama Glokta'ya göre garip bir çekiciliği vardı. *Belki de farklı bir taktik gerekiyordur.*

"İşin aslı, ağabeyin benden kendisi yokken seninle ilgilenmemi istedi. Bana kalırsa istediğin erkekle sikişebilirsin fakat kişisel gözlemlerime dayanarak söyleyebilirim ki genç bir kadın ne kadar az erkekle sikişirse itibarı için o kadar iyi olur. Tabii ki, erkekler için bunun tam tersi doğrudur. Pek adil olduğunu söyleyemem ama hayat zaten çok adil değildir ve bunun üzerinde çok fazla yorum yapmaya gerek yok."

"Hah. Haklısın."

Glokta, "Güzel," dedi. "Öyleyse, birbirimizi anlıyoruz. Yüzünü yaralamışsın."

Kız omzunu silkti. "Düştüm. Çok sakar biriyimdir."

"Nasıl hissettiğini anlıyorum. Ben de o kadar sakarım ki dişlerimin yarısını döktüm ve bacaklarımdan birini kullanılmaz hale getirdim. Bak, şimdi de sakat bir adamım. Dikkatli olmazsan küçük bir aptallığın insanın başına neler açabileceğini tahmin bile edemezsin. Biz sakarlar bir arada olmalıyız, öyle değil mi?"

Kız düşünceli bir biçimde Glokta'yı süzdü ve çenesindeki morluğu sıvazladı. "Evet," dedi. "Sanırım öyle."

Goyle'un Pratisyeni Vitari, Rektör'ün ofisinin dev kapılarının önünde, Glokta'nın tam karşısındaki sandalyede oturuyordu. Aslında oturuyor demek doğru olmazdı, sandalyeye çökmüş, sanki üzerine ıslak bir elbise gibi serilmişti. Uzun kolları boşlukta sallanıyordu, başı arkaya dayalıydı. Ara sıra gözlerini aralayıp etrafına göz gezdiriyor, bazen aşağılarcasına çok uzun süre Glokta'ya bakıyordu. Ama başını hiç çevirmiyor, herhangi bir yerini hareket ettirmiyordu. Sanki en ufak bir hareket bile canını çok yakacaktı.

Muhtemelen yakacaktı.

Vahşi bir dövüşten çıktığı her halinden belliydi. Siyah yakasının üzerindeki boynu morluklarla doluydu. Siyah maskesinin etrafında da izler vardı, alnında büyük bir kesik dikkat çekiyordu. Boşlukta sallanan ellerinden biri sargılıydı, diğerinin üzeri çizilmiş ve derisi soyulmuştu. *Birkaç yumruktan fazlasına maruz kalmış. İşini bilen birisine karşı var gücüyle dövüşmüş.*

Minik çan çaldı. Sekreter, "Engizitör Glokta," dedi. Masasından kalkıp kapıları açmaya gitti. "Ekselansları sizi bekliyor."

Glokta iç geçirdi, inledi ve bastonundan güç alarak ayağa kalktı. Kadın yanından geçerken, "Kolay gelsin," dedi.

"Ne?"

Kadın hafifçe Rektör'ün ofisine doğru bakıp başıyla onayladı. "Bugün çok asabi."

Kapılar açılınca Sult'un sesi koridora taştı, boğuk mırıldanmalar yerini yüksek sesli haykırışlara bıraktı. Sekreter yüzüne bir yumruk yemiş gibi irkilerek geri çekildi.

Rektör, "Yirmi Pratisyen!" diye haykırıyordu. "Yirmi! Şimdi burada oturup yaralarımızı yalamak yerine lanet olasıca fahişeyi sorguya çekiyor olmamız gerekirdi! Kaç Pratisyen?"

"Yirmi, Rek–"

"Yirmi! Lanet olsun!" Glokta derin bir nefes alıp içeriye adım attı. "Kaç tanesi öldü?" Rektör dairesel ofisinin karolarla döşenmiş zemininde volta atıyor, ellerini kollarını havada sallıyordu. Her zamanki gibi lekesiz ve kusursuz beyazlar içerisindeydi. *Ama saç tellerinden birkaç tanesi bozulmuş. Çok öfkeli olmalı.* "Kaç tane?"

Sandalyesine sinmiş Üstat Goyle, "Yedi," dedi.

"Üçte biri! Üçte biri! Kaç tanesi yaralı?"

"Sekiz."

"Geriye kalanların büyük bir çoğunluğu! Ve kaç kişiye karşı?"

"Toplamda, altı tane–"

"Gerçekten mi?" Rektör yumruğunu masaya geçirdi ve yerine biraz daha sinen Üstat'a tepeden baktı. "Ben iki kişi olduklarını duydum. İki!" diye çığlık attı. Bir kez daha masanın arkasında volta atmaya başladı. "Ve ikisi de vahşi! İki kişi! Biri siyah biri beyaz ve içlerinden biri kadın! Kadın!" Goyle'un yanındaki sandalyeye bir tekme attı ve sandalye yerinde sallandı. "Daha da kötüsü, bu utanca şahit olan onlarca insan var! Sana dikkat çekmeyin demedim mi? Dikkat çekme uyarısının nesini anlamakta güçlük çektin, Goyle?"

"Ama Rektör, bunu yapamazdık–"

"Yapamaz mıydın?" Sult'un sesi bir oktav daha yükseldi. "Yapamaz mıydın? Bana bunu söylemeye nasıl cesaret edersin, Goy-

le? Sana dikkat çekmeyin dedim ve sen bana Agriont'un yarısında kanlı bir katliam sundun, işi eline yüzüne bulaştırdın! Aptal gibi görünüyoruz! Daha da kötüsü, zayıf aptallar olduğumuzu düşünüyorlar! Kapalı Konsey'deki düşmanlarım bu durumdan faydalanmakta gecikmedi. Marovia şimdiden sorun çıkarmaya başladı, yaşlı bunak özgürlükler ve haklardan bahsedip duruyor! Lanet olasıca avukatlar! Onlara kalsa hareket bile edemeyeceğiz! Ve buna sen sebep oldun, Goyle! Vakit kazanmaya çalışıyorum, özür diliyorum, olaylara farklı bir bakış açısı getirmeye çalışıyorum ama bok boktur, neresinden nasıl bakarsan bak! Bize ne kadar zarar verdiğinin farkında mısın? Aylar boyunca çalışıp didinerek elde ettiğimiz avantajları senin yüzünden kaybettik!"

"Ama Rektör, onlar şehri terk–"

"Geri dönecekler, hamamböceği! Bunca sıkıntıya şehri terk etmek için katlanmış olamazlar. Evet, gittiler, geri zekâlı ve cevapları da beraberlerinde götürdüler! Kim olduklarını, ne istediklerini, arkalarında kimin olduğunu öğrenemedik! Lanet olsun sana, Goyle!"

"Kendimi çok kötü hissediyorum, Ekselansları."

"Yeterince kötü hissettiğini sanmıyorum."

"Sizden özür dilerim."

"Ateşin üzerinde bir kuzu gibi çevrilirken dilemediğin için şanslısın!" Sult tiksinerek yüzünü buruşturdu. "Şimdi, gözüm bugün seni bir daha görmesin!"

Glokta yoldan çekildi, Goyle dışarıya çıkarken Glokta'ya yüzünde kusursuz bir nefret ifadesiyle baktı. *Elveda, Üstat Goyle, elveda. Rektör'ün gazabını senden daha fazla hak eden biri bulunamazdı.* Glokta adamın arkasından bakarken çok ama çok hafif gülümsedi.

"Komik bir şey mi var?" Sult beyaz eldivenli elini öne uzatırken sesi buz gibi soğuktu, yüzüğünün mor taşı ışığın altında parıldıyordu.

Glokta eğilip yüzüğü öptü. "Tabii ki hayır, Ekselansları."

"Güzel çünkü gülünecek bir şey yok! Anahtarlar? Hikâyeler? Parşömenler? Senin saçmalıklarını neden dinledim ki?"

"Biliyorum, Rektör, özür dilerim." Glokta mütevazı bir biçimde Goyle'dan boşalan sandalyeye yanaştı.

"Özür diliyorsun, öyle mi? Bugün herkes özür diliyor! Bana bir faydası varmış gibi! İhtiyacım olan daha az özür, daha çok başarı! Ve senden çok ümitliydim! Yine de, elimizdeki aletlerle yetinmek zorundayız."

Yani? Glokta bir şey söylemedi.

"Sorunlarımız var. Çok ciddi sorunlar, Güney'de."

"Güney mi, Rektör?"

"Dagoska. Orada çok ciddi sorunlar var. Gurkhul askerleri yarımadayı ele geçiriyor. Bizim garnizonumuza karşı bire on üstünlükleri var çünkü elimizdeki bütün kuvvetleri Kuzey'e gönderdik. Adua'da hâlâ Kral'ın Adamları'ndan üç alay var ama Ortadiyar'da köylüler kontrolden çıkarken mevcut alayları başka bir yere gönderemeyiz. Üstat Davoust bana her hafta mektup yazıp bilgilendiriyordu. Oradaki gözüm kulağımdı, Glokta, anlıyor musun? Şehirde bir komplo çevrildiğini düşünüyordu. Dagoska'yı Gurkhul'a teslim etmelerinden şüpheleniyordu. Üç hafta önce mektuplar kesildi ve dün Davoust'un ortadan kaybolduğunu öğrendim. Ortadan kaybolmuş! Engizisyon'un bir Üstadı! Yok oldu! Şimdi sağır ve körüm, Glokta. En zor zamanlarda her şeyden bihaberim! Orada güvenebileceğim birine ihtiyacım var, beni anlıyor musun?"

Glokta'nın kalbi gümbürdemeye başladı. "Ben mi?"

Sult, "Ah, öğreniyorsun," diye sırıttı. "Dagoska'nın yeni Üstat'ı sensin."

"Ben miyim?"

"Tebrik ederim, kutlamaları daha sonra yapacağımız için senden özür dilerim! Sen, Glokta, sen!" Rektör öne eğildi. "Dagoska'ya git ve kaz. Davoust'a neler olduğunu öğren. Bahçedeki işgalci otları temizle. Sadık olmayanların kökünü kazı. Her şeyi ve herkesi. Hepsini ateşe ver! Neler olduğunu bilmem gerek, gerekiyorsa Vali'yi bile ateşin üzerinde kızartabilirsin!"

Glokta yutkundu. "Valiyi mi kızartayım?"

Sult, "Bu oda yankı mı yapıyor?" diye sordu. Biraz daha öne eğildi. "Çürüyenleri bul ve kes! Kafalarını kopart! Ateşte yak! Ne gerekiyorsa her şeyi yap! Gerekiyorsa şehrin savunmasını kontrolüne al. Sen de bir askerdin!" Masanın üzerinden bir parşömeni Glokta'ya doğru kaydırdı. "Kral'ın fermanı, Kapalı Konsey'in on

iki üyesinin de imzası var. Herkes imzaladı. Bunu almak için çok uğraştım. Dagoska şehrinde bütün güç senin."

Glokta belgeye baktı. Krem renkli tek bir sayfaydı, üzerinde siyah yazılar ve en altta kırmızı bir mühür vardı. *Biz, aşağıda imzası olanlar, Majesteleri'nin sadık hizmetkârı Üstat Sand dan Glokta'ya, bütün yetki ve gücü...* Birkaç satırlık düzgün bir yazıydı, altta iki sütun halinde isimler vardı. Çarpık harfler, akıcı çizgiler, neredeyse okunmayan semboller. *Hoff, Sult, Marovia, Varuz, Halleck, Burr, Torlichorn ve geriye kalanlar. Güçlü isimler.* Glokta titreyen eliyle kâğıdı alırken kendinden geçeceğini düşündü. Belge çok ağırdı.

"Sakın gereksiz güç kullanma! Hâlâ dikkatli adımlar atmak zorundasın. Daha fazla utancı kaldıramayız ama Gurkhul, neye mal olursa olsun durdurulmalı, en azından Angland'daki sorun çözülene kadar. Neye mal olursa olsun, anlıyor musun?"

Anlıyorum. Düşmanlarla çevrili ve hainlerle dolu bir şehirde, önceki Üstat'ın kaybolduğu bir yerde zor bir görev. Bir terfiden çok sırtıma saplanan bir bıçak gibi ama elimizdeki aletlerle idare etmek zorundayız. "Anlıyorum, Rektör."

"Güzel. Beni gelişmelerden haberdar et. Mektuplarına gömülmeyi bekliyorum."

"Tabii ki."

"Senin iki Pratisyen'in var, değil mi?"

"Evet, Ekselansları, Buz ve Severard, ikisi de çok–"

"Yetmez! Orada kimseye, Engizisyon'a bile güvenemezsin." Sult durup düşündü. "Özellikle de Engizisyon'a. Kendini kanıtlamış yarım düzine Pratisyen seçtim, Pratisyen Vitari de bunların arasında."

O kadın, sırtımı mı kollayacak? "Ama Rektör–"

Sult, "Bana 'ama' deme!" diye tersledi. "Sakın bugün bana 'ama' deme! Olabileceğin kadar sakat değilsin, Glokta. Olabileceğin kadar sakat değilsin, anlıyor musun!"

Glokta başıyla selam verdi. "Özür dilerim."

"Düşünüyorsun, değil mi? Kafandaki çarklar dönüyor. Goyle'un adamlarından birini yanına almak istemiyorsun. Anlıyorum ama Goyle'dan önce benim için çalışırdı. Sipano'dan bir Styrialıdır. Kar gibi soğuktur oranın insanları ve Vitari en soğuğudur. Bu yüzden endişelenmene gerek yok. Goyle'u kafana takma." *Hayır. Kafama taktığım o değil, sensin.*

"Onu yanıma almak büyük bir onurdur." *Lanet olsun, çok dikkatli olmam gerekecek.*

"Onur mudur değil midir bilemem ama beni hayal kırıklığına uğratma! Bu işi yüzüne gözüne bulaştırma, aksi halde seni elinde tuttuğun kâğıt bile kurtaramaz. Limanda bir gemi bekliyor. Git. Derhâl."

"Tabii ki, Ekselansları."

Sult arkasına dönüp pencerenin yanına gitti. Glokta sessizce yerinden kalktı, sandalyeyi masanın altına sürdü ve ayağını sürüyerek odadan çıktı. Glokta kapıları kapatırken Rektör ellerini arkasında birleştirmiş, dışarı bakıyordu. Glokta kapıyı kapatana kadar nefesini tuttuğunu fark etmedi.

"Nasıl gitti?"

Glokta başını yana çevirdi, boynu kütürdedi.

Garip, bunu yapmamayı hiç öğrenemedim. Pratisyen Vitari hâlâ sandalyesindeydi, yorgun gözlerle kendisine bakıyordu. Kendisi içerideyken yerinden hiç kıpırdamamış gibiydi. *Nasıl mı gitti?* Dilini dudaklarının üzerinde ve boş diş etlerinde gezdirdi. *Bunu göreceğiz.* "Enteresan," dedi. "Dagoska'ya gidiyorum."

"Öyleymiş." Kadının bir aksanı olduğu yeni fark ediyordu. *Hafif bir Özgür Şehirler aksanı.*

"Senin de benimle geleceğini öğrendim."

"Evet, öyleymiş."

"Çok acelemiz var."

"Biliyorum." Elini uzattı. "Kalkmama yardım eder misin?"

Glokta kaşlarını havaya kaldırdı. *Birisi bunu benden en son ne zaman istemişti?* Bir an için hayır demeyi düşündü ama sonra nezaket olsun diye elini uzattı. Kadın elini tutup yerinden kalkmaya çalıştı. Gözleri kısıldı, sandalyeden kalkarken tısladı. Bu şekilde kadını tutup çekmek acı vericiydi. *Ama o benden daha fazla acı çekiyor.* Maskesinin ardında acıyla dişlerini sıktığına emindi. Uzuvlarını teker teker hareket ettirdi, neyin ne kadar acıyacağını bilemiyordu. Glokta gülümsedi. *Ben bunu her sabah yaşıyorum. Başka birinin aynısını yaptığını görmek ne kadar keyifli bir şeymiş.*

Sonunda kadın ayağa kalktı ve sargılı eliyle kaburgalarını tuttu. Glokta, "Yürüyebilir misin?" diye sordu.

"Alışırım."

"Ne oldu? Köpek mi saldırdı?"

Kadın yüksek sesli bir kahkaha attı. "Hayır. Kuzeyli bir adam ağzıma sıçtı."

Glokta burnundan nefes verdi. *En azından dürüst.* "Gidelim mi?"

Vitari, Glokta'nın bastonuna baktı. "Yanında yedek baston yok, değil mi?"

"Korkarım yok. Sadece bir tane bastonum var ve onsuz yürüyemem."

"Nasıl hissettiğini biliyorum."

Pek sayılmaz. Glokta arkasına döndü ve topallayarak Rektör'ün ofisinden uzaklaştı. *Pek sayılmaz.* Kadının arkasından topalladığını hissetti. *Birinin bana yetişmeye çalışması ne kadar eğlenceli bir şeymiş.* Canı yansa da adımlarını hızlandırdı. *Onun canı benimkinden çok yanıyor.*

Demek tekrar Güney'e. Boş diş etlerini yaladı. *Orada çok mutlu anılarım olduğu söylenemez. Geçen sefer bana nelere mal olduğu düşünülürse, Gurkhul ile yeniden savaşmaya pek hevesli değilim. Kimseye, beni şehre gönderenlere bile güvenemeyeceğim bir şehirde hainleri bulmak. Sıcakta kavrulup tozun toprağın içinde mücadele etmek. Kimsenin kendisini takdir etmeyeceği başarısızlıkla sonuçlanacak bir görev için çalışmak. Bunların hiçbiri kolay olmayacak. Ve başarısızlık ölmek anlamına geliyor.*

Sol yanağı seğirdi, göz kapağı titreşti. *Gurkhul askerlerinin elinden mi? İttifak'a ihanet edenlerin elinden mi? Yoksa Ekselansları'nın veya ajanlarının elinden mi öleceğim? Ya da benden önceki gibi birden ortadan mı kaybolacağım? Hiç bu kadar çok ölüm arasından seçim yapmak zorunda kalan olup olmadığını merak ediyorum.* Ağzının köşesi titreşti. *Başlamak için sabırsızlanıyorum.*

Aklında sürekli aynı sordu vardı ama cevabını bir türlü bulamıyordu.

Bunu neden yapıyorum?

Neden?

SON